Trùng Sinh Biến Thành Bệnh Xà Tinh

Contents

Trùng Sinh Biến Thành Bệnh Xà Tinh **4**

1. Chương 1: Bệnh Xà Tinh Phải Bồi Dưỡng Từ Nhỏ 4
2. Chương 2: Tủ Chứa Đồ Của Bệnh Xà Tinh 7
3. Chương 3: Thường Ngày Của Bệnh Xà Tinh 9
4. Chương 4: Trường Học Của Bệnh Xà Tinh 12
5. Chương 5: Giờ Thể Dục Của Bệnh Xà Tinh 15
6. Chương 6: Lời Xin Lỗi Của Bệnh Xà Tinh 18
7. Chương 7: Bố Vợ Đại Nhân Của Bệnh Xà Tinh 21
8. Chương 8: Vết Thương Của Bệnh Xà Tinh 23
9. Chương 9: Tình Yêu Của Bệnh Xà Tinh 26
10. Chương 10: Tình Yêu Của Bệnh Xà Tinh 2 29
11. Chương 11: Việc Học Tập Của Bệnh Xà Tinh 31
12. Chương 12: Sự Manh Động Của Bệnh Xà Tinh 34
13. Chương 13: Vụ Ẩu Đả Của Bệnh Xà Tinh 37
14. Chương 14: Bi Thương Của Bệnh Xà Tinh 40
15. Chương 15: Ngày Nghỉ Của Bệnh Xà Tinh 42
16. Chương 16: Tinh Thần Aq Của Bệnh Xà Tinh 45
17. Chương 17: Sửa Bệnh Xà Tinh: Con Đường Dẫn Tới Đàn Ông Chân Chính 48
18. Chương 18: Bệnh Xà Tinh Bị Bắt Chuyện 50
19. Chương 19 53
20. Chương 20 58
21. Chương 21 64
22. Chương 22 68
23. Chương 23 71
24. Chương 24 74
25. Chương 25 77
26. Chương 26 80
27. Chương 27 83
28. Chương 28 86
29. Chương 29 89
30. Chương 30 92
31. Chương 31 95
32. Chương 32 98
33. Chương 33 101
34. Chương 34 103
35. Chương 35 106
36. Chương 36 109
37. Chương 37 112
38. Chương 38 115
39. Chương 39 118
40. Chương 40 121

41. Chương 41 126
42. Chương 42 129
43. Chương 43 133
44. Chương 44 135
45. Chương 45 139
46. Chương 46 142
47. Chương 47 145
48. Chương 48 147
49. Chương 49 150
50. Chương 50 153
51. Chương 51 156
52. Chương 52 159
53. Chương 53 162
54. Chương 54 165
55. Chương 55 168
56. Chương 56 171
57. Chương 57 174
58. Chương 58 177
59. Chương 59 179
60. Chương 60 182
61. Chương 61 185
62. Chương 62 188
63. Chương 63 190
64. Chương 64 193
65. Chương 65 196
66. Chương 66 199
67. Chương 67 202
68. Chương 68 205
69. Chương 69 208
70. Chương 70 211
71. Chương 71 214
72. Chương 72 217
73. Chương 73 220
74. Chương 74 223
75. Chương 75 226
76. Chương 76 229
77. Chương 77 232
78. Chương 78 235
79. Chương 79 238
80. Chương 80 241
81. Chương 81 244
82. Chương 82 247
83. Chương 83 249
84. Chương 84 252
85. Chương 85 255
86. Chương 86 258
87. Chương 87 261
88. Chương 88 264
89. Chương 89 267
90. Chương 90 270
91. Chương 91 273
92. Chương 92 275
93. Chương 93 278
94. Chương 94 281

95. Chương 95 284
96. Chương 96 288
97. Chương 97 291
98. Chương 98 293
99. Chương 99 296
100. Chương 100 299
101. Chương 101 301
102. Chương 102 304
103. Chương 103 307
104. Chương 104 310
105. Chương 105 313
106. Chương 106 316
107. Chương 107 319
108. Chương 108 322
109. Chương 109 325
110. Chương 110 328
111. Chương 111 331
112. Chương 112 333
113. Chương 113 336
114. Chương 114 339
115. Chương 115 342
116. Chương 116 344
117. Chương 117 347
118. Chương 118 350
119. Chương 119 353
120. Chương 120 356
121. Chương 121 359
122. Chương 122 362
123. Chương 123 365
124. Chương 124 368
125. Chương 125 371
126. Chương 126 374
127. Chương 127 377
128. Chương 128 380
129. Chương 129 382
130. Chương 130 385
131. Chương 131 388
132. Chương 132 391
133. Chương 133 393
134. Chương 134 396
135. Chương 135 403
136. Chương 136 406
137. Chương 137 409
138. Chương 138 412
139. Chương 139 414
140. Chương 140 417
141. Chương 141 420
142. Chương 142 423
143. Chương 143 426
144. Chương 144 429
145. Chương 145 431
146. Chương 146 434
147. Chương 147 437
148. Chương 148 440

149. Chương 149 442
150. Chương 150 445

Trùng Sinh Biến Thành Bệnh Xà Tinh

Giới thiệu
Số chương: 150Editor: Trạch MỗNội dung nhãn: ngọt văn xuyên việt thời không thời đại kỳ duyênNhân vật chính: Trần

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trung-sinh-bien-thanh-benh-xa-tinh

1. Chương 1: Bệnh Xà Tinh Phải Bồi Dưỡng Từ Nhỏ

"Mình à, đã nói với em đừng cản anh, anh mẹ… nó hôm nay không trừng trị thằng ranh kia một trận tử tế, anh sẽ không mang họ Tịch!" Người đàn ông tay cầm chổi bởi vì là mùa hè nên mặc áo ba lỗ màu trắng, phối với quần cộc ngắn màu xám tro, lê theo một đôi tông nhựa đen, mang trên khuôn mặt đầy râu ria là lửa giận nồng đậm, hét lớn quơ cây chổi trong tay về phía cậu trai đứng cách đó không xa. "Đã nói rồi, mình à em đừng cản anh, thằng ranh này chính là thiếu đòn, không học cái gì tốt, cả ngày đi theo sau con gái nhà người ta, cái này thì thôi… mẹ nó… thằng ranh này vậy mà lại trộm đồ lót của con gái nhà người ta về… Anh đã nói rồi, mình đừng cản!"

Chắn ở trước người người đàn ông là một người phụ nữ thoạt nhìn rất gầy yếu, tầm tuổi với người đàn ông, tóc xoăn, nhìn kỹ lại thấy một khuôn mặt không tệ, có thể thấy được hồi còn trẻ thật ra là một đại mỹ nhân, chỉ thấy Lục Quyên Quyên giật lấy cái chổi trong tay người đàn ông, dùng âm lượng so với người đàn ông càng lớn hơn nói: "Cây chổi này có thể làm cái gì, dùng cái này đánh mới nhớ lâu."

Lục Quyên Quyên cầm lấy một cây gậy sắt dài mảnh từ góc tường đưa cho Tịch Nam Phương, cảm giác giống như là sáng sớm đã chuẩn bị cho cậu trai.

Tịch Nam Phương ngẩn người, nhìn cây gậy sắt một chút lại nhìn con trai một chút, đau lòng, không xuống tay được, thật ra vốn ông chỉ là hù dọa cậu trai một chút, mỗi một lần chỉ cần ông cầm cây chổi lên, cậu trai đều sẽ chạy như lòng bàn chân sinh ra gió, chẳng qua là lần này, cậu trai lại đờ đẫn đứng yên tại chỗ.

Xác định tâm tư của chồng mình rồi, Lục Quyên Quyên oán trách nhìn thoáng qua Tịch Nam Phương nói: "Không xuống tay được thì đừng cả ngày la hét, mất mặt, giáo dục con cái không phải dựa vào đánh, phải khai thông đúng đắn."

Tịch Nam Phương không có trả lời, bộ dạng còn hùng hổ vừa rồi ở dưới sự dạy bảo của vợ, cái dạng ngoan ngoãn kia, miễn bàn có bao nhiêu buồn cười.

Lục Quyên Quyên cho chồng mình một ánh mắt, ý bảo còn lại đều giao cho bà đi.

Bà đi đến bên người con trai mình, nhìn con trai đã cao hơn mình một cái đầu cùng với tướng mạo di truyền phần lớn của mình, bà có chút buồn bực, đứa bé này lúc mình sinh nó ra, có phải quên nhân tiện mang theo thứ đồ có tên là chỉ số thông minh kia cho nó hay không.

Cái dáng vẻ ngây ngốc kia, thật đúng là đáng tiếc cho gen tốt đẹp mình cho nó.

Bà thở dài một hơi, nói với con mình: "Lộc Lộc à, hôm nay con làm thực sự không đúng, mẹ biết thiếu niên trong độ tuổi này khá dễ xúc động, nhưng con cũng không thể lấy đồ lót của con gái người ta chứ? Con lấy thì lấy đi, con lại còn để cho bố mẹ người ta phát hiện!" Vẻ mặt kia chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Tịch Nam Phương đầy đầu mồ hôi: "Mình à, em lạc đề rồi, em là tới giáo dục nó, không phải là làu bàu với nó."

Lục Quyên Quyên ho khan hai tiếng biểu thị uy nghiêm của mình ở cái nhà này, tiếp tục nói: "Lộc Lộc, xét thấy tính nghiêm trọng của sự việc lần này, con nhất định phải thừa nhận sai lầm, nói lần sau không dám nữa."

Trong lòng Tịch Nam Phương đau nhức, mẹ hiền con hư mà, Quyên Quyên, làm sao em lại không hiểu vậy.

Đứa nhỏ trước mắt tựa hồ còn chưa có lấy lại tinh thần, Lục Quyên Quyên vươn tay quơ quơ ở trước mắt hơi còn có chút đờ đẫn của con trai mình.

Tịch Lục đang như đi vào trong cõi thần tiên cuối cùng cũng hồi thần lại, cậu nhìn đôi nam nữ có chút xa lạ trước mặt, trên đầu còn hơi đau, Tịch Lục vươn tay đụng đụng, bị đau lập tức phun ra một chữ "shhhh".

Lục Quyên Quyên xót con vội hỏi: "Còn đau không?" Ngoài miệng vẫn là trách cứ: "Con không làm chuyện thiếu đạo đức kia, sẽ như vậy sao? Người ta đã coi như xuống tay lưu tình rồi, nếu mà là con gái nhà mẹ, mẹ đã sớm đánh cho thằng ranh như con bố mẹ cũng không nhận ra rồi."

Tịch Nam Phương: "… Mình, chúng ta có thể không lạc đề không?"

Bộ dạng một xướng một họa của đôi nam nữ trước mặt, làm cho Tịch Lục đột nhiên phản ứng lại, lập tức có phần khẩn trương ôm lấy Lục Quyên Quyên trước mặt, mũi đau xót, gọi một tiếng: "Mẹ ơi, mẹ không sao chứ?"

Vẻ mặt Lục Quyên Quyên chẳng hiểu ra sao cả, trả lời: "Đầu con bị gõ đến ngu rồi à, mẹ làm sao có thể có chuyện gì, có chuyện rõ ràng là con mà?"

Tịch Lục còn có chút không có cách nào tin tưởng, mở mắt ra, bố mẹ vốn bị chết do tai nạn giao thông còn sống sờ sờ đứng ở trước mặt mình, mình còn tưởng rằng là mơ nửa ngày cũng không có cách nào tiếp nhận hiện thực này.

Tịch Lục lại chạy tới bên cạnh Tịch Nam Phương, thò tay chọt chọt cánh tay của ông, cậu trai mười mấy tuổi lập tức khóc òa lên luôn.

Giống như là một giấc mộng hoàng lương, bố mẹ ruột bình an vô sự đứng cả ở trước mặt mình, mà mình rõ ràng mấy ngày trước tận mắt chứng kiến bọn họ vào lò thiêu.

Tịch Nam Phương là người nông thôn, vào thành phố làm thuê gặp Lục Quyên Quyên, hai người vừa gặp đã yêu, Tịch Nam Phương đến cuối cùng cũng không chịu thua kém, nhận thầu một cái quặng than, giai đoạn sau bởi vì nhân tố không ổn định quá nhiều, Tịch Nam Phương đổi nghề thành ông chủ một bãi chế biến than đá, tuy không tính là giàu có, nhưng cũng tính là thường thường bậc trung.

Sau này, có Tịch Lục, người một nhà cũng bình bình thuận thuận, chẳng qua vào năm Tịch Lục mười lăm tuổi, hai người Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên gặp phải tai nạn giao thông song song qua đời.

Tịch Lục vốn là tiểu bá vương ở nhà, rất kiêu ngạo, bố mẹ lơ mơ, cẩu thả, gặp phải chuyện tồi tệ này, Tịch Lục liền đột nhiên bối rối, ông bà ngoại ông bà nội đã sớm qua đời, thân thích đều đẩy cậu ra ngoài, cho dù có đồng ý trông nom, cũng là nhằm vào số tiền Tịch Nam Phương để lại kia.

Vỏn vẹn mấy ngày, Tịch Lục đã nếm đủ nhân tình ấm lạnh, không có Tịch Nam Phương Lục Quyên Quyên hắn chả là cái thá gì.

Lúc nhắm mắt lại, Tịch Lục thậm chí có chút không biết con đường sau này phải đi tiếp như thế nào, chẳng qua, khi mở mắt ra lại lần nữa, hết thảy đều thay đổi, giống như là trở về nguyên dạng.

Bố mẹ mình chẳng bị thế nào đứng ở trước mặt cậu.

Tịch Lục dù sao cũng là con trai, từ sau mười tuổi số lần cậu khóc lại càng ngày càng ít, chẳng qua khi một lần nữa nhìn thấy bố mẹ mình, dù cho là đàn ông bảy thước cũng sẽ không cầm được nước mắt của mình ý chứ.

Lục Quyên Quyên sửng sốt, Tịch Nam Phương cũng sửng sốt.

Người đàn ông thô lỗ như Tịch Nam Phương cũng không hiểu, sờ đầu nhịn hồi lâu, nói với con trai đang khóc bù lu bù loa bên cạnh: "Khóc cái gì mà khóc, bố mày còn chưa đánh mày đâu, khóc cái con khỉ."

Lục Quyên Quyên chạy tới trấn an con trai mình, ngay cả chuyện mình tới phê bình giáo dục cũng quên sạch, nói: "Lộc Lộc à, đừng khóc nữa, đánh đau sao? Con vốn đã ngu ngốc, bây giờ càng ngu hơn rồi."

Tịch Nam Phương có phần không chịu nổi tật xấu vĩnh viễn không nói đúng trọng điểm của vợ mình, quay đầu, ngồi trên ghế sô pha, rút điếu thuốc ra hút.

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn mẹ mình, nước mắt vẫn là không giữ được, khàn khàn giọng không ngừng nói: "Bố mẹ, bố mẹ còn sống thật tốt quá... về sau con sẽ nghe lời, sẽ không bao giờ chọc giận hai người nữa."

Lục Quyên Quyên cũng không hiểu con trai mình đang nói mê sảng cái gì, quay đầu nói với Tịch Nam Phương: "Đầu con nó là hoàn toàn hỏng rồi, đứa bé này vốn đã không thông minh, bị đánh càng ngày càng ngốc."

Trán Tịch Nam Phương nổi gân xanh lên: "Mình à, em đừng vu hãm anh, cũng không phải anh đánh, còn không phải thằng ranh này mắc nợ."

Lục Quyên Quyên quay đầu lườm Tịch Nam Phương một cái, nói: "Thôi, không nói nữa, em thấy Lộc Lộc có chút không bình thường, có phải đầu xảy ra vấn đề hay không, nói một đống chả hiểu gì cả."

Tịch Nam Phương trả lời: "Làm sao có thể, lúc trước anh nhìn rồi, chỉ là bươu đầu, không có việc gì, em đừng ngạc nhiên, anh thấy tám phần là khổ nhục kế của thằng ranh này."

Ánh mắt Lục Quyên Quyên nhìn về phía con trai mình đầy vi diệu.

...

Cuối cùng, Tịch Lục rốt cuộc xác định chuyện bố mẹ mình đều chưa chết, cậu không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mà tốt quá, thật sự là tốt quá, hết thảy dường như đều khôi phục bình thường.

Về phần tại sao là dường như...

Lúc Tịch Lục lại trở về phòng mình, cũng không có chú ý thật ra phòng của cậu hơi có chút khác biệt so với trước đây, cậu sợ hãi đây chỉ là một giấc mộng, một lát lại chạy ra nhìn một cái, sau khi nhìn thấy bố mẹ mình mới yên tâm.

Làm cho Tịch Nam Phương khó chịu nói với cậu: "Thằng ôn con, bảo mày tự suy nghĩ một chút, mày chạy loạn làm phiền cái gì."

Lúc này Tịch Lục mới rút ra rảnh rỗi để suy nghĩ...

Rốt cuộc đã làm sai chuyện gì? Từ khi vừa mới tỉnh lại, bố mẹ đều nhấn mạnh.

Lúc vừa muốn mở miệng hỏi, lại bị Lục Quyên Quyên cắt ngang.

Lục Quyên Quyên ho khan hai tiếng, Tịch Lục biết đây là khi Lục Quyên Quyên muốn giáo dục mình mới có thể cố ý phát ra, Lục Quyên Quyên cuối cùng quay lại chủ đề chính rồi, bà nói với con trai mình: "Lộc Lộc à, nếu con đã nói, về sau con sẽ ngoan ngoãn nghe lời, mẹ cũng rất cảm động, con có thể đồng ý với mẹ, sau này đừng động một cái là chạy tới lớp học của con gái người ta núp ở sau khe cửa rình coi người ta hay không?"

Tịch Lục có trong nháy mắt đó, đầu "ong" đến nổ tung rồi.

"A?"

"Còn có, con có thể về sau đừng tan học là âm hồn không tan đi theo sau con gái người ta hay không?"

"A?"

"Con có thể đừng lấy đồ đã dùng rồi của con gái người ta bao gồm cả giấy lau mũi cũng cầm về nhà hay không?"

"A?"

"Đúng, quan trọng nhất là, về sau ngàn vạn lần đừng trộm đồ lót của con gái người ta nữa, nếu quả thật xúc động…" Bộ mặt già của Lục Quyên Quyên đỏ rực, cuối cùng vẫn là kiên trì nói: "Cứ tự mình giải quyết được không?"

Lúc này đây cuối cùng Tịch Nam Phương cũng không nhịn được, nói với Tịch Lục: "Mày lại tiếp tục cho bố mày thử xem, đánh không chết mày, mau trả lời mẹ mày, nói mày không dám nữa đi."

"… … … … … … … … … … … … …"

Hết thảy khôi phục bình thường?

2. Chương 2: Tủ Chứa Đồ Của Bệnh Xà Tinh

Có cái gì có thể buồn cười hơn so với việc mình vừa tỉnh dậy phát hiện mình biến thành một con bệnh xà tinh hay không?

Dù sao Tịch Lục sau khi trùng sinh là cảm thấy không có, sau khi Tịch Nam Phương bị Lục Quyên Quyên lấy lý do ngày mai con trai phải đi học nên phải đi ngủ sớm một chút, ngày mai hẵng nói, Tịch Lục vẫn cảm thấy đầu mình bị vây trong trạng thái trống không.

Cậu hốt hoảng nằm ở trên giường của mình, sau đó chuẩn bị ngủ một giấc để xoa dịu một chút tinh thần bởi vì quá mức khẩn trương mà sinh ra ảo giác nghe lầm của mình, cậu phát hiện trong ổ chăn của mình dư ra một thứ đồ không biết tên.

Một cái áo ngực viền ren màu hồng.

Một luồng nhiệt từ dưới chân xông thẳng tắp lên não Tịch Lục, sau đó lại chuyển đến xoang mũi, sau khi Tịch Lục sững sờ ở trên giường ước chừng mười giây, phát hiện có chất lỏng ấm áp từ trong lỗ mũi mình chảy ra.

Mang theo mùi ngọt ngấy, Tịch Lục như gặp quỷ lập tức ném áo ngực đang cầm trong tay xuống đất.

Cửa phòng được mở ra, Lục Quyên Quyên bưng một cốc sữa tiến vào, nhìn thấy áo ngực trên mặt đất, lại nhìn thấy dáng vẻ máu mũi đầy mặt kia của Tịch Lục, ánh mắt vi diệu nổi lên, nói vậy đây chính là "chiến lợi phẩm" hôm nay Lộc Lộc bất chấp nguy hiểm tính mạng thu được nhỉ.

Lục Quyên Quyên để sữa lên mặt bàn, rút mấy tờ khăn giấy đưa cho con trai mình, bà nhìn 'thứ' trên mặt đất, dù cho bà tiến bộ cỡ nào đi chăng nữa, cơ tim vẫn có chút co rút, sắc mặt bà đơ lại.

Lục Quyên Quyên bà thật đúng là sinh được một đứa con trai tốt, từ khi sinh ra cho đến bây giờ vẫn liên tục đổi mới tam quan bảo thủ kia của bà.

Tịch Lục xoa xoa máu mũi trên mặt, nhìn mẹ mình, vọng tưởng từ chỗ bà biết được một chút ngọn nguồn.

Nào biết, Lục Quyên Quyên hít sâu một hơi, sau đó nói: "Lộc Lộc à, con đi ngủ sớm chút đi, ngày mai phải đi học…" Bà dừng một chút, việc này hẳn là truyền ra rồi ý chứ, sao bà lại sinh ra một đứa con như vậy, bà tiếp tục nói: "… Chuẩn bị cho tốt, chào đón ngày mai tốt đẹp đi."

Tịch Lục đã ngừng chảy máu mũi nhưng làm sao có thể ngủ được, cậu đi đi lại lại đi tới đi lui, bắt đầu tự hỏi tình huống trước mắt.

Bố mẹ không có xảy ra bất cứ chuyện gì, mà hết thảy thoạt nhìn tựa hồ cũng rất bình thường.

Không bình thường nhất, tựa hồ ở trong mắt người khác, là bản thân mình.

Vì sao lại trở thành như vậy?

Tịch Lục đứng ở trong phòng mình, mặc dù một mực tự hỏi, nhưng mà tầm mắt vẫn là không nhịn được bay tới trên chiếc áo ngực dưới đất kia.

Cũng không thể cứ ném xuống đất như vậy nhỉ, cậu vươn tay nhặt lên, đây là lần đầu tiên cậu sờ nội y của con gái, khác với áo lót đen đen tím tím thường treo ở trên ban công tung bay theo gió của mẹ mình, thứ trên tay này càng xinh xắn hơn, màu sắc cũng hồng hồng trăng trắng, còn có thể ngửi thấy mùi bồ kết.

Quỷ thần xui khiến, cậu đem miếng vải nho nhỏ này chậm rãi đến gần mặt mình, sau đó ở khoảng cách cách mặt mình còn khoảng hai ba xen ti mét, cậu đột nhiên giật mình một cái.

Ơ a a a a a a a a a a a a a! Cậu đây là thế nào! Vì sao cậu lại đột nhiên muốn để nó ở trên mặt mình sau đó ngửi một cái! Vì sao cậu lại đột nhiên muốn ôm nó vào trong ngực bóp một cái! Vì sao cậu lại đột nhiên muốn ôm nó cứ ngủ một đời như vậy!

Mau! Ai tới ngăn cản cậu!

Ngay ở thời điểm chỉ mành treo chuông, Tịch Lục nhanh chóng nhét áo ngực vào dưới gối đầu mình, thở ra một hơi thật sâu.

Sờ sờ mồ hôi lạnh trên trán, cuối cùng cậu cũng xua đuổi ý nghĩ trong đầu đi một nửa.

Vừa nghĩ đến mình buổi tối muốn gối lên nó đi vào giấc ngủ, Tịch Lục liền cảm thấy có một cơn xúc động đốt thành ngọn lửa rừng rực ở bụng, cậu ngồi ở trên giường, nỗ lực muốn bình ổn cơn xúc động của mình, cuối cùng phát hiện tự mình động tay còn nhanh hơn.

Sau khi giải quyết xong, xao động trong lòng Tịch Lục cuối cùng cũng bình ổn rồi.

Lúc này, rốt cục cậu chú ý tới trong phòng cậu tựa hồ có thêm một cái tủ, có một giây như vậy, Tịch Lục là không muốn mở ra, bởi vì cậu sợ sau khi mở ra, cậu sẽ thật sự mở ra cánh cổng thế giới mới. (…)

Cuối cùng, cậu vẫn là cắn răng một cái, kéo ngăn tủ ra.

Quả nhiên, cậu cứ cứng rắn xông vào cánh cửa thế giới mới như vậy.

Nhìn vật phẩm rực rỡ muôn màu sắp xếp chỉnh tề chất đống đặt chung một chỗ, thậm chí mỗi một chỗ đều được dán nhãn, phía trên là kiểu chữ của cậu.

Bên trên viết toàn bộ đều là cách thức đơn giản "XXX của Trần Giới".

Tóc của Trần Giới, giấy của Trần Giới, đồ chơi của Trần Giới bỏ đi, bộ sách của Trần Giới thích nhất, chai đồ uống của Trần Giới đã uống, ảnh chụp của Trần Giới…

Tràn đầy trong mắt Tịch Lục toàn bộ đều là tên của một người —— Trần Giới.

Chuyện vớ vẩn như vậy, Tịch Lục vốn nên là càng mất hứng, nhưng mà vào lúc nhìn thấy những thứ này, trong lòng cậu lại thổi qua một cảm giác tự hào cùng với hưng phấn kỳ dị.

Khoan đã! Rốt cuộc cảm giác tự hào từ đâu mà đến? Trước không biết cậu là lúc nào thì có liên hệ cùng với người gọi là Trần Giới này, người giống như kẻ biến thái thu thập đồ dùng cá nhân của người khác như vậy nhất định không phải là người bình thường.

Rất tốt, Tịch Lục cảm thấy mình có phải nên lên Thiên Nhai gửi bài hay không, tiêu đề chính là "Vừa tỉnh dậy hết thảy đều rất bình thường, trừ mình biến thành bệnh xà tinh biến thái ra, cảm giác cả người mình đều thiếu thuốc."

Tịch Lục có phải nên cao hứng ha hả hai tiếng hay không.

Tịch Lục vừa mở ra cánh cổng thế giới mới lại mở ra ngăn kéo dán "ảnh của Trần Giới" kia, một album ảnh liền xuất hiện ở trước mặt mình, bên trên không có bụi bặm, có thể thấy được thường xuyên bị người lật xem, thậm chí là bỏ thêm ảnh chụp.

Mở ra trang thứ nhất, một bé béo ú mông tròn ngủ ở trên sô pha, lật qua, quá nhỏ, không nhìn ra cái gì.

Mở ra trang thứ hai, đứa bé bốn năm tuổi đang ở bên trong bể bơi, mặc áo tắm liền thân màu lam, tóc ngắn ướt nhẹp, nhìn không ra rốt cuộc là nam hay là nữ, lật qua.

Mở ra trang thứ ba, là rất nhiều người chụp ảnh chung, hẳn là ảnh tốt nghiệp tiểu học, cô bé để quả đầu mái bằng ngang vai được dùng bút vẽ hình trái tim vòng quanh, cùng một đám trẻ con chụp ảnh chung,

mặc đồng phục học sinh, nhưng bắt mắt vô cùng, một là bởi vì cái đầu cao ngất, và là bởi vì khuôn mặt được được coi là xinh xắn tinh xảo kia. Lần này, Tịch Lục nhìn thấy bóng dáng của mình, đứng ở bên cạnh cô bé, mặc dù mặt là đang hướng về phía trước, ánh mắt lại bay cả tới bên cạnh.

Mở ra trang thứ tư, là ảnh chụp đen trắng vô cùng tả tơi, hình như là sườn mặt cô bé kia, chụp lén. Tịch Lục nhớ rõ, hồi cấp hai mình có cái điện thoại di động, là dùng của bố thải xuống, di động có chức năng chụp ảnh, ở trong trường học có di động đã coi như là rất tốt rồi, huống chi còn có thể chụp ảnh, chẳng qua khi đó cậu thích dùng để khoe khoang hơn, mà không phải là dùng để gọi điện thoại.

Liên tục lật tiếp mấy trang sau, ảnh của cậu trở nên càng ngày càng rõ ràng, đi đi lại lại chính là sườn mặt, bóng lưng của một cô bé như vậy.

Mấy tấm ảnh gần đây hình như là dùng máy ảnh kỹ thuật số chụp, trong đó có một tấm, làm cho Tịch Lục ngẩn người.

Cô bé tên là Trần Giới kia đang viết cái gì đó, ánh sáng trong bối cảnh thật nhu hòa, thậm chí làm ấm sườn mặt của cô bé, sống mũi rất cao, ở giữa sống mũi có gồ ra rất nhỏ, có người từng nói, người như vậy trời sinh bướng bỉnh kiên cường, một đôi mắt xinh đẹp đuôi mắt hất lên, không lớn không nhỏ, lại rất sạch sẽ, tóc ngang vai rất thẳng, ở dưới ánh sáng hơi vàng.

Rất xinh đẹp, rất sạch sẽ.

Tịch Lục vươn tay, sờ tấm hình kia, ngón tay qua lại dừng lại ở trên mặt của cô bé.

Không tự chủ, nhìn thấy cô, trong lòng liền cảm thấy thoải mái, cao hứng.

Theo đó những buồn bực lúc trước gần như trở thành hư không.

Trần Giới.

Tịch Lục thật không nhớ rõ trong cuộc đời của cậu có từng xuất hiện một người như vậy, chỉ là rõ ràng đột nhiên xuất hiện, lại làm cho cậu cảm thấy dường như muốn dùng hết đời này để ghi nhớ.

Loại tâm tình này, Tịch Lục nói không nên lời, cũng nói không rõ.

Ôm tấm ảnh chụp này, Tịch Lục nằm ở trên giường, rất nhanh đã ngủ thiếp đi, cậu còn không biết, sáng sớm ngày mai sẽ nghênh đón "gió tanh mưa máu" cỡ nào …

Nếu mà biết, cậu còn có thể ngủ được?

3. Chương 3: Thường Ngày Của Bệnh Xà Tinh

Một giấc ngủ này của Tịch Lục rất thoải mái, cho nên khi đồng hồ báo thức vang lên, cậu thuần thục vươn tay ra ấn xuống nút dừng, mở mắt ra lại phát hiện trước mắt mình một mảng tối thui, dường như có cái gì đó ở trên mặt cậu, chặn tầm mắt của mình, cầm lấy cảm giác có chút vi diệu, Tịch Lục mở to đôi mắt còn có chút mê mang ra, sau đó lại nhìn thấy áo ngực ngày hôm qua rõ ràng mình đã đặt ở bên dưới gối đầu.

Tịch Lục: "…"

Lúc rửa mặt, nhìn thấy Tịch Nam Phương cũng ở WC, chứng minh hết thảy đều không chỉ là một giấc mộng của cậu.

Lúc Tịch Nam Phương từ WC đi ra, bị ánh mắt nhỏ mang một ít vui sướng mang một ít kích động của con mình nhìn cho sợ hãi, sau đó bàn tay to đập Tịch Lục một phát, nói: "Đi đi, đi qua một bên, nhìn thấy mày là phiền lòng, sáng sớm đã không bình thường, thật muốn một phát vả chết mày."

Trước đây Tịch Lục luôn cảm thấy Tịch Nam Phương thô lỗ, hoàn toàn khác với ông bố ôn hòa khiêm nhường nhà người ta, cho nên thường hay cãi lại Tịch Nam Phương, bây giờ nghe thấy Tịch Nam Phương mắng, vậy mà không ngờ cảm thấy rất cảm động thậm chí kích động.

Tịch Nam Phương là thuộc loại đàn ông thoạt nhìn cẩu thả nhưng trên thực tế trong nội tâm lại rất tinh tế, mỗi lần nói xong những lời như thế, trong lòng đều sẽ cảm thấy có phải nói quá rồi hay không, sau đó ông nhìn nhìn Tịch Lục, định làm dịu thái độ đi một chút, lại nhìn thấy trong mắt Tịch Lục tràn đầy cảm xúc kích động hưng phấn dâng cao, cảm giác trong đôi mắt nhỏ kia giống như là 'bố phê bình con đi, mau ra sức phê bình con đi, con là con quá cao hứng rồi', Tịch Nam Phương đột nhiên cảm thấy hoa cúc co rút, kéo theo lời nói đến bên khóe miệng cũng không muốn nói rồi, ánh mắt nhìn con mình đã biến thành đang nhìn trạng thái bệnh xà tinh.

Tịch Lục bởi vì tâm tình rất tốt, cũng không có quá mức so đo với cảm xúc bên trong ánh mắt kia của Tịch Nam Phương.

Về đến phòng, cậu quyết định đứng dậy thu dọn phòng một chút, ném cả một vài thứ cậu không • cần, chẳng hạn như cái áo ngực trong tay này, cậu cảm thấy nếu như mình giữ lại, không cam đoan sau này dưới trạng thái vô ý thức sẽ làm ra chuyện kinh thiên địa quỷ thần khiếp cỡ nào.

Nhìn đồng hồ, đồng hồ báo thức cài đặt vậy mà lại sớm hơn buổi sáng bình thường chừng nửa giờ, vừa lúc có thể thu dọn một chút.

"Giấy vệ sinh Trần Giới đã dùng qua…" Nhìn chiếc hộp trong tay, Tịch Lục dứt khoát tống nó cộng cả áo ngực cùng vào trong túi nilon màu đen.

"Bánh rán Trần Giới đã ăn qua…" Tịch Lục bịt mũi, không trách được bắt đầu từ hôm qua đã cảm thấy trong phòng có mùi là lạ không sao nói rõ được, ném xuống.

"Giày Trần Giới vứt bỏ…" Tịch Lục cảm thấy kể từ sau khi mình tỉnh lại, tam quan đều đang trải qua chấn động kịch liệt, mà cậu lại vẫn còn có thể chịu đựng không điên, thật ra cũng là rất khí phách. (…)

Sau khi gần như vét sạch đồ vật bên trong ngăn tủ, Tịch Lục cũng không ăn sáng, lôi kéo cái túi siêu lớn ra cửa luôn, đi đến xe rác cách nhà rất xa, ném đồ vật vào bên trong.

Trong lòng Tịch Lục có cảm giác mất mát một hồi, nhưng là vì chữa lỗi cho cuộc đời mình, cậu quyết định nhất thiết phải làm như vậy, sau khi bước nhanh chạy đi, Tịch Lục sờ sờ ngực, chỗ ngực có mảnh giấy cứng, đó là một tấm ảnh, là ảnh đêm qua cậu nhìn thấy, sáng sớm hôm nay lúc dọn dẹp, vô luận như thế nào, cậu cũng không có cách nào ném album ảnh vào trong túi, cuối cùng vẫn là quyết định giữ lại.

Trên đường đi học, Tịch Lục gặp thím Trần nhà bên cạnh, lúc thím Trần nhìn thấy Tịch Lục, vẻ mặt cứng lại một chút, nhưng vẫn là tiến lên chào hỏi Tịch Lục.

"Tịch Lục, ngày hôm qua không có việc gì chứ?"

Tịch Lục ngẩn người, sau đó trả lời: "Không có việc gì ạ."

Thím Trần lắc lắc đầu, nhìn Tịch Lục, sau khi liên tục thở dài mấy hơi, vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, tận tình khuyên bảo nói: "Tịch Lục, thím cũng là nhìn con lớn lên, con đứa nhỏ này khi còn nhỏ rất bình thường, làm sao càng lớn càng vất vưởng? Con cũng đừng nói thím dong dài, nhưng thím cũng đã quen biết với mẹ con lâu như vậy, vẫn là muốn lắm mồm vài câu, có thời gian đi khám bác sĩ một chút đi."

Tịch Lục: "…"

Thím Trần lại thở dài một hơi, nói: "Thanh niên bây giờ aiz, thím đi mua thức ăn, con cẩn thận một chút đừng đụng phải bố của Trần Giới, nói không chừng lại bị đánh một trận, vẫn là câu nói kia, thím thường hay nói với con, học tập cho giỏi, mỗi ngày hướng về phía trước nhé." Dứt lời, xách theo túi rau dưa đi luôn.

Tịch Lục không thể không xem kỹ một vấn đề, vì sao lại trở thành bộ dáng như bây giờ?

Cậu cầm điện thoại di động lên, nhìn ngày, ngày mười bốn tháng sáu.

Ngày mười bốn, ngày mười bốn, bước chân của Tịch Lục cuối cùng dừng lại, cậu còn nhớ ngày bố mẹ qua đời, là ngày hai mốt tháng sáu, ngày mình xử lí xong hậu sự cho hai người là ngày hai lăm, mà hôm nay lại trở thành ngày mười bốn, năm không thay đổi, thời gian đảo lùi?

Bị ý nghĩ của mình làm cho kinh ngạc đến ngây người, ngón tay đang cầm di động của Tịch Lục cứng ngắc lại.

Nếu chỉ là thời gian lùi lại thì tốt rồi, Tịch Lục lại cảm thấy rất nhiều chi tiết bên cạnh đều xảy ra biến hóa, lấy chính mình mà nói, rõ ràng chẳng hề biết cô bé tên là Trần Giới kia, lại ngấm ngầm góp nhặt nhiều đồ vật của cô bé đó như vậy, thậm chí nghe ý tứ của bố mẹ và thím, ngày hôm qua mình đi trộm đồ dùng cá nhân của cô bé đó còn bị người nhà cô ấy bắt được, trừng trị một trận, mình dây dưa với Trần Giới cũng hình như không phải chuyện ngày môt ngày hai, nhưng hết lần này tới lần khác tất cả chuyện này trong đầu cậu hoàn toàn không có ấn tượng.

Có một danh từ tựa hồ có thể giải thích, sống lại.

Cậu sống lại trở về ngày mười bốn tháng sáu, hơn nữa sống lại đến trên người mình – một người tựa hồ không bình thường cho lắm.

Chuyện này quá điên cuồng rồi, nhưng Tịch Lục thấy cũng không tìm được một lý do nào khác để giải thích.

Lúc đi ngang qua một khu tập thể, bước chân của Tịch Lục bắt đầu không tự chủ được chậm lại, ngay cả chính cậu có lẽ cũng không có phát hiện, sau đó chờ đến khi cậu phản ứng lại, đã núp ở góc tường bên cạnh, lộ ra nửa mặt len lén nhìn cổng khu.

Chờ một chút…

Có chút không thích hợp, vì sao cậu muốn trốn ở chỗ này? Cậu không phải nên nhanh chóng tới trường sao? Vì sao lại trốn ở chỗ này?

Cậu vươn tay đấm đầu mình hai phát, muốn để cho đầu mình tỉnh táo một chút, bình thường một chút, chỉ là vừa khéo lại đánh trúng chỗ vẫn đau âm ỉ ngày hôm qua, bị đau lập tức thu tay lại, sửa sang quần áo của mình, sau đó lúc chuẩn bị đi ra, lại nhìn thấy có bóng người từ trong sân đi ra.

Vẻn vẹn một giây, cậu lại trốn trở về bên góc tường, cũng may buổi sáng người đi đường không coi là nhiều, không có người nhìn thấy bộ dạng này của cậu.

Đang ảo não tại sao mình lại phản xạ có điều kiện trốn đi, cậu lại nhìn thấy một người đàn ông trung niên rất cường tráng chạy từ trong cổng ra, nhìn xung quanh một lần, sau đó nói với người bên trong một câu, một cô bé mặc áo thun cộc tay màu trắng phối với quần bò đeo cặp đi ra.

Tóc thẳng màu đen ngang vai cùng với gương mặt trắng nõn tạo thành hai mảng đối lập, một đôi mắt sáng xinh đẹp đen như mực, tầm mắt hướng xuống, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng màu hồng phấn khẽ mím, dáng người rất mảnh mai, chiều cao thoạt nhìn không thấp, đoán chừng cao gần một mét bảy.

Tịch Lục cuống quít móc từ trong túi tấm hình kia ra, đây không phải là cô bé trong ảnh chụp đó sao?

Giọng người đàn ông hơi lớn, cậu nghe thấy tiếng của đối phương, vừa sáng sớm còn mang theo tức giận: "Thằng nhóc nhà họ Tịch kia, nếu như làm cái gì ở trường học, trở về nói cho bố con biết, xem bố có lấy thắt lưng đánh chết thằng nhãi kia không."

Trần Giới giương mắt lên, nhìn nhìn bố mình, sau đó gật gật đầu, xem như đáp lại.

Nhìn con gái trong veo như nước nhà mình, Trần Mãnh chính là đau lòng, mình có cái mặt trông lỗ mãng tục tằn, thế mà con gái vừa bước vào thời kỳ trưởng thành lại càng xinh đẹp hơn, đi trên đường một đám một đám nhãi ranh nhìn chòng chọc không ngừng, nếu là như vậy Trần Mãnh còn không lo lắng lắm, khiến cho ông bận tâm nhất không có ai bằng thằng nhãi nhà họ Tịch làm bãi than đá kia.

Trước đây còn không cảm thấy, thấy đứa bé Tịch Lục kia chơi với con gái nhà mình rất tốt, không để ở trong lòng, mấy năm nay đột nhiên đứa bé đó lại xảy ra vấn đề, theo đuổi con gái nhà mình, nhất định không buông, ngày hôm qua trộm nội y bị bắt được, vậy mà còn cứng cổ nói với ông, con đối với Trần Giới là chân tình! Ngài hãy thành toàn cho con đi!

Trần Mãnh đau ngực ghê gớm, thành toàn em gái mày ý! Rau cải nhà mình trồng cực cực khổ khổ cho dù là bị heo ủn cũng phải là heo mập tinh phẩm nhập khẩu của nước ngoài, mà không phải là con heo chết bầm chưa đủ lông đủ cánh kia.

Trần Giới ngẩng đầu, lông mày nhếch lên, hẹp dài mà mảnh, cô nói với bố mình: "Con đi học đây, bố ạ."

Trần Mãnh không yên lòng dặn dò: "Có chuyện gì đừng kìm nén nói cho bố đấy, có muốn sau này đi học tan học bố đều đưa đón con hay không?" Liên tiếp hỏi xong, Trần Giới cũng không trả lời ông.

Trần Mãnh sờ sờ mũi mình, thở dài một hơi, con gái mình điểm nào cũng tốt, chỉ là tính tình quá lạnh nhạt, từ nhỏ đến lớn cũng không biết thường xuyên làm nũng với ông, có chuyện gì cũng thích giấu ở trong lòng, có đôi khi luôn cảm thấy đứa bé này không giống như là ruột thịt của mình.

Lại nhìn xung quanh một lần nữa, Trần Mãnh mới đi vào sân.

Sau khi nhìn thấy người đàn ông đi vào, trái tim đang treo ở cổ họng của Tịch Lục cuối cùng cũng rơi xuống, sau đó lập tức nhấc chân lên, đi theo sau Trần Giới.

Trần Giới đi ở phía trước, ánh nắng sớm mùa hè cũng không phải là nóng lắm, Tịch Lục nhìn thấy bóng lưng cô, làn da nõn nà, bên trong cánh tay mảnh khảnh kia trắng nõn hệt như cẳng chân lộ ra ở bên ngoài, trong lòng có cảm giác ấm áp không biết từ đâu tới.

4. Chương 4: Trường Học Của Bệnh Xà Tinh

"Bé con, nhìn thấy không? Sau này nhất định không thể trở nên biến thái như vậy, biết chưa? Nếu như con trở thành như vậy, mama nhất định ném con vào trong thùng rác." Người phụ nữ đưa con mình đi nhà trẻ tay phải lôi kéo một bé gái trắng trẻo, nhìn Tịch Lục đang nghiêng mặt núp đằng sau bức tường ở ngã tư đường không ngừng nhìn quanh bóng lưng của Trần Giới, lời nói sâu xa dặn con mình.

Tịch Lục: "..." Cô à, cô nói cháu thì nói đi, nhất định phải đứng ở bên cạnh cháu, chỉ vào cháu dạy người thế nào sao? Cháu cũng là người có lòng tự trọng.

Bé gái bị mẹ mình hù dọa trong mắt chứa đầy khiếp đảm, sau đó ngẩng đầu nhìn Tịch Lục, phồng miệng tức giận không đâu le lưỡi về phía cậu, sau đó âm thanh non nớt nói với Tịch Lục: "Biến thái thối."

Tịch Lục: "..."

Trần Giới nghe tiếng động sau lưng, khẽ nghiêng mặt, sườn mặt xinh đẹp thoạt nhìn mềm mại hơn, nhìn thấy một đôi mẹ con đang hướng về phía bức tường bên ngã tư đường nói cái gì đó.

Cô lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tịch Lục bị một bé gái đáng yêu mắng biến thái, thân thể run lên, từ góc tường đi ra, cậu nhìn thoáng qua người phụ nữ, người phụ nữ có chút cố kỵ nhìn cậu, tựa hồ cho rằng cậu sẽ tức giận, dù sao cũng là thanh niên choai choai mười mấy tuổi, hỏa khí vượng, nếu như ra tay với hai mẹ con cô vậy cũng rất nguy.

Người phụ nữ ưỡn ngực thẳng tắp, ôm con gái mình vào trong lòng, kiên trì nhìn về phía Tịch Lục, lúc đang muốn khóc lóc om sòm, lại nhìn thấy Tịch Lục hạ thấp người, tầm mắt song song với con gái mình, sau đó vươn tay ra sờ sờ tóc bé con, nói: "Bạn nhỏ ngoan, anh không phải là biến thái."

Sau đó đứng dậy, phát hiện Trần Giới đã đi xa, liền vội vã qua theo.

Để lại một đôi mẹ con hai vẻ mặt chả hiểu cái gì sất, chẳng qua bé gái trong lòng người phụ nữ đột nhiên bập bẹ nói: "Ma ma, anh ý thoạt nhìn không giống như là người xấu mà."

Người mẹ vươn tay ra quở trách nói: "Con biết cái gì, người xấu có thể viết chữ "xấu" ở trên mặt à, đi, đến trường thôi, sắp đến muộn rồi."

Bé gái gật gật đầu, bĩu môi, đi theo sau người mẹ.

Bên này, Tịch Lục cuối cùng cũng đuổi kịp Trần Giới, phát hiện cô vào trường học của mình, cậu sửa sang quần áo của mình, sau đó đi theo, cố gắng hết sức làm như không giống một tên biến thái!

Cậu mới không phải theo đuôi Trần Giới mới tới trường học.

Vừa mới đi tới cổng trường học, còn chưa vào cổng, đã bị một tiếng con trai vang dội gọi lại ——

"Tịch Lục, mày lại cùng Trần Giới đến trường học!" Thanh âm kia cực lớn, tuyệt đối là người trong phạm vi trăm dặm đều nghe được rõ ràng không sót chữ nào.

Một trận cười trộm từ bên cạnh truyền tới, ánh mắt học sinh đi ngang qua nhìn Tịch Lục như nhìn quái vật.

Mà nữ sinh Trần Giới được công chúng nhắc tới kia lại không quay đầu tiếp tục đi về phía trước, trong chốc lát biến mất ở ngay trước mắt Tịch Lục.

Mặc dù đây là sự thật, nhưng là Tịch Lục xấu hổ ghê gớm, có chút tức giận nhìn về phía người đang đi tới, nếu không phải đây là trường học, cậu đã sớm đi lên cho người nọ một quả đấm rồi.

Nhìn Lữ Giai Huy khỏe khoắn thấp hơn mình một cái đầu bên cạnh, Tịch Lục cả giận nói: "Trứng Lùn, mày nói lung tung cái gì thế?"

Trứng Lùn, Lữ Giai Huy, đồng đảng của mình, lớp mười bắt đầu chơi với nhau, bởi vì chỗ ngồi gần nhau, hai người thường xuyên qua lại rồi quen thuộc, gọi cậu ta là Trứng Lùn toàn bộ đều là bởi vì chiều cao của cậu ta, lớp mười rồi mà chiều cao lại vẫn là 1m59, cho dù là đứng ở trong đám nữ sinh cũng chẳng phải dễ thấy.

Tính cách tốt, cho dù là bị bắt nạt cũng có thể cười mà cho qua chuyện đó.

Trứng Lùn bị cơn tức giận của bị Tịch Lục làm cho hoảng sợ, sau đó vỗ vỗ đầu Tịch Lục, nói: "Thằng này có phải đầu mày có bệnh hay không? Ngày nào tao chả nói như vậy, tao cũng không thấy mày phản ứng lớn như thế, sẽ không phải là…" Trứng Lùn nhón chân lên, để sát vào nói thầm với Tịch Lục như nữ sinh nhỏ, "Chuyện ngày hôm qua mày đi trộm nội y của Trần Giới bị bại lộ, mày lại trút giận lên người tao hả?"

"Tao chỉ là thuận miệng nói, thật đúng là không nghĩ tới mày đi trộm thật." Trứng Lùn tự nói với mình xong, "Chuyện này cũng tại mày, thích người ta cứ việc nói thẳng đi? Làm cái gì cả ngày quanh co lòng vòng, trực tiếp đi lên thổ lộ là được mà?"

Thấy Tịch Lục hồi lâu không trả lời mình, Trứng Lùn quay đầu mới phát hiện Tịch Lục siết chặt quả đấm, ánh mắt nhìn cậu ta ánh xạ ra một câu "Tao đã nói rồi mà, thì ra là mày giật giây".

Trứng Lùn thấy tình thế không ổn, lập tức sải bước chạy đi vừa chạy vừa nói: "Được rồi, mày không thích, tao không nói còn không được sao? Đừng đánh!"

Nhìn Trứng Lùn chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, Tịch Lục chậm bước chân lại, thật ra từ mới vừa rồi cậu đã chú ý đến, bắt đầu từ lúc cậu vào cổng trường, đã có người như có như không dùng ánh mắt đặc biệt quái dị nhìn cậu chằm chằm.

Ánh mắt nữ sinh nhìn cậu quá nửa là, chán ghét, ghê tởm.

Ánh mắt nam sinh nhìn cậu phần lớn là, sùng bái, trò cười.

Cột sống của mình thật đúng là đau mà.

Tịch Lục sải bước đi vào lớp học của mình, vừa mới ngồi xuống, đã bị một đám nam sinh vây quanh, đề tài đơn giản chính là về chuyện ngày hôm qua ——

"Tịch Lục, mày cũng quá lợi hại đi, vậy mà đi trộm nội y của Trần Giới!"

"Đầu của mày không có vấn đề chứ? Bố Trần Giới hung dữ như vậy, mày cũng không sợ không cẩn thận bị bắt được sau đó đánh cho tàn phế à."

"…"

Mồm năm miệng mười, Tịch Lục lần đầu tiên cảm thấy đám nam sinh này cũng vô cùng hóng hớt, cô bé bên cạnh có chút phiền chán nhìn bọn họ, tiếp tục bàn về ngày hôm qua ăn được sữa hai lớp váng [1] vị thật là ngon, lần sau nhất định phải đi nữa.

[1]Sữa hai lớp váng: song bì nãi, tên tiếng Anh: Double-Layer Steamed Milk, là một món ăn Quảng Đông. Tầng trên là một lớp váng sữa thơm ngọt, tầng dưới là một lớp váng sữa thơm ngon nhẵn mịn, mùi thơm đậm đà, vào miệng trơn mềm. Cách chế biến:

s:// .youtube.com/watch?v=J6GTGwIvaeU

Tịch Lục thật sự là phiền, sau đó bèn trả lời một câu: "Bởi vì đầu tao lúc đó đột nhiên có vấn đề."

Vừa dứt lời, đám con trai liền ôm bụng cười rộ lên, nói: "Tịch Lục, đừng đùa, tao thấy mày không phải đầu đột nhiên có vấn đề, mà là vẫn đều đang có vấn đề ấy chứ."

Tịch Lục trầm mặc, cảm giác mình ở trong mắt người khác không chừng chính là một thánh hề[2], còn là Hầu Tử phái tới[3].

[2]Từ gốc: Đậu bỉ, chỉ những người hoặc hành động ngu ngốc gây ra trò cười (kiểu như mấy cô nàng tóc vàng hoe ý), nói với người xa lạ là có ý châm chọc, với người quen biết là trêu chọc..

[3]Xuất phát từ trong Tây Du Ký, Hồng Hài Nhi nói với Quan Âm bồ tát: "Ngươi là cứu binh Hầu Tử mời tới sao? Ngươi là cứu binh Hầu Tử mời tới sao?". Hỏi liên tiếp nhiều lần. Sau này, Quách Đức Cương cũng ở trong tướng thanh (một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt) điên cuồng hỏi Vu Khiêm: "Ngươi là đậu bỉ Hầu Tử mời tới sao?"

Trứng Lùn bên cạnh nhìn không nổi nữa, vốn là cậu ta có tính khí tốt, đột nhiên nói: "Được rồi được rồi, nói đùa có mức độ, Lý Tường, hồi trước mày không phải cũng vụng trộm đi theo phía sau Trương Hoan người ta về nhà sao? Điền Dương, mày cũng không phải trộm một cái ảnh thẻ của Hà Tinh Tinh người ta đặt ở trong hộp đựng bút sao? Tao cảm thấy Tịch Lục mặc dù có sai, nhưng người ta ít nhất quang minh chính đại, bây giờ trường A ai chẳng biết Tịch Lục thích Trần Giới, chúng mày có lá gan đó không? Không có thì câm miệng!"

Nam sinh bị điểm danh đỏ mặt, dù sao cũng không phải chuyện vẻ vang gì, sợ người khác nghe thấy, không nói cái gì nữa, quay về chỗ ngồi của mình.

Trứng Lùn hưng phấn quay đầu, định nói với Tịch Lục một câu xem đi vẫn là anh em ta chí cốt nhất nhỉ, phát hiện Tịch Lục đã gục xuống không dậy nổi.

Nhìn chiều hướng này, chuyện Tịch Lục lúc trước trộm nội y của Trần Giới phần lớn mọi người biết cả rồi.

Hơn nữa, chính mình tựa hồ còn ở dưới tình huống không hiểu rõ tình hình làm rất nhiều chuyện tương tự như vậy, làm cho người khác đều không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị.

Tịch Lục cảm giác mình sau khi trùng sinh, đã bị tô xấu như đống phân rồi.

Nếu như nói, đây là cái giá phải trả để cho bố mẹ cậu sống lại, Tịch Lục cảm thấy, cái giá có chút quá kinh khủng, cậu tình nguyện giảm thọ cũng còn tốt hơn so với bệnh xà tinh như bây giờ.

"Tịch Lục, chủ nhiệm lớp tìm mày!" Một cậu trai chạy từ bên ngoài vào rống lên một tiếng với Tịch Lục.

Trực giác của Tịch Lục nói cho cậu biết, chủ nhiệm lớp tìm cậu tuyệt đối không có chuyện tốt.

Trứng Lùn hé ra một vẻ mặt với Tịch Lục ý bảo cậu nén bi thương, rồi cầm quyển truyện tranh bên cạnh lên xem.

Tịch Lục cười, cậu nghĩ một ngày nào đó cậu trở về Thiên Nhai gửi bài, sau đó chủ đề sẽ gọi là "Tới 818[4] thường ngày của tôi sau khi biến thành bệnh xà tinh".

[4]818: Bát Quái, từ dùng phổ biến trên Thiên Nhai, trong câu trên có ý là tới bình luận….

Tịch Lục cảm thấy cuộc đời của cậu thật là CMN quá tuyệt vời rồi.

Đi vào văn phòng, đã nhìn thấy chủ nhiệm lớp đang cúi đầu phê sửa bài tập, cậu gọi một tiếng báo cáo, sau khi đi vào, tự động đứng ở bên cạnh bàn của chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp lại phê bài tập thêm mấy phút, sau đó ngẩng đầu, đẩy đẩy kính mắt trên mặt, nhìn Tịch Lục nói: "Tịch Lục, em có biết hôm nay thầy tìm em đến là vì cái gì không?"

Bên cạnh, mấy giáo viên đang làm việc của mình đều dừng việc trong tay lại, dời lực chú ý vào chỗ Tịch Lục.

Tịch Lục xiết chặt nắm đấm, bỏ đi, cậu nhịn, cậu không có khả năng nói cho chủ nhiệm lớp, mình vừa tỉnh dậy đã biến thành bệnh xà tinh, đến lúc đó không cần chủ nhiệm lớp nói, các thầy cô giáo khác sẽ trực tiếp gọi điện thoại tới bệnh viện tâm thần tới đón mình ngay.

"Biết ạ."

Chủ nhiệm lớp thở dài một hơi, nói: "Em còn nhỏ, dùng tinh lực ở trên phương diện học tập thì tốt hơn, cả ngày nghĩ tới đường ngang ngõ tắt, em không làm bố mẹ em thất vọng sao? Hả!"

Tịch Lục trả lời: "Em xin lỗi!"

Chủ nhiệm lớp nhìn Tịch Lục, có chút giật mình, trước đây mỗi khi mình nói cậu, nói đến cô bé Trần Giới kia, cậu liền như bò kéo cũng không kéo nổi, mình nói cái gì cũng không chịu nghe, lần này vậy mà chủ động thừa nhận sai lầm, anh gõ gõ cây bút cầm trong tay lên mặt bàn, sau đó nói: "Chuyện này, thầy nghe nói bố mẹ Trần Giới cùng bố mẹ em giải quyết riêng rồi, nhưng là em cũng biết ngày hôm qua việc này làm cho nhiều người nhìn thấy như vậy, khó tránh khỏi bị nói này nói nọ, bản thân em phạm sai lầm, em xem, bố mẹ em cũng đều bị người chỉ vào cột sống mà nói, em có biết không?"

Tịch Lục gật gật đầu.

"Như vậy, em có nghe lời thầy hay không, sau này đừng quấn lấy Trần Giới, chờ một thời gian đi xin lỗi Trần Giới, còn có bố mẹ của Trần Giới."

Lúc Tịch Lục nghe chủ nhiệm lớp nói một câu "Sau này đừng quấn lấy Trần Giới", trái tim giống như là bị kim đâm, nhưng là cậu vẫn dùng sức gật đầu.

"Được, em đã giác ngộ cao như vậy, thầy cũng không nói thêm gì nữa, em trở về chăm chỉ học tập, em cố gắng một chút sau này nói không chừng có thể thi đỗ đại học tốt, biết không?" Chủ nhiệm lớp dặn dò.

Tịch Lục gật gật đầu, sau đó nói: "Thưa thầy em đi trước ạ."

"Được." Chủ nhiệm lớp gật gật đầu.

Đợi đến khi Tịch Lục vừa rời đi, mấy thầy cô trong văn phòng liền nói: "Đứa bé này đột nhiên trở nên nghe lời như vậy, có chút kỳ quái."

"Ai nói không phải đâu, aiz, nghiệp chướng mà, vốn là một đứa trẻ rất tốt, làm sao lại là một tên biến thái chứ?" Một cô giáo trẻ cảm khái nói.

"Đúng vậy… Đáng tiếc."

5. Chương 5: Giờ Thể Dục Của Bệnh Xà Tinh

Đúng, thật là đáng tiếc.

Thật ra lúc Tịch Lục vừa tới trường học, bởi vì di truyền gen tốt của Lục Quyên Quyên, da trắng, mặt mày thanh tú, lúc cười lên hai bên khóe miệng còn có lúm đồng tiền, tóc lộn xộn màu đen, không dài không ngắn, lọn tóc vì ngủ không yên mà vểnh lên, ăn mặc cũng rất tốt, chiều cao cũng không tính là thấp, một mét bảy lăm, còn đang phát dục, vừa đứng ở bên trong đám nam sinh, cũng là đầy đủ tố chất có thể dẫn tới trái tim lan tràn của thiếu nữ, nói như thế nào cũng coi như là nam chính nam phụ tiêu chuẩn trong tiểu thuyết ngôn tình kia mà, hoặc là thâm tình chân thành, hoặc là lạnh lùng cao ngạo…

Cũng từng có mấy cô bé có ý tưởng với cậu, chẳng qua những ý nghĩ này vào ngày thứ hai Tịch Lục tới trường học đã bị phá vỡ.

Nguyên nhân đơn giản là ngày đó hai lớp của Tịch Lục và Trần Giới vừa vặn phân cùng một chỗ trong giờ thể dục, bên này giáo viên thể dục vừa tuyên bố giải tán, Tịch Lục lập tức trốn ngay đến góc tường bên cạnh, khom lưng, lộ ra nửa khuôn mặt, liếc trộm Trận Giới cách đó không xa đang bị giáo viên yêu cầu làm động tác khởi động.

Nếu như là như vậy thì cũng thôi, không đến nỗi là bệnh xà tinh, tối đa là thâm tình mà thôi.

Yêu bạn là muốn rình coi bạn. (…)

Có nam sinh nhiều chuyện chú ý đến hành động của Tịch Lục, trong đó bao gồm Trứng Lùn, mấy cậu trai vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, đáy mắt mang theo ý cười mập mờ, nói: "Như thế nào, coi trọng nhỏ đó à?"

Nào biết Tịch Lục ngay cả để ý cũng không buồn, tầm mắt một giây cũng không hề muốn rời khỏi Trần Giới.

Thấy Tịch Lục không để ý đến bọn họ, có mấy đứa cảm thấy không thú vị đi luôn, Trứng Lùn cũng là đứa không hay nhụt chí, Tịch Lục không để ý đến cậu ta, cậu ta vẫn có thể tự mình nói tiếp.

"Khà khà, cô bé đó trông xinh đẹp quá, trắng trẻo nõn nà, ực ực." Thanh âm khẽ hút nước miếng sau cùng làm cho Tịch Lục cuối cùng cũng chia tầm mắt cho Trứng Lùn một chút.

Trứng Lùn thấy Tịch Lục có phản ứng, liền bắt đầu tự giới thiệu mình, nói: "Mình là Lữ Giai Huy, ngồi phía sau bạn."

Trên mặt Tịch Lục có vài giây xuất hiện trống rỗng, hiển nhiên hoàn toàn không biết Trứng Lùn là rễ hành nào, đúng, cậu vốn là không có hứng thú đối với người khác ngoại trừ Trần Giới.

Trứng Lùn đã nhìn ra, Tịch Lục căn bản là không nhớ rõ cậu ta, cậu ta cũng không giận, vẫn tự nhiên nói chuyện với Tịch Lục, nói: "Cậu là ở chỗ này nhìn lén à?"

Tịch Lục gật gật đầu.

Trứng Lùn muốn tiếp tục nói cái gì, cổ vũ kích động Tịch Lục đi thổ lộ một cái, lại phát hiện cơ thể Tịch Lục đột nhiên chấn động, sau đó lời gì cũng không nói, chạy ra ngoài nhanh như bay.

Chỉ thấy Tịch Lục đi đến bên cạnh thùng rác, thùng rác bởi vì đổ đầy rác rưởi, cho nên có một số học sinh liền đặt chai đồ uống đã uống xong ở bên cạnh, chỉ thấy cậu thò tay cầm ngay chai đồ uống Trần Giới vừa mới bỏ ở chỗ đó, cũng không thèm để ý ánh mắt quái dị của người bên cạnh, đi thẳng đến vòi nước bên cạnh, xối nước lên thân chai, sau đó nắm chặt cái chai ở trong lòng bàn tay, lại trở về góc tường tiếp tục rình coi Trần Giới.

Nói là rình coi, trên thực tế rất nhiều người xung quanh đều nhìn thấy.

Trứng Lùn đơ tại chỗ, nhìn chai đồ uống trong tay Tịch Lục, cả ngày nói không ra một câu, cuối cùng cậu ta quyết định tìm cho mình một lý do lừa gạt bản thân một chút, cậu ta cười hỏi: "Tịch Lục, bạn định cầm về nhà bán phế phẩm à?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, một đôi mắt đặc biệt đen khẽ cong lên, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Không, mình muốn cầm về nhà cất kỹ, đây là đồ của Trần Giới."

Trứng Lùn bối rối rồi.

Cậu ta cảm thấy mình tựa hồ bị đổi mới cái gì đó, nhảy thẳng đến chỗ cách Tịch Lục ba mét, chạy ra như gặp quỷ.

Tịch Lục cũng không tức giận, tiếp tục núp ở trong góc nhìn Trần Giới người ta.

Lấy chuyện này làm điểm bắt đầu, Tịch Lục lại liên tiếp làm vài sự kiện, đầu tiên là đi học tan học lúc nào cũng có người nhìn thấy cậu đi theo đuôi Trần Giới như thằng trộm, rồi lại cậu mỗi ngày vừa hết giờ học là đúng giờ chạy đến bên cửa sổ lớp Trần Giới nhìn lén cô, còn có nữ sinh chơi thân với Trần Giới cùng đi

toilet với cô, cô ấy đi ra ngoài trước chờ Trần Giới, vừa ra đã nhìn thấy Tịch Lục đứng ở cửa toilet nam, ánh mắt lại bay toàn bộ về phía toilet nữ.

Nữ sinh kia lập tức gào toáng lên một câu: "Biến thái."

Danh hiệu bệnh xà tinh của Tịch Lục là ngồi đúng chỗ rồi, nhưng hết lần này tới lần khác cho dù là có người nói cậu cái gì, cậu cũng hoàn toàn không coi ra gì, Trứng Lùn bởi vì ngồi phía sau cậu nên tiếp xúc nhiều hơn, cảm thấy Tịch Lục trừ một khi dính vào chuyện của Trần Giới là thành bệnh xà tinh ra, cái khác đều rất tốt, quan hệ cũng bất giác tốt lên.

Có một lần, Trứng Lùn bèn hỏi: "Tịch Lục, sao mày lại không trực tiếp đi thổ lộ, nói không chừng Trần Giới người ta sẽ đồng ý mày đó, mày xem mày bây giờ… Aiz…"

Nào ngờ, khuôn mặt tuấn tú của Tịch Lục đỏ ơi là đỏ, sau đó trả lời một câu: "Không dám."

Trứng Lùn một ngụm máu sẫm phun ra, thật CMN muốn một tát vả chết Tịch Lục, chuyện xấu.hổ hơn tỏ tình mày đã làm bao nhiêu rồi, vậy mà có thể vì một câu tôi thích bạn mà ngượng ngùng, đừng đùa được không!

Tóm lại một câu, Tịch Lục dùng tính mạng thuyết minh từ nam thần lột.xác.hoàn.mĩ trở thành nam bệnh xà tinh.

…

Từ chỗ chủ nhiệm lớp trở về, Tịch Lục lập tức đi vào phòng học, dưới lời hỏi thăm lặp đi lặp lặp lại của Trứng Lùn, kể lại toàn bộ lời của chủ nhiệm lớp cho cậu ta biết.

Trứng Lùn nghe xong liền sửng sốt, sau đó hỏi ngược lại: "Mày thật sự muốn xin lỗi với Trần Giới?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Thật sự muốn, dù sao cũng là tao làm không đúng, hơn nữa tao thề sau này tao sẽ không bao giờ làm loại chuyện này nữa."

Trứng Lùn suy tư một chút, nói: "Lúc đi nói xin lỗi có thể mang theo tao không?"

Tịch Lục nhíu mày, con ngươi màu đen như mực xinh đẹp thâm thúy, nói: "Cho dù tao không mang theo mày, mày sẽ không đi theo?"

Trứng Lùn nhếch môi cười, nói: "He he, mày hiểu mà!"

Tịch Lục nhìn đồng hồ, nói: "Chờ hết giờ tiếng Anh, mày dẫn tao đi đến lớp Trần Giới." Thật ra, cậu cũng không nhớ Trần Giới rốt cuộc là học lớp nào, cũng không thể trực tiếp hỏi Trứng Lùn, chỉ như vậy mới có thể bưng bít qua.

Trứng Lùn không suy nghĩ sâu xa những lời này, hưng phấn gật đầu, có chút cảm giác rất hưng phấn đối với chuyện sắp sửa xảy ra.

Lúc đến giờ Tiếng Anh, Tịch Lục khó được nghiêm túc ngồi nghe giảng.

Những ngày bố mẹ qua đời, lần đầu tiên Tịch Lục cảm giác được cái gọi là tứ cố vô thân, bất lực, tang sự của bố mẹ thậm chí đều là cậu liên tục nhờ vả người khác hỗ trợ mới cuối cùng hoàn thành, bạc nhất không bằng lòng người, bố mẹ thương cậu một khi rời đi, cậu chả là cái thá gì.

"Tịch Lục à, không phải cô út không giúp con, con xem này, cô và dượng con đều có công việc, cả ngày loay hoay cũng không có cách nào, chúng ta cũng muốn hỗ trợ mà, nhưng là thật sự không có khả năng đó."

"Cái đó… Tịch Lục, nhà chúng ta không có tiền, con cũng biết, chúng ta có lòng cũng không có sức, nếu không thì… chúng ta giúp, chẳng qua Tịch Lục bố mẹ con hẳn là còn để lại tiền tiết kiệm chứ?"

…

Con người đột nhiên trưởng thành lên, thường là bởi vì có những chuyện gì đó mà cảm ngộ, bố mẹ Tịch Lục chết giống như là một bước ngoặt, khiến cho Tịch Lục sau khi sống lại liền có một loại cảm giác không thể lãng phí thời gian tiêu mòn thanh xuân như vậy nữa.

Nắm chặt cây bút trong tay, Tịch Lục khẽ cắn răng quyết định, không bao giờ muốn làm một người không làm được cái gì nữa, người khác không đáng tin cậy, vậy phải dựa vào chính mình.

…

Khi giáo viên tiếng Anh lên lớp, không khỏi có cảm giác mình bị "hung hăng" nhìn lom lom, giương mắt lên lại nhìn thấy Tịch Lục dùng hai mắt sáng như trộm nhìn chằm chằm vào cô, trên tay còn nhanh chóng ghi chép gì đó, phải biết giờ này trước kia Tịch Lục thông thường đều cầm bút vẽ kí họa Trần Giới, thỉnh thoảng nghe vào hai câu, hoàn toàn là không ghi chép nét bút nào.

Cô bị ánh mắt kia nhìn đến có chút sợ hãi, cứ y như sói nhìn thấy dê, bộ dáng vô cùng ĐÓI khát, tổng hợp những việc làm trước đây của Tịch Lục, theo bản năng vươn tay che lên cổ chữ V trước ngực mình.

Sau khi kết thúc tiết học, giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi gần như là lấy tốc độ bằng tên lửa chạy ra khỏi phòng học, cô nhất định phải đi phòng hiệu trưởng nói cho hiệu trưởng một tiếng, cô muốn đổi lớp! Bởi vì cô bị bệnh xà tinh theo dõi, cô sợ đợi tiếp nữa, ngày nào đó trong TV sẽ phát ra một bản tin——

Cô giáo bị học sinh trước J sau giết đồng thời phân thây tàn nhẫn.

J = dâm

Tịch Lục nếu là biết bộ dáng nghiêm túc học tập của mình bị trí tưởng tượng siêu cường của cô giáo tưởng thành đùa.bỡn, phỏng chừng một búng máu phun cũng không phun ra chơi nổi ý chứ.

…

Tịch Lục đánh thức Trứng Lùn đang gục ở trên mặt bàn ngủ đến nước miếng chảy đầy sách, Trứng Lùn mở to nheo nheo mắt, nhìn nhìn Tịch Lục, sau đó mới bừng tỉnh đại ngộ đứng lên, dùng cổ tay áo lau nước miếng trên mặt và trên sách, nhếch cao lông mày, nói luôn với Tịch Lục: "Đi!"

Tịch Lục: "…" Anh thề tôi sẽ không bao giờ chạm vào sách của Trứng Lùn, cùng với quần áo Trứng Lùn mặc, sẽ không bao giờ!

Có lẽ là Tịch Lục lần đầu tiên quang minh chính đại đi về phía lớp học của Trần Giới như vậy, khiến không ít học sinh đang nghỉ giữa giờ ở trên hành lang bắt đầu kinh ngạc.

Bởi vì trước đây Tịch Lục cho dù là đi rình coi, cũng sẽ như thằng trộm, từ góc bên này chạy đến góc bên kia, một đường quanh co tới lớp của Trần Giới, mới bắt đầu còn có người sẽ hỏi, cậu đang làm gì đó, sau này người khác trực tiếp đã thành thói quen không nhìn cậu nữa.

Hành vi của bệnh xà tinh, là không cần lý do!

6. Chương 6: Lời Xin Lỗi Của Bệnh Xà Tinh

Lúc đi đến lớp năm, Trứng Lùn gọi một nữ sinh, nhờ cô ấy giúp gọi Trần Giới đến.

Vừa dứt lời, đám người bên cạnh xem kịch vui kia càng thêm vui vẻ, không biết hôm nay Tịch Lục lại muốn chơi thể loại gì?

Từ chỗ ngồi hàng trước phòng học, Trần Giới chậm rãi đi ra, vào lúc nhìn thấy Tịch Lục, cô không có nhiều kinh ngạc, đáy mắt cũng không có toát ra cảm xúc chán ghét gì, da của cô rất trắng, thậm chí có thể nói là tái nhợt, ánh nắng rơi vào trên mặt cô, mặt cô tự hồ trong suốt, một đôi mắt hạnh lúc nhướn lên nhìn người làm cho người ta có một loại cảm giác ôn hòa, con ngươi như mực như vẽ, nhạt hơn màu sắc của người bình thường nhiều lắm, thoạt nhìn giống như là ao hồ, đôi môi hơi mỏng thì vẫn giữ độ cong tự nhiên nhất, gương mặt thon gọn cùng đường quai hàm xinh đẹp, mái tóc thẳng màu đen ngang vai trong ngày hè thoạt nhìn không nóng bức ngược lại có một loại cảm giác lành lạnh.

Áo cộc màu trắng đơn giản cùng quần bò bảy phân, mặc vào trên người cô lại có một loại cảm giác không nói ra được.

Cô càng đến gần, Tịch Lục càng cảm thấy trong lòng như là nở ra hoa tươi, cả người đều hưng phấn hẳn lên.

Tim đập càng lúc càng nhanh, trên mặt Tịch Lục nổi lên ửng đỏ không bình thường, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Lúc tầm mắt Trần Giới dừng ở trên người Tịch Lục, mặt Tịch Lục đã đỏ đến như đít khỉ.

Khi Trần Giới mở môi ra, dùng thanh âm thanh thúy nói: "Tịch Lục?"

Tịch Lục cảm thấy hoóc–môn tuyến thượng thận của mình tăng cao như bão tố, đầu xông lên một luồng nhiệt, sau đó cậu vươn tay níu lấy Trứng Lùn bên cạnh, phòng ngừa một giây sau mình sẽ té xỉu.

Trọng lượng của Tịch Lục đặt ở trên người Trứng Lùn, Trứng Lùn thiếu chút nữa muốn chửi đổng rồi, lúc quay đầu đang muốn nói chuyện, cả người sững sờ.

Đầu Tịch Lục đã trống rỗng, tự động khởi động hình thức bệnh xà tinh, bắt đầu ngây ngô cười hì hì.

Trứng Lùn run rẩy thanh âm, rất có làn điệu kinh kịch: "Tịch… Tịch… Tịch Lục… mày chảy máu mũi rồi… …"

Mà vẻ mặt Tịch Lục lại như anh chàng si tình nhìn Trần Giới, máu mũi hợp với nụ cười có chút ngu ngốc trên mặt kia, học sinh vây xem, say say.

Advertisement

00:00

Trần Giới nhìn dáng vẻ đần độn kia của Tịch Lục, đáy mắt có chút bất đắc dĩ cũng có chút cảm xúc không nói ra được, cô nhanh chóng lấy khăn giấy từ trong túi áo ra, đưa tới trước mặt Tịch Lục.

Tịch Lục kích động ghê gớm, vươn tay muốn nhận lấy, lúc chuẩn bị giấu vào trong túi, đột nhiên ý thức được cậu là đến để giải trừ hình tượng bệnh xà tinh, không phải đến củng cố hình tượng bệnh xà tinh, nhịn hồi lâu rốt cuộc vẻ mặt không tình nguyện đem giấy xoa xoa máu mũi đang chảy ra của mình, sau đó dùng ngón cái và ngón trỏ bóp lỗ mũi vào.

Trứng Lùn nhìn đồng hồ, qua mấy phút nữa là lập tức vào học rồi, cậu ta không nhịn được nhắc nhở: "Tịch Lục, mày là đến xin lỗi."

Tịch Lục thẳng tắp sống lưng, cậu chống lại ánh mắt Trần Giới, như nhuộm màu mực, lời ban đầu Tịch Lục thế nhưng nói không ra khỏi miệng được, cậu chỉ cảm thấy mặt mình như lửa đốt, vì không để cho mình lại khẩn trương nói không ra lời, hoặc là mất hồn hơn nữa, Tịch Lục dời tầm mắt đến trên cửa sổ bên cạnh.

"Trần Trần Trần Trần… Trần Giới! Mình mình mình là tới… nói nói nói xin lỗi với cậu! Ngày hôm qua là mình mình làm chuyện bậy… Thật thật thật xin lỗi! Sau này mình mình sẽ không làm chuyện như vậy nữa!"

Tịch Lục vừa dứt lời, xung quanh truyền đến một loạt tiếng cười vang.

Chính cậu nói xong cũng hận không thể một tát đập chết mình, Trứng Lùn ở bên cạnh càng không nể tình hơn cười đến ôm bụng gập lưng, chỉ sợ chờ thêm tí nữa là sẽ lăn lộn trên mặt đất rồi.

Mặt cậu càng đỏ hơn, cảm giác xấu hổ không có khi nào đậm hơn hôm nay, nghiêng mặt, dùng dư quang nhìn Trần Giới một chút.

Tịch Lục mím môi, vươn ra tay không tự giác sờ sau gáy mình, cậu chỉ cần khẩn trương không có cách nào là sẽ theo bản năng làm loại động tác này.

Trần Giới nhíu mày, không có giống như những người khác bởi vì động tác khoa trương mất tự nhiên của Tịch Lục mà cười nhạo, trong ánh mắt của cô ngược lại thêm vài phần đau lòng.

Trần Giới đột nhiên lạnh mặt, trái với vẻ trong trẻo lạnh lùng ngày thường kia, gương mặt trắng noãn, trong ánh mắt có chút lửa giận, nói với những người bên cạnh một câu: "Cười đủ chưa?"

Có lẽ là thái độ của Trần Giới làm cho những người bên cạnh hoảng sợ, tiếng cười dần dần cũng tan.

Có vài người phỏng đoán Trần Giới có thể là cảm thấy mình mất thể diện, liền trút lửa giận ở trên người bọn họ, có thể lý giải, nếu là các cô có người theo đuổi như Tịch Lục, đã sớm điên từ tám đời trước rồi.

Tịch Lục không để ý người chung quanh nhìn cậu như thế nào, bất luận bọn họ cười cậu hay là mắng cậu, tóm lại trên người cậu cũng sẽ không thiếu một miếng thịt, hiện tại cậu để ý nhất là thái độ của Trần Giới.

Trần Giới khẽ ngẩng đầu, chiều cao của cô ở trong đám nữ sinh được tính là cao, chỉ là thấp hơn Tịch Lục một chút, một đôi mắt hạnh trong trẻo lạnh lùng của cô giương lên, như là đang an ủi Tịch Lục, tóc đen ngang vai làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô cực kỳ xinh đẹp, nói: "Tịch Lục, mình không để ở trong lòng, không sao."

Thái độ của Trần Giới làm cho một đám người đều mở rộng tầm mắt, không nghĩ tới Trần Giới vẫn luôn lạnh tanh lại dễ nói chuyện như vậy.

Cái gì chứ, không thú vị.

Lục tục có người vào phòng học.

Tịch Lục đỏ mặt, không ngừng gật đầu, nói: "Vậy thì tốt rồi, Trần Giới về sau, mình mình mình sẽ không bao giờ làm chuyện gì để cho cậu phiền não nữa, thật sự." Cậu giương mắt lên, đáy mắt vô cùng sáng, lúm đồng tiền bên khóe miệng bởi vì lúc nói chuyện, xuất hiện khi có khi không, trên người toát ra hơi thở thanh xuân.

Trần Giới nhìn Tịch Lục, hồi lâu không nói một lời nào.

Điều này làm cho Tịch Lục lại hoảng hồn, hoàn toàn không biết mình nên tiếp tục đề tài với Trần Giới như thế nào, đúng lúc tiếng chuông vang lên, Trứng Lùn lôi kéo Tịch Lục chạy ngay về phía lớp học, Tịch Lục bày vẻ mặt 'tao còn chưa nói đủ, để cho tao nói tiếp'.

Trứng Lùn nói: "Tịch Lục, tiết sau là của thầy toán học, mày không sợ tao sợ, có lời gì lần sau lại nói."

Tịch Lục cuối cùng thỏa hiệp rồi.

Trần Giới đứng ở cửa phòng học, nhìn phương hướng Tịch Lục đi xa rất lâu, sau đó mới trở lại trong phòng học.

...

Đây là lần đầu tiên Tịch Lục tiếp xúc chính diện với Trần Giới, cậu rất rõ ràng cơ thể của mình tựa hồ chỉ cần đến gần Trần Giới, hoóc-môn tuyến thượng thận sẽ tăng lên, sung huyết não, cả người liền lâng lâng, lời nói ra cũng không thể diễn đạt đầy đủ.

Cậu cúi đầu, ở trên cuốn vở bài tập, viết xuống tên Trần Giới, sau đó vẽ một vòng tròn, vòng hai chữ Trần Giới ở bên trong.

Cuối cùng, cậu vẫn là cầm bút lên dùng sức gạch cái tên này đi, vô luận như thế nào, nguyên nhân mình biến thành bệnh xà tinh chủ yếu chính là Trần Giới, cậu không thể phóng túng thân thể này tiếp tục làm.xằng.làm.bậy nữa, bất kể như thế nào, cậu phải đi dần dần trên quỹ đạo nhân sinh bình thường.

Thoát khỏi biệt hiệu bệnh xà tinh.

Cậu ngẩng đầu, lại đặt lực chú ý ở trên bảng đen.

Vì thế, thầy toán học Địa Trung Hải nửa sau tiết học luôn cảm thấy có một loại ánh mắt vô cùng ĐÓI khát nhìn chằm chằm vào ông, làm cho hoa cúc của ông không tự chủ được co rụt lại.

Lúc tan học, Tịch Lục gục ở trên bàn học của mình, bị Trứng Lùn sau lưng cầm bút chọt chọt lưng, sau đó cậu trả lời: "Đừng phiền."

Trứng Lùn cũng mặc kệ cậu có nghe được hay không, tự mình hỏi mình: "Tan học rồi, mày không đi lớp học Trần Giới nhìn nó sao?"

Tịch Lục gật gật đầu.

"Vãi, thật đúng là định thay đổi à…" Trứng Lùn cười rộ lên ha hả, sau đó tiếp tục nói: "Hôm nay nghe mày và Trần Giới nói chuyện, tao cảm thấy nhỏ này thật sự rất tốt, mày thích nó cũng không phải là không có đạo lý, vào thời điểm đó, tao cảm thấy nó hình như đang giúp mày."

Tịch Lục không nói, nhìn tên Trần Giới trên vở bài tập bị vạch thành một đám đen sì, nhưng cho dù là như vậy, cậu dường như vẫn có thể nhìn thấy hai chữ kia.

7. Chương 7: Bố Vợ Đại Nhân Của Bệnh Xà Tinh

Tịch Lục quả thật không có ở trong giờ học, giống như trước kia đi đến lớp học của Trần Giới vụng trộm bò tới cửa sổ rình coi nữa.

Bạn hỏi cậu đang làm gì?

Câu đang làm • đề • luyện • tập •!

Không sai, cậu đang làm bài tập, làm một tao niên[1] chợt hiểu cuộc sống, cậu quyết định không bao giờ sống hoài thời gian nữa, nhất định phải làm ra một phần cống hiến của mình cho đất nước, ừm, không sai! Cậu gật gật đầu, cảm giác cả người mình đều phát ra tia sáng chói mắt, không chỉ "thật là đáng yêu", còn "thật là đẹp trai", dẫn đến nhìn những bạn học đang đùa giỡn bên cạnh kia, trong đáy mắt đều mang theo một sự không đồng ý, hứ, đám người môi cá nhám[2]kia ơi, ta không giống với bọn mi. (…)

[1]: Tao niên = thiếu niên (tao = rối, loạn, tao niên: tuổi rối loạn, tuổi nổi loạn…)

[2]: Người môi cá nhám = người ngu xuẩn

Hai nữ sinh bên cạnh nghiêng mặt qua, nhìn Tịch Lục, trong đó một nữ sinh nói với cô bạn bên cạnh: "Mình cảm thấy hôm nay Tịch Lục thoạt nhìn có chút khang khác đấy."

Đồng bạn gật gật đầu, nói: "Mình cũng thấy, là có chút khang khác, không chỉ nói xin lỗi với Trần Giới, còn nói sau này sẽ không quấn lấy bạn ấy nữa, thực ra, lúc Tịch Lục vừa mới tới trường học, thật sự rất đẹp trai."

Nữ sinh lại liếc nhìn Tịch Lục đang cúi đầu múa bút thành văn, bộ dáng mặt mày tỏa sáng của cậu, quay đầu nói với cô bạn: "Đúng, đẹp trai đến buồn nôn[3]."

[3]Không đẹp trai vờ thành đẹp trai, có chút đẹp trai đấy nhưng rất buồn nôn

Cô bạn: "…" Bạn nói rất hay rất có đạo lý, mình vậy mà không phản bác được.

…

Tịch Lục trầm tĩnh ở trong biển học suốt cả một buổi sáng, trừ buổi sáng đi ra khỏi phòng học một lần lúc đi nói xin lỗi Trần Giới, những thời gian khác đều ngồi ở chỗ ngồi.

Cho đến khi nghe được tiếng chuông tan học, Tịch Lục mới khép sách lại, ánh mặt trời chiếu lên mặt cậu, quả nhiên tri thức chính là sức mạnh, cậu cảm thấy linh hồn của mình được thăng hoa rồi. (…)

Trứng Lùn vốn là chuẩn bị gọi Tịch Lục cùng nhau về nhà, khi lại gần, nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tịch Lục, không biết vì sao cậu ta đột nhiên rất muốn cậu, nhịn hồi lâu, cậu ta mới cưỡng ép cái loại cảm giác này của mình xuống.

Vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, khuôn mặt hình vuông có chút hơi béo, mắt vốn đã không lớn, cười lên lại càng híp thành một đường, người lần đầu tiên gặp cậu ta sẽ cảm thấy, nhất định là đứa nhỏ thật thà đàng hoàng, thật ra không phải vậy, nói: "Đi không?"

Tịch Lục gật gật đầu, vươn tay thu dọn bàn.

Dư quang của Trứng Lùn rơi vào chỗ được tô đen ở trên vở bài tập của Tịch Lục, liền thuận miệng hỏi một câu, nói: "Trước đây mày không phải là viết chữ sai, chỉ gạch ngang thôi sao?"

Động tác trên tay Tịch Lục cứng ngắc, sau đó nói: "Không có gì."

Trứng Lùn cũng không tìm tòi nghiên cứu thêm, gật gật đầu, sau đó nhìn bốn phía người đi được tầm tầm rồi, âm thanh không tự chủ ghìm nhỏ lại, nói: "Hôm nay tới nhà tao không?"

Hoa cúc Tịch Lục căng thẳng, quay đầu nhìn về phía Trứng Lùn.

Cậu vừa mới nghe thấy được cái gì!

Câu kia của Trứng Lùn, hôm nay tới nhà tao không? Tự động lọc ở trong đầu Tịch Lục trở thành: "Tao niên, hôm nay hẹn không?"

Cậu hết thảy cũng không nghĩ tới, mình không chỉ trùng sinh biến thành bệnh xà tinh, hơn nữa còn biến thành hoa cúc không sạch, cuộc đời của cậu là xuất hiện tình trạng hỗn loạn gì! Cậu và Trứng Lùn chẳng qua là bạn bè bình thường, ở trong ấn tượng của cậu, cũng chưa từng đến nhà Trứng Lùn.

Có lẽ là ánh mắt của Tịch Lục quá mức với vi diệu, làm cho Trứng Lùn cảm thấy không khỏi nhức bi, sau đó hỏi: "Mày làm sao vậy? Tao nói sai cái gì sao?"

"Mấy ngày hôm trước tao vừa mới lấy một ít giống[4], chuẩn bị chia sẻ cho mày, mày không muốn thì thôi." Trứng Lùn bị ánh mắt của Tịch Lục nhìn đến càng ngày càng không thoải mái.

[4]Giống = video, ảnh khiêu dâm

Vẻ mặt của Tịch Lục có một giây là bỏ trống, nội tâm của cậu là như vậy, a a a a a, cho tôi một con dao, tôi muốn tự tay đâm mình.

Cuối cùng, Tịch Lục vẫn là từ chối lời mời của Trứng Lùn, cậu ngẩng mặt dùng lời nói chính nghĩa nói: "Gieo giống, xem giống, lãng phí giống, hại người cuối cùng hại mình." Thật ra cậu chỉ là xem chán rồi. (…)

Trứng Lùn: "…" Sao mình cảm giác Tịch Lục càng ngày càng khó bắt nhịp rồi?

Có lẽ bệnh xà tinh của Tịch Lục không phải là bình phục, mà là càng ngày càng nghiêm trọng.

Nghĩ như vậy, trong ánh mắt Trứng Lùn nhìn Tịch Lục liền mang theo chút thông cảm, cậu ta vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, mày có nghĩ tới hay không, có thời gian tranh thủ đi khám bác sĩ một cái, bố tao làm hành chính trong bệnh viện, tao có thể giúp mày nói cho ông ấy một câu, tìm bác sĩ giỏi nhất… Này… Đừng đi… Tao nói thật mà!"

Trứng Lùn vẫn luôn là lấy thái độ mặt dày mày dạn đi theo sau lưng Tịch Lục, người khác nói cậu ta là theo đuôi Tịch Lục, nhưng cậu ta cũng không giận, chỉ nói, mày biết cái gì, quan hệ tốt, quan hệ không tốt, tao có thể quấn lấy nó, xì xì xì, con mắt nào của mày nhìn thấy tao quấn lấy nó, rõ ràng là nó để cho tao đi cùng nó.

Tịch Lục cố ý đợi đến lớp học người đi gần hết mới rời đi, như vậy hẳn cũng sẽ không có người hoài nghi mình sẽ đợi để bám theo sau Trần Giới nhỉ.

Trứng Lùn là đứa nói nhiều, với ai cũng có thể tán gẫu được vài câu, cho nên ở trong lớp bạn bè cũng nhiều, thấy Tịch Lục đi rồi, liền cùng một vị bạn đồng sự khác bên cạnh, về nhà xem ảnh!

Tịch Lục đi ra khỏi trường học, nhìn bên ngoài, có chút mờ mịt, có một loại cảm giác cô đơn, đúng như Trứng Lùn nói, tại sao mình phải dùng sức tô tên Trần Giới thành một mảng đen thùi như vậy, cho dù là cậu cũng không có ký ức, thân thể bây giờ cũng đã hình thành thói quen.

Cậu cảm thấy Trần Giới, giống như là một cây xương sườn trong cơ thể bây giờ của cậu, mà bây giờ cậu cưỡng ép muốn rút nó ra.

Dựa theo trước kia, bây giờ mình phải đi theo phía sau Trần Giới, sau đó sau khi một mực nhìn cô về nhà, rồi mới đi nhỉ.

Tịch Lục vừa đi vừa lấy tấm ảnh Trần Giới từ trong túi áo ra, không biết là đè vào đâu, góc đuôi tấm ảnh gấp thành một vết, Tịch Lục dùng tay vuốt đi vuốt lại, tựa hồ vuốt lên ảnh chụp, tâm tình cậu mới có thể thoải mái hơn một chút.

"Nè! Nè… Này! Nhìn đường!" Một chiếc xe đạp lao đến cực nhanh, Tịch Lục không chú ý, lập tức bị đụng ngã luôn, bên trong cánh tay tiếp xúc mặt đất, quẹt ra một mảng vệt máu lớn, sau đó ứa ra một ít giọt máu trong suốt.

Tấm ảnh trong tay bởi vì bị đau mà rơi xuống đất, sau đó một bàn chân đeo giày da màu đen dẫm lên trên.

Tịch Lục như bị điên, bất chấp vết thương của mình, nói với người đụng phải cậu: "Dịch bàn chân mày ra."

Bức ảnh lại lần nữa trở về trên tay Tịch Lục, chẳng qua ảnh chụp trong tay lại trở nên hơi bẩn, dấu chân hạ xuống lau như thế nào cũng không lau được.

Trên gương mặt tuấn tú không không có mang theo vẻ tươi cười như thường ngày, giương mắt, trong ánh mắt mang theo lửa giận, lại phát hiện lửa giận trong mắt đối phương tựa hồ còn nhiều hơn mình nhiều lắm.

Trần Mãnh xoay xoay cổ tay một chút, hôm nay mình ra cửa không xem hoàng lịch, tan tầm vội vàng về nhà xem thử con gái có trở về êm đẹp hay không, Tịch Lục có quấn lấy con bé nữa hay không, nghĩ tới đây, ông đạp xe cũng hơi nhanh, thật vừa đúng lúc đi ngang qua trường trung học của con gái mình, một bóng lưng người phía trước làm cho ông cảm thấy hơi quen quen, đây không phải là thằng ranh Tịch Lục kia sao? Vốn là định đạp xe qua hù dọa một chút, kết quả phanh xe không ăn, vậy mà không phanh gấp được, Tịch Lục cũng không nghe thấy tiếng của mình, thôi, cũng không có quan trọng gì, sau đó dạy dỗ đứa nhỏ này một chút, để cho nó không dám làm ra chuyện khác người gì nữa.

Ông ngoài cười nhưng trong không cười, nói với Tịch Lục thấp hơn mình một chút đứng ở bên cạnh, nói: "Thằng nhãi nhà họ Tịch, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà."

Cơn giận dữ của Tịch Lục mất sạch, thay vào đó là trong đáy lòng chột dạ không giải thích được, cậu đối diện với mặt Trần Mãnh, quỷ thần xui khiến nói: "Bố… bố… bố… bố vợ… bố bố không có bị thương chứ!"

8. Chương 8: Vết Thương Của Bệnh Xà Tinh

Trần Mãnh im lặng rồi.

Tịch Lục càng thêm một cái nấc cũng không nấc ra được, cậu chỉ có thể tự nhủ, "Không làm thì sẽ không chết", "Bệnh xà tinh là không có cách nào ngày một ngày hai là bình phục " "Mỗi ngày đều đang tự đổi mới giới hạn cuối của mình" "Mình cảm thấy mỗi ngày mình đều điên điên khùng khùng, có lẽ mình nên sớm thoát khỏi thế tục một chút" vân vân mây mây,

Trần Mãnh bị câu "bố vợ" kia của Tịch Lục làm cho vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, ông chỉ cần vừa nghĩ đến hình ảnh con gái mình sau này và Tịch Lục ở chung một chỗ, là đau lòng.

Trần Mãnh vươn tay cho ngay đầu Tịch Lục một cái tát, xuống tay không nặng, nhưng là tuyệt đối cũng không nhẹ, Trần Mãnh cũng có thể nói là nhìn Tịch Lục lớn lên, Tịch Lục lúc bình thường, lúc chơi cùng con gái mình cũng đã tới nhà bọn họ, gặp mặt liền cười rộ lên nói: "Cháu chào cô chú." Khóe miệng treo hai cái lúm đồng tiền, như cô gái nhỏ, rất đáng yêu, làm cho người thích.

Trần Mãnh nhìn cái đầu xấp xỉ bằng mình trước mặt, mặc dù trắng, ngũ quan cũng khá sạch sẽ thanh tú, thân thể rất rắn chắc, nhưng nói thế nào cũng sẽ không nhận thành con gái, ánh mắt nhìn mình hoàn toàn là lấy lòng.

Ông tức giận từ tận đáy lòng, cùng một người, lớn lên và khi còn nhỏ làm sao lại chênh lệch nhiều như vậy!

Tịch Lục bị đau ôm đầu, ngũ quan rối rắm cùng một chỗ, chỉ vừa mới vung tay lên, lại có thể nhìn thấy bên trong cánh tay cậu sát một lớp da, máu chảy đầm đìa.

"Chú, con con con, nói sai rồi!" Tịch Lục lập tức sửa miệng.

Trần Mãnh nhìn vết thương của Tịch Lục, nghĩ cho dù là Tịch Lục không đúng thế nào đi chăng nữa, nhưng hôm nay hình như nguyên nhân xảy ra tai nạn còn là bởi vì mình, ông mặc dù là người thô lỗ, nhưng là ít nhất đạo lý vẫn là hiểu được, bèn nói với Tịch Lục: "Đi với chú một chuyến đến tiệm thuốc đi."

Tịch Lục ngẩn người, nhìn Trần Mãnh, nói: "Ngài bị thương sao?"

Trần Mãnh vừa chuẩn bị một cái tát vỗ xuống, Tịch Lục chợt lắc eo, liền tránh thoát, mắt thấy mình không đánh tới, Trần Mãnh giọng ồm ồm không vui nói: "Đi theo tao, nói nhảm nữa, hôm nay nhất định phải luyện mày một trận."

Tịch Lục ngậm miệng rồi, Tịch Lục yên tĩnh rồi, Tịch Lục cẩn thận từng li từng tí đi theo sau Trần Mãnh, chỉ sợ ông đột nhiên ra chiêu chân bọ ngựa hổ đen móc tim[1] gì gì đó.

[1]Một loại chiêu thức võ công, trong đó chân gấp như chân bọ ngựa, tay ở tư thế chân hổ móc tim

À, quên nói, Trần Mãnh biết chút ít kungfu, dạy võ thuật cho trẻ con ở cung thiếu nhi, cộng thêm khổ người lớn, muốn bóp chết Tịch Lục chỉ là chuyện giây phút.

Những chuyện đó cậu cũng là thông qua trong nhật ký của mình viết trước đây nhìn thấy.

Về phần, chuyện nhật kí, sau này hẵng nói, hiện tại cậu để ý hơn là phản ứng của bố vợ đại nhân của cậu… chờ một chút, hình như có chỗ nào không đúng lắm.

Cậu ân cần dựng xe đạp của Trần Mãnh dậy, đi theo sau Trần Mãnh, Trần Mãnh hít vào một hơi, lại một cái tát bốp tới trên đầu Tịch Lục, nói: "Tao thấy mày là thật sự coi mình là con rể nhà tao rồi."

Tịch Lục ngây ngẩn cả người, dè dặt nói: "Thế… Xe đạp hay là ngài đến dắt?"

Trần Mãnh ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Kính già yêu trẻ, hiểu không?"

Tịch Lục: "… Cho nên, ngài rốt cuộc là cho con dắt, hay là không cho con dắt đây?"

Trần Mãnh cả giận nói: "Mày đây là đang chất vấn tao sao? Đương nhiên là mày rồi."

Tịch Lục không phản bác được, chỉ có thể đi theo sau Trần Mãnh.

Đến hiệu thuốc, Trần Mãnh không nói thêm gì nữa, một mình đi vào, Tịch Lục giương mắt đứng ở cửa nhà thuốc chờ.

Không qua mấy phút, Trần Mãnh đã từ trong hiệu thuốc cầm một lọ dung dịch oxy già còn có một túi bông đi ra, lúc đi ra, nhìn thấy Tịch Lục dắt xe đạp của mình đứng ở nơi đó, ánh sáng mùa hè vốn đã mạnh, trán Tịch Lục toát ra một tầng mồ hôi li ti, Trần Mãnh thở dài một hơi, cơn giận cũng không có đậm như vậy nữa, suy cho cùng vẫn còn là đứa trẻ, cho dù là không đúng hơn nữa, thằng bé coi như là mình nhìn lớn lên.

Bảo Tịch Lục tùy tiện dựng xe ở bên đường, Trần Mãnh tức giận ồm ồm nói với Tịch Lục: "Tự mình cầm đi khử trùng."

Tịch Lục ngẩn người, giương mắt, nhìn về phía Trần Mãnh, tâm tình vốn là có chút buồn bực toàn bộ đều không còn rồi, cậu dùng loại ánh mắt cảm động kia nhìn Trần Mãnh, sau đó vươn tay nhận lấy, con người một khi cảm động, liền dễ dàng nói ra lời nói thật trong lòng, mở miệng nói luôn: "Bố vợ, cám ơn ngài."

Đồng tử Trần Mãnh co rụt lại, vươn tay muốn cho ngay Tịch Lục một trận nữa, Tịch Lục cuống quít lập tức trốn, sau đó không ngừng giải thích nói: "Nói nhầm nói nhầm."

Vết thương của Tịch Lục không sâu, nhưng diện tích vùng bị thương khá lớn, cầm bông vừa thấm dung dịch oxy già lên trên vừa bôi, đau thấu xương, Tịch Lục cảm thấy mình ở trước mặt Trần Mãnh không thể mềm yếu, vì thế làm bộ làm tịch cười cười, tiếp tục bôi, nhưng dù cho cậu giả bộ thế nào đi nữa, đau đớn vẫn làm cho vẻ mặt của cậu có chút không được tự nhiên.

Trần Mãnh nói: "Đàn ông đàn ang, bôi chút thuốc liền ra vẻ muốn chết, nhìn tao đây." Chỉ thấy Trần Mãnh, cầm lấy dung dịch oxy già, cưỡng chế kéo cánh tay Tịch Lục tới, dứt khoát đổ dung dịch oxy già tới chỗ xước trên cánh tay Tịch Lục.

"A a a a a a a a a a a a a a a a a a a a!!"

Trần Mãnh nhìn Tịch Lục bị tra tấn gần như linh hồn xuất khiếu, nở nụ cười, nói: "Đàn ông mới sẽ không vì chút vết thương nhỏ, bị đau tí ti là kêu thành như mày, như đứa con gái, mất mặt."

Tịch Lục nhìn thấy bọt khí màu trắng vì khử trùng mà toát ra gần như trải đầy cả cánh tay mình, lại còn phải gượng cười nói: "Chú, chủ nói phải, con cảm thấy con cách "con đường đàn ông" càng ngày càng gần."

Trần Mãnh vui vẻ, vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy."

Giằng co với Trần Mãnh hơn một giờ, Tịch Lục cảm thấy mạng của mình đã sắp không còn rồi, trong nhật ký nói không sai, nhìn thấy Trần Mãnh, nhất định phải co giò mà chạy, bằng không khó giữ được cái mạng nhỏ này.

A, còn rất vần điệu.

"Bây giờ chúng ta nói tới chuyện nghiêm chỉnh, hôm nay mày có quấn lấy con gái tao không?" Trần Mãnh vẫn không thể dễ dàng yên lòng với Tịch Lục, dò hỏi.

Cơ thể Tịch Lục cứng đờ, liều mạng lắc đầu, vẻ mặt chân thành nói: "Tuyệt đối không có, chú, vừa rồi con quên nói, chuyện lúc trước, con xin lỗi, sau này con sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy nữa."

Trần Mãnh buồn bực, thằng nhãi Tịch Lục này đột nhiên làm sao vậy, ngày hôm qua mình đánh nó một trận, cũng không thấy nó nói xin lỗi, ngược lại cứng đầu nói, nó cứ thích Trần Giới đấy, bỏ đi, có thể là bị mình đánh no đòn, liền rút lui rồi chăng, trẻ con bây giờ thật là, thích trong miệng, thực ra cũng chỉ là như thế.

Trần Mãnh trả lời: "Được, biết sai lầm là tốt, chú mày cũng không phải người không thông tình đạt lý, nhớ năm đó, lúc chú tầm tuổi mày, cũng theo đuổi mẹ Trần Giới chạy khắp nơi…"

Tịch Lục gật gật đầu, a dua nói: "Chú thật lợi hại."

Trần Mãnh hì hì nói: "Dĩ nhiên, mẹ Trần Giới vừa mới bắt đầu cũng không để ý đến chú mày, mỗi ngày chú mày đều đi theo, sau khi lớn lên liền quấn lấy, đến cuối cùng còn không phải gả cho chú mày."

Trong lúc nhất thời Tịch Lục cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể tiếp tục nịnh nọt: "Chú, thật lợi hại."

Dọc theo đường đi, Tịch Lục đã nghe Trần Mãnh kể chuyện ông và mẹ Trần Giới trước kia, sau khi dắt xe cho Trần Mãnh về nhà, Trần Mãnh liền trở mặt không nhận người nói: "Đi mau, đi mau, đừng cho là tao không biết mày đi theo chính là muốn gặp Trần Giới nhà chúng tao."

Tịch Lục: "…" Rõ ràng là chú nhất định muốn con giúp chú dắt xe đạp trở về.

Nhưng nếu bạn nói Tịch Lục thật sự không có ý định này, cậu cũng sẽ không sau khi nghe thấy những lời này của Trần Mãnh, lại có mấy giây cảm thấy có chút chột dạ như vậy.

Vì tỏ ra mình tuyệt đối không có tâm tư đó, sau khi cậu nói lời từ biệt với Trần Mãnh, liền xoay người đi ngay.

Trần Mãnh đi lên lầu, nhìn thấy vợ mình đang bận rộn ở trong phòng bếp, không có nhìn thấy Trần Giới, bèn hỏi: "Mình ơi, Trần Giới đâu?"

Vợ ông đang xào rau, sau đó trả lời một câu: "Em vừa mới bảo Trần Giới xuống lầu mua nước tương giúp em rồi, anh không nhìn thấy con bé sao? Hẳn là sắp trở lại rồi."

Trong lòng Trần Mãnh lộp bộp một cái…

…

Tịch Lục buồn bực, nhìn một mảng lớn da trầy bên trong cánh tay, là không khỏi nhớ lại cảm giác dung dịch oxy già đổ vào bên trên vừa rồi, quá xót!

Yên lặng lắc lư tới cổng khu tập thể, lại nhìn thấy một người đang đi vào trong khu tập thể, cậu dụi dụi mắt, trong mắt sáng quắc lên.

Trần Giới xách một cái túi nilon đã đi tới đây, con ngươi thâm thúy, như mực như họa, lúc cô nhìn thấy Tịch Lục, ngẩn người, sau đó tầm mắt rơi vào vết thương bên trong cánh tay Tịch Lục.

Mở môi ra, đôi môi mỏng có chút lạnh giá, "Tịch Lục, cậu làm sao vậy?"

Tịch Lục đỏ mặt, cuống quít cúi thấp đầu, giải thích: "Mình mình mình không phải đến trộm nội y, cũng không phải theo đuôi cậu, mình chỉ là vừa rồi tình cờ gặp chú ở trên đường … Sau đó…" Càng nói càng lộn xộn, một khuôn mặt được khen là dễ nhìn bởi vì đỏ mặt mà thoạt nhìn có chút khôi hài.

Sau khi cậu nói xong, Trần Giới vậy mà nghe hiểu, gật gật đầu, nói: "Vết thương xử lý qua là được, trong nhà cậu có dung dịch oxy già không?"

Tịch Lục còn chưa trả lời.

Trần Giới đã xoay người, nói: "Cậu chờ một chút."

Tịch Lục nhìn bóng lưng cô, đột nhiên cảm thấy mình cho dù là bị thương cũng đáng.

9. Chương 9: Tình Yêu Của Bệnh Xà Tinh

Trần Mãnh đang chuẩn bị xuống lầu đi xem thử con gái mình đã trở lại chưa, lại nghe thấy trong hành lang có tiếng bước chân lên lầu, nhìn thấy mặt con gái, trái tim đang treo lơ lửng của ông rốt cuộc cũng buông xuống.

Gương mặt trắng nõn của Trần Giới bởi vì ánh đèn điện chiếu xuống, có chút quá mức tái nhợt, cô đặt nước tương đang cầm trên tay ở trên bàn trong phòng bếp, rồi đến chỗ để thuốc men tìm kiếm một chút.

Trần Mãnh dò hỏi: "Trần Giới, làm gì vậy?"

Trần Giới cầm một lọ dung dịch oxy già, đi đến bên cạnh Trần Mãnh, một đôi con ngươi hơi có vẻ lương bạc thoạt nhìn lúc nào cũng trong trẻo lạnh lùng, nhẹ nhàng mở đôi môi hơi mỏng ra, nói: "Bố, đừng tìm Tịch Lục gây phiền toái nữa được không? Tịch Lục, là ân nhân nhà chúng ta, nếu như không có cậu ấy thì sẽ không có con bây giờ."

Trần Mãnh trầm mặc.

Trần Giới cầm dung dịch oxy già đi luôn xuống lầu, Trần Mãnh cười khổ một cái, sau đó nói với vợ mình: "Xem đi, đứa nhỏ này thật là càng lớn càng không thân thiết, anh rõ ràng là vì tốt cho con bé."

Hà Tình bưng cá từ bên trong đi ra, tương ớt Tứ Xuyên[1] nóng hổi rưới lên trên, làm cho sau khi người ta nhìn thấy liền có một loại ham muốn nếm thử, Hà Tình lại không có giúp Trần Mãnh, nói: "Chuyện của con gái, thì để cho chúng nó tự giải quyết đi, đứa bé Tịch Lục kia, cũng không xấu, anh cũng biết, sau này nhìn thấy đứa bé Tịch Lục kia anh đừng đánh, cũng đừng nói lời quái gở gì nữa, ai không từng bị hồ đồ chứ, nếu như em không bị hồ đồ, có thể ở bên anh?"

[1]Tương ớt Tứ Xuyên: một loại gia vị nấu nướng, có vị cay, là một loại công nghệ độc đáo thông dụng trong món cay Tứ Xuyên. Tương ớt Tứ Xuyên chủ yếu là lấy ớt chỉ thiên Tứ Xuyên thêm dầu thực vật và những hương liệu khác (như hoa tiêu, hồi, tam nại, hành, tỏi, gường, đường) dùng lửa nhỏ nấu mà thành.

Trần Mãnh một ngụm máu sẫm.

…

Tịch Lục đứng ở dưới lầu, khi cậu nhìn thấy Trần Giới từ dưới bóng cây xa xa đi ra, cô xuống lầu tựa hồ hơi gấp, tóc ngắn ngang vai trông hơi lộn xộn, lộ ra cần cổ trắng nõn và cái trán tròn trịa, trên tay nắm thật chặt một lọ dung dịch oxy già đi tới, cô đứng ở trước mặt Tịch Lục, Tịch Lục cẩn thận nhìn nhìn cô, mới phát hiện cô chỉ cần nhắm mắt lại, trên mí mắt sẽ hiện ra một nốt ruồi màu nâu nhạt tròn trịa.

Cậu có chút ngẩn ngơ, vươn tay muốn chạm vào, nhưng mà cách mặt Trần Giới mấy xen ti mét thì dừng lại, sau đó làm bộ làm tịch, hai tay nhanh chóng vỗ một cái, không khí bên cạnh, sờ ót, ngượng ngùng nói: "Có muỗi, có muỗi, mình đập đập một cái."

Trần Giới không có vạch trần kỹ xảo biểu diễn sứt sẹo của cậu, nhét dung dịch oxy già vào trong lòng bàn tay cậu.

Trên thân bình ấm áp còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Trần Giới, làm cho hai má Tịch Lục vốn đã không quá đỏ lại nhuộm lên những rặng mây đỏ, cậu không ngừng chửi mình mất mặt ở trong lòng.

Trần Giới nói: "Sau khi cậu về nhà, dùng nó xử lý vết thương một chút, ngày nào cũng phải dùng."

Tịch Lục nghe vậy, không ngừng gật đầu, nói: "Cám cám ơn… Trần Giới…"

Trần Giới cười cười, nốt ruồi màu nâu trên mí mắt mong mỏng kia, làm cho Tịch Lục ngưa ngứa trong lòng, vì phòng ngừa mình lại làm ra chuyện gì, Tịch Lục đỏ mặt, cuống quít nói: "Vậy mình đi trước, ngày mai gặp ở trường, tạm biệt." Nói xong, liền đỏ mang tai, chạy ra khỏi khu tập thể như một làn khói, hoàn toàn không dám nhìn tới mặt Trần Giới.

Sau đó, sau khi cậu liên tục chạy được một khoảng cách một trăm mét, ngồi ở trên bồn hoa bên cạnh, vỗ về trái tim chỉ chực nhảy ra, một mực không nói gì.

Cậu còn nhớ rõ, trong quyển nhật ký kia đã viết một câu ——

Mỗi một lần, khi nhìn thấy Trần Giới, tôi đều cảm thấy cuộc đời của tôi đều sáng bừng lên, cho dù là đứng xa xa nhìn cô ấy, tôi cũng sẽ cảm thấy trái tim như sắp nhảy ra.

Người khác nói tôi là bệnh thần kinh, nhưng là Trang Tử không phải cá làm sao biết niềm vui của cá[2]?

Lúc Tịch Lục nhìn thấy câu nói này, không có cách nào hiểu được.

Chỉ là bây giờ cậu đột nhiên thật sự hiểu được cái gì đó.

Trần Giới, người này đã cắm rễ tiếp đất ở trong thân thể này rồi.

Có lẽ, cậu thật sự xem nhẹ tình cảm của mình với Trần Giới trước khi sống lại, thậm chí cậu bắt đầu có chút đồng tình, có chút bội phục.

Cậu cầm lấy dung dịch oxy già trên tay, đứng dậy, yên lặng đi đến một phương hướng, sau đó cậu nhìn thấy xe rác bên cạnh sáng nay mình ném đồ còn để ở nơi đó.

Cậu cuối cùng vẫn là đi tới, mở túi chọn ra một vài thứ nhất định phải bỏ ra ngoài, sau đó lại kéo một túi to đồ có liên quan đến Trần Giới, đi trở về nhà.

Bà thím đang đi dạo mắt thấy hết thảy việc này lắc lắc đầu, nói với cháu trai mình, nói: "Có thấy không? Không học tập tử tế, sau này cũng chỉ có thể đi mót rác thôi."

Cháu trai nhìn bóng dáng Tịch Lục kéo rác đi, sau đó ngẩng mặt lên, nghiêm túc nói: "Bà nội, con biết rồi, sau này lúc lên lớp con sẽ không cùng bạn cùng bàn con nói chuyện với Phương Phương xinh đẹp bên cạnh nữa, cũng sẽ không cùng những bạn khác ăn kẹo que ở trong lớp nữa."

Bà thím: "…"

…

Tịch Lục bị lấy làm tài liệu giáo dục phản diện, lúc nào cũng trúng đạn không đâu, có đôi khi cho dù là trúng đạn rồi, chính cậu còn không biết, lúc cậu một thân chật vật về nhà, Tịch Nam Phương nhìn thấy con trai mình phản ứng đầu tiên chính là xông tới tức giận nói: "Mày lại đi trộm áo lót của con gái nhà người ta?"

Cũng khó trách Tịch Nam Phương sẽ nghĩ con trai mình như vậy.

Toàn thân bẩn nhếch nhác, bên trong cánh tay càng thêm là một mảng vết máu lớn, phía sau còn kéo một túi đồ to, không biết bên trong có cái gì, vẻ mặt cười ngây ngô đi tới.

Lục Quyên Quyên nghe thấy tiếng vang từ trong phòng đi ra, trong nháy mắt nhìn thấy con mình, cũng không phải là trách cứ, mà là xông tới giơ cánh tay con mình lên, khẩn trương hỏi thăm: "Làm sao vậy? Vết thương lớn như vậy."

Tịch Nam Phương tức giận đến đã không còn cách nào, nói với vợ mình: "Tám phần lại bị bố Trần Giới đánh cho một trận đi, tao nói sao mày cứ không để tâm như vậy chứ, ngày hôm qua không phải cũng đã nói với mày rồi sao?"

Lục Quyên Quyên lườm chồng mình, nói: "Anh câm miệng, để cho con trai nói trước, đừng một ngụm đã ấn định, ngộ nhỡ không phải như vậy, anh không phải oan uổng nó sao?"

Tịch Nam Phương ngậm miệng rồi.

Sau khi Tịch Lục nói chân tướng rõ ràng cho Tịch Nam Phương Lục Quyên Quyên, vẻ mặt của Tịch Nam Phương mới không có thối như vậy, Lục Quyên Quyên oán trách Tịch Nam Phương nói: "Xem đi, anh oan uổng con trai rồi."

Tịch Nam Phương nói: "Anh có thể không nghi ngờ nó sao? Cũng không nhìn xem bình thường nó là cái dạng gì, thôi, không làm là tốt rồi."

Lục Quyên Quyên nhìn nhìn túi rác bên cạnh, có chút chần chờ dò hỏi: "Như vậy, Tịch Lục vật này là..."

Tịch Lục đỏ mặt lên, nói: "Không có gì, bố mẹ đừng để ý."

Rồi vội vội vàng vàng kéo túi to đi về phòng.

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên nhìn đối phương một cái, Tịch Nam Phương nói: "Nhất định là có cái gì đó."

Lục Quyên Quyên nói: "Đừng để ý, trẻ con độ tuổi này lúc nào chả có chút bí mật, em xem talk show người ta nói, không thể dồn ép quá gần, hai bên có chút không gian riêng tư, không phải rất tốt ư?"

Tịch Nam Phương không phản bác được, nói: "Mẹ nó à, em có thể đừng xem những kênh giáo dục gì đó kia không?"

Lục Quyên Quyên liếc mắt một cái, nói: "Không được, em còn muốn học giáo dục con cái đấy, ai giống như anh, chẳng biết cái gì, chỉ biết động tay."

Tịch Nam Phương thấy mình vẫn là im lặng thì tốt hơn.

Tịch Lục về đến trong phòng, móc từng đồ từng đồ bên trong túi ra, trừ những thứ có mùi thật sự là cậu không chịu được, những thứ khác cậu đều lấy về rồi, sau đó lại để lại trong ngăn tủ, cầm một lọ thuốc "không khí trong lành", sau khi hướng về phía ngăn tủ phun một hồi, cậu cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn rồi.

Nghe thấy tiếng Lục Quyên Quyên gọi mình ra ăn cơm, Tịch Lục cầm dung dịch oxy già rồi đi ra ngoài.

Hôm nay, Lục Quyên Quyên làm gà xé phay xào ớt, khoai tây hầm thịt bò, rau cải xào cay, còn có một bát canh trứng gà cà chua, Tịch Lục mới vừa đi ra, đã bị hương vị quen thuộc hấp dẫn.

thịt bò hầm khoai tây[2] Điển cố: Bác không phải cá, sao biết niềm vui của cá?

Trang Tử cùng Huệ Tử dạo chơi trên cầu sông Hào.

Trang Tử nói: "Cá du ra chơi thong thả, đó là niềm vui của cá"

Huệ Tử đáp: "Bác không phải cá, sao biết được niềm vui của cá?"

Trang Tử nói: "Bác không phải tôi, sao biết tôi không biết niềm vui của cá?"

Huệ Tử nói: "Tôi không phải bác, không biết bác đã đành. Nhưng bác vốn không phải cá, thì hẳn là bác không biết được niềm vui của cá".

Trang Tử nói: "Xin nói lại từ gốc. Bác hỏi tôi sao biết được niềm vui của cá, thế là bác đã biết tôi biết mà hỏi tôi. Tôi thì biết điều đó ở trên sông Hào nầy".

(Trần Văn Chánh dịch)

Ngụ ý: chỉ người trong cuộc mới hiểu rõ ràng, người ngoài cuộc chỉ phỏng đoán thôi.

10. Chương 10: Tình Yêu Của Bệnh Xà Tinh 2

Gà xé phay xào ớt, thịt gà trắng trắng phối với chao nhà mình, cộng thêm ớt xanh xanh đỏ đỏ, phối với cơm trắng ăn vào cực ngon, đây là món ăn Tịch Lục thích ăn nhất, ăn từ nhỏ đến lớn, những ngày sau khi Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương qua đời, Tịch Lục hoàn toàn là ăn cơm không ngon, ra bên ngoài mua cơm ăn, đang ăn lại đột nhiên lỗ mũi cay cay.

Lúc nào cũng cảm thấy thức ăn Lục Quyên Quyên làm không ngon, người chính là tiện, vừa mất đi liền khát khao.

Cậu còn đặc biệt đi mua thịt, sau đó dùng chao Lục Quyên Quyên để lại trong nhà xào ra, đến cuối cùng thịt khét rồi, cậu cầm bát, từ trong nồi cơm điện múc ra cơm hơi sống, mở toàn bộ đèn trong phòng khách ra, tựa hồ mới có thể làm cho cậu tìm được một chút cảm giác gia đình.

Tịch Nam Phương rửa tay xong nhìn thấy vẻ mặt si ngốc của con trai đang xem Lục Quyên Quyên xào gà xé phay với ớt, đáy mắt chập chờn, ông vươn bàn tay to vỗ đầu Tịch Lục một cái, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, ăn cơm."

Vốn là nước mắt cảm động xót xa lại bị cú đập này của Tịch Nam Phương đập cho trở về, Tịch Lục cầm đũa, ăn như hổ đói, đau đớn của vết thương trong cánh tay do ma sát quẹt ở trên mặt bàn mặt cũng không làm cho cậu phân tâm, mà chuyên tâm nhét từng tí đồ ăn Lục Quyên Quyên đã làm xong vào trong miệng.

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đều choáng váng.

Tịch Nam Phương nhìn món ăn bị con trai mình ăn được khá nhiều, nói với vợ bên cạnh: "Tịch Lục, nó có phải đầu bị nước vào rồi hay không, chờ một chút… mày ăn chậm một chút, bố mày còn chưa ăn đâu!" Tịch Nam Phương cuống quít cướp từ trong miệng Tịch Lục đến mấy thịt quý báu.

Lục Quyên Quyên nhìn thấy thức ăn của mình được hoan nghênh như vậy, cũng rất cao hứng.

Bà bèn hỏi: "Lộc Lộc, ăn ngon không?"

Tịch Lục liều mạng gật gật đầu, nói: "Ăn ngon, mẹ, thức ăn mẹ làm là ăn ngon nhất rồi."

Đôi đũa trong tay Lục Quyên Quyên lập tức rơi ngay xuống, nếu Tịch Lục trả lời một câu không tệ, tàm tạm, bà có lẽ phản ứng cũng sẽ không lớn như vậy, nhưng lần này Tịch Lục lại trả lời một câu tán thành mình như vậy, Lục Quyên Quyên mừng rỡ không khép được miệng rồi, nhìn thấy cơm trong bát Tịch Lục dần dần trống không, bà bèn dò hỏi: "Còn muốn không?"

Tịch Lục gật đầu, Lục Quyên Quyên cao hứng lại xơi một bát cho con trai mình.

Tịch Nam Phương sau khi ăn xong một bát cơm, liền ngồi trên sô pha xem tv, xem chương trình thực tế, từ trong lỗ mũi phát ra một loạt tiếng cười ngây ngô.

Tịch Lục ăn hết đồ ăn Lục Quyên Quyên làm rồi, ngay cả rau cải bình thường ghét nhất cũng ăn hết tất cả.

Lục Quyên Quyên cao hứng, đối với Tịch Lục hôm nay thật là càng nhìn càng cảm thấy là ruột thịt của mình, đến cuối cùng Tịch Lục vậy mà lần đầu tiên xung phong nhận việc đòi rửa bát.

Nhưng Lục Quyên Quyên nhìn thoáng qua vết thương bên trong cánh tay Tịch Lục, đẩy cậu ra khỏi phòng bếp.

Advertisement

00:00

Tịch Lục vốn là muốn nói thêm mấy câu cùng Tịch Nam Phương, cho nên bèn lắc lư ở trước mặt Tịch Nam Phương, nào biết lắc lư được mấy cái, Tịch Nam Phương nổi giận, nói: "Tịch Lục, mày làm gì đấy, bố đang xem TV, đang phấn khích đây này."

Mắt Tịch Lục sáng lên, nói: "Bố!"

Tịch Nam Phương vung bàn tay to lên, liền đuổi Tịch Lục sang một bên.

Hướng về phía người trong TV cười lên ha hả.

Tịch Lục trở về đến trong phòng mình, cầm dung dịch oxy già Trần Giới cho mình, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy mình nhất định phải tiếp nhận ý tốt của Trần Giới, trong nhà không có tăm bông, cuối cùng cậu cắn răng một cái, học biện pháp của Trần Mãnh, cầm dung dịch oxy già đổ lên trên miệng vết thương.

Bọt trắng chi chít vọt lên thoáng cái xông ra toàn bộ, phát ra thanh âm "xì xì".

Cứ như đang đốt vết thương, Tịch Lục đau đến lăn lộn ở trên giường.

Vừa đau, cậu còn phải vừa tự nói với mình ——

Đây chính là yêu đó! Cho dù đau cũng là đi cùng với vui sướng.

…

Đối với sự khác thường của con trai, buổi tối hai vợ chồng cùng nhau tiến hành nghiên cứu thảo luận.

Tịch Nam Phương nói trước tiên: "Hôm nay anh gọi điện cho chủ nhiệm lớp Tịch Lục, chủ nhiệm lớp nói hôm nay Tịch Lục rất tốt, không hề làm cái gì, còn nói xin lỗi với Trần Giới rồi."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Hôm nay Lộc Lộc trở về cũng sớm hơn trước đây rất nhiều, lúc ăn cơm cũng vô cùng ngoan, có chút khác biệt so với trước đây."

Tịch Nam Phương sờ sờ cằm, nói: "Nó đột nhiên tỉnh ngộ rồi?"

Lục Quyên Quyên cười rộ lên, nói: "Đừng nói, giáo dục của em thật sự là có tác dụng, anh xem Lộc Lộc đây không phải là hiểu chuyện rồi sao? Tối nay còn nói muốn rửa bát, đặt vào bình thường, nó đã sớm chạy đi xem TV cùng với anh rồi."

Tịch Nam Phương nói: "Hôm nay nó cũng không xem TV, đi qua phòng của nó nhìn thoáng qua, trông như đang làm bài tập."

Lục Quyên Quyên ngẫm nghĩ, nói: "Con trai thay đổi thật sự là rất lớn."

Tịch Nam Phương vẫn có chút không yên lòng, nói: "Thằng nhóc này anh cảm thấy có thể là kế sách hoãn binh, tám phần là chờ chúng ta buông lỏng, lại chuẩn bị làm ra chuyện gì đó, em nói nó nếu không làm việc gì đuối lý có thể khen cơm em làm ăn ngon không?"

Lục Quyên Quyên cất cao giọng, cả giận nói: "Tịch Nam Phương, anh có ý gì?"

Tịch Nam Phương hì hì cười ngây ngô, nói: "Mình à, em đừng hiểu lầm, ý của anh là em bình thường lúc nào cũng làm ăn ngon, nhưng chẳng qua thằng nhóc kia mỗi lần cũng sẽ không trực tiếp khen tay nghề của em."

"Anh biết cái gì? Tịch Lục đây gọi là hiểu chuyện." Lục Quyên Quyên cảm thấy mình và Tịch Nam Phương nói chuyện không hiểu nhau, không muốn nói nữa, bèn nói: "Đi ngủ đi ngủ, Tịch Lục thay đổi cũng là tốt, không cần nhiều lời."

Tịch Nam Phương bó tay rồi, nhìn Lục Quyên Quyên đưa lưng về phía mình, là biết mình chọc vợ tức giận rồi.

Aiz, lòng dạ đàn bà như kim dưới đáy biển mà.

…

Tịch Lục bên này bật đèn học bài ban đêm, cậu không chỉ làm xong hết bài tập, vậy mà còn làm một bộ đề thi toán học, nhìn bài thi bò đầy chữ xấu của mình, Tịch Lục lại lần nữa cảm giác được linh hồn mình được

thăng hoa rồi, đổi lại trước kia, cậu nếu là có thể chủ động làm bài, Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương đã sớm nhảy cỡn lên rồi.

Cầm lấy đáp án phía sau bài thi, so lên.

Nội tâm Tịch Lục chính là mợ nó bức bách đó ——

Đù má, lựa chọn là đúng được năm con.

Cậu đột nhiên cảm thấy cái mình gọi là thăng hoa chính là bản thân cảm thấy quá mức tốt đẹp, cả đề thi, lớn nhất 120 điểm cậu chỉ là được 70 điểm.

Tịch Lục cầm lấy bài thi, ưu thương nói: "Mình còn tưởng rằng sau khi trùng sinh, chỉ số thông minh cũng sẽ đề cao một chút, kết quả một chút cũng không có."

Cậu từng đọc những tiểu thuyết trùng sinh kia, không phải đều là sau khi trùng sinh làm một trận lớn, tránh được trước rất nhiều đường sai lệch, đi lên một con đường làm giàu rộng thênh thang sao? Sao đến trên người cậu lại "hãm hại anh" rồi, không chỉ không đi lên con đường làm giàu rộng thênh thang, còn trở thành một con bệnh xà tinh? Tiểu thuyết đều là gạt người.

Tịch Lục để bài thi xuống, xem lỗi sai, tổng kết ra sai lầm, ghi lại.

Buông bút, tuy rằng không dám nói trên tinh thần đạt được chất bay vọt, nhưng tối thiểu mấy đề coi như biết rồi.

Rửa mặt xong, cầm bình dung dịch oxy già kia cọ cọ ở trên mặt mình, ở trên giường, Tịch Lục tìm một tư thế thoải mái, ôm dung dịch oxy già rồi đi ngủ. (…)

…

Lúc Hà Tình từ trong phòng đi ra, nhìn thấy phòng con gái mình vẫn sáng đèn, bèn đi qua, muốn thúc giục một chút, bảo con bé đi ngủ sớm một chút.

Chờ sau khi bà đi vào, lại phát hiện con gái của mình tựa hồ cũng không phải là đang làm bài, mà là đang ngồi ở bên giường lật xem album ảnh.

Hà Tình đi qua, Trần Giới phát hiện bà, liền ngẩng đầu.

Hà Tình nói: "Đang xem ảnh hồi nhỏ sao?"

Trần Giới gật gật đầu, ánh đèn ấm áp chiếu vào trên mặt của cô, mạ lên một tầng ánh sáng nhu hòa, nói: "Vâng."

Hà Tình cười cười, diện mạo của Trần Giới rất giống bà, Hà Tình có một đôi mi mắt dịu dàng lại hào phóng, cả người đều có một loại ôn hòa của con gái Giang Nam, ngồi ở bên cạnh Trần Giới.

Nhìn thấy Trần Giới đang xem một tấm ảnh.

Trong ảnh, bốn đứa bé đang nghịch nước, hai bé trai hai bé gái, tuổi đều không lớn, trông cũng gần 10 tuổi, Trần Giới một mình bơi lội ở bên cạnh, mà ba đứa bé khác cùng nhau đùa giỡn.

Hà Tình còn nhớ, đó là bạn chơi của Trần Giới khi còn nhỏ ——

Ôn Hồng Á, Giang Ninh, cùng với… Tịch Lục.

Bà thở dài một hơi, cuối cùng dặn dò một tiếng, đi ngủ sớm một chút, rồi rời đi

11. Chương 11: Việc Học Tập Của Bệnh Xà Tinh

Trần Giới vuốt ve ba người trên tấm ảnh này trừ mình ra, con ngươi màu mực ở dưới ánh đèn màu ấm mang theo vắng lạnh không giống với dĩ vãng, đã từng là tổ bốn người, hôm nay cũng chỉ còn lại cô và Tịch Lục.

Cô khép lại album ảnh, để nó trở lại giá sách, nằm lên giường, tắt đèn.

Đêm đã yên tĩnh rồi, lại còn mấy người nhớ lại thời gian thuở thiếu thời ở trong giấc mơ đây?

Ít nhất Tịch Lục bên này là tuyệt đối không có suy nghĩ nhiều như vậy, bạn chỉ có thể nhìn thấy cậu ngủ bởi vì nóng mà đá chăn mỏng xuống dưới giường, sau đó ôm chặt bình dung dịch oxy già ở trước ngực, bộ dáng ngủ đến chết đi sống lại.

"Trần… Trần Trần Trần… Trần Giới…" Hình như là mơ thấy cái gì, Tịch Lục ở trên giường cười khúc khích "hề hề", thì ra vô luận là ở hiện thực hay là trong mộng, Tịch Lục đối mặt với Trần Giới đều lắp bắp.

…

Sau vài ngày, Tịch Lục cũng không còn đi theo đuôi Trần Giới, hoặc là đi rình coi Trần Giới nữa, người xung quanh vốn cho là Tịch Lục nhiều nhất kiên trì được một hai ngày là khôi phục bản tính, nhưng suốt cả một tuần Tịch Lục đều như vậy, làm cho người khác không thể không hoài nghi, có phải cậu thật sự định không dây dưa với Trần Giới nữa hay không.

Trái lại, Tịch Lục dùng phần lớn thời gian ở trên việc làm bài tập, làm cho chủ nhiệm lớp đều có chút không thể tin được, làm sao đứa nhỏ này đột nhiên biến hóa lớn như vậy? Chẳng lẽ bị bố Trần Giới đánh hỏng não rồi.

Giữa giờ nghỉ, mấy giáo viên xúm lại một chỗ nói đến Tịch Lục.

"Gần đây khi các chị lên lớp, chẳng lẽ không cảm thấy ánh mắt Tịch Lục hơi kỳ quái sao?" Cô giáo tiếng Anh tuổi tác nhỏ hơn nói.

"Chú ý đến, giống như đang nghe giảng bài." Giáo viên ngữ văn nói tiếp.

Giáo viên tiếng Anh còn nói thêm: "Em cảm thấy ánh mắt kia lại không quá giống ánh mắt học tập bình thường, nghiêm túc học tập thật sự, có thể dùng ánh mắt ăn thịt người đó để nhìn người?"

"A, tôi không cảm thấy ăn thịt người, chỉ là cảm thấy mỗi lần quay đầu lại, nhìn thấy sự phấn khởi trong mắt trò ấy, cũng không biết nên nói như thế nào."

"Đúng, đúng, tôi cũng thấy vậy, quá nhiệt tình, có chút không đỡ nổi." Ngay cả thầy toán học trải qua rất nhiều mưa gió cũng nói.

"Đứa nhỏ này, nói như thế nào đây, có chút là lạ, đột nhiên thay đổi như vậy, tôi lại cảm thấy giống như có cái gì kỳ quái."

Ngoài cửa văn phòng đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, cả đám giáo viên tiếp tục làm bộ làm tịch chấm bài, nói một tiếng, mời vào, Tịch Lục liền ôm sách bài tập, tiến vào.

Giáo viên: "…" Thật là không thể bàn tán loạn sau lưng người khác, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Tịch Lục ôm đề luyện tập toán học đi đến chỗ thầy toán học, hỏi: "Thầy ơi, em xem không hiểu một bước này, thầy có thể giảng cho em một chút không?"

Thầy toán học dù sao cũng là người trải qua sóng to gió lớn, mặt không đổi sắc cầm lấy đề luyện tập nhìn thoáng qua, sau đó giảng mạch suy nghĩ rõ ràng cho Tịch Lục xong, ho khan hai tiếng, nói: "Tịch Lục à, thầy thấy em gần đây học tập rất nghiêm túc, rất tốt, sao đột nhiên thay đổi lớn như vậy, các thầy cô đều nói em càng ngày càng chăm chỉ."

Tịch Lục ôm đề luyện tập, cảm thấy tựa hồ có một tia nắng chiếu lên mặt cậu, cậu ngẩng mặt lên, cảm giác trên mặt mình lại tản mát ra ánh sáng vàng chóe, cậu nói: "Thưa thầy, lần trước trải qua chỉ bảo của thầy chủ nhiệm, em hiểu được rất nhiều, em cảm thấy một đời người nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn lắm, chúng ta nên đặt trọng tâm lên những việc có ích, em không thể tiếp tục hoang phế thanh xuân có hạn nữa, thanh xuân của em là dùng để… LÀM! BÀI! TẬP!! Nỗi khổ tâm của các thầy cô em đã hiểu rồi, em sẽ hướng tới đại lộ quang minh hướng về phía trước!"

Ánh nắng chiếu lên mặt cậu, làm cho cậu cảm thấy được một cảm giác đầy hứng khởi.

Cậu quay đầu lại nói với thầy toán học đã giật mình nói không ra lời: "Thầy ạ, em nên tiếp tục trở về làm bài đây, không thể lãng phí thời gian, cảm ơn thầy, hôm nay em nhận được gợi ý lớn vô cùng, hôm nào lại đến nữa." Nói xong, cấp tốc chạy như bay ra khỏi văn phòng luôn, không biết còn tưởng rằng đằng sau có người đuổi theo cậu chạy đó.

Đợi sau khi người đi, cô giáo tiếng Anh run rẩy đôi môi, nói: "Nghiêm trọng rồi, bệnh biến rồi, đứa nhỏ này ngốc rồi."

...

Tịch Lục bắt đầu nghiêm túc học tập, người bị khổ chính là Trứng Lùn, Trứng Lùn tìm cậu nói chuyện, Tịch Lục lại không kiên nhẫn xua xua tay, sau đó vô cùng thiếu đòn nói: "Không phát hiện tao đang học tập sao?"

Tịch Lục học hành không ngừng, mấy bạn học bên cạnh nhìn trong lòng không thoải mái, lúc tan học cũng bắt đầu làm đề luyện tập.

Trứng Lùn tức giận nói, đây đều là chuyện gì.

Cậu ta không thăng bằng rồi, cũng không thể để cho Tịch Lục thăng bằng, vì thế cậu ta thổi gió ở ngay bên tai Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, sau khi tan học, nghe nói Trần Giới có huấn luyện ở bể bơi của trường, mày có đi xem hay không?"

Tịch Lục nắm cán bút, dừng một chút.

Trứng Lùn cười trong lòng, mình biết ngay là có hi vọng, Tịch Lục ngoài sáng trông như là thật sự phủi sạch quan hệ với Trần Giới, trên thực tế trong túi còn chứa ảnh của Trần Giới người ta, nếu không phải Trứng Lùn thận trọng, chú ý tới có một buổi sáng túi áo của Tịch Lục không đóng chặt, nhìn thấy tấm hình kia, cậu ta tuyệt đối bị cái mặt nạ kia của Tịch Lục lừa cho rồi.

Chỉ là, không có nghĩ tới, Tịch Lục lại chính nghĩa nói: "Tao là người muốn học tập, Trứng Lùn mày cũng phải học tập chăm chỉ, biết chưa? Đừng đến phiền tao, có thời gian này còn không bằng đi xem thêm mấy đề, thành tích của mày cũng sẽ không liên tục đếm ngược."

Trứng Lùn đập bàn rồi, cậu ta phiền nhất chính là người khác nói đến việc học tập của cậu ta, cậu ta cảm thấy "nói nhiều đều là nước mắt"[1], dù sao mình cũng không phải người có khiếu học tập, chẳng qua, cậu ta cũng không muốn bị Tịch Lục nói, cậu ta cả giận nói: "Lúc trước mày chẳng phải là top mười đếm ngược sao?"

[1]Nói nhiều đều là nước mắt: một câu nói trong một vở kịch, ý chỉ không muốn nhắc tới chuyện cũ nữa, sợ không khống chế được tâm tình của mình sẽ đau lòng rơi nước mắt.

Tịch Lục cười cười với Trứng Lùn, lúm đồng tiền nơi khóe miệng kia mờ mờ xuất hiện, cậu nói: "Ít nhất tao không phải thứ hai đếm ngược."

Trứng Lùn đau lòng không nói nên lời, lại bị cái kẻ vẫn luôn ngu ngơ, người gần như không tranh giành với đời như Tịch Lục châm chọc, cậu ta cảm thấy cả cuộc đời mình đều trở thành một mảng u ám, nguyên nhân cậu ta thích Tịch Lục như vậy, không phải là cảm thấy cái dạng ngu ngơ kia của Tịch Lục, không có bao nhiêu tâm tư, mình cư xử thoải mái sao?

Trứng Lùn uể oải nói: "Tịch Lục, tao muốn tuyệt giao với mày."

Tịch Lục vùi đầu vào biển sách, không để ý đến Trứng Lùn nữa.

Trứng Lùn ngồi một lúc không có hứng thú, cầm điện thoại di động lên, suy nghĩ tới hình "làm yêu" ở trong di động ngày hôm qua down về, đủ loại đủ kiểu, đủ loại quỳ liếm, Trứng Lùn mới thấy tâm tình của mình vui vẻ lên rất nhiều.

Hừ một tiếng với bóng lưng Tịch Lục.

Đợi đến tan học, cũng không giống như bình thường la hét muốn đi cùng Tịch Lục, mà là gào to với mấy cậu trai bên cạnh, nói: "Đi đi nào, chúng ta đi xem mĩ nữ bơi lội."

Tịch Lục buông bút xuống, ngũ quan tuấn tú ở trong thời điểm yên tĩnh, đủ làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui, cậu thu dọn xong hết thảy, trong đầu tiếng của Trứng Lùn lại vẫn chuyển động qua lại.

Tịch Lục, sau khi tan học, nghe nói Trần Giới có huấn luyện ở bể bơi của trường, mày có đi xem hay không?

Tịch Lục mặc dù mặt ngoài là từ chối lời mời của Trứng Lùn, nói thật ra từ sau lúc Trứng Lùn nói câu nói kia, cậu hoàn toàn không hòa được vào biển học rồi, đừng nhìn cậu đang làm, trên thực tế chính cậu cũng không biết mình đang viết loạn những gì.

Trần Giới vẫn là giống như một cây xương sườn trong thân thể cậu, chỉ cần có người vừa ghẻ, là sẽ cảm thấy ngứa, chỉ cần có người vừa chạm vào, là sẽ cảm thấy đau.

Tịch Lục chậm rãi lắc lư đi ra khỏi phòng học, nghe thấy tiếng reo hò của một số cậu trai không ngừng truyền đến từ chỗ bể bơi trường, Tịch Lục trèo lên cửa sổ muốn nhìn một chút tình hình từ xa, nhưng chỉ nhìn thấy đám người rậm rạp chi chít, đông như kiến cỏ.

Cậu có chút thất thần, hình như là nhìn thấy Trần Giới, khoảng cách quá xa căn bản là không thấy rõ mặt cô lắm.

Cơ thể Tịch Lục làm ra phản ứng, gần như là trong nháy mắt, cậu sải bước chạy về phía bể bơi.

Trứng Lùn đánh cuộc cùng bạn học nam bên cạnh nói: "Mày cảm thấy Tịch Lục sẽ tới không?"

Mấy bạn học nam nói: "Nhìn biểu hiện của Tịch Lục, tao cảm thấy có chút "suy nghĩ không có căn cứ"."

Trứng Lùn cười cười, lộ ra một nụ cười hơi bỉ ổi, nói: "Như vậy chúng ta đến đánh cuộc, nếu Tịch Lục tới, chúng mày cho tao mười đồng, nếu Tịch Lục không tới, tao cho mày hai mươi đồng."

Bạn học nam vừa nghe, đáng giá đó, bèn đánh cuộc.

"Chẳng qua, vì sao mày đặt cửa hai mươi vậy?" Có một đứa tò mò đặt câu hỏi.

Trứng Lùn cười, "Chỉ bằng trực giác, thằng ranh Tịch Lục kia có lẽ chính mình cũng không biết, bản thân có bao nhiêu thích Trần Giới, tao nhưng là nhìn ở trong mắt, để cho một người đột nhiên trở nên không nhớ thương không thích một người, một chốc một lát còn không thích ứng được, huống chi là Tịch Lục đây?"

Mấy bạn học nam cười, có chút hiểu được.

Tịch Lục thích Trần Giới, đây là chuyện mỗi người đều biết, loại tình cảm cố chấp này, nếu như nói một chốc có thể biến mất, như vậy trên thế giới này làm sao lại có thể có nhiều câu chuyện tình yêu cảm động như vậy?

Đương nhiên, bọn họ tuyệt đối không cho rằng hành vi biến thái của Tịch Lục đối với Trần Giới là cảm động.

12. Chương 12: Sự Manh Động Của Bệnh Xà Tinh

Chân Tịch Lục hoàn toàn không nghe sai bảo chạy về phía trước, cậu chỉ biết hiện tại đầu cậu trống rỗng, duy nhất chỉ có một ý nghĩ, gặp Trần Giới.

Mà ba chữ này giống như là có người thúc giục ở bên tai cậu, buộc cậu tăng nhanh tốc độ.

Tiếng reo hò của các nam sinh hết đợt này đến đợt khác từ bên cạnh truyền tới, ai nấy tự hô tên nữ sinh mình ủng hộ, hò hét trợ uy, cách càng gần Tịch Lục càng nghe được rõ ràng, tiếng còi của huấn luyện viên vang lên, âm thanh của mấy vật nặng rơi xuống nước liền truyền đến trong lỗ tai Tịch Lục.

Đã bắt đầu rồi.

Xung quanh bể bơi đã chiếm đầy người, trừ ngẫu nhiên mấy nữ sinh ra, phần lớn đều là nam sinh tan học ở lại xem náo nhiệt, Tịch Lục đứng ở nơi đó, hít sâu hai hơi, vào thẳng là không có khe nào có thể lọt vào, lúc đang suy nghĩ làm sao tìm ra được cửa đột phá, đã bị Trứng Lùn gào một tiếng ——

“Tịch Lục, bên này bên này!”

Tịch Lục quay đầu nhìn thấy ngay Trứng Lùn cùng một đám nam sinh cùng lớp chiếm cứ vị trí quan sát tốt nhất, Trứng Lùn hưng phấn lắc lư cánh tay với mình, ý bảo cậu mau chạy tới đây.

Tịch Lục cũng không kịp xấu hổ một chút vì hành vi nói không giữ lời của mình, đã thẳng tắp xông về phía giang sơn Trứng Lùn giúp mình đánh hạ. (…)

Sau khi thấy Tịch Lục xông lại, bạn học nam bên cạnh tự giác mày lấy ra hai đồng tao lấy ra ba đồng gom thành mười đồng đưa cho Trứng Lùn.

Trứng Lùn nhận được tiền, nhanh chóng nhét tiền tài bất chính cậu ta thắng được vào trong túi, sau đó nhìn thấy Tịch Lục đã ân cần phi thường, ấy vậy mà cũng không có mở miệng châm chọc mấy câu, không phải nói phải học tập chăm chỉ sao? Sao lại tới nơi này? Không phải nói sau này sẽ không bao giờ quấy rầy Trần Giới, mặc dù mày bây giờ không quấy rầy, nói không chừng một chút nữa sẽ phát bệnh.

Những lời này, toàn bộ cậu ta đều không nói, mà là dọn vị trí vốn là của mình ra cho Tịch Lục.

Tịch Lục lần đầu tiên cảm giác được trên người Trứng Lùn tản mát ra ánh hào quang “thiện lương”, cậu nghiêm túc nói một tiếng cảm ơn với Trứng Lùn: “Cảm ơn nhiều, Trứng Lùn.”

Trứng Lùn không khỏi cảm thấy chột dạ, cười ngây ngô một cái, sau đó nói với Tịch Lục: “Đừng cảm ơn, chúng ta là anh em tốt.” Làm xong, còn vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, ra vẻ hai anh em tốt.

Bức hình “huynh đệ tình thâm” này rơi vào trong mắt của bạn học nam bên cạnh thì không phải là dễ nhìn như vậy.

Tịch Lục ngẩng đầu, cũng không có nhìn thấy Trần Giới ở bể bơi, chỉ nhìn thấy cô huấn luyện viên mặc quần đùi áo cộc vận động màu đen, cô giáo có làn da ngăm đen, trên người tràn đầy hương vị mạnh mẽ, ngũ quan không phải là ưa nhìn lắm, nhưng có duyên, trong miệng cô ngậm một cái còi màu vàng, nhìn vào trong bể bơi.

Trường Tịch Lục rất chịu chi tiền cho phương diện ngoại khóa, mà Trần Giới cùng một số người khác thường xuyên đại biểu trường học tham gia giải thi đấu trung học tính chất toàn quốc, giành về cho trường không ít vinh dự, cho nên trường học bỏ tiền vốn rất lớn cho các công trình, thiết bị bơi bội.

Tịch Lục chú ý đến trong hồ nước, có bốn cô gái mặc đồ bơi liền thân màu đen giống nhau, các cô đều mang mũ bơi kính bơi cùng màu, đều là bơi tự do, cậu gần như là chú ý tới người dẫn đầu hiện tại trước tiên, cô gái ở đường đua số hai, không có do dự chút nào, cậu biết đó chính là Trần Giới.

Thế bơi của Trần Giới rất đẹp, tựa như một cô cá nhỏ, tỉ lệ cơ thể đẹp, dưới ánh nước chớp lấp lánh, đường cong càng thêm hoàn mỹ, thời gian cô hít thở có quy luật, gương mặt trắng nõn bởi vì ánh sáng bên ngoài chiếu xuống càng lộ vẻ trắng nõn, nhưng đồng thời với xinh đẹp, cũng có sức bật vô cùng mạnh mẽ, vào lúc gần kết thúc, Trần Giới mặc dù vừa bắt đầu đã là người dẫn đầu, nhưng khoảng cách với người thứ hai chênh lệch cũng không lớn lắm.

Tần suất luân chuyển cánh tay so với vừa rồi càng thường xuyên hơn, hít thở cũng càng nhanh chóng hơn, làm cho khoảng cách giữa cô và người thứ hai dần dần kéo ra tầm nửa mét.

Bên cạnh tiếng gào của nam sinh liên tục không ngừng, còn kèm theo vài tiếng la lét khàn cả giọng của mấy cô bé ——

“Từ Diêm Á, cố lên!”

“Trương Chân, cố lên!”

…

Lúc Tịch Lục đang muốn hô một câu, lại phát hiện Trần Giới đã tới điểm cuối rồi, sau đó lấy kính bơi ra, cúi đầu thở dốc.

Có một câu thế này, mũ bơi sẽ làm mĩ nữ trở thành ni cô.

Tịch Lục lại vui mừng phát hiện, cho dù Trần Giới là ni cô, cậu cũng cảm thấy là ni cô xinh đẹp nhất.

Mấy người kia cũng lục tục tới, sau đó mở kính bơi trên mặt ra, vị trí thứ hai chính là người gọi là Từ Diêm Á kia, Tịch Lục biết người này, rất nổi tiếng trong khối, mỹ nữ xinh đẹp được công nhận, loại hình hoàn toàn khác với Trần Giới, tính cách hoạt bát, ai cũng có thể trò chuyện được vài câu, làn da không quá trắng phối với một đôi con ngươi vô cùng linh động, cái cằm khéo léo tiếp đó còn có nụ cười làm người thích, tóc xoăn đến eo, Từ Diêm Á có kẻ từng nói là nữ sinh xinh đẹp nhất khối, hoa khôi của trường.

Đáng tiếc, ở trong mắt Tịch Lục, chỉ là thường thôi, không có gì đáng nói, con gái không phải đều trông như thế à, hai con mắt một cái miệng một cái mũi.

Cái gì? Hỏi cậu chẳng lẽ Trần Giới không phải như vậy sao?

Tịch Lục sẽ vô cùng nghiêm túc nói cho bạn biết, đương nhiên không phải, hai mắt của Trần Giới là mắt xinh đẹp, miệng là miệng xinh đẹp, mũi là mũi xinh đẹp, không giống với những cô gái khác.

… Quả nhiên là bệnh xà tinh.

Tầm mắt chỉ dừng lại một giây ở trên người Từ Diêm Á kia, rồi tiếp tục chuyển qua dán mắt vào nhìn Trần Giới.

Cô giáo nhìn đồng hồ bấm giờ trong tay, sau đó vẻ mặt cũng không dễ nhìn lắm, nói với Trần Giới mấy câu, Trần Giới đứng đó nghe, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu cảm, cô đã lấy mũ bơi trên đầu xuống, tóc ngang vai ướt nhẹp bị cô dùng ngón tay chải ra sau đầu, toàn bộ ngũ quan xinh đẹp liền lộ ra bên ngoài, một đôi mắt đạm mạc, đồng tử cũng là mang theo màu sắc đen như mực, môi mỏng màu hồng khẽ mím, làm cho Tịch Lục đứng ở vị trí quan sát tốt nhất nhìn đến nhộn nhạo một trận.

Đồ bơi liền thân màu đen lại không có che kín vóc dáng đẹp của Trần Giới, bởi vì cao, một cặp chân dài đủ làm cho người ta nổi điên, bộ ngực đã nổi lên, không tính là lớn, nhưng tuyệt đối không cùng trình độ với thiếu nữ bình thường, cái mông hơi vểnh, Tịch Lục nhìn thấy càng thêm nhộn nhạo.

Đừng hỏi Tịch Lục làm sao biết trình độ của con gái bình thường, xem tranh ảnh nhiều có thể không thạo những thứ này sao?

Cậu chỉ biết mình có chút đứng không vững rồi.

Trứng Lùn bên cạnh thấy bước chân của cậu đã có chút không ổn, lập tức đi qua, móc giấy trong túi ra, nhét ngay ở trong hai lỗ mũi Tịch Lục.

Tịch Lục: "… Mày làm gì thế?"

Trứng Lùn chính nghĩa nói: "Tao sợ mày quá kích động, chảy máu mũi, mọi khi mày chính là như vậy, chuẩn bị sẵn sàng trước mà."

Cậu ta nói quá có đạo lý, Tịch Lục lại không lời mà chống đỡ.

Bất chấp mình lạnh thấu xương và giấy vệ sinh xù xì tùy ý phiêu đãng ở trong gió, Tịch Lục đứng ở nơi đó tiếp tục tâm thần nhộn nhạo thưởng thức Trần Giới.

Sau khi cô giáo nói xong, hình như là bảo Trần Giới nghỉ ngơi, sau đó vẻ mặt nghiêm túc gọi ba người bên cạnh cùng đến nói chuyện, nhìn vẻ mặt của ba người kia, tất nhiên không phải là lời hay rồi.

Trong lúc đó Từ Diêm Á tranh thủ thời gian rỗi lúc cô giáo nói người khác, hướng về phía những người bên cạnh làm một biểu cảm khóc thét.

Chọc cho mấy nam sinh bên cạnh không ngừng nói, Từ Diêm Á thật là đáng yêu.

Khác với Từ Diêm Á, Trần Giới mặc dù trông không kém, nhưng tính cách quá lạnh lùng, lại không thích nói chuyện lắm, người không quen bình thường sẽ không để ý tới, cũng không thích cùng người xúm lại một chỗ làm thành một tiểu đội nói chuyện hóng hớt, mấy bạn tri kỉ của Trần Giới biết, Trần Giới đến trường trừ nghiêm túc nghe giảng bài nghiêm túc viết đề chăm chỉ luyện tập bơi lội ra, thật đúng là không có thứ gì rất thích.

Cho nên cổ vũ cố lên cho cô cũng không có mấy người.

Trần Giới đi đến bên cạnh, cầm một chai nước khoáng lên, mở ra uống hết, tựa hồ cũng không có chú ý tới Tịch Lục ở bên cạnh.

Sau đó cô đi luôn về phía phòng tắm của trường.

Sau khi bóng lưng Trần Giới biến mất, ba người còn lại còn phải tiếp tục huấn luyện, nhưng là Tịch Lục đã không còn tâm tình xem tiếp.

Đang muốn nói một tiếng cho Trứng Lùn tình hình lại đột nhiên nghe được mấy cậu trai bên cạnh đang nghị luận gì đó ——

"Tao nói Trần Giới kia, kiêu cái gì mà kiêu, không phải là trông xinh xắn chút thôi sao? Ngoài mặt như vậy, ai biết bên trong là cái dạng gì…" Người nói chuyện là nam sinh ngày hôm qua mới vừa thổ lộ với Trần Giới, càng nghĩ càng tức không chịu được, hôm nay cố ý đến xem Trần Giới, Trần Giới ngay cả cái ánh mắt cũng không chia cho cậu ta, cậu ta tức điên.

"Ơ, sao thế? Mấy ngày hôm trước mày không phải còn thích Trần Giới sao? Bây giờ sao lại thay đổi rồi?"

Nam sinh hừ một tiếng: "Tao thích nó? Mày không biết à, mấy ngày hôm trước ở trường tao nhìn thấy có con xe sang tới đón nó, nhà nó lại không phải có nhiều tiền."

"A, ý mày là…" Người hỏi bên cạnh còn chưa nói hết, đã bị ngắt lời rồi.

Thanh âm âm trầm của Tịch Lục đột nhiên từ bên cạnh truyền tới: "Ngậm cái miệng thối của mày lại."

Nam sinh sửng sốt, nhìn thấy Tịch Lục cảm thấy có chút quen mắt, còn không nhận ra được, vốn đang có chút tức giận, sau đó liền nói với Tịch Lục: "Ngậm miệng X mẹ mày, bố mày nói thật… Mẹ nó mày…"

Tịch Lục nói: "Mày nói thêm câu nữa, có tin tao đánh chết mày hay không?"

Nam sinh tức giận, còn dám đánh cậu ta, thật là không muốn sống nữa, nhìn khuôn mặt kia của Tịch Lục, đấm một phát ngay sống mũi, tức giận nói: "Xem là ai đánh ai rồi!"

Tịch Lục cảm giác được có chất lỏng ấm áp từ trong xoang mũi ứa ra, trong đầu ong được một tiếng, cậu cũng không biết mình đang làm cái gì rồi.

Vừa rồi Trứng Lùn không chú ý đến, đợi đến khi cậu ta quay đầu lại, hai người đã đánh nhau rồi, mà đồng bọn của nam sinh cũng nhân cơ hội chen vào mấy đá.

"Đù má, lại đây hỗ trợ, ngăn cản, mau lên!" Trứng Lùn gọi bạn học nam bên cạnh, cùng nhau kéo ra.

Nhìn giấy vệ sinh đã nhuộm đỏ trong lỗ mũi Tịch Lục, Trứng Lùn nghĩ thầm: cậu ta vẫn là rất có khả năng dự đoán, tuy rằng nguyên nhân chảy máu mũi có chút chênh lệch.

13. Chương 13: Vụ Ẩu Đả Của Bệnh Xà Tinh

Kết quả của trận ẩu đả này là cậu trai nói xấu Trần Giới bị Tịch Lục đánh sưng mắt và má phải, mà nhìn lại Tịch Lục bên này ——

Hoàn toàn thay đổi.

Vốn coi như là một thiếu niên xinh đẹp xanh mướt lại bị đánh thành anh Trư sưng mặt sưng mũi, hỏi cậu vì sao lại như vậy, Tịch Lục nhất định sẽ trả lời bạn một câu: "Mẹ nó mày thử bị một đám người đánh xem, mày cũng biến thành như vậy, đám Trứng Lùn chỉ kéo người, bỏ mặc chấn thương."

Hai nhóm người vất vả lắm mới được đám người kéo ra, cô giáo huấn luyện viên đứng ở chính giữa vẻ mặt nghiêm túc quát Tịch Lục còn có cậu trai đánh người trước kia: "Làm gì đó! Quả thực là coi trời bằng vung rồi, vậy mà công khai đánh nhau ở trong trường học, đều muốn bị nhà trường đuổi học sao?" Cô nói xong, rồi vội vàng bấm điện thoại đại khái là báo cho thầy chủ nhiệm.

Cô quay đầu vốn định chất vấn Tịch Lục trước, nhưng vào lúc nhìn thấy mặt Tịch Lục lại hít một hơi, sau đó chuyển hướng về phía bạn học nam bị thương nhẹ hơn kia nói: "Vì sao các em đánh nhau?"

Bạn học nam kia tên là Chu Xương, trong nhà có tí tiền, hồi cấp hai đã chơi cùng một đám côn đồ cắc ké, sau khi lên cấp ba dựa vào một cái miệng chém gió không cần bản nháp, ở trong vòng bạn học cũng có không ít bạn bè, Chu Xương tự biết đuối lý, bèn xóa bỏ một đoạn mình nói về Trần Giới, sau đó cường điệu hóa lời nói của Tịch Lục, nói: "Cô giáo, việc này không trách em, là cậu ta đột nhiên quát em, hơn nữa còn tuyên bố muốn tìm người đánh chết em, đánh không chết em cũng phải cho em gãy tay gãy chân, em cũng là nhất thời kích động nên ra tay, cô xem, cô xem, trên mắt trên mặt em đều là bị cậu ta đánh."

Cô giáo có chút không tin tưởng, quay đầu nhìn Tịch Lục.

Tịch Lục bởi vì lời vô căn cứ của Chu Xương tức giận đến đau dạ dày, làm cho biểu cảm trên mặt cũng dữ tợn cực kỳ, một cái dữ tợn này tác động lên vết thương càng thêm đau đớn, người bên cạnh thấy vậy sợ hết hồn hết vía.

Đầu lưỡi Tịch Lục trong lúc đánh nhau không cẩn thận cắn bị thương, phát âm có chút không rõ ràng lắm, liền tức giận ú a ú ớ nói: "Ỗ àng à ó ói ấu … ần ới ước (rõ ràng là nó nói xấu Trần Giới trước)… ô ùng ó e (vô cùng khó nghe)… à em ỉ ói ẳng ai âu (mà em chỉ nói thẳng hai câu)…"

Tịch Lục còn chưa nói xong, đã bị cô giáo ngắt lời, cô giáo có chút không đành lòng, nói: "Tôi nghe không hiểu em nói cái gì đâu!"

Trứng Lùn xung phong nhận việc nói: "Cô giáo, em nghe hiểu được, Tịch Lục nói cho tao."

Tịch Lục liền một lèo tiếng phổ thông xen lẫn đủ loại ngôn ngữ ngoài hành tinh kể lại chân tướng rõ ràng cho Trứng Lùn, Trứng Lùn sửng sốt, trách không được Tịch Lục lại đột nhiên đánh người như vậy.

Trứng Lùn liền nói: "Thưa cô chuyện là như vầy, bạn em vừa vặn đi ngang qua chỗ này nghe được người này nói xấu Trần Giới, rất khó nghe, cậu ấy liền vô cùng tức giận, bảo người này đừng nói nữa, người này vẫn là tiếp tục bôi nhọ Trần Giới, cho nên bạn em liền cảnh cáo nói một tiếng, nếu cậu ta nói thêm gì thì sẽ đánh cậu ta, nhưng người này lại ra tay trước, cô cũng nhìn thấy thưa cô, rõ ràng là bạn em bị thương nặng, cô nhìn bọn họ người đông thế mạnh, bạn em có ngốc cũng sẽ không tự mình tiến lên đánh nhau chứ?"

Người hai bên bên nào cũng cho là mình phải, cô giáo nhíu mày, hiển nhiên vẫn tương đối tin tưởng lời nói của Tịch Lục bên này, cô nói: "Nếu là như vậy, như vậy…"

Cô giáo còn chưa dứt lời, Chu Xương đã tức giận nói: "Cô giáo cô không thể thiên vị cậu ta, cậu ta không phải là bị thương nghiêm trọng chút thôi sao? Em bên này cũng bị thương đấy! Em hoàn toàn là chưa từng nói xấu Trần Giới cái gì, người này chính là một kẻ điên đột nhiên đi lên ngoài miệng uy hiếp nhục mạ em, cô cũng không thể không phân biệt tốt xấu như vậy chưa gì đã nói lung tung, có ai nhìn thấy em nói xấu Trần Giới, có ai!"

Khi Chu Xương nói những lời đó bên cạnh không có nhiều người lắm, cũng chỉ có mấy đồng bọn lêu.lổng cùng nhau kia, cho nên cậu ta mới có tự tin nói như vậy.

Cô giáo có chút to đầu, hỏi bốn phía: "Có người nghe thấy được hay không? Đi ra nói một tiếng."

Thấy hồi lâu không có người lên tiếng, cho dù là nghe thấy được cũng không có mấy người dám làm việc nghĩa, dù sao Chu Xương lăn lộn bên ngoài, nói như thế nào cũng coi như là có người, bản thân coi như an phận chút đi.

Tịch Lục tức giận, tức giận đến gương mặt kia càng vô cùng thê thảm, nói: "Ày ừng inh ười oá áng! (mày đừng khinh người quá đáng) "

Thầy chủ nhiệm đang cơm no rượu say cùng với người ở bên ngoài đột nhiên bị gọi đến như vậy, trong lòng tích tụ lửa giận, lúc chạy tới nhìn tình hình, còn rất nghiêm trọng, nổi giận, "Mấy người các cậu, ai gây chuyện, thứ hai đi phòng hiệu trưởng làm thủ tục cho tôi! Ở nhà tự kiểm điểm!"

Vừa dứt lời, là hỏng việc rồi.

Trứng Lùn cũng gấp, nhìn Tịch Lục, nhỏ giọng nói: "Mày xem mày manh động cái gì chứ, bây giờ xảy ra loại chuyện này."

Tịch Lục ngẩng đầu lên, một đôi mắt sáng quắc hoàn hảo không tổn hao gì, cậu quật cường trả lời: "Em ông ai, à ó ói ấu ần ới ước, em ũng ông ó ánh ước, em ông ai! (em không sai, là nó nói xấu Trần Giới trước, em cũng không có đánh trước, em không sai!) "

Nhìn hai bên đều không thừa nhận sai lầm, thầy chủ nhiệm tức giận, liền nói: "Được, vậy bây giờ tôi sẽ gọi điện thoại luôn cho bố mẹ các cậu, đưa người về, quá nguy rồi, còn nhỏ tuổi đã như vậy, sau này khéo hỏng mất."

Đột nhiên ——

"Thưa thầy, em có lời muốn nói." Âm thanh hơi lành lạnh vang lên, Trần Giới mặc áo cộc màu đen cùng quần short jean đi ra, quần áo của cô bởi vì dính nước lên, có nhiều chỗ ướt đẫm, tóc đen dài ngang vai ướt nhẹp hất ở sau tai, lộ ra cái trán và gương mặt tinh xảo xinh đẹp, làm cho cô thoạt nhìn càng thêm lãnh đạm, một đôi mắt khẽ ngẩng lên, màu mực liền tản ra một mảng lớn.

Vào lúc nhìn thấy vết thương trên mặt Tịch Lục, Trần Giới ngẩn người, đáy mắt xẹt qua một chút đau lòng, sau đó cô lắc lắc đầu, đi đến trước mặt Tịch Lục, một đôi mắt nhìn gương mặt cậu, sau đó hỏi: "Đau không?"

Tịch Lục đột nhiên có chút xót mũi không nói ra được, cậu cho dù là bị người đánh chết cũng sẽ không cảm thấy khó chịu, chỉ có điều khi Trần Giới nhìn mình như bây giờ, cậu đột nhiên có chút khổ sở, tại sao phải để cho Trần Giới nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình như vậy, tại sao mỗi một lần đều là như vậy.

Cậu cười cười, nói: "Không đau…" Nhưng bởi vì khẽ động cơ thịt trên mặt mà ngũ quan vặn vẹo lên.

Trong mắt Trần Giới xẹt qua một tia tự trách.

"Xin lỗi." Trần Giới nói với Tịch Lục một câu như vậy.

Sau đó cô lạnh mặt, một đôi mắt lương bạc mang theo tức giận nhìn về phía Chu Xương, cô nói chuyện ngày hôm qua của mình và Chu Xương cho thầy chủ nhiệm, cô nói Chu Xương nói xấu cô cũng không phải là không có lý do.

Mà bên cạnh cuối cùng cũng có một vị bạn học nói, vừa rồi cậu ta cũng nghe thấy được Chu Xương đang nói xấu Trần Giới, hơn nữa rất khó nghe, Tịch Lục chẳng qua là cảnh cáo hai câu, ra tay đánh người là Chu Xương.

Sự việc xem như tra ra manh mối rồi, thầy chủ nhiệm đẩy đẩy kính mắt trên mặt nói: "Chu Xương thứ hai đi phòng hiệu trưởng làm thủ tục, tạm nghỉ học một thời gian, về phần Tịch Lục em cũng có lỗi, có chuyện gì không thể nói chuyện tử tế? Cảnh cáo xử phạt…" Cuối cùng ông nhìn vết thương trên mặt Tịch Lục, coi như là có chút nhân tính tiếp tục nói: "Đi phòng y tế xử lý một chút vết thương trước đi."

Cô giáo gọi điện thoại báo cho phụ huynh của Tịch Lục, vết thương trên mặt Tịch Lục thật ra cũng chỉ là nhìn bề ngoài thê thảm chút thôi, sưng lên chút thôi, không tổn thương xương cốt, bị thương ngoài da.

Cô giáo đi cùng, cô y tế trường vừa chuẩn bị tan tầm, nhìn thấy Tịch Lục tới, bị một trận kinh hãi, nhìn qua nhìn lại mặt cậu, xác nhận không có gì, chỉ cần chờ tiêu sưng, uống thuốc, bôi chút thuốc tiêu viêm là được.

Sau khi cô bôi một lớp thuốc lên mặt cho Tịch Lục, lại kê một ít thuốc, dặn dò xong, rồi tan tầm đi về.

Trứng Lùn nhìn mặt Tịch Lục dở khóc dở cười, chỉ mắng: "Mọi người đều nói anh hùng anh hùng, tao nhìn đi nhìn lại mày đều không giống như vậy, lại như là một con cẩu hùng[1]."

Trần Giới vẫn đứng ở bên cạnh lẳng lặng không nói gì, tóc cô bất giác đã khô rồi.

Tịch Lục thật không dám nhìn Trần Giới, luôn cảm thấy dáng vẻ này của mình quá xấu, sợ Trần Giới bị dọa, cũng sợ chính mình vừa nhìn cô, lại cầm giữ không được.

[1]Cẩu hùng: gấu chó, chỉ người nhát gan vô dụng, vô tích sự

14. Chương 14: Bi Thương Của Bệnh Xà Tinh

Trên người Trần Giới có hương bột giặt còn có mùi vị đại dương, chỉ cần cô vừa đến gần, dường như là không khí xung quanh trở nên không giống với lúc trước.

Cô khẽ rủ mắt xuống, một nốt ruồi nho nhỏ tô điểm trên mí mắt bên phải liền lộ ra, cô mở môi ra, nói: "Đừng như vậy nữa." Có chút bất đắc dĩ,

Có chút thương tâm.

Tịch Lục trầm mặc.

Trần Giới cầm lấy cồn iốt bên cạnh, dùng tăm bông thấm vào một ít, quét lên trên mu bàn tay Tịch Lục, cô vừa bôi vừa nói, dư quang mặt trời có chút phiếm hồng, chiếu vào trên mặt của cô, tựa hồ như là tan ra cái gì, cô nói: "Như vậy không đáng, cậu không nợ mình."

Đúng vậy, Tịch Lục nhìn mái tóc màu đen của Trần Giới, nghiêng trên bờ vai.

Cậu cũng không hiểu rõ Trần Giới này, cậu cũng không rõ ràng lắm trước khi trùng sinh mình và Trần Giới từng có mối quan hệ như thế nào, cậu thậm chí không nhớ rõ trong cuộc đời từng xuất hiện một người như Trần Giới.

Nhưng là đuổi không ra.

Nếu như có thể buông bỏ dễ dàng như vậy, sau đó cũng không đi quan tâm chuyện của Trần Giới nữa, cậu biết mình không làm được.

Trần Giới nói, không đáng, mình cũng không có nợ cô.

Nhưng là, ở trong một chớp mắt đó, Tịch Lục muốn ôm lấy Trần Giới, nói cho cô biết, đáng giá, đáng giá, chỉ cần là bởi vì cô thì đáng giá, Thượng Đế lấy xương sườn của Adam tạo ra Eva, một người đàn ông đời này chỉ có một Eva, mà Trần Giới chính là Eva của cậu.

Nhưng, thế thì như thế nào?

Cậu không phân biệt rõ, đây hết thảy là bởi vì tình yêu say đắm Trần Giới ẩn náu trong thân thể mình mà quấy phá, hay là tình cảm chân thật của mình.

Cậu mang đến phiền não cho Trần Giới rồi nhỉ, rõ ràng đã nói sẽ không quấy rầy cô nữa, bây giờ nhưng lại liên lụy cô vào trong loại chuyện này, phiền chứ.

Là cậu cũng sẽ phiền.

Trần Giới nói, đừng như vậy nữa.

Đừng như vậy nữa, dây dưa không buông, có lẽ đối với Trần Giới mà nói, cho dù nghe thấy được lời ra tiếng vào, cũng sẽ nghe qua rồi kệ ý chứ.

Tịch Lục cười khổ một cái, trên mặt trên trán cậu dán đầy băng gạt, thoạt nhìn chật vật không chịu nổi, một đôi mắt hoàn hảo không tổn hao gì, cậu nhẹ giọng nói: "Nhưng là, Trần Giới, mình chẳng hề hối hận."

Cho dù là như vậy, vô luận là gặp chuyện như vậy bao nhiêu lần, cậu đều sẽ xông lên đầu tiên, ngăn cản hết thảy.

Trần Giới ngẩn người, cuối cùng cô nhếch lên một nụ cười, cô nói với Tịch Lục: "Cậu… quá ngốc rồi."

Tịch Lục nhìn thấy nụ cười này của Trần Giới, sau đó cũng ngây ngốc nở nụ cười.

…

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên nghe được tin con trai mình đánh nhau mà vội vàng chạy tới, vừa đi vào phòng y tế đã nhìn thấy con trai mình cười ngây ngô với Trần Giới.

Tịch Nam Phương chưa nghe rõ đại khái sự việc, cho là con trai mình là bởi vì Trần Giới mà đi đánh nhau, một bước dài xông lên, cái tát rơi ngay vào trên đầu Tịch Lục.

Tịch Nam Phương cả giận nói: "Mày lại mẹ nó gây chuyện cho tao, da ngứa rồi phải không? Mấy ngày không mắc lỗi, tao và mẹ mày đều cho là mày chuyển biến tốt đẹp rồi, được lắm, bây giờ lại làm cho tao trở thành trò cười…" Ông nhìn Trần Giới bên cạnh ngượng ngùng tiếp tục nói: "Trần Giới, ngại quá, con trai chú có phải lại làm ra chuyện gì hay không?"

Tịch Lục kêu thảm thiết một tiếng, ôm đầu bị thương, nói: "Bố, bố làm gì thế!"

Tịch Nam Phương tiếp tục cả giận nói: "Tao làm gì, đánh mày đấy, thằng ranh con láo toét, mày cho rằng mặt mày sưng phù một chút, đầu to hơn một chút, tao sẽ hạ thủ lưu tình sao? Đừng mơ, mày xem mày làm khổ con gái nhà người ta, mày còn có tâm tình cười!"

Lục Quyên Quyên vội đi tới ngăn cản: "Đừng đánh nữa, không nhìn thấy con bị thương rất nặng sao? Vốn đã rất đần rồi, đừng đánh đần hơn nữa mà."

Tịch Nam Phương vẫn khá nghe lời Lục Quyên Quyên.

Cô giáo dẫn đường cũng khuyên nhủ: "Phụ huynh kia đừng kích động, sự việc không phải như anh tưởng tượng, anh chị hãy nghe tôi nói một chút, chắc là trong điện thoại không nghe rõ."

Cô giáo hai ba câu nói rõ ràng, Lục Quyên Quyên nổi giận, vươn tay cũng không quản có người ngoài hay không véo tai Tịch Nam Phương nói: "Tính tình anh cũng không thể tốt hơn chút sao? Có thấy không? Anh đây là lần thứ mấy hiểu lầm Lộc Lộc của chúng ta, Lộc Lộc của chúng ta lần này là làm việc tốt, cho dù… ẹc… thảm một chút, đó cũng là chuyện tốt, anh vừa rồi vậy mà còn đánh nó, nói xin lỗi, mau xin lỗi con."

Tịch Nam Phương đỏ bừng cả cái mặt già, tự biết đuối lý, ngượng ngùng nói: "Trở về nói được không?"

"Không được, bây giờ nói xin lỗi ngay." Thái độ Lục Quyên Quyên hết sức kiên quyết.

Tịch Lục nói: "Mẹ, con không sao, bố con chỉ là nóng ruột, mẹ đừng như vậy."

Tịch Nam Phương mừng rồi, giơ ngón tay cái lên với Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, nhóc con tốt."

Lục Quyên Quyên trừng Tịch Nam Phương, rồi đi qua nhìn đi nhìn lại quan sát mặt Tịch Lục, càng nhìn thì càng đau lòng, bà lắc lắc đầu, nói: "Được lắm, trên người con duy nhất có tí gen tốt là giống mẹ, bị đánh không còn rồi."

Trứng Lùn ở bên cạnh gắng sức nín cười, ánh mắt nhìn Tịch Lục đều là, thì ra tên mụ của mày là Lộc Lộc, thật buồn cười, người nhà mày buồn cười như mày, cũng không trách mày có thể buồn cười như vậy.

Tịch Lục không để ý tới Trứng Lùn.

Lục Quyên Quyên hỏi han ân cần Tịch Lục xong, liền quay đầu về phía Trần Giới, nói: "Trần Giới, ngại quá, Lộc Lộc nhà cô lại thêm phiền toái cho con rồi."

Muốn hỏi thái độ của Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đối với Trần Giới, trừ cảm giác áy náy sinh ra bởi con trai mình, bọn họ coi như là nhìn Trần Giới từ nhỏ lớn lên.

Cũng giống như Trần Mãnh nhìn Tịch Lục lớn lên, con cái hai bên chơi cùng nhau từ nhỏ đến lớn.

Bọn họ cũng rất thích Trần Giới, Trần Giới từ nhỏ đã nhu thuận nghe lời, an tĩnh lại xinh đẹp, thằng nhóc láo toét nhà mình thích cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Nếu Trần Giới cũng có thể thích đứa nhỏ nhà mình thì thật tốt.

Nhưng là, tựa hồ cho tới nay chỉ là đứa nhỏ nhà mình tương tư đơn phương thôi đi.

Aiz.

Cũng không biết nên nói cậu như thế nào.

Mắt thấy đã xế chiều, một đám người đều bởi vì chuyện này chưa ăn cơm, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên muốn mời Trần Giới Trứng Lùn cô giáo thầy chủ nhiệm đi ra ngoài ăn cơm, Trần Giới từ chối, Trần Mãnh bởi vì cũng nghe nói chuyện này nên đã sớm chờ ở cổng trường rồi, cô nói nhất định phải đi trước.

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên cũng thôi không kiên trì nữa.

Bởi vì tóc vừa mới khô, sợi tóc Trần Giới cũng không suôn mượt như trước, có mấy sợi vểnh lên, cô lẳng lặng nhìn Tịch Lục vài giây, cho đến khi cái mặt sưng phù của Tịch Lục len lén quay lại ngượng ngùng nhìn cô một cái, cô nói: "Mình đi đây."

Tịch Lục gật gật đầu.

Sau khi Trần Giới tạm biệt Tịch Nam Phương Lục Quyên Quyên, liền rời đi.

Nhìn bóng lưng Trần Giới, Trứng Lùn ở bên cạnh vỗ vỗ bả vai cậu, nháy mắt ra hiệu nói: "Aiz aiz, nên lấy lại tinh thần thôi, bóng người sớm không còn rồi, Lộc Lộc."

Tịch Lục lúc này mới lấy lại tinh thần, đang muốn nổi giận, nhưng bởi vì tác động đến cơ thịt hai má mà bị đau bưng kín mặt.

"Lộc Lộc, bé Lộc lộc, thật đáng yêu, a ha ha ha ha." Trứng Lùn nhỏ giọng cười ở bên cạnh cậu.

Mượn tên mụ của cậu ra sức gọi đi gọi lại.

Cuối cùng cô giáo cùng thầy chủ nhiệm lấy cớ trong nhà đã chuẩn bị xong thức ăn, không muốn Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên tốn kém, cũng đi rồi.

Chỉ còn lại Trứng Lùn, Trứng Lùn đang muốn từ chối, bụng lại kêu lên.

Tịch Nam Phương nói: "Đi, ra quán ăn gọi vài món ăn, bạn học của Tịch Lục đừng khách khí, cùng đi ăn đi."

Trứng Lùn cuối cùng gật gật đầu, đi theo, bụng đói không có cách nào mà, trong nhà chỉ có mì tôm, bố mẹ đều làm ca đêm, hơn nữa Tịch Lục nói, mày cứ đồng ý đi, tao biết mày muốn đi, đừng đạo đức giả nữa, cậu ta liền quyết định vẫn là tạm thời bỏ xuống da mặt đi.

Da mặt là thứ gì, có thể ăn không?

Cơm nước xong xuôi, Tịch Lục đi theo Tịch Nam Phương về nhà.

Sau khi trở về, Tịch Lục nằm ở trên giường mình, nghĩ lại sự việc cả ngày hôm nay, cậu thậm chí còn nhớ hôm nay Trần Giới tổng cộng nói với cậu bao nhiêu chữ, vẻ mặt như thế nào.

Cửa bị gõ vang, Lục Quyên Quyên bưng sữa đi vào, bà không có lập tức rời đi ngay.

Tịch Lục biết bà có lời muốn nói.

Lục Quyên Quyên trầm mặc một hồi, sau đó bà nói với Tịch Lục: "Lộc Lộc, mẹ và bố con thương lượng một chút, bãi than đá ở phương nam cần có người trông coi lâu dài, bố con chạy tới chạy lui cũng không phải là cách hay, con chuẩn bị một chút, có thể không qua bao lâu, chúng ta sẽ phải dọn nhà."

15. Chương 15: Ngày Nghỉ Của Bệnh Xà Tinh

Tịch Lục bởi vì những lời này của Lục Quyên Quyên, mà mất ngủ.

Cậu cũng không lập tức phản đối lời Lục Quyên Quyên ngay, bởi vì cậu biết tình huống của bãi than đá, vào ngày Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên bởi vì tai nạn giao thông mà gặp chuyện không may, cậu biết, thật ra việc quay vòng vốn bãi than đá của Tịch Nam Phương xuất hiện vấn đề, mà Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên xảy ra ngoài ý muốn cũng chính là vì ngày đó vội vàng đi bãi than đá mà tạo thành.

Sau khi sống lại, mặc dù rất nhiều chuyện xảy ra thay đổi, bố mẹ cũng lựa chọn che giấu mình tình huống trong nhà giống như trước, nhưng bọn họ lại không có hành động một mình.

Cậu cảm thấy mình từ nhỏ đến lớn chưa từng làm được mấy việc không làm bố mẹ thất vọng, cho đến lúc bố mẹ qua đời, cậu đối diện với gian phòng trống rỗng, nước mắt không thành tiếng.

Thật ra vào lúc Lục Quyên Quyên nói ra câu nói kia, Tịch Lục đã có ngay đáp án trong lòng.

Dù thế nào đi nữa, lần này sẽ không lại để bố mẹ hai người một mình đi đối mặt với hết thảy nữa.

Cậu sẽ rời đi cùng Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên.

Nghĩ đến đây, Tịch Lục mở đèn đầu giường ra, cầm lên tấm ảnh đã có chút nếp nhăn, trên tấm ảnh là sườn mặt nhu hòa của một cô bé ở dưới ánh đèn huỳnh quang có chút trắng bệch.

Như vậy cũng tốt, rời khỏi Trần Giới, có lẽ cậu có thể trải qua cuộc sống thuộc về mình, cuộc sống bình thường, sẽ không bởi vì thân thể này mà làm ra những hành vi thần kinh kia nữa.

Có lẽ như vậy cũng tốt.

Tắt đèn, cậu nắm thật chặt bức ảnh trong tay, rõ ràng là muốn buông tay, lại nắm đến khớp xương mình trắng bệch cũng không chịu buông tay.

…

Ngày hôm sau Tịch Lục cũng không có đi học, ngày hôm qua Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên xin nghỉ cho cậu, lời nói nguyên xi của Lục Quyên Quyên là: "Con đã sưng thành như vậy rồi, vẫn nên đợi sau khi thằng bé tiêu sưng hẵng đi học đi, bằng không bạn học khác nhìn thấy, chê cười nó, lưu lại bóng ma trong lòng gì đó nghiêm trọng thì làm thế nào?"

Cho nên lãnh đạo trường học đều cho phép rồi, để Tịch Lục ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày, thứ hai tuần sau tới trường học báo cáo là được.

Tịch Lục bởi vì đêm qua mất ngủ, cho nên buổi sáng thức dậy đã là hơn mười một giờ, Lục Quyên Quyên ở trong phòng bếp ra ra vào vào, mua một đống lớn thức ăn, đêm qua đã gào thét muốn bồi bổ cho Tịch Lục, bằng không khuôn mặt này tám phần là không về được nguyên dạng rồi, thậm chí nói muốn mua chút thịt đầu lợn về để "ăn gì bổ nấy".

Tịch Lục từ trên giường bò dậy, mặt vô cùng đau, bị đánh cũng giống như say rượu, ngày hôm sau đau đến đòi mạng người, lúc bị đánh cũng không cảm thấy đau như bây giờ, cẩn thận từng li từng tí đặt tấm ảnh của Trần Giới ở dưới gối đầu, rồi vọt vào nhà vệ sinh, soi gương trong nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy mặt mình một cái đã hít vào một hơi.

Cả một cái "mẹt" bánh bao.

Phần lớn trên mặt Tịch Lục đều dán băng gạc, cậu cũng liền không rửa mặt, trực tiếp đánh răng, bởi vì đánh răng phải há miệng, há miệng thì lại kéo đến cơ thịt trên mặt, sau khi nhịn đau đánh xong, Tịch Lục bụm mặt đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Lục Quyên Quyên đang xẻo thịt thủ lợn, cũng không trông thấy mặt Tịch Lục, nghe thấy được tiếng động, liền nói: "Lộc Lộc, chờ một chút là ăn cơm rồi, chờ mẹ xào tương đậu cà vỏ với thịt thủ lợn cho con, tuyệt đối ăn ngon."

Tịch Lục: "…"

Thấy Tịch Lục không đáp lại bà, Lục Quyên Quyên quay đầu, lúc đang muốn nói đến ăn gì bổ nấy, vào lúc nhìn thấy mặt Tịch Lục thì kinh ngạc há to miệng, chỉ vào Tịch Lục nói: "Lộc Lộc, mặt… con… trời ạ…" Lục Quyên Quyên để dao trong tay xuống, kéo lấy tay Tịch Lục, nói: "Đi, mẹ dẫn con đi bệnh viện, thật là đáng sợ, mặt con bây giờ giống y như đầu lợn mẹ nhìn thấy ngoài chợ, nằm viện! Nhất định phải nằm viện!"

Tịch Lục: "… Mẹ, không sao, bình thường mà, ngày hôm qua cô y tế trường kiểm tra xong, nói không có việc gì, bố mẹ không yên tâm không phải còn mang con đi bệnh viện một chuyến rồi sao? Bác sĩ cũng đã nói, qua một khoảng thời gian sẽ tiêu sưng."

Lục Quyên Quyên đau lòng không có cách nào, nhưng trong miệng vẫn mang theo trách cứ, nói: "Mẹ nói thật, sau này đừng như vậy nữa, can thiệp vào làm cái gì, con cũng không phải ba đầu sáu tay, cũng chưa từng học qua cái gì, con đánh nhau với người khác, có thể thắng cái gì? Con thì tay chân lèo khèo, cũng không thích vận động, xứng đáng bị đánh."

Tịch Lục gật gật đầu.

Lục Quyên Quyên cho rằng Tịch Lục là đáp ứng sau này mình sẽ không bao giờ can thiệp vào chuyện của Trần Giới nữa, nào biết Tịch Lục lại là nghĩ như thế này ——

Lần sau, sẽ không phải là dạng này, con nhất định sẽ thật cố gắng, cường tráng thân thể, tranh thủ bị đánh ngã tuyệt đối không phải là mình.

Tịch Nam Phương từ bên ngoài trở về, lúc nhìn thấy mặt con trai mình, không có lộ ra kinh ngạc lắm, ngược lại nhằm vào cái mặt sưng phù của Tịch Lục cười lên ha hả.

Lục Quyên Quyên từ phòng bếp đi ra, dùng sức véo eo Tịch Nam Phương một cái, nói: "Cười gì mà cười, còn là con trai của anh không, thế mà còn cười được."

Tịch Nam Phương bị đau nhăn cái mặt già lại, nói: "Quyên Quyên à, anh chỉ là cười một cái, khó có được anh ngay cả quyền lợi cười to cũng không có sao?"

Lục Quyên Quyên lườm ông một cái, nói: "Ít nhất lúc em ở đây, anh không có."

Được rồi, nếu vợ nói không có, Tịch Nam Phương cũng đành nhịn, đừng nhìn Tịch Nam Phương là người đàn ông thô lỗ, nhưng đối với vợ mình lại có được sự kiên nhẫn và bao dung trước giờ chưa từng có.

Tịch Lục vốn muốn cười, cuối cùng lại bởi vì cơ thịt kéo một cái, đau đến ngũ quan vặn vẹo.

Ăn cơm trưa Lục Quyên Quyên làm, Tịch Lục lại bị Lục Quyên Quyên ra lệnh trở về phòng học bài, cho dù là không đi học, cũng không thể làm trễ nải việc học tập.

Được rồi, Tịch Lục cũng hiểu, hiện tại cậu chính là một HỌC! SINH! TỐT! nghiêm túc học tập.

Cậu trở lại trong phòng, mở ra " Một trăm đề thi toán học lớp mười toàn năng một trăm phần trăm học tập không sợ lo từ đó thấy được thầy giáo cười tủm tỉm yêu cuộc sống yêu bài thi kỹ năng trăm phần trăm làm cho bạn trổ hết tài năng ở giữa các bạn học" mình mua khoảng thời gian trước.

Xin không cần hỏi vì sao cậu muốn mua tài liệu ôn tập có tên dài như vậy, đơn giản là ở trong tiệm sách nhìn nó nhiều hơn một cái, từ đó thì không thể quên.

Cậu đối với người thiết kế trang trí bìa ngoài quyển sách này biểu thị kính ý tự đáy lòng, chỉ bằng vào phần kính ý này, cậu đều muốn mua lại ngay, cố gắng thật tốt!

Đề bài bên trong đủ loại đặc sắc, mỗi khi Tịch Lục làm xong một bộ, lại đối mặt với bài thi thầy giáo phát ngày thường, Tịch Lục liền cảm thấy thật CMN đơn giản.

Cậu liền có lòng tin tiếp tục học thêm nữa.

Buổi chiều Lục Quyên Quyên muốn đi ra ngoài dạo phố, trước đó đã hẹn trước rồi, vốn bởi vì Tịch Lục nên muốn thoái thác việc này, nhưng Tịch Lục nói cậu cũng không phải gãy tay gãy chân, không có việc gì, mình là người lớn như vậy nhất định có thể chăm sóc tốt cho bản thân, bảo bà cứ yên tâm ra ngoài đi.

Cuối cùng Lục Quyên Quyên ăn mặc, trang điểm một phen, đi ra ngoài, lúc gần đi còn nói trở về sẽ mang đồ ăn ngon cho Tịch Lục.

Tịch Nam Phương thì không khỏi cần nói rồi, phải đi ra ngoài xử lý công việc liên quan đến bãi than đá.

Trong nhà chỉ còn lại có một mình Tịch Lục, Tịch Lục úp mặt ở trên mặt bàn cũng không chú ý thời gian, sau khi làm xong một bộ đề thi toán học, kèm theo một bộ đề thi tiếng Anh, cậu nhìn đồng hồ, thế mà sắp đến sáu giờ rồi.

Lục Quyên Quyên chắc qua nửa giờ nữa sẽ trở lại đi, Tịch Lục từ trong phòng đi ra, duỗi thân vươn vai, lúc vừa mới chuẩn bị khao mình xem TV một lúc, thì nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Tịch Nam Phương Lục Quyên Quyên đều có chìa khóa, chắc chắn sẽ tự mở cửa, lúc này là ai?

Tịch Lục với cái mặt sưng phù, hỏi: "Ai?"

Thanh âm thiếu đòn của Trứng Lùn liền từ bên ngoài truyền tới, cậu ta nói: "Tịch Lục, là tao ông nội mày, mở cửa, ông nội đến thăm mày rồi…"

Tịch Lục trả lời: "Trứng Lùn, dựa vào lời này của mày, tao sẽ không mở cửa cho mày."

Trứng Lùn cười rộ lên, nói: "Được đó, mày không mở cửa, vậy Trần Giới chúng ta đi luôn đi, hôm nay có vẻ Tịch Lục không tiếp khách."

Cơ thể Tịch Lục cứng đờ, xuyên qua mắt mèo nhìn thấy bên ngoài, không chỉ có Trứng Lùn, còn có… Trần Giới.

Trần Giới! Trần Giới! Là Trần Giới!

16. Chương 16: Tinh Thần Aq Của Bệnh Xà Tinh

Tịch Lục vội vội vàng vàng nói với bên ngoài: "Trứng Lùn, chao ôi, mày đợi đã, hai người chờ một chút, tao lập tức tới ngay, chờ một lát." Rồi lập tức lại vọt vào trong phòng vệ sinh, soi gương, lúc nhìn thấy mặt mình, lập tức hết hy vọng rồi, sau đó tùy tiện gảy tóc mình lộn xộn một chút, bộ mặt nhấp nhô như vậy, nói như thế nào cũng không đẹp trai được.

Sau khi cửa mở ra, Trứng Lùn nhìn thấy cái mặt kia của Tịch Lục, đầu tiên là sửng sốt, sau đó trợn tròn mắt, "Mặt mày cũng quá đáng sợ đi."

Trần Giới ngẩn người, con ngươi trong trẻo lạnh lùng nhìn vào mặt Tịch Lục, trên tay cô xách theo một ít hoa quả còn có thuốc tiêu viêm.

Trứng Lùn không có lớn tiếng chê cười Tịch Lục giống như bình thường, mà là có chút thương hại cậu, nói: "Cái mặt này của mày, lần này bị thương thật đúng là nghiêm trọng, sớm biết như vậy, lúc trước tao đã đi lên giúp mày đấm thằng Chu Xương mấy phát báo thù rồi."

Tịch Lục quay đầu, nói: "Mã hậu pháo[1]."

[1]Mã hậu pháo: Mã sau pháo, trong cờ tướng, quân mã sau quân pháo thì cả hai quân đều không có tác dụng gì, ý chỉ nói vuốt đuôi, hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.

Trứng Lùn nhún vai, trên tay cầm đặc sản hải sản lấy từ nhà mình đến, đưa cho Tịch Lục, nói: "Cho mày, đem ngâm thứ này ở trong nước cho nở ra sau đó xào ăn."

Tịch Lục nói với Trứng Lùn một tiếng cám ơn, ánh mắt vẫn không dám nhìn Trần Giới, bởi vì hiện tại mặt sưng phù, cho nên Trần Giới và Trứng Lùn không nhìn ra cậu thực ra đã đỏ mặt rồi.

Trần Giới đưa cái túi trong tay cô qua, lành lạnh nói: "Thuốc, mỗi ngày phải bôi ba lần, thuốc tiêu viêm cũng phải đúng hạn uống."

Tịch Lục tay chân luống cuống nhìn cái túi trong tay Trần Giới, sau đó vội vàng nhận lấy từ trong tay Trần Giới, không cẩn thận đụng phải ngón tay có chút lạnh ngắt của Trần Giới, trong lòng rung động một cái, cảm giác mình như là nở ra mấy đóa hoa, cả người giống như là bay trên đám mây.

Trứng Lùn nhìn vẻ mặt đáng khinh cười ngây ngô "hề hề" kia của Tịch Lục, thật sự là không đành lòng lấy gương đến trước mặt cậu cho cậu soi một cái, để cho cậu nhìn một chút mặt mình bây giờ là cái dạng gì.

Mời Trứng Lùn và Trần Giới vào trong nhà, sau đó Tịch Lục rót cho Trứng Lùn một cốc cola, lại rót cho Trần Giới một chén nước trà nóng hôi hổi vừa mới pha xong.

Trần Giới nhìn nước trà bốc lên hơi nóng ấm áp, ngước mắt lên, con ngươi của cô có màu sắc rất đậm, nếu so với người bình thường thì đen trầm hơn nhiều, đối lập với da thịt trắng nõn, cho nên lúc nào cũng không rõ được cô đang suy nghĩ cái gì, cô nói: "Cậu còn nhớ được."

Tịch Lục ngẩn người, Trần Giới chỉ là nước trà trên bàn này, vừa rồi cậu gần như là hành động theo tiềm thức, hoàn toàn không có nghĩ tới nhiều như vậy.

Cậu sờ sờ mũi, sau đó lại ngượng ngùng nói: "Không biết cậu uống quen không?"

Trứng Lùn ở bên cạnh âm dương quái khí nói: "Tịch Lục, thật ra á, tao cũng rất thích uống nước trà, mày không biết đồ uống có ga bây giờ chả có cái gì khỏe mạnh sao? Aiz, xem ra mày vẫn không quan tâm tao lắm." Dứt lời, bưng cốc cola đã để lạnh lên uống một hơi cạn sạch, cái lạnh thấu tim đó, sướng!

Sau đó ngẩng đầu, đưa cái cốc qua nói: "Thêm một cốc nữa."

Tịch Lục đầy coi thường nhìn cái dạng kia của Trứng Lùn, trong ánh mắt toát ra một câu, đi chơi trứng đi mày!

Trứng Lùn ôm bụng bắt đầu khoa trương cười to ở trên ghế sofa nhà Tịch Lục.

Trần Giới nhìn mặt Tịch Lục, đột nhiên nhíu nhíu mày, hỏi: "Sáng sớm hôm nay cậu có bôi thuốc hay không?"

Tịch Lục vừa muốn lắc đầu lại nhớ tới mình nên chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, thật ra buổi sáng Lục Quyên Quyên nói muốn bôi thuốc cho cậu, cậu nói bảo Lục Quyên Quyên để ở trên bàn, chờ tí nữa cậu tự bôi, một cái chờ tí này, liền chờ cho tới bây giờ.

Tịch Lục xuyên qua góc độ này, có thể nhìn thấy nốt ruồi nhỏ tròn trịa của Trần Giới mà bình thường chỉ khi tầm mắt hướng xuống hoặc là nhắm mắt lại mới có thể nhìn thấy.

Trong mắt Trần Giới xẹt qua một chút bất đắc dĩ, mái tóc thẳng ngang vai màu đen dịu dàng dán vào trên gò má cô, cô đưa tay về phía Tịch Lục nói: "Đưa mình thuốc, mình giúp cậu bôi, trước đây cậu chính là như vậy, thường xuyên quên."

Tịch Lục đỏ mặt gật gật đầu, lấy thuốc nước Lục Quyên Quyên đặt ở trong đó ra.

Trứng Lùn cười tủm tỉm chen vào nói: "Tịch Lục có cần tao cũng bôi thuốc cho mày hay không?"

Tịch Lục quay đầu, nhìn Trứng Lùn, trong ánh mắt có một loại cảm giác muốn xóa bỏ cậu ta ngay lập tức.

Trứng Lùn im lặng rồi, sau đó đứng dậy nói: "Tịch Lục, cho mượn nhà vệ sinh nhà mày dùng một chút, tao đi bài tiết tí "sản phẩm"."

Trần Giới cầm tăm bông cẩn thận bôi thuốc nước ở trên người Tịch Lục, khoảng cách không phải là quá gần, nhưng mang tai Tịch Lục đã đỏ rần cả rồi.

Trần Giới nói: "Cậu không thể giống như trước đây, đều cần bọn mình nhắc nhở, cậu mới chịu nhớ, Tịch Lục."

Tịch Lục luống cuống tay chân, nói: "Trần Giới, mình chỉ là tạm thời quên mất… shisssss…" Nước thuốc thấm vào chỗ bị thương nặng trên da, làm cho cậu bị đau.

Trần Giới nhíu lông mày xinh đẹp lại, nói: "Đừng lộn xộn."

Tịch Lục bình tĩnh lại, ngồi ngay ngay ngắn ngắn, giống như học sinh tiểu học lên lớp, giáo viên bảo ngồi ngoan ngoãn.

Trần Giới nói trước đây…

Tịch Lục lại không có cách nào từ trong trí nhớ tìm được về hết thảy của Trần Giới, cậu đột nhiên hơi ghen, ghen tỵ chính mình trước khi sống lại kia có được những năm tháng trải qua cùng Trần Giới.

Trần Giới sở dĩ hiện tại có thể đối xử với mình như vậy, cũng là bởi vì mình trước khi sống lại là bạn nối khố của cô.

Không có tình cảm khác, ít nhất Tịch Lục có thể cảm giác được, sự quan tâm của Trần Giới đối với cậu hết thảy đều là đến từ tình bạn.

Tịch Lục rất muốn biết những chuyện trước đây của mình và Trần Giới, nhưng trong quyển nhật ký kia cũng không có ghi lại, chỉ có ghi chép đầy về sinh hoạt của Trần Giới, sở thích của Trần Giới cùng với tâm tình của mình khi nhìn thấy Trần Giới.

Cậu đột nhiên dò hỏi: "Trần Giới, có phải cậu rất muốn trở về như ngày trước hay không?"

Tay Trần Giới dừng một chút, sau đó cô mím chặt môi, mái tóc màu đen quét qua cổ, gật gật đầu, nói: "Ừ, rất muốn."

Tịch Lục nói: "Như vậy, trước đây là như thế nào?"

Trần Giới trầm mặc, nhìn Tịch Lục trong mắt lướt qua thần sắc phức tạp, sau đó lắc lắc đầu, nói: "Tịch Lục cậu cứ như bây giờ là tốt rồi, cũng đừng làm chuyện kỳ quái gì nữa, nhớ lấy, cậu không nợ mình."

Vào lúc Tịch Lục nhìn thấy biểu cảm của Trần Giới, không khỏi không muốn động vào vấn đề này nữa, cho dù là cậu rất muốn biết, nhưng có một giây kia, trong lòng có âm thanh nói cho cậu biết, vẫn nên không cần biết cái gì là tốt nhất.

Trứng Lùn từ trong WC đi ra, nhìn thấy Trần Giới và Tịch Lục đã bôi thuốc xong rồi, Tịch Lục bên này nói chuyện với Trần Giới cũng không có động một tí là lắp bắp như lúc đầu, chẳng qua thường xuyên vẫn sẽ sờ ót mình, ngượng ngùng nhìn Trần Giới.

Ở trong lòng, Trứng Lùn đang reo hò cổ vũ cho bạn mình.

Thời gian không còn sớm, Trứng Lùn và Trần Giới cũng phải đi về rồi, Tịch Lục đưa bọn họ ra ngoài, cũng bất chấp cái mặt sưng phù như đầu lợn của mình có bao nhiêu trở ngại cho bộ mặt thành phố, Trứng Lùn vì tạo ra cơ hội cho Tịch Lục, một thân một mình giả vờ đang rất vội chạy về rồi, để lại hai người Tịch Lục và Trần Giới.

Trên đường Tịch Lục đưa Trần Giới về nhà, hai người đều không có nói bao nhiêu lời nữa.

Cho đến khi đưa Trần Giới đến dưới lầu, nhìn Trần Giới quay lưng về phía cậu đi về, cái cổ cùng cẳng chân lộ ra bên ngoài, cùng với làn da bên trong cánh tay trắng nõn.

Tịch Lục đột nhiên nghĩ, nếu như ngày ngày như thế thì tốt rồi.

Lúc Trần Mãnh cưỡi xe đạp trở về, lao qua bên cạnh Tịch Lục, lúc Tịch Lục chột dạ đang chuẩn bị tránh né, Trần Mãnh lại lao thẳng qua người cậu như không quen biết, sau đó vòng vào trong sân.

Tịch Lục sờ sờ mặt mình, cảm thấy cái này có lẽ chính là phúc lợi của mình sau khi sưng lên nhỉ.

Ít nhất đưa Trần Giới về nhà không cần sợ hãi bị Trần Mãnh nhận ra rồi.

Loại này tinh thần AQ này cũng là rất tốt.

Tịch Lục ngâm nga khúc nhạc, đi về nhà.

Bất kể sau này có thể xa cách hay không, ít nhất giờ phút này, cậu cho rằng mình đã là hạnh phúc lắm rồi.

Cậu có chút hiểu thậm chí là bắt đầu tán đồng mình trước đây, vì sao có thể làm ra hành động như vậy.

Có lẽ, mình khi đó, thật sự là thích Trần Giới đến mức ngay cả mạng cũng có thể không cần nhỉ.

Tinh thần AQ: AQ là một nhân vật trong truyện AQ chính truyện của Lỗ Tấn, một anh chàng thuộc tầng lớp bần nông ít học và không có nghề nghiệp ổn định. A Q nổi tiếng vì phương pháp thắng lợi tinh thần. Ví dụ như mỗi khi anh bị đánh thì anh lại cứ nghĩ "chúng đang đánh bố của chúng".

17. Chương 17: Sửa Bệnh Xà Tinh: Con Đường Dẫn Tới Đàn Ông Chân Chính

Cậu cũng không có nói chuyện mình có lẽ sẽ chuyển nhà cho Trần Giới còn có Trứng Lùn, có một số việc, nói muộn chút cũng không đau lòng khổ sở như bây giờ nói sớm, chỉ cần hiện tại trôi qua thật tốt là được.

Tịch Lục cảm thấy mình không tim không phổi rất tốt, sống không mệt, thuộc phái sống vô tư.

Có lẽ là tâm tình tốt nên vết thương cũng khôi phục nhanh, cộng thêm thoa thuốc ngoài da và uống thuốc, đến chủ nhật, phù thũng trên mặt Tịch Lục trên cơ bản đã tiêu, Lục Quyên Quyên đánh giá mặt Tịch Lục, nhìn đi nhìn lại, sau đó cuối cùng cũng yên tâm nói: "Còn tốt, còn tốt, mũi không lệch, miệng cũng không méo, ưu điểm di truyền của mẹ đều còn…"

Tịch Lục dở khóc dở cười nhìn Lục Quyên Quyên.

Tịch Nam Phương bên cạnh thấy không đúng nói: "Quyên Quyên à, nói không phải là nói như vậy, trên người Tịch Lục cũng có ưu điểm di truyền của anh, nó có thể trưởng thành như vậy không toàn dựa vào anh?"

Lục Quyên Quyên quay đầu, trừng mắt lườm Tịch Nam Phương, nói: "Anh còn biết nó di truyền của anh, lười biếng, đầu óc ngu si, tứ chi còn không phát triển… Mấu chốt Tịch Nam Phương, anh còn có mặt mũi nói sao? Di truyền mặt của anh, Lộc Lộc nhà ta không phải là gián tiếp hủy dung sao? Đừng như vậy, anh cần gì tự rước lấy nhục?"

Tịch Nam Phương một hơi kìm nén ở trong ngực chậm chạp không lên được, cuối cùng nhìn Tịch Lục, lại nhìn mình một chút, hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ Quyên Quyên em chưa bao giờ cảm thấy anh đẹp trai sao? Tịch Lục rõ ràng là phiên bản hồi còn trẻ của anh."

Lục Quyên Quyên cả giận nói: "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, hồi còn trẻ anh nếu là có thể được như Lộc Lộc, anh có thể đến ba mươi tuổi còn độc thân sao? Yo yo yo, Lộc Lộc mẹ nói cho con, có phải lúc trước bố con nói cho con hai chúng ta là nhất kiến chung tình hay không, đó thuần túy là bịa loạn đặt loạn, lúc người khác giới thiệu bố con cho mẹ, mẹ vốn căn bản là chướng mắt bố con, bố con cả ngày như ruồi muỗi dính vào mẹ, đập bay rồi lại tới, đập bay rồi lại tới, toàn bộ là một tên lưu manh không biết xấu hổ, gặp người thì nói mẹ là vợ hắn, cuối cùng người khác đều cho rằng mẹ thật sự là vợ hắn, mẹ cũng không có cách nào, mới gả cho hắn."

Tịch Nam Phương cố gắng ưỡn thẳng lưng phản bác: "Quyên Quyên, em không thể vu khống người như vậy đâu, anh đó gọi là theo đuổi, em xem, anh chẳng phải là theo đuổi được rồi à, em dám nói hồi đó lúc anh đốt pháo hoa cho em, em không thấy cảm động sao?"

Lục Quyên Quyên nguýt Tịch Nam Phương một cái, nói: "Hừ hừ hừ, tóm lại một câu, dung mạo Lộc Lộc đoan chính như vậy, đều là bởi vì em."

Tịch Nam Phương nhún vai, thỏa hiệp nói: "Được, đều là Quyên Quyên em xinh đẹp, anh xấu."

Lục Quyên Quyên hài lòng gật gật đầu, sau đó nghiến răng nói với Tịch Nam Phương: "Xem chương trình văn nghệ tổng hợp của anh đi."

Tịch Nam Phương cười mỉa, sau đó cũng không có ý định xen mồm vào cuộc nói chuyện của Lục Quyên Quyên và Tịch Lục nữa.

Tịch Lục đối với loại đối thoại này của hai người, đã vô cùng tập mãi thành thói quen rồi, đây chính là củi gạo dầu muối hằng ngày.

Thật ra Tịch Lục cảm thấy gương mặt này của mình không quá nam tính, bởi vì giống Lục Quyên Quyên, cho nên ngũ quan thanh tú, làn da so với một số cô bé còn trắng hơn, phơi không đen, sau khi phơi lâu đỏ một thời gian sau đó càng trắng, trên gương mặt còn có lúm đồng tiền, cơ thể cũng không coi là cường tráng lắm, trừ chiều cao sắp một mét tám cậu xem như tương đối hài lòng ngoài ý muốn, cậu vẫn là thích giống như Schwarzenegger[1], toàn thân cơ bắp, dáng vẻ tràn ngập khí chất đàn ông.

[1]Aold Alois Schwarzenegger: là vận động viên thể dục thể hình, diễn viên điện ảnh và cũng là chính khách Cộng hòa người Mỹ gốc Áo làm Thống đốc Califoia thứ 38.

Cậu bớt chút thời gian vào cuối tuần đi học một chút vật tự do hoặc là thuật phòng thân của nam giới, cường tráng một chút thể xác và tinh thần, đương nhiên càng quan trọng hơn là lần sau đánh nhau, tranh thủ đánh nằm sấp người khác.

Lúc cậu nói ý nghĩ này cho Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên, nhận được hai loại quan điểm hoàn toàn khác nhau.

Lục Quyên Quyên nói: "Lộc Lộc à… Thân thể bé nhỏ kia của con có thể chịu được giày vò sao? Hay là thôi đi."

Tịch Nam Phương nói: "Đàn ông đàn ang, học những thứ này một chút là nên, con nhìn mặt con kìa, cho dù là sau này con không đánh người khác, ngộ nhỡ người khác tới đánh con, con cũng có thể bảo vệ một chút, ít nhất đừng khó coi như lần này, chậc chậc."

Theo lý thuyết, nếu như là hai người Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương ra quyết định mà nói, như vậy Tịch Lục nhất định là không thể đi, bởi vì Tịch Nam Phương không lay chuyển được Lục Quyên Quyên, nhưng nếu Tịch Lục cứng rắn muốn kiên trì, như vậy Lục Quyên Quyên tám phần đều sẽ ủng hộ.

Quan hệ trong cái nhà này hiện ra tam giác sắt hoàn mỹ.

Tịch Lục sợ Tịch Nam Phương, Tịch Nam Phương thương Lục Quyên Quyên, Lục Quyên Quyên yêu Tịch Lục.

Chuyện học các loại thuật phòng thân xem như đã quyết định, Tịch Lục trở lại trong phòng mình, nhanh chóng vạch ra một phần "kế hoạch cải tạo thành đàn ông", cậu ngẩng đầu, cho dù là không có ánh nắng chiếu ở trên mặt cậu, cậu cũng cảm thấy cả người mình đều đang phát sáng.

Từ đây, cậu chính là muốn trở thành đàn ông chân chính.

Cậu muốn sống! đẹp! trai! (…)

…

Tịch Lục vừa quyết định sống đẹp trai mỗi ngày vào ngày hôm sau dựa theo kế hoạch của mình, năm giờ rưỡi bò dậy, dùng hơn mười phút rửa mặt xong, đối với mặt cậu, cậu yêu cầu không quá cao, hiện tại cho dù là không sưng cũng không được gọi là dễ nhìn, trên mặt xanh một mảng tím một mảng, không với tới hai chữ "đẹp trai", nhưng cho dù là mặt không với tới, cậu cũng muốn linh hồn đẹp trai lên.

Cầm mấy miếng bánh mì cùng một chai nước rồi chuẩn bị đi.

Lục Quyên Quyên mắt nhập mắt nhèm từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy đèn sáng chỗ tủ giày, nhìn kỹ là Tịch Lục đeo cặp, đang buộc dây giày, Lục Quyên Quyên giật mình nhìn nhìn đồng hồ, nói: "Tịch Lục à, con dạy sớm như vậy làm cái gì? Bọn con không phải bảy giờ năm mươi mới đánh chuông sao?"

Tịch Lục ngẩng mặt lên, nói với Lục Quyên Quyên: "Mẹ à, sau này con sẽ hôm nào cũng như vậy, bởi vì con muốn trở thành người đàn ông chân chính." Sau đó oành một cái, cửa đóng lại.

Lục Quyên Quyên dụi dụi con mắt, dừng lại ở chỗ đó một lúc lâu, lắc lắc đầu, nói: "Lại bắt đầu mắc thần kinh rồi, aiz, thằng bé này, càng bệnh càng nghiêm trọng, có lẽ mình sớm nên nghe lời mẹ Vương nhà bên, dẫn nó đi bệnh viện kiểm tra một chút."

Aiz.

…

Mặc dù là mùa hè, trời gần tới sáu giờ cũng chưa sáng hẳn, Tịch Lục đeo cặp, bắt đầu quyết định chặng đường mình chạy bộ một giờ.

Cũng là vô ý thức chạy về phía trước, suy nghĩ hồi lâu không nghĩ được mình muốn đi đâu, sau đó dừng bước, nhìn xung quanh.

Bó tay, đây không phải là khu tập thể nhà Trần Giới sao?

Tịch Lục lắc lắc đầu, chuẩn bị vòng một vòng lớn sau đó sẽ đến trường, quay đầu nhìn thoáng qua khu tập thể, trong nhà Trần Giới còn chưa có sáng đèn, hẳn là còn chưa thức dậy nhỉ.

Tịch Lục nện bước dài, bắt đầu chạy chầm chậm.

Cơ thể cậu đúng là yếu ớt, thời gian dài không thích rèn luyện, cho dù là cuối tuần cậu cũng làm tổ trước máy vi tính chơi game xem phim khiêu dâm tuốt ống, tuốt ống xong tuốt hết thời gian của mình, ngẫm lại, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Tịch Lục há miệng thở dốc, chạy chầm chậm chừng hơn mười phút, trong đầu liền có chút cảm giác thiếu dưỡng khí, cậu ngừng lại, sau đó lấy bánh mì từ trong túi sách ra đưa vào trong miệng, ngẩng đầu nhìn một cái ——

Mẹ nó, sao vẫn còn ở phụ cận khu tập thể nhà Trần Giới?

Tịch Lục cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, khoảng sáu rưỡi, trời đã sáng lên, có một ít ánh nắng chói mắt cũng chiếu vào trên cánh tay cậu, tầng nhà Trần Giới ở kia, căn phòng kia, cậu rõ ràng chưa từng đi lên, nhưng thật giống như biết cô đang ở chỗ nào, ánh đèn ấm áp đã sáng lên.

Hẳn là thức dậy rồi nhỉ.

Tịch Lục uống môt ngụm nước, tự mình ngồi xổm ở đối diện khu tập thể, trên tay cầm đồ ăn thức uống, y như anh chàng trồng cây si hai mươi bốn giờ, rồi lập tức đứng lên, chạy một vòng nữa rồi đi đến trường học.

Tịch Lục lần này nhắm mắt lại, chạy hướng ngược lại nhà Trần Giới, nghĩ thầm, lần này mình chắc sẽ không lại chạy trở lại đâu nhỉ.

Còn may buổi sáng không có bao nhiêu người, xe cũng rất ít, chỉ là đụng phải cột điện hai lần.

Suy nghĩ hẳn được một vòng rồi, Tịch Lục mở mắt, trán toát ra giọt mồ hôi, trên mặt có chút đau nhói, vừa nhìn ——

Mẹ nó, vẫn là ở khu tập thể nhà Trần Giới.

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay một chút, chờ một chút ——

Giờ này, cậu không phải sắp tới muộn rồi sao?

Trần Giới đã đi rồi, Tịch Lục tăng tốc bước về phía trước đuổi theo, sau khi mệt gần chết cuối cùng cũng chạy tới, ở cổng trường học lại gặp Trứng Lùn.

Trứng Lùn nhìn Tịch Lục, đi tới chào hỏi một tiếng nói: "Mày là sao thế? Một thân mồ hôi, ngủ dậy muộn hở, giống tao, tư vị nằm ỳ trên giường thật là tuyệt." Trứng Lùn dùng ánh mắt "tao hiểu mày" nhìn Tịch Lục.

Tịch Lục lười nói nhảm với cậu ta, dùng ánh mắt trả về một cái, mày biết cái gì chứ.

Trứng Lùn nhìn mặt Tịch Lục, trêu chọc nói: "Khôi phục nhanh như vậy, quả nhiên là bởi vì sức mạnh của tình yêu… chậc chậc, sao lại không có ai cho tao sức mạnh của tình yêu đây… này, nói với mày đó, đừng bơ tao!"

18. Chương 18: Bệnh Xà Tinh Bị Bắt Chuyện

Lúc Tịch Lục đi vào lớp học, trong lớp mấy nam sinh bình thường coi như là nói chuyện được liền cùng nhau trêu chọc cậu gào lên: "Anh hùng của chúng ta tới rồi, mau, nghênh đón!"

Nghe đám nam sinh kêu gọi, một số nữ sinh cúi đầu bắt đầu cười lên khe khẽ.

Tịch Lục đỏ mặt lên, không khỏi cảm thấy xấu hổ, khoát tay với bọn họ, nói: "Đi qua một bên, mất mặt."

"Mất mặt gì chứ, Tịch Lục, mặc dù mày quả thật rất không biết tự lượng sức mình, nhưng tao đặc biệt bội phục mày, nếu là Từ Diêm Á bị nói xấu, tao nhất định không làm được giống như mày." Người nói lời này là ngồi cạnh Tịch Lục, thích Từ Diêm Á, viết một bức thư tình dài đến ba nghìn chữ cho Từ Diêm Á, cuối cùng bị Từ Diêm Á sửa lỗi chính tả trả lại.

"Đúng vậy, là hơi khiêm nhường rồi, chúng tao thật sự bội phục lòng can đảm này của mày, tiểu bá vương Chu Xương kia quả thật cần phải trừng trị một trận, bây giờ tốt rồi, thằng đó tự thôi học rồi, sau này cũng không cần sợ gì nữa."

Tịch Lục gật gật đầu, Chu Xương đúng người đúng tội, ai bảo cậu ta bình thường đắc tội với người ngoài miệng còn chạy xe lửa[1], đáng đời.

[1]miệng chạy xe lửa: ăn nói lung tung không suy nghĩ

Trứng Lùn kiễng chân lên chút vịn bả vai Tịch Lục, một bộ dáng hai hai anh em tốt, nói với những người này: "Đây còn không phải là nên cảm ơn tao, chúng mày xem xem, gương mặt của Tịch Lục ấy à, nếu không phải tao ở bên cạnh hỗ trợ, nhất định hủy dung, như bây giờ coi là không tệ rồi."

"Trứng Lùn, anh em tốt Trung Quốc đó!"

Trứng Lùn hất đầu lên, lỗ mũi hướng lên trời, tự hào nói: "Đó là, nếu không phải tao không có mặt, không chừng bây giờ Tịch Lục còn treo thạch cao lên đó!"

Đối với loại hành vi vơ công vô sỉ của Trứng Lùn, Tịch Lục thờ ơ nhìn, cũng không có vạch trần cậu ta.

Chỉ là, Tịch Lục không nghĩ tới, hành động lần này của mình, bởi vì sự thổi phồng của Trứng Lùn vậy mà ở trong trường học trở thành một đoạn giai thoại, chuyện này cũng được quang vinh ghi lại ở trong cột mốc sự kiện quan trọng của cuộc đời Tịch Lục, coi như là tấm bia to đầu tiên cậu bước lên trên hành trình trở thành người đàn ông chân chính, chúng ta tạm thời hãy đặt tên cho chuyện này là —— sự kiện vội vàng xếp hàng để bị đánh đi. (…)

Trứng Lùn tiếp tục tán gẫu cùng đám nam sinh kia, Tịch Lục để cặp xuống, đi WC, chạy một buổi sáng, trên người khó tránh khỏi có mồ hôi, dính bết bết, không thoải mái, ngại trên mặt trên người có vết thương, Tịch Lục dùng ngón tay dính nước lau cẩn thận, giằng co một hồi, mặt lau sạch sẽ rồi, trên cổ không có vết thương, trực tiếp dùng nước múc một vốc, xối lên cổ một cái, thoải mái!

Tịch Lục rửa xong cánh tay và bắp tay, liền từ WC đi ra.

Advertisement

00:00

Bên cạnh toilet nam chính là toilet nữ, vòi nước rửa tay công cộng, hai bên cũng không có cửa, chỉ là hai mảnh vải màu xanh nhạt che kín, còn may muốn đi WC phải vòng qua một góc, cho dù là muốn rình coi cũng nhìn không nhìn thấy cái gì, trừ phi là đi vào.

Từ trong toilet nữ đi ra một cô gái, rất xinh đẹp, hơi quen mắt, Tịch Lục nhìn thoáng qua, rồi chuẩn bị quay lại lớp học.

"Hey, Tịch Lục!"

Tịch Lục dừng bước chân lại, quay đầu, chìa ngón tay chỉ vào mình, sau đó mở miệng, hỏi: "Bạn gọi tôi?" Thật ra cậu càng muốn hỏi một câu, bạn là ai?

Chẳng qua suy nghĩ một chút, rất tổn thương người, vẫn là thôi.

Cô gái cười tủm tỉm gật gật đầu, cô ấy mặc áo cộc tay màu xanh nhạt có điểm hoa cỏ đồng nội nhỏ xinh tươi mát, phía dưới kết hợp quần short màu trắng, tóc đến eo, tóc phía dưới xoăn xoăn, nhuộm màu hơi đỏ nhưng rất sáng, nhìn ra được bình thường thường xuyên chăm sóc, làn da không tính là trắng lắm, so sánh với Trần Giới, màu da của cô ấy là thuộc loại tương đối khỏe mạnh, phối với một đầu tóc quăn hơi đỏ kia,

thoạt nhìn rất hoạt bát, khuôn mặt nhỏ cỡ bàn tay, một đôi mắt linh động, cười lên trông cũng rất đáng yêu.

Cô ấy đánh giá mặt Tịch Lục, nụ cười vẫn giắt ở bên miệng, nói: "Bạn không biết mình, mình biết bạn đó, ha ha, nhìn mặt bạn, thật thảm, nhưng mà là huy chương của anh hùng, không tệ không tệ."

Tịch Lục bị cô ấy nói có chút ngượng ngùng, gật gật đầu, trả lời một câu cám ơn, sau đó liền nói: "Không có chuyện gì, mình về lớp học trước, sắp đến giờ học rồi, bạn cũng đừng lắc lư khắp nơi nữa…" Cuối cùng, còn bổ sung một câu, "Học tập thật tốt, mỗi ngày hướng về phía trước."

Vừa nói xong, Tịch Lục chỉ muốn vả cho mình một cái, cái miệng này không để ý một cái là xảy ra vấn đề.

Cô gái phì cười một tiếng.

Sau đó tự tới quen thuộc vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Bạn thật khôi hài."

Tịch Lục: "…" Lúc mình nói câu kia, thật sự là nghiêm túc.

Nghe tiếng chuông vào giờ, Tịch Lục nói với cô gái một tiếng: "Mình đi đây." Rồi vội vội vàng vàng lao vào lớp.

Trở lại chỗ ngồi, Tịch Lục liền nghiêm túc tự hỏi, cô gái kia là ai ấy nhỉ, hình như rất nổi tiếng, quen mặt… Tên gọi gì ấy nhỉ…

Sau khi suy nghĩ nát óc mười giây, Tịch Lục cảm thấy mình vẫn không thể xao lãng việc học tập, ngẩng đầu, lại tiếp tục dùng ánh mắt cực nóng mà lại chân thành nhìn giáo viên tiếng Anh trên bục giảng.

Giáo viên tiếng Anh trẻ tuổi không kiềm hãm được run lên hai cái, phấn viết cầm trên tay bị niết gãy, cô tự nói với mình, nhất định phải bình tĩnh hòa nhã.

Một giáo viên tốt, dám đối mặt với kiếp sống dạy học thảm đạm, dám nhìn thẳng vào học sinh đang phát bệnh xả tinh.

Cô ngẩng đầu, dũng cảm đối diện với Tịch Lục.

Tịch Lục nhìn thấy cô giáo tiếng Anh nhìn mình, lập tức bắt đầu khẩn trương, cô giáo cuối cùng cũng chú ý tới sự hiếu học của cậu sao? Cuối cùng cũng biết sự thay đổi của cậu sao?

Cô giáo tiếng Anh hé ra một nụ cười miễn cưỡng với Tịch Lục.

Tịch Lục nhất thời cảm thấy mình đạt được sự thừa nhận của cô giáo, gật gật đầu với cô giáo, sau đó trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, cô giáo, em hiểu được, sự thừa nhận trong mắt cô chính là động lực học tập lớn nhất của em, em sẽ vì quốc gia làm ra một phần nỗ lực của mình!

Tiếng chuông tan học vang lên, cô giáo tiếng Anh lại nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lao nhanh ra khỏi phòng học.

Tịch Lục nhìn cuốn vở tràn đầy ghi chép của mình, một cuốn đầy đủ.

Trứng Lùn bu lại, sau đó lén la lén lút nói: "Khai thật ra, mày và cô giáo tiếng Anh xảy ra chuyện gì, cô giáo trên lớp vì sao thường xuyên nhìn chằm chằm vào mày, mày chẳng lẽ…"

Tịch Lục liếc xéo cậu ta, cao ngạo lạnh lùng nói: "Thu hồi ý nghĩ trong đầu mày lại, tao và cô giáo chỉ là trao đổi học thuật thuần khiết mà thôi, chẳng lẽ mày không nhìn thấy, cô giáo mỉm cười khích lệ tao, tao cảm thấy được lần tiếp theo tao nhất định có thể vào top ba mươi."

Trứng Lùn cười cry[2], nói: "Tịch Lục, có chút chí hướng được không! Cuộc thi lần trước mày là đứng thứ hạng ba mươi mốt."

[2]Cười Cry: dở khóc dở cười

Tịch Lục dùng một loại ánh mắt "Trứng Lùn, mày thật là dung tục" nhìn cậu ta, nói: "Thành tích tiến bộ không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết xong, tao muốn từng bước từng bước leo lên, dốc lòng."

Trứng Lùn đã cười đến nước mắt đều đọng ở khóe mắt rồi, cậu ta nói: "Được được, Tịch Lục, mày quá dốc lòng rồi, đến cuối học kỳ, tao chúc mày có thể tiến vào top hai mươi."

Tịch Lục cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị Trứng Lùn vũ nhục nghiêm trọng, cho nên cậu không để ý tới Trứng Lùn, mà là tiếp tục quay đầu, nhìn ghi chép cả một tiết học của mình.

Người thành công, bao giờ cũng cô đơn, cho phép cậu tạm thời mèo khen mèo dài đuôi. (…)

Trứng Lùn cười xong rồi, cuối cùng chuyển đề tài đến việc chính, cậu ta nói: "Vừa rồi lúc tao đi ra ngoài trả sách cho người khác, đi ngang qua WC, nhìn thấy mày nói chuyện cùng Từ Diêm Á, thằng ranh mày thẳng thắn sẽ được khoan hồng, thế mà không nói cho tao biết mày quen Từ Diêm Á."

Tịch Lục ngẩn người, à, Từ Diêm Á, cậu nhớ ra rồi, chính là hoa khôi của trường được công nhận kia, cùng một đội bơi lội với Trần Giới.

Tịch Lục trả lời: "Không có quan hệ gì, tao không biết nó."

Trứng Lùn nhe răng nói: "Mày thúi lắm, không biết, mày có thể nói chuyện với nó."

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Là nó đột nhiên gọi tao lại, sau đó nói một ít chuyện vô cùng nhàm chán, tao không quen nó."

Trứng Lùn dựng ngón tay giữ về phía Tịch Lục, nói: "Lại tiện, mày là đồ nhân sinh dâm gia[3], không chỉ có Trần Giới là thanh mai trúc mã, ngay cả Từ Diêm Á cũng quen mà còn che giấu, tao khinh bỉ mày."

[3]Nhân sinh dâm gia: Dâm = doanh = thừa thãi, chỉ nhân vật chính trong hoạt hình, truyện hậu cung, có rất nhiều phi tần, người đẹp vây quanh; còn có chỉ người làm cái gì cũng thuận lợi, nhân vật chính được ánh hào quang chiếu vào.

Tịch Lục: "… Trứng Lùn, tao thật sự không muốn nói lời khó nghe, mày cút sang một bên."

Trứng Lùn cũng chỉ đùa giỡn một chút, cậu ta biết thu phóng, thấy Tịch Lục nói những lời này, là biết cậu tám phần không phải nói láo, liền cười ngượng ngùng ngoan ngoãn lại gần ân cần nói: "Tịch Lục, nói qua vài câu coi như là bạn bè rồi nhỉ, lần sau mày nhìn thấy Từ Diêm Á, nếu như nó lại gọi mày, mày cứ nhắc đến tao nhiều vào, nói đến tao một chút, để cho tao có một chút cảm giác tồn tại, Từ Diêm Á rất xinh đẹp, tao muốn phát triển hơn một chút, đặt trụ cột cho hạnh phúc sau này của đời tao."

Tịch Lục quay đầu, sau đó gằn từng chữ từng câu nói: "Đi chơi trứng đi."

19. Chương 19

Lúc tan học, Trứng Lùn một bộ dáng hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới Tịch Lục, cố gắng làm ra một loại cảm giác thanh cao lãnh diễm mĩ, để cho Tịch Lục cảm giác được cậu ta đang tức giận, cho nên hôm nay cậu ta cũng không mặt dày mày dạn sáp lại gần Tịch Lục cùng đi trở về nữa.

Nào ngờ, Tịch Lục làm xong sách bài tập, thu dọn cặp sách xong, lưu loát xoay người đi ra khỏi phòng học.

Để lại một mình Trứng Lùn đứng tại chỗ cao quý lãnh diễm mĩ, đẹp cho ai nhìn chứ! Trứng Lùn nhanh chóng cầm ba lô bên cạnh lên, sải bước chạy ra ngoài, theo sát Tịch Lục, tay dùng sức gõ một cái ở sau ót Tịch Lục, nói: "Tao phắc, tiện nhân nhà mày, mẹ nó mày lại giả bộ cao ngạo lạnh lùng nữa, tao thật sự tức giận rồi."

Tịch Lục nghiêng mặt, trả lời: "Làm dáng cao ngạo lạnh lùng không phải chính mày sao?"

Trứng Lùn nghĩ nghĩ, hình như đúng là như vậy, phản ứng lúc Tịch Lục tan học là giống như trước đây, cậu ta nghĩ tới đây thì càng nghĩ càng không đúng, nói: "Tịch Lục, mày nói chưa dứt lời, nói một tiếng, mày xem bình thường mày đối với tao như thế nào! Anh em như thể tay chân, mày thậm chí ngay cả hạnh phúc nửa đời sau của tay chân mày cũng không giúp, mày còn có phải là người hay không?"

Tịch Lục dùng ánh mắt nhìn thánh hài liếc nhìn Trứng Lùn một cái.

Trứng Lùn nổi giận, cậu ta nói: "Mày là ánh mắt gì, ánh mắt gì! Bất luận đứa nào đều có thể cho rằng tao là thánh hài, chỉ mày không được!"

Tịch Lục: "… Vì sao?"

Trứng Lùn trả lời: "Chính mày cũng là thành hài được trường học công nhận, còn mơ mộng hão huyền kéo người xuống nước, mày hãy tìm chết đi."

Tịch Lục hít sâu một hơi, nhịn xuống xúc động muốn đánh Trứng Lùn, nói: "Cút sang một bên."

Trứng Lùn ngẩng mặt lên, lập tức lại cười rộ lên, trên gương mặt hơi vuông mang theo nụ cười ngây ngô, nói: "Cáu cái gì mà cáu, tao nói đùa thôi."

Tịch Lục liếc mắt trả lại: "Vậy tao cũng là đang nói đùa."

"Được, được, được, chúng ta trở lại chuyện chính, chuyện hôm nay thương lượng với mày đó…" Trứng Lùn lại là một bộ dáng hai anh em tốt, hoàn toàn giống như quên mất vụ vừa rồi.

Tịch Lục trả lời: "Chuyện gì?"

Trứng Lùn ân cần nói: "Thì là Từ Diêm Á đó!"

Tịch Lục phiền rồi, cậu và Từ Diêm Á kia vốn chính là người bắn đại bác cũng không tới, từ vừa nãy Trứng Lùn cứ lải nhải suốt đến tận bây giờ, Tịch Lục thật sự là không muốn tán dóc đến đề tài cô gái này nữa, không nhịn được trả lời: "Đã nói không quen rồi, chớ nhắc tới nó với tao nữa."

Lúc Trứng Lùn kích động muốn nói điều gì đó, đột nhiên ánh mắt dừng lại, nhìn về phía trước, vươn tay chọt chọt xương sườn của Tịch Lục.

Tịch Lục có một nhược điểm, sợ buồn, bị Trứng Lùn chọt một cái này, trên người run lên, sợ hãi, nói: "Chọt tao làm gì?"

Trứng Lùn chỉ chỉ phía trước, nói: "Trần Giới ở phía trước…"

Tịch Lục vừa nghe đến tên Trần Giới, là phản xạ có điều kiện nhìn về phía phương hướng Trứng Lùn chỉ, vừa nhìn, chẳng phải là Trần Giới sao?

Chỉ là bên cạnh Trần Giới, còn đi theo hai cô gái, chẳng qua là Trần Giới đi ở phía trước, mà hai cô gái phía sau kia tán gẫu đến sung sướng, không may là bên trong có một cô gái vừa vặn là Từ Diêm Á, bên cạnh, trên mặt Trứng Lùn lộ ra vẻ cao hứng.

Hôm nay Trần Giới mặc vẫn là một bộ rất đơn giản, áo cộc màu đen bên trên in chữ cái màu trắng, mặc quần short jean đơn giản, lộ ra hai chân thon dài mà thẳng tắp, tóc thẳng chấm vai màu đen cùng da thịt trắng nõn tạo thành đối lập rõ ràng, một đôi mắt hơi lành lạnh sẽ làm cho người khác cảm thấy có chút khoảng cách, môi mỏng màu hồng phấn khẽ mím, cô nghiêng mặt, tựa hồ đang nhìn cỏ dại trong bụi cỏ, cánh tay nhẹ nhàng đong đưa, lại lộ ra làn da bên trong xinh đẹp trắng nõn tựa như mỡ đặc.

Tịch Lục cảm thấy tựa như là một bức họa.

Tịch dương hôm nay hợp với Trần Giới như vậy, cậu có chút hối hận, vì sao không có cầm máy ảnh.

Trần Giới là cô độc như vậy.

Tịch Lục vốn chỉ là muốn nhìn một cái, nhưng nhìn thấy phía trước Trần Giới một mình đi tới, lại đột nhiên cảm thấy từ trong đáy lòng trào ra rất nhiều sức mạnh, cậu sải bước đi về phía Trần Giới.

Trứng Lùn ở phía sau kêu, "Mày đi làm gì thế?"

Tịch Lục không nói gì, nhưng là trong lòng lại cho đáp án.

Tao đi kéo Trần Giới từ trong đầm nước cô độc lên.

Cũng mặc kệ giờ phút này mình có phải đẹp trai hay không, hẳn là không đẹp trai nổi nhỉ, khuôn mặt năm màu rực rỡ như thế nào cũng không dính nổi đến đẹp trai, nhưng chỉ là muốn đi qua.

Chỉ là, càng đến gần, càng đến gần Trần Giới, Tịch Lục lại phát hiện mình càng ngày càng không có tiền đồ, đặc biệt là lúc phát hiện mình cách Trần Giới còn có mấy mét, cổ cậu tai cậu toàn thân cậu đều nóng lên.

Cậu há mồm, nhắm mắt lại, nói với Trần Giới: "Trần Trần Trần Trần Trần Trần Trần… Trần Giới, vừa vừa vừa vừa khéo!"

Lời vừa ra khỏi miệng, tẻ ngắt suốt cả năm giây sau.

Trứng Lùn là người thứ nhất cười ngã xuống đất.

Trần Giới nhìn Tịch Lục trước mặt cả người đều đỏ đến bó tay, đột nhiên cười, điểm xuyết con ngươi màu mực ít đi phần trong trẻo lạnh lùng kia nhiều hơn một phần ấm áp, cô nói: "Tịch Lục, cậu đến trường học rồi."

Nụ cười kia, Tịch Lục thật là say rồi, say rồi.

Một cái say này, biểu cảm cả người cũng là làm cho người bên cạnh nhìn đến say rồi.

Tịch Lục cực kỳ ngu ngốc cười ngây ngô với Trần Giới, sau đó gật gật đầu, cố gắng thẳng đầu lưỡi, nói: "Mình có thể tiêu sưng nhanh như vậy phải cảm ơn cậu, nếu không phải nước thuốc cậu lấy cho mình rất có tác dụng, mình cũng sẽ không quay lại trường học tiếp tục học tập nhanh như vậy, mỗi ngày hướng về phía trước."

Trứng Lùn cười đến sắp đau sốc hông rồi, một cái móng vuốt bấu lên vai Tịch Lục, cười thở không ra hơi nói: "Tịch Lục, để cho tao bấu một chút, trọng tâm tao không ổn."

Tịch Lục vô tình đánh tay cậu ta.

Trứng Lùn ngồi xổm ở bên cạnh tiếp tục cười.

Trần Giới nhìn mặt Tịch Lục, nhẹ nhàng mở môi ra, nói: "Ừm, là tiêu sưng rồi, qua hơn một tháng nữa mới có thể hoàn toàn tốt lên."

Tịch Lục sờ sờ sau gáy, ngượng ngùng trả lời: "Ừm, mình nhất định sẽ hồi phục thật tốt, sau đó cho cậu xem … không… cho mọi người xem." Ý thức được mình lại miệng không lựa lời nói lung tung, Tịch Lục lại vội vàng sửa miệng, tầm mắt của cậu phiêu hốt bất định, có chút cảm giác không dám đối diện với Trần Giới.

"Tịch Lục, hey, lại gặp rồi, còn nhớ mình không?"

Tịch Lục đang xấu hổ ngượng ngùng, cậu – tiểu tao nam hoài xuân đang xuân tình nhộn nhạo, lại nhìn thấy trước mắt đột nhiên nhảy ra một cô bé.

Cô bé mang trên mặt nụ cười cởi mở mà lại hoạt bát, sau đó chớp chớp mắt với Tịch Lục.

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Nhớ được."

Từ Diêm Á mập mờ nhìn Tịch Lục một cái lại nhìn Trần Giới một cái, sau đó trêu chọc nói: "Thật là vừa khéo nhỉ."

Mặt Tịch Lục lập tức lại đỏ, sau đó nhìn phản ứng của Trần Giới, có phần thất vọng, Trần Giới vẫn là dáng vẻ kia, không có thay đổi gì, cô chẳng qua là nhẹ nhàng nhìn Từ Diêm Á một cái, nói: "Cậu quen Tịch Lục?"

Từ Diêm Á giương lên nụ cười sáng lạn, một đôi mắt sáng ngời cực kỳ, gật gật đầu, nói: "Hôm nay mới quen, mình cảm thấy cậu ấy rất thú vị!"

Bên cạnh, Trương Chân cũng là cùng đội bơi lội thúc giục: "Từ Diêm Á, lát nữa sẽ phải huấn luyện rồi."

Từ Diêm Á gật gật đầu, đột nhiên đề nghị: "Tịch Lục, bạn có muốn đi đi xem bọn mình huấn luyện hay không?"

Mắt Tịch Lục sáng lóe, trả lời: "Có thể chứ?"

Từ Diêm Á cười nói: "Dĩ nhiên."

Trong đầu Tịch Lục đã quên lời mình hứa hẹn trước kia từ lâu lắm rồi, cái gì mà nhất định phải cách Trần Giới thật xa, không thể tái phát bệnh xà tinh nữa, cậu hoàn toàn chả nhớ cái gì rồi.

Chỉ cần có chuyện liên quan đến Trần Giới, hỏi cậu có làm hay không, có đi hay không, cậu đều sẽ nói, LÀM! ĐI!

Có thể ở chung với Trần Giới thêm một chút, làm sao cậu có thể không đi đây!

Từ Diêm Á còn muốn nói cái gì đó với Tịch Lục, Trứng Lùn đột nhiên cho Tịch Lục cho một ánh mắt, mà lần này Tịch Lục vậy mà hiểu ý chỉ vào Trứng Lùn giới thiệu: "Đây là bạn của mình, Lữ Giai Huy."

Từ Diêm Á gật đầu cười, nói: "Chào bạn."

Trứng Lùn trả về cho Tịch Lục một ánh mắt vô cùng cảm kích, lập tức xán lại gần luôn, miệng cậu ta ngọt lại biết tìm đề tài, chỉ chốc lát sau đã chọc cho Từ Diêm Á còn có Trương Chân bên cạnh cô nàng cười lên ha ha.

Tịch Lục cao hứng, không ai đến phiền cậu rồi, cậu muốn đi cùng Trần Giới ở phía trước, ưu thương mà lại yên tĩnh, hưởng thụ ánh nắng chiều tốt đẹp, làm một chàng trai yên tĩnh!

Tịch Lục được đi song song với Trần Giới, đáy lòng cuồng loạn như sấm kích động đến vạn phần, bề ngoài cũng phản ánh nội tâm, cái đỏ thấu tim đó ý.

Kéo theo từ phía sau mang tai thoạt nhìn đều đỏ đến như là sắp rỉ ra máu.

Trấn định, trấn định, Trần Giới thích yên tĩnh, cậu cũng muốn làm một chàng trai yên tĩnh!

Đừng hỏi vì sao cậu không phải là chàng trai đẹp! Bị đánh thành như vậy, có thể trở thành chàng trai đã không tệ rồi được không! Yêu cầu đừng cao như vậy! Bạn cho rằng khắp nơi là zai đẹp à!

Ánh chiều tà chiếu vào gò má Trần Giới, cô hơi rũ mắt xuống, nốt ruồi nho nhỏ kia lại xuất hiện ở trong mắt Tịch Lục, Tịch Lục dùng dư quang nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Than thở một câu, nếu giờ phút này có sao băng xẹt qua, tôi chỉ nguyện có thể biến thành nốt ruồi nhỏ kia, cả ngày liều chết dây dưa treo ở trên người Trần Giới, cùng nàng cả đời.

Được rồi, hình ảnh đẹp như vậy, ý nghĩ trong lòng cậu hẳn là cao siêu hơn một chút.

A, tôi chỉ nguyện biến thành nốt ruồi nhỏ trên mắt em, cùng em trải qua phong hoa tuyết nguyệt, cùng em trôi qua nhân thế phù hoa, nếm hết trăm vị nhân sinh.

Tịch Lục nhất thời cảm thấy mình cao nhã không chỉ một phong cách đâu!

Mình thật CMN cơ trí! Cho like!

Cỡ nào văn nghệ cỡ nào tươi mát, nếu như mình cùng Trần Giới ngâm ra những lời này, không biết cô có cảm thấy mình rất có tài hay không đây.

Tịch Lục lại tự cười ngây ngô "hề hề".

Không, phong cách không đúng, cậu là muốn làm một chàng trai yên tĩnh, sao đột nhiên lại tìm kiếm phong cách lạ rồi, Tịch Lục ngậm lại nụ cười bên khóe miệng.

Sau đó nhìn thoáng qua Trần Giới đang trầm mặc, tiếp tục giả bộ thâm trầm.

Nhưng là, bạn phải biết, muốn một họa sĩ đột nhiên từ phong cách Picasso biến thành trường phái tả thực duy mỹ có bao nhiêu khó khăn, Tịch Lục thì giống như là trường phái Picasso kia, rõ ràng lúc cùng Trứng Lùn hoặc là người khác thì sẽ trở nên có chút cao ngạo lạnh lùng, hết lần này đến lần khác đối mặt với Trần Giới lúc nào cũng không ức chế được phấn khích, muốn tìm chuyện để nói, bảo cậu ở trước mặt Trần Giới bình tĩnh không nói lời nào, cậu! KHÔNG! LÀM! ĐƯỢC!

Cậu nghẹn này, nghẹn này.

Cuối cùng, sau khi im lặng được năm phút đồng hồ, vẫn là lên tiếng: "Trần Giới, cậu thích ăn cá không?"

Trần Giới bị Tịch Lục đột nhiên hỏi một câu đến ngẩn người, hoàn toàn không biết làm sao cậu đột nhiên nhớ lại hỏi cái này, sau đó cô gật gật đầu, nói: "Thích."

Tịch Lục nhếch môi, ánh mắt rất sáng, cười nói: "Thật trùng hợp, mình cũng thích."

Trứng Lùn ở phía sau phì một tiếng phát ra thanh âm cười nhạo, Từ Diêm Á đi theo bên cạnh Trứng Lùn cũng cùng nhau cười rộ lên.

Đây không phải là loại người không có chuyện để nói mà cố phải tìm chuyện để nói trong truyền thuyết hay sao?

Còn may khi Tịch Lục đối mặt với Trần Giới, da mặt có thể dày đến trình độ bom nguyên tử cũng không đánh tan được, cho nên đối mặt với đám người Trứng Lùn cười nhạo, cậu cũng chỉ là trả về một ánh mắt, các cậu không hiểu tôi, tôi biết thế giới thiên tài luôn là cô độc.

...

Lần huấn luyện này cũng không phải là công khai, cho nên tới xem huấn luyện trừ Tịch Lục Trứng Lùn thì không có người khác, một cô bé khác của đội bơi lội cũng đã sớm tới rồi.

Cô giáo vốn là nhìn thấy ba người đến muộn đang muốn nổi giận, đột nhiên nhìn thấy Tịch Lục, cười rộ lên, nói: "Ồ, đây không phải là bạn học bị đánh hồi trước sao?"

Tịch Lục cảm thấy đầu gối mình không khỏi quá đau, ngay cả vết thương trên mặt vốn không quá đau cũng có chút cảm giác xé rách.

Cậu ngượng ngùng cười nói: "Em chào cô, chính là em."

Cô giáo nhìn nhìn cậu, nói: "Khôi phục rất tốt, sau này để tâm một chút, phải vừa tự mình biết mình, cũng đừng thêm phiền toái cho trường học."

Tịch Lục lại cảm thấy đầu gối mình trúng một mũi tên, hổ thẹn cúi đầu, trả lời: "Vâng, lần sau em nhất định chú ý."

Cô giáo gật gật đầu, cuối cùng không nổi giận với Trần Giới các cô, nếu là bình thường đến muộn, phải ở trong bể bơi qua lại hai mươi lần mới được.

Ý của cô là Tịch Lục bọn họ muốn xem có thể, đừng ảnh hưởng tới huấn luyện là được, ngồi ở ngay bên cạnh.

Tịch Lục điên cuồng gật đầu, sau đó cùng Trứng Lùn ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Trứng Lùn nói: "Hôm nay đi theo mày là đúng rồi, tao quá CMN có nhãn phúc rồi."

Tịch Lục liếc mắt nhìn Trứng Lùn một cái, nói: "Không được nhìn Trần Giới."

Trứng Lùn cả giận nói: "Cho dù tao không muốn nhìn, nó cũng phải xuống bể bơi, yên tâm, vợ bạn không thể đùa giỡn, tao vẫn tương đối chung thủy với loại hình mỹ nữ nảy nở như Từ Diêm Á."

Tịch Lục ồ một tiếng, lại khôi phục bộ dáng cao ngạo lạnh lùng bình thường kia.

Trứng Lùn nghiến răng, nói: "Tịch Lục, nếu thái độ của mày đối với tao có thể như Trần Giới, vậy thì thật là đời này không còn tiếc nuối rồi."

Tịch Lục nhìn quang cảnh bể bơi, lặng lẽ trả lời một câu: "Mày đang nằm mơ."

Trứng Lùn không thú vị nhìn thoáng qua Tịch Lục, sau đó lại bày ra một khuôn mặt tươi cười nói tiếp: "Tịch Lục, vừa rồi mày đi về phía Trần Giới bằng vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt cực kỳ nghiêm túc chuyên chú, tao CMN còn thật sự tưởng là mày muốn đi thổ lộ, kết quả mày lại đi chọc cười! Cười chết anh trai tao rồi!"

Tịch Lục nhíu mày trả lời một câu: "Trứng Lùn, mày biến xa một chút, đừng tìm đánh."

"Ố ồ ô, đâm chọt cảm thấy đau rồi phải không!" Trứng Lùn nói.

Tịch Lục không để ý tới Trứng Lùn, ánh mắt của cậu dừng ở Trần Giới đang làm công tác chuẩn bị, Trần Giới làm nóng người chính là ép ép chân bình thường, vặn eo một chút, nhưng rơi vào trong mắt Tịch Lục lại không giống nhau.

Trần Giới cao gầy dáng người thon dài, lúc ép chân chân dài càng thêm là thẳng tắp xinh đẹp, tóc đen thẳng chấm vai hơi nghiêng ở đầu vai, eo chuyển động, đường cong đẹp mắt của thắt lưng liền phác họa ra, hai nơi trước NGỰC lồi lên càng thêm kích thích người, Trần Giới làm xong động tác, kéo một cái dây thun từ trên tay xuống, sau đó vươn tay cuốn tóc lên, buộc chặt, giữa cổ loáng thoáng sợi tóc rơi xuống, lộ ra hình dáng phần gáy xinh đẹp.

Thật đẹp.

Tịch Lục giương mắt, nhìn Trần Giới, trong lòng mềm ra một mảnh thảo nguyên rồi.

Trứng Lùn đột nhiên lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, lại nhét hai cục giấy dài mảnh vào trong hai lỗ mũi Tịch Lục.

Tịch Lục: "…"

Trứng Lùn: "Tao sợ mày chảy máu mũi."

Tịch Lục: "…" Còn có thể để cho người ta im lặng làm một người đàn ông hay không!

…

Tác giả có lời muốn nói: Chúng tiểu yêu tinh, ba chương này cực dài, thỏa mãn các cô (chẳng hề)

20. Chương 20

Sau khi Trần Giới đeo kính bơi và mũ bơi xong, là người đầu tiên nhảy vào trong nước, từ một đầu bơi qua đầu bên kia.

Lúc Từ Diêm Á ép chân lộ ra một vẻ mặt đau khổ với Tịch Lục và Trứng Lùn, gương mặt xinh xắn bởi vì biểu cảm phong phú mà lộ ra vẻ rất đáng yêu, Trứng Lùn khoa trương giơ ngón tay cái lên với cô nàng, sau đó đáng khinh khoe khoang với Tịch Lục nói: "Thấy không, mị lực của tao đây thật lớn, Từ Diêm Á vừa mới quen tao không bao lâu, đã làm mặt quỷ với tao, tao vẫn là quá lợi hại rồi."

Tịch Lục ngước mắt, nhìn Trứng Lùn coi thường, sau đó tiếp tục chuyển tầm mắt tới trên người Trần Giới.

Trứng Lùn ngồi ở bên cạnh cậu, nói: "Mày chính là hâm mộ ghen tỵ!"

Tịch Lục nói: "Trứng Lùn, hoặc là mày đi sang một bên, hoặc là tao đi sang một bên, hoặc có thể mày ngậm miệng."

Trứng Lùn lộ ra một ánh mắ xem thường nhìn Tịch Lục, sau đó không nói nữa, thay vì tán gẫu cùng loại bệnh xà tinh như Tịch Lục, còn không bằng tiếp tục xem bên dưới cho no nhãn phúc của mình.

Tịch Lục chú ý đến, Trần Giới sau khi xuống nước, động tác bơi lội dứt khoát, tốc độ cũng không có nhanh lắm, đây có lẽ là cô làm nóng người ở trong nước, nhưng là bơi theo tiết tấu đâu vào đấy, bơi tự do, bơi bướm, hai loại cách bơi khác nhau xen kẽ lẫn nhau, tựa như con cá trong nước.

Nếu như có thể tự do ngao du ở trong nước giống như Trần Giới thì tốt rồi, Tịch Lục là vịt lên cạn, trước khi sống lại sợ nước, sau khi sống lại càng thêm sợ nước.

Cô huấn luyện viên thổi còi, sau đó bốn người Trần Giới Từ Diêm Á liền đồng thời làm công tác chuẩn bị ở điểm xuất phát.

Sau một tiếng còi, phản ứng của Trần Giới là nhanh nhất, ngay từ đầu đã dẫn đầu nửa cái đầu.

Lúc bơi đến giữa, có thể thấy được trình độ của bốn người này, Trần Giới và Từ Diêm Á gần như là ngang sức ngang tài, mà Trương Chân và một cô bé khác bên cạnh thì là kém hơn một chút, lúc được nửa đường, liền kéo ra khoảng cách với Trần Giới các cô tầm nửa mét.

Khoảng cách của Trần Giới và Từ Diêm Á còn giữ vững như lúc ban đầu, chênh lệch nửa cái đầu.

Cơ thể Trần Giới thon dài, da thịt trắng nõn ở trong phiếm nước màu xanh lam thoạt nhìn giống như là muốn tỏa sáng, lúc hơi hơi xuôi tay lay động bọt nước bắn tung tóe sang một bên, đều lóe sáng như ngọc lưu ly.

Ở trong mắt Tịch Lục, thì như tự mang theo bối cảnh có hiệu quả đặc biệt, sao một chữ "đẹp" là có thể tả được!

Đến nửa quãng sau, Trần Giới đột nhiên tăng nhanh tốc độ bơi của tay, mà phía sau, Từ Diêm Á theo sát không ngừng.

Tịch Lục lúc này mới khó được chia một chút ánh mắt lên người Từ Diêm Á, thế bơi của Từ Diêm Á cũng rất tốt, hô hấp cũng có tiết tấu, rất chắc chắn, chẳng qua ở nửa quãng sau khi Trần Giới bùng nổ, Từ Diêm Á lại có chút cảm giác không làm được gì, nỗ lực muốn đuổi kịp, khổ nỗi tốc độ của mình đã tới cực hạn.

Lúc một tiếng tiếng còi của cô giáo huấn luyện lại lần nữa hạ xuống, Trần Giới đẩy kính bơi đeo ở trên mắt ra, cúi đầu thở tại chỗ.

Mà Từ Diêm Á vuốt mặt một cái, sau đó ra sức thở phì phò, rất hiển nhiên vừa rồi cho dù là đuổi kịp Trần Giới, cũng mất của cô nàng không ít sức lực, chỉ một cái liếc mắt cũng có thể thấy được, cô nàng rất mất mát.

Hai người bị bỏ ở phía sau cũng lục tục đến, sau đó dừng lại nghỉ xả hơi.

Cô giáo nhìn đồng hồ bấm giây đang cầm trong tay, vẻ mặt hiển nhiên rất vui vẻ, cô nói với Trần Giới: "Biểu hiện không tệ, tiếp tục lấy thành tích này, Trần Giới em ở trong cuộc thi bơi lội cấp thành phố nhất định có thể giành được hạng nhất."

Trần Giới không nói gì, chỉ là lẳng lặng ở đó nghe.

Cô giáo tiếp tục nói với Từ Diêm Á bên cạnh: "Diêm Á, em tiến bộ cũng không nhỏ, chỉ kém Trần Giới chỉ chưa tới nửa giây, đến khi thi đấu cấp thành phố quán quân á quân đều giành được."

Từ Diêm Á cười cười, nụ cười trên mặt không có rực rỡ như trước kia, có chút cô đơn, cô nàng gật gật đầu, nói: "Vâng, em sẽ cố gắng luyện tập."

Lúc cô giáo chuyển hướng tới hai người Trương Chân, vẻ mặt cũng không còn nhu hòa như vậy, cô nói: "Trương Chân, Tôn Nhất Thụy, hai người các em phải thêm chút sức rồi, thành tích một mực không tiến bộ là có chuyện gì? Chẳng lẽ là bình thường tôi huấn luyện quá lỏng lẻo, không quá nghiêm khắc với các em, cho nên các em liền lười biếng? Cũng không đúng mà, em nhìn Trần Giới người ta, mỗi ngày luyện tập cùng các em, thành tích của người ta sao lại tốt như vậy, rõ ràng ngay từ đầu đều là một khởi điểm."

Trương Chân có chút ghen tỵ nói: "Cô giáo, không giống mà, chú của Trần Giới là vận động viên cấp một, hai chúng em không ai dạy, trừ ngài."

Cô giáo trả lời: "Tìm lý do lý trấu phải không? Chú của Trần Giới người ta mặc dù là vận động viên cấp một, nhưng vận động viên người ta cũng không phải nhàn rỗi, Trần Giới, người ta cố gắng, các em cả ngày rong chơi, tôi còn không biết? Lý trấu một đống lớn, trở về mười vòng, luyện tập cho tôi, Trần Giới em giúp tôi trông, tôi đi ra ngoài một chút."

Trương Chân bĩu môi có chút mất hứng, bên cạnh người tên là Tôn Nhất Thụy cũng có chút rầu rĩ không vui, tâm không cam tình không nguyện bơi qua lại, chẳng qua chỉ là bơi chậm rãi bình thường, chỉ giống như chơi đùa.

Trần Giới nhìn các cô ấy, cũng không nói thêm gì.

Bơi vài vòng, Trương Chân và Tôn Nhất Thụy mệt rồi, liền gục ở bên cạnh nghỉ ngơi, kể khổ cùng Từ Diêm Á: "Ghê tởm, bà già này thật phiền, sang năm mình nhất định rút khỏi, nếu không phải là bởi vì tham gia thi đấu trường học cho phần thưởng, mình mới không làm đâu!"

Từ Diêm Á an ủi: "Không có việc gì, không có việc gì, cứ coi như lời cô ấy là gió thoảng bên tai là được."

Trương Chân gật gật đầu, nói: "Mình mới không bực bội với cô ấy đâu, Từ Diêm Á, cậu nói cho bọn mình biết đi, phải thế nào mới có thể bơi nhanh được như cậu!"

Từ Diêm Á ngẩn người, sau đó tự hỏi nửa ngày, trả lời: "Cánh tay phải ép sát dòng nước, tiết tấu chỉnh thể phải có quy luật một chút… ừm, thật ra mình cũng khó nói rõ, các cậu hỏi Trần Giới một chút đi? Cậu ấy bơi nhanh nhất!"

Trần Giới đang uống nước, lúc mở chai nước khoáng, nghe thấy những lời của Từ Diêm Á.

Trương Chân và Trần Giới không quen thuộc, thật ra cô ta không có nhiều thiện cảm với Trần Giới, bởi vì Trần Giới mình cũng bị cô giáo mắng không ít, cảm thấy người này đặc biệt giả bộ, thanh cao lãnh ngạo, tuy rằng dáng dấp không tệ, nhưng chính là một bộ dáng lạnh lùng, cô ta cũng sẽ không muốn mặt nóng đi dán vào mông lạnh.

Cô ta vẫn thích loại hình mỹ nữ bình dị gần gũi vừa hoạt bát sáng sủa như Từ Diêm Á hơn, dễ chung đụng.

Trần Giới nhìn thấy Trương Chân nhìn cô, liền mở môi ra, trả lời: "Mỗi ngày bớt chút thời gian luyện tập mười đến hai mươi vòng, hẳn là có thể."

Trương Chân gật gật đầu, lộ ra một nụ cười hơi miễn cưỡng với Trần Giới, nói: "Ừ, được, lần sau mình học cậu biện pháp này, quả nhiên vẫn là phải cố gắng."

Quay đầu liền có chút mất hứng rồi.

Cảm thấy Trần Giới chính là đang gián tiếp thuyết minh bản thân một ngày cỡ nào chăm chỉ mà, vừa so sánh với mình, người ta thật sự là học sinh tốt nhân phẩm học vấn đều ưu tú.

Trần Giới lấy nước đưa vào trong miệng, Tịch Lục ở bên cạnh nhìn cái cổ trắng nõn đang giương lên của Trần Giới, trong lòng lại là rung động từng hồi từng hồi.

Lấy sự trì độn của cậu, làm sao biết tâm tư nhỏ giữa đám con gái, tóm lại trong đầu của cậu chỉ có một ý nghĩ ——

Rất muốn trở thành chai nước kia để cho Trần Giới cũng hôn mình một cái *gào khóc*.

Quả nhiên là tao niên tư xuân đơn thuần.

…

Trương Chân, Tôn Nhất Thụy không muốn tiếp tục bơi nữa, sau đó nói với Từ Diêm Á: "Diêm Á, lát nữa cô giáo tới, cậu có thể nói cho cô giáo, bọn mình đã bơi xong hai mươi vòng rồi hay không."

Từ Diêm Á có chút khó khăn, nói: "Nhưng là, cô giáo là để cho Trần Giới giám sát các cậu …" Cô nàng quay đầu, chạy về phía Trần Giới, sau đó cười cười với cô, nói: "Trần Giới, lát nữa cô giáo tới đây, cậu giúp một chút nói Trương Chân cùng Tôn Nhất Thụy đã bơi xong rồi, có thể chứ?"

Trần Giới gật gật đầu, cô không thích nhúng tay vào chuyện của người khác, nếu các cô ấy cho rằng như vậy là hại các cô ấy, cô cũng không có gì đáng trách.

Từ Diêm Á quay đầu búng tay một cái với Trương Chân cùng Tôn Nhất Thụy, sau đó cười tủm tỉm nói: "Được rồi, các cậu tránh được một khó khăn rồi ha ha."

Trương Chân xông tới muốn ôm Từ Diêm Á, nói: "Từ Diêm Á cậu thật là tốt."

Tôn Nhất Thụy cũng gật đầu phụ họa.

Được lắm, rõ ràng là việc Trần Giới giúp đỡ, đến chỗ này, lại hết lần này tới lần khác danh tiếng "người tốt" rơi vào trên người Từ Diêm Á.

Trần Giới bên này lại xuống nước, sau khi bơi qua lại bảy tám vòng, cô giáo quay trở lại, nhìn thấy hai người Trương Chân, Tôn Nhất Thụy đã lên rồi, bèn hỏi Trần Giới nói: "Trần Giới, hai người bọn họ bơi xong chưa?"

Trần Giới gật gật đầu, đôi mắt có vẻ bạc lương nhẹ nhàng quét qua trên người hai cô bé bởi vì khẩn trương mà toàn thân căng thẳng, trả lời: "Bơi xong rồi."

Cô giáo vẫn khá tín nhiệm Trần Giới, cũng không nói thêm gì nữa, sau đó cô nhìn đồng hồ, nói: "Không còn sớm, các em có thể trở về rồi, nếu còn muốn tiếp tục ở lại bơi, nhớ lát nữa phải khóa cửa phòng tắm công cộng."

Những lời này của cô rất hiển nhiên là nói với Trần Giới.

Bởi vì bình thường rời đi muộn nhất đều là cô.

Từ Diêm Á còn có hai người khác liền đi tắm gội, sau khi tắm xong, từ bên trong đi ra, Từ Diêm Á nói với Trứng Lùn và Tịch Lục: "Cùng đi không?"

Trứng Lùn vừa nhìn, cơ hội tốt đó, ba đứa con gái đó! Sau đó liền thấy sắc quên bạn nói: "Đi chứ, đã trễ thế này rồi, mình đưa cậu."

Trương Chân bên cạnh trêu ghẹo nói: "Phương hướng ba nhà chúng tớ đều khác nhau, cậu đưa như thế nào?"

Trứng Lùn cười, nói: "Vậy còn không dễ dàng, mình đưa một người trong đó trước, còn lại hai người chờ ở đây, mình lần lượt lần lượt đưa, cho các cậu an toàn về đến nhà."

Từ Diêm Á khoa trương cười ha hả, nói: "Cậu thật vui tính."

Trứng Lùn mừng rồi, chọc cho nữ thần vui vẻ, cậu ta cũng vui vẻ.

Từ Diêm Á hỏi Tịch Lục: "Tịch Lục, đi không?"

Tịch Lục ngước mắt, nhìn nhìn cô nàng, cuối cùng lại dời tầm mắt đến Trần Giới đang ở trong nước, sau đó trả lời: "Các cậu đi trước đi, lát nữa mình mới đi."

Từ Diêm Á ngẩn người, theo ánh mắt Tịch Lục nhìn thấy Trần Giới đang ở trong nước, sáng tỏ gật gật đầu, nói: "Vậy được, bọn mình đi trước."

Trứng Lùn nhấc cặp sách bên cạnh lên, nhỏ giọng nói với Tịch Lục một câu: "Bây giờ huynh đệ tao sẽ hi sinh bản thân, giúp mày loại bỏ những người khác để chế tạo không khí, mày thiếu tao một nhân tình đấy."

Cái gì gọi là được lợi còn khoe mã, Trứng Lùn đây chính là ví dụ sống điển hình.

Tịch Lục ngoắc ngoắc ngón tay với cậu ta, Trứng Lùn lại gần.

Tịch Lục nói: "Cút đi cho lành."

Trứng Lùn cười ha hả hai tiếng, nói: "Lại tiện." Rồi đi theo sau mông ba nữ sinh.

...

Ở trong nước, Trần Giới biến hóa các loại thế bơi, còn bên cạnh, Tịch Lục vẫn lẳng lặng nhìn.

Gần tới xế chiều lúc sáu rưỡi, Trần Giới đi lên, sau đó tựa hồ cô cho rằng những người khác đều đi rồi, đến phòng tắm bên cạnh tắm rửa một cái, mặc quần áo hơi ướt đi ra, lúc cô đang muốn rời đi.

Tịch Lục vội vội vàng vàng từ bên cạnh chạy đến, sau đó đỏ mặt, nói: "Trần Giới, mình đi cùng cậu."

Trần Giới ngẩn người, nhìn Tịch Lục, sau đó hỏi: "Cậu chưa về?"

Tịch Lục đỏ mặt không biết nên nói cái gì, sau đó cậu nói: "Mình không muốn trở về sớm như vậy, bèn ở chỗ này đợi một chút."

Trần Giới giương lên một nụ cười, nói: "Vậy cùng nhau."

Tịch Lục điên cuồng gật đầu, cậu chính là chờ những lời này đó.

Đi trên đường, Trần Giới đi nhanh hơn mấy bước, Tịch Lục đi ở phía sau nhìn thấy áo cộc đen của cô bởi vì dính nước, mà dán lên người cô, phác họa ra eo lưng mảnh khảnh cùng với dấu vết dây • áo ngực trên vai.

Tịch Lục nhớ tới bên gối đầu của mình còn để áo • ngực của Trần Giới, cả đầu lại đầy máu rồi, tâm tình kích động vất vả lắm mới bình ổn được trong nháy mắt lại nổ bung rồi.

Không biết bây giờ Trần Giới mặc màu gì, màu trắng? Ừm, thanh thuần. Màu đen? Ừm, mị hoặc. Phấn hồng, ừm, đáng yêu. Có phải giống như cái viền ren mình mang bên gối không đây?

A a a a a a a a a, không thể tiếp tục suy nghĩ nữa, Tịch Lục cảm thấy nghĩ tiếp, cậu sẽ không chỉ là đầu đầy máu, trên thân thể một thứ khác cũng sắp đầy máu rồi, cậu thật là huyết khí phương cương, ĐÀN! ÔNG! CHÂN! ChÍNH!

Trần Giới nghiêng mặt qua, nhìn Tịch Lục một cái.

"Sao thế?"

Mặt Tịch Lục lập tức như bị lửa đốt, nói: "Không… Không có.. gì …"

Trần Giới gật gật đầu, không hỏi tiếp nữa.

Tịch Lục bước nhanh đi lên, sau đó làm cho tầm mắt của mình tùy tiện nhìn loạn, dời đi một chút lực chú ý của mình.

"Trần Giới, cậu thích bơi lội lắm sao?" Tịch Lục hỏi.

Có điều, đáp án nhất định là thích rồi, nếu không thích mà nói, làm sao có thể cố gắng luyện tập một lần lại một lần chứ?

Chỉ là đáp án của Trần Giới lại làm cho Tịch Lục lắp bắp kinh hãi, Trần Giới nói: "Không thích, nhưng không ghét."

Tịch Lục hỏi: "Vì sao chứ? Mình cho rằng cậu thích, không phải bởi vì thích mới liều mạng như vậy sao?"

Trần Giới cười cười, sợi tóc ướt át rủ ở trên đầu vai xẹt qua gương mặt trắng nõn, làm cho mặt cô thoạt nhìn có chút tái nhợt không bình thường, cô nói: "Muốn bảo vệ thứ quan trọng."

Tịch Lục suy nghĩ hồi lâu, cũng không rõ lời này của Trần Giới, nói: "A? Thứ quan trọng?"

Trần Giới không nói chuyện, cô rủ mắt xuống, nốt ruồi nhỏ kia lại xông vào trước mắt Tịch Lục rồi.

Khoảnh khắc này, dũng khí của Tịch Lục không biết là từ đâu tới, vươn tay chạm vào nốt ruồi nhỏ kia của Trần Giới.

Trần Giới khẽ nghiêng đầu, tránh khỏi tay Tịch Lục, con mắt điểm xuyết màu mực như tranh vẽ mang theo vẻ nghi hoặc, nhìn về phía Tịch Lục.

Tịch Lục lập tức vươn ra một cái tay còn lại, hướng về phía không khí bên cạnh Trần Giới, rồi là vỗ một cái, sau đó nói: "Muỗi, một con muỗi thật lớn."

Trần Giới gật gật đầu.

Xem như lừa dối qua cửa, nhưng trong lòng Tịch Lục vẫn có một chút thất vọng, chỉ thiếu một chút xíu, là có thể chạm vào nốt ruồi nhỏ kia, chỉ thiếu một chút xíu.

Aiz.

Phản ứng của Trần Giới cũng không thể chậm một chút sao.

…

Đưa Trần Giới đến của khu tập thể, thấy cô lên lầu, Tịch Lục lại vô cùng thỏa mãn chuẩn bị về nhà, thật vừa đúng lúc, lúc này vậy mà lại gặp Trần Mãnh.

Cậu trấn định một chút, lần trước Trần Mãnh cũng không nhận ra được mình, không chừng lúc lần này vẫn không nhận ra.

Được rồi, sự thật chứng minh, chuyện may mắn như vậy sẽ không xảy ra hai lần liên tiếp.

Khi xe đạp Trần Mãnh đi ngang qua bên người Tịch Lục, đến cuối cùng lại cấp tốc dừng lại, Tịch Lục phát hiện tình huống tựa hồ hình như có chút không ổn, lúc đang chuẩn bị co cẳng bỏ chạy.

Trần Mãnh gào một tiếng, "Thằng nhãi ranh nhà họ Tịch!!!"

Tịch Lục bị tiếng tiếng gào đàn ông dọa hết hồn, sau đó bộ mặt đau khổ, quay đầu nói với Trần Mãnh: "Bố bố…" Chữ "vợ" còn chưa nói ra miệng, cậu nhìn thấy mặt Trần Mãnh lập tức đen lại, ngay lập tức sửa lời nói: "Chú, đã lâu không gặp rồi."

Trần Mãnh đỗ xe đạp, tựa như một đầu sư tử hung mãnh xông về phía Tịch Lục.

Tịch Lục nhắm mắt lại, có một loại làm xong giác ngộ bị Trần Mãnh đánh một trận tơi tả.

Chỉ là cả buổi, quả đấm của Trần Mãnh vậy mà không có tiến tới va chạm bạo lực với mặt cậu, mà là bên tai truyền đến tiếng Trần Mãnh, "Mày nhắm mắt cái gì chứ, học cô gái nhỏ trên TV người ta đòi hôn à?"

Tịch Lục nội thương, "QUQ chú, chú đột nhiên gọi con có chuyện gì không?"

Trần Mãnh đánh giá qua đánh giá lại mặt Tịch Lục, nói: "Mặt này của mày… hơi có chút nghiêm trọng… ừm… lúc tao vừa nhìn thấy thật đúng là không nhận ra là mày."

Tịch Lục thật muốn sớm một chút thoát ly khổ hải, nói chuyện cùng Trần Mãnh cứ giống như là đấu trí đấu dũng với một đầu sư tử bất cứ lúc nào bất cứ chỗ nào đều có thể ăn sống nuốt tươi cậu.

Trần Mãnh nói: "Mày run cái gì mà run, tao cũng không đánh mày."

Tịch Lục run run giọng, hỏi: "Thật sự không đánh con?"

Trần Mãnh gật gật đầu, nói: "Không đánh mày."

Tịch Lục thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: "Thế chú tìm con có việc gì sao?"

Trần Mãnh nói: "Lần trước sự việc của Trần Giới nhà tao cám ơn nhiều, thương thế này tao cũng nghe nói là nguyên nhân gì rồi, tao không phải người không hiểu lý lẽ, một việc quy về một việc, chuyện mày ra mặt giúp con gái nhà tao, cám ơn."

Tịch Lục đột nhiên có một loại cảm giác xuân về hoa nở, nhìn Trần Mãnh, vội trả lời: 'Không cần, không cần, chú, chú đừng như vậy, quá khách khí rồi."

Trần Mãnh nói: "Khách khí? Mày vốn chính là người ngoài."

Tâm tình hoa về xuân nở của Tịch Lục không còn rồi, thay vào đó là vẻ bi ai bị người dội nước lạnh.

Trần Mãnh nhíu mày, nói: "Ừm, còn có, mày đừng cho là tao nói lời cảm ơn mày, là mày có thể đến gần con gái nhà tao, không có cửa đâu, tao nói cho mày, cửa cũng không có."

Tịch Lục cúi đầu khom lưng nói: "Vâng vâng vâng."

Trần Mãnh hừ một tiếng, sau đó còn nói thêm: "Mặt này của mày nếu là không có thuốc, tao cho mày một chút, là bài thuốc gia truyền độc nhất vô nhị của nhà tao, nhiều nhất tầm nửa tháng cái mặt này sẽ khỏi, mày chờ một chút, tao đi lên lấy cho mày, mày đừng chạy loạn cho tao, chạy loạn xem tao không đánh gãy chân mày."

Tịch Lục nhìn bóng lưng Trần Mãnh, quỳ xuống đất ——

Chú, yêu mến của chú quá mức và mãnh liệt, cậu thật sự là không chịu nổi rồi, có thể bỏ qua cho cậu hay không, để cho cậu về nhà ăn cơm sớm chút!

…

Trần Mãnh huỳnh huỵch lên lầu, lấy từ trên tủ đầu giường của mình một lọ thuốc nước, nhìn thấy Trần Giới đang ăn cơm ở trước bàn ăn, bên cạnh, bà vợ gọi mình: "Đến, ăn cơm."

Trần Mãnh trả lời: "Chờ chút, anh đi ra ngoài một chuyến, trở lại ngay."

Trần Giới dừng đôi đũa trong tay lại, nhíu mày, nhìn Trần Mãnh, nói: "Bố, bố sẽ không phải là gặp Tịch Lục ở trên đường chứ?"

Xem, đây chính là con gái của ông, thật thông minh.

Trần Mãnh trả lời: "Đúng vậy, làm sao con biết, chẳng lẽ thằng oắt con Tịch Lục kia còn quấn quít con không buông..."

"Tịch Lục không làm cái gì, bố đừng đi phiền cậu ấy."

Trần Mãnh trả lời: "Bố không phiền nó, bố đây không phải là đưa thuốc cho nó sao? Cảm ơn một chút, bố là loại người lòng dạ hẹp hòi đó sao? Aiz, con gái không thân cha mà."

Xoay người tự oán tự giận xuống lầu, càng nghĩ càng tức giận, con gái của mình, mỗi lần đều giúp đỡ Tịch Lục.

Lúc đưa cho Tịch Lục thuốc, Tịch Lục tiếp nhận, nhìn bộ dáng mất hứng của Trần Mãnh, sau đó liền cảm thấy có chút vô cùng sợ hãi, nói cảm ơn: "Cám ơn chú, vậy không có chuyện gì, con đi trước."

Trần Mãnh lại nói với cậu: "Chờ một chút."

Tịch Lục mặt nhăn như quả mướp đắng.

Trần Mãnh nhìn mặt Tịch Lục đánh giá qua lại nửa ngày, cuối cùng nói: "Tao nhìn như thế nào cũng cảm giác gương mặt này của mày trông như khúc nhạc dạo vậy?"

Tịch Lục: "... Chú, chú đã nói không đánh con, chú không thể nói không giữ lời."

Trần Mãnh không kiên nhẫn khoát khoát tay với Tịch Lục, nói: "Trở về đi, nhìn thấy mày là phiền lòng."

Trong lòng Tịch Lục nhảy nhót một trận, nói một tiếng tạm biệt chú rồi chạy mất tăm hơi.

Trần Mãnh đứng tại chỗ lầm bầm một câu, rồi lên lầu.

Tịch Lục chạy chốn thành công, nhìn thuốc nước cầm trong tay, suy nghĩ, ngộ nhỡ là thuốc độc thì làm sao!

Tác giả có lời muốn nói: =-= dài ơi là dài, có phải dài ơi là dài hay không, XD, chương sau chờ buổi tối tôi gửi lên, bởi vì =-= bây giờ tôi có chút buồn ngủ, tiền thưởng chờ tôi tỉnh ngủ đến đưa.

21. Chương 21

Mà nói một chút đến Trứng Lùn bên này đi, Trứng Lùn vốn chính là một người biết chế tạo đề tài cũng biết nói chuyện, cho dù là bình thường cậu ta không đi theo Tịch Lục, cũng có một bó to bạn bè.

Trương Chân đang nói với Từ Diêm Á: "Diêm Á, lần trước mình phát hiện một cửa hàng trà sữa mới mở, trà sữa chỗ đó ngon lắm ý, cuối tuần có rảnh rỗi cùng đi nhé."

Từ Diêm Á gật gật đầu, cười nói: "Đi chứ, đến lúc đó cùng hẹn."

Trứng Lùn bèn lại gần xen vào nói: "Nè, có phải tiệm mới mở đó tên là cửa hàng trà sữa Ôn Nhạc Cư hay không?"

Trương Chân nhìn Trứng Lùn, lắp bắp kinh hãi, nói: "Làm sao cậu biết vậy, chính là cửa tiệm đó!"

Trứng Lùn nghĩ thầm, cái này còn không khó đoán, trong ngõ trung học mới mở chỉ hai quán, trong đó một quán cậu ta đã từng uống không ra gì, một quán khác từng nghe nữ sinh trong lớp nói uống ngon, chẳng qua ngoài miệng vẫn nói: "Có duyên quá, mình chỉ tùy tiện đoán một chút, vậy mà lại đúng rồi, cậu xem chúng ta nhiều tâm ý tương thông lắm đó."

Trương Chân liếc mắt giận dữ nhìn Trứng Lùn một cái, nói: "Đi đi đi, đi sang một bên."

Bên cạnh, Tôn Nhất Thụy cười nói: "Lữ Giai Huy, cậu cùng nữ sinh quan hệ không tệ nhỉ, chuyện gì cũng có thể trò chuyện được vài câu."

Trứng Lùn tự hào hất đầu lên, nói: "Phải đó, bọn lớp mình đều gọi mình là người bạn của phụ nữ, vấn đề gì đều trưng cầu ý kiến mình, các cậu nếu muốn hỏi cái gì cũng có thể hỏi mình, nói không chừng mình cũng biết."

Trương Chân trả lời: "Ha ha, người bạn của phụ nữ, cậu thật đúng là không biết xấu hổ."

Trứng Lùn trả lời: "Không xấu hổ, mình cảm thấy, con gái vốn chính là để cho con trai cưng chiều, các cậu hỏi mình vấn đề, mình cũng rất vui đó, đúng chứ."

Tôn Nhất Thụy cười nhạo nói: "Là được nữ sinh vây quanh vui vẻ thì có?"

Trứng Lùn nghiêm túc nhìn Tôn Nhất Thụy, nói: "Chúng ta có thể đừng thành thật như vậy không?"

Ba nữ sinh cùng nhau bật cười.

"Thế Lữ Giai Huy, mình hỏi cậu một chút, nam sinh các cậu có phải đều rất thích nữ sinh như Trần Giới hay không?" Trương Chân đột nhiên hỏi.

Trứng Lùn chần chờ một chút, không nghĩ tới Trương Chân vừa đưa ra vấn đề đã bén nhọn như vậy, cậu ta ngẫm nghĩ trả lời: "Mỗi người yêu thích đều không giống nhau mà, mình cảm thấy Trần Giới rất tốt, cũng xinh đẹp, nhưng mà mình vẫn tương đối thích kiểu hoạt bát một chút như các cậu, a ha."

Từ Diêm Á nói với Trương Chân: "Cậu làm gì đột nhiên hỏi cậu ấy vấn đề này thế?"

Trương Chân nói: "Mình chỉ là tò mò thôi, cậu nhìn Trần Giới đi, trong trường rất nhiều người theo đuổi, đặc biệt là Tịch Lục kia... Mình chỉ không biết trên người cậu ấy rốt cuộc có điểm nào đặc biệt hấp dẫn người, mình vẫn thích Diêm Á cậu hơn, người vừa tốt, trông lại xinh đẹp."

Từ Diêm Á vươn tay cốc đầu Trương Chân, nói: "Nào có chứ, chớ nói lung tung."

Trương Chân bĩu bĩu môi, nói: "Mình nói là sự thật."

Trứng Lùn vội vàng nói: "Từ Diêm Á cậu rất xinh đẹp mà, đừng sợ người khác nói."

Trương Chân nói: "Xem đi, Diêm Á, cậu xem cậu ấy cũng nói như vậy."

Từ Diêm Á có chút nhức đầu vuốt vuốt mi tâm, nói: "Được rồi, được rồi, cám ơn sự khen ngợi của các cậu, mình thật sự không có tốt như các cậu nói."

Tôn Nhất Thụy xen vào nói: "Thực ra mình cũng thấy, Trần Giới không dễ thân cận, ừm, cứ cảm thấy hình như là bọn mình không phải là một loại người."

Từ Diêm Á nói: "Đừng như vậy, Trần Giới rất tốt, chỉ là không thích nói chuyện lắm, người ta khá yên tĩnh, chúng ta quá ầm ĩ thôi."

Trương Chân nói: "Nào có, rõ ràng là cậu ấy không hòa đồng được không? Mỗi lần lúc đi, đều tự mình ở lại luyện tập, cũng không có ai ở lại, làm cho ai xem chứ, còn không phải để cho cô giáo cảm thấy cậu ấy chăm chỉ."

Cô ta nói thẳng, cũng không có suy nghĩ nhiều nói luôn ra khỏi miệng.

Từ Diêm Á có chút lúng túng nhìn thoáng qua Trứng Lùn.

Trứng Lùn cười cười, trong lòng nghĩ, Trương Chân này làm sao phiền toái như vậy, chuyện to như quả rắm cũng phải nói vài câu sau lưng, nói trắng ra, không phải là bởi vì ghen tị thôi sao, có đôi khi Trứng Lùn vẫn cảm thấy mình thân là đấng mày râu thật tốt, đùa giỡn khua môi múa mép giữa đám nữ sinh, cậu ta thật là không thích lắm.

Chẳng qua, cậu ta vẫn cười cười, sau đó nói: "Aiz aiz, đừng tán gẫu cái này nữa, mình nói cho các cậu nhé, gần đây Tịch Lục cực kỳ buồn cười..." Sau đó liền lấy Tịch Lục làm đề tài bắt đầu nói móc cậu.

Tịch Lục đang nằm sấp ở trước bàn học làm đề luyện tập cố gắng hướng về phía trước đột nhiên hắt hơi một cái không rõ tại sao.

Bạn xấu, bạn xấu, Trứng Lùn không phải mi thì chẳng thuộc về ai rồi.

"Thật sao? Tịch Lục thật buồn cười, nói thật, mình thật sự là không thể hiểu được, cậu ấy rốt cuộc là phải thích Trần Giới bao nhiêu mới có thể làm ra những chuyện đó." Sau khi Trương Chân nghe xong, cười đến không khép miệng lại được.

Còn Từ Diêm Á bên cạnh càng là cười khoa trương đến khóe mắt mang theo một ít giọt nước rồi.

Trứng Lùn nói: "Đó là khá thích, bằng không người bình thường có thể làm ra việc này."

"Nói thật, mình cảm thấy nam sinh các cậu không chuyên nhất, hiện tại thích người này, sau này không chừng lại đi thích người khác? Tịch Lục, hiện tại cực kỳ thích Trần Giới, ai biết sau này đây?" Tôn Nhất Thụy nói.

Trứng Lùn khoa trương kêu to "oa oa" không ngừng nói: "Đừng, mình đúng là vô cùng chuyên nhất, đàn ông tốt vẫn là có, cậu cũng đừng có vơ đũa cả nắm."

"Mình chỉ nói một chút, mình chỉ là không quá tin tưởng cảm giác của Tịch Lục đối với Trần Giới, chúng ta mới bao nhiêu tuổi chứ, sau này còn muốn lên đại học, người đông người tây, chờ Tịch Lục đi ra ngoài rồi, ai biết sẽ thế nào?" Ngôn từ nói chuyện của Tôn Nhất Thụy có chút xã hội hóa, hiển nhiên cô ta là chủ trương phái hiện thực.

Trứng Lùn cười ngây ngô hì hì một cái: "Ừm..."

Thật ra từ vừa rồi Từ Diêm Á đã không có nói thêm mấy câu, chỉ là cười theo ở bên cạnh mà thôi, đột nhiên cô nàng quay đầu hỏi Trứng Lùn: "Mình nghe nói Tịch Lục cùng Trần Giới là chơi với nhau từ nhỏ đến lớn? Chẳng lẽ cậu ấy từ nhỏ đã thích Trần Giới."

Vừa dứt lời, bên cạnh hai nữ sinh liền khoa trương kêu thành tiếng ——

"Không thể nào, khoa trương như vậy."

Trứng Lùn sờ sờ đầu, sớm biết thế đã không nhắc tới đề tài Tịch Lục rồi, cậu ta trả lời: "Cái này mình cũng không rõ lắm, có điều hẳn là thích rất lâu rồi."

Trương Chân cảm thán một câu: "Thâm tình aiz, bỏ qua một bên không nói cái khác, chỉ một điểm này, Tịch Lục cũng không tệ lắm, nếu không điên vậy thì càng tốt hơn."

Tôn Nhất Thụy vẫn tin tưởng vững chắc quan điểm của mình, dội nước lạnh.

Trứng Lùn vội vàng nói sang chuyện khác, bốn người nói nói cười cười, cuối cùng đến ngã tư, kết quả phát hiện phương hướng bốn nhà đều khác nhau, cuối cùng Trứng Lùn ai cũng không đưa, tự mình đi về.

Trứng Lùn đi trên đường, sự nhiệt tình vốn là đối với Từ Diêm Á đột nhiên không còn, cũng không biết vì sao, có lẽ là cậu ta không quá thích bạn của cô nàng, tóm lại, Trứng Lùn cảm thấy mình và Từ Diêm Á vẫn là không thích hợp, cậu ta gọi điện thoại cho Tịch Lục nói rõ ý nghĩ của mình.

Lúc Tịch Lục nghe điện thoại, bút trong tay đang viết xoạt xoạt trên giấy, sau đó cậu trả lời một câu: "Ha hả, mày muốn thích hợp với người ta, nói không chừng người ta còn không muốn ý chứ?"

Trứng Lùn tức giận rồi, nói với Tịch Lục ở đầu điện thoại bên kia: "Bớt xem thường người khác, mày không phải hơi đẹp trai hơn tao một chút xíu thôi sao? Nhưng là từ mặt tính cách, con gái vẫn thích tao hơn, mày lại không phải là Từ Diêm Á, sao mày biết cậu ấy có thích tao hay không?"

Tịch Lục cao lãnh trả lời một câu: "Trực giác."

Trứng Lùn cả giận nói: "Đi mẹ trực giác của mày, bố mày sau này nhất định phải tìm một cô vợ xinh đẹp làm cho mày hâm mộ đến ngồi góc tường mà khóc."

Tịch Lục trả lời: "Không ai có thể xinh đẹp hơn Trần Giới."

Trứng Lùn: "… Tao quên mất, trừ Trần Giới ra đám con gái ở trong mắt mày đều là một dạng, đù má, còn có thể cùng nhau vui đùa khoái trá hay không, lại tiện, ngày mai đừng để cho tao nhìn thấy mày."

Tịch Lục đã cúp điện thoại trước một bước.

Trứng Lùn nghe thấy tiếng tút tút tút tút ở đầu điện thoại bên kia, nhất thời có loại thê lương trứng vỡ đầy đất.

Cậu ta vẫn nên đi chơi với chút bạn bè bình thường đi.

…

Đang trên đường về nhà, Từ Diêm Á nhận được một cú điện thoại, lúc nhìn thấy số điện thoại, cô nàng có chút tức giận ngắt, sau đó điện thoại lại tới, cô nàng lại bấm tắt, lại tới, cô nàng lại bấm tắt…

Cuối cùng, Từ Diêm Á nghe điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng một cậu con trai, cậu ta tựa hồ không có nghĩ tới Từ Diêm Á vậy mà lại nhận điện thoại của cậu ta, cậu ta vội vàng nói: "Diêm Á, trước hết cậu đừng cúp điện thoại, cậu để cho mình nói một chút, chúng ta gặp mặt một lần đi, mình không có ngoại tình thật sự."

Từ Diêm Á cười một tiếng, chẳng qua trong tiếng cười lại mang theo một chút cười nhạo, cô nói: "Đừng nói nữa, mắt tôi cũng không phải là mù, chia tay đi, dù sao chúng ta vốn là bên nhau không bao lâu."

"Từ Diêm Á, cậu đừng như vậy, mình là thật sự thích cậu."

Từ Diêm Á trả lời: "Nhưng là, tôi không thích cậu."

Cậu trai đầu bên kia điện thoại im lặng, sau đó đột nhiên chửi ầm lên: "Mẹ nó mày đùa giỡn tao hả? Không thích tao khi đó nhận lời tao, mày có bệnh à?"

Còn nhớ rõ, một tháng trước cậu trai trông không tệ này muốn thổ lộ với mình, Từ Diêm Á đáp ứng, khi đó cậu ta kích động hết cỡ, cảm thấy có chút không thể tin được, còn thét to muốn phát kẹo cho đồng bọn, nhưng mà, trong nháy mắt, Từ Diêm Á đã nhìn thấy trong di động của cậu ta các cuộc trò chuyện mập mờ đồng thời cùng mấy nữ sinh, cậu ta đã xóa, đáng tiếc đã quên trong di động có tự động sao lưu, thật vừa khéo đã bị Từ Diêm Á nhìn thấy.

Lúc ấy Từ Diêm Á cầm điện thoại di động ném luôn vào mặt cậu trai, cậu ta còn một bộ dáng không rõ ràng cho lắm.

Từ Diêm Á trả lời: "Tôi có bệnh được chứ? Tóm lại, chúng ta chia tay đi, tiếp tục hưởng thụ mập mờ của cậu không phải rất tốt sao?" Cô nàng cúp điện thoại, sau đó kéo số người này vào danh sách đen, thở dài một hơi.

Từ Diêm Á rất xinh đẹp nên từ nhỏ đến lớn nam sinh từng theo đuổi có nhiều đếm không hết, từ cấp hai cô nàng đã bắt đầu nói chuyện yêu đương cùng người khác, mối tình đầu sớm đã không còn từ lâu rồi, chẳng qua bạn hỏi cô nàng thật sự thích ai, thật đúng là không có.

Cô nàng luôn ôm tâm tình muốn thích đối phương cùng người khác qua lại, đến cuối cùng lại phát hiện hoàn toàn không có cảm giác.

Cho nên cho dù là bị ngoại tình, cô nàng có cũng chỉ là tức giận.

Về đến nhà, nhìn thấy nhà cửa trống rỗng, chắc mẹ lại đi ra ngoài trực ca đêm rồi, Từ Diêm Á nghĩ như vậy.

Về phần bố…

Từ Diêm Á nghĩ, cô không có bố thì phải, sớm đã không còn rồi, kẻ vứt con bỏ vợ đó.

Cô nằm ở trên giường, sau đó chôn mặt ở trên gối đầu.

Đàn ông trên thế giới, không có một thứ tốt.

22. Chương 22

Sau vài ngày, Tịch Lục không còn vô tình gặp được Trần Giới nữa, nghe nói bây giờ Trần Giới còn có ba người khác mỗi ngày đều phải luyện tập, khi đi học đều sẽ bớt chút thời gian đi huấn luyện, chuẩn bị cho cuộc thi đấu cấp thành phố, nghe nói cùng lúc tham gia có bốn trường trung học, trong đó có một trường trung học trước đây có học sinh từng đạt được giải thưởng lớn mang tính chất toàn quốc.

Áp lực của Trần Giới các cô có thể thấy được không nhỏ, cô giáo cũng không cho phép học sinh đi xem các cô huấn luyện, nói là bây giờ lửa sém lông mày, sợ bọn họ đi quấy rầy đến huấn luyện.

Tịch Lục cũng liền đặt trọng tâm chủ yếu ở trên phương diện học tập cùng rèn luyện thân thể, sáu giờ mỗi sáng, dậy thật sớm, sau đó chạy ba vòng quanh khu tập thể nhà Trần Giới, có đôi khi vận khí tốt có thể nhìn thấy ánh đèn bật lên trong phòng khi Trần Giới thức dậy sáng sớm, mỗi lúc này Tịch Lục sẽ dừng lại nhìn chằm chằm chỗ đó, cho đến khi ánh đèn tối xuống, cậu mới tiếp tục chạy bộ.

Bây giờ là đã là thượng tuần tháng bảy, mấy ngày nữa là sẽ thi cuối kỳ rồi, lúc Tịch Lục treo đèn học đêm, luôn suy nghĩ Trần Giới đang bận rộn huấn luyện là vất vả biết bao đây, thật muốn hỗ trợ chia sẻ một chút, nhưng là, cậu nhìn nhìn bài thi toán học mình vừa làm xong và đã so xong đáp án, là cậu biết mình không thể giúp được cái gì.

Trần Giới nhân phẩm học vấn đều ưu tú là nổi tiếng trong cùng lứa tuổi, cho dù không tốt đi nữa cũng là top ba mươi toàn khóa, so với kẻ vạn năm đứng ở vị trí top mười đếm ngược của lớp là mình, quả thực là cách biệt trời vực.

Tịch Lục cầm bút, xoát xoát sửa chữa lỗ sai của mình, sau đó nhìn đồng hồ, mười hai giờ rưỡi, không biết lúc này Trần Giới ngủ chưa đây?

Đáp án là xác định, Trần Giới cũng đang ôn tập, liên tục hơn mười ngày luyện tập cường độ cao làm cho lúc cầm bút tay cô vậy mà có chút đau nhức, cô giáo gây áp lực không nhỏ, cho dù là không có nói gì, nhưng từ trong vẻ mặt cũng có thể thấy được, số lần phát giận cũng càng ngày càng nhiều, trong lúc huấn luyện Trương Chân và Tôn Nhất Thụy đã bị mắng khóc không chỉ một hai lần thôi.

Trần Giới thở dài một hơi, vươn tay ấn huyệt Thái Dương, lại cúi đầu chôn ở trong sách.

Bản thân cô chính là người hiếu thắng, cho dù là huấn luyện cường độ cao cũng không phải lý do thành tích của cô trượt xuống, yêu cầu của cô đối với bản thân quá mức nghiêm khắc, đến ngay cả người làm cha mẹ như vợ chồng Trần Mãnh cũng đau lòng không thôi.

Có đôi khi buổi tối tỉnh ngủ, đi vệ sinh nhìn thấy phòng con gái mình vẫn sáng đèn, bèn đi qua, gõ gõ cửa, sau đó nói: "Đi ngủ sớm một chút, thức đêm đối với sức khỏe không tốt."

Trần Giới sẽ nhận lời, nhưng trên thực tế rốt cuộc là mấy giờ ngủ cũng bình thường chỉ có cô tự biết.

Đêm đã khuya, Trần Giới để bút xuống, sau đó rửa mặt, rồi lên giường, trong đầu không ngừng hiện ra một con số, mười lăm.

Cách giải thi đấu bơi lội các trường trung học phổ thông trong khu vực thành phố còn có mười lăm ngày.

…

Tịch Lục chợt từ trên bàn bò dậy, nhìn đồng hồ báo thức, kinh ngạc nhảy dựng, vậy mà đã đến buổi sáng rồi, cậu vốn là chuẩn bị treo đèn chiến đấu ban đêm, chẳng qua chiến đấu ban đêm không thành công, ngược lại là sung sướng thoải mái nằm sấp lên bàn ngủ như chết.

Tịch Lục nhìn lịch, cách cuộc thi cuối kỳ còn có năm ngày thôi.

Mẹ kiếp, thời gian cũng không khỏi quá quá nhanh đi, Tịch Lục vốn còn muốn làm một cú phản kích ngoạn mục ở cuối học kỳ, nhưng đối với tờ bài thi tiếng anh mình làm xong tối qua chỉ được có tám mươi bảy

điểm, Tịch Lục cảm thấy mình hãy cứ từng bước từng bước bò lên thôi, không có xoay người hoa lệ, cậu cứ chuyên tâm chậm rãi thôi.

Năng lực tự chữa trị mạnh mẽ làm Tịch Lục gật gật đầu thỏa mãn.

Đi đến trường, nhìn thấy bộ dáng nhàn rỗi thảnh thơi của Trứng Lùn, kẻ có thành tích luôn kém hơn mình, hoàn toàn không có cảm giác khẩn trương trước cuộc thi cuối kỳ, hơn nữa Trứng Lùn còn thích vào lúc Tịch Lục nghiêm túc làm đề chen vào nói: "Ôi chao, đầu năm nay ai còn nghiêm túc học tập chứ, Tịch Lục nghe tao "một cái di động đi khắp thiên hạ"."

Nếu đổi thành Tịch Lục trước kia có lẽ thật đúng là nghe Trứng Lùn nói, thông đồng làm bậy, hợp thành song kiếm hợp bích, thành tích cuộc thi cũng không kém là bao nhiêu.

Nhưng Tịch Lục tin chắc sau khi mình sống lại nhân cách được thăng hoa rồi, cậu đối với loại chuyện ăn gian này đã không còn hứng thú, cậu dùng lời chính nghĩa nói với Trứng Lùn: "Không được, tao muốn dựa vào năng lực của mình giành được quang vinh nên có của tao, Trứng Lùn, mày vĩnh viễn sẽ không hiểu loại tự hào tự nhiên mà sinh này."

Trứng Lùn: "… Tịch Lục, đừng ép tao đánh mày, ATSM sẽ bị sét đánh, đi, lần này chúng ta so luôn, xem xem ai thi cuối kỳ thành tích cao hơn."

Tịch Lục khinh thường cái đó, "Đầu cơ trục lợi, không có cái gì đáng so."

Trứng Lùn cười rộ lên ha ha ha, nói: "Mày cứ việc nói thẳng đi, mày chính là không dám đúng không, sợ tao thắng."

Tịch Lục dùng một loại ánh mắt mày có chỉ số thông minh quá thấp nhìn lại Trứng Lùn một cái, nói: "Nếu đây là phép khích tướng mà nói, tao chỉ có thể nói cho mày biết, rất nhàm chán."

Không nghĩ tới bị Tịch Lục biết tỏng rồi, Trứng Lùn lấy di động ra, nói: "Không nói với mày nữa, tao chơi game đây, dù sao tiết sau là tự học, tao muốn qua cửa."

Tịch Lục không có để ý đến Trứng Lùn nữa, lại lần nữa dấn thân vào trong biển đề.

Mà lần này tựa hồ Thượng Đế là đứng về phía Tịch Lục, lúc thi cuối kỳ, Tịch Lục nhìn thấy bài thi vừa phát xuống là cười rồi, bên trong vậy mà có không ít đề là cậu hay làm sai hơn nữa đã sửa lặp đi lặp lại thậm chí là ghi vào sổ tay, trước khi đến cậu còn xem lại cẩn thận, Tịch Lục cầm bút lần đầu tiên viết được trôi chảy như vậy, đến mức khi loa phát thanh truyền đến thông báo, cậu cũng không chú ý nghe.

Chờ cậu viết xong bài thi, sau khi nhìn qua nhìn lại hai lần, cao hứng mà nộp bài thi sớm.

Sau đó đi ra ngoài, vậy mà nhìn thấy Trần Giới cũng từ phòng thi bên cạnh đi ra.

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng đi qua, sau đó kêu lên: "Trần Giới."

Đã liên tục có mấy ngày không gặp Trần Giới rồi, lúc Tịch Lục nhìn thấy Trần Giới, trong lòng lập tức liền nở đầy hoa, sau đó không chút nghĩ ngợi chạy vọt qua.

Trần Giới đang sắp xếp lại ba lô, ngẩng đầu nhìn thấy Tịch Lục, khẽ cười một cái.

Tịch Lục cảm thấy Trần Giới hôm nay thoạt nhìn có chút khác với trước kia, sau khi đi vào mới phát hiện, dưới mắt Trần Giới có quầng thâm rất sâu, bởi vì da cô trắng, quầng thâm mắt kia liền làm nổi bật vẻ hơi tái nhợt của cô, Tịch Lục nhíu nhíu mày, nói: "Cậu thức đêm sao?"

Trần Giới lắc lắc đầu, nói: "Chỉ là gần đây hơi mệt, không có gì."

Tịch Lục nhìn thấy quầng thâm mắt của Trần Giới, đau lòng nói: "Trần Giới, cậu có phải bởi vì giải đấu trong khu vực thành phố mà quá khẩn trương hay không?"

Tịch Lục thoạt nhìn ngây ngây ngô ngô lại một lời nói toạc ra nguyên nhân rồi.

Trần Giới cúi đầu, khẽ rũ mắt xuống, trả lời: "Ừm, có chút, dù sao cũng là đại biểu cho trường học, nếu như là cuộc thi cá nhân thì còn tốt, chẳng qua…" Cô không nói nữa, nhưng Tịch Lục cũng hiểu ý của cô.

Có lẽ là Trần Giới khó được lộ ra một chút yếu ớt với Tịch Lục, làm cho quả tim "hộ hoa" kia của Tịch Lục toát ra cảm giác sứ mệnh to lớn, cậu đau lòng, cậu bèn nói: "Như vậy, không đi tham gia nữa, không được sao? Sức khỏe quan trọng, vì sao nhất định phải tham gia loại thi đấu này, Trần Giới cậu cho dù là không có huấn luyện cường độ cao như vậy, kỹ thuật bơi lội của cậu cũng là không chê vào đâu được."

Trần Giới ngước mắt nhìn Tịch Lục, con ngươi nhuộm màu mực khẽ mang theo ý cười, nói: "Tịch Lục, cậu vẫn giống như trước kia, cám ơn cậu, cho dù là rất mệt, chỉ cần nghĩ tới có thể thắng là được, cách thi đấu còn có mười ngày, bây giờ mình cũng không thể nào đột nhiên rút khỏi."

Tịch Lục suy nghĩ một chút, là như vậy, trường học chắc chắn sẽ không cho phép Trần Giới cứ đột nhiên rút khỏi như vậy.

Trần Giới là quân át chủ bài của trường học, quân át chủ bài nếu như cũng nói không tham gia, vậy còn cái quái gì nữa.

Nhưng là, nhìn khuôn mặt có chút tái nhợt của Trần Giới, Tịch Lục nói: "Như vậy, Trần Giới, cậu nghỉ ngơi mấy ngày này đi, đừng mệt mỏi như vậy, thi xong, huấn luyện thì làm theo khả năng, bây giờ cậu dùng hết sức lực rồi, vậy khi thi đấu thì làm thế nào?"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Ừm được."

Tịch Lục thỏa mãn nhếch môi cười lên, vết thương trên mặt đã kết vảy rồi, mà những vết ứ bầm bây giờ cũng nhạt đi không ít, thoạt nhìn rất có cảm giác khôi phục hình tượng thiếu niên như ánh mặt trời.

Trần Giới nhìn đồng hồ, nói: "Mình muốn đi đến chỗ cô giáo một chuyến trước đã, sau đó gặp…" Cô dừng một chút, sau đó nói với Tịch Lục: "Nếu có thể, đến khi thi đấu, phải đến nhé."

Tịch Lục nhảy nhót một trận trong lòng, cho dù là Trần Giới không nói, cậu cũng sẽ len lén chạy đi xem, cậu nhếch môi, lúm đồng tiền trên mặt cùng cái trán nhếch lên đầy hào hứng, cậu nói: "Mình nhất định đi!"

Trần Giới đã đi xa rồi.

Tịch Lục cao hứng trong lòng, xiết chặt nắm tay, đi đi lại lại tại chỗ.

Làm cho bên cạnh một số học sinh nhìn chăm chú một hồi, chờ ý thức được mình lại phát bệnh rồi, Tịch Lục làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng, sau đó đỏ mặt bước nhanh ra khỏi trường học.

Đi ở đằng trước, vậy mà nhìn thấy Trứng Lùn.

Hôm nay Tịch Lục tâm tình tốt, đi lên chủ động chào hỏi, "Trứng Lùn, thi thế nào? Điện thoại di động của mày ăn gian thành công không? Tín hiệu không có bị mất chứ?"

Trứng Lùn đối diện với Tịch Lục bằng vẻ mặt ai oán, sau đó rầu rĩ không vui nói: "Mày là vạch áo cho người xem lưng mà, chẳng lẽ mày không nghe thấy thông báo sao?"

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Thông báo gì?"

Trứng Lùn hất mặt lên, vẻ mặt bi tráng trả lời: "Tao gian lận bị bắt, cả bài thi 0 điểm, loa phát thanh thông báo phê bình toàn trường… Quan trọng nhất là di động cũng bị thu rồi."

Tịch Lục: "… Thảm như vậy?"

Trứng Lùn vô lực khoát khoát tay, nói: "Bây giờ tao đang nội thương, để cho tao yên tĩnh một mình một chút, ngày mai tao phải đi phòng giáo đạo nộp bản kiểm điểm hai nghìn chữ mới có thể cầm di động về, để cho tao suy nghĩ một chút viết như thế nào."

Cậu ta vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, mày là đúng, tao mở điện thoại ra tín hiệu đều bị mất, một đề cũng không chép được, cuối cùng còn bị Diệt Tuyệt sư thái mắt sắc nhìn thấy… xui xẻo, quá xui xẻo rồi…"

Tịch Lục nhìn Trứng Lùn đang uể oải, trả lời: "Còn có xui xẻo hơn, ngày mai là toán học và tiếng Anh, mày bao lâu không nghe giảng bài rồi?"

Trứng Lùn lộ ra một nụ cười thê thảm, nói: "Ông trời muốn diệt ta, Tịch Lục, nếu học kỳ sau tao không có tới trường học, mời đến mỏ than XX tìm tao, hoặc là công trường xây dựng ZZ tìm tao, lúc nào đến tao mời mày ăn cơm."

Tịch Lục cười, sau đó rút từ trong túi ra một tờ truyền đơn buổi sáng nhận được, đưa cho Trứng Lùn nói: "Tao có thể làm được không nhiều, ở đây có địa chỉ liên hệ của Tân Đông Phương và Lam Tường, chúc mày báo danh thành công."

Trứng Lùn: "…" Có bạn như mày sao sao sao!

Tân Đông Dương: Trung tâm giáo dục đào tạo thành lập năm 1993, nghiệp vụ bao gồm: dạy học sớm, dạy trước khi đi học, trung tiểu học, thi thử đại học, tư vấn du học du học quốc tế, các lớp học trực tuyến…

Lam Tường: Trường kỹ thuật bậc cao Sơn Đông Lam Tường, các ngành đào tạo: sửa chữa máy móc, làm đầu, đầu bếp, hàn điện…

23. Chương 23

Trứng Lùn vượt qua một buổi tối mưa sa gió giật, vẻ mặt mệt mỏi cầm bản kiểm điểm tối hôm qua muốn khóc mà không thể viết xuống sau khi bị bố mẹ phối hợp đánh đôi đến trường học, đi tới cổng nhìn thấy Tịch Lục.

Tịch Lục đang ngửa đầu, mang trên mặt một nụ cười vô cùng vui vẻ vô cùng tự tin, thoạt nhìn là biết ngày hôm qua ngủ được rất thoải mái, trên mặt đều phát ra ánh sáng rồi, có trong nháy mắt đó, ở trong mắt Trứng Lùn, Tịch Lục liền phát ra tia sáng chói mắt giống như người sinh dâm gia trong game, đâm vào Trứng Lùn muốn chọc mù hai mắt, hoặc là đâm chết Tịch Lục.

Vừa lúc đó, Tịch Lục nghiêng đầu sang, nhìn thấy vẻ mặt mệt lả của Trứng Lùn, cậu tản ra ánh sáng nhân vật chính cường đại đi về phía Trứng Lùn, nói: "Trứng Lùn, hôm qua mày tuốt quá sức à? Tiều tụy như vậy?"

Nhìn tâm tình tốt này, bình thường không phải rất cao lãnh sao, trừ phi là hiện tại Tịch Lục rất cao hứng, rất đắc ý mới có thể như vậy, Trứng Lùn hiểu được Tịch Lục biết bao.

Tịch Lục nhìn thấy Trứng Lùn "mặt đầy oán hận" nhìn mình, sờ sờ mặt mình, nhíu mày, nói: "Mày nhìn tao làm gì? Ứ bầm trên mặt tao đã tiêu được gần hết sao."

Trứng Lùn cả giận nói: "Giết mày, a a a a a a a nha nha nha nha nha!" Rồi nhào ngay về phía Tịch Lục.

Tịch Lục nghiêng người một cái, Trứng Lùn vồ hụt, lảo đảo một cái rồi ngã xuống đất một cú thật mạnh.

Trứng Lùn muốn khóc mà không thể: sao cậu ta cứ xui xẻo như vậy chứ?

Tịch Lục cuối cùng cũng phát hiện Trứng Lùn có chút không được bình thường, vươn tay kéo Trứng Lùn đang tự oán tự trách từ trên mặt đất lên, sau đó hỏi: "Hôm qua mày bị bố mẹ mày trừng trị rồi?"

Trứng Lùn nhăn nhó cả một gương mặt chữ điền, trả lời: "Tao CMN ngày hôm qua tinh thần cùng thân thể đều chịu đủ tra tấn rồi, cái này thì cũng thôi, sáng sớm còn để cho tao nhìn thấy được cái mẹt vô cùng thiếu đòn của mày, trời cao phái mày đến cười nhạo tao sao?"

Tịch Lục nhìn cậu ta một cái, khôi phục bộ dáng cao lãnh bình thường với cậu ta, nói: "Một khi đã như vậy, vậy tao đi trước đây." Nói xong, cậu đi luôn vào trong trường.

Tịch Lục cũng không rõ rồi, không chỉ là Trần Mãnh nói mình trông thiếu đòn, ngay cả Trứng Lùn bây giờ cũng nói cậu thiếu đòn, chẳng lẽ cậu thật sự có một khuôn mặt "mau đến đánh tôi đi, tôi chính là cần bạn tẩn tôi".

Trứng Lùn giật mình một cái lại từ dưới đất bò dậy, sau đó đi theo phía sau Tịch Lục, thét: "Nói đùa với mày! Đi! Đi! Theo tao đi đòi di động." Cậu ta giơ giơ bản kiểm điểm hai nghìn chữ trên tay mình, cậu ta viết chữ lớn, cố ép viết năm trang mới gom đủ hai nghìn một trăm chữ, thoạt nhìn còn là hoàn toàn dụng tâm.

Đây chính là tối qua Trứng Lùn dùng máy tính, ước chừng tìm tòi hai mươi bản kiểm điểm, sau đó bên này chép một ít, bên kia chép một tý, hai nghìn chữ liền gom góp ra, vì bảo đảm không bị phát hiện, mở đầu và kết cục cậu ta vẫn là tự giác tự mình viết một chút, chính cậu ta cũng bội phục mình rồi.

Tịch Lục chẳng buồn nói lại: "Còn có hai mươi phút bắt đầu thi, tao không rảnh."

Trứng Lùn: "Híc híc híc, chúng ta còn có phải là bạn bè hay không! Tịch Lục, Tịch Lục…" Gào khan một hồi, phát hiện không ai thèm để ý tới, Tịch Lục đã sớm mất bóng dáng rồi, ánh mắt kinh ngạc xung quanh làm cho hoa cúc Trứng Lùn lập tức co rút một cái, sau đó bước nhanh đi vào trong trường học.

Tịch Lục đi vào phòng thi, bởi vì mỗi môn thi trường học đều sẽ đổi phòng học, cho nên lần này Tịch Lục đặc biệt chú ý một chút phòng học bên cạnh có Trần Giới hay không, có thể may mắn giống như ngày hôm qua có thể nhìn thấy cô hay không.

Chẳng qua, quét mắt một vòng cũng không nhìn thấy Trần Giới, Tịch Lục vô lực đang chuẩn bị đi vào phòng thi, lại bị một giọng nữ thanh thúy bên cạnh gọi lại.

"Tịch Lục, thật khéo, cậu cũng ở phòng thi này sao?"

Tịch Lục cúi đầu, lại nhìn thấy Từ Diêm Á.

Từ Diêm Á mặc một bộ váy màu đen cổ tay áo xuyên thấu thiết kế có chút nổi loạn, phía dưới phối hợp legging màu xám tro, tóc tết, lộ ra cái trán mượt mà, mắt lộ ra càng lớn hơn, cả người thoạt nhìn rất có linh khí, ngũ quan tổng thể thoạt nhìn sẽ không làm cho người ta chán ghét.

Nhưng nếu như nói thích mà nói, Tịch Lục cảm thấy còn chưa đạt tới, diện mạo Từ Diêm Á mặc dù không tệ, nhưng không phải kiểu cậu thích, đừng hỏi cậu thích kiểu gì ——

Bạn hiểu mà.

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừm, mình ở đây."

Từ Diêm Á bu lại, cô nàng cao chừng trên dưới một mét sáu, không tính là quá cao cũng không tính là thấp lắm, cả người phải nói trổ mã vô cùng tốt, trên người cũng mang theo một mùi hương dễ ngửi, cô nàng cười hỏi: "Tịch Lục, số ghế của cậu là bao nhiêu?"

Tịch Lục trả lời: "Mười ba."

Từ Diêm Á kích động, lập tức vươn tay vỗ vỗ lưng Tịch Lục, nói: "Thật trùng hợp, mình là mười bốn đó, cậu là bàn trên mình."

Tịch Lục nhìn giấy báo thi Từ Diêm Á lấy ra, nghĩ thầm, mình có thể cướp lấy giấy báo thi của cậu để đưa cho Trần Giới hay không?

Chẳng qua ngoài miệng Tịch Lục vẫn là trả lời: "Ừm, như vậy à, có duyên."

Từ Diêm Á gật gật đầu, tựa hồ cũng không có cảm thấy thái độ rất lãnh đạm của Tịch Lục.

Cô nàng hỏi thăm: "Cuộc thi lần này, cậu có nắm chắc không?"

Từ Diêm Á vừa hỏi câu này đã hỏi được trọng điểm rồi, Tịch Lục tự hào hất mặt, cậu nói: "Hẳn là không thành vấn đề, mình ôn tập rất lâu rồi."

Từ Diêm Á gật gật đầu, trả lời: "Như vậy à, rất tốt, thật hâm mộ cậu, mình cũng không có bao nhiêu nắm chắc đâu."

Tịch Lục nhìn đồng hồ, bèn nói: "Vào phòng học đi, lập tức là thi rồi."

Từ Diêm Á cười đáp ứng.

Lúc giáo viên giám thị vừa đến, Tịch Lục cùng giáo viên giám thị vừa tới nhìn nhau một cái, làm cho cô giáo tiếng Anh đang làm giáo viên giám thị không khỏi lui về sau một bước, đồng thời làm giáo viên giám thị khác nghi ngờ nói: "Cô làm sao vậy?"

Cô giáo tiếng Anh lộ ra một nụ cười khổ, nói: "Không có gì."

Tịch Lục bởi vì nhìn thấy cô giáo tiếng Anh đang dẫn dắt mình, lộ ra một nụ cười sáng lạn với cô, trong ánh mắt phẳng phất như đang nói, cô giáo, cô hãy tận mắt đến chứng kiến cú phản kích của em đi!

Nụ cười trên mặt cô giáo bắt đầu cứng đờ rồi.

Môn thi này vừa vặn là môn toán học bình thường Tịch Lục luyện nhiều nhất, cho nên khi cậu cầm bài thi, nụ cười vốn đang treo lên cứng lại rồi ——

Vì sao? Vì sao? Đề thi toán học nếu so với bộ "Một trăm đề thi toán học lớp mười toàn năng một trăm phần trăm học tập không sợ lo từ đó thấy được thầy giáo cười tủm tỉm yêu cuộc sống yêu bài thi kỹ năng trăm phần trăm làm cho bạn trổ hết tài năng ở giữa các bạn học" mình mua trước kia thì đều khó hơn, điều này không khoa học điều này không khoa học!

Vì sao! Vì sao!

Tịch Lục cúi đầu, nhìn bài thi, cảm thấy thế giới quá tàn nhẫn với cậu rồi, lòng tin vất vả lắm mới tìm lại được cứ như vậy đã bị đả kích không còn.

Cầm bút cùng bài thi đấu tranh chừng một canh giờ, Tịch Lục làm xong bài thi, đương nhiên làm xong là chỉ, làm hết những đề biết làm, lúc nhìn người khác còn đang múa bút thành văn, Tịch Lục hâm mộ ghen tỵ hận quá cơ.

Tịch Lục ngẩng đầu muốn nhìn một cái Từ Diêm Á trước mặt thế nào?

Từ Diêm Á thoạt nhìn không giống như học sinh giỏi, nhất định thành tích không được như cậu rồi.

Kết quả vừa nhìn, Tịch Lục điên luôn rồi.

Không phải nói, không có nắm chắc sao? Vì sao trên cơ bản cậu ta đều viết đầy rồi, nói cho cậu biết, vì sao? Vì sao bài thi của cậu ta tràn đầy toàn là chữ! Vì sao quá nửa đề trắc nghiệm lộ ra cậu ta làm đều khác với cậu, nói cho cậu biết! Vì sao! Vì sao!

Tịch Lục vô lực rồi, gục lên bàn, nhìn bài thi của mình, ngước mắt, lại lần nữa vẻ mặt bi tráng chui đầu vào trong, cậu cũng không tin, cậu làm lung tung không thể làm ra được một đáp án. (…)

Lúc tiếng chuông hết giờ vang lên, Tịch Lục vừa lúc viết bài thi được tràn đầy, nhìn bài thi cũng tràn đầy của mình, cậu có một loại cảm giác tự hào không biết từ đâu tới.

Tôi mặc dù không biết, nhưng tôi thế mà viết xong rồi!

Tịch Lục nộp bài, rồi chuẩn bị rời khỏi phòng học.

Đi đến trong hành lang, Từ Diêm Á cũng đi ra, gọi cậu lại, trong lúc vô tình tựa hồ nhìn thấy bài thi của cậu, sau đó cười nói: "Wow, Tịch Lục, cậu viết được nhiều quá đi, rất nhiều đề mình không biết, cũng chỉ viết được một hai câu trước, toàn bộ cậu đều biết cơ đấy."

Tịch Lục: "…"

"Chẳng qua, vừa rồi mình nhìn thấy đề trắc nghiệm cậu lựa chọn hình như khác mình rất nhiều, xem ra lần này minh thi hỏng rồi." Từ Diêm Á nhíu mày, có chút buồn rầu.

Tịch Lục: "…Lần trước ở lớp của các cậu cậu thi được vị trí thứ bao nhiêu?"

Từ Diêm Á cười cười, trả lời: "À, thứ tư thì phải."

Tịch Lục: "…" Lại tiện, học bá[1].

[1]Học bá: chỉ người chăm chỉ học tập, thành tích nổi bật

Lại tiện, bộ dạng tốt lại là học bá có sở trường.

Đừng trách Tịch Lục, làm một cặn bã hàng năm đứng top mười đếm ngược, ở trong mắt cậu, top năm trong lớp tuyệt đối là cấp bậc học bá, hơn nữa lớp Từ Diêm Á giống như lớp Trần Giới, là lớp tên lửa, so với lớp phổ thông như lớp Tịch Lục hoàn toàn không phải là một cấp bậc.

Lại lần nữa Tịch Lục cảm giác được ác ý dày đặc của Thượng Đế.

Thật sự là không có cách nào chơi đùa khoái trá với học bá rồi, đương nhiên ngoại trừ Trần Giới, Tịch Lục quyết định mau mau trở về xem tiếng Anh, chuẩn bị một chút, buổi chiều đừng thảm như buổi sáng.

Vội vã chào tạm biệt Từ Diêm Á, sau đó thuận miệng nói luôn một câu: "Lần huấn luyện này các cậu rất vất vả, các cậu đều cố gắng nhé."

Từ Diêm Á nhìn bóng lưng Tịch Lục, cười cười, mặc dù biết Tịch Lục chỉ là thuận miệng nói, nhưng không khỏi cảm thấy có chút cao hứng.

Cố gắng trong miệng Tịch Lục hẳn chủ yếu là nhằm vào Trần Giới, mà những người khác cũng chỉ là thuận tiện đi kèm mà thôi.

Lần tranh tài này, Tịch Lục nhất định sẽ vì Trần Giới mà đi xem.

Thật tốt mà, cô có chút hâm mộ Trần Giới.

24. Chương 24

Liên tục thi cử ba ngày rưỡi làm cho Tịch Lục lúc thì lên trời lúc thì xuống đất, nếu vận khí tốt, đề đã làm tụ tập đến, nếu vận khí không tốt, cả bài thi không có mấy đề đọc hiểu được, Tịch Lục cảm thấy vách đá cheo leo này là trời cao đang đùa cậu.

Trứng Lùn bên này thì không cần nói, bị hành hạ một mặt máu, cậu ta ngay cả biết cũng không có mấy cái, cuối cùng nghe Tịch Lục cho dù không biết, cũng phải nhấc bút lên viết lung tung mấy chữ số.

Người ta không phải đã nói, ba dài một ngắn chọn ngắn nhất; ba ngắn một dài chọn dài nhất; dài ngắn không đồng đều phải chọn B; cao thấp không đều thì chọn D. Lấy sao chép là chính, lấy đoán mò là phụ, chép – mò kết hợp, nhất định đạt tiêu chuẩn.

Dựa theo định luận này, Trứng Lùn quả thật là chịu đựng qua ba ngày này, bản kiểm điểm nộp rồi, chẳng qua người ta nói chờ thi xong mới trả lại cho cậu ta.

Thật vừa đúng lúc gặp Tịch Lục, liền cứng rắn lôi Tịch Lục cùng đi nhận.

Tịch Lục không có đi vào cùng Trứng Lùn, chờ ở bên ngoài, đứng ở đầu hành lang, nhìn ra bên ngoài, Tịch Lục nghĩ, không biết lần này Trần Giới thi thế nào, có còn thức đêm hay không đây…

"Lần trước huấn luyện viên kia đến tìm Trần Giới, thầy xem chuyện đó có thể đúng không?" Từ khúc quanh đi ra hai giáo viên, Tịch Lục biết đều là giáo viên thể dục của trường.

Một giáo viên thể dục trẻ tuổi hơn hỏi giáo viên bên cạnh – một người đã công tác mười mấy năm.

Giáo viên kia gật gật đầu, nói: "Người đó tôi biết, cấp quốc gia, nghe nói đang xem xét chọn người nối nghiệp của mình, cậu cũng biết trên phương diện bơi lội Trần Giới quả thật có thiên phú, chẳng qua là… Hiện tại trò ấy vào đội đi tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, không biết lúc nào có thể xuất đầu được, dù sao rất nhiều người đều là bắt đầu huấn luyện từ nhỏ, có khối người lợi hại hơn trò ấy, trò ấy cũng chỉ là mấy ngày nay mới tiếp xúc đến phương diện này, thật ra tôi cảm thấy vẫn có chút không tin được."

Giáo viên trẻ tuổi gật gật đầu, nói: "Như vậy à, Trần Giới nói thật em cảm thấy là hạt giống tốt, chỉ xem trò ấy có muốn nỗ lực hay không, nếu quả thật có thể đi cùng huấn luyện viên kia mà nói, cố gắng thật tốt, có lẽ có thể trở thành vận động viên không tệ."

"Aiz, nếu Trần Giới đi, vậy sau này đội bơi thi đấu của trường sẽ phải thay đổi người trọng điểm huấn luyện một lần nữa rồi." Giáo viên tư lịch sâu cảm thán một câu.

"Giải thi đấu trong khu vực thành phố này người kia hẳn là cũng sẽ đi nhỉ, đến lúc đó nếu như Trần Giới biểu hiện tốt, thu trò ấy hẳn là có thể hiểu được nhỉ?"

Giáo viên tư lịch sâu trả lời: "Ừm, chính xác."

Tịch Lục đứng ở nơi đó, cho đến khi tiếng nói chuyện của hai giáo viên cũng nghe không được nữa, cậu mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu, cậu khe khẽ nhíu mày.

Trứng Lùn đi từ bên trong ra, cầm di động mất mà lại tìm được của mình cao hứng vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Nhìn đi, anh em bé nhỏ của tao đã trở lại." Nói xong, còn vô cùng cao hứng hôn hai cái.

Tịch Lục khẽ gật đầu, không có nói móc Trứng Lùn.

Trứng Lùn bởi vì cao hứng nên không có phát hiện vẻ mặt bây giờ của Tịch Lục còn cao lãnh hơn trước đây, trong đáy mắt có chút trống rỗng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi tạm biệt Trứng Lùn, Tịch Lục trở về nhà, sau khi rầu rĩ không vui ăn cơm tối xong, ngồi ở trên giường mình cầm ảnh của Trần Giới ngẩn người.

Lục Quyên Quyên là một người mẹ cẩn thận, sớm đã phát hiện sự bất thường của con trai, sau đó bà quyết định muốn đảm nhiệm một lần nhân vật người mẹ tri kỷ, sau đó gõ cửa, đi vào, ngồi đối diện con trai mình, sau đó kéo tay con trai mình, dịu dàng nói: "Lộc Lộc à, sao thế? Có chuyện gì không vui nói cho mẹ một chút, mẹ có thể giúp con đó."

Tịch Lục ngẩng đầu, nhìn Lục Quyên Quyên.

Sau đó nói: "Mẹ, con không sao."

Lục Quyên Quyên sốt ruột rồi, nói: "Sao lại không sao, con vừa về nhà đã cúi gục đầu, nói cũng không nhiều, cơm nước xong là về phòng ngay, vậy cũng là không sao?"

Tịch Lục chần chờ một chút, nhìn vẻ mặt "con không nói cho mẹ mẹ sẽ truy hỏi kỹ càng sự việc" của Lục Quyên Quyên, nói: "Con chỉ là cảm thấy mình thi hỏng rồi, có chút không vui."

Lục Quyên Quyên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ồ… chuyện nhỏ! Tịch Lục thành tích của con vốn đã chưa từng tốt, tại sao lần này thi hỏng lại nói?"

Tịch Lục: "…"

Lục Quyên Quyên đột nhiên ý thức được mình là đến làm một nhân vật chị gái tri kỷ, sau đó vươn tay, xoa xoa đầu Tịch Lục trấn an, nói: "Lộc Lộc, không sao, đàn ông con trai, không lâu sau thi hỏng chẳng phải còn nhiều lần thi lại sao? Dù thi hỏng một lần cũng không có gì, dù sao mẹ và bố con đã sớm không có bao nhiêu hy vọng đối với việc học hành của con rồi, sau khi con tốt nghiệp tới trong nhà máy, bố con tự tay dạy con."

Tịch Lục: "… Mẹ, mẹ cứ đi ra ngoài đi, con cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, mẹ thật sự không cần an ủi con, thật sự."

Lục Quyên Quyên mắt sáng lên, nói: "Lời của mẹ đối với con có ảnh hưởng sao?"

Tịch Lục dưới ánh mắt mong đợi của Lục Quyên Quyên, từ trong miệng phun ra bốn chữ: "Được lợi không nhỏ."

Lục Quyên Quyên cao hứng thôi rồi, kênh giáo dục bà không có xem vô ích, sau đó mừng khấp khởi nói: "Được rồi, con nghỉ ngơi thật tốt, thi xong rồi, cũng đừng lo lắng gì nữa, con nói học các loại thuật hộ thân, bố con đã đăng ký cho con rồi, lúc nào phải đi học, mẹ báo cho con."

Tịch Lục nhìn vẻ mặt vui sướng kia của Lục Quyên Quyên, đột nhiên cười lên, nói: "Cám ơn mẹ."

Lục Quyên Quyên trả lời: "Ơn huệ gì, mẹ con mình, mẹ đi ra ngoài xem chương trình nghệ thuật tổng hợp cùng bố con đây, ai gu, con không biết, ngôi sao kia bao nhiêu hài hước đâu."

Tịch Lục: "..."

Sau khi Lục Quyên Quyên đóng cửa lại, trong phòng lại yên tĩnh lại.

Theo lý thuyết Tịch Lục nên vui mừng thay cho Trần Giới, chỉ là loại tâm tình vui mừng này xen lẫn càng nhiều là chua xót, cậu có một loại cảm giác Trần Giới sẽ cách mình càng ngày càng xa.

Cậu cảm thấy mình thật là mâu thuẫn, một mặt muốn thoát khỏi danh hiệu bệnh xà tinh của mình, nhưng không nỡ rời xa hoàn toàn Trần Giới.

Cậu thậm chí đến bây giờ cũng không làm rõ, yêu thích của cậu đối với Trần Giới, là bắt nguồn từ quán tính thân thể này, hay là trực giác ngay từ đầu của mình.

Trần Giới nếu như có thể đi theo học tập, lấy năng lực của cô nhất định có thể xông ra bầu trời của chính mình.

Khi đó, còn Tịch Lục?

Kẻ đáng khinh ăn bám cha mẹ, ăn giang sơn Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương nửa đời gây dựng cho mình sao?

Tịch Lục cười, thật ra trước khi chưa sống lại, cậu vẫn luôn là muốn như vậy, thậm chí là cảm thấy yên tâm thoải mái, bản thân học tập không được, nhưng cũng may trong nhà coi như là có tí tiền, tốt nghiệp trung học không thi đỗ đại học cũng có thể tiếp nhận bãi than đá trong tay Tịch Nam Phương, nói như thế nào cũng có thể sống tiếp được.

Cậu sau khi sống lại, mặc dù ngoài miệng trong lòng suy nghĩ phải cố gắng, nhưng lá bài tẩy bố mẹ này chưa từng không phải là bảo hiểm trong lòng, chẳng qua là, hiện tại cậu đột nhiên có chút không muốn nữa.

So sánh với Trần Giới, cậu giống như là một đứa trẻ không tiến bộ, mà Trần Giới đã chạy ở trước điểm xuất phát từ rất sớm, muốn đuổi kịp cô, cũng phải bỏ ra tinh thần và thể lực tương tự.

Trần Giới nếu quả thật rời xa mình rồi, Tịch Lục có chút không thể tưởng tượng.

Thật ra đối với cậu mà nói Trần Giới mặc dù chỉ là mới vừa quen không lâu, nhưng cậu biết, địa vị của Trần Giới ở trong lòng mình rất lớn, lớn đến mức chính cậu cũng không có cách nào dự tính được.

Một đầu ngã xuống giường, tao niên đang phiền não từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng thở dài.

...

Đương nhiên, Tịch Lục với tư cách phái lạc quan ngủ xong một giấc, thì cái gì cũng không phải là chuyện rồi, sau khi liên tục ở trong phòng đọc sách mấy ngày, tới trường học đi nhận giấy thông báo còn có sắp xếp cho nghỉ hè.

Tịch Lục đi vào lớp học, giáo viên còn chưa tới, một mảng lộn xộn, cậu ngồi ở bàn phía trên, hôm nay Trứng Lùn đến sớm hơn cậu, sau đó cậu ta đi tới, nói: "Tịch Lục, lập tức phát phiếu điểm rồi, khẩn trương không?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, "Khẩn trương cái gì, cũng không phải thành tích thi tốt nghiệp trung học."

Trong ánh mắt Trứng Lùn mang theo trêu chọc trả lời: "Đây dù sao cũng là lần đầu tiên mày phản kích, quan trọng mà."

Tịch Lục ngước mắt nhìn cậu ta, trả lời: "Tao thi không tốt, không phản kích được."

Trứng Lùn nhún vai, nói: "Không sao, có tao đứng hạng chót đấy, dù sao bố mẹ tao nói rồi, lần này nếu như là thứ nhất đếm ngược, sẽ thật sự mang tao đi Tân Đông Phương Lam Tường báo danh."

Tịch Lục chần chờ một chút: "Bố mẹ mày nghiêm túc?"

Trứng Lùn cười khổ một cái, nói: "Nghiêm túc."

Tịch Lục vỗ vỗ bả vai Trứng Lùn, nói: "Lúc đó là tao nói đùa, nếu quả thật muốn đăng ký, hãy cứ đi đăng ký trường học khí tu đi, tương đối phù hợp với khí chất của mày."

Trứng Lùn nổi giận, đánh bay tay Tịch Lục trả lời: "Cút!"

Rống xong một tiếng này, thật vừa đúng lúc, chủ nhiệm lớp đi vào, cũng rơi vào trong lỗ tai của thầy, thầy cầm phiếu điểm, sau đó nói với Trứng Lùn: "Lữ Giai Huy, thi được kém như vậy, cậu còn dám gầm rống ở lớp học."

Trứng Lùn lập tức ngồi trở lại vị trí, cười ngây ngô hì hì.

Chủ nhiệm lớp đi lên bục giảng, nhíu mày, nói: "Lần này thành tích của mọi người đa phần đều trượt, chẳng qua trường học ra đề lần này hơi nghiêm, có thể hiểu được, tôi phát phiếu điểm xuống, tự mình xem đi, thứ tự tôi sẽ không đọc, muốn biết, tới chỗ tôi xem đi."

Lúc phiếu điểm phát đến trên tay Lục, Tịch Lục nhìn thấy những điểm kia thê thảm không nỡ nhìn, bảy mươi điểm, tám mươi điểm, thở dài một hơi, tốt nhất vẫn là ngữ văn, cậu thi được hơn một trăm ba mươi.

Trứng Lùn bên này thì khỏi nói rồi, thành tích phổ biến đều là ba bốn mươi điểm, còn có một môn là trứng ngỗng, cậu ta ôm giác ngộ sang năm muốn đi học khí tu đi về phía bục giảng muốn xem phiếu điểm.

Vừa nhìn một cái, Trứng Lùn choáng váng rồi.

Chủ nhiệm lớp nói: "Đã nói đừng gian lận đừng gian lận rồi, cậu và Trần Dũng vậy mà còn làm, Trần Dũng cậu qua đây, cậu vậy mà ba môn đều bị bắt, cậu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Di động một cái tiếp một cái sao?"

Trần Dũng yếu ớt trả lời: "Thưa thầy, em chỉ là ném cục giấy, thầy giáo kia không thông báo, trực tiếp vẽ trứng ngỗng phía sau cho em, ngay cả chuẩn bị tâm lý cũng không cho, quá thất đức rồi."

Chủ nhiệm lớp nổi giận, "Cậu còn oán trách giáo viên giám thị, học kỳ sau đến nộp bản kiểm điểm một vạn chữ cho tôi, không cho sao chép, tôi đọc từng chữ một."

Trần Dũng: "..."

Chủ nhiệm lớp quay đầu nói với Trứng Lùn: "Cậu cũng thế."

Nhận thấy được vẻ mặt Trứng Lùn không thích hợp, khóe miệng hình như là đang giương lên, chủ nhiệm lớp nói: "Sao cậu còn có mặt mũi mà cười?"

Trứng Lùn mừng quá rồi, cười lên ha ha, nói: "Thưa thầy, em cao hứng, em không cần đi học khí tu rồi, quá tuyệt vời! Em thành công rồi! Em thế mà là thứ hai đếm ngược!"

Chủ nhiệm lớp: "Cậu thoạt nhìn còn rất tự hào, hửm?"

Trứng Lùn nói: "Thầy ơi, em yêu thầy, bản kiểm điểm một vạn chữ à, em viết! Chụt choẹt moa!"

Chủ nhiệm lớp đỡ trán, lớp học làm sao nhiều đóa hoa tuyệt thế như vậy.

25. Chương 25

Trứng Lùn hưng phấn lắc lắc tay Tịch Lục, biểu cảm trên mặt miễn bàn có bao nhiêu cao hứng, cậu ta lại thò đầu tìm kiếm trên bảng thứ hạng, tìm kiếm tên Tịch Lục.

Ừm, top mười đếm ngược không có Tịch Lục, khốn kiếp.

Ừm, top hai mươi đếm ngược không có Tịch Lục, tiện nhân.

Ừm, top ba mươi đếm ngược cũng không có Tịch Lục, mẹ kiếp.

Trứng Lùn mở to hai mắt, từ trên bục giảng chạy xuống, lập tức vọt tới trước mặt Tịch Lục, một đấm lên thẳng tới đầu vai Tịch Lục, cậu ta cả giận nói: "Tịch Lục, mẹ nó mày thế mà thi được đứng thứ mười bảy, đùa tao à? Mẹ nó mày vậy mà lại trở thành học bá rồi, còn có thể chơi đùa khoái trá sao?"

Tịch Lục ngước mắt, sau đó trả lời: "Đừng đùa, tao biết tao thi không tốt."

Trứng Lùn lại một cái tát "bốp" lên vai Tịch Lục, nói: "Tao CMN không đùa mày, hoặc là tự mày đi lên xem, mày đúng là đứng thứ mười bảy."

Ánh mắt Tịch Lục lập tức sáng luôn lên rồi, từ chỗ ngồi đứng lên, bước nhanh đi tới bục giảng.

Lúc chủ nhiệm lớp nhìn thấy Tịch Lục tới đây, gật gật đầu, nói: "Lần thi này được cũng không tệ lắm, tiến bộ rất lớn, tôi cùng các thầy cô khác đều cảm thấy được sự cố gắng của em, rất tốt, tiếp tục giữ vững."

Tịch Lục nhìn thành tích vốn đã cực kỳ thê thảm kia của mình đè bẹp một đám thành tích càng thảm hại hơn, một mình đơ tại chỗ sửng sốt hồi lâu.

"Làm sao?" Chủ nhiệm lớp thấy Tịch Lục có chút không thích hợp bèn hỏi.

Tịch Lục chỉ vào danh sách thứ hạng, có chút không dám tin tưởng nói: "Thưa thầy, danh sách thứ hạng này không phải là giả chứ?"

Thầy giáo: "… Tôi còn chưa có nhàm chán đến mức chế tạo một phần danh sách thứ hạng giả."

Nụ cười trên mặt Tịch Lục dần dần mở rộng, vết thương trên mặt cậu trên cơ bản đã hết, ngay cả vết máu bầm thoạt nhìn từ xa cũng nhạt đi không ít, trên gương mặt tuấn tú tràn đầy đều là hưng phấn, cao hứng, sung sướng, cậu run run giọng nói: "Thưa thầy, danh sách thứ hạng còn có hay không? Em muốn lấy về một tờ đặt ở trong phòng, khích lệ bản thân."

Thầy giáo gật gật đầu, nói: "Ý nghĩ này rất tốt, vừa lúc tôi in thừa mấy tờ, cho cậu một tờ."

Tịch Lục nhận lấy một trang giấy thật mỏng kia, gần như là bay bổng trở về chỗ ngồi của mình.

Trứng Lùn ở phía sau nói: "Cái đuôi của mày đã vểnh lên rồi, nhìn cái dạng kia của mày kìa."

Tịch Lục không để ý tới cậu ta, nhìn đi nhìn lại danh sách thứ hạng, con số mười bảy đại biểu cho thứ hạng của mình, trên bục giảng chủ nhiệm lớp nói cái gì cậu đã hoàn toàn không nghe thấy rồi.

Trong đầu cậu chỉ có một ý nghĩ ——

Cuối cùng cũng có ngày phản kích rồi!

Thì ra cố gắng không phải là uổng phí,

Bây giờ Tịch Lục thật sự là hận không thể về nhà sớm bày phiếu điểm ở trước mặt Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương, để cho Lục Quyên Quyên bọn họ biết, mình cũng là có thể trở thành học bá.

Chủ nhiệm lớp nói: "Như vậy mọi người nghỉ hè vui vẻ, học kỳ sau khi đến báo cáo nhớ nhất định phải làm xong bài tập, không làm xong không cho báo danh, được, cứ như vậy nhé, mọi người trở về đi thôi."

Tịch Lục nhanh chóng thu dọn cặp sách, vọt ra ngoài quyết định về nhà sớm đem thành tích đắc ý cho Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương xem.

Đừng nhìn chỉ là tiến bộ hơn mười hạng, nhưng đối với Tịch Lục mà nói đã bước một bước dài, càng ngày càng kiên định quyết tâm mình phải học tập chăm chỉ mỗi ngày hướng về phía trước.

Lúc xông ra ngoài, Tịch Lục cũng không chú ý, lúc đến ngã rẽ bởi vì đi rất gấp, nhìn thấy một người cũng đi tới đây, đang muốn phanh chân lại, đáng tiếc hành động chậm hơn suy nghĩ nửa nhịp, vèo vèo đâm vào người đi tới, lảo đảo vài cái.

Tịch Lục bị đâm đau lồng ngực, sau đó cúi đầu, chuẩn bị xin lỗi, nhưng vừa nhìn người mình đụng vào, cậu liền ngây ngẩn cả người.

Sau đó trong nháy mắt trên mặt Tịch Lục biểu diễn ma thuật thay đổi màu sắc trong vòng một giây, cậu vội vội vàng vàng hỏi thăm người tới: "Trần Giới, mình đụng cậu đau không? Ngại quá, ngại quá, vừa rồi mình không nhìn đường."

Trần Giới lắc lắc đầu, con ngươi điểm xuyết màu mực mỉm cười, nói: "Không sao, vừa rồi mình cũng quá gấp, cho nên, không trách cậu."

Tịch Lục cười ngây ngô "hề hề" một cái, đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó cầm phiếu điểm rồi như bạn nhỏ muốn khen ngợi, đưa cho Trần Giới.

Sau khi Trần Giới nhận lấy, liền nghe thấy Tịch Lục nói: "Trần Giới, lần thi này mình đứng thứ mười bảy trong lớp, cho cậu xem."

Phốc, đang núp ở bên góc tường nhìn lén, Trứng Lùn bụm miệng.

Tịch Lục ơi, Tịch Lục à, mày trông y như bạn nhỏ mầm non nhận được phiếu bé ngoan ở trong trường học rồi vội vội vàng vàng mang về cho bố mẹ mình khoe khoang.

Trần Giới nhìn nhìn thành tích của Tịch Lục, gật gật đầu, cánh tay trắng nõn cùng với màu sắc trang giấy gần như hòa cùng một chỗ, tóc thẳng màu đen khẽ dán ở trên gương mặt, mắt rũ xuống, lộ ra nốt ruồi nhỏ tô điểm ở trên mắt kia.

Cô nói: "Rất lợi hại, tiến bộ rất lớn."

Tịch Lục vươn tay sờ sờ ót mình, sau đó hì hì cười khúc khích, bởi vì lời khen ngợi của Trần Giới làm cho cậu càng thêm lâng lâng rồi, cậu nói: "Mặc dù kém Trần Giới cậu rất nhiều, nhưng mà mình vẫn rất cao hứng, nói không chừng sau này, mình cũng có thể giống như Trần Giới cậu, trở thành học bá."

Phốc, Tịch Lục được đằng chân lân đằng đầu như thế, mặt dày biết bao?

Trứng Lùn nghĩ, nếu cậu ta là Trần Giới, dùng luôn bảng xếp hạng của mình đến dán trước cái mặt thiếu niên vênh váo này cho một mặt máu luôn.

Trần Giới cười nhàn nhạt, nói: "Thành tích của mình không tính là tốt lắm, nhưng mà cám ơn cậu có thể lấy mình làm mục tiêu, chỉ cần làm nhiều đề luyện tập sẽ có hồi báo."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Đúng! Tý nữa mình sẽ đi nhà sách mua một bộ nữa, một trăm đề thi toán học lớp mười toàn năng một trăm phần trăm học tập không sợ lo từ đó thấy được thầy giáo cười tủm tỉm yêu cuộc sống yêu bài thi kỹ năng trăm phần trăm làm cho bạn trổ hết tài năng ở giữa các bạn học tập hai."

Trần Giới: "… Ừa."

Tịch Lục lại nghĩ tới một chuyện khác, nói: "Trần Giới, các cậu thi đấu có phải ngày kia hay không?"

Trần Giới gật gật đầu, sắc mặt cô thoạt nhìn tốt hơn mấy ngày hôm trước rất nhiều.

Tịch Lục hỏi: "Trần Giới, hai ngày này cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, đến lúc thi đấu một phát giành được vị trí quán quân, mình xem trọng cậu … ừm, toàn trường đều xem trọng cậu."

Trần Giới cười, nói: "Quán quân mình còn không có nắm chắc, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức."

Tịch Lục nhìn bộ dáng vừa rồi của cô tựa hồ là rất vội vàng, bèn hỏi: "Cậu có phải có việc hay không?"

Trần Giới trả lời: "Mình muốn đi phòng giáo đạo, nghe một chút sắp xếp cụ thể trận thi đấu ngày kia."

Tuy rằng trường học ngoài miệng nói thi đấu thứ hai hữu nghị thứ nhất, nhưng trên thực tế ở nhiều khía cạnh đều gây áp lực với cô huấn luyện khá nghiêm khắc, dẫn đến học sinh dự thi áp lực tinh thần cũng không nhỏ.

Mấy ngày nay Trương Chân và Tôn Nhất Thụy khẩn trương hoàn toàn ngủ không yên, dẫn đến ngày đêm điên đảo, ban ngày ngủ, buổi tối giương mắt nhìn trần nhà ngẩn người.

Tịch Lục có chút luyến tiếc, mấy ngày nay vất vả lắm mới gặp được Trần Giới, mới nói vài câu đã phải tách ra, nhưng cậu vẫn nói: "Thế Trần Giới cậu đi trước đi, ngày kia mình đi cổ vũ cho cậu."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Được, vậy mình đi trước đây, đến lúc đó gặp mặt."

Tịch Lục lại trơ mắt nhìn bóng lưng Trần Giới biến mất ở trước mặt mình, cúi đầu thở dài một hơi, chờ một chút —— cậu nhìn thấy cái gì.

Một tấm thẻ màu xanh lam, cậu cúi người xuống, nhặt lên.

Vừa nhìn một cái, hoóc-môn tuyến thượng thận của Tịch Lục lập tức tăng vọt lên, ấy vậy mà là thẻ học sinh của Trần Giới…

Trên thẻ học sinh có ảnh của Trần Giới, ảnh thẻ dán phía trên, Trần Giới tựa hồ còn rất nhỏ, ngũ quan còn chưa có tinh xảo xinh đẹp như hiện nay, chỉ là bé tí xíu cũng đã có thể thấy được mười phần mĩ nhân bại hoại, cô nhìn thẳng vào ống kính, tóc ngắn ngang tai, giương một nụ cười nhàn nhạt, hiếm có ảnh thẻ của người nào cũng có thể xinh đẹp như Trần Giới.

Tịch Lục len lén nhìn xung quanh, thấy tựa hồ không có ai phát hiện, sau đó cậu làm bộ làm tịch ngồi xổm xuống, làm bộ như buộc dây giày, dùng bàn tay lập tức đậy lên thẻ học sinh của Trần Giới, sau đó lại nhìn xung quanh, làm một lèo nhét thẻ học sinh vào trong cặp sách của mình.

Cậu thỏa mãn nhếch miệng cười, đeo cặp rời đi.

Thẻ học sinh tất nhiên là phải trả Trần Giới, nhưng không phải là hiện tại.

Tịch Lục quyết định chạy nhanh về nhà lấy máy ảnh chụp lại ảnh thẻ của Trần Giới, phải 360° toàn diện không có góc chết, các góc độ đều chụp một phát, sau đó để lại làm thưởng thức.

Đang trốn ở góc tường, Trứng Lùn cười đến bất tỉnh ngã xuống đất.

Nếu không phải vừa rồi cậu ta đi theo ra, cũng không có cách nào nhìn thấy hình ảnh chọc cười như vậy.

…

Tịch Lục gần như là chạy về nhà, lúc trở về, Lục Quyên Quyên đang làm cơm trưa, cậu chẳng nói chẳng rằng, lấy máy ảnh kỹ thuật số từ trong giá sách ra, để ảnh của Trần Giới lên bàn, sau đó khom người, bên này một tấm, bên kia chụp một tấm, sau khi biết chụp được ước chừng mười mấy tấm, Tịch Lục mới thỏa mãn cầm thẻ học sinh của Trần Giới lên.

Ừm…

Còn có chút cảm giác dư vị còn chưa hết, Tịch Lục nhìn Trần Giới trên thẻ học sinh.

Cuối cùng chu mỏ, "bẹp" một cái lên ảnh thẻ của Trần Giới.

Tiếng đồ sứ rơi xuống đất từ cửa phòng Tịch Lục truyền tới, Tịch Lục quay đầu, liền nhìn thấy Lục Quyên Quyên.

Lục Quyên Quyên: "… Tịch Lục, con…"

Tịch Lục: "… Mẹ, vì sao mẹ không gõ cửa?"

26. Chương 26

Thật ra rất nhiều chuyện, Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương đều biết, chỉ là rất nhiều lúc đều lựa chọn không nhìn thấy hoặc là cũng không rõ ràng lắm, Tịch Lục cũng thường làm sau lưng bọn họ, bọn họ cũng không nhìn thấy, thỉnh thoảng mắt thấy mấy lần vẫn là sẽ đổi mới một giới hạn cuối cho Lục Quyên Quyên.

Lục Quyên Quyên nhìn thẻ học sinh trong tay Tịch Lục, đầu tiên là ngẩn người, sau đó nói: "Tịch Lục, lần này con không ăn trộm nội y, lại trộm thẻ học sinh của người ta?"

Tịch Lục một mặt máu, nói: "Mẹ, con không trộm, là con nhặt được, thật sự."

Lục Quyên Quyên dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá qua lại Tịch Lục một chút, thở dài một hơi nói: "Coi như là con nhặt đi." Trong giọng nói kia bao hàm thở dài bất đắc dĩ, sau đó từ bên ngoài cầm chổi lên quét mảnh bát vỡ trên mặt đất vào trong sọt rác.

Tịch Lục: "… Mẹ, xem ra mẹ cũng không tin con."

Lục Quyên Quyên lắc lắc đầu, nói: "Mẹ tin tưởng con mà, con xem vừa rồi mẹ không phải đã thừa nhận là con nhặt sao? Chẳng lẽ con còn không hài lòng ư?"

Tịch Lục: "… Hài lòng."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, cuối cùng lại liếc nhìn thẻ học sinh trên tay Tịch Lục, chẹp chẹp hai tiếng, nói: "Aiz, thẻ học sinh phạt nặng thật phiền toái mà."

Tịch Lục: "… Mẹ, con ăn cơm xong, sẽ đi nhà Trần Giới trả cậu ấy thẻ học sinh, có thể chứ?"

Lục Quyên Quyên liếc mắt, trả lời: "Đây không phải là nên sao?"

Nhất thời Tịch Lục có một dòng cảm giác vô lực từ lòng bàn chân xông lên đầu, làm sao cậu lại cảm thấy mệt như vậy chứ!

Ăn cơm trưa xong, Tịch Lục sợ tiếp tục bị ánh mắt vi diệu của Lục Quyên Quyên nhìn chằm chằm vào, cuối cùng cậu cầm thẻ học sinh của Trần Giới đi tới cửa, lớn tiếng nói: "Con đi trả thẻ học sinh đây."

Lúc này Lục Quyên Quyên mới gật gật đầu, trả lời: "Thế này mới ngoan."

Được rồi, Lục Quyên Quyên bây giờ là đánh chết cũng không tin chuyện mình không trộm thẻ học sinh của Trần Giới rồi.

Tịch Lục cũng cảm thấy mệt mỏi, giải thích cho Lục Quyên Quyên quá mệt mỏi rồi, dù sao bản thân cậu cũng chưa lập tức đi trả lại, cậu thừa nhận là có vài phần có tật giật mình thế đấy.

Advertisement

00:00

Cầm thẻ học sinh của Trần Giới, Tịch Lục đi chầm chậm, vẻ mặt lưu luyến không rời, vì để cho mình không lưu lại tiếc nuối, Tịch Lục lại chạy tới cửa hàng phô tô cóp pi, cho scan, lấy thẻ học sinh của Trần Giới scan ra bản sao, Tịch Lục thỏa mãn, bước nhanh về phía khu tập thể nhà Trần Giới.

Tịch Lục đi vào, lại bị người đột nhiên gọi lại.

Tịch Lục quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người phụ nữ ước chừng hơn bốn mươi tuổi, dáng người đẹp xách một túi đồ ăn đi tới, tóc bà vấn lên, lộ ra khuôn mặt tuy rằng thoạt nhìn cũng không phải là trẻ tuổi lắm, nhưng lúc còn trẻ nhất định là một người đẹp, làn da rất trắng, khí chất ôn hòa.

Nhưng Tịch Lục cũng không biết bà, mặc dù không biết, nhưng trong nháy mắt khi nhìn thấy người tới, Tịch Lục lại cảm thấy thân thiết.

Ngũ quan vậy mà có một chút rất giống với Trần Giới, chẳng qua Trần Giới thoạt nhìn tương đối lạnh lùng hơn, mà người phụ nữ trước mặt thoạt nhìn thì khá bình dị gần gũi.

Hà Tình cười cười với Tịch Lục, sau đó nói: "Khéo vậy, đi, đến nhà cô ăn cơm, hôm nay cô mua rất nhiều thức ăn, bồi bổ một chút."

Tịch Lục chần chờ một chút, sau đó hỏi: "Cô là mẹ của Trần Giới sao?"

Hà Tình sửng sốt một chút, nói: "Sao thế? Tịch Lục không còn nhớ cô rồi sao?"

Tịch Lục ngượng ngùng cười nói: "Sao có thể quên chứ, chỉ là cô càng ngày càng trẻ, lúc con vừa mới nhìn thấy, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra đây là ai cơ?"

Hà Tình cười đến không khép miệng lại được, nói: "Tịch Lục, miệng thật ngọt, hôm nay con đến có chuyện gì không? Nếu không có việc gì, thì đến nhà cô ăn cơm."

Tịch Lục nhìn Hà Tình, trực tiếp cảm thấy Hà Tình và Trần Mãnh là một cặp đối lập, chính là thiên sứ và ma quỷ mà.

Hà Tình chẳng những không có trách cứ sự xuất hiện của mình, còn nhiệt tình mời mình, hơn nữa khuôn mặt vô cùng giống Trần Giới kia, làm cho Tịch Lục nhìn như thế nào cũng thấy thân thiết làm sao.

Cậu nói: “Cô à, khi con tới đã ăn rồi, chính là con tới đây, là muốn đem thẻ học sinh của Trần Giới cho cậu ấy, con nhặt được ở trường.”

Hà Tình nghe vậy, vội vàng nói: “Như vậy à, vậy thì thật là cám ơn con, Trần Giới vừa rồi còn chuẩn bị đi trường học một chuyến, bây giờ thì thật tốt quá, không cần đi rồi, con thật là giúp đỡ rồi, đi, đi lên lầu, cho dù không ăn cơm, cô rửa cho con chút hoa quả ăn một chút đi, con đưa trực tiếp thẻ học sinh cho Trần Giới.”

Tịch Lục vui vẻ, cậu vốn chính là đánh chủ ý này, vốn còn sợ mẹ Trần Giới không vui, nhưng bây giờ hoàn toàn không cần lo lắng nữa rồi.

Chẳng qua cậu vẫn có chút chần chờ, thấp thỏm hồi lâu, cuối cùng hỏi: “Cái đó, chú có ở đây không?”

Hà Tình cười, nói: “Chú con còn đang đi làm ở cung thiếu niên, buổi trưa bình thường sẽ không về ăn cơm, con đừng lo lắng, con cũng biết tính chú con mặc dù hơi nóng nảy, nhưng ông ấy vẫn rất thích con, lần trước đánh con, cũng là thật sự nóng nảy, con chớ để ở trong lòng.”

Hà Tình nói Trần Mãnh đánh mình chắc chính là lần trộm nội y đó đi, Tịch Lục nghĩ thầm, dù sao cho dù bị đánh, lúc ấy bị đau cũng không phải là mình, không có gì, chẳng qua, Trần Mãnh quả thật xuống tay đã nhẹ lắm rồi.

Chỉ là, mỗi khi Tịch Lục ở cùng Trần Mãnh đều phải trải qua tra tấn hai mặt thân thể và tinh thần, cậu vẫn có chút sợ Trần Mãnh.

Cho nên sau khi Hà Tình nói xong, Tịch Lục liền yên tâm theo sau, chủ động xách thức ăn trong tay Hà Tình, hấp tấp lên lầu.

Lúc Hà Tình lấy chìa khóa ra mở cửa, nhìn thấy Trần Giới đang đi từ bên trong ra ngoài, cô nhìn thấy Tịch Lục đi theo sau Hà Tình với vẻ mặt vui sướng rạo rực, đáy mắt xẹt qua một chút bất ngờ.

Hà Tình cười nói: “Trần Giới à, Tịch Lục nhặt được thẻ học sinh của con, đưa tới cho con, vừa rồi lúc mẹ đi về trùng hợp gặp thằng bé, mau cám ơn người ta đi.”

Tịch Lục đỏ mặt, nói: “Cô à, cảm ơn cái gì chứ, tiện tay mà thôi.”

Đưa thẻ học sinh trong tay ra, sau khi nhìn thấy Trần Giới tiếp nhận, đầu ngón tay trắng nõn xẹt qua ảnh chụp trên thẻ học sinh, Tịch Lục không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ.

Có gián tiếp hôn ngón tay Trần Giới hay không, có hay không! Cho dù Trần Giới vừa mới đi từ WC đi ra, cậu cũng không ngại!

Trần Giới ngước mắt, sau đó nói với Tịch Lục: “Cám ơn cậu.”

Tịch Lục quay mặt sang chỗ khác, được rồi, phần lòng biết ơn này có chút nặng nề, cậu quả thật không tự chủ được có chút xấu hổ, bản sao thẻ học sinh của Trần Giới để ở trong túi, cậu làm bộ làm tịch dùng sức nhét vào trong, sau đó giả ngu giả ngốc cười.

“Không có gì.”

Hà Tình đã đi phòng bếp, dặn dò: “Tịch Lục, khoan hãy đi, nán lại đây một chút, ngồi một lát, cô cũng đã lâu không nhìn thấy con rồi.”

Tịch Lục bằng vẻ mặt “thịnh tình không thể chối từ”, lấy một nhân vật hoàn mỹ muốn về nhà nhưng bởi vì chủ nhân hiếu khách mà ở lại thuyết minh lại, cậu ngồi trên sô pha, cũng không nhịn được cho kỹ xảo biểu diễn của mình một like.

Rõ ràng nhà Trần Giới thoạt nhìn nhỏ hơn nhà mình nhiều, hơn nữa trang hoàng cũng không tính là quá tốt, nhưng Tịch Lục nhìn như thế nào cũng thấy rất thuận mắt, ngay cả ghế sô pha ngồi dưới mông cũng thoải mái hơn của nhà mình.

Trần Giới bưng một chén nước trà tới, đặt ở trước mặt Tịch Lục, từng luồng hơi nóng bốc lên nóng hổi, Tịch Lục sờ sờ cái ót, nói: “Làm phiền cậu rồi.”

Trần Giới ngồi trên ghế sô pha ở bên cạnh cậu.

Trong phòng khách chỉ có hai người Tịch Lục và Trần Giới, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng rửa rau cắt thức ăn ở trong phòng bếp truyền đến.

Tịch Lục nhanh chóng lục lọi đề tài trong đầu, làm cho không khí nóng lên, chỉ là không đợi cậu mở miệng, Trần Giới đã nói: "Tịch Lục, cậu ăn táo không?"

Tịch Lục a một cái, thật ra cậu cũng không thích ăn táo, nhưng nếu như là Trần Giới rửa, cậu bèn nở nụ cười sáng lạn, nói: "Ăn, mình thích ăn táo nhất."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Mình còn nhớ hồi cậu còn nhỏ không thích ăn lắm, mình rửa cho cậu."

Tịch Lục cảm động, mặc dù mình cũng không có ký ức với Trần Giới, nhưng Trần Giới vậy mà còn nhớ những chi tiết nhỏ đó, cậu trở thành bệnh xà tinh cũng đáng giá rồi.

Sau khi Trần Giới đưa táo cho Tịch Lục, Tịch Lục rất nể tình, trực tiếp gặm lên một cái, giòn giã.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, cửa được mở ra từ bên ngoài, Trần Mãnh đầu đầy mồ hôi đi vào, hướng vào trong nhà hô một câu, "Mình à, anh đã trở về, chiều nay cung thiếu niên nghỉ, nên anh về nhà sớm."

Một quả táo lục cục lục cục lăn đến bên chân Trần Mãnh, ông nhíu mày, nhặt lên, nhìn một chỗ hổng thật to phía trên, nói: "Xảy ra chuyện gì? Quả táo bị người ăn trộm sao?"

Tịch Lục: "…" QUQ

Tác giả có lời muốn nói: =-= canh thứ hai, đã tới chậm =-= hôm nay chạy ba bìa thiết kế xuất bản… OTZ hy vọng có thể trúng 2 bản thảo, để tôi kiếm chút tiền, mệt chết =-=. Hiện tại cố sức cảm ơn đã cổ vũ =-=, Tịch Lục một khi chuyển nhà, nữ chủ =-= tỷ lệ xuất hiện sẽ ít …Chẳng qua vẫn là nhất định phải để cho cô tầm năm chương ra một lần, gặp nhau lần nữa nhất định là đại học rồi, khi đó chính là diễn cảm tình rồi.

27. Chương 27

Trong một giây này, Tịch Lục nhanh chóng nhìn xem chung quanh có thứ gì có thể che giấu được mình hay không, đúng rồi, trốn ở sau lưng ghế sofa, cậu nhanh chóng bước chân ra, lúc một bước dài đã sắp vọt tới phía sau ghế sô pha, phần áo sau gáy lại bị một bàn tay bắt được rồi, đầu khỉ của Tịch Lục bị xiết chặt, rồi nghe thấy âm thanh u ám của Trần Mãnh, nói: "Là tao hoa mắt hay là sốt choáng váng rồi, vậy mà ở nhà nhìn thấy cái mẹt thiếu đòn này."

Tịch Lục cứng nhắc chuyển động cổ từng chút một, sau đó nhếch môi cười với Trần Mãnh, run run giọng gọi: "Bố… bố bố…"

Trần Mãnh thở dốc vì tức giận, một cái tát lại vỗ vào trên ót Tịch Lục, nói: "Bố bố bố cái đầu mày, chữ đằng sau mày dám nói ra cho tao thử xem!"

Tịch Lục nghẹn họng, một hơi nén ở cổ họng nửa ngày không thể đi xuống.

Trần Mãnh buông Tịch Lục ra, Tịch Lục lập tức đứng tại chỗ thở mạnh, Trần Mãnh cao lớn thô kệch, cao hơn Tịch Lục nửa cái đầu, chiều ngang là gấp đôi Tịch Lục, với lại tất cả đều là cơ bắp, hơn nữa lại là thầy giáo dạy võ thuật, lực đạo kia người bình thường cũng là không chịu nổi.

Cũng may thể xác và tinh thần của Tịch Lục đã chịu đủ tra tấn rồi, cậu hòa hoãn mười mấy giây, lại khôi phục tầm tầm rồi.

Nghe Trần Mãnh khó chịu hỏi: "Sao mày lại ở chỗ này?"

Tịch Lục kéo nụ cười miễn cưỡng, nói: "Chú ạ, con nhặt được thẻ học sinh của Trần Giới, đưa qua đây cho, con không có ý nghĩ khác, ngài cũng đừng nghĩ nhiều, thật!"

Ánh mắt Trần Mãnh tràn đầy hoài nghi, nói: "Thật vừa đúng lúc lại bị mày nhặt được?"

Tịch Lục chột dạ một chút, nhưng vẫn cố gắng ưỡn thẳng sống lưng lên, nói: "Chú, thật sự là con nhặt được."

"Trùng hợp như vậy? Trộm chứ gì?" Trần Mãnh trực tiếp nói.

Tịch Lục nhăn nhó, nói: "Chú, con không có trộm, chú hãy tin tưởng con, con đã cải tà quy chính rồi, con và Trần Giới bây giờ là bạn bè bình thường."

Trần Mãnh lẩm bẩm nói: "Còn là bạn bè bình thường, lúc nào tao cho phép mày cùng Trần Giới nhà chúng tao làm bạn bè rồi?"

Tịch Lục: "... Chú à, chú nói thẳng đi, rốt cuộc chú muốn thế nào?"

Trần Mãnh nhìn Tịch Lục, nhìn cậu chằm chằm, nói: "Tao muốn thế nào? Là tao hỏi mày, mày muốn thế nào? Cả ngày lắc lư đến lắc lư đi ở trước mặt con gái nhà chúng tao, rốt cuộc là mày có ý gì?"

Tịch Lục nôn nóng, trả lời: "Chú, con không có mưu đồ, con chỉ là muốn chơi đùa vui vẻ cùng Trần Giới mà thôi."

Trần Mãnh lại là thở dốc vì tức giận, bàn tay lại tiếp xúc thân mật với cái ót của Tịch Lục một cái, sau đó ông nói: "Chơi đùa, chơi cái đầu mày ý, tao đã không cho phép chúng mày chơi đùa, mày vậy mà còn muốn vui vẻ?"

Che cái ót bị đánh đến đau nhức, Tịch Lục nhăn mặt lại, ngũ quan thanh tú toàn bộ nhéo lại với nhau, nói: "Chú, con là trong sạch!"

"Bố." Trần Giới nhăn mày lại, gọi Trần Mãnh một tiếng.

Trần Mãnh lập tức mềm nhũn lại, quay đầu nhìn con gái xinh đẹp nhà mình, nói: "Trần Giới à, con xem bố đây không phải là giúp con dạy dỗ thằng nhóc này, để cho nó nhớ lâu một chút, lần sau không cần tìm loại lý do sứt sẹo này để lôi kéo làm quen với con sao?"

Mặt mày trong trẻo lạnh lùng của Trần Giới mang theo không đồng ý, nói với Trần Mãnh: "Thẻ học sinh của con là mất, Tịch Lục nhặt được giúp con, cậu ấy không có lừa bố, bố đừng vu oan người ta."

Trần Mãnh giương mắt, hung hăng trợn mắt nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Con gái, con phải biết thằng ranh Tịch Lục này rất khôn ranh, lỡ như là nó trộm."

Tịch Lục lại lần nữa kháng nghị nói: "Chú, chú phải tin tưởng nhân phẩm của con, con thật sự sẽ không làm loại chuyện này."

Trần Mãnh dùng ánh mắt khinh bỉ đánh giá qua lại Tịch Lục hai vòng, sau đó trả lời: "Một kẻ đến cả nội y cũng dám trộm, một cái thẻ học sinh có thể được coi là gì?"

Tịch Lục cảm thấy trời cũng muốn thổi tuyết rồi, tuy rằng cậu quả thật không có lập tức trả cho Trần Giới, nhưng ý nghĩ "trộm" này từ đầu đến cuối cậu đều không có, nhưng câu hỏi này của Trần Mãnh vừa ra, Tịch Lục lại cảm thấy thật ra ông ấy nghi ngờ mình cũng không phải không có lý do, nhân phẩm cậu vốn là không thành vấn đề, chỉ là cái kẻ trước khi sống lại kia hình như lớn lên sai lệch rồi.

Trần Giới trả lời: "Bố, vì sao Tịch Lục phải trộm thẻ học sinh của con? Bố có nghĩ tới hay không, Tịch Lục cần thẻ học sinh của con có thể làm cái gì, bố đừng nói lung tung nữa."

Trần Mãnh nhăn nhó cả khuôn mặt đậm chất đàn ông, nói: "Con gái, con không thể thò khuỷu tay ra ngoài nhá."

"Anh đã là người mấy chục tuổi rồi, cả ngày giận dỗi tức giận với một đứa bé làm cái gì." Hà Tình Từ bưng đồ ăn từ trong bếp ra, oán trách nhìn ông nói.

Trần Mãnh lại là trừng mắt nhìn Tịch Lục một cái, một bộ đều bởi vì mày, tao mới có thể bị vợ con gái cùng nhau nói.

Tịch Lục mặc dù ở ngoài mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại vui rạo rực, tóm lại vỏ quýt dày có móng tay nhọn mà, không nghĩ tới Trần Mãnh thoạt nhìn cao lớn thô kệch đối mặt với vợ con của mình cũng cùng một dạng với Tịch Nam Phương.

Hà Tình tiếp tục nói: "Tịch Lục à, con chớ chấp nhặt chú con, nào, rửa tay, ăn cơm, cô cố ý làm đó."

Tịch Lục vốn còn muốn ở lại ăn một chút, mặc dù trước khi cậu đến đã ăn rồi, nhưng bởi vì là mẹ của Trần Giới làm cho dù là no chết cũng muốn ăn, nhưng khi nhìn Trần Mãnh tản ra địch ý nồng đậm bên cạnh, Tịch Lục cảm thấy mình vẫn nên đi thôi.

Tịch Lục cười cười, nói: "Cái đó, cô ơi, con ăn rồi, không cần, thật."

Hà Tình nhíu mày, nói: "Cơm đã làm xong, ăn thêm một chút đi, bằng không lãng phí thì làm thế nào đây? Con xem tay nghề của cô mặc dù không phải tốt lắm, nhưng cũng không tính là quá kém cỏi, nếm thử đi."

Trần Giới nghiêng mặt qua, nhìn cậu, mái tóc màu đen nhẹ nhàng xẹt qua hai má, nói: "Ở lại, ăn chút rồi hẵng đi nhé."

Tịch Lục hô hấp căng thẳng, bị lời mới của Trần Giới làm cho sướng đến cắn răng một cái, gật gật đầu, nói: "Con ăn, cám ơn cô, thoạt nhìn rất ngon."

Ngồi ở trên chỗ ngồi, Trần Mãnh vì không để cho Tịch Lục đối diện với Trần Giới, cứng rắn tự mình đối diện với Tịch Lục, Tịch Lục không khỏi cảm thấy một trận nhức bi, cậu một mực cúi đầu, không trao đổi tầm mắt với Trần Mãnh.

Hà Tình bên cạnh nói: "Ăn đi, đừng khách khí."

Tịch Lục gật gật đầu, sau đó gắp một miếng thịt cá lên đưa vào trong miệng, cá mềm ngon miệng, hiển nhiên trước khi nấu đã ướp gia vị, dầu cay phối với tương ớt nóng rát, thịt cá trắng nõn cùng ớt đỏ rực hình thành đối lập rõ ràng, Tịch Lục lập tức khen: "Cô à, ăn ngon, ăn ngon thật."

đùi gà khoHà Tình cười rộ lên, ôn hòa lại điềm tĩnh, mị lực của người phụ nữ thành thục cho dù là đến độ tuổi này của bà cũng không thấy giảm bớt, ngược lại càng thêm một chút ý nhị, bà nói: "Con thích là tốt rồi."

"Shhhh…" Từ bên cạnh truyền đến một tiếng líu lưỡi, không cần nghĩ cũng biết là Trần Mãnh phát ra.

Tịch Lục tiếp tục lại gắp một cái đùi gà kho, còn chưa đưa vào trong bát, lại nghe thấy Trần Mãnh phát ra một tiếng líu lưỡi shhhh, Tịch Lục to đầu rồi, sau đó cười cười, ân cần bỏ đùi gà vào trong bát của Trần Mãnh, nói: "Chú, ăn đi ạ."

Biểu cảm trên mặt Trần Mãnh mới không có thúi như vậy nữa.

Hà Tình không tán thành nói: "Nào có khách gắp đồ ăn cho chủ, Tịch Lục, nào nào, ăn nhiều một chút." Hà Tình lại cầm đũa gắp không ngừng món ăn mặn nhét vào trong bát Tịch Lục.

Tịch Lục nhìn cái bát đã sắp xếp thành núi nhỏ, trong bụng đang sôi trào, mặc dù đồ ăn ngon, nhưng không phải ăn như vậy chứ, cậu cảm thấy mình ăn xong không no chết cũng khó.

Sắc mặt Trần Mãnh lại không dễ nhìn lắm rồi.

Tịch Lục yên lặng ăn cơm trong bát, thế nhưng không làm chuyện dư thừa gì để cho Trần Mãnh bắt được thóp, lúc thật sự là nghẹn không có cách nào, múc một bát canh, đưa vào trong miệng,

Tươi, đậm đà, vị ngon, ánh mắt Tịch Lục sáng lên, nói: "Cô ơi, canh này uống ngon ghê."

Hà Tình vui vẻ nói: "Trần Giới và bố Trần Giới đều rất thích uống canh, con nếu thích mà nói, cô nói cách làm cho con, con trở về nói cho mẹ con, để cho cô ấy làm cho con."

Tịch Lục cảm động, Hà Tình CMN thật là người tốt.

Một khi cảm động, Tịch Lục khó kìm lòng nổi gọi Hà Tình hô: "Mẹ…" vợ, mẹ thật tốt.

"Khụ!" Đang uống canh, Trần Mãnh chợt ho khan.

Hà Tình hỏi ngược lại: "Càng?"

(Mẹ vợ = nhạc mẫu, phát âm từ nhạc và từ càng đều là yuè, đồng âm khác nghĩa)

Tịch Lục giật mình một cái, vội vàng phục hồi lại, nói: "Càng ngày càng tốt uống, càng uống càng ngon, cho dù là no chết cũng đáng giá."

Hà Tình cười rộ lên, nói: "Ha ha, Tịch Lục con càng ngày càng biết nói chuyện rồi."

Trần Mãnh lại trừng mắt nhìn Tịch Lục thật lâu.

Tịch Lục quyết định mình vẫn nên im lặng đi, sớm ăn xong sớm siêu sinh.

"Khoai tây." Trần Giới gắp miếng khoai tây trong món khoai tây hầm thịt bò bỏ vào trong bát Tịch Lục.

Tịch Lục ngẩn người, nhìn miếng khoai tây cắt vuông vắn trong bát, lại nhìn Trần Giới đang ăn cơm, cùng với đôi đũa trong tay cô!

Bàn tay đang bưng bát cũng bắt đầu run run lên rồi, cậu gắp miếng khoai tây trong bát lên, rồi y như nhìn trân bảo, thật sự là chăm chú nhìn hồi lâu.

Cho đến khi lại bị tiếng ho khan của Trần Mãnh đánh thức, cậu vội vã ăn xong cơm trong bát, để miếng khoai tây đến cuối cùng.

Cơm trong bát đều không còn rồi, Tịch Lục nhìn khoai tây trân quý, một mực suy tính, rốt cuộc mình phải làm sao mới có thể mang miếng khoai tây này về nhà cất kỹ.

Không, không không, bây giờ cậu đã không phải là bệnh xà tinh rồi, loại hành vi này là trăm triệu lần không được.

Tịch Lục gắp miếng khoai tây lên, nhịn đau đưa vào trong miệng, chậm chạp không chịu nuốt xuống, đến cuối cùng ngẩng đầu tiếp xúc ánh mắt với Trần Mãnh đang nhìn mình lom lom.

Sợ tới mức lập tức nuốt ngay miếng khoai tây xuống.

Tịch Lục bị nghẹn vỗ ngực không ngừng, bên cạnh, Trần Giới sửng sốt, vội vàng vươn tay vỗ lưng giúp cậu, vỗ vài cái, một miếng khoai tây liền lộc cộc lộc cộc lăn ở trên mặt đất.

Tịch Lục hối hận quá chừng, lần đầu tiên Trần Giới gắp đồ ăn cho cậu, cậu ngay cả mùi vị cũng không biết, quá hãm hại rồi.

Trần Mãnh ở bên cạnh đột nhiên cười rộ lên, lúc đối mắt với Tịch Lục, đáy mắt lộ ra ý cười giễu cợt.

Tịch Lục cảm thấy mình là thật sự không thể ở lại nữa, sau khi tạm biệt Hà Tình, lưu luyến không rời nói một đám lời nhảm nhí với Trần Giới, hơn nữa hứa hẹn sẽ đi xem Trần Giới thi đấu, cuối cùng kiên trì nói một câu với Trần Mãnh: "Chú ơi, con đi trước, hẹn gặp lại." Rồi xông ra cửa trước như điên, mở cửa chống trộm ra, đóng lại, động tác làm liền một mạch.

28. Chương 28

Sau khi Trần Giới trở về phòng, trong phòng khách chỉ còn lại hai người Hà Tình và Trần Mãnh.

Hà Tình trừng mắt lườm Trần Mãnh, nói: "Nhìn đi, anh xem anh dọa con nhà người ta, người đã một bó tuổi, mà y như trẻ con, già mà không kính."

Trần Mãnh một mặt đau khổ, nói: "Mình à, em nói thằng nhóc Tịch Lục này đánh chủ ý lên cô gái nhà chúng ta, em nói anh có thể không như vậy sao? Ngược lại là em, không ngăn cản còn giúp đỡ."

Hà Tình nói: "Ngăn cản cái gì mà ngăn cản, Tịch Lục cũng không phải đứa trẻ hư hỏng gì, nếu quả thật thích con gái nhà chúng ta, vậy còn không tốt, em nhìn thằng bé lớn lên, bộ dạng đáng yêu bình thường tính cách cũng rất tốt, hiện nay yêu đương đều coi trọng tự do, chẳng lẽ anh còn muốn ngăn cản, không cho Tịch Lục thích cô gái nhà chúng ta sao? Tịch Lục thích cô gái nhà chúng ta là chuyện tốt, chứng minh Trần Giới của chúng ta tốt. Hơn nữa, Tịch Lục cũng chỉ là… nhất thời hồ đồ trộm cái áo lót, anh cứ định

cả đời nghĩ xấu thằng bé? Anh nói anh giận dỗi tức giận với một đứa bé làm cái gì, nhớ năm đó chẳng lẽ anh cũng chưa từng làm mấy chuyện hồ đồ?"

Trần Mãnh bị Hà Tình hỏi nghẹn lời, quay đầu bướng bỉnh nói: "Cho dù là mình nói như vậy, anh vẫn là không đồng ý Trần Giới nhà chúng ta qua lại quá gần với Tịch Lục kia cho lắm, em xem bình thường hành vi kia của nó là người bình thường sao? Cô gái của chúng ta qua lại gần với nó, lỡ như cũng bị nói là bệnh thần kinh, làm sao bây giờ?"

Hà Tình hỏi ngược lại một câu: "Tịch Lục có thần kinh hay không, anh không biết? Những người đó nói xấu trẻ con khắp nơi, anh không nói giúp vài câu, anh còn lẫn vào theo, có nhàm chán hay không, Tịch Lục chẳng qua là thiếu niên xao động trong thời kỳ trưởng thành, chỉ là người ta quang minh chính đại, rất nhiều người ngấm ngầm mà thôi, dù sao em vẫn là một câu, quan hệ bạn bè giữa Tịch Lục và Trần Giới, anh đừng dính vào, Trần Giới cũng lớn rồi, đã biết tự xử lý, anh không nghe thấy lần trước con bé bảo anh đừng tìm Tịch Lục gây phiền toái rồi sao? Trước đây Tịch Lục giúp con gái chúng ta nhiều lần như vậy, anh vì những chuyện nhỏ nhặt này, cứ như vậy, anh cũng thật là hồ đồ."

Trần Mãnh thở dài một hơi, nói: "Mình à, anh biết, anh cũng hiểu, Tịch Lục anh cũng không phải là chán ghét, chỉ là… Đứa bé này có chút không bình thường, anh chỉ là lo lắng cho Trần Giới nhà chúng ta mà thôi, nếu em cùng Trần Giới đã nói như vậy rồi, lần tới nhìn thấy nó, anh sẽ có thái độ tốt hơn một chút."

Hà Tình gật gật đầu, nói: "Hiểu thì tốt, chớ động một cái là tức giận không đâu với tiểu bối, anh nói anh lớn tuổi rồi, đầu to nhưng cũng không có tiến bộ, em cũng không biết năm đó rút não như thế nào mà gả cho anh."

Trần Mãnh quýnh lên, nói: "Mình à, đừng như vậy, chúng ta điểm đến là dừng điểm đến là dừng, anh thừa nhận sai lầm có thể chứ."

Hà Tình thỏa mãn đứng dậy, sau đó đi vào phòng bếp chuẩn bị rửa bát, nói: "Còn chưa đến hỗ trợ."

"Được thôi, mình ơi, anh tới đây." Trần Mãnh theo sát ở phía sau.

…

Nói đến Tịch Lục bên này về đến trong nhà nghĩ lại còn rùng mình, vừa trở về, đã nghe thấy Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương đang thương lượng về chuyện chuyển nhà.

Advertisement

00:00

Cậu không có lên tiếng, hai người bởi vì thảo luận rất nghiêm túc cũng không có phát hiện cậu đã về.

Chỉ nghe thấy Lục Quyên Quyên nói: "Bằng không, chúng ta tìm nhà ngay trong kỳ nghỉ hè này, bán căn hộ này trước đi, chống đỡ ít tiền để cho bãi than đá quay vòng một chút."

Tịch Nam Phương nói: "Quyên Quyên, anh muốn giữ lại căn hộ này cho Tịch Lục."

Lục Quyên Quyên thở dài một hơi, nói: "Em cũng không muốn như vậy, vốn nghĩ vào lúc chúng ta có năng lực, trải tốt đường cho Tịch Lục, được, bây giờ còn chưa trải tốt, đường cũng không biết nên đi như thế nào."

Tịch Nam Phương vươn tay vỗ vỗ lưng Lục Quyên Quyên, nói: "Không sao, thật sự không được, anh đem bán xe, sau đó sẽ đi vay một khoản, chịu đựng qua một thời gian, bãi than đá có thể dễ chịu rồi."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là chuyển nhà sớm, không biết Tịch Lục có thể cảm thấy quá đột ngột hay không, bãi than đá bây giờ nhất định phải có người trông coi, anh và em đi mà nói, thuận tiện hơn ở nơi này nhiều."

Tịch Nam Phương nói: "Chờ thằng bé về nói cho nó đi, để cho nó chuẩn bị tâm lý thật tốt."

Lục Quyên Quyên lắc lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Nếu không phải bãi than đá xảy ra việc này, em cũng không muốn rời khỏi nơi này, dù sao chúng ta cũng đã sống ở đây mấy thập niên rồi, đột nhiên chuyển nhà, aiz… Thật không nỡ."

Tịch Nam Phương trả lời: "Không có cách nào, cực chẳng đã, chờ bãi than đá khôi phục ổn định rồi, em muốn cùng Tịch Lục trở lại, thì trở lại đi, anh chủ yếu mang theo hai người đi, là muốn thuận tiện một chút, dù sao người một nhà ngăn cách hai nơi thật sự là có rất nhiều bất tiện."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Không sao, em chịu đựng cùng với anh, nói như thế nào cũng phải vực bãi than đá dậy."

Tịch Nam Phương thâm tình nhìn về phía Lục Quyên Quyên, nói: "Quyên Quyên."

Lục Quyên Quyên giương mắt nhìn lại: "Nam Phương."

Tịch Lục: "… Khụ, bố mẹ, con đã về." Mắt thấy nếu như mình còn không xuất hiện, bố mẹ sẽ muốn làm miệng đối miệng "bẹp bẹp", cậu vẫn cảm thấy hình ảnh có chút quá đẹp, cho nên liền không tự chủ lên tiếng ngăn cản.

Động tác của Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên cứng ngắc lại, sau đó từ từ tách ra, Tịch Nam Phương tức giận nói: "Đi đường thanh âm không biết lớn một chút."

Tịch Lục: "…"

Trên gương mặt vẫn còn phong vận kia của Lục Quyên Quyên vậy mà nổi lên một chút ráng hồng khác thường.

Bà nói: "Tịch Lục, con trở về lúc nào?"

Tịch Lục nhìn Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên, kiên định một chút tín niệm, nói: "Bố mẹ, đem bán nhà đi, đừng đi vay nữa, chúng ta chuyển nhà đến phương nam, thuê nhà đi, không sao, bây giờ người không có nhà một bó to, không phải cũng là sống được rất tốt đấy sao? Thật ra có đôi khi thuê nhà cũng rất tốt."

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên nhìn nhìn đối phương.

Tịch Nam Phương đốt một điếu thuốc, mây mù lượn lờ, ông nói: "Bán nhà, vậy có nghĩa nếu như bãi không chống đỡ được, cả nhà chúng ta sẽ chỉ có thể thuê nhà cả đời."

Tịch Lục cười, nói: "Cái gì cả đời chứ, nhà cửa thì sau này con mua cho hai người là được rồi, hai người đặt tinh lực cả nửa đời ở trong bãi, cam tâm cứ như vậy sao? Không có nhà ở, sau này lại mua, tư vị thiếu nợ không dễ chịu."

Lục Quyên Quyên ở bên cạnh khẽ nức nở, nói với Tịch Nam Phương: "Con trai đột nhiên hiểu chuyện như vậy, em có chút không thích ứng lắm."

Tịch Nam Phương nhìn Tịch Lục, nói: "Được, cứ làm như vậy, bố và mẹ mày sẽ tranh thủ làm bãi tốt hơn nữa, làm lớn, người sống trên đời chính là cược một hơi kia, mày còn không sợ, bố mày sợ cọng lông!"

Tịch Lục cười, đây mới là bố của cậu, mặc dù bình thường không nói đạo lý, nhưng trên thực tế lại là người đại khí lại có thủ đoạn, bằng không nhà bọn họ cũng sẽ không giàu có như bây giờ, chính như lời Tịch Nam Phương, Tịch Lục cũng tin tưởng ông có thể cứu vãn bãi trở lại.

Duy nhất có chút ưu thương chính là ——

Bắt đầu từ học kỳ sau, cậu sẽ không thể gặp lại được Trần Giới rồi.

Tịch Lục vẫn có chút bi thương.

Cậu cũng không định lập tức nói ngay tin tức mình chuyển nhà cho Trần Giới Trứng Lùn, cậu định nói muộn một chút, tạm thời làm như bình thường trước đã, mọi người đều trôi qua tốt đẹp.

Sau khi ở nhà thảnh thơi mấy ngày, Tịch Lục vào một ngày, sáu giờ đã ra khỏi giường, rửa mặt, loay hoay đầu tóc nửa giờ có thừa, lại chọn đi chọn lại quần áo ở trong tủ quần áo, y như phụ nữ muốn đi hẹn hò, Tịch Nam Phương thức dậy đi làm, nhìn thấy Tịch Lục cách mấy phút mặc một bộ quần soi đến soi đi trước gương, chính cậu không phiền, Tịch Nam Phương cũng sắp phiền rồi, nói với Tịch Lục: "Có phiền hay không, mấy bộ quần áo bị mày mặc tới mặc đi, cứ y như mẹ mày muốn ra khỏi nhà đi dạo phố, đàn bà quá."

Tịch Lục ỉu xìu rồi, nói: "Bố, con thật sự rất đàn bà?"

Tịch Nam Phương xéo mắt trả lời: "Chẳng lẽ mày cho rằng bản thân mày rất đàn ông sao?"

Một câu nói phủ định Tịch Lục toàn bộ rồi, Tịch Lục mặt như đưa đám, mặc trên người bộ này, không đổi, cứ như vậy, dù sao có một gương mặt ẻo lả thiếu đòn, mặc như thế nào ở trong mắt người khác đều là cái dạng kia rồi.

Tịch Lục hận mà, vì sao cậu vẫn không có dáng người cường tráng như Schwarzenegger vậy.

Cuối cùng, trước khi ra khỏi cửa, Tịch Lục nói với Tịch Nam Phương: "Bố, đừng quên lớp thuật phòng thân của con, con muốn loại có thể rèn luyện cơ bắp, có thể đổ mồ hôi, có thể dào dạt thanh xuân, tốt nhất có thể rèn luyện người thành Schwarzenegger."

Tịch Nam Phương chỉ trả về một chữ: "… Cút."

Nhà tôi có con trai sắp trưởng thành, đáng tiếc là thằng bệnh xà tinh.

29. Chương 29

Hôm nay là ngày Trần Giới thi đấu, đêm qua Tịch Lục phấn khích như mình sắp tham gia thi đấu, buổi sáng cũng là đồng hồ báo thức vừa vang lên, đã bật từ trên giường dậy, ép buộc đến ép buộc đi.

Lúc đi ngang qua cửa nhà Trần Giới, đoán chừng lúc này Trần Giới đã đến nơi thi đấu, Tịch Lục bước nhanh hơn, liền vội vàng đến nơi đó.

Trên đường gặp phải, Trứng Lùn cùng những nam sinh khác trong lớp, lúc bọn họ nhìn thấy Tịch Lục, nói: "Ôi ôi, Tịch Lục, đi xem Trần Giới thi đấu à, cùng đi!"

Tịch Lục gật gật đầu.

"Hôm nay thật là có nhãn phúc, Từ Diêm Á, Trần Giới, còn có nữ sinh trường khác, tao đã chuẩn bị xong máy ảnh rồi." Cậu trai trong lớp có biệt hiệu gọi là "anh Phim Mát" lắc lư máy ảnh trong tay tự hào nói, biệt hiệu của cậu ta chủ yếu là bởi vì mỗi lần trong tay cậu ta có tài nguyên, sẽ chia sẻ phim mới nhất cho những người chung quanh, cậu ta cũng chưa bao giờ che giấu mình xem đồ chơi này, thường xuyên qua lại, ngay cả nữ sinh cũng biết gọi cậu ta một tiếng "anh Phim Mát".

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Mày không được chụp Trần Giới."

Anh Phim Mát gật gật đầu sáng tỏ, nói: "Tao biết, biết, dù sao mục tiêu của tao cũng không phải nó, dáng người Từ Diêm Á đó là đẹp số một số hai, hôm nay hai cuộn phim của tao liền hiến tặng cho cô ấy."

Trứng Lùn nhìn Tịch Lục, hỏi: "Mày không cầm máy ảnh sao?"

Tịch Lục sửng sốt, quả thật mất vụ này rồi.

Anh Phim Mát ở bên cạnh nói: "Quên đã quên rồi, đến lúc đó tao đem máy ảnh cho mày mượn, mày chụp mấy tấm, đến lúc in ta cho mày hết, thế nào?"

Tịch Lục chần chờ một chút, cuối cùng không chống cự nổi hấp dẫn, gật gật đầu.

Trứng Lùn nói: "Nói đến, bọn mày có biết hôm nay có ai đến thi đấu không? Trường học khác có dáng dấp không tệ."

Anh Phim Mát một vẻ mặt tao đã biết rõ toàn bộ rồi, sau đó chia sẻ tất cả tin tức mình biết cho bọn họ nói: "Lần thi đấu này cũng rất được, trường chúng ta có Từ Diêm Á Trần Giới, những người dự thi những trường khác, có mấy người cũng là mỹ nữ nổi danh, chính là trường C kia, có một người đẹp lai, lai Trung Nga, vừa trắng vừa xinh đẹp, dáng người cũng là cực kỳ đẹp, nghe nói từ lúc còn nhỏ đã luyện bơi lội, còn

có trường A kia, bộ dạng cực kỳ đáng yêu, nghe nói người cũng cực kỳ mềm mại… Tóm lại nghe tao, hôm nay quả thực là nhìn đã mắt."

Tịch Lục đối với phương diện này không có bao nhiêu hứng thú, cậu chỉ là đến xem Trần Giới, những người khác có đẹp có ưa nhìn bao nhiêu, ở trong mắt cậu, không phải là một đôi mắt một cái mũi một cái miệng sao? Không khác nhau bao nhiêu.

Trứng Lùn đến gần bên cạnh Tịch Lục nói: "Tịch Lục, mấy ngày này mày ở nhà làm gì vậy? Ra ngoài chơi với chúng tao đi."

Tịch Lục trả lời: "Chúng mày chơi cái gì?"

Trứng Lùn trả lời: "Ơ, hoạt động giải trí bình thường của chúng ta mày quên rồi sao? Ở nhà anh Phim Mát cùng nhau xem phim mát mới nhất, tuốt tuốt một chút mà."

Trong đầu Tịch Lục không ức chế được toát ra một ít hình ảnh, hình ảnh này thật lòng quá đẹp, cho nên cậu chính nghĩa từ chối, nói: "Tao vẫn ở nhà thôi, xem sách một chút, làm đề luyện tập một chút."

Trứng Lùn chẹp chẹp nói: "Bây giờ mày có một loại cảm giác muốn phát triển theo hướng trạch nam, đừng tưởng rằng lần thi này mày tốt hơn tao là cao hứng, học kỳ sau tao cũng sẽ cố gắng, vượt qua mày."

Tịch Lục không có đả kích Trứng Lùn giống như trước kia, chỉ là đang suy nghĩ, học kỳ sau mày cũng không gặp được tao, vượt qua tao cũng đừng nghĩ.

Tuy rằng nghĩ như vậy, trong lòng lại có chút khó chịu.

Aiz, tuy rằng Trứng Lùn là hơi chút nói nhiều, hơi chút rắm thút, hơi chút đáng ghét, khuyết điểm một đống lớn, nhưng Tịch Lục cậu sau này miễn cưỡng sẽ nhớ, thật sự.

Đến trung tâm bơi lội lớn nhất trong thành phố, vừa nhìn bên ngoài, vậy mà rất có cảm giác nhân khí, đến sớm hơn bọn họ cũng có mấy trăm người hơn nghìn người, đám người chi chi chít chít, làm cho Tịch Lục có chút lo lắng, không biết lát nữa có thể tìm được vị trí quan sát tốt nhất hay không, cậu còn muốn chờ đến lúc Trần Giới thắng, là người đầu tiên xông lên chúc mừng cô ấy nữa cơ.

Đây là vấn đề Trứng Lùn rất nhanh sẽ giải quyết, Trứng Lùn mắt sắc nhìn thấy cô giáo bình thường huấn luyện Trần Giới bọn họ, liền vọt tới, nói với cô giáo vài câu, một lát sau, liền hất mặt lên, trở về nói: "Đi, chúng ta ngồi ở bên cạnh cô giáo, cô giáo nói để cho chúng ta làm đội cổ động viên của trường."

Tịch Lục: "… Đội cổ động viên?"

Trứng Lùn gật gật đầu, nói: "Chúng ta cứ ở bên cạnh reo hò cổ vũ là được, tăng cường sĩ khí cho trường."

Tịch Lục thở phào nhẹ nhõm, còn may không giống với cậu nghĩ đến.

Một đám người đi theo cô giáo đi vào trung tâm bơi lội trước, ấn tượng của cô giáo đối với Tịch Lục tựa hồ rất sâu, lúc nhìn thấy cậu lại cười, nói: "Em cũng tới xem thi đấu à?"

Tịch Lục không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, còn may vết thương chủ yếu đã gần khỏi rồi, không nhìn kỹ thật đúng là không nhìn ra có cái gì khác thường, cậu gật gật đầu, nói: "Em đến cổ vũ cho Trần… không, cho nhà trường."

Cô giáo lại dùng biểu cảm "em cũng đừng gạt tôi" nhìn Tịch Lục, nói: "Đến cổ vũ cho Trần Giới chứ gì." Ý cười trong mắt kia vậy mà mang theo trêu chọc, cô nói: "Trẻ con bây giờ đều trưởng thành sớm như vậy, thời đại thật sự đang tiến bộ mà, lá gan con trai càng ngày càng lớn, cũng không thể yêu sớm nha."

Tịch Lục sờ ót, nghe thấy tiếng nén cười của nhóm người Trứng Lùn cùng anh Phim Mát bên cạnh.

Lé mắt nhìn qua, liếc Trứng Lùn một cái.

Trứng Lùn cười càng vui vẻ hơn.

…

Bởi vì là cô giáo quen biết với trưởng trung tâm, trực tiếp sắp xếp bọn họ vào chỗ gần bể bơi nhất, có thể nói đã không tính là khán đài rồi, đặt mấy băng ghế nhỏ, cứ ngồi ở chỗ đó như vậy.

Tịch Lục ngẩng đầu liền nhìn thấy đám người chi chít, đần rồi mà, có một loại cảm giác mình cũng bước lên chiến trường rồi, cuối cùng kiên trì cùng Trứng Lùn bọn họ dán đề can huy hiệu trường của trường học lên trán mình, cũng không biết cô giáo lấy những bông tua lấp la lấp lánh của đội cổ động nữ ở đâu, mỗi người cho một cái.

Tịch Lục thật vừa khéo, lấy phải một cái màu hồng, nhìn chằm chằm bông tua cổ vũ lấp lánh làm mù mắt chó của cậu trong tay, Tịch Lục quay đầu nói với Trứng Lùn nói: "Chúng mình đổi lại một chút."

Trứng Lùn số hên, lấy được một cái màu xanh nhạt, những người khác đơn giản là màu vàng màu trắng màu xanh biếc, thảm nhất là thuộc về Tịch Lục, màu hồng.

Trứng Lùn thề sống chết bảo vệ bảo bối của mình, nói: "Tao không cần, tao chỉ thích cái này của tao, ai đòi cũng không cho, tao mặc kệ, không phải là cổ vũ một chút sao, vừa lúc, thu hút nhiều lực chú ý, không chừng, Trần Giới đi ra cái nhìn đầu tiên có thể nhìn thấy cái tua màu phấn hồng này của mày, đúng không?"

Vì trưng cầu sự thừa nhận, Trứng Lùn nói với những người bên cạnh: "Bọn mày không cảm thấy sao? Màu hồng thu hút người biết bao mà."

Anh Phim Mát nói: "Ừ, đúng đúng, rất đẹp mắt."

"Đúng đó, Tịch Lục mày rất thu hút mà, đến lúc đó Trần Giới nhìn thấy mày cổ vũ cho nó, nói không chừng trực tiếp chính là hạng nhất."

"Vậy mày chính là công thần rồi."

Tịch Lục bị lừa dối lâng lâng, bông tua cổ vũ trong tay thật ra thoạt nhìn cũng không có bết bát như trong tưởng tượng, gật gật đầu.

Đi ngang qua một đôi mẹ con xem thi đấu, cô con gái đứng ở trên ghế khán giả, chỉ vào Tịch Lục bên dưới, bập bẹ non nớt nói với mẹ: "Ma ma, anh kia thoạt nhìn hài hước quá nhỉ."

Người mẹ nhíu nhíu mày, nói: "Ừm… Làm sao thoạt nhìn hơi quen quen."

Tịch Lục ngẩng đầu, nhìn đôi mẹ con này, cũng cảm thấy hơi quen quen ——

Phốc, không phải là lúc ở trước cửa nhà Trần Giới, đôi mẹ con kia sao? Cô bé kia còn gọi cậu là đại biến thái cơ đấy.

Tịch Lục là lấy ơn báo oán như vậy, cậu lộ ra một nụ cười với hai mẹ con kia, người mẹ sửng sốt, quay đầu ngay lập tức bếthốc con mình đi xa rồi.

Cô bé con lộ ra một đôi mắt nhìn Tịch Lục.

Người mẹ bên cạnh nói: "Tại sao lại là thằng bệnh thần kinh này? Sau này phải nhớ nhìn thấy thằng bệnh thần kinh này là phải chạy thật xa, biết chưa?"

Cô bé con giòn giã "vâng" một tiếng.

…

Tịch Lục sờ sờ gương mặt của mình, cậu trông dọa người như vậy sao?

Còn không để cho cậu suy nghĩ nhiều, radio trong trung tâm bơi lội đã phát ra quốc ca của nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa.

Tịch Lục định đứng dậy kính chào theo bản năng, chẳng qua nhìn thấy người chung quanh đều không có phản ứng, cậu dừng lại, đặt mông lại ngồi xuống, phắc, coi như đã xong nghi thức kéo cờ rồi.

Sau đó loại giọng nữ cao vút lanh lảnh thường xuất hiện trong radio ở những năm tám mươi vang lên ——

"Cuộc thi bơi lội dành cho các trường THPT thành phố A lần thứ năm, hiện tại bắt đầu, cho mời đại biểu trường học vào sân."

Tịch Lục: "…" Mẹ kiếp, đây là tiết tấu gì.

Cậu vốn cho là cuộc thi trong thành phố mà thôi, tùy tùy tiện tiện ra sân, sau đó lãnh đạo trường học phát biểu mấy câu không phải là đủ rồi sao? Sau đó thi đấu nghiêm túc xong, phát thưởng xong là xong thôi.

Làm đến long trọng như vậy, Tịch Lục ngồi ở bên dưới, cảm giác da đầu có chút tê dại rồi

30. Chương 30

Mấy đại biểu của những trường học khác đi ra, bên cạnh, Trứng Lùn cùng những nam sinh khác ở nơi đó bắt đầu reo hò, cô giáo bên cạnh trừng mắt lườm bọn họ một cái nói: "Chờ trường mình đi ra, hẵng hô, đừng thấy con gái người ta xinh đẹp là ở chỗ này gào thét như quỷ."

Trứng Lùn bọn họ xấu hổ cúi đầu, nhưng mắt của một đám người vẫn không nháy một cái nhìn những cô bé xinh đẹp như đóa hoa trên đài, cho dù là mặc đồ thể thao, đều đẹp!

Khi trong radio truyền đến tên trường của bọn họ ——

Cô giáo hét lớn một tiếng: "Trung học XX, cố lên!"

Theo sát sau Trứng Lùn cùng Anh Phim Mát cầm bông tua cổ vũ trong tay lên không ngừng lúc lắc, hô to: "Trung học XX, cừ nhất, trung học XX mạnh nhất."

Tịch Lục: "..."

Trứng Lùn đụng Tịch Lục một cái, cho một ánh mắt nói: "Mày sững sờ làm gì, còn không mau mau hô cùng chúng tao."

Tịch Lục bất đắc dĩ cầm bông tua cổ vũ màu hồng lên, nhẹ nhàng lay động, "trung học XX, được hạng nhất."

Sau khi cô giáo đi tới, tựa hồ nhìn thấy Tịch Lục đang lười biếng, quát: "Lớn tiếng một chút, phải cho mọi người trên đài đều nghe thấy, giác ngộ của trường chúng ta."

Tịch Lục cắn răng, duỗi tay dùng sức đong đưa, sau đó nói: "Trung học XX, được hạng nhất."

Cô giáo lại quát: "Không đủ! To tiếng thêm nữa, cậu là không có bú sữa mẹ hay là như thế nào? Ngay cả tiếng của tôi cũng không bằng."

Tịch Lục chợt đứng dậy, cầm bông cổ vũ màu hồng dùng sức toàn thân lắc lư, sau đó rống lớn một tiếng: "Trung học XX, được hạng nhất."

Trung tâm bơi lội có một giây tựa hồ là im ắng như vậy.

Sau đó một trận âm thanh ồn ào.

Tịch Lục xấu hổ đỏ mặt làm tiếp, cúi đầu nhìn bông tua cổ vũ màu hồng trên tay, đù má, mặt mình cũng sắp cùng một màu với bông này rồi.

Trứng Lùn ở bên cạnh cười rút gân rồi, ôm bụng người ngã ngựa đổ, cả người tựa vào trên lưng anh Phim Mát, cười đến bụng cũng sắp đau rồi.

Vẻ mặt của cô giáo cũng có chút xấu hổ, nói: "Bảo cậu lớn tiếng một chút, cũng không phải làm bảo cậu thu hút chú ý như vậy mà."

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn lên, rất nhiều người đều nhìn mình chỉ chỉ chõ chõ, đầu lại đơ rồi, tầm mắt không cẩn thận đụng vào Trần Giới vừa mới lên đài, Trần Giới mặc bộ đồ thể thao màu lam nhạt, buộc tóc lên, lộ ra gương mặt xinh đẹp, một đôi mắt lành lạnh vào lúc đối diện với Tịch Lục lại chứa ý cười.

Advertisement

00:00

Tịch Lục lập tức đột nhiên cảm thấy thật ra cũng không có hỏng bét như vậy.

Mất mặt cũng không phải chuyện một hai lần, cũng không thiếu lần này.

Quan trọng là Trần Giới nghe thấy được tiếng mình cổ vũ là được rồi.

Trên mặt Tịch Lục lại giương lên nụ cười, chỉ là nụ cười này không có kéo dài bao lâu, đã bị một ánh mắt vô cùng nóng rực vô cùng đâm người ép đi.

Cậu luôn cảm thấy có người đang hung tợn nhìn cậu, thoáng nhìn khắp nơi.

Rồi nhìn nhau một cái rất "thâm tình" với Trần Mãnh, Trần Mãnh ngồi bên cạnh Hà Tình, Hà Tình đang cao hứng nhìn Trần Giới trên đài, vẻ mặt vui mừng.

Đầu Tịch Lục lại đơ rồi, kéo ra một nụ cười gượng gạo với Trần Mãnh, lập tức cúi đầu, quyết định trước khi cuộc thi đấu kết thúc sẽ không nhìn về hướng kia nữa.

Sau khi hiệu trưởng các trường diễn thuyết, lại để cho giám khảo đến đọc diễn văn, đội hình giám khảo lần này thật đúng là không nhỏ, tùy tùy tiện tiện một người cũng là cấp bậc quốc gia, mặc dù cũng không phải là rất nổi danh, nhưng ở trong cuộc thi cấp thành phố có thể nhìn thấy được những người này đã xem như không dễ dàng rồi.

Thành phố A không thể so với những thành phố lớn phương nam, nhiều lắm được coi là tuyến hai tuyến ba, giá phòng rẻ, môi trường tuyệt đẹp, tiết tấu cuộc sống cũng không nhanh bằng thành phố lớn, thích hợp dưỡng lão.

Tịch Lục cũng là lần đầu tiên nhìn thấy quá nhiều người như vậy.

Nghĩ thầm trách không được Trần Giới lại khẩn trương, đổi thành cậu không chừng đã sớm bị dọa tè ra quần rồi.

Mỗi trường lại cử ra học sinh đại diện phát biểu, trong đó có một cô gái lai cực kỳ thu hút ánh mắt, ngay cả Tịch Lục cũng không nhịn được nhìn thêm hai lần, chẳng qua cậu hoàn toàn chỉ là ham mới lạ, hoa hồng lai tuy đẹp nhưng vẫn là hoa dại bản địa thơm hơn.

Không, cậu hình dung sai rồi, loại trình độ đó của Trần Giới, phải là vua của các loài hoa.

Đại diện phát biểu của trường mình cử ra lại không phải là Trần Giới, mà là Từ Diêm Á vẫn luôn giỏi về giao tiếp, Từ Diêm Á vừa ra, Trứng Lùn cùng một đám người bên cạnh liền đồng loạt bắt đầu gào to.

Từ Diêm Á lên đài cũng không khẩn trương, nhìn đám người chi chít, liền trực tiếp ào ào nói ra, cũng không ngừng, sau khi nói xong thì về, cực kỳ tăng thể diện cho trường học, cũng không trách được có nhiều người thích Từ Diêm Á như vậy, nữ sinh như Từ Diêm Á đúng là loại hình đám thiếu niên tuổi này yêu thích phổ biến.

Lúc Từ Diêm Á xuống đài lộ ra một nụ cười thật to.

Anh Phim Mát lập tức lấy máy ảnh ra, tách tách chụp lên.

Tịch Lục nói với anh Phim Mát: "Phim Mát, cho tao mượn máy ảnh của mày một lát, tao muốn chụp Trần Giới một chút."

Anh Phim Mát nói: "Được, mày đợi đã, tao chụp xong tấm này rồi cho mày mượn."

Nhận lấy máy ảnh anh Phim Mát đưa tới, Tịch Lục cầm máy ảnh ngắm ngay phương hướng Trần Giới.

Trần Giới nghiêng mặt không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng cho dù là như vậy, cũng là cực kỳ ăn hình.

Tịch Lục ấn shutter, dừng hình ảnh ở một màn xinh đẹp này.

Chỉ là Trần Giới lại đột nhiên ngước mắt lên, Tịch Lục hoảng hốt, như bịt tay trộm chuông quay đầu cứng ngắc chụp nữ sinh của những trường khác mấy tấm.

Sau đó đưa cho anh Phim Mát, nói: "Rửa ảnh xong, cho tao nhé."

Phim Mát nhận lấy máy ảnh, nhìn nhìn ảnh Tịch Lục chụp, nói: "Mày chỉ chụp một bức? Phía sau toàn là cái gì đấy, đều không rõ."

Tịch Lục ngượng ngùng nói: "Đến lúc đó tao trả tiền phim cho mày."

Phim Mát trả lời: "Không sao, tao chỉ là nói lúc mày chụp cầm chắc một chút."

Tịch Lục gật gật đầu, vẫn có chút chột dạ.

Một chuỗi dài diễn thuyết trước thi đấu coi như xong rồi, sau đó trận thi đấu đầu tiên là hai trường đấu với hai trường, tổng cộng có bốn trường học dự thi, phân biệt trường học chiến thắng, lại thi đấu quyết định ra người thắng, người thắng sau cùng đại diện cả thành phố đi tham gia giải thi đấu mang tính chất toàn quốc.

Quy tắc chiến thắng đại khái chính là, hai trường học thi đấu, đồng thời cử ra bốn học sinh, tám người tiến hành thi đấu, năm hạng đầu, nếu có ba hạng hoặc hơn ba hạng là đến từ một trường học trong đó, thì thắng, ngược lại là thua.

Trường của Tịch Lục bọn họ là cao trung được xem là chẳng ra gì trong thành phố, bình thường đều là thi vào cao trung cực kỳ kém, cuối cùng thật sự là không có cách nào nhét tiền là có thể vào được.

Tiện thể nhắc tới, lúc Tịch Lục thi vào cao trung phát huy vượt xa bình thường, vừa lúc đạt tới điểm sàn trúng tuyển của trường, cho nên cậu cũng là thiếu chút nữa là phải đi học kiểu này.

Cũng chỉ có chính cậu biết, trong nhật ký từng nhắc tới, bởi vì Trần Giới nói muốn học trường học này, cậu mới có thể cố gắng ba tháng, cuối cùng có thành tích này.

Mà Tịch Lục trước khi sống lại sở dĩ có thể thi được trường học này, chủ yếu hoàn toàn là dựa vào vận may.

Chẳng qua sau khi lên trung học, trụ cột của mình vốn không tính là tốt, hơn nữa bình thường cũng không chăm chỉ học cho lắm, thành tích liền xuống dốc không phanh.

Trần Giới bọn họ coi như là vận số tốt, ít nhất một vòng này, trường học đối phương không có mấy học sinh bơi lội tốt.

Các cô làm nóng người xong, liền bắt đầu thi đấu.

Tiếng còi thi đấu vừa mới vang lên, cô giáo lại là một tiếng quát tháo: "Cùng nhau hô!"

"Trung học XX cừ nhất, trung học XX mạnh nhất!"

"Trung học XX được hạng nhất!"

"Từ Diêm Á, cố gắng lên!"

Một tiếng hò hét hòa vào tiếng hò hét lộn xộn, Tịch Lục nghe tiếng hơi giống anh Phim Mát, chẳng qua cô giáo cũng không chú ý đến, cậu cũng hô theo: "Trần Giới cố gắng lên!"

Cô giáo lần này thật vừa đúng lúc vậy mà nghe thấy được, cô nhìn Tịch Lục, nói: "Mặc dù tôi cũng hiểu em, nhưng em phải cổ vũ cho trường chúng ta biết không? Trường học cũng không phải chỉ có một mình Trần Giới tham gia thi đấu."

Da đầu Tịch Lục tê dại, gật gật đầu, lắc lư bông tua cổ vũ trong tay, hô: "Trung học XX, cố lên."

Kết quả tất nhiên không cần phải nói, năm hạng đầu, trừ hạng thứ tư là của trường học đối phương, những hạng khác toàn bộ đều là của trung học bọn họ.

Trần Giới giữ vững trình độ trước kia, vẫn là hạng nhất, mà Từ Diêm Á là hạng hai, Trương Chân thứ ba, Tôn Nhất Thụy thứ năm.

Mà bên kia hình như cũng kết thúc rồi.

Trường học của cô gái lai thắng.

Ngũ quan lập thể mỹ lệ cùng với làn da trắng nõn, thân hình cao gầy đầy đặn ở trong một đám con gái có vẻ đặc biệt bắt mắt, đặc biệt đầu tóc màu vàng nhạt kia càng thêm là thu hút lực chú ý, đặt ở trong mắt

đàn ông tuyệt đối là VƯU vật sống sờ sờ, đặt ở Nhật Bản vậy thì tuyệt đối là mặt hàng các công ty lớn tranh đoạt.

Chính là quá đẹp, đẹp có chút không phù hợp với thực tế.

Tác giả có lời muốn nói: =V= không có nhắn lại… sắp khóc rồi…

31. Chương 31

Anh Phim Mát bên cạnh bắt đầu giới thiệu cặn kẽ cô bé này cho mọi người, nói: "Cô gái này tên là Kris, nghe nói là mới vừa trở về từ Nga, hồi trước ở Nga chính là thành viên của đội bơi lội trường học, dáng vẻ xinh đẹp không nói, quả thực chính là toàn năng, nghe nói biết không ít thứ, vũ đạo, piano, ngay cả ca hát cũng là trình độ cấp một, tao cảm thấy sau này cô gái này tuyệt đối không đơn giản, bằng không đợi lát nữa chúng ta đến gần, ngộ nhỡ người ta sau này nổi tiếng rồi, nói như thế nào chúng ta cũng là người từng tiếp xúc với ngôi sao đó."

Trứng Lùn ở bên cạnh chảy nước miếng, tán đồng nói: "Đi chứ, chờ lát nữa đi làm fan cuồng luôn, xin kí tên, anh Phim Mát nhất định phải chụp thêm mấy tấm cho tao, không khỏi quá đẹp đi."

Anh Phim Mát đáp ứng không ngừng nói: "Được, đến lúc đó mày cũng giúp tao chụp mấy tấm ảnh chung với cô ấy, in ra tao sẽ dán ở đầu giường, mỗi ngày tỉnh dậy đều có thể thấy được, đẹp biết bao nhiêu mà."

Trứng Lùn gật đầu lia lịa, hỏi: "Tịch Lục, mày cảm thấy Trần Giới và Kris này người nào xinh đẹp hơn thế?"

Tịch Lục cho ra đáp án vô cùng dứt khoát, nói: "Trần Giới."

Trứng Lùn nhíu mày, nói: "Tao nói, cho dù mày thích Trần Giới, cũng không thể bẻ cong sự thật như vậy chứ, tuy rằng Trần Giới là rất xinh đẹp, nhưng hoàn toàn không phải một cấp bậc với Kris này mà, mày xem gương mặt kia, đặt ở trên TV làm ngôi sao, cũng không có mấy cô gái có thể sánh được."

Tịch Lục trả lời: "Nào có như thế? Mắt Trần Giới xinh đẹp hơn cô ấy, mũi xinh đẹp hơn cô ấy, miệng cũng xinh đẹp cô ấy, dáng người tuy rằng không khác nhau nhiều lắm, chẳng qua vẫn là Trần Giới cao hơn một chút xíu, cho nên Trần Giới toàn thắng."

Trứng Lùn: "… Đủ rồi đó, mày là đồ fan cuồng của Trần Giới."

Tịch Lục lé mắt nhìn thoáng qua Trứng Lùn nói: "Mày cút sang một bên."

Giữa trận nghỉ ngơi chừng nửa giờ, Tịch Lục vốn muốn xông tới nói chuyện với Trần Giới, nhưng nhìn thấy Trần Mãnh cùng Hà Tình đi qua, được rồi, trước hết cậu vẫn nên đừng đi qua.

Trần Giới nhận nước trong tay Trần Mãnh, lẳng lặng uống vào.

Mà Hà Tình ở bên cạnh không ngừng khen ngợi cô, cô lại có chút không yên lòng, vừa rồi cô thi đấu xong trước bèn đi xem Kris kia thi đấu.

Vừa nhìn một cái đã phát hiện, cách bơi của Kris hoàn toàn khác với cô, cho dù là kỹ xảo bơi tự do rất nhiều cũng không giống với trong nước, Trần Giới phát hiện loại cách bơi này của cô ấy tựa hồ thoạt nhìn khá phí sức thậm chí là sẽ tăng nhanh sói mòn thể lực hơn, nhưng đồng thời sức bật lại lớn cực kỳ.

Tốc độ một vòng của cô ấy nếu so với Trần Giới thì nhanh hơn trên nửa giây, nửa giây là bao nhiêu, đối với một người bơi lội có thể biết được rõ ràng, sự chênh lệch của mình và Kris.

Cô nhíu mày, cô giáo đi tới, tựa hồ cũng phát hiện vấn đề này, cô gọi Trần Giới qua một bên, nói: "Trần Giới, vừa rồi em cũng nhìn thấy, tốc độ của Kris kia nhanh hơn em."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Thưa cô, em có thể không thể giành được hạng nhất rồi."

Cô giáo lại mắng: "Nói lời xúi quẩy gì thế, kết quả thi đấu còn chưa có, đến cả trận đấu còn chưa bắt đầu mà em đã như vậy rồi, có thể thắng được thế nào, hãy nghe tôi nói, cách bơi của Kris kia tuy rằng rất nhanh, nhưng chỗ khuyết điểm cũng lớn, em ấy là dựa vào sức bật nửa đoạn sau để giành chiến thắng, cách bơi của em cũng không thể giống như trước đây, mặc dù bây giờ lâm thời thay đổi, có chút khó khăn, nhưng ngay từ đầu em phải bứt lên trước, có thể cố gắng bao nhiêu thì cố gắng bấy nhiêu, từ lúc xuất phát phải bỏ em ấy xa một chút, cho dù là nửa đoạn sau em ấy phát lực, em cũng có khả năng chiến thắng."

Trần Giới trầm mặc một chút, cuối cùng gật gật đầu, nói: " Được, em sẽ nghe cô."

Cô giáo gật gật đầu, sau đó nói: "Vậy được, còn có một thời gian ngắn, em nghỉ ngơi một lát trước đã, đừng có chạy lung tung, hoặc là em tới đó ngồi một chút, đừng lãng phí thể lực." Cô chỉ vào băng ghế nhỏ bên cạnh Tịch Lục, nói.

Trần Giới trả lời: "Vâng."

Trần Mãnh và Hà Tình lại trở về khán đài, chẳng qua là Trần Mãnh hồi lâu cũng không tìm được bóng dáng của con gái mình, cuối cùng lại nhìn thấy con gái mình ở chỗ thằng ranh Tịch Lục kia.

Trần Mãnh đang muốn đi túm thằng nhóc Tịch Lục kia, lại bị Hà Tình nói: "Anh làm gì thế, ngồi yên ở đây, con gái thi đấu đấy, đừng gây chuyện."

Trần Mãnh ấm ức chỉ vào phương hướng Tịch Lục nói: "Mình à, em xem đi, anh có thể không gấp sao?"

Hà Tình nhìn thoáng qua, nói: "Có cái gì? Trần Giới nghỉ ngơi ở chỗ đó, chẳng lẽ anh còn muốn quấy rầy con bé?"

Trần Mãnh nóng nảy, nói: "Thế con bé có thể nghỉ ngơi ở chỗ này mà."

Hà Tình nói: "Anh đừng quên, lúc trước anh đáp ứng em cái gì."

Trần Mãnh không nói, ngồi ở chỗ đó dùng sức trừng Tịch Lục.

Tịch Lục vốn là đang ngẩn người nhìn bông tua cổ vũ màu hồng trong tay mình, lúc cậu đang suy nghĩ bông tua có phải cũng có thể làm cầu đá hay không, lại cảm giác được ghế bên cạnh mình bị ngồi, tưởng là cô giáo, cũng không có ngẩng đầu, hỏi: "Cô giáo, bông tua có thể làm cầu đá không ạ?"

Trần Giới ngẩn người, giọng nói lành lạnh có chút linh hoạt kỳ ảo, cô nói: "Vậy cậu có thể thử xem?"

Tịch Lục chợt ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Giới.

Tóc Trần Giới ướt sũng, cô đã lấy mũ bơi và kính bơi xuống rồi, hai bên tóc ngang vai bị cô gạt ra sau tai, giọt nước chảy xuống hai má trắng nõn, trong đó một giọt càng thêm là lướt qua cánh môi cô, thoạt nhìn cực kỳ hấp dẫn, con ngươi điểm xuyết màu mực như ánh sao, phối hợp nụ cười bên khóe miệng không tính là quá lớn kia, cả người giống như là tinh linh bay ra từ trong nước.

Mặt Tịch Lục lập tức liền nóng đến mức có thể nướng trứng gà rồi, chợt nhảy dựng lên, nói: "Trần… Trần Trần… Trần Giới…"

Trần Giới cười, nói: "Hở? Làm sao?"

Tịch Lục đỏ mặt, tầm mắt lắc lư xung quanh, nói: "Không, không có gì…"

Trần Giới gật gật đầu, nhìn đề can huy hiệu trường dán trên trán Tịch Lục kia, nhếch khóe môi lên, nói: "Cậu là bị cô giáo kéo qua cổ vũ sao? Vừa nãy mình nghe thấy tiếng của cậu rồi, cám ơn."

Tịch Lục mừng khấp khởi trả lời: "Không có gì, Trần Giới cậu biểu hiện siêu tốt, cho dù mình không cổ vũ, cậu nhất định cũng có thể giành được hạng nhất."

Trần Giới cúi đầu, lông mi bởi vì bọt nước mà thoạt nhìn càng dài và dày đặc, một nốt ruồi nho nhỏ làm Tịch Lục nhìn thấy ngứa ngáy khó nhịn, cô nói: "Có giành được hạng nhất hay không, cũng không có gì."

Tịch Lục ngẩn người, thật ra cậu đã sớm nhìn ra được, Trần Giới rất coi trọng kết quả thi đấu, mặc dù cô nói nói không quan trọng, thực ra vì thi đấu trả giá không kém hơn người khác, mỗi ngày chỉ là ở trong bể bơi cũng có chừng ba bốn giờ trở lên, làm người nghiệp dư bình thường đã coi như là giỏi lắm rồi.

Cậu cảm thấy Trần Giới bây giờ thoạt nhìn có chút mất mát, tuy rằng không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng cậu vẫn là lấy dũng khí, nói: "Vì sao không quan trọng? Trần Giới cậu nỗ lực lâu như vậy, chính là vì hạng nhất, không vì hạng nhất, vậy những cố gắng kia còn có tác dụng gì? Mặc dù đều nói hữu nghị thứ nhất thi đấu thứ nhì, nhưng không có người sẽ không không coi trọng kết quả, Trần Giới cậu chính là tới để giành hạng nhất, cho nên, bất kể thế nào, đừng buông tha nhé."

Trần Giới rũ mắt, tựa hồ đang cẩn thận nghe lời Tịch Lục nói.

Hồi lâu không có trả lời, Tịch Lục có chút luống cuống, có phải là cậu nói sai cái gì hay không, Trần Giới không thích nghe, liền không để ý đến mình nữa, mẹ kiếp, cái miệng này của cậu…

Lại nghe thấy Trần Giới đột nhiên cười lên, khóe mắt hơi cong thành hình trăng lưỡi liềm, nói: "Tịch Lục, cậu nói đúng, mình sẽ giành hạng nhất."

Tịch Lục nhìn thấy nụ cười này của Trần Giới, sau đó cũng cười, cậu sờ ót, đỏ mặt nói: "Bất kể thế nào, mình cũng sẽ cổ vũ cho Trần Giới cậu."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Tịch Lục, cậu nếu vĩnh viễn đều như vậy, đừng thay đổi thì tốt rồi, cậu trông thế này là tốt nhất."

Tịch Lục sửng sốt.

Ừm…

Ý của Trần Giới cậu là, dạng bệnh xà tinh của cậu vẫn là tốt?

Đừng như vậy chứ, cậu đang muốn thay đổi bản thân mà.

Cậu thấp thỏm hỏi: "Cái đó Trần Giới, cậu thích Schwarzenegger không?"

Trần Giới trả lời: "Ừm, cũng được, không tính là thích, nhưng từng xem phim của ông ấy."

Tịch Lục đột nhiên vui vẻ, nói: "Vậy thì tốt rồi." Cho nên, cậu cứ yên tâm phát triển theo con đường Schwarzenegger này đi.

Trần Giới: "?"

Trứng Lùn cùng anh Phim Mát bọn họ cũng đã chạy đi lôi kéo làm quen với cô em lai kia rồi, khổ nỗi quá nhiều người theo đuổi cô em, quả thực là chen cũng không chen vào được, hết cách, chỉ có thể trở về, đi một tí đã nhìn thấy Tịch Lục ngốc đơ cùng một chỗ với Trần Giới.

Thằng này còn để cho bọn họ sống nữa hay không! Tịch Lục cho dù không có kết giao với Trần Giới, nhưng mỗi ngày "mắt qua mày lại " như vậy, để cho đám đàn ông độc thân này nhìn như thế nào cũng hâm mộ ghen tỵ biết bao mà.

Dưới cơn giận dữ, một đám người bọn họ chạy ra ngoài trung tâm bơi lội, mỗi người mua về một que kem, chính là không mua cho Tịch Lục.

Trần Mãnh bên này nhìn bộ dáng vừa nói vừa cười của Tịch Lục và Trần Giới, chợt từ khán đài đứng dậy, nói với vợ mình: "Anh đi mua kem."

Hà Tình nói: "Đi thì đi, đừng làm cái gì kỳ quái, đi sớm về sớm, sắp bắt đầu thi đấu rồi."

Trần Mãnh nhìn khuôn mặt tươi cười thiếu đòn kia của Tịch Lục, thở ra hít vào một hơi, tức giận đi ra ngoài, thật sự đi mua kem.

…

Tác giả có lời muốn nói: =-= bản thảo bản thảo, vì bản thảo mà cố gắng!

32. Chương 32

"Hey, Tịch Lục, đến xem thi đấu à." Từ Diêm Á vừa mới thi đấu xong liền cười nói chuyện cùng một đám nữ sinh, sau khi nói xong, liền nhìn thấy Tịch Lục, đi tới chào hỏi.

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn thấy Từ Diêm Á, Từ Diêm Á mặc đồ bơi màu đen, mảng tóc đỏ thật dài nhỏ nước, một khuôn mặt hình trái tim dính đầy bọt nước, trông xinh đẹp mà khêu gợi.

Giữ vững phi lễ chớ nhìn, Tịch Lục vẫn là cúi đầu, phóng tầm mắt tới xa xa, nói: "Ừm, mình tới cổ vũ cho các cậu."

Từ Diêm Á ngồi ở vị trí của Trứng Lùn, nói với Tịch Lục Trần Giới bên cạnh: "Trần Giới, Kris kia cảm giác rất lợi hại, chẳng qua, Trần Giới cậu nhất định sẽ thắng được, đến lúc đó mình sẽ theo ở phía sau, tối thiểu cũng phải giành được hạng ba."

Trần Giới ngước mắt lên, nói: "Tôi không nhất định sẽ chắc chắn được hạng nhất, Từ Diêm Á cậu cũng có thể giành được hạng nhất."

Từ Diêm Á nhếch môi lên, nói: "Trần Giới, mình có tự mình biết mình, Kris kia mình khẳng định là không bơi bằng, chẳng qua mấy người khác của trường bọn họ chắc không phải là đối thủ của mình."

Từ Diêm Á không liều lĩnh nhưng tự tin, điểm ấy thật ra rất làm người ta thích.

Đoàn người Trứng Lùn mua kem que xong trở lại, liếc mắt liền nhìn thấy Tịch Lục bên trái một Từ Diêm Á, bên phải một Trần Giới, kích thích tố tuyến thượng thận của mọi người đều đột nhiên tăng lên, Trứng Lùn kêu một một tiếng quái lạ, gào thét nói: "Đây CMN còn là người sao! Còn có nhân tính sao! Tiểu tiện nhân Tịch Lục này, vậy mà vào lúc chúng ta không có ở đây đồng thời nói chuyện phiếm cùng hai người đẹp, đây là tiết tấu muốn bức tử người sao!"

Anh Phim Mát còn tính là trấn định, cầm máy ảnh trong tay lên tách tách chụp cho Tịch Lục bọn họ mấy tấm.

Trứng Lùn buồn bực nói: "Mày chụp làm gì thế?"

Anh Phim Mát đẩy đẩy kính mắt trên mũi, chính nghĩa nói: "Lưu lại chứng cớ, tí nữa cùng nhau lên án Tịch Lục."

Trứng Lùn giơ ngón tay cái lên với anh Phim Mát, nói: "Thật tuyệt."

Anh Phim Mát gật gật đầu, chẳng qua ảnh chụp trong máy ảnh thế nhưng phần lớn đều là đặc tả Từ Diêm Á, hình ảnh Tịch Lục chỉ chiếm một chút xíu.

Trong radio lại truyền tới giọng nữ cao vút mà công thức hoá: "Người dự thi trường trung học XX và trường trung học ZZ, xin chuẩn bị sẵn sàng, trận đấu còn năm phút đồng hồ nữa sẽ bắt đầu."

Từ Diêm Á nhảy từ trên ghế của Trứng Lùn lên, tràn đầy tinh thần nói: "Đi thôi, Trần Giới."

Trần Giới gật gật đầu.

Tịch Lục đứng dậy, nhìn cô, đỏ mặt, thấp thỏm nửa ngày, nói: "Cố lên."

Trần Giới khẽ nhếch môi lên, sau khi gật đầu rồi đi theo Từ Diêm Á rời đi.

Từ Diêm Á nghiêng mặt nhìn Tịch Lục, trên mặt Tịch Lục mang theo đỏ ửng, rất cao, gương mặt thoạt nhìn nói như thế nào cũng xem như là loại hình làm cho con gái thích.

Advertisement

00:00

Lúc Tịch Lục mới vừa tới trường học, ở trong đống nam sinh bằng vào một khuôn mặt ưa nhìn rất dễ làm người khác chú ý, thật ra Từ Diêm Á đã chú ý đến Tịch Lục từ rất lâu trước kia.

Lúc lớp mười vừa mới khai giảng huấn luyện quân sự, Tịch Lục rất cao, cộng thêm làn da trắng, mặc quân phục rằn ri màu xanh biếc, lưng thẳng tắp, nói như thế nào cũng là một người không thể quên, lúc nói

chuyện cùng người khác, trên gương mặt có lúm đồng tiền ẩn ẩn, ngũ quan tuấn tú, cả người thoạt nhìn rất nhu hòa, rất thoải mái.

Đám con gái trong lớp xúm vào một chỗ thảo luận về con trai lớp khác.

Rồi có người nhắc tới Tịch Lục.

"Mau nhìn, cậu kia trông thế nào?" Một người chỉ vào bóng lưng Tịch Lục.

Tịch Lục đang đứng bằng tư thế quân đội, trên trán toát ra mồ hôi lấm tấm, đã huấn luyện quân sự một ngày, có vài người đã đen rồi, mà Tịch Lục đứng ở trong lại trắng liếc mắt là có thể nhìn ra ngay.

Khi đó Từ Diêm Á đã lấy nhân duyên tốt của cô nàng hòa mình với những người xung quanh rồi, cô nàng cùng với những nữ sinh khác nhìn về Tịch Lục, khi ấy Tịch Lục đang lười biếng, bởi vì cao cho nên đứng cuối cùng hàng hàng cuối cùng, cậu hơi hơi khuỵu gối, sau đó ngón tay động động, cậu mắt liếc thấy thầy huấn luyện quân sự, chỉ cần vừa nhìn thấy thầy tới đây là cậu lập tức nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngay.

Những hành động này toàn bộ rơi vào trong mắt đám nữ sinh đang nhìn cậu.

Các cô nàng cười rộ lên, nói: "Cậu ấy thoạt nhìn thật khôi hài mà."

"Chẳng qua dáng dấp không tệ, rất ưa nhìn."

Từ Diêm Á cũng tiếp lời nói: "Ừ, mình cũng cảm thấy rất ưa nhìn."

Vừa dứt lời, động tác nhỏ của Tịch Lục liền bị huấn luyện viên phát hiện, huấn luyện viên "A" một tiếng, nói: "Này này, cậu, chính là cậu, đi ra cho tôi, không phải tôi đã nói nếu động phải làm "báo cáo" sao? Hiện tại đi ra lớn tiếng làm năm mươi lần "báo cáo" cho tôi rồi về hàng, cho nhớ lâu."

Tịch Lục một bộ nhức bi đi ra, sau đó nói: "Báo cáo, báo cáo, báo cáo…"

Huấn luyện viên vươn tay vỗ một cái lên lưng Tịch Lục, nói: "Hóp bụng thẳng lưng, đứng thẳng, thanh âm to thêm chút nữa."

Tịch Lục gào to lên: "Báo cáo, báo cáo, báo cáo, báo cáo…"

Đến mấy tiếng cuối cùng vậy mà phá âm rồi, làm cho mấy cô bé bên cạnh đang nhìn cậu cười một trận.

Các cô cũng không cười được bao lâu, đã bị huấn luyện viên gọi đi tiếp tục huấn luyện rồi.

Mà Tịch Lục bên kia huấn luyện viên cũng cho nghỉ ngơi, Tịch Lục đi đến bên cạnh cầm lấy nước uống, ánh mắt lại bay về phía cách đó không xa.

Từ Diêm Á nhìn cậu, theo ánh mắt cậu liền nhìn thấy Trần Giới – một người cũng dễ làm người khác chú ý khác trong lớp, Trần Giới cũng rất trắng, khác với Tịch Lục là cô đứng tư thế quân đội thoạt nhìn cực kỳ quy phạm, cả người cao ngất mà lại đẹp mắt, lộ ra một loại men lì không nói ra được.

Từ Diêm Á cười cười, đám nữ sinh kia phải thất vọng rồi, xem ra cậu trai này đã sớm ngắm đúng mục tiêu rồi.

Chỉ là khi đó Tịch Lục nghiêng mắt qua, tầm mắt hơi quét qua Từ Diêm Á, cùng cô đối mắt chừng một giây, rồi quay đầu đi về phía WC.

Từ Diêm Á nhìn phía trước, luôn cảm thấy hôm nay tim đập hình như so với bình thường nhanh hơn một chút.

Đương nhiên, những điều này đều là chuyện lúc trước rồi.

Từ Diêm Á chưa từng nói với người nào, qua không bao lâu, chuyện Tịch Lục là bệnh xà tinh đã bị toàn trường biết cả, không thể không nói, Tịch Lục quả thật rất dễ thu hút lực chú ý, Từ Diêm Á cho dù là không cố ý hỏi thăm, đều có thể nghe được chuyện về Tịch Lục và Trần Giới.

Phải, Tịch Lục thích Trần Giới, người người đều biết.

Những cô bé vừa bắt đầu ôm hứng thú với Tịch Lục kia đến cuối cùng cũng cùng với những người khác cười Tịch Lục là thằng bệnh xà tinh, chuyện gì cũng làm ra được.

Phảng phất như người từng động tâm với cậu trai kia không phải là mình.

…

Không biết vì sao, đột nhiên nghĩ tới chuyện trước kia, cô quay đầu cười cười, đột nhiên nói với Trần Giới bên cạnh: "Trần Giới, cậu thích Tịch Lục không?"

Trần Giới nghiêng mắt qua, nhìn cô nàng, lặng im một giây, sau đó trả lời: "Vì sao hỏi như vậy?"

Từ Diêm Á vội nói: "Mình chỉ là thuận miệng hỏi một câu, cậu đừng để ý, không trả lời là được rồi."

Trần Giới không nói gì.

Từ Diêm Á mím môi, thật sự có chút hối hận tại sao mình lại hỏi ra câu hỏi như vậy, cô nàng cũng không thích Tịch Lục, tại sao phải xen vào việc của người khác.

…

Kris đang làm nóng người, lúc nhìn thấy Trần Giới cùng Từ Diêm Á tới đây, giương lên nụ cười, vươn tay, nói một hơi tiếng phổ thông không tính là tiêu chuẩn cho lắm, hữu hảo nói: "Chào các bạn, mình là Kris, rất vui khi thi đấu cùng các bạn."

Trần Giới và Từ Diêm Á cũng lễ phép tự giới thiệu mình.

Rất hiển nhiên, Kris rất thoải mái, Kris nói: "À, mình đã xem Trần Giới các bạn thi đấu, cũng thật là lợi hại."

Trần Giới lắc lắc đầu, nói: "So sánh với bạn thì kém xa."

Kris chớp chớp mắt, nói: "Đâu có đâu có, cùng nhau cố gắng thật tốt nhé."

Từ Diêm Á cười nói: "Ừ được."

Kris liền bị đồng đội bên cạnh gọi đi.

Trần Giới và Từ Diêm Á, Trương Chân, Tôn Nhất Thụy tập trung lại, bốn người làm nóng người bình thường, chẳng qua là rất rõ rệt Trương Chân cùng Tôn Nhất Thụy đều quá mức khẩn trương, trước đó cô giáo đã tiến hành trao đổi với bọn họ, hiện tại các cô ngược lại càng thêm khẩn trương, Trương Chân thấp thỏm nói với Từ Diêm Á: "Làm thế nào đây, Từ Diêm Á, mình cảm thấy chúng ta thua chắc rồi."

"Kris kia thế nhưng là học bơi lội từ nhỏ, trường chúng ta nhất định thua chắc rồi."

Mặc cho Từ Diêm Á an ủi như thế nào, hai người đều không có cách nào hết cảm xúc tiêu cực.

Trần Giới một mực trầm mặc, nói: "Nếu như vậy, chúng ta trực tiếp nhận thua đi."

Từ Diêm Á ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nói: "Trần Giới cậu làm gì thế!"

Ánh mắt Trần Giới lành lạnh nhìn Trương Chân cùng Tôn Nhất Thụy, nói: "Cho dù là hai người chúng tôi có thể giành được hạng nhất hạng hai, hai người các cậu chỉ cần không cố gắng, vẫn thua như thường, một khi đã như vậy còn không bằng bỏ cuộc ngay từ đầu, nếu sợ hãi như vậy, ngay từ đầu cũng đừng tham gia thi đấu."

Trương Chân nổi giận, cô đỏ mắt nói: "Tôi nếu như biết có nhân vật lợi hại như Kris ở đây, sao tôi sẽ đến chứ, cậu có ý gì, cùng là trong đội bơi lội, cậu không phải là bơi nhanh hơn một chút sao? Kiêu ngạo cái gì mà kiêu ngạo, cậu cho rằng không có chúng tôi sẽ thắng sao? Cho dù cậu được hạng nhất, còn không phải trường chúng ta thua."

Trần Giới nhếch môi, trả lời: "Cho nên, một mình tôi là không thắng được, cậu cũng rõ ràng, vị trí của hai người các cậu hết sức quan trọng, tôi và Từ Diêm Á cũng không có cách nào thay thế, hiện tại đã không quay đầu được rồi, cho dù là không thắng được Kris, ít nhất bằng toàn lực của mình, trở về cũng không mất mặt."

Trương Chân cùng Tôn Nhất Thụy nhất thời á khẩu không trả lời được.

Từ Diêm Á cũng ở bên cạnh phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy, Trần Giới thật ra đang khích lệ các cậu, bốn người chúng ta là một đoàn đội, hai người các cậu nếu đều nói lời ủ rũ, mình và Trần Giới làm thế nào đây? Đừng như vậy, mọi người cùng nhau cố gắng nhé."

Trương Chân mím môi, cuối cùng gật gật đầu, nói: " Được, mình biết rồi, mình nghe Diêm Á cậu."

Tôn Nhất Thụy coi như là nghĩ thông suốt rồi.

Trương Chân trầm mặc một chút, sau đó nói với Trần Giới: "Xin lỗi, vừa rồi mình nói chuyện không suy nghĩ, cậu chớ để ở trong lòng."

Trần Giới trả lời: "Không sao, phát huy trình độ bình thường của các cậu là được rồi."

Bốn người xem như cuối cùng thống nhất trên chiến tuyến.

33. Chương 33

Tất cả chuẩn bị đâu vào đấy rồi, chỉ thiếu một tiếng còi, thi đấu sẽ bắt đầu, Trần Giới đứng ở nơi đó, đã làm xong tư thế nhảy lấy đà.

Tịch Lục khẩn trương nắm bông tua cổ vũ trong tay, Trứng Lùn bên cạnh tỏ ý lên án tội của mình, cậu lại hoàn toàn không có nghe lọt, toàn bộ tầm mắt rơi vào trên người Trần Giới.

Chỉ nghe một tiếng còi vang lên, cô giáo hét lớn một tiếng: "Hô lên."

Tịch Lục liền ném đi tất cả lòng xấu hổ cầm bông cổ vũ màu hồng cùng với bọn Trứng Lùn cùng nhau hướng về phía phương hướng Trần Giới reo hò, cổ vũ.

Trần Giới vừa mới bắt đầu đã phát lực, Tịch Lục nhận thấy được cô không giống với trước đây, ngay từ đầu đã dùng hết toàn lực, cho nên dẫn đầu, khoảng cách cũng hơn Kris một cái đầu.

Cánh tay Trần Giới va chạm thật lớn cùng mặt nước, mỗi người đều dùng hết toàn lực của mình, mà Từ Diêm Á cũng giữ vững hạng ba, Trương Chân cùng một người khác của trường Z đang ở cuộc đua hạng tư, mà Tôn Nhất Thụy vẫn xếp hạng cuối cùng.

Trần Giới nhìn chằm chằm về phía trước, không ngừng đẩy nhanh nhịp độ của mình, kéo ra khoảng cách với Kris trước, nhưng khổ nỗi vô luận như thế nào, Kris đều theo sát phía sau cô, kết cấu của cô không giống với trước đây, tương tự thân thể cũng bởi vì loại kịch liệt này mà xuất hiện cảm giác đau đớn rất nhỏ.

Trần Giới đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, ngón chân truyền đến một trận đau đớn như kim châm muối sát, không để ý một cái, cả người liền chìm vào trong nước, cảm giác đau đớn từ một chỗ khớp xương nho nhỏ truyền khắp trên dưới toàn thân.

Nhận thấy được không thích hợp, Trần Mãnh đang ngồi ở phía trên đứng dậy, nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Cô giáo ý thức được có thể là chuột rút, nhưng trên đường thi đấu, những người khác đều liều mạng bơi về phía trước ai có thể chú ý tới.

Chỉ là chờ lúc cô muốn xông qua cứu người, lại nhìn thấy bóng dáng Tịch Lục thẳng tắp xông về hồ bơi, cậu chạy gấp, thậm chí không có để ý nước dưới chân, lúc đến bên cạnh, thật vừa đúng lúc, thoáng cái đạp lên nước, dưới chân trượt một cái, cả người trượt luôn vào trong hồ bơi.

Loại cảm giác hít thở không thông làm cho Tịch Lục không ngừng giãy dụa ở trong nước, trong nháy mắt sự sợ hãi từ trong lòng toát ra không ngừng, giống như là có bàn tay lạnh lẽo không ngừng kéo chân mình xuống dưới, Tịch Lục mở to hai mắt, bên tai của cậu tựa hồ truyền đến tiếng có người đang kêu cứu ——

"Cứu mình với, cứu mình với…"

Cứu ai, cậu muốn cứu ai, đau đớn trong đầu cộng thêm thống khổ hít thở không thông làm cho cả người Tịch Lục đều rơi vào trạng thái trống rỗng, cậu dường như nhìn thấy một đứa bé giãy giụa không ngừng muốn trồi lên mặt nước, kêu cứu, đến cuối cùng rốt cuộc cũng có người bơi về phía cậu, cậu chầm chậm chìm vào đến đáy bể rồi.

Mau cứu cậu, ai có thể cứu cậu với.

Tịch Lục liều mạng vươn tay muốn kéo người đó, lại chụp hụt, cho đến khi cậu được người kéo lên bờ, nhìn thấy gương mặt tái nhợt kia của Trần Giới, Trần Giới nằm tại chỗ há miệng thở dốc, bởi vì đau đớn mà môi trắng nhợt.

Tịch Lục bò từ trên mặt đất dậy, phun toàn bộ nước trong miệng ra bên ngoài, vừa phun nhưng bóng dáng trẻ con trong đầu kia lại không gạt đi được.

Cô giáo cùng với người bên cạnh nâng hai người bọn họ đến bên cạnh, cô giáo mắng Tịch Lục té tát: "Cậu không biết bơi cậu xông lên làm cái gì?"

Đầu Tịch Lục còn có chút mông lung, nhìn cô giáo, cuối cùng nói: "Em thấy cô dường như không có hành động, em sợ xảy ra chuyện gì bèn đi qua luôn, chẳng qua là dưới chân trượt một cái…"

Cô giáo nói: "Sau này đừng làm loại chuyện nguy hiểm này giữa, chân Trần Giới bị chuột rút, không biết có phải là quá khẩn trương hay không, áp lực đúng là quá lớn, chẳng qua cho dù là như vậy, em ấy vẫn bơi ngay qua cứu cậu lên, tôi cũng không biết nói cậu cái gì mới tốt, đừng thêm phiền toái được không?"

Tịch Lục cúi đầu, xấu hổ trả lời: "Vâng, vâng, xin lỗi, em biết rồi ạ."

Quần áo của cậu đã ướt sũng cả, Trần Giới bên cạnh cũng không khá hơn bao nhiêu, sắc mặt cô đến gần màu trắng bệch bệnh trạng, tựa vào trên người Hà Tình vừa chạy tới.

Trần Mãnh kích động hỏi: "Sao rồi, Trần Giới, có còn đau hay không? Thoải mái hay không? Không thoải mái chúng ta bây giờ đi bệnh viện luôn."

Trần Giới lắc lắc đầu, yếu ớt mà cười cười, nói: "Không sao, con còn tốt, chờ một lát sẽ khôi phục ngay thôi."

Trần Mãnh đau lòng mà, nhìn bộ dáng này của con gái nhà mình, thật là có chút hối hận để cho con bé đến tham gia cuộc thi khổ cực này, còn không bằng để cho con bé ở nhà tự học.

Nhìn bên cạnh Tịch Lục cũng ướt sũng giống thế, biểu cảm của Trần Mãnh hòa hoãn một chút, vừa rồi ông cũng nhìn thấy Tịch Lục xông tới tựa hồ là định đi cứu Trần Giới, được rồi, tuy rằng kết quả là bị chính con gái mình cứu, nhưng Trần Mãnh vẫn là có chút thay đổi cách nhìn đối với Tịch Lục, ông luôn cảm thấy đứa bé Tịch Lục này không cứng rắn cũng không giống đàn ông, chẳng qua lần này thằng bé lại có thể dũng cảm đứng ra, sau khi trải qua chuyện như vậy tuy là sợ nước cũng vì con gái mình mà dũng cảm đi tới, Trần Mãnh không phải là không cảm động.

Trần Mãnh hỏi: "Mày thế nào rồi? Vẫn ổn chứ?"

Lúc Tịch Lục nhìn thấy Trần Mãnh, mặt lập tức trắng luôn rồi, vội vàng nói: "Chú, con… con tuyệt đối không phải cố ý đuối nước, thật sự!"

Trần Mãnh có chút dở khóc dở cười, vươn tay vỗ đầu Tịch Lục một cái được xem là dịu dàng khó có, nói: "Ai nói mày là cố ý, tao có đáng sợ như vậy sao? Được rồi, đừng khẩn trương."

Tịch Lục nhìn thấy thái độ này của Trần Mãnh lập tức cao hứng trở lại.

Chẳng qua là kết quả thi đấu đã có, Kris không phụ sự mong đợi của mọi người được hạng nhất, mà Từ Diêm Á thành hạng hai, hạng ba thì là của một học sinh khác của trường Z, Trương Chân là hạng tư, mà hạng năm vẫn là của trường Z, hạng sáu là Tôn Nhất Thụy, hạng chót thuộc về học sinh trường Z.

Chung quy, chính là trường Tịch Lục thua.

Cô giáo cũng nghĩ thoáng, lúc biết được kết quả cũng không có ngoài ý muốn bao nhiêu, không có Trần Giới, khả năng chiến thắng đã tương đương bằng không rồi.

Từ Diêm Á đến điểm cuối, có chút sững sờ.

Mà Trương Chân thì là trực tiếp khóc lên, Tôn Nhất Thụy đứng ở bên cạnh, không biết nói cái gì.

Cô giáo đi lên an ủi.

Ngay cả Từ Diêm Á thoạt nhìn cũng có chút ủ rũ, cô đi tới, nhìn thấy Trần Giới, hỏi: "Không sao chứ?"

Trần Mãnh thật ra có chút tức giận, những người này cùng một đội bơi lội với Trần Giới, vì sao đến loại thời điểm đó, không tới kéo con gái mình một cái.

Chẳng qua ông không có trực tiếp biểu hiện ra ngoài.

Nhưng bọn Từ Diêm từng được dạy, có nói qua, trên đường thi đấu bất kể là xảy ra chuyện gì, cũng phải tiếp tục thi đấu, không thể gián đoạn.

Trời mới biết cô nàng thật sự không nhìn thấy Trần Giới chuột rút, chờ lúc mình đến đích, muốn nhìn xem thành tích cuối cùng là người nào chiến thắng, mới biết được chuyện Trần Giới bị chuột rút.

Trương Chân khóc, nói: "Vì sao hết lần này tới lần khác lúc này lại xảy ra loại chuyện này, chúng ta đều cố gắng lâu như vậy, mình vốn không có tự tin, bởi vì các cậu nói phải cùng nhau cố gắng mới có thể vực dậy được tinh thần, nhưng mà bây giờ…"

Cô giáo an ủi: "Không sao, không sao, đây chỉ là ngoài ý muốn, không giành được hạng nhất bên phía trường học sẽ không trách các em, đã rất tốt rồi, giành được hạng hai trong khu vực thành phố, mặc dù không vào được cuộc thi các trường trung học trên cả nước, nhưng mà thành tích này đã coi như không tệ rồi."

Trương Chân vẫn còn nước mắt chảy xuống không dừng lại được.

Trần Giới tựa vào trên người Hà Tình, cũng im lặng khác thường.

Cuối cùng cô vịn Hà Tình đi đến trước mặt Trương Chân, nhẹ nhàng nói một tiếng: "Xin lỗi." Rồi cùng Trần Mãnh Hà Tình người một nhà đi trước.

Trương Chân sững sờ tại chỗ.

Tịch Lục ném bông cổ vũ trong tay ra, đuổi theo sau Trần Giới bọn họ đi rồi.

Từ Diêm Á ngẩn ngơ tại chỗ không biết vì sao, đột nhiên có chút cô độc không nói ra được, cô nàng cắn môi, không có Trần Giới, các cô đến cả một chút hy vọng cũng không nhìn thấy.

Từ Diêm Á có chút vô lực dựa vào nơi đó.

Nghe người ta tuyên bố tin tức tốt, tuy rằng các lãnh đạo trường học đều nói bọn họ đã cố gắng hết sức rồi, làm được vô cùng tốt, nhưng ai cũng hiểu, đây chẳng qua là lời khen ngợi ngoài miệng.

Ai không muốn giành được hạng nhất?

Trần Giới muốn, Từ Diêm Á lại chưa từng không phải.

34. Chương 34

Quần áo Tịch Lục ướt nhẹp, dán thật chặt lên người, lúc đi theo phía sau bọn Trần Giới đi ra, không ngừng có người nhìn cậu, tựa hồ có phỏng đoán rốt cuộc vì sao cậu lại biến thành cái dạng này.

Lúc có gió thổi qua, Tịch Lục liền cảm thấy càng thêm khó chịu.

Trần Mãnh chú ý đến Tịch Lục đi theo sau bọn họ, thở dài một hơi, khó được nói chuyện bằng ngữ khí tốt: "Trần Giới không sao, mày mau trở về thay quần áo đi, bộ dạng này dễ dàng cảm mạo, aiz… lúc trước là

chú không đúng, nếu có làm gì không tốt, mày cũng chớ để ở trong lòng, mày về sớm một chút đi, chờ mày khỏe rồi…" Trần Mãnh dừng một chút, nói: "Mày hãy đến thăm Trần Giới đi."

Mắt Tịch Lục sáng lên, cũng không kịp nghiên cứu kỹ vì sao thái độ Trần Mãnh lại đột nhiên trở nên tốt hơn, vội vàng gật đầu, nói: " Được, chú, vậy con đi về trước thay quần áo đây ạ."

Trần Mãnh lắc lắc đầu, bước đi.

Tịch Lục ướt đẫm cả người, bắt taxi không ai đồng ý chở cậu, lúc cậu cắn chặt răng chuẩn bị chạy chậm trở về, lại bị một chiếc xe ngăn cản đường đi.

Tịch Nam Phương vốn là lái xe tới bên này làm việc, trùng hợp nhìn thấy nơi này tổ chức thi đấu gì đó, bèn nhìn thêm mấy lần, chẳng qua là thật vừa đúng lúc lại vừa vặn nhìn thấy Tịch Lục đang ướt sũng.

"Thằng ranh con, mày lại gây chuyện gì cho tao rồi?" Tịch Nam Phương mở cửa xe, để cho Tịch Lục nhanh chóng lên xe.

Sự xuất hiện của Tịch Nam Phương giống như là sương ngọt đột nhiên xuất hiện trong sa mạc, làm cho Tịch Lục cảm động, vừa muốn ngồi ở vị trí phó lái, lại bị Tịch Nam Phương một cái tát đánh ra, nói: "Ngồi đằng sau đi, đằng sau có khăn lông, lau người trước đi đã, nếu bị cảm, mẹ mày lại oán trách tao."

Vừa dứt lời, Tịch Lục liền hắt xì một cái thật to, sau đó lập tức chui ngay vào ghế sau, cầm cái chăn lông Tịch Nam Phương hay đắp lúc nghỉ ngơi ở trên xe lên rồi lau lên người.

Tịch Nam Phương lái xe, nói: "Ớ ớ, khăn lông ở phía sau, thôi, mày lau trước đi."

Tịch Lục trả lời: "Bố, có phải bố có việc hay không? Nếu có việc, không cần thiết đưa con về nhà, con đi vài bước là được."

Tịch Nam Phương trả lời: "Tao để cho mày đi về, mẹ mày còn không trách tao, tao không có việc gì, đưa mày tới cửa không thành vấn đề…" Ông dừng một chút, nói: "Mày xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành cái dạng này?"

Tịch Lục lại hắt xì một cái, thật ra tối hôm qua cậu đã cảm thấy cổ họng không thoải mái, buổi sáng như là có cái gì mắc ở cổ họng, cậu xoa xoa mũi, trả lời: "Nói ra thì dài, tóm lại chính là con không cẩn thận ngã vào trong hồ bơi."

Tịch Nam Phương nhíu nhíu mày, nói: "Không biết chú ý chút sao?"

Tịch Lục nhún vai, nói: "Bố, bố xuất hiện quả thật đúng lúc, con vừa mới chuẩn bị chạy về, tài xế người ta đều không đồng ý chở con về."

Tịch Nam Phương trả lời: "Đó là đương nhiên rồi, mày ướp nhẹp như vậy, ngồi lên làm cho ghế của người ta bị ướt, sau đó người ta làm ăn như thế nào?"

Tịch Lục nghe lời này, Tịch Nam Phương người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Tịch Lục lập tức liền bật cười.

Tịch Nam Phương nói: "Mày cười cái gì mà cười?"

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Không có gì, không có gì, con chỉ cười một cái, bố, bố đừng để ở trong lòng."

Tịch Nam Phương cũng không muốn nói Tịch Lục, nói nhiều rồi đều là nước mắt, sao lại sinh cái loại con trai mạch não xảy ra vấn đề như Tịch Lục chứ! Có đôi khi Tịch Nam Phương thật sự muốn một cái tát vỗ Tịch Lục trở lại trong bụng Lục Quyên Quyên.

Đưa Tịch Lục đến cửa nhà, Tịch Nam Phương lái xe đi luôn, trong miệng ông nói không bận, trên thực tế bận hay không chỉ có ông tự mình biết, cho dù là miệng không buông tha người như thế nào đi nữa, nhưng phần quan tâm Tịch Lục trong nội tâm cũng không hề ít hơn Lục Quyên Quyên.

Lúc Tịch Lục dùng chìa khóa mở cửa, Lục Quyên Quyên đang nấu cháo điện thoại cùng bạn, hôm nay là thứ bảy, vừa lúc không cần đi làm, lúc bà đang nói đến gần đây mua váy là kiểu gì, liền nhìn thấy bộ dạng ướt nhẹp toàn thân của Tịch Lục.

Lục Quyên Quyên cả kinh, đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng bạn: "Sao rồi? Đột nhiên không nói?"

Lục Quyên Quyên vội vàng nói: "Lát nữa tôi gọi lại cho bà, bây giờ có chút việc." Rồi vội vã cúp điện thoại.

Lục Quyên Quyên cũng không có hỏi xảy ra chuyện gì, chỉ là không ngừng thúc giục cậu, bảo Tịch Lục mau mau đi phòng tắm tắm rửa, sau khi tắm xong thay quần áo.

Ở trong phòng tắm, Tịch Lục hắt xì một cái tiếp một cái, từ phòng tắm đi ra, mặc quần áo Lục Quyên Quyên đã chuẩn bị cho mình, Tịch Lục sờ đầu hâm hấp nóng.

Lục Quyên Quyên khẩn trương hỏi: "Con làm sao vậy? Làm sao cả người ướt sũng thế?"

Tịch Lục đang muốn trả lời Lục Quyên Quyên, ngay sau đó một cái hắt xì lại không tự chủ được bật ra.

Lục Quyên Quyên nói: "Bị cảm rồi?"

Tịch Lục khịt khịt mũi, trong xoang mũi nghẹt không thở ra hơi được, đầu cũng mê man còn hơi đau, cổ họng càng thêm là đau rát, cậu nói: "Không có gì, chỉ là cảm vặt."

Lục Quyên Quyên nhìn sắc mặt Tịch Lục không bình thường, bèn nói: "Cảm vặt gì chứ, con nhìn cái mặt kia của con, bây giờ lên giường nằm, uống thuốc, ngủ một giấc, thật là, nếu là nghiêm trọng vậy thì nguy rồi."

Tịch Lục còn muốn đi thăm Trần Giới, cậu lắc lắc đầu, trả lời: "Mẹ, con còn muốn đi ra ngoài một chút, lát nữa trở về."

Lục Quyên Quyên tức giận, trả lời: "Không được đi ra ngoài, đi lên giường nằm."

Tịch Lục vẻ mặt đưa đám: "Mẹ."

Lục Quyên Quyên có khí phách trả lời: "Con gọi mẹ là bà nội cũng vô dụng, đi lên giường, mẹ lấy thuốc cho con, uống, khỏe rồi mẹ nhất định không ngăn cản con, con muốn đi đâu thì đi đó, mẹ cũng không quản con."

Thấy Lục Quyên Quyên cứng rắn như vậy, Tịch Lục cuối cùng vẫn thỏa hiệp, an an phận phận nằm lên trên giường của mình, uống thuốc Lục Quyên Quyên cho, mở mắt ở trong chăn sốt ra một thân mồ hôi.

Không biết bây giờ Trần Giới thế nào rồi?

Có phải rất khó chịu hay không?

Nhất định nhỉ, tại thời khắc mấu chốt cuối cùng chính mình xảy ra loại sai lầm này, lấy tính cách của Trần Giới nhất định sẽ quy sai lầm đến trên người mình nhỉ.

Tịch Lục khịt khịt mũi, lật người một cái, mặt hướng về tường, buộc mình đi ngủ sớm một chút, sau đó tỉnh lại nói không chừng bệnh đã tốt rồi, là có thể đi gặp Trần Giới.

...

Lúc Trần Giới bừng tỉnh từ trong giấc mộng, đã là chín giờ tối, sau khi cô trở về tắm rửa thay quần áo xong, rồi nằm ở trên giường.

Cô vuốt ve lồng ngực, tim đập quá mức nhanh, sau đó từ trên giường ngồi dậy, ngơ ngác nhìn cái bàn của mình.

Mở điện thoại di động ra vừa nhìn, có ba cuộc gọi nhỡ, có hai cuộc đều là bạn bè có quan hệ tốt gọi đến, còn có một là số điện thoại riêng nhà Tịch Lục, cô gọi lại từng cuộc.

Đám bạn bè hiển nhiên đã biết kết quả rồi, đều là cường điệu an ủi cô và hỏi thăm tình trạng sức khỏe cô, sau khi biết được không có vấn đề gì mới thở phào nhẹ nhõm.

Cúp điện thoại, cô cúi đầu, nhìn cuộc gọi nhỡ cuối cùng kia, nhấn xuống nút gọi lại.

Sau mấy tiếng kêu, Lục Quyên Quyên nhận điện thoại, bà nói: "A lô?"

Trần Giới ngẩn người, sau đó trả lời: "Cô ạ, con là Trần Giới."

Lục Quyên Quyên vội vàng trả lời: “Trần Giới à, làm sao? Có chuyện gì không?”

Không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là Tịch Lục dùng máy riêng trong nhà lén lút gọi đến, mặc dù không có gọi được.

Trần Giới nói: “Cô ơi, Tịch Lục thế nào rồi ạ?”

Lục Quyên Quyên thở dài nói: “Tịch Lục nó bây giờ đang nằm ở trên giường đó, cũng không biết là xảy ra chuyện gì, cả người ướt đẫm về đến nhà, sau đó lại bị cảm, còn rất nghiêm trọng, bây giờ đã ngủ rồi.”

Trần Giới mím môi, nhíu nhíu mày, hoảng hốt, trả lời: “Cô ạ, ngại quá, hôm nay Tịch Lục là bởi vì đến xem con thi đấu bơi lội mới trở nên như vậy.”

Lục Quyên Quyên nghĩ thầm, thảo nào, bà trả lời: “Không sao, không sao, chỉ là cảm vặt, ngủ một giấc là tốt rồi, chờ nó tỉnh lại, cô bảo nó gọi điện thoại cho con… Còn có… Trần Giới à, Tịch Lục cả ngày quấn lấy con, thật là ngại, thêm rất nhiều phiền toái cho con, cô… Aiz, tóm lại, con còn đối với nó như vậy, cám ơn con.”

Trần Giới vội vàng trả lời: “Cô ơi, cô đừng nói như vậy, Tịch Lục cậu ấy rất tốt.”

Lục Quyên Quyên thở dài một hơi, nói: “Aiz, con tính cách tốt, ngược lại Tịch Lục vẫn luôn không hiểu chuyện, rước lấy phiền phức cho con.”

Trần Giới trầm mặc vài giây, nói: “Nói đến cảm ơn, con mới là nên cám ơn Tịch Lục mà, nếu không phải cậu ấy, mạng con đã sớm không còn rồi.”

Lục Quyên Quyên nói: “Trần Giới, sự kiện đó…”

Trần Giới ngắt lời Lục Quyên Quyên, nói: “Cô, yên tâm, con sẽ không nhắc đến ở trước mặt Tịch Lục.”

Lục Quyên Quyên nói: “Ừm, làm phiền con rồi, vậy chờ Tịch Lục tỉnh lại, cô bảo nó gọi điện thoại cho con.”

” Được, cám ơn cô ạ.”

“Thời gian không sớm, con đi ngủ sớm một chút.” Lục Quyên Quyên dặn dò.

Sau khi Trần Giới đáp ứng, cúp điện thoại.

Cô cầm album ảnh bên cạnh lên, dưới ánh đèn sắc màu ấm lật xem từng trang từng trang.

Hôm nay, trừ cô còn nhớ quá khứ, còn có mấy người?

Tác giả có lời muốn nói: =-= được rồi, mấy chương gần đây có chút chính kịch rồi, ngày mai mở ra con đường cường tráng của Tịch Lục (ôi ơ này

QUQ các bạn cho rằng sau khi tôi khai giảng, sẽ không xoát comment sao! Các bạn sai lầm rồi! Tôi xoát ngày ngày đó!

35. Chương 35

Từ ba giờ ngày hôm trước ngủ đến sáu giờ sáng ngày hôm sau, Tịch Lục không khỏi quá dễ chịu, lúc mở mắt nhìn mặt trời chói chang bên ngoài, khịt khịt mũi, nuốt nước miếng một cái, một chút khác thường cũng không có, từ trong ổ chăn lập tức bật lên luôn, lúc này đi tìm Trần Giới hơi sớm, cậu nhìn chung quanh một lần, suy nghĩ di động đi đâu rồi.

Nghĩ tới, ngày hôm qua bị nước ngập rồi.

Tịch Lục biết vậy chẳng làm, sớm biết sẽ bị nước ngập, ngay từ đầu cậu đã sao lưu lại toàn bộ ảnh chụp lén Trần Giới bên trong một lần… Chờ một chút, cậu đột nhiên ngẩng đầu, thẻ nhớ, có thẻ nhớ là được.

Cậu mở cửa, tìm kiếm di động của mình trong phòng khách, cả buổi không tìm được một chút bóng dáng, không biết có phải là Lục Quyên Quyên thu dọn cho mình rồi hay không.

Bây giờ Tịch Nam Phương, Lục Quyên Quyên còn chưa thức dậy, Tịch Lục liền ngồi ở trên ghế sô pha ngây ngốc nhìn bàn trà ngẩn người.

Cũng không biết ngồi bao lâu, Tịch Nam Phương mở cửa, liền nhìn thấy một người ngồi trên ghế sofa nhà mình, đầu tiên là giật mình, sau đó lúc thấy rõ ràng là Tịch Lục, liền tức giận nói: "Sáng sớm mày đã ngồi ở đây làm cái gì? Giả quỷ dọa người à?"

Tịch Lục có chút ấm ức, trả lời: "Con không ngủ được nữa."

Tịch Nam Phương hỏi: "Sao rồi? Khỏi cảm cúm rồi?"

Tịch Lục gật gật đầu, trả lời: "Tốt hơn nhiều, mẹ cho con uống thuốc, vừa tỉnh dậy là chẳng còn chuyện gì rồi."

Tịch Nam Phương gật gật đầu, nói: "Vậy là được… mày mở ti vi xem đi, đừng lát nữa lại dọa mẹ mày."

Tịch Lục trả lời: "Con không muốn xem TV, cái đó, bố, bố có nhìn thấy di động của con không?"

Tịch Nam Phương trả lời: "Ngày hôm qua mẹ mày bảo bố đưa đi sửa rồi."

Tịch Lục vội vàng hỏi: "Thế còn thẻ nhớ?"

Tịch Nam Phương trả lời: "Không biết, chắc mẹ mày cất cho mày thì phải."

Tịch Lục thở phào nhẹ nhõm.

Tịch Nam Phương nói: "Đúng rồi, chuyện báo lớp mày nói đó, giáo viên người ta liên lạc với bố, nói là chín giờ sáng ngày mai khai giảng, mày đi nhà văn hoá thanh niên trình diện là được."

Tịch Lục sáng mắt lên, vui mừng nói: "Bố ơi, cám ơn bố."

00:00

Tịch Nam Phương khoát tay, nói: "Mày hoặc là đi vào phòng ngây ngốc hoặc là cút ngay ra ngoài chơi, đừng ở phòng khách nữa, nhìn thấy mày là phiền."

Tịch Lục lập tức từ trên sô pha đứng dậy, sau đó nói: "Vậy con đi ra ngoài chạy bộ đây."

Tịch Nam Phương quay đầu liền đi toilet, cũng không đếm xỉa đến Tịch Lục.

Tịch Lục đeo giày, nhìn bên ngoài đang đổ mưa, bèn cầm một cái ô, vác ô ở trên vai, một đường chạy chậm hướng về phương hướng nhà Trần Giới.

Cũng không nắm được bây giờ Trần Giới rốt cuộc là thức hay là ngủ, bước chân của Tịch Lục nhẹ nhàng, lúc đế giày tiếp xúc với vũng nước trên mặt đất, bắn ra bọt nước, bắn lên ống quần, cậu cũng không để ý chút nào.

Dừng ở trước cửa khu tập thể nhà Trần Giới, cậu đứng ở nơi đó, cầm trong tay một cái ô, nhìn gian phòng của Trần Giới.

Hiện tại chắc khoảng bảy giờ rồi nhỉ.

Sợ Trần Giới còn chưa rời giường, mình tới quấy rầy cô ngủ, Tịch Lục ngẫm nghĩ, giống như bình thường, chạy vòng quanh khu tập thể nhà Trần Giới ba vòng.

Trên tóc dính ít nước mưa, mưa rơi lên áo khoác có mũ màu đen chất liệu không thấm nước, thấm vào áo cộc trắng mặc bên trong, mái tóc đen hơi ẩm ướt, làn da hơi trắng cùng mái tóc màu đen tạo thành đối lập, mắt vừa sáng cũng lớn, trong đáy mắt giống như là chứa đầy hạnh phúc nhất trên đời, sống mũi rất thẳng, hô hấp có tiết tấu, môi màu hơi nhạt khe khẽ mở ra, chỉ một cái tay cầm cây ô màu xanh nhạt, dáng người cao thẳng mà thon dài, thoạt nhìn tuy rằng gầy yếu nhưng cũng không quá mức yếu ớt.

Lúc Từ Diêm Á đi ngang qua, chính là nhìn thấy hình ảnh như vậy.

Cô nàng chỉ là dựa theo lời hẹn với bạn ra ngoài đi chơi, đi ngang qua con đường có chút xa lạ, lại nhìn thấy cậu trai đang chạy băng băng trong mưa.

Cô nàng nhận ra người kia là Tịch Lục.

Tịch Lục mặc áo khoác liền mũ màu đen, phía dưới mặc quần bò màu xanh nhạt, giầy thể thao màu đen, cậu cũng không có nhìn thấy mình, chạy vụt qua trước mặt cô nàng.

Từ Diêm Á cầm ô, lẳng lặng nhìn cậu, nhưng không có lên tiếng gọi.

Giống như là lại nhìn thấy cậu trai ở trên bãi tập huấn luyện quân sự kia, cậu có được ngũ quan sạch sẽ ưa nhìn cùng tứ chi thon dài phát triển, cho dù là lúc bị huấn luyện viên phạt chạy bộ, cũng mạnh mẽ hệt như một con báo.

Có lẽ, cậu không phải là nhanh nhất, nhưng lại làm cho Từ Diêm Á vẫn luôn nhớ.

Dáng vẻ chạy nhanh của cậu.

Quỷ thần xui khiến, cô nàng cũng cất bước chân, thậm chí không để ý hình tượng của mình, cầm ô ngược gió đuổi theo phương hướng Tịch Lục chạy.

Cô nàng không biết mình muốn làm gì, chẳng qua là hành động theo ý nghĩ của mình.

Tịch Lục chạy xong vòng thứ ba, lại dừng ở cổng khu tập thể nhà Trần Giới, mặc dù là chạy chậm, nhưng bất giác cậu đã tăng thêm tốc độ ở một vòng cuối cùng.

Kệ, bây giờ cậu chỉ muốn đi tìm Trần Giới.

Cậu đi vào khu tập thể, mà Từ Diêm Á đuổi theo tới mệt đến há miệng thở dốc, cô nàng đứng ở đó có chút không ổn định, nhìn Tịch Lục đi vào sân.

Đây là nhà Tịch Lục sao?

Không để cho suy nghĩ nhiều, điện thoại đã vang lên, Từ Diêm Á nhận điện thoại, rồi vội vã đến chỗ bạn.

Ấn xuống chuông cửa, Tịch Lục thấp thỏm đứng ở ngoài cửa, không lâu liền nghe thấy tiếng bước chân bên trong truyền đến, mở cửa là Hà Tình.

Lúc Hà Tình nhìn thấy Tịch Lục, ngẩn người, sau đó mở cửa rất nhanh nói: "Tịch Lục à, sao con lại tới đây? Tìm Trần Giới sao? Sáng sớm Trần Giới đã ra ngoài rồi, nếu không con đi vào trước, chờ Trần Giới trở về."

Tịch Lục gật gật đầu, đáp ứng nói: " Được ạ, phiền toái cô rồi."

Hà Tình cười tủm tỉm, lấy hoa quả trong nhà ra đặt ở trước mặt Tịch Lục, nói: "Có phải con lo lắng cho Trần Giới hay không?"

Tịch Lục sờ sờ đầu có chút ngượng ngùng trả lời: "Cái đó, cô ơi, Trần Giới không sao chứ?"

Hà Tình cười cười, nói: "Không sao, Trần Giới sẽ không bởi vì sự kiện này mà ủ rủ, con biết mà, con bé tuy rằng từ nhỏ đến lớn đều rất hiếu thắng, nhưng nếu thua, cũng không có gì, cùng lắm thì đấu lại là được."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Cô à, nói thật đúng."

Hà Tình đưa một quả đào qua, nói: "Nào, ăn đi, đào này cô vừa mới mua hôm qua, bố Trần Giới nói ăn rất ngon, con cũng nếm thử đi."

Tịch Lục nhận lấy, sau đó nói: "Cám ơn cô."

Nhẹ nhàng cắn một miếng, quả nhiên nước nhiều thịt tươi.

Hà Tình không tự chủ bắt đầu cảm thán nói: "Nói như thế nào, các con đã lớn như vậy rồi, cô cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, rõ ràng trước kia, Trần Giới, con, Giang Ninh, Hồng..." Bà chưa nói xong, lại đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, lập tức dừng một cái tên vừa buột miệng nói ra lại, bà quay đầu nhìn nhìn Tịch Lục, sau đó cười nói: "Các con khi đó đều là con nít trần truồng, cả ngày đều chơi ở trong sân."

"Con đó, còn rất thích nghịch bùn ở trong vũng bùn, sau đó lấy tay không ngừng vỗ nó, nặn nó thành hình tròn, kéo người lớn đi qua, nói đây là bánh ngọt chocolate."

Tịch Lục lần đầu tiên nghe được người nhắc đến tuổi thơ của cậu trừ Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương ra.

Hà Tình nói như vậy, Tịch Lục nhớ rõ, mình khi còn nhỏ quả thật rất thích nghịch bùn.

Cậu có chút ngượng ngùng, chuyện không có nước lấy nước tiểu đi trộn bùn làm sao cậu có thể nói cho người khác biết đây!!! Ai cũng có lịch sử đen tối của mình, Tịch Lục bày tỏ lịch sử đen tối của cậu quá nhiều, mình bới ra một tí cũng xấu hổ đến chết rồi.

"Khi đó ấy à, các con còn chơi trò lập gia đình, lúc ấy, Giang Ninh cùng Trần Giới diễn chú rể cô dâu, con ở ngay bên cạnh cởi truồng nghịch đất cát, lúc ấy cô còn nói với mẹ con, sao con thích chơi những thứ này như vậy…" Hà Tình nhớ lại trước đây, khẽ cong lông mày lên.

"Nhìn xem con bây giờ, đã trở thành một anh chàng đẹp trai rồi … Cô cũng không thể tin được, hiện tại trong đầu cô đều là bộ dáng con chảy nước mũi bị một con chuột làm cho sợ tới mức tè ra quần, thời gian thật là trôi qua nhanh mà, trong nháy mắt thôi." Hà Tình cảm khái nói.

Tịch Lục: "…" Cô không thể nhớ lại chuyện cũ của cô còn muốn nhân tiện bôi đen con ác như vậy chứ.

Chỉ là ngoài mặt cậu vẫn cười như cũ, chẳng qua là nhớ tới vừa mới rồi Hà Tình tựa hồ có nhắc tới tên một người, Giang Ninh.

Giang Ninh là ai?

Chẳng qua Tịch Lục còn chưa ngu đến mức đi hỏi Hà Tình.

Thôi, đại khái chính là bạn chơi hồi bé đi.

Tịch Lục cũng không có suy nghĩ nhiều.

…

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha, nam phụ nè

36. Chương 36

Lúc chín rưỡi Trần Giới từ bên ngoài trở về, cô đeo túi xách, lúc nhìn thấy Tịch Lục, ngẩn người một cái, sau đó nói: "Cậu khỏi cảm chưa?"

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Trần Giới, sao cậu biết mình bị cảm?"

Hà Tình ở bên cạnh hỏi: "Ơ, Tịch Lục con bị cảm? Sao cô không nhìn ra vậy."

Tịch Lục sờ sờ ót, trả lời: "Là chuyện ngày hôm qua, con đã tốt hơn nhiều rồi."

Trần Giới đi tới, con ngươi trong trẻo lạnh lùng phối với khuôn mặt trắng nõn xinh xắn kia, nhìn như thế nào cũng thấy xinh đẹp, cô nói: "Thật sự không sao chứ?"

Có lẽ là bởi vì liên quan đến việc Trần Giới đi vào, Tịch Lục cảm thấy ngực nóng lên, nói: "Không sao, không sao, thật sự, mình không thở gấp, đầu không nóng, mặt không đỏ, ăn cái gì cũng thấy ngon."

Trần Giới lập tức cười, tuy rằng nụ cười của cô không thuộc về loại cười to kia, nhưng mà lại mang theo vẻ đẹp điềm tĩnh, cô nói: "Vậy thì tốt rồi."

Tịch Lục nghĩ tới nguyên nhân mình đến tìm Trần Giới, hỏi: "Trần Giới, cậu không sao chứ?"

Trần Giới trả lời: "Cậu thấy mình giống như có chuyện gì sao?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, nhưng vẫn trả lời: "Thoạt nhìn không giống, nhưng ai biết đây có phải là giả vờ hay không?"

Hà Tình đã đi vào phòng bếp, bà tựa hồ lại chuẩn bị một bàn thức ăn ngon để chiêu đãi Tịch Lục.

Tịch Lục vừa dứt lời, đã làm cho nụ cười nhạt trên mặt Trần Giới cứng lại, sau đó cô cúi đầu, tóc đen ngang vai trượt ở ngực, cô nói: "Tịch Lục, cậu lúc nào cũng nhìn thấu người khác như vậy, cũng không tốt."

Vẻ mặt có mấy phần cô đơn kia, rơi vào trong mắt Tịch Lục, cậu đau lòng vươn tay sắp sửa ôm lấy Trần Giới an ủi một phen, chỉ là tay còn chưa vươn đến.

Trần Giới đã ngẩng đầu.

Tịch Lục thay đổi hướng tay thật nhanh, một tay cầm quả đào trên mặt bàn lên, cắn một miếng cố làm ra vẻ, giòn tan.

"Thật ngọt." Cuối cùng, còn muốn bổ sung thêm một câu.

Không khí vốn có chút u buồn trong nháy mắt đã bị Tịch Lục thay đổi bằng cách thánh hề như thế, đây là một loại bản lĩnh đó. (…)

Trần Giới cười, cô nói: "Tịch Lục, mình coi như là cậu đang chọc mình cười."

Tịch Lục có khổ nói không nên lời, gật gật đầu, nói: "Trần Giới, không sao, té ngã rồi bò dậy, cùng lắm thì làm lại từ đầu, lại là một anh hùng."

Advertisement

00:00

Trời mới biết, cậu thật sự vô cùng muốn giống như tổng tài bá đạo trong phim truyền hình ôm lấy Trần Giới, sau đó hai người thâm tình nhìn nhau, cậu sẽ nói: "Tôi không cho phép em bi thương, không phải là hạng nhất thôi sao? Về sau hạng nhất của các cuộc thi bơi lội, toàn bộ đều là của em, tất cả bể bơi đều bị tôi nhận thầu rồi."

Chẳng qua xét thấy nhân tố không ổn định như Hà Tình và cả tính cách mình quấy phá, cậu cũng chỉ là dám suy nghĩ mà thôi.

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Mình chỉ là có chút giận bản thân kém cỏi mà thôi, suy cho cùng là bởi vì mình mới có thể thành ra cục diện như thế, chẳng qua không sao, mình nghĩ thông suốt rồi."

Tịch Lục nói: "Bất kể chuyện gì, Trần Giới, trên thế giới nhiều ngoài ý muốn như vậy, luôn có vài chuyện không giống với dự đoán của mình, nếu là đều giống nhau thì rất không thú vị rồi, cho nên lần tiếp theo giành được hạng nhất là được, lần này cứ coi như tạm thời nhường hạng nhất cho người khác, về sau còn có thể thuộc về cậu."

Trần Giới lẩm bẩm lặp lại lời Tịch Lục: "Luôn có vài chuyện không giống với dự đoán của mình sao…" Cô ngước mắt lên, cười cười, nói: "Cám ơn cậu."

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Đừng cám ơn, đừng cám ơn, mình còn chưa cám ơn cậu cứu mình lên đâu, xem ra mình cần phải đi học bơi rồi, bằng không cứ làm vịt lên cạn mãi cũng không phải cách hay."

Trần Giới ngước mắt lên, đối mắt với Tịch Lục, cô nói: "Bây giờ rất nhiều người không biết bơi, không cần thiết dồn hết tâm trí đi học đâu."

Tịch Lục sờ sờ ót, trả lời: "Ừm… Mình có thể học hay không vẫn còn là một vấn đề đấy, mình rất sợ xuống nước."

Trần Giới cụp mi, không nói gì.

Trầm mặc một lúc lâu, làm cho Tịch Lục cho rằng mình nói sai, lúc đang muốn mở miệng, lại nghe thấy Trần Giới nói ——

"Nè, Tịch Lục, cậu còn nhớ Giang Ninh không?"

Tịch Lục quyết định chơi một chút khôn vặt, nói: "Nhớ mà, chính là Giang Ninh thường chơi trò đóng vai người lớn cùng chúng ta hồi nhỏ đúng không."

Trần Giới gật gật đầu, cô ngước mắt lên, con ngươi thâm thúy điểm xuyết màu mực giống như tranh thuỷ mặc, cô nói: "Giang Ninh nói đến lớp mười hai, cậu ấy sẽ từ thành phố C trở lại."

Tịch Lục cười ngượng ngùng một cái nói: "Đó không phải là rất tốt sao?"

Trần Giới nhìn cậu, nói: "Ừm, rất tốt, đến lúc đó, ba người chúng ta lại có thể giống như trước đây, cùng một chỗ rồi."

Tịch Lục gật gật đầu.

Trong lòng đang nghĩ, Giang Ninh… không nói ra được, tựa như nam lại tựa như nữ, phù hộ người này là con gái.

Cậu vẫn luôn đắc chí mình và Trần Giới là thanh mai trúc mã, hiện tại lại thêm một thanh mai trúc mã.

Tịch Lục cảm thấy hơi ghen tỵ.

Buổi trưa, Tịch Lục lại được Hà Tình giữ lại ăn cơm, nào là cá nè, nào là gà nè, còn có đậu hủ Ma Bà và tôi dung[1] đậu hũ dồn thịt Tịch Lục rất thích ăn, còn may lần này, Trần Mãnh không có nửa đường về nhà, cho đến lúc Tịch Lục rời đi, cũng không có gặp Trần Mãnh. Bên ngoài cũng đã trời quang mây tạnh rồi.

Tịch Lục cảm thấy hôm nay là ngày may mắn khó có được mà.

Tâm tình tốt nhìn thấy một con mèo hoang cũng không tự chủ được vươn tay muốn trêu đùa một chút.

Nào ngờ con mèo hoang kia hướng về phía cậu điên cuồng kêu một trận, dọa cho Tịch Lục sợ tới mức lảo đảo một cái, chạy thật xa, nhìn thấy con mèo kia không đi theo, cậu hiểu, ngay cả mèo cũng nhìn cậu không thuận mắt.

Tịch Lục đang cảm thấy mình có phải nên suy tính đi làm phẫu thuật thẩm mỹ một chút hay không, cậu vậy mà có một cái mẹt ẻo lả gợi đòn người thần đều căm giận, đến ngay cả động vật cũng cảm thấy cậu thiếu đòn.

Nghĩ như vậy, Tịch Lục đột nhiên cảm thấy mặt mình, hết thuốc chữa rồi.

Mình hết thuốc chữa rồi.

Hết thuốc chữa, còn có cả quả rắm.

Bị một con mèo đả kích lòng tự trọng, Tịch Lục thất hồn lạc phách đi về phương hướng nhà mình, chỉ là trước mắt đi ngang qua một người nhìn quen mắt, lúc cậu nhìn thấy Từ Diêm Á, Từ Diêm Á cũng nhìn thấy cậu.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy Tịch Lục trong ngày hôm nay rồi.

Bản thân Tịch Lục không có ý định chào hỏi, chẳng qua nếu đối phương đã nhìn thấy mình rồi, còn nhìn nhau rồi, cậu cũng không thể không biết xấu hổ coi như không nhìn thấy người ta, bèn nói: "Thật khéo."

Từ Diêm Á nhếch môi lên, bên cạnh cô nàng đứng một cô gái rất nhỏ nhắn xinh xắn, mặc váy liền thân màu hồng, dáng vẻ tầm tuổi bọn họ, cô nàng cười nói: "Đúng vậy, cậu đi đâu thế?"

Tịch Lục trả lời: "Mình về nhà."

Từ Diêm Á đang muốn nói, nhà cậu không phải hướng này, nhưng nói như vậy, chuyện buổi sáng mình đi theo Tịch Lục ngay sau đó sẽ sáng tỏ, cô nàng liền gật gật đầu nói: "Như vậy à, mình và bạn đi dạo phố, ngày hôm qua cậu ngã vào trong bể bơi không sao chứ? Mình đi lên lĩnh thưởng xong, liền phát hiện cậu và Trần Giới đều không thấy rồi."

Tịch Lục nói: "Không có gì, mình trở về thay quần áo."

Từ Diêm Á cười, "Được rồi, mình và bạn tiếp tục đi dạo phố, gặp lại sau."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừm, tạm biệt."

Rồi cậu đi luôn.

Từ Diêm Á nghĩ thầm, rốt cuộc cậu ấy là đi đâu đây? Làm gì lừa cô về nhà chứ?

Cô gái bên cạnh đột nhiên mở miệng nói: "Ơ? Diêm Á, người vừa rồi là ai vậy?"

Từ Diêm Á lặng im vài giây, cuối cùng tìm cho Tịch Lục một thân phận, cô nói: "Bạn, bạn cùng trường của tôi."

Cô gái cười nói: "Như vậy à, là loại hình tôi thích, aiz, Diêm Á, bằng không bà giới thiệu cho tôi đi."

Từ Diêm Á ngẩn người, trả lời: "Bà không phải là có bạn trai rồi sao?"

Cô gái trả lời: "Cái gì chứ, chia tay lâu rồi."

Từ Diêm Á nhíu nhíu mày, trả lời: "Bà vẫn là đừng nghĩ, cậu ấy thích một nữ sinh trong trường của bọn tôi, trên cơ bản người người đều biết."

Cô gái bĩu môi nói: "Đáng tiếc quá đi, tại sao như vậy chứ, vất vả lắm mới nhìn thấy một người thuận mắt, bà cứ giúp tôi nói một chút nha, bà cho tôi các loại như số điện thoại, QQ của cậu ấy, tôi liên lạc với cậu ấy, tiếp đó bà cũng không cần phải quan tâm nữa."

Từ Diêm Á lắc lắc đầu nói: "Tôi không có…"

Cô gái nói: "Cái gì? Các bà không phải là bạn bè sao?"

Từ Diêm Á cười cười, có chút xấu hổ, nói: "Tôi thật sự không có."

Cô gái bám riết không tha nói: "Thế đợi ngày nào đó, bà gặp lại cậu ấy, bà giúp tôi hỏi một chút số điện thoại của cậu ấy …. Giúp đỡ một chút nha, chúng ta không phải là bạn sao?"

Từ Diêm Á nhìn mặt của cô gái, rất đáng yêu, chẳng qua là một giây này, lại đột nhiên cảm thấy có chút chói mắt, có chút không thoải mái, cô nàng nói: "Đến lúc đó, tôi giúp bà hỏi một chút, nhưng là, tính khả thi không lớn."

Cô gái vui mừng nói: "Bà hỏi một chút là được, nếu không được, thì thôi, tôi cũng không bắt buộc đâu."

Từ Diêm Á mím môi, cười cười.

Chỉ là, chơi đùa tiếp sau cũng không còn vui như vậy nữa.

…

Tác giả có lời muốn nói: =-= trong truyện sẽ có mấy nam nữ phụ, nhưng là không ngược, bọn họ chỉ là pháo hôi (này)

37. Chương 37

Ngày hôm sau, Tịch Lục không có lại giường, thậm chí còn đi ra ngoài chạy hai vòng mới trở về, nhìn đồng hồ, ăn sáng, rồi đến nhà văn hoá thanh niên sớm hơn nửa tiếng so với dự định.

Tính chất của nhà văn hóa thanh niên và cung thiếu niên không giống nhau, cái sau đa số là đối mặt với nhi đồng tuổi tương đối nhỏ, mà cái trước thì là nhằm vào một số học sinh cấp hai cấp ba, sinh viên đại học hoặc là người đi làm, giáo viên nhà văn hóa thanh niên cũng càng thêm chuyên nghiệp hơn, nghiêm khắc hơn.

Trước khi đi Tịch Lục cố ý đứng trước gương soi mười phút, sờ sờ bắp tay gầy yếu kia của mình, lẩm bẩm: "Chờ một chút, qua một thời gian, mi sẽ trở nên càng ngày càng lớn càng ngày càng rắn chắc, mà tao…" Cậu vén vén tóc mình, nói: "Cũng sẽ trở thành một thế hệ Schwarzenegger mới."

Tịch Nam Phương đi ngang qua yên lặng đi đến WC, đóng cửa lại đi WC, đã hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến cậu rồi.

Tịch Lục một đường hưng phấn chạy chậm tới nhà văn hóa thanh niên, sớm như vậy, người tới đây cũng chỉ có một mình cậu, cậu đứng ở nơi đó, nhìn thấy có ghế, liền cầm di động ngồi xuống.

Di động của cậu bởi vì rơi xuống nước mà hỏng rồi, cái dùng bây giờ là ngày hôm qua cậu lấy tiền mừng tuổi tích cóp mấy năm trước mua, đã lắp thẻ nhớ vào rồi, Tịch Lục mở album ảnh ra, lật đi lật lại xem ảnh trong album.

Đầu vai đột nhiên bị người vỗ một cái, Tịch Lục ngước mắt lên, chống mắt với người kia.

Mẹ kiếp! Schwarzenegger!

Tịch Lục lập tức đứng phắt lên, thần sắc kích động nhìn người đàn ông trung niên cơ bắp đầy mình trước mặt, khuôn mặt cương nghị, màu da hiện ra màu đồng cổ, râu quai nón, mặc áo may ô màu xám tro phối với quần cộc lớn, đường cong kia trực tiếp là đẹp đến ngây người!

Theo bản năng Tịch Lục nói với người vừa tới: "Em chào thầy ạ!"

Người này uy vũ to lớn mạnh khỏe như vậy, nếu như nói không phải huấn luyện viên, cậu cũng không tin.

Người nọ ngẩn người, nhíu mày, nói: "Tránh ra chút."

Tịch Lục lập tức dịch một bước dài, sau đó nhìn người nọ bằng vẻ mặt mong đợi, nói: "Thầy giáo, chào thầy, em là học sinh hôm nay tới học, em tên là Tịch Lục, là học sinh trường XX, từ nhỏ em đã lập chí trở thành người giống như thầy…Schwarzenegger, nhưng trước đây chưa từng rèn luyện, bây giờ có thể gặp được thầy thật sự là quá tốt rồi, em tin tưởng thầy nhất định sẽ rèn luyện em trở thành Schwarzenegger thứ hai."

Người nọ bị Tịch Lục giải thích một lèo cho sững sờ tại chỗ.

Tịch Lục nín thở mong đợi nhìn ông, trong ánh mắt tràn đầy kích động không ức chế được.

Người nọ có lẽ là bị ánh mắt mong đợi kia của Tịch Lục nhìn đến có chút sợ hãi, cuối cùng yên lặng đi qua một bên, cầm cây lau nhà dựng ở nơi đó lên, nhìn Tịch Lục một cái, mở phòng học ra.

Tịch Lục hưng phấn rồi, chẳng lẽ đây là muốn biểu diễn cho cậu "cây lau nhà công" đã thất truyền từ lâu trong truyền thuyết.

Chỉ thấy người nọ nhanh chóng quăng cây lau nhà xuống đất, sau đó đẩy mạnh trên trên dưới dưới, trái trái phải phải.

Tịch Lục: "… Hình như có chỗ nào không đúng?"

Cậu mở miệng yếu ớt nói: "Thưa thầy, thầy đang làm gì đó?"

Người nọ ngước mắt lên nhìn Tịch Lục, sau đó một đôi mắt hơi hung tàn tức giận trừng, nói: "Lau sàn đó, cái này cũng không nhìn ra được sao?"

Tịch Lục sửng sốt, tiếp tục thấp thỏm hỏi: "Thế thầy ơi, lúc nào thì vào học ạ?"

Người lau xong, đặt cây lau nhà ở bên cạnh, nói với Tịch Lục: "Mày có thể đừng đứng ở chỗ này gây trở ngại tao lau sàn không? Từ lúc vừa mới bắt đầu mày đã một mực cản đường của tao, tiếp tục như vậy, đến giờ vào lớp tao cũng không có cách nào lau xong."

Tịch Lục xấu hổ lui qua một bên, nói: "Ngại quá, ngại quá."

"Uầy, lão Triệu, lau sàn à!" Cách đó không xa truyền tới tiếng một người đàn ông chào hỏi.

Tịch Lục quay đầu, liền nhìn thấy một người đàn ông mặc áo cộc lao động màu xám tro bên dưới là quần tây, chiều cao thâm thấp, hói đầu, đeo mắt kính đi tới.

Người nọ ngước mắt lên nói: "Thầy Dư à, hôm nay thầy đến còn sớm mà, tôi còn chưa lau xong, thầy chờ một chút, tôi sẽ lập tức lau xong thầy có thể lên lớp ngay rồi."

Dư Cường nói: "Ôi chao, không nghĩ tới lần này còn rất nhiều người đăng kí, cũng không biết những đứa bé này có chịu được huấn luyện hay không, cũng đừng có vừa tới mấy ngày cuối cùng lại ầm ĩ đòi về nhà."

Tịch Lục đứng ở bên cạnh càng nghe càng không thích hợp.

Dư Cường quay đầu, chú ý đến Tịch Lục nơi đó, trên mắt kính xẹt qua một tia sáng, ông đẩy đẩy kính mắt trên sống mũi nói: "Ồ, em là học sinh tới đi học sao?"

Tịch Lục: "… Chẳng lẽ nói, ngài chính là giáo viên dạy thuật tự vệ sao?"

Thầy Dư cười cười, mấy cọng tóc trên đỉnh đầu kia chập chờn không ngừng, ông gật gật đầu, nói: "Em là học sinh mới tới nhỉ, tôi tên là Dư Cường, em có thể gọi tôi là thầy Dư."

Tịch Lục quay đầu run rẩy nhìn về phía một người khác, nói: "Như vậy ông ấy là ai?"

Dư Cường bằng vẻ mặt ù ù cạc cạc trả lời: "Lão Triệu à, người vệ sinh ở đây."

Tịch Lục: "…" Nha, nhất định là ánh mắt của mình xuất hiện vấn đề, vì sao thoạt nhìn ông ấy càng giống huấn luyện viên hơn thầy đây! Đã nói Schwarzenegger cơ mà! Không thích đâu.

Tịch Lục bi thương nhìn Dư Cường, nói: "Thưa thầy, em đi WC, chút nữa sẽ quay lại."

Cậu chạy như một làn khói đến con đường nhỏ bên cạnh, gọi điện thoại cho Tịch Nam Phương.

Tịch Nam Phương đang muốn đi họp, điện thoại di động vang lên, nhìn thấy là số của Tịch Lục, nói: "Làm sao? Có chuyện gì nói nhanh chút."

Tịch Lục nói: "Này này này, bố, chẳng lẽ bố quên chuyện con nói con muốn trở thành Schwarzenegger sao? Vì sao thầy giáo thoạt nhìn còn yếu hơn con, bố gạt con!"

Tịch Nam Phương: "…"

Tút tút tút tút ——

Tịch Lục: "Bố, bố, bố…" Cúp điện thoại rồi.

Tịch Lục nhét điện thoại di động vào trong túi, đáp lại ý nghĩ nhất định không thể trông mặt mà bắt hình dong, cậu cất bước lại đi đến phòng học, lúc này người đến đã không ít rồi.

Từng khuôn mặt xa lạ, tuổi đều không khác Tịch Lục là bao, lớn nhất thoạt nhìn cũng chỉ là hơn hai mươi tuổi.

Quan trọng nhất là ——

Nữ sinh chiếm đa số.

Tịch Lục không khỏi cảm thấy có chút nhức bi là sao thế này?

Phóng mắt nhìn, con trai thật sự là ít lại càng ít, rất nhiều người đều là có chút béo trông thoạt nhìn khuyết thiếu vận động, Tịch Lục vốn là thuộc về loại hình chói mắt, so sánh một cái, hiện tại trực tiếp chính là mắt sáng mà.

Chỉ là Tịch Lục lại hoàn toàn không cảm thấy vui mừng, cậu chỉ cần nhìn thấy thầy giáo đang mềm nhũn nằm úp sấp kia là không có một chút cảm xúc mạnh mẽ rồi, đứng ở trong đám người, một chút sức cũng không nhấc lên nổi.

Ngược lại là thầy giáo mang vẻ mặt hưng phấn, có lẽ là Tịch Lục là học sinh đầu tiên ông nhìn thấy, bèn để cho cậu tự giới thiệu trước.

Tịch Lục tự giới thiệu rất đơn giản: "Tôi tên là Tịch Lục, chào mọi người."

Sau đó thì không còn rồi…

…

Sau khi bắt đầu vào học, thầy Dư nói: "Đến, tôi làm mẫu trước một cái, cái đó… Trương Lục, em qua đây phối hợp với tôi một chút!"

Tịch Lục nhìn chung quanh, ngón tay của thầy Dư lại chỉ vào mình.

Tịch Lục cuối cùng kiên trì nói: "Thưa thầy, thầy đang gọi em sao?"

Thầy Dư gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Tịch Lục dở khóc dở cười nói: "Thầy ơi, em tên là Tịch Lục, không phải là Trương Lục."

Thầy Dư nói: "Không phải đều giống nhau sao, không có gì, đến đến đến."

Tịch Lục nhăn nhó đi lên.

Thầy Dư nói: "Nào, cho mặt tôi một phát!"

Tịch Lục: "…" Xin lỗi, em không có cách nào làm được cho mặt thầy một phát, đứng lên đổi cho em một gương mặt gần gần giống với Trần Giới được không không không!

Đương nhiên cậu cũng chỉ là nói móc một chút trong lòng mình, sau đó vươn tay đánh qua bả vai thầy Dư, cậu không sử dụng sức lực lớn lắm.

Thầy Dư dùng một bàn tay trực tiếp bắt được cổ tay của cậu, ngón út gộp lại, chúi thẳng xuống, nhanh chóng xoay người Tịch Lục đặt ở trên mặt đất, cả người ông đều ngồi ở trên lưng Tịch Lục.

"A a a a a a a a a a a a!"

Tiếng kêu thảm thiết của Tịch Lục thật lâu không tản đi hết.

Tịch Lục buổi trưa về đến nhà, bộ dáng kia hiển nhiên chính là bộ dáng một đóa hoa mềm mại sau khi bị chà đạp tàn nhẫn, nhưng hết lần này tới lần khác khi Lục Quyên Quyên khẩn trương hỏi tới, Tịch Lục ngẩng mặt, trả lời: "Con cảm thấy con học được rất nhiều, đau cũng vui sướng."

Lục Quyên Quyên: "…"

Sau khi Tịch Lục trải qua chuyện này, cuối cùng cũng hiểu, có đôi khi Schwarzenegger cũng có thể chỉ là một người vệ sinh, mà đeo kính bình thường cũng không dễ chọc cho lắm.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong nữa rồi!

Về phần kế hoạch trở thành Schwarzenegger, Tịch Lục chỉ có thể lệ rơi nói lại tiện rồi.

38. Chương 38

Sau khi đóa hoa mềm mại Tịch Lục này bị thầy Dư tra tấn suốt cả một tháng, lúc cậu soi gương vậy mà phát hiện kỳ tích bắp tay của mình to khỏe hơn không ít, tuy rằng không nói là cơ bắp từng khối từng khối, nhưng tối thiểu là bây giờ sờ lên rất cứng, hơn nữa bình thường chạy bộ huấn luyện không nhụt chí, Tịch Lục cảm thấy cả người mình đều men lì lên không ít rồi.

Ngay cả thầy Dư bây giờ cậu vô cùng tôn kính cũng nói: "Gần đây ném em cảm giác không quá dễ dàng rồi."

Tịch Lục hưng phấn nhìn thầy Dư, nói: "Thầy ơi, có phải em tiến bộ rất lớn hay không?"

Thầy Dư lắc lắc đầu, nói: "Em nặng hơn rồi."

Tịch Lục: "…" Được rồi, cậu tự động phiên dịch thành cơ bắp cậu tăng thêm rồi, cho nên mới sẽ nặng hơn.

Cảm thấy thân thể mình nhận được một loại nhảy vọt về chất, Tịch Lục cực kỳ muốn nhận được sự khẳng định của Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương, nhưng tự mình nói ra lại cảm thấy có chút xấu hổ, cho nên Tịch Lục liền tìm đúng cơ hội lúc ẩn lúc hiện ở trước mặt Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên.

Nói thí dụ như ——

Tịch Nam Phương đang xem TV, Tịch Lục làm bộ làm tịch cầm khăn lau lên lau cái tủ dưới TV, lau thì lau đi, nhưng đầu Tịch Lục luôn che khuất Tịch Nam Phương.

Sau khi nhịn được mấy phút, Tịch Nam Phương cả giận nói: "Tịch Lục!"

Tịch Lục mắt sáng lên, cầm khăn lau mong đợi nhìn Tịch Nam Phương, nói: "Bố, làm sao ạ? Có phải phát hiện con có cái gì khác biệt hay không?"

Tịch Nam Phương đen mặt, từ trên sô pha đứng lên, dán luôn một chưởng qua đầu Tịch Lục, nói: "Biến biến biến, đừng cản tao xem TV."

Tịch Lục sờ đầu bị đánh đau, buồn bực chuyển dời mục tiêu đi tìm Lục Quyên Quyên, Lục Quyên Quyên đang chơi đấu địa chủ[1] cùng người ở trước máy vi tính.

[1]Đấu địa chủ: một loại chơi bài lưu hành tại Trung Quốc, trò chơi do ba người chơi tiến hành, dùng một bộ 54 quân (tính cả hai con Phèo), trong đó một phương làm địa chủ, hai nhà còn lại làm một phương khác, song phương đối chiến, phương nào hết bài trước thì chiến thắng (giống giống chơi tấn của mình)

Tịch Lục láu táu vươn tay cầm lấy cái chén bên cạnh, nói: "Mẹ, con rót trà cho mẹ."

Lục Quyên Quyên nhìn cũng không nhìn Tịch Lục một cái, gật gật đầu, tiếp tục rê chuột nhanh chóng click vào quân bài trong tay.

Tịch Lục rót nước xong, đặt ở trước mặt Lục Quyên Quyên, thấy Lục Quyên Quyên vẫn không có ý để ý tới mình, Tịch Lục quyết định vẫn mở miệng trước đi, cậu nói: "Mẹ… Chẳng lẽ mẹ không cảm thấy được gần đây con có cái gì khác trước đây sao?"

Lục Quyên Quyên chỉ còn một lá bài cuối cùng, sau khi phát ra ngoài cực nhanh, Lục Quyên Quyên hưng phấn nói: "Bom!" Lúc này mới quay đầu, dò hỏi: "Sao thế? Lộc Lộc, có chuyện gì không?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, chán nản ra ngoài.

Bất giác đã lắc lư đến khu tập thể Trần Giới ở, thời gian này cậu đều không có lý do gì đi gặp Trần Giới, chỉ có đến lúc tối lôi ảnh ra để bày tỏ tương tư, nhưng ảnh chụp cố nhiên vẫn chỉ là ảnh chụp, so sánh với người thật vẫn là kém rất nhiều.

Tịch Lục đi tới đi lui ở ngã tư đường bên ngoài, cứ lắc lư nửa giờ có thừa, ý nghĩ trong lòng là mình cứ nán lại ở nơi này, nói không chừng có thể nhìn thấy Trần Giới.

Chỉ là Trần Giới không phát hiện, ngược lại là lại nhìn thấy Từ Diêm Á.

"Tịch Lục!" Từ Diêm Á mặc một thân váy màu xanh biếc, trên đầu mang chiếc mũ có điểm chút cảnh điền viên, cả người thoạt nhìn cũng là tươi mát đẹp mắt.

Tịch Lục ưỡn thẳng lưng, cố gắng làm cho mình thoạt nhìn không giống như là một kẻ bệnh xà tinh mai phục ở dưới lầu nhà người ta, cậu nói: "Chào cậu."

Từ Diêm Á cười nói: "Về nhà sao?"

Tịch Lục cũng không có ý định về nhà sớm như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn là nói: "Ừm, chờ lát nữa thì về."

Từ Diêm Á nhìn thoáng qua khu tập thể, nói: "Như vậy à, đúng rồi … có một việc, bạn mình nhờ mình giúp hỏi một chút?"

Tịch Lục có chút nghi hoặc nhìn Từ Diêm Á, nói: "Việc gì?"

Một đôi mắt Từ Diêm Á mang theo ý cười sáng rỡ, cô nàng nói: "Chính là mình có một người bạn, có thể cậu đã quên rồi, nhờ mình hỏi cậu số điện thoại của cậu."

Tịch Lục nhíu mày, trả lời: "Nếu không quen, mình không muốn cho."

Không nghĩ tới Tịch Lục dứt khoát từ chối như vậy, Từ Diêm Á không khỏi cảm thấy có chút cao hứng, chẳng qua cô nàng vẫn là nói: "Thật ra cậu ấy chỉ là muốn làm bạn với cậu, không có gì đâu mà, số QQ gì đó cũng được, các cậu có thời gian tán gẫu một chút là được rồi."

Tịch Lục vẫn luôn là đối xử với người khác trừ Trần Giới, đều có chút cao lãnh, cậu vẫn là nói: "Cậu giúp mình nói cho bạn của cậu biết, cứ nói mình không có QQ cũng không có số di động là được." Vừa dứt lời, di động cậu cất trong túi áo liền vang lên, Tịch Lục cũng không cảm thấy xấu hổ, trực tiếp nhận nghe.

Tịch Nam Phương nói: "Tịch Lục, về sớm một chút, có việc."

Tịch Lục cúp điện thoại, lúc nhìn lại Từ Diêm Á, trên mặt Từ Diêm Á cũng không có mất hứng.

Từ Diêm Á nhún vai, nói: "Thôi, nếu cậu đã nói như vậy rồi, thế mình cũng không bắt buộc, cơ mà..." Cô nhìn mặt Tịch Lục, nói: "Cậu thoạt nhìn béo hơn trước một chút... Nghỉ hè qua rất tốt nhỉ."

Tịch Lục đột nhiên không muốn nói chuyện với Từ Diêm Á nữa.

Từ Diêm Á thấy Tịch Lục không nói lời nào, có chút nghi hoặc nhìn cậu, nói: "Sao thế?"

Tịch Lục miễn cưỡng cười cười, nói: "Không có gì."

Từ Diêm Á gật gật đầu, vốn chính là lúc cô nàng ra ngoài mua đồ, chỉ là không nghĩ tới trùng hợp lại gặp Tịch Lục ở đây như vậy, tâm tình trở nên có chút tốt, thật ra nhìn kỹ một cái Tịch Lục hình như cũng không phải béo, mà là cường tráng không ít.

Từ Diêm Á đang muốn nói gì đó, lại nhìn thấy ánh mắt Tịch Lục đột nhiên sáng lên, cô nàng chưa kịp mở miệng, đã nhìn thấy Tịch Lục sải bước đi về phía bên cạnh.

Từ Diêm Á xoay người vừa nhìn, lại nhìn thấy Trần Giới.

Trần Giới mặc áo cộc màu trắng, quần soóc jean, trang phục tự nhiên sạch sẽ giống như trước, tóc ngang vai bởi vì trời nóng mà buộc lên, một ít sợi tóc rơi vào phía sau cổ, làn da ở dưới ánh sáng chiếu xuống thoạt nhìn càng thêm trắng nõn trong vắt, chiều cao hơi cao hơn so với con gái cùng lứa làm cho cô thoạt nhìn cao gầy lại chói mắt.

Tịch Lục đi qua, lúc vừa muốn nói chuyện, thanh âm Trần Mãnh từ trong hàng rào sắt truyền tới, "Trần Giới à, huấn luyện đừng vất vả quá, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi."

Bước chân của Tịch Lục trong nháy mắt phanh két lại một cái, nhưng cực kỳ bất hạnh, Trần Mãnh đã chạy từ trong hàng rào sắt ra, gần như là giây đầu tiên đi ra ông đã nhìn thấy Tịch Lục.

Tịch Lục quyết định vì bảo vệ tính mạng vẫn là chạy trốn làm đầu.

Chỉ là Trần Mãnh lại nhanh hơn cậu, một bàn tay vỗ ngay lên, Tịch Lục khoa trương hét to một tiếng, dựa theo định luận trước kia, một cái tát này của Trần Mãnh bả vai của mình nhất định sẽ đau một ngày.

"Kêu gì mà kêu, tao lại không dùng lực." Trần Mãnh dùng ánh mắt nhìn kẻ ngu ngốc nhìn Tịch Lục.

Tịch Lục xoay bả vai một chút, ơ, thật đúng là không đau, cậu nhếch môi cười nói: "Chào chú ạ, trùng hợp như vậy ạ, con chỉ là vừa mới đi ngang qua, chú chớ suy nghĩ quá nhiều."

Trần Mãnh nhíu mày, trách nói: "Tao cũng chưa nói cái gì, mày gấp cái gì, chột dạ hả?"

Trán Tịch Lục toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Cũng may lần này Trần Mãnh không biết vì sao đột nhiên trở nên dễ nói chuyện như vậy, ông nói: "Được rồi, tao lên lầu, tao cảnh cáo mày, đừng làm chuyện khác người gì với Trần Giới, bằng không..." Trần Mãnh xoay cổ tay một cái.

Tịch Lục lập tức gật đầu, nói: "Được, được, tạm biệt chú."

Trần Mãnh lắc lắc đầu, lại nói mấy câu với Trần Giới, lại trừng mắt cảnh cáo Tịch Lục, bước vào khu tập thể.

Bị Trần Mãnh dọa một trận này, Tịch Lục vẫn có chút nghĩ lại mà sợ, lúc đi tới, cách Trần Giới có một mét thì dừng lại, nhìn xung quanh một lần, rồi mới lên tiếng: "Trần Giới, đã lâu không gặp."

Trần Giới nhìn Tịch Lục, nhếch môi lên, trả lời: "Ừm, Tịch Lục, cậu rèn luyện ư?"

Ánh mắt Tịch Lục lập tức sáng lên, nói: "Trần Giới, cậu nhìn ra được sao?"

Trần Giới trả lời: "Ừm, cậu thoạt nhìn cường tráng rồi."

Tịch Lục cảm thấy mình sắp bay lên rồi.

"Cái đó, Trần Giới cậu đi đâu vậy?" Tịch Lục nhìn thấy bộ đồ bơi để trong túi trên tay Trần Giới, bèn hỏi.

Trên trán Trần Giới có sợi tóc lướt qua, cô nói: "Huấn luyện."

Tịch Lục gật gật đầu, tuy có chút không nỡ, nhưng cậu vẫn nói: "Trần Giới, vậy cậu đi đi, mình cũng về nhà đây."

Trần Giới nhìn Tịch Lục, sau đó đột nhiên lấy từ trong túi ra một thứ, đưa cho Tịch Lục, nói: "Cho cậu."

Tịch Lục nhận lấy, vừa nhìn, là kẹo bạc hà.

Cậu nắm thật chặt, ánh mắt sáng lóe nhìn Trần Giới, nói: "Cám ơn cậu, Trần Giới, huấn luyện cố gắng lên."

Trần Giới nhìn Tịch Lục, nói: "Mình đi đây, hẹn gặp lại."

Tịch Lục gật gật đầu.

Sau khi Trần Giới rời đi, Tịch Lục mới nhớ tới Từ Diêm Á, lúc xoay người, đã không còn người, tám phần đã đi trước rồi.

Tịch Lục thỏa mãn về nhà.

39. Chương 39

Có một số việc cho dù là bạn cố ý không nhớ tới, nhưng là nên đến vẫn sẽ đến.

Lúc Tịch Lục trở về, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đang ngồi trên ghế sô pha, nhận thấy được không khí có chút ngưng trọng, Tịch Lục liền biết đại khái là muốn nói chuyện gì, cậu ngồi ở trên ghế sô pha bên cạnh Lục Quyên Quyên, không có mở miệng.

Lục Quyên Quyên vỗ bả vai Tịch Lục một cái, nói: "Lộc Lộc, vừa rồi con nói với mẹ cái gì, mẹ không nghe thấy, hiện tại lặp lại lần nữa đi."

Tịch Lục nhìn Lục Quyên Quyên, lắc lắc đầu, nói: "Mẹ, con đã nhận được thỏa mãn từ trên người người khác rồi, cho nên mẹ con không sao."

Lục Quyên Quyên: "… Con nhận được thỏa mãn từ chỗ ai?"

Tịch Lục: "… Mẹ, mẹ suy nghĩ quá nhiều rồi."

Lục Quyên Quyên trả lời: "… Rõ ràng là tự con nói quá mập mờ… Được rồi, chuyển sang chuyện nghiêm chỉnh, chừng nửa tháng nữa là con đã kết thúc ngày nghỉ rồi, mẹ và bố con suy nghĩ giữa đường chuyển trường có thể ảnh hưởng đến học tập, sợ tiến độ chương trình học tập của hai bên có sự khác nhau, đã như vậy, bố con dự định trước khi khai giảng, chúng ta sẽ chuyển nhà, nhà máy bên kia cũng nên quản lý sớm một chút."

Tịch Lục hạ mắt, gật gật đầu, nói: "Vâng, được ạ."

Tịch Nam Phương đặt chứng nhận bất động sản trong nhà ở trên mặt bàn, ông có chút thổn thức, nói: "Lúc trước khi mua nhà này, bố và mẹ con đặc biệt chọn khu vực cách trung học tiểu học tương đối gần, hi vọng con đi học thuận tiện một chút…" Ông ngẩng đầu, nhìn Tịch Lục nói: "Bố thật chưa bao giờ nghĩ tới, bố sẽ bán căn nhà này đi."

Nhân sinh vô thường, Tịch Nam Phương chưa từng nghĩ tới chuyện này, Tịch Lục lại chưa từng nghĩ tới chuyện bố mẹ sẽ đột nhiên qua đời như thế.

Một gian nhà không có, có thể tự nói với mình, không sao cùng lắm thì làm lại từ đầu, sau đó làm lớn một trận, nhà cửa về sau sẽ có.

Nhưng không còn người, Tịch Lục chỉ biết, thứ gì cũng không đổi lại được.

Bố mẹ vì cậu bận tâm cả đời, đến lúc sắp đi cũng chưa từng nói cho mình tình huống nhà máy, chỉ là tự mình gánh vác, duy trì hòa bình mặt ngoài.

Tịch Lục khẽ chắp hai tay tạo thành chữ thập, nói: "Bố, chớ suy nghĩ quá nhiều, không có gì, nhà cửa có thể mua lại, không có khó khăn gì không qua được."

Lục Quyên Quyên ở bên cạnh nhẹ nhàng lặp lại lời Tịch Lục nói: "Không có khó khăn gì không qua được à…" Bà cười rộ lên, nói: "Lộc Lộc, gần đây đọc sách không phải là đọc vô ích."

Tịch Nam Phương đứng dậy, nói: "Tịch Lục, mấy ngày nay ở nhà giúp mẹ con một chút, mẹ con phải thu dọn đồ đạc trong nhà, có nhiều thứ muốn mang đi, có lẽ…" Ông nghĩ nghĩ, nói: "Chừng một tuần lễ, là có thể giải quyết xong hết tất cả thủ tục, chuyện con chuyển trường, lúc trước bố đã nhờ người rồi, nhà cửa ở bên kia cũng đã thuê rồi, chuyện bên này vừa xử lí xong, chúng ta sẽ đi luôn."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Vâng được ạ."

Tịch Nam Phương chần chờ vài giây, cuối cùng lại nói: "Nếu con bên này có bạn bè gì mà nói, vẫn nên nói một tiếng đi, tránh cho đến lúc đó người ta không tìm thấy con, sốt ruột."

Tịch Lục trầm mặc một lúc, gật gật đầu.

Tịch Nam Phương đeo giày xong, cầm chứng nhận bất động sản đi ra ngoài, không cần nghĩ là biết đi đâu rồi.

Lục Quyên Quyên ngồi trên ghế sô pha, có chút bi thương, bà còn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên cùng Tịch Nam Phương đến xem nhà, vào thời điểm đó Tịch Lục còn chưa có sinh ra, bà đã nói với Tịch Nam Phương: "Anh xem nơi này rất tốt, bên cạnh có tiểu học, lại có trường mầm non, cách trung học lại gần, tuy rằng hơi đắt, nhưng được cái tiện, về sau con chúng ta sinh ra, bớt đi không ít phiền toái."

Khi đó, Tịch Nam Phương còn đang làm việc ở mỏ than, làm chủ, có tiền, nhìn Lục Quyên Quyên rồi nhếch môi, cười nói: "Ừm, được, nghe lời em."

Nhà cuối cùng cộng thêm tiền trong tay lại đi mượn một ít mua về.

Lục Quyên Quyên còn nhớ rõ những ngày đó, chỉ là trong nháy mắt ——

Ánh mắt Lục Quyên Quyên có chút mơ hồ rồi.

Tịch Lục lặng lẽ rút khăn giấy từ bên cạnh đưa tới trước mặt Lục Quyên Quyên, sau đó nhẹ giọng nói: "Mẹ, không sao, hết thảy đều sẽ tốt đẹp lên, con đáp ứng mẹ, sau này chờ con kiếm được tiền rồi, nhất định mang mẹ về nơi này, đến lúc đó bất kể bao nhiêu tiền, đều mua căn nhà này về."

Lục Quyên Quyên thấp giọng nghẹn ngào, bà đỏ mắt nói: "Lộc Lộc, mẹ cũng không biết làm sao… Chỉ là khó chịu… Vốn mẹ không muốn khóc, con xem mẹ nhà người ta đều kiên cường như vậy… Mẹ cũng muốn làm một người mẹ kiên cường làm gương tốt cho con…" Càng nói càng khóc ghê gớm.

Tịch Lục có chút bất đắc dĩ, Lục Quyên Quyên tuy nói là mẹ cậu, nhưng có chút chuyện tính tình lại như là một đứa trẻ, cần người khác cưng chiều người khác an ủi.

Tịch Lục kéo bả vai Lục Quyên Quyên qua, nói: "Mẹ, mẹ nhà người ta là của nhà người ta, mẹ chính là mẹ của con, bất kể mẹ kiên cường hay không, đều là mẹ của con."

Lục Quyên Quyên vươn tay ra sờ sờ mặt Tịch Lục, nói: "Mi nhất định không phải là con ta, con ta không nói ra được những lời làm người khác cảm động như vậy, mi có phải người ngoài hành tinh giết con ta rồi, khoác da nó hay không?"

Tịch Lục đối với năng lực ảo tưởng của Lục Quyên Quyên đã không muốn nói thêm cái gì nữa, chỉ là nhiệt tình an ủi Lục Quyên Quyên của cậu đã giảm xuống, được "mẹ hiền" này con còn có gì đòi hỏi đây!

Sau khi Tịch Lục sống lại hiểu được rất nhiều chuyện, có một số việc có lẽ cậu không giúp được gì, nhưng cũng phải hết mình cố gắng lớn nhất không thêm phiền.

Lục Quyên Quyên không để cho Tịch Lục giúp quá nhiều việc, chỉ bảo cậu tự đi thu dọn một chút đồ đạc trong phòng, đồ muốn lấy đi sắp xếp vào một cái thùng, đến lúc đó gửi vận chuyển.

Lúc Tịch Lục đi vào trong phòng, cầm sách trong tủ lên, đều là truyện tranh trước đây rất thích, đã từng cho dù là đói bụng cũng phải mua, cậu nhìn truyện tranh, chuẩn bị để vào thùng, cuối cùng lại đem ra, sợ đến lúc đó đồ của mình quá nhiều vận chuyển rất phiền toái.

Chọn tới chọn lui, cuối cùng trong thùng chỉ để một ít đề luyện tập còn có quần áo, cùng với một ít vật phẩm thuộc về Trần Giới.

Cả gian phòng to lớn, cậu chưa từng nghĩ tới, đồ mang đi thậm chí ngay cả một mét vuông cũng không được.

Sau khi Tịch Lục thu dọn xong, liền đi ra ngoài, nhìn thấy Lục Quyên Quyên đang lau cửa sổ, rất nghiêm túc.

Lục Quyên Quyên nói, lúc lần đầu tiên đến phòng ở rất mới, mẹ muốn lúc đi phòng ở cũng rất mới.

Không biết là tâm tính gì quấy phá đây.

Tịch Lục dường như đột nhiên hiểu được nỗi xót xa của Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương.

Cậu đi qua, yên lặng cầm khăn lau ở bên cạnh lên, cùng Lục Quyên Quyên lau chùi từng góc trong nhà.

Giống như là đang hoàn thành một nghi thức cáo biệt.

Đây dù sao cũng là nơi cậu đã ở mười mấy năm.

Lúc tối muộn, Tịch Lục lấy di động, quỷ thần xui khiến bấm số điện thoại của Trần Giới, nghe tiếng "tút tút" bên kia truyền đến, cậu khẽ khàng thở ra.

Sau đó tiếng Trần Giới liền từ bên kia truyền tới: "Alo?"

Tịch Lục thừa nhận có một khoảnh khắc như vậy, cậu có chút khó chịu muốn khóc, cậu trầm mặc, không nói gì.

Trần Giới nói: "Tịch Lục à?"

Tịch Lục dùng giọng nói có chút khàn khàn trả lời: "Ừm… Là mình."

Tiếng của Trần Giới mềm mại không thuộc về quá yếu ớt, lại mang theo hương vị bình thản, làm cho người nghe vào tai sẽ thư thái không giải thích được, cô nói: "Sao thế?"

Tịch Lục nhìn trần nhà, trả lời: "Trần Giới, mình chắc là sẽ chuyển nhà, không biết lúc nào thì có thể trở lại, mình muốn nói cho cậu biết trước."

Tiếng hít thở của Trần Giới từ loa bên kia nhẹ nhàng truyền lại, rất yếu ớt, nhưng ở bên tai Tịch Lục lại rõ ràng đến giống như là cô đang ở bên cạnh mình.

Trần Giới không nói gì.

Thậm chí bạn sẽ cho rằng, bọn họ chẳng qua là cầm điện thoại mà thôi.

Cũng không biết qua bao lâu, Tịch Lục nghe thấy đầu điện thoại bên kia, truyền đến tiếng Trần Giới, cô nói: "Vì sao? Ở đây không tốt sao?"

Tịch Lục nói: "Không có cách nào."

Chỉ là bốn chữ, lại làm cho hai bên trầm mặc.

Tiếng của Trần Giới không biết là Tịch Lục ảo giác hay là cái gì, giọng mang theo run run, cô nói: "Tịch Lục, không còn sớm, mình ngủ trước đây, ngủ ngon."

Đầu điện thoại bên kia liền truyền đến thanh âm đứt đoạn.

Tịch Lục há miệng, đến cuối cùng lại không có nói ra khỏi miệng.

Thật ra cậu muốn nói ——

Nếu mình đi rồi, Trần Giới, cậu có thể nhớ mình, đừng quên mình hay không…

40. Chương 40

Tịch Lục không có nghĩ tới Trần Giới sẽ đến, buổi sáng lúc cậu hỗ trợ Lục Quyên Quyên thu dọn trong nhà xong, đứng ở trên ban công, ngửa mặt tươi đẹp mà ưu thương, cậu còn đang trong sự kiện Trần Giới cúp điện thoại của mình, thật lâu không thể tiêu tan.

Cậu suy nghĩ cả đêm, thật sự là không nghĩ ra được, vì sao thái độ của Trần Giới lại như vậy?

Aiz.

Tịch Lục ngẩng mặt, dùng góc 45° để nhìn bầu trời bên ngoài, nghe nói như vậy sẽ làm cho người càng thêm tươi đẹp mà ưu thương hơn, đang hi vọng có người có thể chụp một tấm ảnh, sau đó cậu gửi cho Trần Giới, để cho Trần Giới nhìn thấy tâm tình bi thương của mình.

Đắm chìm trong tâm tình tự bi tự thương, Tịch Lục nghe thấy tiếng chuông reo bên ngoài, có chút khó chịu đi ra ngoài, hỏi: “Ai đấy?”

“Là mình, Trần Giới.” Thanh âm hơi mang theo lành lạnh, giống như là trong ngày hè rơi chút mưa nhỏ.

Tịch Lục sửng sốt, nhưng không có mở cửa ngay.

Cậu có chút không biết làm sao, Trần Giới tại sao tới đây… Hơn nữa, ngày hôm qua Trần Giới lại cúp điện thoại của cậu, làm cho tâm tình của cậu bây giờ trực tiếp là buồn vui đan xen, ngũ vị tạp trần.

Vừa sợ nhìn thấy Trần Giới, lại muốn gặp được cô, cảm xúc mâu thuẫn như vậy, vào lúc Trần Giới mở miệng, hết thảy đều biến mất hầu như không còn rồi.

Trần Giới nói: “Tịch Lục…”

Trong lòng Tịch Lục mềm nhũn, cậu mở cửa, nhìn thấy Trần Giới đứng ở ngoài cửa, gương mặt trắng nõn và mái tóc màu đen của cô luôn là cho người ta một loại đối lập rõ ràng, đôi mắt kia lúc nhìn người, bạn không tìm rõ được cảm xúc, cô chính là một người như vậy, người vô luận như thế nào Tịch Lục cũng không thể hiểu.

Thật ra Tịch Lục cũng nghĩ tới một vấn đề.

Cậu sau khi sống lại, vì sao lại có thể thích một người như Trần Giới?

Đáp án này, cậu nghĩ tới nghĩ lui, cũng không tìm thấy.

Trên thế giới này có rất nhiều chuyện, bạn đều không chiếm được đáp án, nói chẳng hạn như loại yêu thích không có nguồn gốc của cậu đối với Trần Giới.

Có người từng nói, bạn thích một người, là bởi vì trên người người kia có thứ bạn không có, bạn mơ ước một điểm nào đó trên người cô ấy, cho nên Tịch Lục đang nghĩ mình ước mơ cái gì của Trần Giới?

Khuôn mặt ư? Quả thật rất xinh đẹp.

Học tập ư? Ừm, mình và cô ấy vừa so sánh chính là cặn bã.

Năng khiếu ư? Trần Giới quả thật có chỗ hơn người.

Tịch Lục càng nghĩ càng cảm thấy, Trần Giới sao lợi hại như vậy, mình sao lại kém như thế?

Nhưng những thứ này đều không phải nguyên nhân, Tịch Lục ngẫm nghĩ, trong đầu cũng chỉ có bộ dáng của Trần Giới và thanh âm lúc cô nói chuyện, cùng với lúc cô rũ mắt xuống, nốt ruồi nhỏ màu nâu nhạt tròn trịa ấy.

Tịch Lục nghĩ, trước khi cậu sống lại chưa từng thích ai, không nghĩ tới sau khi sống lại lại thích Trần Giới như ma xui quỷ khiến, cậu có thể hiểu mỗi một lần trái tim của thân thể này đập mạnh đều sẽ bởi vì Trần Giới mà đập cấp tốc.

Ngay như bây giờ Trần Giới ngồi ở chỗ đó, cô vươn tay nhận lấy nước trà mình đưa tới, sợi tóc màu đen rơi ở đầu vai, động tác rất nhỏ này cũng có thể làm cho nội tâm Tịch Lục cuồng loạn không ngừng.

Tịch Lục đứng đó, nhưng không có mở miệng, Lục Quyên Quyên nằm ở trong phòng nghỉ trưa, trong nhà yên tĩnh đến phảng phất như có thể nghe thấy tiếng kim rơi trên mặt đất.

"Bao giờ đi?" Trần Giới nhìn Tịch Lục, ngón tay cô quấn quanh ở trên cốc thủy tinh màu nâu, ngón tay như búp măng và móng tay tròn trịa cắt tỉa gọn gàng sạch sẽ.

Tịch Lục cúi đầu, trả lời: "Chủ nhật."

Trần Giới ngẩn người, cô nở nụ cười, chỉ là nụ cười thoạt nhìn cũng không phải là để tâm bao nhiêu, cô nói: "Hôm nay đã thứ năm rồi."

Tịch Lục cũng gượng lên một nụ cười, trả lời: "Đúng vậy, còn có ba ngày."

Trần Giới nhìn chén nước, nhẹ nhàng nói: "Muốn đi đâu?"

Tịch Lục nói: "Thành phố D."

Trần Giới nhếch môi lên, con ngươi điểm xuyết màu mực nhàn nhạt, khẽ rũ mi xuống, cô nói: "Nơi ấy rất tốt, phồn vinh hơn thành phố A rất nhiều, có thể đi ra ngoài thấy bộ mặt thành phố rồi, Tịch Lục."

Tiếng cô càng ngày càng nhẹ, đến cuối cùng, bạn thậm chí còn cho rằng câu nói kia như chưa hề được Trần Giới nói ra khỏi miệng.

Tịch Lục xiết chặt nắm tay, đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Trần Giới, mình sẽ không quên cậu."

Trần Giới cười cười, nhếch môi lên, nói: "Nhớ phải trở về, đến lúc đó chúng ta còn phải tụ tập cùng nhau, Tịch Lục, trước đây cậu đã nói chúng ta sẽ làm bạn cả đời, mình vẫn chưa quên."

"Giang Ninh đi trước rồi, cậu cũng muốn đi, mình sẽ không đi, mình sẽ sống ở đây, chờ các cậu trở về."

Tịch Lục cúi đầu, trong lòng đột nhiên bắt đầu đau xót, tình cảm không thuộc về cậu giống như là núi lửa bộc phát, chảy ra từ từ, tràn đầy cả hốc mắt.

Không biết là ai nói ở bên tai ——

"Tịch Lục, Giang Ninh, Trần Giới, cho dù là không học chung tiểu học, cuối tuần cũng phải chơi cùng nhau, cho dù là có bạn tốt, cũng không thể quên quan hệ của chúng ta mới là thân thiết nhất."

Giọng trẻ con có chút non nớt.

Là ai?

Tịch Lục xiết chặt hai tay, cậu nhìn Trần Giới, nói: "Vô luận thế nào, mình sẽ trở lại, cho dù là đi thành phố D, mình cũng sẽ trở về, Trần Giới, cậu không cần đợi quá lâu đâu."

Ánh mắt Tịch Lục rất sáng, lúc bạn nhìn thấy cậu, luôn sẽ cảm thấy có một loại cảm giác sức sống bừng bừng.

Hốc mắt Trần Giới hơi đỏ lên, rủ mắt xuống, không thấy rõ mặt cô lắm, khẽ nhếch môi cười, nói: "Được."

Được, vỏn vẹn một chữ làm cho thân thể Tịch Lục bắt đầu hơi hơi run run lên.

Trần Giới nói sẽ chờ mình, chờ mình đó!

Tịch Lục cao hứng muốn bay lên rồi!

Cậu chạy tới WC, đầu tiên là lấy nước vẩy lên mặt một chút, để cho mình bình tĩnh lại, sau đó lại là nhảy nhót tại chỗ mấy lần, mới làm bộ như bình tĩnh đi ra.

Lục Quyên Quyên vậy mà đã dậy rồi, đang nói chuyện gì đó với Trần Giới, lúc nhìn thấy Tịch Lục, Lục Quyên Quyên liền nói: "Tịch Lục, Trần Giới tới, vậy mà con không gọi mẹ!" Nói xong, bà liền dùng ánh mắt "mẹ biết ngay chút tâm tư nhỏ kia của con" nhìn qua lại Tịch Lục hai cái.

Tịch Lục bằng vẻ mặt đau khổ nói: "Mẹ, lúc mẹ ngủ trưa không phải là không cho phép người khác ầm ĩ mẹ sao?"

Lục Quyên Quyên nhìn thoáng qua Trần Giới nói: "Lúc nào mẹ nói thế, đừng kéo, mẹ hiểu, trong đầu con nghĩ những gì mẹ có thể không biết?"

Tịch Lục: "… Mẹ, mẹ thật là đủ rồi."

Lục Quyên Quyên quay đầu hỏi Trần Giới: "Trần Giới à, Tịch Lục có có thừa dịp lúc cô ngủ, đối với con…"

"Mẹ!!!!!!!!!!" Tịch Lục một phát bắt lấy tay Lục Quyên Quyên.

Lục Quyên Quyên móc móc lỗ tai, lé mắt nhìn nhìn Tịch Lục nói: "Được rồi, mẹ biết rồi, con đừng kéo tiếng hét như mổ lợn đó rống mẹ."

Trần Giới ở bên cạnh cười nhìn Tịch Lục và Lục Quyên Quyên.

Tịch Lục đỏ mặt lên, cảm thấy chút bầu không khí tốt đẹp kia của mình và Trần Giới hoàn toàn bị Lục Quyên Quyên phá hỏng rồi.

Lục Quyên Quyên vừa đến, Tịch Lục liền không có cơ hội nói chuyện với Trần Giới, có mấy lần muốn nói xen vào, lập tức lại bị tiếng Lục Quyên Quyên át đi.

Tịch Lục muốn khóc mà không thể, vất vả lắm mới để ra cơ hội một mình chung đụng, bởi vì Lục Quyên Quyên mà không còn rồi.

Rơi vào đường cùng, Tịch Lục cầm khăn lau lên đi đến một bên, vừa lau bàn vừa nhìn Lục Quyên Quyên và Trần Giới.

Cho đến khi, Trần Giới rời đi, Tịch Lục cũng chỉ nói được hai câu bình thường với cô.

"Trần Giới, tạm biệt."

"Mình nghỉ sẽ trở lại."

Sau đó, thì không có rồi.

Lục Quyên Quyên nhìn bộ dạng ỉu xìu của Tịch Lục, cười rộ lên, nói: "Nhìn cái dạng này của con kìa."

Tịch Lục ai oán nhìn Lục Quyên Quyên.

Lục Quyên Quyên một tí ý nghĩ áy náy cũng không có, cười gọi điện thoại cho bạn tiếp tục nấu cháo điện thoại.

Tịch Lục cắn khăn tay, đù má, không chừng đây là một lần cuối cùng nhìn thấy Trần Giới trước khi cậu chuyển nhà, mẹ, vì sao mẹ phải tàn nhẫn như vậy vì sao!

Nhưng Lục Quyên Quyên cũng không thèm đếm xỉa tới cậu, tiếp tục ôm điện thoại nấu cháo, cười đến là vui vẻ.

…

Lúc làm xong hết thảy công việc, đã là thứ bảy rồi, toàn bộ căn nhà trừ giường và tủ không có mang đi, đã trống trơn.

Tịch Nam Phương đem bán nhà ra ngoài, bởi vì khu vực tốt, hơn nữa nhà cửa lắp đặt thiết bị cũng không tệ, giá cả coi như là hợp lý.

Lục Quyên Quyên cầm sổ tiết kiệm, nhìn lại nhìn, cuối cùng thở dài một hơi, nói: "Hồi đó lúc mua, cũng chỉ mấy chục vạn, bây giờ trong nháy mắt… đã trở thành nhiều như vậy rồi…"

Tịch Nam Phương biết Lục Quyên Quyên khó chịu, ông chỉ là không lên tiếng, cầm điếu thuốc hút.

Trước chuyển nhà một ngày, không có ai tâm tình dễ chịu.

Tịch Lục nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là gọi một cú điện thoại cho Trứng Lùn.

Trứng Lùn đang xem phim mát, mới vừa từ trên tay người khác lấy được hạt giống đầy kích thích, sau khi tải xuống, hưng trí bừng bừng mà xem, xem đến đúng lúc đang hưng phấn, liền nhận được điện thoại của Tịch Lục, cậu ta có chút không nhịn được nói: "Tịch Lục, ông nội mày đang xem phim mát đấy, có việc thì nói nhanh lên."

Tịch Lục cũng dứt khoát, cậu nói: "Vậy mày xem đi, tao chỉ là nói một tiếng, ngày mai tao chuyển nhà, học kỳ sau là chuyển trường luôn rồi."

Trứng Lùn nhìn trong màn hình, người phụ nữ tới một độ khó cao, đại não vừa sung huyết, phía dưới cũng sung huyết ngay, chỉ thiếu nỗi dán mặt lên, cậu ta cũng không nghe kỹ đã trả lời: "À à, được, được, tao biết rồi, tao xem phim mát tiếp đây, bye bye." Nói xong, cúp luôn điện thoại.

Cho đến đêm khuya vô cùng, Trứng Lùn hài lòng bỏ giấy trên mặt đất vào trong túi rác, tắm rửa xong, lúc nằm ở trên giường, mới nhớ tới một vụ Tịch Lục kia.

Tịch Lục vừa mới nói cái gì?

Trứng Lùn nghĩ nghĩ, thôi, hay là đợi sáng sớm ngày mai lại gọi điện thoại qua hỏi một câu đi.

Ôm gối đầu bên cạnh cọ cọ, Trứng Lùn lại gặp gỡ nữ thần của mình ở trong mộng rồi.

…

Rạng sáng lúc năm giờ, Tịch Lục bò từ trên giường dậy, sau đó lẳng lặng đi rửa mặt, sau khi chỉnh đốn xong hết thảy thì ra cửa.

Tịch Nam Phương sắp xếp chính là xe lửa hai giờ trưa mai, vừa bắt đầu lúc Tịch Nam Phương nói muốn lái xe đi, bị Tịch Lục phản đối mãnh liệt, cuối cùng bởi vì máy bay quá đắt, lựa chọn xe lửa.

Tịch Lục nhìn thấy trời bên ngoài có chút u ám, trên cây đã có chim bắt đầu kêu lên không ngừng.

Cậu cũng không biết mình muốn làm gì.

Đi gặp Trần Giới sao?

Cũng không phải, Tịch Lục chỉ là muốn đi nhìn thành phố này một chút, thành phố cậu sinh sống mười mấy năm, đã bao lâu, cậu hình như vẫn luôn chưa từng nhìn thật kỹ.

Thành phố nhỏ này hồi trước nghe nói là vùng giao tranh quân sự, bởi vì bốn mùa rõ ràng, mùa hè sẽ không quá nóng, mùa đông cũng sẽ không quá lạnh, tài nguyên phong phú, cho dù là hiện tại, cũng có không ít người đặc biệt đến đây dưỡng lão.

Lần đầu tiên Tịch Lục phát hiện, mình vậy mà luyến tiếc thành phố này như vậy.

Cậu từ thành nam đi đến thành bắc, lại từ thành đông đi đến thành tây, nội thành cũng không có lớn, cậu đi đến tất cả ngã tư đường, đường dành riêng cho người đi bộ, ngõ trung học, mua đồ bình thường thích ăn, cũng chỉ là dùng hết ba giờ, cuối cùng đi bộ đến trường học, đứng ở cổng trường học, trơ mắt nhìn trường học.

Làm cho bảo vệ gác cổng ở lại trông trường nhìn cậu như nhìn trộm, không ngừng theo dõi cậu.

Tịch Lục khịt khịt mũi, lưu luyến không rời rời đi.

Lại chạy tới cửa nhà Trần Giới, cắm điểm ngồi hai giờ, rồi bị điện thoại của Tịch Nam Phương gọi về, Tịch Lục tiếc nuối nhìn thoáng qua một tầng khu tập thể.

Đi chưa được mấy bước, xoay người cầm một đống đồ lớn trên tay chạy vào khu tập thể của Trần Giới, gõ cửa nhà Trần Giới.

Mở cửa là Hà Tình, nhìn thấy là cậu, ngẩn người, bèn nói: "Tịch Lục? Con đến rồi?"

Tịch Lục thở hổn hển khe khẽ, cậu nhìn Hà Tình nói: "Cô ơi, Trần Giới có ở đây không?"

Hà Tình nói: "Có, để cô gọi nó."

Trần Giới mặc áo ngủ màu trắng, phần trên có hình thỏ, trên sống mũi mang theo gọng kính màu đen, lúc Tịch Lục nhìn thấy cô, đưa toàn bộ đồ trên tay cho cô, sống mũi cậu lấm tấm mồ hôi, cậu nói: "Trần Giới, mình đi đây, mình sẽ trở lại."

Cậu để lại những lời này cùng một đống đồ lớn, rồi đi.

Hà Tình nhìn bóng lưng Tịch Lục, có chút buồn bực nói: "Thằng bé này làm sao thế?"

Trần Giới cúi đầu, nở nụ cười, cô nói với Hà Tình: "Mẹ, buổi trưa con sẽ đi tiễn Tịch Lục."

Hà Tình gật gật đầu, có chút cảm khái nói: "Ừ, con đi đi, thật sự không nghĩ tới, sẽ đột nhiên như vậy… Aiz…"

Có lẽ, Tịch Lục cũng không biết, những thứ cậu mua kia, toàn bộ đều là đồ ăn vặt Trần Giới thích nhất, vô luận là đường kéo ông cụ bán ở trước cổng trường tiểu học, hay là trà sữa đầu ngõ trung học, toàn bộ đều là.

…

Khi Tịch Lục về nhà, đã là mười hai giờ trưa, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên mua một ít cơm, người một nhà ngồi ở trên ghế đẩu ăn cơm, sau khi ăn xong, Tịch Nam Phương nhìn đồng hồ, nói: "Còn kém hơn một giờ, bây giờ chúng ta đi luôn đi."

Lục Quyên Quyên để đôi đũa trong tay xuống, nhìn nhìn ngôi nhà, sau đó gật gật đầu.

Ba người ai nấy tự cầm hành lý, đi ra khỏi nhà.

Lúc Tịch Nam Phương khóa cửa lại, viền mắt Lục Quyên Quyên lại đỏ, Tịch Lục lấy giấy ra đưa cho Lục Quyên Quyên, ba người đều không nói gì, chỉ là đi từ từ ra ngoài sân, bắt một chiếc xe.

Lúc Lục Quyên Quyên ngồi lên xe, vẫn cứ không tự chủ được quay đầu nhìn ngôi nhà, Tịch Lục ngồi ở ngoài cùng, ngước mắt lên cũng nhìn về phía phương hướng của nhà mình.

Xe di chuyển chầm chậm, cho đến biến mất trong tầm nhìn, mà tiếng nức nở của Lục Quyên Quyên cũng càng lúc càng lớn.

Tịch Lục vươn tay ôm chặt lấy bả vai Lục Quyên Quyên, không nói gì, chỉ là muốn để cho Lục Quyên Quyên dựa vào mình.

…

Lúc lôi kéo hành lý đến nhà ga, điện thoại của Tịch Lục vang lên, cậu nghe thấy thanh âm lười biếng của Trứng Lùn từ đầu bên kia truyền đến, tựa hồ vừa mới tỉnh ngủ, cậu ta nói: "Tịch Lục, hôm qua mày nói với ta cái gì, tao không nghe thấy, mày lặp lại lần nữa đi?"

Bên tai Tịch Lục truyền đến tiếng xe lửa "xình xịch", cậu nói: "Lữ Giai Huy, tao phải chuyển nhà, chuyển trường rồi, có cơ hội chúng ta gặp lại sau nhé."

Trứng Lùn còn có chút mơ hồ, cậu ta cười ha hả nói: "Tịch Lục? Đùa tao à?"

Tịch Lục chuyển điện thoại thành loa ngoài, tiếng người huyên náo từ bên cạnh truyền tới.

Cậu nói: "Tao không lừa mày."

Trứng Lùn bò phắt từ trên giường dậy, giọng cậu ta có chút run rẩy, cậu ta nói: "Tịch Lục, mày đừng đùa, hôm nay không phải ngày cá tháng tư phải không?"

Tịch Lục thở dài một hơi, nói: "Ngày hôm qua không phải tao đã nói cho mày rồi, nhưng là mày còn không nghe."

Trứng Lùn cả giận nói: "Lúc tao đang xem phim mát ghét nhất người khác quấy rầy tao, hơn nữa tiếng mày còn như mèo kêu có thể nghe thấy cái gì!"

Tịch Lục trả lời: "Vậy coi như tao không đúng."

Trứng Lùn nói: "Bây giờ mày ở đâu, tao đi tìm mày, mẹ nó mày chờ!"

Tịch Lục nhìn đồng hồ, nói: "Xe lửa hai giờ, mày không đến kịp."

"Đừng nói nhảm với tao, ở đâu nói nhanh một chút!"

Tịch Lục nói chỗ, Trứng Lùn đã cúp điện thoại rồi.

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đã lên xe lửa trước, ông ngồi ở trên giường nằm, nhìn bên ngoài, cảm thấy có chút giống như là cảnh trong phim ảnh, chỉ là có chút thổn thức là không có người đến tiễn ông.

Lúc còn kém mấy phút nữa là xe lửa sẽ chạy, Tịch Lục nghe thấy bên ngoài có người đang gọi tên của cậu, cậu nghiêng đầu, liền nhìn thấy Trứng Lùn cùng Trần Giới từ nơi không xa chạy tới.

Tịch Lục lập tức bò từ trên giường dậy, nhưng hiện tại không thể đi xuống, cậu ở trước cửa sổ, vẫy vẫy tay với hai người bọn họ.

Trứng Lùn hổn hển, tóc của cậu ta thoạt nhìn lộn xà lộn xộn, hiển nhiên là quá gấp gáp, cậu ta nói: "Tịch Lục! Cút ngay! Tiện nhân nhà mày! Mày còn có mặt mũi mà cười!"

Trần Giới nhìn Tịch Lục, nhếch môi lên, nói: "Nhớ phải trở về."

Ánh mắt Tịch Lục lóe sáng, cậu nói: "Đương nhiên mình sẽ trở lại, mình sẽ gọi điện thoại cho các cậu, Trứng Lùn, chờ lúc tao thi được vào top mười của lớn, người đầu tiên tao gọi điện thoại cho là mày, Trần Giới! Chờ mình trở lại, nhất định sẽ đi tìm cậu!"

Trứng Lùn nghiến răng nghiến lợi nói: "Biến biến biến, ai muốn gặp mày, biến!"

Trần Giới nhìn cậu không nói gì.

Xe lửa từ từ chạy, Tịch Lục ra sức vẫy hai tay, cho đến lúc cũng không nhìn thấy bọn họ nữa, cậu mới ngồi xuống.

Cậu sẽ tiếp tục tiến về phía trước, nhưng sẽ không quên bất cứ một người nào.

Đồng dạng, thành phố này, người ấy.

Sẽ gặp lại.

Tác giả có lời muốn nói: =-= Tết Trung thu vui vẻ, tôi đi học, gấp đôi thực sự có chút ăn không tiêu, có thể giữ vững mỗi ngày đã không dễ dàng rồi… Nếu có thời gian tôi nhất định sẽ nhiều hơn… Nhưng là tính khả thi không lớn, chương này dài một chút, yêu ta đi!

41. Chương 41

Thành phố D, thành thị tuyến một toàn quốc, tiết tấu cuộc sống nhanh, nhà cao tầng, cao ốc chi chít.

Cảm giác đầu tiên của Tịch Lục đối với thành phố này chính là như vậy.

Cậu ngẩng đầu nhìn mọi người đi qua đi lại trên đường phố, bọn họ đi qua bên người mình, mỗi người đều qua lại vội vã, Tịch Lục đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác hít thở không thông.

Lục Quyên Quyên quay đầu lại nhìn thoáng qua Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, không sao chứ."

Tịch Lục lắc lắc đầu.

Bản thân nhỏ bé, ở chỗ này giống như là một hạt cát, không có một chút cảm giác tồn tại, cậu kéo va li, đi theo sau Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên.

Tịch Nam Phương là người đã từng thấy rất nhiều cảnh đời, hiển nhiên ông rất quen thuộc nơi này, lúc bắt taxi, trực tiếp báo ra địa chỉ.

Tịch Lục nghiêng mặt, nhìn bên ngoài.

Quả nhiên là thành phố lớn, cái gì cũng không giống với thành phố A.

Tịch Nam Phương đột nhiên chỉ vào một trường học nói: "Tịch Lục, chỗ đó chính là trường học sau này con sẽ học, thoạt nhìn thế nào?"

Tịch Lục liếc mắt liền nhìn thấy, cửa lớn trường học kia, hoàn toàn không giống với cửa lưới sắt đã tróc lớp sơn của trường cấp ba ban đầu của mình, chỉ là một cái mặt tiền đã cao lớn hơn rất nhiều rồi, Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừm, thoạt nhìn rất được ạ."

Tài xế nhìn cậu một cái, nói: "Mấy người là ở nơi khác đi, trường học này đúng là trường học tốt nhất vùng này, học cho tốt nhé, sau này cố gắng thi đại học tốt."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Dạ được, cám ơn chú."

Lúc xe dừng lại, Tịch Nam Phương chỉ vào một khu căn hộ cho thuê cách đó không xa, phòng ở thoạt nhìn có chút cũ nát, nói: "Về sau đây chính là chỗ ở của chúng ta..." Ông dừng một chút, "Ở thành phố D này, đất thật là đắt đỏ mà, có tiền thuê căn hộ này không chừng có thể thuê được căn hộ hơn một trăm mét vuông ở thành phố A."

Lục Quyên Quyên nói: "Em cảm thấy rất tốt, có nhà ở là được rồi."

Tịch Nam Phương gật gật đầu, người một nhà kéo va li hành lý đi lên.

Lúc mở căn hộ ra, trong đầu Tịch Lục chỉ có một ý nghĩ, thật nhỏ, đại khái chỉ có bốn năm mươi mét vuông thôi nhỉ, phòng khách bị chia nhỏ thoạt nhìn nhỏ hẹp cực kỳ, chỉ có một căn phòng ngủ, rất nhiều đồ dùng trong nhà trước đây đều không xếp đến, Tịch Nam Phương có dự kiến trước, mua cái giường khung, cũng may ban công rất lớn, Tịch Lục có thể ngủ ở chỗ đó.

Thu dọn đồ xong, Tịch Lục nhìn đồng hồ, đã gần chín giờ tối rồi, người một nhà đều chưa ăn gì, chạy xuống chợ đêm dưới lầu tùy tiện ăn một chút, rồi về nghỉ ngơi, dù sao thời gian lắc lư ở trên tàu không ít, rất mệt.

Tịch Lục ngủ ở trên giường khung, kéo cửa sổ trên ban công ra, có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài.

Rất tối, không nhìn thấy mấy ngôi sao, Tịch Lục cầm điện thoại di động lên, chuyển đến nhóm danh bạ "bạn học", ở trên tên Trần Giới dừng lại rất lâu, nhưng không có gọi đi.

Di động rung động cái, cậu nhìn thấy tin nhắn của Trứng Lùn.

"Tịch Lục, chờ mày trở về, xem tao không đánh mày một trận."

Tịch Lục nở nụ cười, trả lời một câu: muốn đánh tao, ít nhất vóc dáng phải cao hơn tao một chút rồi hãy nói.

Cậu có thể tưởng tượng đến bộ dáng nghiến răng nghiến lợi của Trứng Lùn, Tịch Lục đặt điện thoại di động ở bên giường, nhắm hai mắt lại.

Thành phố D, đêm đầu tiên đã trôi qua như vậy.

...

Sau khi Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đi tới thành phố D, hai người nếu so với trước đây càng thêm bận rộn, Tịch Nam Phương cơ hồ bỏ phần lớn thời gian vào nhà máy, mà Lục Quyên Quyên ở bên

cạnh ông chăm sóc, Tịch Lục phần lớn đều ở nhà, cậu không quen thuộc nơi này, tới nơi này những ngày qua, nhiều nhất là lần mò rõ ràng địa hình xung quanh.

Tịch Lục cảm thấy hơi tịch mịch, mỗi khi đến lúc này, cậu đều sẽ lấy ảnh Trần Giới trong túi ra, nhìn tới nhìn lui nhìn qua nhìn lại.

Cậu không có sở trường gì, không thể giúp Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên, cho nên lúc bọn họ không ở nhà, cậu sẽ ngồi ở trước bàn, làm đề luyện tập.

Ngay cả chính cậu cũng không tin, chỉ là một tuần, cậu đã làm xong hai cuốn đề luyện tập.

Tịch Lục cầm đề luyện tập, lại không có người chia sẻ, chao ôi, loại cảm giác này, cũng giống như ta gần đây trở nên xinh đẹp rồi, đáng tiếc không ra khỏi cửa.

Cứ như vậy dừng lại ở thành phố D nửa tháng, cuối cùng cũng đã tới ngày tựu trường.

Tịch Nam Phương cố ý rút thời gian, mang Tịch Lục đi báo danh.

Lúc vừa vào cổng trường, Tịch Lục cảm thấy có chút thấp thỏm, cậu cảm giác mình tựa như là thằng nhóc nông thôn đi vào trong thành phố, đa số người xung quanh đều mặc đồng phục học sinh, tuy rằng rất xấu, nhưng thống nhất, nhìn chính mình một thân áo phông trắng cùng với quần bò, cảm giác ở trong trường bắt mắt cực kỳ.

Tịch Nam Phương nhìn thoáng qua Tịch Lục, nói: "Đừng khẩn trương, gặp chuyện đừng hoảng hốt, bố biết tâm tình con bây giờ, không sao, qua một thời gian thì tốt rồi, con là con trai, càng phải kiên cường hơn."

Tịch Lục nhìn thoáng qua Tịch Nam Phương, cậu đã cao hơn Tịch Nam Phương rồi, lúc trước cậu đo đã qua một mét tám, cậu gật gật đầu, ưỡn sống lưng lên, làm cho mình thoạt nhìn uy vũ một chút.

Tịch Nam Phương nói đúng, cho dù là vào thành phố, mình cũng không thể mềm yếu!

Tịch Nam Phương nhờ quan hệ, tìm cho Tịch Lục một lớp coi như không tệ.

Tịch Lục là chọn khoa học tự nhiên, thật ra lúc trước cậu cũng đã do dự rất lâu giữa tự nhiên – xã hội, thật ra theo lý thuyết Tịch Lục không am hiểu toán học nên đi học khoa học xã hội, nhưng tiếng Anh của Tịch Lục cũng không được tốt lắm, so sánh một chút, Tịch Lục lại ghét học thuộc lòng, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là học khoa học tự nhiên đi.

Việc này cứ quyết định như vậy, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đối với cậu thuộc về trạng thái nuôi thả, nghe xong quyết định của cậu, Tịch Nam Phương chỉ là đánh giá cậu qua lại một chút, nói: "Mày được không?"

Tịch Lục da mặt dày trả lời: "Đương nhiên được rồi."

Tịch Nam Phương ồ một tiếng, rồi tìm cách đưa cậu tới nơi này.

Nghĩ tới trong nhà tuy rằng túng thiếu, Tịch Nam Phương đối với việc của Tịch Lục chắc hẳn cũng tốn không ít tiền, Tịch Lục hiểu Tịch Nam Phương từ trước tới giờ đều là chỉ làm mà không nói.

Tịch Lục tự hào vì có một người cha như vậy.

Tịch Nam Phương dẫn Tịch Lục tới một văn phòng, chào hỏi với một người quen bên trong, Tịch Lục không biết người kia, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Cháu chào chú ạ."

Tịch Nam Phương nói: "Đây là chú Ngụy con, ở trong trường có chuyện gì có thể tìm chú ấy giúp đỡ."

Người đàn ông mang theo kính mắt thoạt nhìn ôn hòa cười cười với Tịch Lục, nói: "Đã lớn như vậy rồi, thời gian thật là trôi qua quá nhanh nhỉ."

Tịch Nam Phương nói: "Đúng vậy, con gái anh bây giờ cũng lớn rồi nhỉ."

Người đàn ông trả lời: "Chẳng phải là vậy sao, học cùng một khóa với con trai anh, chẳng qua không học ở đây, con bé và mẹ nó còn ở thành phố A."

Tịch Nam Phương nói: "Aiz, sao không đón họ tới?"

Người đàn ông trả lời: "Vợ tôi nói quen cuộc sống nơi đó rồi, tới nơi này không thích ứng, thôi, tôi cũng không muốn miễn cưỡng, chờ tôi về hưu cũng sẽ về thành phố A."

Tịch Nam Phương gật gật đầu, lại cùng người đàn ông nói vài câu, sau đó quay đầu nói với Tịch Lục: "Lát nữa con đi theo chú Ngụy con tới lớp của con, bố phải về nhà máy, sẽ không đi cùng con nữa."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Bố đi đi, tự con có thể đi được."

Tịch Nam Phương lại hàm súc vài câu cùng người đàn ông, rồi đi luôn.

Chú Ngụy nhìn Tịch Lục, nói: "Đi, chú dẫn con đến lớp của con, còn may vừa khai giảng, bạn học xung quanh đều không quen thuộc, con vừa lúc có thể dung hợp vào."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Cám ơn chú."

Chú Ngụy nhìn Tịch Lục lại lắc đầu, nói: "Thật sự là thời gian trôi qua quá nhanh, con đã lớn như vậy rồi, đến thành phố D thấy thế nào? Có phải cảm thấy rất bỡ ngỡ hay không?"

Tịch Lục gật gật đầu, trả lời: "Vâng, cảm giác hết thảy đều là mới mẻ."

Chú Ngụy cười rộ lên, nói: "Đó là đương nhiên rồi, dần dần thích ứng, sau này là tốt rồi."

Tịch Lục gật gật đầu.

Chú Ngụy dừng lại ở lớp ba khối mười một, sau đó gọi một cuộc điện thoại, rồi nhìn thấy một cô giáo đi tới, đại khái bốn năm mươi tuổi đeo mắt kính, khí chất rất ôn hòa.

Ông nói: "Cô Triệu à, trước đó tôi nói với cô rồi, vừa mới chuyển trường đến, thằng bé vừa tới thành phố D, nếu có cái gì cô giúp một chút."

Cô Triệu gật gật đầu, nhìn Tịch Lục, ngược lại là cảm thấy diện mạo Tịch Lục thoạt nhìn rất nhanh nhẹn, thật ra ngay từ đầu cứng rắn nhét một học sinh vào trong lớp, bà cũng không thích lắm, những người này thường thường là trong nhà có tiền, học tập không được tốt lắm, chỉ biết kéo chân sau thành tích lớp bà, bà nói: "Ừm, được…" Sau đó nói với Tịch Lục: "Về sau tôi là chủ nhiệm lớp của em, có cái gì không biết thì đi hỏi tôi, phải chung đụng thật tốt với bạn học."

Tịch Lục nhìn cô giáo này, không biết vì sao cứ cảm thấy cô giáo này cũng không phải là thích cậu lắm.

Có lẽ chỉ là cậu quá nhạy cảm.

42. Chương 42

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng, mọi người không có mấy người biết, Tịch Lục cũng không cần ngu ngốc đứng ở trên bục giảng làm một đoạn tự giới thiệu, cậu yên lặng đi vào, sau đó nhìn thấy góc có một chỗ trống, bèn ngồi xuống, hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Nhưng mà cho dù là như thế, Tịch Lục không có mặc đồng phục trường, chiều cao lại cao, nói như thế nào cảm giác tồn tại cũng không thể giảm bớt đâu.

Tịch Lục ngồi trên ghế ở trong góc, sau đó gục lên mặt bàn, nhìn bốn phía mấy học sinh đã tán phét lên tận trời rồi, nhắm mắt lại, mắt không thấy tâm không phiền.

"Sao cậu không có mặc đồng phục trường vậy? Nhà trường không phải là bắt buộc sao? Không sợ bị bắt sao?" Tịch Lục bị một giọng nam có chút khàn khàn đánh thức, tựa hồ là đang thời kỳ vỡ giọng, hoặc là nói tiếng bản thân chính là khàn khàn như vậy.

Tịch Lục ngước mắt lên, nhìn thấy cậu trai ngồi ở bàn cạnh bàn mình, diện mạo chắc hẳn được coi là không tệ.

Không giống với mình, diện mạo cậu trai thiên về âm nhu, nhưng cổ họng kia lại phát ra âm thanh trầm thấp cực kỳ đàn ông, đối lập khỏi phải nói rất mãnh liệt,

Tịch Lục trả lời: "Mình là chuyển trường đến, cho nên không có đồng phục học sinh."

Cậu trai cười cười, nói: "Như vậy à, thế trước đây cậu ở đâu?"

Tịch Lục trả lời: "Thành phố A."

Mắt cậu trai sáng lên, nói: "Thành phố A, ông bà nội mình cũng sống ở đó, hồi mình còn nhỏ thích chơi ở nơi đó nhất, không chừng chúng ta còn từng gặp nhau nữa đấy!"

Tịch Lục thẳng lưng, trả lời: "Thật khéo."

Cậu trai trả lời: "Mình tên là Chân Tần, cậu tên gì?"

Tịch Lục trả lời: "Tịch Lục, Tịch trong lương tịch, Lục trong lục địa."

Chân Tần cười lên, bộ dáng cười lên trái lại có chút nữ khí, thoạt nhìn nhưng lại làm người ta thích, nói: "Tịch Lục, mình nhớ rồi."

"Đúng rồi, sao cậu tới thành phố D vậy? Thành phố A không phải rất tốt sao? Mình còn muốn đi thành phố A học cơ, nhưng bố mẹ mình không đồng ý." Chân Tần nói.

Tịch Lục mím môi, nói: "Trong nhà có một chút việc, cho nên liền chuyển tới nơi này."

Chân Tần cũng không có hỏi nhiều.

Cậu ta nhìn xung quanh, nói: "Nữ sinh ban khoa học tự nhiên còn rất ít, mình xem lớp học bốn mươi mấy người này, ít nhất có ba mươi người là nam sinh, nữ sinh nhiều nhất hơn mười người."

Tịch Lục nhìn lướt qua đại khái, nói: "Ừm, ban khoa học xã hội nữ sinh thường nhiều hơn một chút."

Chân Tần nói không ít, trò chuyện với Tịch Lục câu được câu chăng, trái lại làm cho cảm giác hồi hộp của Tịch Lục giảm đi không ít.

Có lẽ bởi vì Chân Tần là người đầu tiên Tịch Lục nói chuyện khi tới nơi này, Tịch Lục và cậu ta cũng bất giác thân thiết hẳn lên, một ngày qua đi, tuy rằng biết một số người, vẫn duy chỉ có nói chuyện cùng Chân Tần nhiều nhất.

Bởi vì là vừa khai giảng, phần lớn tiết đầu tiên giáo viên đều là tự giới thiệu mình cộng với giới thiệu chương trình học mình dạy, ở bên dưới, Tịch Lục cũng nghe nghiêm túc.

Mấy tiết tiếp theo, sự không thích ứng của Tịch Lục chậm rãi tiêu tan.

Lúc nghỉ giữa giờ, Tịch Lục nhìn thấy tin nhắn Trứng Lùn không biết gửi cho cậu từ lúc nào, bên trong có một bức ảnh của Trần Giới, sau đó kèm theo một đoạn văn tự ——

(tao thấy mày không nhìn thấy, cho nên tao thay mày nhìn no mắt rồi.)

Tịch Lục trả về một biểu cảm "dao găm", rồi không để ý đến cậu ta nữa, chỉ là thuận tiện lưu ảnh của Trần Giới vào trong album ảnh của điện thoại mình.

Tình hữu nghị giữa nam sinh tới rõ nhanh, đến lúc tan học, Chân Tần chủ động hỏi nhà Tịch Lục ở đâu, có muốn cùng về nhà hay không..., chẳng qua sau khi biết được nhà mình và nhà Tịch Lục là hai hướng ngược nhau, liền chịu rồi, chỉ có thể ai về nhà người ấy ai tìm mẹ người ấy.

Ngày đầu tiên khai giảng, đa số người đều nỗ lực quen biết người xung quanh, chẳng qua Tịch Lục cũng chỉ biết tên của bàn trước sau, quen thuộc với Chân Tần hơn một chút, bản thân cậu cũng không phải là một người chủ động lắm, trừ Trần Giới, dùng lời Trứng Lùn mà nói chính là rất cao lãnh.

Trứng Lùn nói: "Bệnh xà tinh như mày dựa vào cái gì động một tí là cao lãnh như vậy?"

Khi đó Tịch Lục chỉ là nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Trứng Lùn, rồi tiếp tục làm đề luyện tập.

Đối với cậu mà nói, bạn bè không ở số nhiều, nặng về chất là được rồi.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, Trứng Lùn ở trong lòng Tịch Lục vẫn xem như là người bạn thân nhất.

Dù rằng Trứng Lùn rất thiếu đòn, dù rằng có đôi khi cậu sẽ cảm thấy Trứng Lùn rất mất mặt, dù rằng chỉ số thông minh của Trứng Lùn thấp hơn mình…

Xin cho phép Trứng Lùn dùng lời giống vậy phản bác Tịch Lục một chút.

…

Thành phố A bên này, cũng khai giảng rồi.

Trứng Lùn chọn là ban khoa học xã hội, đừng hỏi vì sao cậu ta muốn chọn khoa học xã hội, cậu ta sẽ cho các bạn biết bởi vì ban khoa học xã hội rất nhiều nữ sinh sao? Đương nhiên sẽ không rồi.

Vốn tính cách cậu ta khá tốt, tuy rằng xung quanh không quen biết, trong nháy mắt đã có thể hoà mình, chỉ là có đôi khi Trứng Lùn sẽ đột nhiên cảm thấy có chút không thoải mái.

Tịch Lục không ở đây.

Bản thân không có biện pháp vào lúc cậu luyện đề đi quấy rầy cậu, sau đó nhận được một ánh mắt không tính quá hữu hảo của cậu.

Trứng Lùn cảm thấy cả người không thích hợp mà, chẳng lẽ trong lúc không để ý đã bị Tịch Lục huấn luyện thành chung cực M rồi?

(M: trong SM, gọi tắt của chứng thích ngược đãi, trong đó S là chỉ người có khuynh hướng ngược đãi và M là người có khuynh hướng chịu ngược đãi; chung cực: đạt tới cực điểm)

Trứng Lùn lắc lắc đầu, đứng dậy, mới không có chuyện này, không phải là chỉ một Tịch Lục không quan trọng thôi sao? Trứng Lùn anh còn có thể có ngàn ngàn vạn vạn người bạn.

Cậu ta đi ở trên hành lang, lúc đang nói chuyện cùng người khác, nhìn thấy Trần Giới.

Trần Giới ở lớp giỏi nhất ban khoa học tự nhiên, tựa hồ cô đang nói chuyện cùng người khác, Trứng Lùn lấy di động ra quỷ thần xui khiến chụp một tấm ảnh, sau đó lập tức gửi cho Tịch Lục.

Nhân tiện tặng kèm một câu vô cùng gợi đòn.

Cho đến sau khi nhận được một biểu cảm giết người của Tịch Lục, Trứng Lùn mới không khỏi thư thái lên.

Chờ một chút… Hình như có chỗ nào không đúng.

Trứng Lùn che cái mặt đầy "đậu thanh xuân", bi thống phát hiện, bản thân có phải thật sự có tiềm chất làm M hay không, trời ơi, điều này đáng sợ đi.

Lúc Trứng Lùn đang muốn về lớp, đột nhiên bị người gọi lại ——

Cậu ta quay đầu lại lập tức chấn động, vậy mà là Từ Diêm Á.

Từ Diêm Á cười cười với cậu ta, nói: "Cậu cũng là ban khoa học xã hội à, ở lớp nào thế?"

Trứng Lùn ngượng ngùng nói ra lớp học của mình.

Được rồi, cậu ta đương nhiên biết Từ Diêm Á là lớp giỏi nhất ban khoa học xã hội, lúc cậu ta nói ra lớp của mình không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Từ Diêm Á đột nhiên nói: "Lữ Giai Huy, tại sao mình không có nhìn thấy Tịch Lục?"

Trứng Lùn nhìn Từ Diêm Á, trả lời: "Cậu ấy chuyển trường rồi."

Biểu cảm trên mặt Từ Diêm Á có một giây là đứng hình, sau đó cô nàng ngẩn người, trả lời: "Chuyển trường? Chuyển tới chỗ nào? Vì sao?"

Trứng Lùn nhún vai, trả lời: "Mình cũng không biết, trong nhà xảy ra chút chuyện thì phải."

Từ Diêm Á rủ mắt xuống, gật gật đầu, nói: "Như vậy… mình về lớp học đây…" Nói xong, cô nàng liền vội vã đi vào phòng học của mình.

Trứng Lùn nhìn bóng lưng cô nàng, trong lòng toát ra một ý nghĩ, không biết là cậu ta đa nghi hay là như thế nào, tóm lại, Trứng Lùn hâm mộ ghen tỵ chết Tịch Lục rồi.

Đồ tiện nhân Tịch Lục này, người sinh dâm gia.

Lúc Từ Diêm Á trở lại chỗ ngồi của mình, một mực không có nói chuyện với người xung quanh, chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, nhìn hộp đựng bút ngẩn người.

Bạn thân bên cạnh vươn tay vỗ vỗ cô nàng nói: "Bà làm sao vậy?"

Từ Diêm Á có chút thất thần, không đáp lại cô ấy.

Cô nàng nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng mấy nữ sinh thảo luận ——

"Nè, hình như không có nhìn thấy thằng bệnh xà tinh Tịch Lục kia nhỏ."

"Cái gì, bà không biết sao? Hình như cậu ta chuyển trường rồi, gia đình cũng chuyển rồi, đi thành phố D."

"Cậu ta bỏ được Trần Giới sao?"

"A, nếu tôi chọn tôi cũng sẽ đi thành phố lớn, ở loại thành phố nhỏ như thành phố A sau này có thể làm cái gì chớ…"

"Ai biết được…"

"Sau này không có ai gây cười rồi, không vui."

"Ha ha ha, nhìn cái dạng ngốc nghếch của bà kìa, luyến tiếc thì cứ nói thẳng đi, hồi huấn luyện quân sự, bà không phải liên tục thét to nói Tịch Lục người ta trông xinh trai sao?"

Cô gái xấu hổ đỏ mặt, "Đi đi đi."

Từ Diêm Á gục ở lên bàn, lấy di động ra, nhìn danh bạ, sau đó nhập tên Tịch Lục vào, kết quả không có tìm được.

Đúng vậy, từ trước đến nay cô nàng chưa từng hỏi số điện thoại của Tịch Lục.

Mà Tịch Lục cũng chưa từng nghĩ tới nói cho mình chuyện sẽ rời đi.

Đối với Tịch Lục mà nói, mình chỉ là một người xa lạ thôi nhỉ.

"Nè, Từ Diêm Á bà có phải thất tình rồi hay không?" Bạn thân cùng lớp mỗi một lần nói chuyện bao giờ cũng "một châm thấy máu" như vậy.

Từ Diêm Á ngẩng đầu, nhìn cô ấy, sau đó vành mắt đột nhiên đỏ lên, cô nàng nói: "Lâm Nhã, tui hình như thất tình thật rồi … Nhưng người kia từ đầu đến cuối đều không biết tui thích cậu ấy."

Cô nàng rủ mắt xuống, nước mắt từ hốc mắt nhỏ xuống.

Tôi thích người kia, nhưng từ đầu đến cuối chưa từng nói với cậu ấy.

Cho đến khi cậu ấy rời đi, cô nàng cũng chưa từng nói với cậu, thậm chí chưa từng xẹt qua một quỹ tích trong cuộc đời của cậu ấy.

Mà trong sinh mệnh của cô nàng, cũng tựa hồ từ trước đến giờ cũng chưa từng tồn tại một người như Tịch Lục.

Tịch Lục để lại cho mình chỉ còn lại, bộ dáng cậu đứng ở trên sân thể dục, mặc bộ rằn ri, đứng thẳng tắp.

Cô nàng nhìn cậu, mà cậu nhìn Trần Giới mà thôi.

Từ Diêm Á, mày thật là quá kém cỏi rồi.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ngày mai viết một chút về Trần Giới đi

43. Chương 43

Trần Giới lại là bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng, những năm gần đây cô luôn ở trong một cơn ác mộng giống nhau, cô chìm vào trong nước, hít thở không thông, cơ thể từ từ chìm xuống, thậm chí cô đã cảm giác được tử vong, ngay tiếp theo không thể hô hấp, tựa hồ đã không còn thống khổ như vừa bắt đầu rồi.

Trán cô toát ra lấm tấm mồ hôi lạnh, lúc vươn tay quơ quơ, trong lòng bàn tay ướt một mảng.

Rạng sáng mùng một tháng chín, thành phố A yên tĩnh khác thường, không nghe được một chút âm thanh, ngay cả tiếng mèo kêu thường ngày cũng không nghe thấy.

Trần Giới hết buồn ngủ, cô mở đèn bàn ra, cầm một cuốn sách chính bản thật dày lên đọc.

Cô nhìn thấy một đoạn văn của tác giả trong sách ——

(mọi người luôn dùng thời gian hiện tại đi tưởng nhớ quá khứ, lại quên mất nhìn về phía trước, bạn sống ở hiện tại mà không phải là quá khứ.)

Trần Giới rủ mắt xuống, cầm bút gạch chân những lời này.

Gạch đi gạch lại.

Người sống ở trong quá khứ, Trần Giới nghĩ, có lẽ chính là chỉ cô nhỉ.

Tịch Lục hẳn đã bắt đầu cuộc sống mới ở thành phố D rồi nhỉ.

Khi Trần Giới nhận được điện thoại của Tịch Lục, cô có chút sợ, lúc cô nghe được tin tức Tịch Lục muốn chuyển nhà, vậy mà cảm thấy có chút không biết làm sao.

Phảng phất có cái gì gác lên cổ cô.

Đừng đi, các cậu đi cả rồi, đừng bỏ lại một mình cô.

Cô há miệng, lại không có nói ra khỏi miệng.

Tịch Lục quên rồi, Giang Ninh đi rồi, duy nhất cũng chỉ có mình còn nhớ.

Người đắm chìm trong thống khổ và trong cơn ác mộng, cũng cũng chỉ có mình.

Trần Giới cúp điện thoại của Tịch Lục, lại một đêm không ngủ được rồi.

Ngày hôm sau cô bèn đến nhà Tịch Lục, lúc cô nhìn thấy Tịch Lục, biểu cảm trên mặt Tịch Lục có chút hoảng hốt, từ nhỏ cô đã biết Tịch Lục, hiểu rõ một người như Tịch Lục, Tịch Lục luôn rất đơn giản, có thể thông qua nét mặt là nhìn ra ngay trong lòng cậu nghĩ cái gì, cũng giống như hiện tại, cậu nhất định bởi vì chuyện hôm qua mình cúp điện thoại, mà buồn bực.

Cô đột nhiên có chút buông lỏng tâm tình, Tịch Lục vẫn là Tịch Lục, cho dù là rời đi, cậu cũng sẽ không thay đổi đâu.

Advertisement

00:00

Có lẽ mình sẽ thay đổi, có lẽ Giang Ninh cũng sẽ thay đổi, nhưng duy chỉ có lúc Trần Giới nghĩ tới Tịch Lục, lại không có nghĩ tới cậu sẽ có thể thay đổi.

Tịch Lục thấp thỏm nhìn mình, vô luận lúc nào cũng đều là bộ dáng này.

Trần Giới hiểu, cậu là để ý mình mới có thể như vậy.

Cảm xúc của Tịch Lục vĩnh viễn đều có thể xuyên qua mặt nhìn ra, lúc cậu ngượng ngùng, lúc cậu khó chịu, không cần đoán nhiều, bạn có thể hiểu rõ một người như thế.

Luôn như thế.

Lúc Tịch Lục nói đến chỗ kích động, sẽ đột nhiên đứng dậy, sau đó nhìn mình, nói: "Vô luận thế nào, mình sẽ trở lại, cho dù là đi thành phố D, mình cũng sẽ trở lại, Trần Giới, cậu không cần đợi quá lâu đâu."

Trần Giới ngẩng đầu, nhìn Tịch Lục.

Ánh mắt Tịch Lục rất sáng, mỗi khi bạn nhìn thấy cậu, đều sẽ không tự giác muốn cùng phấn chấn lên với cậu.

Trần Giới nghĩ, nếu như là lời Tịch Lục nói, hẳn là có thể.

Cô còn nhớ rõ khi còn nhỏ, qua tết Trung Thu Tịch Lục nói muốn lấy bánh trung thu trong nhà cho các cô ăn, bởi vì là Tịch Nam Phương mang từ nơi khác về, bọn họ đều chưa từng ăn, rất chờ mong.

Lúc Tịch Lục trở lại, trên tay lại chỉ cầm một cái.

Cô chỉ nhớ vào lúc đó bọn họ chia bánh trung thu ra ăn, mà Tịch Lục lại không có ăn, cậu nói trong nhà còn có.

Trần Giới không biết là lúc nào biết được, có lẽ là Lục Quyên Quyên và mẹ mình trong lúc nói chuyện phiếm vô tình nói ra, có lẽ là Tịch Lục ăn nói vụng về không biết lúc nào thì nhỡ miệng.

Ngày đó khi Tịch Lục về nhà, trong nhà chỉ còn lại một cái bánh trung thu, là Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương phần cậu, cậu cầm bánh trung thu không có suy nghĩ nhiều, lấy luôn cho bọn họ ăn.

Đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, Trần Giới lại vẫn nhớ.

Cho nên, Tịch Lục nói cậu sẽ trở về, Trần Giới tin tưởng cậu.

…

Ngày đầu tiên khai giảng, Trần Giới đứng ở trong đám người, cô được phân đến ban khoa học tự nhiên, mà bên cạnh đều là một đám một đám người xa lạ không nhận ra, còn may còn có một người bạn quan hệ không tệ trước đây cũng được phân cùng một lớp với cô.

Cô nghiêng mặt qua, nhìn thấy Lữ Giai Huy.

Lữ Giai Huy đang nói chuyện phiếm cùng người khác, cậu ta vẫn là một bộ dáng giống như bình thường, chỉ là người nói chuyện lại thay đổi.

Trước đây, luôn là Lữ Giai Huy một mình nói chuyện, mà Tịch Lục đứng đó nghe, thỉnh thoảng mới có thể xen vào một câu.

Phảng phất, cậu trai đi sau Tịch Lục vẫn trầm mặc không nói lời nào không phải là cậu ta.

Cô nhìn thấy tầm mắt Trứng Lùn và cô đột nhiên đối nhau, sau đó Trứng Lùn cười cười với cô, cô gật gật đầu.

Trứng Lùn nói: “Có thể để cho mình chụp một tấm ảnh hay không, mình gửi cho Tịch Lục…”

Trần Giới ngẩn người, cậu ta cũng không phải là đã quên Tịch Lục.

Trứng Lùn nói: “Thật là không biết mình làm sao, lúc trước đây cảm thấy Tịch Lục rất thiếu đòn rất thiếu đòn, cả ngày cao lãnh như vậy, bèn nói đợi đến lúc phân lớp, mình sẽ tuyệt giao với cậu ta, chỉ là không nghĩ tới… Cậu ta chuyển nhà, ngay cả đi cũng cao lãnh như vậy, mình thật hối hận không có cho cậu ta một quả đấm.”

Trần Giới ngước mắt lên, lẳng lặng nhìn cậu ta.

Trứng Lùn bị người gọi đi, cậu ta nói với Trần Giới: “Mình đi trước đây, bye bye.”

Trần Giới gật gật đầu.

Lúc trở lại trong lớp mình, Trần Giới bị người gọi lại, cô nhìn thấy người tới, Từ Diêm Á.

Mắt Từ Diêm Á đỏ đỏ, thoạt nhìn trông giống như là vừa mới khóc, Trần Giới ngẩn người, bèn dò hỏi: “Sao thế?”

Từ Diêm Á nhếch môi cười lên, chỉ là nụ cười thoạt nhìn có chút gượng gạo, cô nàng nói: “Tịch Lục, có phải chuyển nhà rồi hay không?”

Trần Giới nhìn cô nàng, sau đó nhẹ nhàng "ừm" một tiếng.

Tầm mắt Từ Diêm Á vẫn dừng ở trên mặt Trần Giới, cuối cùng cô nàng nói: "Trần Giới, Tịch Lục thích cậu."

Trần Giới rủ mắt xuống, không nói gì.

Từ Diêm Á xiết chặt ngón tay, cô nàng nói: "Trần Giới, cậu thích Tịch Lục không?"

Trần Giới khẽ ngẩn người, cô nói: "Vì sao lại hỏi như vậy?"

Từ Diêm Á cười lên, hốc mắt lại càng đỏ hơn, cô nàng nói: "Bởi vì tôi thích Tịch Lục mà."

Tiếng chuông vào học đúng lúc vang lên, Trần Giới nói: "Vào giờ rồi, về lớp học đi."

Từ Diêm Á kéo tay Trần Giới lại, trong mắt tràn đầy cố chấp, cô nàng nói: "Nói cho tôi biết, cậu thích Tịch Lục không?"

Trần Giới rút tay mình về, sau đó nói: "Tôi không biết."

Từ Diêm Á ngẩn người, cúi đầu, nói: "Trần Giới cậu có phải rất hưởng thụ cảm giác được Tịch Lục ngưỡng mộ hay không? Cảm thấy như vậy rất thỏa mãn, cảm thấy nhìn thấy một người vì cậu cẩn thận từng li từng tí làm cho cậu vui rất cao hứng? Cậu quá ích kỷ, nếu không thích Tịch Lục mà nói, tại sao không nói rõ ràng, để cho người ta ôm ảo tưởng."

Trần Giới ngước mắt lên, trong mắt có vẻ bạc lương không thấy rõ tâm tình của cô lắm, cô nói: "Từ Diêm Á, cậu rõ ràng chẳng biết cái gì."

Cô đi vào phòng học, để lại một mình Từ Diêm Á đứng ở bên ngoài.

Mãi đến cho đến khi nhìn thấy giáo viên đến, cô nàng mới dùng cổ tay áo lau nước mắt, chạy về lớp mình.

Trần Giới ngồi vào chỗ ngồi, nhìn trên bảng đen giáo viên đang giảng giải một đề bài, lời giải rất nhiều, Trần Giới nhìn một cái là biết giải quyết như thế nào.

Từ nhỏ cô đã được người xung quanh nói thông minh, như là một người lớn.

Cô cũng theo đó sắm vai nhân vật người lớn.

Cô quá mệt rồi, luôn muốn làm được tốt nhất.

Thế nào mới có thể có vẻ không ngây thơ, thế nào mới có thể ra quyết định tốt nhất, cuộc sống cẩn thận từng li từng tí như vậy đến cuối cùng ép tới bản thân cũng không thở nổi.

"Trần Giới, cậu thả lỏng một chút, ở trong mắt mình, Trần Giới cậu đã rất lợi hại rồi."

Cô nhắm mắt lại.

Ai cũng không biết, ai cũng không rõ.

Tịch Lục đối với cô mà nói, là dạng tồn tại gì.

Tác giả có lời muốn nói: =-= Tâm tình của Trần Giới, tôi cũng không rõ ràng lắm (này)

44. Chương 44

"Tịch Lục, phát ngốc gì với di động thế? Vào giờ thể dục rồi." Chân Tần ở bên cạnh vỗ vỗ vai cậu, gọi Tịch Lục một tiếng.

Tịch Lục nhìn ảnh Trần Giới trên di động, trả lời: "Trứng Lùn, đừng phiền tao."

Chỉ là ngay sau khi nói câu này ra khỏi miệng, Tịch Lục liền ngẩng đầu cười cười với Chân Tần, nói: "Ngại quá, ông vừa mới như vậy làm cho tôi nhớ tới người bạn trước đây của mình."

Chân Tần sáng tỏ gật gật đầu, nói: "Như vậy à... Chẳng qua Tịch Lục ông đang nhìn cái gì..." Cậu ta nghiêng mặt liền nhìn thấy trên màn hình di động của Tịch Lục ảnh của một cô gái vốn không quá tốt chỉ mơ hồ có thể nhìn thấy mặt mũi.

Cô gái có mái tóc đen chạm vai, rất thẳng, làn da trắng nõn cực kỳ, nghiêng mặt đang nghe người khác nói chuyện, cô khẽ rủ mắt xuống, cả người thoạt nhìn yên tĩnh và ôn hòa.

Tịch Lục thu hồi điện thoại di động, trả lời: "Không có gì, đi tới lớp thể dục đi." Cậu từ chỗ ngồi đứng dậy, đứng cùng một chỗ với Chân Tần, so với cậu ta cũng cao hơn chừng nửa cái đầu, cậu không tính là cao nhất trong lớp, nhưng tuyệt đối không gọi là thấp.

Mặc áo khoác thể thao không thấm nước màu lam, trong áo khoác chỉ là áo cộc màu trắng, phía dưới mặc quần bò rất tùy ý, một đôi giày chơi bóng, vào mùa thu mà nói là vừa vặn.

Đã mùa thu rồi, Tịch Lục ngẩng đầu nhìn bầu trời có chút u ám; luôn có một loại cảm giác sắp sửa có mưa, lạnh lẽo, cậu ngáp một cái, nghe Chân Tần ở bên cạnh nói: "Tịch Lục, ông cũng đừng chê tôi gà mẹ, nhiều lần tôi đã nhìn thấy cô gái trên màn hình di động của ông..." Cậu ta mập mờ cười cười với Tịch Lục, "Bạn gái của ông sao?"

Tịch Lục nghiêng mắt nhìn Chân Tần, nói: "Là bạn gái thì tốt rồi."

Chân Tần sửng sốt, trả lời: "Làm sao? Còn yêu đơn phương cơ đấy!"

Tịch Lục vươn tay xoa xoa mái tóc ngắn của mình, trả lời: "Tôi cũng không biết rõ lắm, chắc hẳn xem như là thích đi, nhưng tôi lại không biết là thích do quán tính thân thể, hay là chính mình thật sự thích."

Chân Tần bị Tịch Lục làm hôn mê rồi, nói: "Ông nói cái gì tôi nghe không hiểu mà."

Tịch Lục khẽ cười cười với Chân Tần, nói: "Tôi hiểu là được."

Chân Tần nhún vai, cuối cùng đột nhiên rút từ trong túi ra một tấm danh thiếp gì đó đưa cho Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, ông có đi làm người mẫu hay không? Làm thêm kiếm thêm thu nhập gì đó?"

Chỉ thấy nụ cười nồng đậm mang trên khuôn mặt thiên về nữ khí kia của Chân Tần, Tịch Lục có chút phiền não vỗ vỗ trán, nói: "Chân Tần, ông cũng không sợ đây là kẻ lừa đảo sao?"

Tịch Lục và Chân Tần qua lại thân thiết, liền phát hiện người này đối biểu diễn gì đó cảm thấy hứng thú cực kỳ, nghe nói là khi còn nhỏ đã từng sắm vai cháu ngoại của nam nữ chính trong một bộ phim truyền hình dài tập, tuy rằng lộ diện không nhiều, nhưng Chân Tần vẫn coi đây là vẻ vang, thậm chí là từ cấp hai đã bắt đầu không ngừng cố gắng theo phương hướng đó.

Chân Tần quả thật là có một khuôn mặt không tệ, ở trong trường nghe nói cũng có không ít nữ sinh thích, có lẽ cố gắng một chút không chừng sẽ có phát triển không tồi, đáng tiếc Tịch Lục cảm thấy bất cứ chuyện gì nào có đơn giản là được như vậy, vẫn cảm thấy không thực tế, cho nên lúc Chân Tần nói điều này, cậu cũng chỉ là nghe một chút.

Chân Tần trả lời: "Tịch Lục, lần này nhất định là thật, đối phương là bạn của bố tôi, là công ty bọn họ cần mấy người mẫu, chụp một ít ảnh quần áo, thù lao rất hậu đãi."

Tịch Lục ngước mắt lên trả lời: "Nếu như vậy, vì sao không trực tiếp đi tìm người mẫu chuyên nghiệp?"

Chân Tần nói: "Người ta vốn là muốn, chẳng qua bố tôi đã giúp tôi xin suất rồi."

Tịch Lục đi tới sân thể dục, bên tai là tiếng mấy nữ sinh vui cười, cậu trả lời: "Thế Chân Tần ông đi một mình không phải là được rồi?"

Chân Tần nóng nảy, nói: "Tôi đây không phải là có chút không vững dạ sao, ông coi như theo giúp tôi đi."

Tịch Lục trêu chọc nói: "Nhìn không ra mà, y như nữ sinh nhỏ, bằng không chúng ta cùng nhau tay cầm tay đi WC được đó."

Chân Tần dở khóc dở cười, thật ra bởi vì khuôn mặt thiên về mềm mại nữ tính này của cậu ta, không ít nam sinh nói cậu ta ẻo lả, cậu ta nói: "Tịch Lục, chỉ một câu, có đi không?"

Tịch Lục thấy Chân Tần như vậy, đại khái cũng biết mình chọc đến chân đau của cậu ta rồi, cậu thở dài một hơi, nói: "Đi thôi, tôi sẽ theo giúp ông, những chuyện khác không dám."

Chân Tần lập tức cao hứng lên rồi.

Trong lớp, một đám người đứng chung một chỗ, anh một nhóm tôi một nhóm, chờ tiếng chuông vào lớp vừa đánh, một đám người mới từ từ đi cùng nhau, xếp thành hàng.

Tịch Lục đứng ở phía sau, bên cạnh là một nam sinh thân cao gần mét chín, trên mặt nam sinh mọc đầy "đậu thanh xuân", nhưng hình như cậu ta rất thích nặn, trên mặt thường xuyên có vết rỗ lỗ chỗ, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ, nam sinh này tên là Trương Lỗi Dã, nghe nói trong nhà rất có tiền, lúc vừa tới lớp học, Tịch Lục thật vừa đúng lúc nghe thấy cậu ta nói với người khác một thân mình có bao nhiêu đắt đỏ, bố mẹ đều là lãnh đạo vân vân.

Bản thân Tịch Lục đối với hàng hiệu gì đó cũng không có bao nhiêu theo đuổi, cũng không rõ những người mặc mấy ngàn mấy vạn kia cứ nhất định muốn nói tâm tình cho người khác biết, người biết không phải đều là liếc mắt một cái có thể nhìn ra, người không biết lại nói cũng không đáng bao nhiêu.

Chỉ là không nghĩ tới Trương Lỗi Dã vậy mà sẽ nói chuyện với cậu.

Bả vai Tịch Lục bị người vỗ vỗ, nghiêng mặt qua, nhìn thấy mặt Trương Lỗi Dã, theo bản năng muốn lui về phía sau, chẳng qua cậu ổn định lại, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Trương Lỗi Dã, nói: "Sao thế?"

Trương Lỗi Dã quan sát toàn thân Tịch Lục, nói: "Tôi nghe nói cậu cũng là chạy tiền vào?"

Tịch Lục gật gật đầu, chuyển trường tới đây Tịch Nam Phương khẳng định tốn không ít tiền, tuy rằng trong nhà không dư dả, nhưng Tịch Nam Phương chính là như vậy, cho dù là cậu học tập không giỏi, cũng muốn tạo ra hoàn cảnh học tập tốt nhất cho cậu.

Loại chuyện này, cậu cũng không muốn che giấu, người khác nghĩ như thế nào thì tùy họ.

Trương Lỗi Dã nhếch môi cười lên nói: "Tôi nghe người khác nói ngay từ đầu còn không tin, cậu… thoạt nhìn có chút không giống… Đúng rồi, quần áo này của cậu là nhãn hiệu gì?"

Trong đầu Tịch Lục chỉ có một ý nghĩ, người này chuyển đề tài chuyển đến một chút logic cũng không có.

Cậu cúi đầu nhìn đồ thể thao màu lam của mình, cậu còn nhớ là lúc trước Lục Quyên Quyên ra phố mua ở trong một cửa hàng đồ thể thao nào đó đang khuyến mãi, không đắt, cũng chỉ tầm hơn một trăm, giá gốc nhiều lắm cũng chỉ là ba trăm, chiết khấu năm mươi phần trăm.

Tịch Lục trả lời: "Tôi cũng không rõ ràng lắm."

Trong mắt Trương Lỗi Dã quét qua một tia vi diệu, cậu ta nói: "A, đã có tiền vào rồi, sao không mặc được tốt hơn? Quần áo này nhiều lắm là mấy trăm nhỉ."

Tịch Lục cũng không tức giận, một đôi mắt không có mang theo cảm giác ôn hòa như bình thường, ngược lại hơi chút rét lạnh, cậu trả lời: "Quần áo có thể mặc là được, tôi không so đo, cậu so đo cái gì?"

Trương Lỗi Dã thấy Tịch Lục không quá vui vẻ, bèn không nói chuyện nữa.

Đến thời gian hoạt động tự do, Chân Tần từ trong đống nữ sinh chạy tới, nói: "Tịch Lục, ông và Trương Lỗi Dã nói cái gì đó?"

Tịch Lục nhíu mày, trả lời: "Không nói cái gì."

Chân Tần sờ sờ cằm một mặt nghiêm túc, nói: "Thằng đó chính là con nhà giàu, nghe nói bố nó chạy nó vào trường học, chính là kiếm cái bằng tốt nghiệp, sau này ra tiếp nhận công ty gì đó của bố nó."

Tịch Lục nghe vậy, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

Đây không phải là rất giống cậu trước khi sống lại sao? Học tập không giỏi, cả ngày gây chuyện thị phi, nghĩ tới sau khi tốt nghiệp sẽ tiếp nhận bãi than đá của Tịch Nam Phương.

Vốn là lửa giận đối với Trương Lỗi Dã lúc trước cũng không còn, Tịch Lục cảm thấy so với cậu ta mình không chỉ là cao hơn một cấp bậc.

Tịch Lục ngẩng mặt, ánh nắng chiếu lên mặt cậu, cậu nghĩ thầm, cậu cũng là người trưởng thành rồi! Cả linh hồn đều được tăng lên đó!

Chân Tần ở bên cạnh nhìn Tịch Lục phủ đầy ánh sáng trên mặt, dụi dụi con mắt, cậu ta nhất định là hoa mắt rồi, vì sao lại cảm thấy Tịch Lục đang tỏa sáng …

Chẳng qua, đi tới trường học này có mấy điểm tốt hơn chính là, Tịch Lục có thể yên lặng học tập, hơn nữa không ai biết cậu là bệnh xà tinh!

Đúng, không ai biết!

Không còn có người đi trên đường dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cậu rồi.

Không bao giờ có người chỉ vào bóng lưng cậu nói ra nói vào nữa.

Tịch Lục cảm thấy, nếu Trần Giới cũng có thể chuyển trường tới đây, vậy thì càng hoàn mỹ rồi.

Đang đắm chìm trong thế giới của mình không cách nào tự kiềm chế, Tịch Lục đột nhiên bị người bên cạnh gọi lại, "Tịch Lục, Chân Tần, chơi bóng rổ được không?"

Tịch Lục vừa muốn từ chối, đã bị Chân Tần nói: "Đi thôi, cùng nhau, rèn luyện thân thể."

Tịch Lục nghĩ nghĩ, cũng là lúc bày ra một chút thành quả mình nỗ lực cả một kỳ nghỉ hè rồi, tốt xấu gì cậu cũng là từng luyện tập, vì thế cậu cầm điện thoại đưa cho một bạn học bên cạnh, nói: "Xin giúp mình chụp lại khoảnh khắc mình dẫn bóng."

Bạn học nào đó: "…"

Hình ảnh trong đầu Tịch Lục là như vầy ——

Tuyển thủ hạt giống số chín cũng chính là mình ba bước nhảy một cái, vòng qua vô số đối thủ, làm một cú úp rổ (dunk).

dunkTuyển thủ hạt giống số chín ở chỗ cách hơn mười mét, đưa vào một bóng ba điểm hoàn mỹ.

Tuyển thủ hạt giống số chín dưới tình huống bị bốn người vây quanh, phá vòng vây, chắn bóng của đối thủ cao hơn mình hai mươi phân.

…

Mà trên thực tế ư…

"Tịch Lục, không được ôm bóng chạy! Này này! Phạm quy rồi!"

"Tịch Lục, ông có thể dẫn bóng hay không thế!"

"Tịch Lục, ông đụng vào người!"

"Trời ạ, Tịch Lục, làm sao ông ném được vào trong rổ đối phương rồi!"

…

Bạn học cùng một đội ngũ với Tịch Lục cuối cùng khóc kêu nói: "Tịch Lục, van ông, cứ yên lặng xem ở bên cạnh được không? Bọn tôi sai rồi, thật sự sai rồi! Xin ông hãy cứ làm một anh chàng đẹp trai an an tĩnh tĩnh được không không không?"

Tịch Lục: "=. = "

45. Chương 45

Có vài người một ngày không tìm chết thì sẽ chết, Tịch Lục đã thuyết minh hoàn mỹ lời này, rõ ràng số lần chơi bóng rổ có thể đếm được trên đầu ngón tay, còn muốn tự sướng mình được Rukawa Kaede[1] nhập vào thân, bị đồng đội đuổi ra khỏi sân, Tịch Lục chỉ có thể ngồi bên cạnh trơ mắt nhìn đám nam sinh kia "thanh xuân tự do"[2] ở trên sân bóng.

[1]Rukawa Kaede: một nhân vật trong manga Slam Dunk

[2]Thanh xuân tự do ( ): tên một bài hát

Tịch Lục ngẩng đầu, có một loại cảm giác mình đời này cũng không bắc lên được lên hai chữ "men lì".

Phía sau, mấy nữ sinh không biết đang thảo luận cái gì, âm thanh hơi lớn, cũng không có chú ý đến Tịch Lục đang ngồi đó.

Nghe lén góc tường không tốt, đáng tiếc Tịch Lục lười không muốn hoạt động, liền thu hết cuộc nói chuyện giữa đám nữ sinh vào trong tai.

"Tui cảm thấy Trương Giai kia thoạt nhìn thật ghê tởm mà, nhìn thấy nam sinh là dán ngay lên, gương mặt kia tui thấy thế nào cũng không vừa mắt, thật sự xấu như ma cấu." Nghe giọng nói Tịch Lục có chút ấn tượng, hình như là một bạn nữ rất biết làm dáng trong lớp, bộ dạng hẳn là coi như không tệ, thường có nam sinh chờ cô nàng ở cửa.

"Thì ra bà cũng nghĩ như vậy à, đúng vậy, bộ dạng xấu chết, ăn mặc lại quê mùa, nghe nói nhà ở nông thôn, không phải là thành tích học tập tốt thôi sao? Nói chuyện với nam sinh là đỏ mặt, đỏ cái rắm ý, thật sự chưa từng thấy con trai mà."

"Bà nhìn thấy không? Hôm nay Chân Tần nói chuyện với nó, mặt nó đỏ như đít khỉ."

Nghe thấy tên Chân Tần, Tịch Lục cảm thấy không khỏi sẽ nhắc tới mình.

Quả nhiên, một nữ sinh khác cũng nói: "Đúng vậy, các bà không trông thấy, nó và Tịch Lục nói chuyện cũng là như vậy, ngày hôm qua lúc nó phát sách bài tập cho Tịch Lục, bộ dáng kia… Các bà không nhìn thấy… Thật là đau mù mắt tui rùi."

"Nói tới Tịch Lục… Tui nghe nói nhà cậu ta là nhà giàu mới nổi đó."

"Cái gì chứ, cậu ta thoạt nhìn có chỗ nào giống, mặc một thân hàng giá rẻ."

"Vậy cậu ta vào bằng cách nào? Không phải cậu ta chuyển trường đến sao?"

"Ơ, sao bà biết nhiều như vậy?"

"Ha ha, trong lúc vô tình tui nghe được, bà đừng nghĩ nhiều nhé."

"Nè, buổi tối đi KTV thế nào?"

"Được thôi, đã lâu không đi rồi, nhớ quá …"

Tịch Lục nghe xong các cô nàng nói chuyện với nhau cũng là say rồi[3], tư duy không cần nhảy quá nhanh, cậu ngáp một cái, thật cảm thấy đám nữ sinh này là nhàn đến nhức trứng.

[3]Cũng say rồi: ngôn ngữ mạng, giả mượn trạng thái không tỉnh táo, không thể hiểu ý nghĩ của đối phương; thực ra bày tỏ sự không thể nói lý của đối phương và sự không hài lòng rất nhỏ của mình.

Trương Giai kia, Tịch Lục vốn không biết, cậu có chút mù mặt cũng không thích chủ động giao tiếp với người khác, hiện tại cả lớp số người biết được tên nhiều lắm chỉ có mười người có thừa, nghe những lời nữ sinh kia nói, trong đầu Tịch Lục xuất hiện ngay một người.

Diện mạo có lẽ được coi như thanh thanh tú tú, đeo mắt kính, tóc chạm vai giống như Trần Giới, ăn mặc màu sắc đều khá tối trầm, thoạt nhìn là hơi cổ lỗ, nghe nói lúc trước vẫn luôn nằm trong top mười toàn khối, hiện tại ở lớp làm ủy viên học tập, trung thực hiền lành, không tính là xuất sắc lắm, nhưng ít ra không tính là xấu, không có kinh khủng như những nữ sinh kia nói.

Tịch Lục còn nhớ Chân Tần từng nói, có vẻ như nam sinh thích Trương Giai trong lớp cũng có một hai.

Khi đó Tịch Lục cũng không suy nghĩ nhiều vì sao Chân Tần lại biết, hiện tại đột nhiên nhớ tới, không khỏi cảm thấy Chân Tần có phải có ý với Trương Giai này hay không.

Nhìn Chân Tần vút qua ở dưới rổ bóng rổ, Tịch Lục nhìn thoáng qua Trương Giai bên cạnh, Trương Giai cùng hai nữ sinh học giỏi ngồi đó yên lặng đọc sách, lúc cậu nhìn qua, không biết là ảo giác hay là cái gì, Trương Giai tựa hồ nghiêng mặt nhìn sân bóng rổ.

Tịch Lục có một loại cảm giác cậu đánh vỡ hành động xấu hổ của người khác.

Tịch Lục ngẩng đầu lên, nhìn trời, nghĩ thầm, thật tốt mà, loại tình yêu tỉnh tỉnh mê mê này đó, thanh xuân đó, yêu đương đó, thật tuyệt mà.

Mụ nội nó, thanh xuân của cậu bị chó ăn rồi sao sao sao?

Vì sao Trần Giới không chuyển trường, vì sao!

Tịch Lục ai oán tan học về nhà, Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương không ở trong nhà, trên bàn để đồ ăn thừa tối qua, Tịch Lục hâm nóng rồi dọn ra ăn.

Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương bề bộn nhiều việc, trên cơ bản hiện tại Tịch Lục chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương vào buổi tối.

Tịch Lục không rõ ràng chuyện của bãi than đá lắm, không giúp được gì, chỉ có thể yên lặng học tập.

Bởi vì nguyên nhân không có bao nhiêu bạn hơn nữa chưa quen cuộc sống nơi này cộng thêm có thuộc tính "trạch", nghỉ cuối tuần cậu không có việc gì liền ở nhà làm đề luyện tập không ngừng.

Thỉnh thoảng có thể nhận được tin nhắn của Trứng Lùn, bên trong sẽ kèm theo ảnh của Trần Giới.

Tịch Lục vốn định gửi bộ dáng tư thế oai hùng phấn đấu trên sân bóng rổ của mình cho Trứng Lùn, để cho Trứng Lùn cho Trần Giới xem, nhưng vừa lục trong di động, chỉ nhìn thấy mình ôm lấy bóng tán loạn trên sân bóng, cũng là say rồi.

Cân nhắc một chút, Tịch Lục quyết đoán thủ tiêu bức ảnh.

Tình hình này trong nhà, Tịch Lục có nghĩ tới đi làm thêm gì đó, đáng tiếc bị Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương nhất trí phản đối, Lục Quyên Quyên nói: "Vừa tới nơi này, con chẳng biết cái gì, lỡ như bị lừa thì làm thế nào đây!"

Tịch Nam Phương nói: "Bố mày còn chưa nghèo đến ngay cả mày cũng không nuôi nổi, ngoan ngoãn đến trường cho tao, làm thuê làm thiếc cái gì, chỉ bằng như mày đừng để cho tao bỏ thêm tiền vào."

Kế hoạch làm thuê cứ như vậy mà gác lại, Tịch Lục cảm thấy cụt hứng, có một đôi cha mẹ mù quáng cưng chiều mình, tuy rằng rất hạnh phúc, nhưng trái tim đàn ông đích thực của cậu lại bị phủ nhận như vậy.

Còn có thể để cho cậu làm một đứa con tri kỷ cần lao dũng cảm gánh vác trách nhiệm gia đình hay không?

Tịch Lục buồn bực đến cuối tuần, bò dậy thật sớm làm bài đến mười hai giờ, ăn cơm trưa, bị một cú điện thoại của Chân Tần gọi ra ngoài, lúc cậu nhận điện thoại, mới nhớ đến, vụ mình đáp ứng Chân Tần sẽ đi cùng cậu ta phỏng vấn.

Tùy ý mặc một bộ đồ thể thao rồi vội vàng đi tới chỗ Chân Tần nói.

Từ rất xa đã nhìn thấy bóng dáng của Chân Tần, mặc áo khoác phản quang lóng la lóng lánh, tóc không cần nhìn cũng biết keo vuốt tóc xịt lên không ít, rõ ràng là trời đầy mây, mang theo một cái kính râm to tướng, đứng ở nơi đó, chính là hấp dẫn đủ ánh mắt người, Tịch Lục không khỏi không muốn đi qua.

Oải quá.

Chân Tần cũng đã sớm nhìn thấy Tịch Lục, lạnh lùng vẫy vẫy với cậu, tự cho là đẹp trai đẩy đẩy kính râm trên mũi.

Tịch Lục đi qua, nói: "Vì sao hôm nay ông thoạt nhìn tỏ ra nguy hiểm như vậy?"

Chân Tần lé mắt nhìn Tịch Lục, trả lời: "Ông biết cái gì, đây không phải là lưu lại ấn tượng rõ nét cho người ta sao? Tôi muốn để cho bọn họ mang tôi bay[4]!"

[4]Mang tôi bay: cảm giác mình rất nguy hiểm sau khi đi theo một người rất trâu bò, dân mạng TQ thường chỉ ý châm biếm là "mang tôi ngu theo" (ý của Chân Tần là nhờ những người đó đưa mình lên cao, nhưng tác giả lại dùng từ ngữ mạng mang tính mỉa mai này)

Tịch Lục có chút nghiêm túc đánh giá áo khoác màu bạc lấp lánh của Chân Tần, trông y như trên người mọc vảy cá, trả lời: "Tôi đoán không bay được, có thể bơi."

Chân Tần lạnh lùng trả lời: "Ông không hiểu thời trang, tôi hiểu."

Tịch Lục dở khóc dở cười, cậu cảm thấy mình cũng không phải là bệnh xà tinh cho lắm, để cho những người từng nói cậu là bệnh xà tinh đến nói với Chân Tần vài câu đi.

Chân Tần ngược lại có chút ghét bỏ nhìn Tịch Lục, nói: "Ông chỉ mặc như thế?"

Tịch Lục trả lời: "Không được? Vậy tôi đi về."

Chân Tần vội vàng nói: "Sao không được chứ, hưu nhàn! Tự nhiên! Hào phóng! Đi đi đi, mau mau đi phỏng vấn nào!"

Thật ra vốn Tịch Lục cũng chỉ cho rằng Chân Tần nói đến phỏng vấn là loại công ty cỡ nhỏ kia, nhưng mà đợi đến khi Chân Tần dừng lại ở một tòa nhà cao tầng, Tịch Lục có chút giật mình rồi.

Trái lại Chân Tần không hề bất ngờ chút nào, đi thẳng vào, Tịch Lục đi theo sau cậu ta, cảm giác mình cứ như mới vào thành phố, cao ốc mấy chục tầng như vậy, cậu thật đúng là từ trước đến nay chưa từng tới.

Chân Tần tìm đến trước bàn tiếp tân, báo tên, người ta liền tươi cười nhẹ nhàng mang theo hai người bọn họ đến một phòng nghỉ.

Tịch Lục đi vào, liền ngây ngẩn cả người.

Trong phòng đừng nói, người còn rất nhiều, phần lớn đều là tầm tuổi bọn họ, trai gái đều có, phần lớn đều là trẻ trung xinh đẹp, chiều cao phổ biến cũng rất cao.

Chân Tần đẩy đẩy kính râm trên mặt, nghiêm trang nói: "A, trận thế này thật đúng là rất lớn, còn may có người, bằng không khẳng định không có hi vọng."

Đừng nhìn Tịch Lục lạnh lùng, nhưng nội tâm vẫn là một đứa nhát gan, tình cảnh lớn chưa từng thấy mấy lần, vì phòng ngừa mình lại phát bệnh, cậu quyết định vẫn là ngậm miệng đợi đi.

Chân Tần ở bên cạnh nói: "Tịch Lục, nếu đã tới, cứ thử một lần đi, ngộ nhỡ được, cũng có thể lấy được không ít tiền đúng không? Chẳng lẽ ông cũng không muốn mua vài thứ."

Lời Chân Tần nói làm cho Tịch Lục vốn chỉ là tới đây cùng cậu ta có chút động lòng.

Chẳng qua, nhớ lại dĩ vãng, Tịch Lục nhăn nhó, nói: "Ông cảm thấy người ta sẽ thích khuôn mặt ẻo lả thiếu đòn này của tôi sao?"

Chân Tần: "… Ai nói ông thế?"

Tịch Lục: "… Rất nhiều người."

Chân Tần: "…"

Tác giả có lời muốn nói: =-= ngày hôm qua hỏi mức miễn phí, một người nhắn lại cũng không có… =-= cuồng xoát một ngày, một người cũng không có, QUQ chỉ có thể nói, các bạn là gián tiếp đồng ý sao?

46. Chương 46

Tịch Lục có cái mẹt ẻo lả thiếu đòn nhìn vẻ mặt trống rỗng kia của Chân Tần, cảm thấy đối phương là đã gián tiếp chấp nhận sự thật này, tâm đã chết.

Lúc này, từ trong gian phòng trong cùng đi ra một người phụ nữ mặc đồ công sở màu đen, bản mặt công thức hoá nói: "Chào các bạn, tôi là Cali, mời các vị ở đây điền bản khai một chút, sau khi giao cho tôi, chúng tôi sẽ tiến hành phỏng vấn từng bước."

Danh sách trong tay chị ta cũng phát đến trên tay Tịch Lục, Tịch Lục nhận lấy, bị Chân Tần thúc giục điền đại khái một chút.

Sau khi giao xong, người phụ nữ tên là Cali đi vào một lát, rồi bắt đầu gọi tên.

Chân Tần là người thứ ba được gọi vào, vẻ mặt thản nhiên tự tin đi vào, chẳng được bao lâu đã đi ra, sau đó ra dấu tay Ok với Tịch Lục, hiển nhiên cảm thấy biểu hiện của mình cực kỳ tốt.

Tịch Lục cảm thấy có chút sờ sợ, nói: "Chúng ta đi thôi."

Chân Tần ngăn cản cậu nói: "Đừng mà, cũng đã điền rồi, thử một lần xem."

Tịch Lục trả lời: "Mặt ẻo lả thiếu đòn là không có tương lai."

Chân Tần dở khóc dở cười, nói: "Bàn về ẻo lả, anh trai tôi bỏ xa ông cả một con phố, đừng kích thích tôi, cẩn thận tôi nổi nóng với ông."

Tịch Lục ngậm miệng, nhìn khuôn mặt quả thật có lúc còn xinh đẹp hơn cả con gái kia của Chân Tần, nuốt toàn bộ lời trong miệng xuống.

Coi như là có thêm kinh nghiệm, Tịch Lục nghĩ như vậy, dù sao sau này cũng phải phỏng vấn, thích ứng một chút.

Lúc gọi đến tên Tịch Lục, Tịch Lục đi vào, Chân Tần bên cạnh cổ vũ nói: "Nhất định sẽ thành công."

Tịch Lục không ôm nhiều hi vọng lắm.

Vừa mới đi vào, đã nhìn thấy một hàng người ngồi đó, đang liếc nhìn cái gì đó, trong đó có một đôi nam nữ cực kỳ chói mắt, nữ thoạt nhìn xinh đẹp lạnh lùng, nam thì tao nhã lịch sự, người phụ nữ ngước mắt lên nhìn Tịch Lục, trong mắt tựa hồ xẹt qua một tia sáng, sau đó nói: "Làm một bài tự giới thiệu đi."

Tịch Lục hít sâu một hơi, trả lời: "Em tên là Tịch Lục, năm nay mười sáu tuổi."

Người đàn ông bên cạnh nhếch miệng cười, hỏi: "Xong rồi?"

Tịch Lục ngập ngừng gật gật đầu, nói: "Xong rồi."

Người phụ nữ dùng tay chống lên hai má, cười nói: "Em có biết, tự giới thiệu rất quan trọng hay không, những người trước em trong lúc tự giới thiệu bản thân hận không thể nói ra toàn bộ điểm nổi bật trong sở trường của mình."

Tịch Lục đỏ mặt lên, nói: "Em không có sở trường."

00:00

Người phụ nữ hỏi ngược lại: "Cái gì cũng không biết?"

Tịch Lục suy nghĩ một chút, cuối cùng kiên trì mặt đỏ trả lời: "Em biết thuật tự vệ có tính không?"

Đám người đột nhiên cười rộ lên, sau đó một người đàn ông trong đó nói: "Biểu diễn một chút đi."

Tịch Lục bày tư thế xong, sau đó bắt đầu giới thiệu: "Nếu phía trước có người đánh thẳng về phía em, em sẽ có thể như vậy..." Cậu trở tay vặn một cái, sau đó để thể hiện ra uy lực của một chiêu này, cậu còn nói thêm: "Em làm mẫu một chút, người đánh tới bị như vậy sẽ thế nào..." Cậu xoay người bổ nhào về phía trước, ngã xuống đất, để làm sâu thêm hiệu quả giống như thật, cậu còn kêu một tiếng thảm thiết.

Trong nháy mắt, trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Sau đó lập tức là tiếng cười của một đám người đổ ập đến.

Người phụ nữ nhếch môi lên, ý cười nơi đáy mắt là không che giấu được, nói: "Em còn một người phân hai vai, rơi còn rất chắc chắn."

Tịch Lục ngượng ngùng trả lời: "Cái đó bởi vì lần nào em cũng bị thầy giáo lấy ra để làm mẫu."

"Trước đây có kinh nghiệm làm người mẫu hay không?" Người phụ nữ tiếp tục hỏi.

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Chưa từng làm."

Người phụ nữ nhướn mày, trả lời: "Vậy sao em lại đến?"

Tịch Lục suy nghĩ một chút, thành thực nói: "Thiếu tiền."

Lại là một trận cười, người phụ nữ nói: "Được rồi, cám ơn em, người kế tiếp."

Sau khi Tịch Lục đi, Mễ Chính nghiêng mặt qua đối mắt với Khương Du, hai người nhìn nhau, ai cũng không nói lời nào, mà lại hiểu được ý của đối phương.

…

Sau khi Chân Tần nhìn thấy Tịch Lục đi ra, hưng phấn hỏi: "Sao rồi? Tôi thấy ông đi rất lâu."

Tịch Lục ngẩng mặt, 45° tươi đẹp mà ưu thương trả lời: "Tôi vẫn nên về nhà làm thêm vài mẫu đề thôi, tổ quốc cần tôi đi xây dựng, vẫn nên nghiêm túc đi thi vào một trường học tốt, đối với tôi mà nói đáng tin cậy hơn."

Chân Tần: "…"

Tịch Lục cảm thấy mình nhất định là không có hi vọng rồi, cậu cũng không ôm hi vọng, vừa rồi những người đó cười đến như thế là biết ngay, hình tượng "thánh hề" của mình đã xâm nhập vào lòng người rồi.

Chân Tần muốn đợi kết quả, Tịch Lục cũng chỉ có thể ở cùng cậu ta.

Đợi đến lúc người tên Cali kia đi ra, đã không biết là mấy giờ chiều rồi, chị ta cầm danh sách trong tay, nói: "Mấy người tôi đọc đến tên lưu lại, những người khác hôm nay vất vả rồi."

Tên Chân Tần là người thứ nhất được đọc ra, cậu ta cho Tịch Lục ở bên cạnh một ánh mắt, áo khoác sáng lấp lánh làm cho cậu ta thoạt nhìn thiếu đòn không nói nên lời.

Tịch Lục cuối cùng cũng có chút cảm nhận được tâm tình của Trứng Lùn rồi.

Sau khi Cali lại đọc tên ba người, đã có vài người bắt đầu thu dọn chuẩn bị rời đi, Tịch Lục nghĩ nếu không mình cũng đi trước, còn lại một mình Chân Tần chắc có thể được.

Nào ngờ Cali lại đột nhiên gọi lên tên của mình.

Tịch Lục sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, ngược lại là Chân Tần bên cạnh còn vui mừng hơn cả mình, đập bả vai cậu một phát, nói: "Thấy chưa! Tôi đã nói ông được mà."

Tịch Lục quay đầu nhìn Chân Tần, trả lời: "Thật sự là tôi?"

Chân Tần trả lời: "Thật sự là ông."

Tịch Lục vẫn không thể tin được, đi đến bên cạnh Cali, hỏi: "Bên trong thật sự có em sao?"

Cali ngước mắt lên nhìn nhìn cậu, chị còn nhớ cậu nhóc này, lúc vừa mới đi ra, liếc mắt một cái đã thấy cậu rồi, tóc không dài thoạt nhìn nhẹ nhàng khoan khoái, da trắng, chiều cao và tỉ lệ dáng người cũng là không tồi, quan trọng là diện mạo làm cho người ta nhìn thoải mái, một đôi mắt thoạt nhìn trái lại trong suốt.

Chị nói: "Em tên là gì?"

Tịch Lục trả lời: "Tịch Lục, Tịch trong lương tịch, Lục trong lục địa."

Cali gật gật đầu, chỉ vào hai chữ dùng kiểu chữ Tống thể đánh ra trên danh sách, nói: "Có em, nào, các em đi vào cùng tôi."

Tịch Lục có chút lâng lâng mà đi vào.

Đến phỏng vấn có chừng hơn ba mươi người, còn lại năm người.

Tịch Lục cảm thấy quả thực chính là thần rồi.

Người phụ nữ phỏng vấn bắt đầu tự giới thiệu, cô nói: "Xin chào, tôi là Mễ Chính, là một trong những người quản lý của công ty này, mấy vị ở lại đều là chúng tôi lựa chọn quyết định muốn thử vai, cuối cùng sẽ chọn ba vị trong năm vị làm người mẫu của công ty, tính chất dài hạn, thù lao hậu đãi."

Khương Du nói: "Các vị có vấn đề gì có thể cứ việc hỏi."

Mấy người không có một người nói chuyện, Tịch Lục suy nghĩ một chút, đỏ mặt, đứng dậy, hỏi: "Em chỉ muốn hỏi một câu, nếu thù lao hậu đãi, vì sao quý công ty không trực tiếp đi tìm những người mẫu chuyên nghiệp kia, hiệu quả chụp ra không phải càng tốt hơn sao?"

Khương Du nhìn thoáng qua Mễ Chính bên cạnh, nhếch môi cười, một khuôn mặt tuấn tú bởi vì nụ cười này, có vẻ ôn hòa cực kỳ, anh ta nói: "Chúng tôi chỉ là hi vọng cho người trẻ tuổi thêm một chút cơ hội, khái niệm thiết kế lần này là thanh xuân, tôi cảm thấy độ tuổi như các bạn có lẽ có thể thể hiện tốt hơn."

Mễ Chính gật gật đầu, nói: "Đúng như lời Khương Du nói, trong các bạn có lẽ có người chưa từng tiếp xúc với phương diện này, nhưng có lẽ chính bởi vì như vậy mới có thể thể hiện ra sự trúc trắc của thanh xuân tốt hơn."

Sau khi Tịch Lục nghe xong, cái hiểu cái không gật gật đầu.

Quả nhiên là người chơi nghệ thuật, dùng từ cũng trừu tượng như vậy, dù sao cậu là không nói ra được những lời có phong cách như vậy.

Đối phương lại nói về thời gian thử vai cùng những việc cần chú ý cho Tịch Lục bọn họ, rồi kết thúc.

Lúc trở về, một thời gian Tịch Lục vẫn là mông lung.

Về đến trong nhà, như kỳ tích nhìn thấy Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương.

Lục Quyên Quyên mua một chút thức ăn, đang xào rau ở trong phòng bếp, mùi thơm lập tức đã bay ra ngoài.

Tịch Lục không khỏi cảm thấy có chút cảm động.

Lục Quyên Quyên đeo tạp dề, bưng đồ ăn đi ra, nhìn thấy Tịch Lục liền nói: "Đến, Tịch Lục rửa tay ăn cơm."

Gần một tháng không ăn được món ăn nóng hổi Lục Quyên Quyên vừa làm xong, thời gian này cậu không phải ăn cơm thừa thì là đi ra ngoài mua về ăn, trời mới biết cơm ở nơi này không chỉ thanh đạm hơn nữa đồ ăn chỉnh thể không có vị cay thiên về vị ngọt, làm cho loại người khẩu vị nặng không cay không vui như cậu ngược tâm vô cùng.

Tịch Lục ăn xong một bát cơm lại thêm một bát, làm cho Lục Quyên Quyên nhìn đến đau lòng nói: "Aiz, thời gian này hơi bận rộn, thiệt thòi con rồi."

Tịch Lục vội nói: "Không sao, con biết mẹ với bố bận bịu việc của bãi than đá, con cũng không phải là không có cơm ăn, thiệt thòi cái gì. Đúng rồi, mẹ, có thể giữ lại canh rau này không? Ngày mai con chan canh ăn."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, có chút xót xa nhìn Tịch Lục.

Cảm thấy bé con nhà mình trưởng thành thật rồi.

47. Chương 47

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên cơm nước xong xuôi, không có nhàn rỗi, Tịch Nam Phương mở máy tính ra, tựa hồ chuẩn bị bàn một chút công việc cùng người khác qua video, Lục Quyên Quyên thì cầm một sấp giấy thật dày, sửa sang lại.

Tịch Lục lặng lẽ thu dọn bàn, rửa bát đũa, trở về vị trí.

Vừa lúc đầu cậu rửa bát Lục Quyên Quyên không đồng ý, nhưng không chịu nổi Tịch Lục kiên trì hết lần này tới lần khác, sau đó Tịch Lục rửa bát cũng đã là chuyện thường rồi, trong TV nhìn người ta lần đầu tiên rửa bát mười lần có chín lần đều là rơi vỡ bát, đến trên tay Tịch Lục, Tịch Lục vậy mà một cái bát cũng không đánh vỡ, sau khi rửa xong, bát sạch bong kin kít, làm cho lỗ mũi phổng của Tịch Lục nở to lên rồi.

Làm xong tất cả, bé ngoan Tịch Lục trở lại trong phòng LÀM! BÀI! TẬP! Làm một học sinh lớp mười một, cậu cảm thấy lượng bài tập trường học này sắp xếp thật là quá nhiều, lúc nào cũng cảm thấy làm mãi không xong.

Nói như vậy, tan học ít nhất phải làm hai giờ mới có thể làm xong.

Có một ngày sắp xếp nhiều hơn, Tịch Lục làm suốt cả năm giờ mới xong.

Tịch Lục cảm thấy mỗi ngày mình làm xong bài tập là chẳng muốn làm gì nữa, chỉ muốn nghỉ ngơi, nhiều lắm là làm thêm mấy đề luyện tập, rồi bò lên giường luôn, cậu cũng buồn bực, làm sao bọn trong lớp có thể ngày ngày xuất hiện tinh thần dư thừa, đặc biệt là Chân Tần, ngày nào cũng nói với cậu ngày hôm qua cậu ta làm cái gì, chơi cái gì.

Tại sao cậu ta lại không có làm bài tập đến nôn mửa!

Tại sao mỗi ngày chỉ có mình cậu mệt như chó lết tới trường học?

Tịch Lục cảm thấy oải quá chừng, cậu quyết định thứ Hai lúc tới trường nhất định phải đi hỏi Chân Tần một câu, vì sao cậu ta không có quầng thâm mắt, vì sao mỗi ngày đều sáng lấp lánh, vì sao có nhiều thời gian rỗi đi làm những việc khác như vậy!

Than vãn xong, Tịch Lục nằm lên giường, bên ngoài vang lên tiếng sấm ùm ùm, Tịch Lục nhíu mày, kéo rèm cửa sổ lên, liền nhìn thấy mưa to bàng bạc bên ngoài, kèm theo mưa to còn có mấy tia chớp chói mắt, chăn hơi ẩm ướt.

Tịch Lục cầm điện thoại lên, tìm số điện thoại của Trần Giới, kể từ sau khi cậu tới nơi này không có gọi điện thoại cho Trần Giới một lần, thậm chí ngay cả một tin nhắn cũng không có, nghe ngóng tình hình gần đây của cô chỉ là thông qua Trứng Lùn.

Ấn xuống phím quay số, rồi lại cắt đứt rất nhanh.

Tịch Lục cảm thấy mình cũng quái đản chết mất, vừa nhớ tới Trần Giới, lại vừa sợ mình gọi điện thoại qua cái gì cũng không nói nên lời, nghe thấy giọng nói của Trần Giới, càng thêm nhớ nhung.

Vùi đầu vào trong chăn, bức bí cả buổi, đột nhiên cậu bò từ trên giường dậy, chạy vội chạy vàng tới trong góc xó, mở cái thùng ra.

Cầm lấy một sổ chép tay thật dày, lật xem bằng tốc độ cao.

Cho đến khi nhìn thấy ngày tháng kia, Tịch Lục rú lên một tiếng quái dị.

Mẹ kiếp, cậu đã nói cậu hình như cứ nhớ đến cái gì mà, thì ra mấy ngày nữa chính là sinh nhật của Trần Giới rồi.

Tịch Lục mở tin nhắn ra soạn lên, gõ một chuỗi dài, đơn giản chỉ là Trần Giới gần đây cậu có khỏe không, học tập vất vả không, ngủ được ngon không? Mấy ngày nữa chính là sinh nhật của cậu, có muốn cái gì không? Mình gửi qua.

Sau khi soạn xong, Tịch Lục nhìn đại khái những câu vô nghĩa của mình, lại xóa toàn bộ tin nhắn.

Cậu càng nghĩ, vẫn cảm thấy phải trở về một chuyến, nhất định phải trở về một chuyến chính miệng nói một tiếng "sinh nhật vui vẻ" với Trần Giới, tự tay tặng món quà mình chuẩn bị cho cô.

Nghĩ như vậy, Tịch Lục bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị việc này luôn.

Ngày hôm sau, lúc từ trên giường thức dậy, liền lấy tiền riêng mình tích cóp trước đây ra, đếm tới đếm lui, có bốn trăm đồng, Tịch Lục cầm tiền, rồi ra ngoài luôn.

Đến quảng trường trung tâm thành phố, Tịch Lục nhìn quanh bốn phía, đến cửa hàng quà tặng, nhìn một chút, cảm thấy quá chính thức mình tặng ra có chút không tốt, trong cửa hàng tinh phẩm cũng đi dạo loanh quanh, nhìn những món quà nhỏ đã bị tặng nát kia, chính Tịch Lục cũng không thích, nói chi đến Trần Giới thích.

Cậu ngồi ở trên ghế nghỉ đặt ở ven đường, điện thoại di động ở trong túi quần rung không ngừng.

Vừa nhận điện thoại, đã nghe thấy Chân Tần to giọng, bạn nói Chân Tần bộ dạng tuy tốt, nhưng cậu ta và Trứng Lùn đều có một tính chung chính là vô cùng ồn ào vô cùng ầm ĩ, Tịch Lục cảm thấy có lẽ Chân Tần và Trứng Lùn có thể trở thành bạn tốt cũng không chừng ý chứ.

"Tịch Lục, ông ở đâu thế?"

Tịch Lục ngẩng đầu lên, nhìn người qua lại vội vã trên đường phố, trả lời: "Trung tâm thành phố."

"Ông chạy đến đó làm gì thế, vừa mới rồi người ta thông báo cho tôi, tạm thời có thay đổi, hai giờ đi công ty tập hợp, sau đó tham gia bước phỏng vấn hậu kỳ cuối cùng."

Tịch Lục nhíu mày, trả lời: "Không phải lúc trước còn nói là cuối tuần sao?"

Chân Tần trả lời: "Đối phương hy vọng có thể chụp hình vào hôm nay."

Tịch Lục nói: "Thôi, phỏng chừng không chọn trúng tôi, ngày hôm qua trừ chúng ta, ba người khác, đều cao hơn tôi, mà bộ dạng cũng tốt, gương mặt ẻo lả thiếu đòn này của tôi, vẫn nên không đi nữa."

Chân Tần lại tăng mạnh âm lượng lên, nói: "Rắm thối, đừng nói với tôi những thứ đó, vừa lúc tôi ở gần trung tâm thành phố, chờ tôi đến tìm ông, cùng đi, đừng nghĩ chạy cho tôi, biết chưa?"

Tịch Lục chịu rồi, trả lời: "Được, chẳng qua tôi muốn mua quà tặng, ông nói cho tôi biết tặng nữ sinh quà sinh nhật gì mới được?"

Chân Tần nói: "Làm sao? Tặng bạn gái."

Tịch Lục nói: "Không phải, chỉ là bạn, giá tiền chỉ mấy trăm đồng."

Chân Tần suy nghĩ một lúc, nói: "Tặng dây chuyền bạc đi, bạc bây giờ không đắt, mang theo cũng không mất giá, hơn nữa… Còn có thể để cho bạn của ông mỗi ngày đều mang theo bên người."

Tịch Lục trợn trắng mắt một cái, nói: "Tục."

Chân Tần cười trả lời: "Dù sao ông cũng không nghĩ ra cái tốt hơn, mua mau mau rồi chúng ta gặp nhau."

Cúp điện thoại của Chân Tần, Tịch Lục tuy rằng ngoài miệng nói tục khí, lại vẫn đứng dậy đến trong quán đồ trang sức bạc, nhân viên hướng dẫn mua rất nhiệt tình, Tịch Lục còn chưa nói gì, đối phương đã nói giới thiệu liên tiếp.

Bên cạnh có một đôi tình nhân, đàn gái dùng thanh âm ngọt chết người không đền mạng làm nũng với bạn trai nói: "Em rất thích những cái này mờ, muốn cả đó."

Đàn trai chần chờ nhìn gần mười chiếc vòng trên quầy đàn gái chỉ qua, một cái tuy rằng không đắt, nhưng nhiêu đó cộng vào, giá tiền cũng là khá lớn.

Cuối cùng không chịu nổi bạn gái liên tục nài nỉ, bạn nam cắn răng một cái mua, chỉ là nhìn biểu tình kia là biết, trái tim đang rỉ máu.

Tịch Lục nắm thật chặt bốn trăm đồng tiền trong túi, cũng đau lòng thay cho bạn nam kia.

"Chào anh, anh có vừa ý hay không?" Một tiếng của nhân viên hướng dẫn mua lại gọi thần trí Tịch Lục trở về.

Cậu vội nói: "Cái đó, tôi mua để tặng người, tôi cũng không biết loại gì tốt hơn, cô có thể chọn giúp tôi không?"

Nhân viên hướng dẫn mua giương lên nụ cười trên mặt, nói: "Đương nhiên là có thể, anh thoạt nhìn tuổi không lớn lắm, tuổi của đối phương tầm tuổi anh sao? Là quà sinh nhật sao?"

Tịch Lục vội vàng gật đầu, nói: "Đúng, đúng."

Nhân viên hướng dẫn mua chỉ vào một dây bạc giá tiền đại khái là hai trăm đồng trong tủ bày hàng, nói: "Kiểu dáng này thế nào? Giá cả phải chăng, hơn nữa kiểu dáng giản lược hào phóng, có không ít học sinh mua, còn có nếu như là tặng bạn gái, nơi này có nhẫn bạc đồng bộ cho nam sĩ, đồ tình nhân, chỉ cần thêm năm mươi đồng nữa là có thể mua cả thảy."

Tịch Lục nắm bốn trăm đồng trong tay, nhất thời sống lưng không tự chủ ưỡn lên, lại nhìn dây chuyền kia, quả thật rất đẹp, giá cũng không đắt, quan trọng là còn có thể "tình nhân" một chút, vừa nghĩ đến trên cổ Trần Giới mang theo dây chuyền, cậu cầm trên tay đầu nóng lên, há mồm chính là một câu: "Mua!"

Sau khi Tịch Lục nói xong, mới phát hiện những lời này của mình thật là tràn đầy ý vị thổ hào, đôi tình nhân bên cạnh cũng bị một tiếng "mua" hào khí mười phần này của mình hấp dẫn xoay đầu lại.

Nhân viên hướng dẫn mua sửng sốt, nhìn Tịch Lục phì cười, sau đó nói: "Ngại quá, ngại quá."

Tịch Lục đỏ mặt lên, nói: "Không sao, không sao."

Nhân viên hướng dẫn mua lấy dây chuyền và nhẫn từ bên trong ra, nói: "Hai cái này sao? Hay là mua một cái?"

Tịch Lục trả lời: "Mua cả."

Trong mắt nhân viên hướng dẫn mua có ý cười nồng đậm, cô gật gật đầu, nói: " Được, tôi lấy xuống cho anh."

Tịch Lục đỏ mặt, trả tiền, sau đó nhận lấy cái túi đóng gói tinh xảo trên tay nhân viên hướng dẫn, rồi bước nhanh ra ngoài.

Đôi tình nhân bên cạnh nghe thấy, nữ sinh oán trách bạn trai nói: "Anh nhìn người ta đi, anh chừng nào thì có thể nói một tiếng vô cùng hào khí, mua, mua tất chứ."

Nam sinh nắm miệng túi đã không còn thừa bao nhiêu tiền, một mặt máu.

48. Chương 48

Tịch Lục ngồi trên ghế ở quảng trường, chờ Chân Tần gọi điện thoại, mới đợi không đến mười phút, đã nghe thấy từ rất xa có người gọi tên mình, cậu nghiêng mặt qua, liền nhìn thấy Chân Tần.

Chỉ là trong nháy mắt đó, cậu thật sự muốn làm bộ như không quen biết Chân Tần.

Chân Tần từ bỏ áo khoác vảy cá màu bạc cậu ta mặc hôm qua thay vào áo khoác vảy vàng sáng lóe, kinh khủng nhất là bên dưới cậu ta mặc một cái quần màu bạc, trực tiếp là hấp dẫn quay đầu trăm phần trăm, không ít người phản ứng chỉ là nhẹ nhàng nhìn một cái, sau đó đột nhiên chợt quay đầu lại nhìn chằm chằm cậu ta.

Chân Tần đã sớm thành thói quen rồi, có lẽ nói cậu ta chính là hưởng thụ loại cảm giác bị người vây xem này, mang theo kính râm có thể che khuất nửa khuôn mặt, lúc đi tới, trực tiếp là chói mù mắt chó của Tịch Lục.

… … … … Loại phối hợp quỷ dị này rơi vào trong mắt Tịch Lục vậy mà không khó nhìn, Tịch Lục cảm thấy mình cần phải trở về rửa mắt một chút, lúc nào thì thẩm mỹ đã sinh ra loại vấn đề lớn này rồi.

Chân Tần nhìn chiếc hộp trong tay Tịch Lục, trêu chọc nói: "Cái gì đó, không phải ông vẫn đi mua rồi đó sao?"

Tịch Lục không có trả lời cậu ta, chỉ là nhìn quần áo của cậu ta, nói: "Có đôi khi tôi thật sự không hiểu, làm sao ông có thể mặc…những loại quần áo này ra ngoài."

Chân Tần đẩy đẩy kính râm trên mũi, trả lời: "Ông biết cái gì, cái này gọi là thời trang, cái này gọi là trào lưu, cái này gọi là đổi mới."

Tịch Lục: "… Được rồi, tôi quá nông cạn rồi."

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, trả lời: "Ông biết là tốt rồi."

Tịch Lục không khỏi khó chịu không nói nên lời quá, cậu đang muốn bắt tất cả đám nói cậu là bệnh xà tinh trước đây tới, để cho bọn họ nói mấy câu với Chân Tần.

Chân Tần vừa đi vừa hỏi: "Đúng rồi, thứ này ông thật sự không phải tặng cho bạn gái? Đừng gạt người, bên trên cũng viết tình nhân kết hợp rồi."

Tịch Lục vừa nhìn, đúng vậy, trên hộp quà trong túi quả nhiên in mấy chữ này, cậu đỏ mặt, ngượng ngùng trả lời: "Tôi chỉ tự mình mua về cho đỡ nghiền."

Chân Tần nhún vai, trả lời: "Không định tỏ tình sao?"

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Vấn đề là, cô ấy vốn là biết mà."

Chân Tần sửng sốt, nói: "A, biết mà, vậy xem ra ông tám phần không có hi vọng rồi, nữ sinh nếu biết còn không đáp lại cho ông, mười phần có tám chín phần chính là không thích ông."

Tịch Lục không nói gì.

Chân Tần nhìn nhìn cậu, cho là mình đã nói nặng, bèn vội vàng nói: "Cũng có thể là nữ sinh kia còn chưa suy tính kỹ đi, có vài người khá bảo thủ."

Tịch Lục vẫn không có nói chuyện.

Chân Tần có chút nhàm chán rồi, cậu ta nói: "Tịch Lục?"

Tịch Lục mờ mịt ngẩng đầu, nhìn Chân Tần, trả lời: "Hả?"

Chân Tần nói: "Sao rồi?"

Tịch Lục nói: "Không có làm sao mà."

"Vậy vì sao ông không trả lời tôi?"

Tịch Lục sờ sờ gáy trả lời: "Đây không phải là đang suy nghĩ chuyện vừa rồi sao?"

Chân Tần: "… Mẹ kiếp, ông làm cho tôi tưởng là tôi nói sai."

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Tôi cũng không biết cô ấy nghĩ như thế nào, chẳng qua cái bộ dạng bây giờ của tôi, tôi cũng không trông cậy vào cô ấy có thể thích."

Cậu dừng một chút, tiếp tục nói: "Con gái không phải đều là thích tài hoa hơn người sao? Tôi chẳng biết cái gì." Còn là thằng bệnh xà tinh.

Chân Tần an ủi: "Không có gì, tôi cũng không biết cái gì mà, nhưng vẫn có rất nhiều đứa con gái thích tôi, ông xem hoa khôi lớp bên cạnh còn viết thư tình cho tôi nữa đấy!"

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần một cái, nói: "Ông không giống, đây là một thế giới nhìn mặt nói chuyện."

Chân Tần: "… Nói giống như ông không có mặt."

Tịch Lục ngẩng đầu lên, ai oán trả lời: "Một bản mặt ẻo lả thiếu đòn còn không bằng không có."

Chân Tần: "… Rốt cuộc ông đã trải qua những gì?"

Tịch Lục thở dài một hơi, trả lời: "Tôi sẽ nói cho ông biết, trước đây bởi vì mặt thiếu ăn đòn, có người mỗi lần nhìn thấy tôi đều muốn đánh tôi sao? Trước đây bởi vì mặt quá thiếu đòn, trêu mèo cũng sẽ thiếu chút nữa bị cào thương. Ha hả, nói như vậy, tôi cảm thấy ở cái thế giới nhìn mặt này, đã không còn chỗ cho tôi dung thân rồi, lại tiện, cái thời đại tràn ngập ác ý này."

Chân Tần: "… Ngậm cái miệng của ông lại, yên lặng nghe tôi nói chuyện là được rồi."

Tịch Lục: "…"

Sau khi hai người đi khoảng gần hai mươi phút, đến dưới tầng công ty, mà Tịch Lục cũng đã nghe Chân Tần nói nhảm suốt cả hơn mười phút.

Lúc đi đến, bởi vì lâm thời thay đổi thời gian, đến đúng hẹn trừ hai người bọn họ ra, cũng cũng chỉ có một người.

Cali đứng ở nơi đó, liên tục nhìn đồng hồ, sau đó chờ đến thời gian chạm đến hai giờ, chị đứng dậy, búng tay kêu vang với Tịch Lục bọn họ, nói: "Chúc mừng ba vị, thông qua khảo nghiệm, còn lại thử vai chỉ cần biểu hiện không kém, là có thể ký hợp đồng với công ty."

Tịch Lục và Chân Tần nhìn nhau một cái.

Tịch Lục vẫn là mở miệng hỏi: "Khảo nghiệm? Khảo nghiệm gì?"

Cali cười trả lời: "Công ty cần người mẫu có thể đúng giờ đồng thời có chữ tín, hiện tại mọi người đều có việc riêng của mình, có thể hiểu, nhưng công ty có quy định của công ty, đây chỉ là một khảo nghiệm rất nhỏ, rất mừng vì ba vị đều thông qua, như thế chỉ cần đi thử vai thôi."

Tịch Lục vẫn cảm thấy không hiểu ra sao cả, ngược lại là Chân Tần bên cạnh sờ sờ cằm, khen: "Quả nhiên là công ty lớn, chính là không giống."

Tịch Lục lại không muốn nói chuyện rồi.

Sau đó, một nam một nữ trong phỏng vấn ngày hôm qua lại xuất hiện, thật là trai xinh gái đẹp, đứng chung một chỗ hoàn toàn chính là cảm giác một đôi.

Mễ Chính nhìn bọn họ cười nói: "Mọi người đi theo Cali đi thay quần áo, sau khi thay xong, sẽ có nhiếp ảnh gia yêu cầu các bạn bày ra tư thế, thử chụp mấy tấm."

Cái loại ngốc ngốc nhưng làm cho người ta ấm áp như Tịch Lục cái gì cũng đều không hiểu, chỉ có thể đi theo sau Chân Tần.

Cali đưa cho mỗi người một bộ quần áo, Tịch Lục vừa cầm quần áo, nội tâm chính là cái biểu tượng "tao phắc" kia, nửa người trên của bộ đồ này tại sao là nửa trong suốt, kiểu dáng là đồ thể thao, quần cũng được trừ hơi bạo, Tịch Lục vẫn có thể tiếp nhận, cầm quần áo, Tịch Lục đỏ mặt hỏi Cali nói: "Bên trong không có áo phối hợp sao?"

Trên mặt vốn là có chút tê liệt công thức hoá của Cali đột nhiên mang theo một nụ cười nhạt, chị nói: "Ngại quá, không có."

Tịch Lục cắn răng tiếp tục nói: "Cứ lộ ra như vậy?"

Cali phì cười, nói: "Em là con trai, sợ cái gì?"

Tịch Lục ngẫm nghĩ, Cali nói cũng đúng, cắn răng một cái, đến phòng thử đồ, thay quần áo, chột dạ đi ra, trong lòng suy nghĩ, còn may lúc trước mình có rèn luyện qua, tốt xấu gì cũng là có bắp có thịt, cơ bụng tám múi tuy nói không có, nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy đường nét.

Quần áo của Chân Tần tốt hơn mình nhiều, không khác trang phục bình thường của cậu ta lắm.

Những người khác một người cũng rất bình thường, duy chỉ có mình mình là mặc đồ •• xuyên •• thấu, Tịch Lục cảm thấy không mê nổi.

Chân Tần nhìn thấy cậu liền trêu ghẹo nói: “Ai gu, Tịch Lục, không tệ lắm, một thân trang phục này của ông nếu như bị đạo diễn Đảo Quốc nhìn thấy, nhất định sẽ mời ông đi Tokyo • • Nhiệt • • và • • • Nhất • • Bản • • Đạo.” (*hai hãng sản xuất phim AV của Nhật Bản)

Tịch Lục trả lời: “Cút đi.”

Cali lại dẫn mấy người bọn họ đi đến một gian phòng, bên trong có mấy nhiếp ảnh gia và không gian chụp hình đã chuẩn bị xong từ sáng sớm, lúc nhìn thấy bọn họ, gật gật đầu, sau khi người dẫn đầu giới thiệu, Mễ Chính cùng Khương Du liền xuất hiện ở cửa.

Tịch Lục không khỏi có chút khẩn trương.

Người thứ nhất đi lên là cậu trai Tịch Lục không nhận ra, cao đến gần mét chín, cường tráng hơn mình nhiều, đứng ở bên trên tự tin vô cùng, thậm chí còn chủ động bày ra kiểu POSE thích hợp.

Chân Tần là người thứ hai đi lên, cậu ta đã vốn có khả năng biểu diễn tốt, tuy rằng nhìn ra được sự trúc trắc, cơ mà cũng may gương mặt kia bù đắp được không ít.

Tịch Lục là người cuối cùng đi lên, cậu thậm chí có thể nghe được tiếng trái tim đang nhảy nhót không ngừng.

Lúc đi lên, Tịch Lục bắt chước bộ dáng vừa rồi của Chân Tần, hé ra một nụ cười.

Nhiếp ảnh gia nói: “Tự nhiên một chút, tự nhiên một chút, cười đừng quá cứng ngắc, còn có cánh tay chớ run.”

Tiếng cười sang sảng của Chân Tần vang lên, trên trán Tịch Lục cũng sắp toát ra mồ hôi rồi, thể hiện thế nào cũng không thích hợp.

Nhiếp ảnh gia liên tục thở dài mấy tiếng, không nói gì thêm, nhưng Tịch Lục cảm thấy lòng như đã chết.

“Chờ một chút… Bằng không, đổi lại một cái, em đứng ở đó, hai tay đút trong túi quần, mặt không chút thay đổi, nhìn ống kính là được rồi.”

Lúc Tịch Lục đã sắp tuyệt vọng, bên cạnh, một nhiếp ảnh gia trẻ tuổi hơn đột nhiên nói với cậu.

Có lẽ là cảm thấy mình không còn hi vọng rồi, Tịch Lục liền lành làm gáo vỡ làm muôi, làm luôn một loạt động tác theo người ta nói.

“Được, được, được, cứ như vậy.”

Nhiếp ảnh gia đột nhiên tới hứng, nói: “Nào, thêm mấy động tác, biểu cảm có thể càng lạnh lùng hơn một chút, không cần cười, hơi hơi nhíu lông mày một chút.”

Tịch Lục lại làm mấy động tác tùy ý, sau khi chụp xong, xuống dưới, cẩm thấy cả người mình đều như tê liệt.

Cậu vẫn nên cố gắng học tập, đường ra sẽ vững chắc hơn một chút, Tịch Lục nghĩ như vậy.

…

Tác giả có lời muốn nói: =v=… Hôm nay là sinh nhật 20 tuổi của tôi, aiz, hẳn là bạn bè không mấy người nhớ được, tôi lại không muốn chủ động nói cho bọn họ biết, giống như chủ động đòi quà tặng, cảm giác mình giống như vẫn còn là trẻ con, không lớn lên, hi vọng sau này có thể càng ngày càng thành thục.

49. Chương 49

Lúc xem ảnh, Tịch Lục cảm thấy mình vô cùng thê thảm, bèn không đi tham gia náo nhiệt, trái lại Chân Tần cùng một người khác chạy qua, xem ảnh trong máy vi tính, Chân Tần phát ra vài tiếng rú quái dị, sau đó điên cuồng vẫy tay với Tịch Lục cách đó không xa, nói: “Tịch Lục, lại đây, lại đây, cho ông xem cái này.”

Tịch Lục cau mày đi qua, nhìn thấy Chân Tần chỉ vào trên màn hình, là ảnh của cậu, cậu cũng ngây ngẩn cả người.

Không biết là nhiếp ảnh gia quá lợi hại hay là thế nào, cậu rõ ràng mặt không chút thay đổi, vậy mà chụp ra vài phần mỹ cảm lãnh ngạo biếng nhác, mấy động tác trong lúc vô tình, vậy mà chộp được sự tự do trong mắt cậu.

Tịch Lục cũng có chút không hiểu mình rồi.

Chân Tần chọt eo cậu một cái, nói: "Xem đi, tôi đã nói ông có thiên phú rồi mà, bức ảnh này thoạt nhìn thật tuyệt, chụp còn tốt hơn tôi."

Nhiếp ảnh gia bên cạnh xen vào nói: "Em rất ăn ảnh, thông thường nếu ống kính kéo gần, người sẽ không đẹp lắm, nhưng em viễn cảnh và cận cảnh đều không tệ, tuy rằng năng lực thể hiện còn cần phải tăng lên, nhưng cũng không tệ lắm."

Tịch Lục được yêu thương vừa mừng vừa lo mở to hai mắt.

Sau khi Mễ Chính và Khương Du xem ảnh chụp xong, lập tức quyết định để cho ba người bọn họ làm người mẫu của công ty luôn, lúc Tịch Lục cầm bản sao giấy tờ hợp đồng người ta đưa cho đi về đến nhà, vẫn là một mặt đần thối.

Hoàn toàn không biết mình tại sao lại may mắn như vậy.

Đối phương nói để cho bọn họ mang theo hợp đồng suy nghĩ một ngày, ngày mai lại đi ký hợp đồng.

Tịch Lục nhìn thấy con số trên hợp đồng, đầu tiên là sửng sốt, sau đó ngu nga ngu ngơ nhìn Chân Tần, chỉ vào phía trên nói: "Ông nói cho tôi biết, có phải tôi hoa mắt hay không, phía trên vì sao có bốn số không." Tịch Lục vốn cho là nhiều nhất được một hai ngàn đồng, nhưng bây giờ vừa nhìn, quả nhiên là cậu quá ngây thơ rồi.

Cái xã hội này vẫn có điều yêu mến.

Chân Tần trợn trắng mắt nhìn cậu, nói: "Ông không hoa mắt, đây là thù lao chụp cho ba bộ hình, nếu như là người mẫu chuyên nghiệp, không chừng còn phải nhiều hơn một số không nữa cơ."

Tịch Lục lại không phải người mẫu chuyên nghiệp gì, nhìn hợp đồng trên tay, cảm thấy mình là đang bê tiền mặt nặng trịch.

Lâng lâng về đến nhà, càng nghĩ, vẫn quyết định nói chuyện này cho Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên, một là để cho bọn họ giúp đỡ xem thử hợp đồng có vấn đề gì không, hai là sau này mình kiếm được tiền cũng có thể trợ cấp trong nhà rồi.

Chỉ là lúc mở cửa, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên chẳng ở nhà.

Tịch Lục yên lặng đi vào phòng, cầm bút lên viết đề luyện tập.

Đợi đến thời gian ăn cơm lại yên lặng hâm nóng đồ ăn thừa, chỉ với canh rau còn thừa ngày hôm qua, chan vào cơm, ăn xong rồi.

Lại đi vào làm đề luyện tập một giờ, thật sự là mệt mỏi, bèn nằm sấp ở trên giường nghỉ ngơi một lát, đợi đến khi nghe được ngoài cửa có tiếng động, cậu lập tức bò phắt luôn từ trên giường dậy.

Lục Quyên Quyên xách một quả dưa hấu to trở lại, nhìn thấy Tịch Lục, gào to: "Lộc Lộc, rửa tay, đến ăn dưa, rất ngọt."

Mùa thu rồi, dưa hấu lúc này cũng không có ăn ngon như thời gian trước, bên đường cũng hiếm khi có thể nhìn thấy lái buôn bán dưa hấu.

Tịch Nam Phương ngồi trên ghế sô pha, cả người nằm nghiêng, nghỉ ngơi.

Lục Quyên Quyên cắt dưa xong, đặt từng hàng từng hàng lên đĩa, gọi hai người mau tới ăn.

Tịch Lục cầm một miếng, nhìn thấy thịt quả đo đỏ, cắn một miếng, rất ngọt, nước cũng đủ, cậu ngẩng đầu, nói với Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương: "Bố mẹ, ngày hôm qua con theo cùng bạn học Chân Tần của

con đi nộp đơn vào công ty người mẫu gì đó, sau đó Chân Tần qua được, con cũng qua được… Đối phương công ty nói muốn ký hợp đồng với con… cho bố mẹ…"

Còn chưa nói xong, Tịch Lục đã bị Tịch Nam Phương đột nhiên ngắt lời.

Tịch Nam Phương trừng mắt nhìn, nhìn cậu nói: "Cái gì thế, lừa người, bằng như mày còn đi làm người mẫu, cẩn thận người ta đem bán mày mày cũng không biết."

Lục Quyên Quyên cũng có chút không tin, nói: "Lộc Lộc à, sẽ không phải là lừa đảo chứ? Vẫn là đừng đi, mẹ cũng sợ con bị người ta lừa đó."

Tịch Lục một mặt máu, bố ruột, mẹ ruột.

Tịch Nam Phương còn nói thêm: "Lúc trước không phải nói cho mày rồi mà, bảo mày đừng đi bận tâm cái gì, trong nhà có bố, mày yên tâm mà học tập không phải là được rồi sao."

Lục Quyên Quyên khó được hùa theo Tịch Nam Phương một lần, nói: "Đúng vậy, bố con nói đúng, con cứ yên tâm mà học tập, chuyện kiếm tiền, mẹ và bố con có thể giải quyết."

Tịch Lục lấy hợp đồng ra đưa cho Tịch Nam Phương, nói: "Bố mẹ xem thử trước đã, nếu vẫn còn cho rằng là giả, vậy con sẽ không đi nữa."

Tịch Nam Phương nhận lấy mấy tờ giấy kia, lật xem thật kỹ, chờ đến khi nhìn thấy bên A vậy mà là công ty nào đó, cho là mình hoa mắt, lại nhìn thấy con dấu phía trên, gọi Lục Quyên Quyên tới cùng nhau xem đi xem lại mấy lần, ở dưới ánh mắt mong đợi của Tịch Lục, chần chờ hỏi: "Hiện tại lừa đảo làm giả cũng làm thật như vậy, ngay cả công ty lớn cũng dám giả mạo, con dấu nhất định là tìm người khác khắc phỏng theo."

Tịch Lục: "… Bố, đây là thật."

Tịch Nam Phương nhíu mày, trả lời: "Được, nếu như vậy, mày nói cho bố biết, chúng mày tham gia phỏng vấn chưa?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Tham gia rồi."

Tịch Nam Phương hỏi: "Vậy mày biết người phỏng vấn mày tên là gì không?"

Tịch Lục suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: "Con chỉ nhớ tên hai người, một người tên là Mễ Chính, một người khác tên là Khương Du."

Tịch Nam Phương ngây ngẩn cả người, nhìn đi nhìn lại con mình, nói: "Mày xác định?"

Tịch Lục gật đầu.

Lục Quyên Quyên ở bên cạnh cuối cùng nói: "Nam Phương à, khả năng thật sự là thật."

Tịch Nam Phương sờ sờ cằm, nói: "Không được, anh gọi điện thoại hỏi một chút, em phải biết hiện tại lừa đảo càng ngày càng nhiều, chỉ chuyên lừa loại thiếu niên thiếu não như Tịch Lục."

Tịch Lục: "…" Bố ruột đó.

Tịch Nam Phương tiện tay lấy điện thoại ra, bấm một số, ông nói: "Alo, lão Lưu à, là tôi, Tịch Nam Phương."

"Đúng, đúng, đúng, gần đây anh khỏe không?"

"Ngày nào đó có thời gian rảnh đi ra tụ tập một chầu."

Tịch Nam Phương nói một ít lời khách sáo, sau khi nói xong liền chuyển đề tài chính, nói: "Lão Lưu, tôi nghe nói công ty của các anh gần đây đang tuyển người mẫu."

Đối phương không biết nói gì đó, Tịch Nam Phương ngước mắt lên liếc Tịch Lục một cái, làm cho Tịch Lục bị nhìn có chút chột dạ, lỡ như thật đúng là giả thì làm sao bây giờ.

"Như vậy à, chính là con tôi đó, phỏng vấn thành công, đúng, tên Tịch Lục, tôi chỉ là muốn xác nhận một chút có việc này hay không."

Tịch Nam Phương yên tĩnh một chút, lại ngước mắt lên nhìn thoáng qua Tịch Lục, cuối cùng nói với đầu điện thoại bên kia, nói: "À à à, cám ơn anh, lúc nào mời anh ăn cơm."

Lại là khách sáo vài câu, Tịch Nam Phương cúp điện thoại, Lục Quyên Quyên ở bên cạnh vội hỏi: "Thế nào? Anh hỏi rõ chưa? Là thật hay là giả?"

Tịch Nam Phương đứng dậy, đi đến bên cạnh Tịch Lục, nhìn tỉ mỉ mặt cậu, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng sờ sờ cằm của mình, nói: "Quả nhiên là trông giống mình, mới có thể được chọn."

Tịch Lục: "…"

Lục Quyên Quyên lập tức vui mừng rú một tiếng, nói: "Thật sao?"

Tịch Nam Phương gật gật đầu, nói: "Nhìn kỹ, anh hồi trẻ và Tịch Lục thật là một khuôn đúc ra, làm sao lại không có cơ hội tốt để cho anh lộ diện, không chừng hiện tại anh chính là ngôi sao lớn nhà nhà đều biết rồi."

Lục Quyên Quyên dán một cái tát qua, "Thúi lắm, trông giống anh mà nói, đời này Tịch Lục tuyệt đối là hủy rồi, anh xem, mũi này sống mũi cao, là của em đi, anh xem mắt này mắt hai mí còn rất lớn, là của em đi, anh xem khuôn mặt này, nếu là di truyền cái đót của anh còn có thể sống sao? Đừng nói nữa, em cũng không nhẫn tâm quở trách anh nữa, gương mặt kia của anh quá thê thảm không nỡ nhìn rồi, sao lúc trước em lại gả cho anh thế."

cái đót trong truyền thuyếtTịch Nam Phương vội vàng ân cần nói: "Đúng, đúng, Tịch Lục đều là di truyền ưu điểm trên người Quyên Quyên em, em đừng tức giận, đừng tức giận, anh chỉ nói một chút, nói một chút."

Lục Quyên Quyên hừ một tiếng, cao hứng ôm lấy Tịch Lục, nói: "Thật tốt quá, quả nhiên con trai nhà chúng ta vẫn rất có bản lĩnh, em vốn còn lo đời này sau này thằng bé sống thế nào đây, bây giờ ngẫm lại, có một cái mặt tốt cũng là kỹ năng tự có mà."

Tịch Lục: "… Chờ một chút, mẹ, sao mẹ theo kịp trào lưu như vậy, kỹ năng tự có là mẹ nghe được từ nơi nào?"

Lục Quyên Quyên trả lời: "Trong bãi than đá có hai anh bạn nhỏ mỗi ngày đều thảo luận, tan tầm thì đi chơi game, mẹ nghe được nhiều liền hiểu thôi."

Tịch Lục: "…"

Tịch Nam Phương lại xem đi xem lại hợp đồng mấy lần, cuối cùng nói: "Cho dù là có thể kiếm tiền, vẫn phải đặt việc học tập ở vị trí đầu tiên, suy cho cùng đây không phải là phiếu cơm lâu dài."

Tịch Lục hiểu, gật gật đầu, cuối cùng Tịch Nam Phương nói không thành vấn đề, cậu liền cầm bút ký tên của mình lên trên.

Tác giả có lời muốn nói: =-= nhân vật chính lệch ra ngoài quỹ đạo rồi … Nhưng là tin tưởng tôi, nghề chính của Tịch Lục vẫn là làm ông chủ bãi than đá, nhất thời thổ hào mà thôi!

50. Chương 50

Buổi sáng thành phố A, mùa thu còn có ấm áp, không giống với thành phố D mưa dầm cả ngày, nơi này vẫn ấm áp, thỉnh thoảng giữa trưa còn có người mặc áo cộc ra đường.

Trần Giới thức dậy, rửa mặt xong, lại quay lại trong phòng, nhìn ngày trên lịch, ngày mười tám cùng tháng được bút đỏ vòng vào, giống như là thời khắc nhắc nhở cô, quá khứ không thể quên đó.

Cô ăn sáng xong, sau khi ra khỏi cửa, đi ở phía trước, đột nhiên cơ thể bị người đẩy một cái, cô còn chưa kịp phản ứng, một chiếc xe phía sau thiếu chút nữa nghiền qua người cô, cô nhìn chiếc xe kia, một đôi mắt hiện ra bạc lương lạnh lùng, càng nhiều hơn là thống khổ.

Cô nghiêng mặt muốn xem thử người đã đẩy mình kia, lại chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng đó, màu đen có chút mập mạp, đại khái là người trung niên thì phải.

Lại sắp đến ngày mười tám rồi.

Trần Giới nghĩ, là nên đi thăm bố mẹ Ôn Hồng Á một chút rồi.

Lúc cô vừa mới đi tới trường học, đã nhìn thấy Trứng Lùn, cũng chính là Lữ Giai Huy, bởi vì quan hệ của Tịch Lục, thỉnh thoảng cô sẽ nói chuyện mấy câu với Trứng Lùn, coi như là bạn bè đi.

Trứng Lùn nhìn thấy cô, đi tới luôn, sau đó nói: "Trần Giới, thật khéo, đến, tớ cho ngươi cậu xem thứ này."

Cậu ta cầm điện thoại đưa qua, bên trên có một phần hợp đồng, bên B là Tịch Lục, Trần Giới nhìn kỹ càng mấy phút, ngẩn người, trả lời: "Tịch Lục làm người mẫu sao?"

Trứng Lùn gật gật đầu, nói: "Thằng ranh này ngày hôm qua gửi cho tớ, còn nói tớ nhất định phải cho cậu nhìn một cái, thật là, sao thằng ranh này lại may mắn như vậy chứ." Tuy rằng ngoài miệng nói thế, nhưng là biểu cảm trên mặt Trứng Lùn vẫn là ẩn giấu chút tự hào.

Trần Giới cười cười, nói: "Thật tốt."

Trứng Lùn cầm điện thoại di động lên, còn nói thêm: "Có thể cho tớ chụp tấm ảnh không? Vẫn là gửi cho Tịch Lục."

Trần Giới gật gật đầu.

Sau khi cùng Trứng Lùn tách ra, Trần Giới liền trở về lớp của mình, lớp học ồn ào ầm ĩ, Trần Giới ngồi xuống vị trí của mình, nữ sinh của ban khoa học tự nhiên không tính là nhiều, có mấy nữ sinh trông có chút đoan chính từ khai giảng đến bây giờ ở trong lớp rất được hoan nghênh, theo lý thuyết lấy diện mạo hẳn được coi là cấp bậc hoa khôi lớp của Trần Giới, chỉ là từ khai giảng đến bây giờ một người thổ lộ cũng không có.

Ai cũng biết Trần Giới có một người bệnh xà tinh theo đuổi, tuy rằng người đã đi rồi, nhưng nói không chừng nếu bọn họ thổ lộ, sẽ ra sao? Hơn nữa, ai cũng biết Trần Giới là nổi tiếng kiêu ngạo lạnh lùng, ai thổ lộ đều từ chối, bộ dáng đó y như ni cô muốn dốc lòng học tập, thường xuyên qua lại cho dù là trong lòng thích, cũng không dám đi rồi.

Người bạn quen thuộc với Trần Giới, Từ Phương, vốn ngay từ đầu giống như những người khác cảm thấy Trần Giới rất kiêu, không hòa đồng, thường ngẩn ngơ một mình, nhưng qua vài lần trao đổi, lại cảm thấy con người cô rất tốt, người khác nhờ cô làm cái gì, cô đều có thể đáp ứng.

Còn có, loại lớp học mũi nhọn này sức cạnh tranh lớn, rất nhiều lúc, những người khác càng muốn làm thêm mấy đề bài, đối với câu hỏi của người khác nhiều lúc sẽ lấy "đề này mình cũng không biết" làm cớ, từ chối trả lời.

Loại tâm tính này, cũng không phải là không thể hiểu, tôi nắm giữ một ít kỹ xảo bạn không biết,bây giờ bảo tôi chia sẻ cho những người cạnh tranh khác, ai muốn?

Từ Phương và Trần Giới là ngồi cùng bàn lúc vừa khai giảng, mới đầu Từ Phương có vài bài không biết còn ngại đi hỏi Trần Giới, bèn đi hỏi một người bạn cùng lớp trước đây.

Chỉ là người bạn ấp úng, trả lời: "Tớ cũng không biết mà."

Ngay từ đầu Từ Phương còn không để ý, chỉ là lâu dần, trong lòng liền có ngăn cách, có mấy lần khi về đến nhà ôn tập, điện thoại gọi đến là người bạn kia, hỏi cô hôm nay coi sách được bao nhiêu trang, đã học bao lâu, sau khi cô trả lời, lại nghe thấy tiếng đối phương cúp điện thoại.

Thi thử mới khai giảng, Từ Phương thi được thứ mười một trong lớp, mà người bạn kia thì thi được thứ mười lăm, từ sau đó, nhìn thấy cô liền có chút xa cách.

Từ Phương lấy chút đề bài không biết, lúc muốn đi tìm giáo viên, Trần Giới đột nhiên nói: "Cậu không biết sao?"

Từ Phương gật gật đầu, Trần Giới liền cầm bút lên, bắt đầu giảng cho cô.

Từ Phương cảm thấy đầu Trần Giới dùng cực kỳ tốt, một đề bài luôn có thể nghĩ ra rất nhiều cách giải, hơn nữa cách giảng giải có đôi khi đơn giản dễ hiểu, vài câu có thể đánh thức người trong mộng.

Có vài người tiếp xúc càng gần, bạn sẽ phát hiện trên người cô ấy càng ngày càng nhiều ưu điểm ngầm.

Nói thí dụ như Trần Giới.

Cô khéo săn sóc người, cũng có thể giúp bạn những việc nhỏ nhặt, không tự chủ được muốn dựa vào cô, cảm giác ở cùng một chỗ với cô, mình thế nào cũng có chút không thành thục.

Từ Phương cũng là không tự chủ được qua lại thân thiết với cô.

Buổi trưa khi tan học, Trần Giới không có về nhà, mà là đặt cặp sách ở trong tủ, đi ra ngoài.

Cô đi đến khu tập thể cách trường học rất gần, phòng ở của khu tập thể rất cũ nát, tường trắng đã trở thành màu xám đen, cô đi lên, dựa theo tuyến đường trong trí nhớ đi lên.

Gõ cửa, cô nghe thấy trong cửa truyền đến tiếng bước chân bịch bịch, sau đó tiếng một người đàn ông vang lên, ông nói: "Ai?"

Trần Giới trầm mặc vài giây, trả lời: "Chú ơi, là con, Trần Giới."

Người đàn ông yên lặng một lát, sau đó từ từ mở cửa, trên gương mặt bò đầy nếp nhăn, tóc gần như là trắng phau, ông nhìn Trần Giới, lộ ra một nụ cười, nói: "Trần Giới, là con à."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Cô có đây không?"

Người đàn ông thở dài một hơi, nói: "Có, nhưng mà con tốt nhất vẫn là đừng đi gặp bà ấy, thời gian này bà ấy lại bắt đầu phát bệnh, mỗi ngày đều gọi tên Hồng Á, cũng không chịu ăn cơm…"

Trần Giới cúi đầu, nàng nhẹ giọng nói: "Xin lỗi."

Người đàn ông vội vàng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, Trần Giới, con chớ để ở trong lòng, sự việc của Hồng Á không trách được người khác, là chính con bé không hiểu chuyện, con thật sự đừng để ở trong lòng mãi."

Trần Giới rủ mắt xuống, hỏi: "Con có thể đi thăm cô một chút không?"

Người đàn ông chần chờ vài giây, cuối cùng gật gật đầu, nói: "Có thể, nhưng là con đừng cách quá gần, con cũng biết cô con…"

Trần Giới gật gật đầu.

Đi vào trong nhà, có thể nhìn thấy trong nhà, có một cái khung ảnh cực lớn.

Chỉ là bên trong khung ảnh lại rỗng tuếch.

Trần Giới còn nhớ, hồi còn nhỏ lúc đến đây, chỗ đó đặt là ảnh chụp chung của cả nhà Ôn Hồng Á, khi đó là Ôn Hồng Á ba tuổi, cô ấy ngồi ở trên đùi bố, cười toét miệng hết cỡ, tóc chạm vai màu đen làm nổi bật gương mặt đáng yêu của cô ấy càng đặc biệt đáng yêu xinh đẹp hơn.

Người đàn ông đẩy cửa ra, Trần Giới liền nhìn thấy người phụ nữ nằm ở trên giường nghỉ ngơi kia.

Chân bà đi đứng không tiện, từ sau khi Ôn Hồng Á mất, càng thêm nghiêm trọng, đến cuối cùng trên cơ bản đã không xuống được giường, khi bà nghiêng mặt qua nhìn thấy Trần Giới, có chút sững sờ.

Gương mặt kia tuy rằng đã già cỗi, nhưng có thể thấy được lúc còn trẻ rất xinh đẹp.

Trần Giới muốn đến gần, lại bị người đàn ông cản lại.

Người đàn ông nói: "Cứ như vậy, đừng đi qua nữa."

Người phụ nữ nhìn mặt Trần Giới ngẩn người ra, chỉ là qua vài giây sau, bà bắt đầu chảy nước mắt, từ yên lặng lệ rơi đầy mặt đến kêu to như bệnh tâm thần, sau đó va đập muốn đứng lên từ trên giường, nhào về phía Trần Giới, cuối cùng lại ngã ở gầm giường.

Người đàn ông che Trần Giới ở sau người, áy náy nói với cô: "Ngại quá, con có thể đi trước không? Tình huống của bà ấy hình như không được tốt lắm."

Viền mắt của Trần Giới đỏ hoe, nhìn người phụ nữ, sau đó gật gật đầu, đi ra ngoài.

Trời bên ngoài là cảnh sắc tươi đẹp; nhưng trong mắt Trần Giới, lại là tối om.

Đau đớn quá.

Ai có thể kéo cô ra ngoài?

Bên tai của cô vang lên bản nhạc thiếu nhi cô và Ôn Hồng Á, Tịch Lục, Giang Ninh từng cùng nhau hát, "Chim yến nhỏ, mặc áo hoa, mùa xuân hàng năm tới nơi này…"

Ngây thơ hồn nhiên từng có, lại như chẳng còn toàn bộ rồi.

Cô ngồi xổm ở giữa hành lang, nghe thấy trên lầu truyền đến tiếng phụ nữ gào thét không ngừng.

Cô vùi đầu xuống, nhắm mắt lại.

Ai tới cứu cô…

Ai có thể tới cứu cô, đau khổ quá.

51. Chương 51

Khi Tịch Lục từ trên tàu hỏa xuống, là sáu giờ sáng, tối qua ngồi tàu hỏa mười hai giờ, vừa tỉnh dậy đã từ thành phố D đến thành phố A, cậu nhìn đồng hồ, ngày mười tám.

Ừm, tốt vô cùng, Tịch Lục nhìn quần áo trên người mình, cậu mặc áo khoác thể thao cậu cho là đẹp nhất, sợi tổng hợp không thấm nước màu đen cùng màu trắng hợp lại mà thành, tuy rằng không đắt, nhưng đây là bộ đẹp nhất Tịch Lục mua gần đây, đương nhiên là cậu tự cho là vậy, bên dưới mặc quần bò, đeo cặp lớn màu đen.

Lúc Tịch Lục đi đến cửa kính, không tự chủ đi qua lắc lư một chút, nhìn nhìn bộ dáng của mình, ừm, cũng không tệ lắm.

Kiểu tóc ngủ một giấc không có rối, tuy rằng chỉ mấy sợi tóc phất pha phất phơ kia cũng đã như vậy, nhưng Tịch Lục thỉnh thoảng vẫn sẽ phá lệ chú ý hình tượng của mình.

Tịch Lục ngước mắt lên, nhìn toàn bộ thành phố A, cậu đi mấy tháng, Hồ Hán Tam[1] anh lại trở lại rồi.

[1]Hồ Hán Tam: một nhân vật kinh điển trong một bộ phim cách mạng Trung Quốc, khi nhắc đến Hồ Hán Tam người ta sẽ nghĩ ngay đến câu kinh điển: "Hồ Hán Tam tôi lại trở về rồi đây!"

Tịch Lục lấy ra một bộ hình mình và Chân Tần cùng nhau chụp mấy ngày hôm trước, hiệu quả in ra, chính cậu cũng kinh ngạc giật mình, Chân Tần nhìn ảnh chụp, lại nhìn bản thân Tịch Lục, cuối cùng thở dài một hơi.

Tịch Lục vẫn không nghiên cứu ra được một tiếng kia của Chân Tần có chút nặng nề là vì sao, cho đến lúc sắp đi, Chân Tần nói một câu: "Đừng cho bạn của ông xem hình."

Tịch Lục đúc một chồng ảnh chụp trong balo, vốn là định cho Trần Giới xem một chút, để cho cô biết mình cũng có một mặt chói mắt men lì như vậy, bị Chân Tần nói như vậy, cậu không khỏi thiếu tự tin, bèn hỏi: "Vì sao?"

Chân Tần thở dài một hơi, trả lời: "Suy cho cùng ảnh chụp là tốt đẹp, thực tế thì tàn khốc, đối lập mãnh liệt tôi có thể chịu được không có nghĩa người ta cũng có thể chịu được." Vừa nói xong, trong nháy mắt cậu ta đã chạy đến chỗ cách mười mét, áo khoác màu trắng lấp lánh kia trong đám người như nước chảy không ngừng ở nhà ga có vẻ cực kỳ chói mắt, quả thực có thể nói sáng mù mắt người qua đường mà, cộng thêm

cái kính râm to đùng kia, vậy mà làm cho mấy nữ sinh nhỏ bàn tán nửa ngày, cuối cùng có đứa gan lớn đi lên xin kí tên.

Lông mày Chân Tần cũng sắp bay lên rồi.

Viết tên của mình như gà bới, đối phương cũng mặc kệ rốt cuộc là ai, cầm chữ kí vui vẻ một trận, làm cho Tịch Lục không kìm lòng nổi lắc lắc đầu, thở dài một hơi.

Tịch Lục không có đuổi theo đánh Chân Tần, bởi vì cậu đã lên tàu.

Đúng rồi, vì sao cậu có thể một mình trở về thành phố A? Hơn nữa Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên có thể đồng ý, chuyện này còn cần phải nói đến từ mấy ngày hôm trước.

Tịch Lục đã sớm có ý tưởng về thành phố A, nhưng lấy lý luận của Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương, loại thiếu niên thiếu não như Tịch Lục ra ngoài tuyệt đối sẽ bị lừa, đi trên đường cũng sẽ bị người khác bắt cóc, dạo phố cũng sẽ bị vấp đá ngã, tóm lại một câu, Tịch Lục ở trong mắt bọn họ chính là ngu ngốc đơn thuần.

Nếu như không có tình huống gì đặc biệt, tuyệt đối sẽ không cho phép cậu tự mình về thành phố A một mình?

Tạm không nói đến ngày mười tám là thứ sáu, vừa lúc còn phải đi học, Tịch Lục một mình hành động đã làm cho Lục Quyên Quyên yêu con như mạng đủ kinh hồn táng đảm rồi.

Tịch Lục nghĩ tới nghĩ lui, cầm hơn một trăm đồng tiền còn dư lại, liền trực tiếp đi mua vé tàu, dù sao bất kể thế nào, sinh nhật của Trần Giới, cậu cũng phải trở về.

Advertisement

00:00

Bước ngoặt xoay chuyển xuất hiện vào ngày mười sáu, chủ nhiệm lớp của Tịch Lục đột nhiên cho thi thử một lần, ngoài miệng nói, để nghiệm chứng một chút tình hình học tập của bọn họ mấy tháng này, sau đó ai thi kém sẽ dạy lại trọng điểm, những lời này, nói thật sự, sau khi Tịch Lục nghe xong, cũng biết là nói với cậu và Trương Lỗi Dã.

Đừng nhìn chủ nhiệm lớp này trông rất ôn hòa, bộ dáng cười híp mắt, nhưng Tịch Lục cũng không phải người ngu, qua thời gian này, nếu như nói ngay từ đầu cảm thấy cô giáo không thích mình là trực giác, như vậy tiếp sau đã nhất nhất nghiệm chứng rồi.

Chủ nhiệm lớp tựa hồ vô cùng không thích cậu và Trương Lỗi Dã.

Nguyên nhân Tịch Lục hiểu, đoán chừng cũng là bởi vì mình và Trương Lỗi Dã là dùng tiền vào lớp mũi nhọn.

Trường này, có chế độ mỗi lớp học có tỉ lệ xuất sắc càng cao, chủ nhiệm lớp sẽ có phần thưởng định mức nhất định, nói cách khác Tịch Lục và Trương Lỗi Dã thêm vào, sẽ kéo tỉ lệ xuất sắc của lớp xuống.

Về phần, tỉ lệ xuất sắc là căn cứ vào điểm trung bình của tất cả học sinh trong lớp mũi nhọn.

Tịch Lục đi tới nơi này, còn tính là điệu thấp, cho nên tỉ lệ bị chủ nhiệm lớp kiếm chuyện rất ít, cũng chỉ là có mấy lần bởi vì không trả lời được câu hỏi, chép sách mấy lần.

Mà Trương Lỗi Dã lại khác, rất phách lối, trong nhà có tiền, có đôi khi giáo viên nói gì cũng sẽ vặn lại, còn có thể lôi thân thích ra dọa giáo viên.

Chủ nhiệm lớp thường tìm cậu ta rầy rà, đương nhiên tự bản thân cậu ta cũng có vấn đề, cũng không trách được chủ nhiệm lớp.

Tịch Lục nghĩ, có thể hiểu được chủ nhiệm lớp, cho nên lúc không có việc gì làm, cậu sẽ làm đề luyện tập, chính mình cố gắng là được, nếu thật sự là quá kém, bị chủ nhiệm lớp đào thải đến lớp bình thường, cậu cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Sau khi phát bài thi, Tịch Lục cầm bút lên bắt đầu viết, cậu có thể cảm giác được tầm mắt của chủ nhiệm lớp vẫn như có như không dừng ở trên người mình, cậu không thẹn với lương tâm, gặp đề khó cố hết sức của mình có thể làm được mấy câu thì mấy câu.

Sau khi làm xong, nhìn thấy đã có người lục tục nộp bài thi, cậu lại kiểm tra hai lần rồi đi lên nộp.

Sau khi thi xong, Tịch Lục gục lên bàn chuẩn bị thừa dịp mười phút nghỉ giữa giờ ngủ lấy một lúc, Trương Lỗi Dã lại lớn tiếng nói chuyện cùng với những người bên cạnh.

"Trương Lỗi Dã, thi thế nào?"

Trương Lỗi Dã có chút khinh thường lườm trắng mắt, trả lời: "Tôi chỉ làm đề trắc nghiệm rồi nộp luôn."

"Mẹ kiếp, ông cũng quá hung đi."

Trương Lỗi Dã có chút tự hào hừ hừ, lỗ mũi phổng to, nói: "Đây có cái gì chứ, chẳng lẽ sợ mụ, không phải chỉ là giáo viên thôi sao, có thể làm gì tôi, cái gì chứ, tôi cũng không tin tôi không mắc lỗi mụ có thể đuổi tôi ra khỏi lớp."

Giọng điệu liều lĩnh này, làm cho Tịch Lục cũng không nhịn được chôn đầu lên cánh tay cười.

Cái gì là nhị thế tổ[2], đây chính là nhị thế tổ điển hình, Tịch Lục cảm thấy mình trước kia vừa so sánh với Trương Lỗi Dã, trực tiếp là tiết tấu học trò gặp sư phụ.

[2]Nhị thế tổ: Nhị thế tổ ( ) là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế(s://vi.wikipedia.org/wiki/T%E1%BA%A7n_Nh%E1%BB%8B_Th%E1%BA%BF#cite_note-11). Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.

Còn may, cậu được sống lại.

…

Chủ nhiệm lớp chỉ là thi ba môn ngữ văn, tiếng anh, toán học, hiệu suất rất cao, gần như là ngày hôm sau đã hoàn toàn sửa xong thành tích.

Cầm phiếu điểm, chủ nhiệm lớp đọc thành tích của từng người từng người, không có đứng hàng thứ, dựa theo mã số học sinh, Tịch Lục ở phía sau.

Tịch Lục gục ở trên bàn, nghe.

Thành tích ba môn của Trương Lỗi Dã cộng lại vậy mà mới hơn một trăm sáu mươi, hơn nữa còn là dưới tình huống mỗi môn tổng điểm một trăm năm mươi, lúc đọc đến thành tích của cậu ta, Tịch Lục cảm thấy chủ nhiệm lớp thậm chí đều là như đang cắn răng nói chuyện, có một loại cảm giác ước gì có thể bóp chết cậu ta.

Lúc đến lượt Chân Tần, Tịch Lục ngồi thẳng dậy.

Thanh âm của chủ nhiệm lớp vui vẻ hẳn lên, nói: "Chân Tần thi được không tệ, bốn trăm ba mươi hai điểm, đứng đầu lớp."

Tịch Lục đứng phắt dậy, chỉ vào Chân Tần, nói: "Ông! Ông! Ông!"

Chân Tần vẻ ù ù cạc cạc nhìn Tịch Lục, chìa tay chỉ vào mình nói: "Tôi?"

Chủ nhiệm lớp mắng: "Tịch Lục, không có chuyện gì, ngồi xuống."

Tịch Lục muốn khóc mà không thể rồi, dựa vào cái gì, những người này thoạt nhìn cả đám đều không học tập giỏi, vì sao đều là học bá, vì sao!!!

Cậu ngẩng mặt, trịnh trọng tự hỏi vấn đề, có nên tuyệt giao với Chân Tần hay không!

Học bá và học tra[2] là không có tương lai!

[3]Học tra: chỉ những đứa vừa lười vừa dốt, cặn bã học tập

...

Đợi đến khi mã số học sinh của Tịch Lục được báo ra, Tịch Lục vẫn không tự chủ khẩn trương lên, chủ nhiệm lớp dừng một chút, ngước mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, ba trăm sáu mươi hai điểm."

Tịch Lục mở to mắt, có chút không thể tin được.

Thi được quá nát? Không, đối với loại học tra như cậu mà nói, là một lần thành tích tốt nhất trong lịch sử cuộc đời cậu.

Chân Tần quay đầu, nói: "Ông thi được cũng không tệ lắm mà, tối thiểu ở trong lớp cũng xếp thứ hai mươi."

Tịch Lục giật mình gật gật đầu.

Chủ nhiệm lớp nhíu mày, gọi mấy đứa thi rất kém ra ngoài, không có Tịch Lục.

Trương Lỗi Dã là đứa thứ nhất bị gọi ra ngoại, lúc đứng dậy, nghiêng mắt dùng ánh mắt vô cùng quái dị nhìn thoáng qua Tịch Lục, như là Tịch Lục phản bội cậu ta, làm Tịch Lục bị nhìn đến chẳng hiểu ra sao cả.

Tịch Lục cầm bài thi, lúc trở về, trực tiếp cho Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương nhìn một cái, hai người vừa nhìn, vui mừng không kìm lại được, Tịch Lục bèn lấy vé tàu ra, sau đó nói kế hoạch dự định về thành phố A của mình.

Ngạc nhiên là, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên chỉ là nhìn đối phương một cái, sau đó nói một câu, nói: "Tàu ngày mười tám sao?"

Tịch Lục gật gật đầu: "Đúng vậy."

Lục Quyên Quyên cúi đầu, nói: "Sinh nhật của Trần Giới mà."

Mặt Tịch Lục đỏ lên.

Lại nghe thấy tiếng thở dài của Tịch Nam Phương, ông nói: "Muốn đi thì đi đi, đi sớm về sớm."

Không nghĩ tới Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương dễ nói chuyện như vậy, Tịch Lục cảm động nước mắt lưng tròng, cậu hiểu lầm Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên rồi, thì ra bọn họ sáng suốt như vậy.

Tịch Lục ngẩng đầu lên, nghe thấy người chung quanh nói tiếng địa phương thành phố A, cậu lấy điện thoại di động ra, lật tìm được một mã số, bấm xuống.

Tác giả có lời muốn nói: ngượng ngùng =-= bởi vì bạn cùng phòng nói muốn chúc mừng nên đi ra ngoài ăn đồ, trở về sẽ trễ =-= cho nên đổi mới chậm, ngày mai như cũ mười hai giờ

52. Chương 52

Sáng sớm, Trần Giới đi trên đường có chút hoảng hốt, sắc mặt của cô thoạt nhìn tái nhợt hơn trước, mái tóc màu đen cùng với gương mặt màu trắng kia, có một loại cảm giác bệnh trạng, cánh tay trắng nõn lộ ở bên ngoài bị gió buổi sáng hơi se lạnh thổi vào có chút lạnh, thời tiết hôm nay ở thành phố A là trời âm u ít thấy, có một loại cảm giác sắp sửa có mưa tới, âm âm u u, lúc đi tới trường học, cô ngồi vào vị trí trên bàn, trong phòng học chỉ có một mình cô, cô nhìn đồng hồ, sáu giờ mười phút sáng.

Dưới vành mắt cô là quầng thâm mắt rất nặng, cô chôn đầu vào trong cánh tay, yên tĩnh phảng phất như đã hòa thành một thể với lớp học trống trải.

Chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Trần Giới cầm điện thoại lên, khi nhìn thấy tên bên trên, nhận điện thoại, cô nói: "Mẹ?"

Hà Tình có chút lo lắng nói: "Trần Giới, không có chuyện gì chứ?"

Thì ra là lo lắng cho cô, Hà Tình đứng ở trong phòng của Trần Giới, trong lúc vô tình nhìn thấy một tờ giấy, viết đầy rất nhiều tên người, trong lòng bà hoảng hốt, bèn gọi điện thoại cho Trần Giới.

Bóng ma, cho dù là người khác không biết, nhưng Hà Tình vẫn luôn biết, con gái mình không có kiên cường như mọi người vẫn tưởng.

Nói thí dụ như, trong những năm đó, khi đi vệ sinh ban đêm bà luôn có thể nghe thấy tiếng khóc từ trong phòng Trần Giới truyền đến, rất yếu ớt, nhưng bà có thể nghe thấy.

Bà và Trần Mãnh đều chưa từng nhắc lại chuyện kia, sợ chạm vào một số cấm khu nào đó.

Giọng nói của Trần Giới giống như bình thường, không có gì khác thường, cô trả lời: "Không có chuyện gì, mẹ."

Hà Tình lại không yên lòng dặn dò hai câu, cuối cùng nói: "Buổi chiều mua đồ ăn ngon cho con, về nhà sớm nhé, sinh nhật vui vẻ."

Trần Giới giương môi lên, mặc dù đang cười, đáy mắt lại không nhìn ra ý cười, cô trả lời: "Cám ơn mẹ."

Gác điện thoại, Trần Giới đi đến trước cửa sổ, ngắm nhìn bầu trời mờ mịt bên ngoài.

Vô luận qua bao lâu, một ngày như vậy, cũng sẽ không vui vẻ nhỉ.

Bao phủ ở trong bóng ma, người giãy dụa.

…

Tịch Lục nhìn di động, điện thoại của Trần Giới biểu hiện là đang bận, cậu nghĩ tới nghĩ lui, một khi đã như thế, vậy thì cho Trần Giới một niềm vui bất ngờ.

Cú điện thoại thứ hai, chính là gọi cho Trứng Lùn.

Buổi tối hôm qua Lữ Giai Huy tuốt phim, nửa đêm tìm giống mới cũng không dễ dàng, quyết định không chút do dự, sau khi thức đêm tuốt xong, thể xác và tinh thần sung sướng trở lại trên giường ngủ ngon.

Lúc điện thoại của Tịch Lục gọi đến, Lữ Giai Huy khó chịu bịt tai, giả vờ không nghe thấy, ai vậy, gọi điện thoại sớm như vậy, không phải là quấy nhiễu giấc mộng đẹp của người khác sao?

Đồng hồ báo thức sinh lý của Lữ Giai Huy vẫn luôn là sáu giờ bốn mươi, sau đó sửa soạn vội vội vàng vàng xong, chạy đến trường học, mua chút bánh mì, coi như là giải quyết xong.

Hiện tại vừa mới qua sáu giờ mười mấy phút, con mẹ nó còn có thể ngủ gần nửa giờ.

Lữ Giai Huy bị tiếng chuông ầm ĩ đến không cách nào đi vào giấc ngủ, tức giận cầm điện thoại lên, cũng không nhìn là ai, trực tiếp gầm lên với điện thoại: "Tao mặc kệ mày là ai, nhưng ông có bệnh xấu tính khi rời giường, bệnh thần kinh à, sớm như vậy đã gọi điện thoại cho người khác, có bệnh à, còn có để cho người khác ngủ một giấc yên lành hay không?"

Đầu điện thoại bên kia thật lâu không có ai đáp lời, lúc Lữ Giai Huy lại muốn ngủ tiếp.

Thanh âm của Tịch Lục từ đầu điện thoại bên kia truyền tới, cậu nói: "Đã như thế, vậy tao cúp điện thoại."

Lữ Giai Huy vốn là đang mí mắt lim dim sụp xuống, thời khắc chuẩn bị tiết tấu đối phương vừa cúp điện thoại là nhắm mắt luôn, chỉ là đối phương sau khi nói một tiếng này xong, cậu ta chẳng những không có ngủ tiếp, ngược lại giật mình một cái, tất cả sâu ngủ đều bị đuổi chạy đi, lại bắt đầu không ngừng nói với đầu điện thoại bên kia: "Tịch Lục! Tịch Lục! Tịch Lục! Đồ tiểu tặc nhà mày!"

Tịch Lục: "… Mẹ nó mày mới như tặc ý!"

Lữ Giai Huy tiếp tục mắng: "Tịch Lục, mẹ mày vừa sáng sớm mày gọi điện thoại cho bố mày làm cái gì… chờ một chút…" Cậu ta cúi đầu nhìn di động, nhìn thấy số điện thoại kia ấy vậy mà là số Tịch Lục dùng ở thành phố A trước kia, cậu ta nghi ngờ hỏi: "Mày có bệnh à? Ở thành phố D dùng sim thành phố A gọi điện thoại cho tao, có tiền ăn quá no không có chỗ tiêu à?"

Tịch Lục nói: "… Đầu mày cũng không thể thông minh một chút sao? Có lẽ không nên gọi mày là Trứng Lùn, phải gọi mày là Trứng Ngu."

Lữ Giai Huy cả giận nói: "Ngu cái đầu mày ý, bàn về ngu, sao tao có thể so với mày? Nói đi, sáng sớm gọi điện thoại cho tao có chuyện gì."

Tịch Lục nghiêng mặt qua đi ở lối đi bộ, nhìn thấy đèn xanh bên cạnh và một đám người đi qua, cậu trả lời: "Không có gì, tao chỉ là về thành phố A rồi, gọi điện thoại cho mày."

Lữ Giai Huy lập tức dựng người từ trên giường dậy, cậu ta nói: "Tịch Lục! Mày không gạt người chứ!"

Tịch Lục trả lời: "Tao không nhàm chán như vậy."

Lữ Giai Huy cũng không ngủ nướng nữa, nói: "Đi, hiện tại mày ở đâu, tí nữa tới trường học tập hợp, mẹ nó hôm nay là thứ sáu sao mày đột nhiên trở lại? Muốn trở về không phải là nên chọn ngày nghỉ sao?"

Tịch Lục trầm mặc vài giây, trả lời: "Sinh nhật của Trần Giới."

Lữ Giai Huy vừa nói chuyện cùng Tịch Lục, vừa đi đến WC lấy khăn rửa mặt, cậu ta nói: "A, bởi vì tình yêu mà

"

Tịch Lục trả lời: "Biến."

Lữ Giai Huy nói: "Vậy mày chuẩn bị làm thế nào? Đến trường cùng lên lớp với tao sao? Hay là như thế nào? Một mình hẹn Trần Giới ra ngoài?"

Tịch Lục ngẫm nghĩ, trả lời: "Đi đến trường cùng mày đi, vừa lúc tao có thể thăm trường một chút, một đoạn thời gian cũng không gặp rồi."

Lữ Giai Huy gật gật đầu, cầm lấy bàn chải bôi kem đánh răng, nói: "Vậy được, mày đi qua trước, tao đánh răng xong, lập tức sẽ đi qua tụ hợp với mày."

Tịch Lục đúc điện thoại vào trong túi, đi trên đường phố, nhìn thấy một bà cụ lớn tuổi ngây ngốc ngồi ở ven đường, mặc quần áo cũ nát, trên mặt rất bẩn, bên cạnh để một cái bát.

Tịch Lục bỏ tiền lẻ trong túi vào trong bát của bà, rồi đi.

Lục Quyên Quyên từng nói với cậu một việc, bà nói, trước đây bà đi ga tàu hỏa, nhìn thấy có một cô bé đeo cặp quỳ trên mặt đất, đặt một tờ giấy ở trước mặt mình, nói mất về nhà tiền, chỉ thiếu năm đồng, lúc ấy bà nhét luôn mười đồng vào trong tay cô bé, bảo cô ấy về nhà sớm.

Đợi đến lần sau bà đi ga tàu hỏa, cô bé kia vẫn ở chỗ đó.

Lục Quyên Quyên lại nói, không hối hận, nếu đã cho cô ấy, tiền cô ấy muốn làm gì là chuyện của cô ấy, cho dù là giúp sai mười người, giúp đúng một người cũng là đáng giá.

Tịch Lục đi trên đường lại mua một ít đồ ăn vặt, sau đó đã nhìn thấy có học sinh trường bọn họ mặc đồng phục học sinh cưỡi xe đạp vụt qua bên cạnh mình.

Tịch Lục nhìn hai màu trắng xanh giao nhau kia, đồng phục học sinh mang theo một chút khí chất quê cha đất tổ, không khỏi có chút hoài niệm.

Đáng tiếc, đồng phục học sinh của cậu đã bị đặt ở trong thùng.

Tịch Lục đi chầm chậm, bất giác, vậy mà đã đi về đến cổng trường học, cổng trường học đã lục tục có học sinh đi vào.

Tịch Lục đứng đó, nhìn đám người qua lại.

Nhìn thấy mấy người quen mắt những không có mở miệng gọi lại.

Cũng có rất nhiều người nhìn thấy cậu, trong mắt đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Lúc anh Phim Mát tới đây, còn không xác định có phải Tịch Lục hay không, sau đó cậu ta gọi một tiếng, nói: "Tịch Lục?"

Tịch Lục sửng sốt, quay đầu lại, nói: "Phim Mát?"

Anh Phim Mát vui vẻ, nói: "Mẹ kiếp, thật sự là mày, mày không phải chuyển trường rồi sao? Hơn nữa ngay cả nhà cũng chuyển rồi, sao đột nhiên trở lại? Tao vừa nhìn thấy mày tao còn tưởng rằng là tao hoa mắt."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Hôm nay có chút việc nên trở lại."

Anh Phim Mát gật gật đầu, cười nói: "Mày cũng không biết, mấy ngày mày vừa mới đi kia, có rất nhiều người truyền nguyên nhân mày không đến trường học, là bởi vì mày phát bệnh vào bệnh viện xà tinh rồi, khi đó Trứng Lùn cùng bọn tao nói nguyên nhân xong, bọn họ mới hiểu rõ vì sao mày không có ở đây."

Tịch Lục: "… … … … … … … … … … … … … … …"

Còn chưa tới lượt Tịch Lục nói móc, một cái mông to lại đột nhiên đánh tới, cái eo già của Tịch Lục bị lắc một cái, quả thực là bị cái mông to lớn vô cùng kia đụng cho lảo đảo vài bước.

Lúc quay đầu, lại nhìn thấy ánh mắt như tặc của Trứng Lùn sáng quắc, dáng người chắc nịch kia, sau khi cậu đi hẳn là béo lên không ít, càng ngày càng mượt mà.

Tịch Lục: "… Bóng cao su từ đâu tới tùy tiện đụng người loạn."

Trứng Lùn sửng sốt, trong nháy mắt hiểu được Tịch Lục đây là đang châm chọc cậu ta, cậu ta nói: "Được đó, bao lâu không gặp mặt rồi, vừa thấy mặt mày đã bắt đầu trào phúng người, mày biết cái gì, đây không phải là lớp mười một áp lực học tập lớn, tao chỉ tẩm bổ một chút thôi sao? Không nghĩ tới tẩm bổ quá nhiều thôi."

Tịch Lục lắc lắc đầu, trả lời: "Lớp mười một mày đã như vậy rồi, lớp mười hai còn đến đâu."

Trứng Lùn hừ một tiếng, đấm lên canh tay Tịch Lục một cái, nói: "Đến đến, để cho tao đánh thêm mấy cái cho hả giận, trong khoảng thời gian này không gặp, tao phát hiện mặt mày càng thêm thiếu đòn rồi."

Tịch Lục vươn tay vỗ vỗ đầu Trứng Lùn, mấy tháng rời đi này, dáng người cậu lại cao lên, hiện tại hẳn là đã cao một mét tám lăm, đáng thương Trứng Lùn vẫn dậm chân tại chỗ, thậm chí càng phát triển chiều ngang.

Tác giả có lời muốn nói: =-= chương sau nữ chủ cùng nam chủ gặp nhau, ha ha ha, ngẫm lại còn có chút kích động

53. Chương 53

Trứng Lùn vươn tay một cái tát đẩy tay Tịch Lục ra, cả giận nói: "Đừng đụng đầu tao, còn muốn cao lên đấy, lỡ như bị mày vỗ không cao lên được thì làm thế nào?"

Tịch Lục cười, nói: "Sao tao cảm thấy mày vẫn thấp."

Trứng Lùn dựng lông trả lời: "Biến biến biến! Lăn được bao xa thì lăn bấy xa cho tao!"

Anh Phim Mát nhìn đồng hồ, nói: "Tịch Lục, không vào trường sao? Mày vừa đi, bạn học trong lớp thỉnh thoảng sẽ nhắc tới mày, đều nói rất nhớ mày."

Mắt Tịch Lục sáng lên, không nghĩ tới nhân duyên của mình tốt như vậy, vừa đi còn có thể để cho nhiều người nhớ mãi không quên như vậy, Tịch Lục nói: "Thật sự?"

Anh Phim Mát nói: "Dĩ nhiên, bọn họ đều nói không có Tịch Lục, hằng ngày cũng không có khôi hài như vậy nữa rồi."

Tịch Lục: "…"

Cậu an ủi mình, đây cũng là một loại chứng minh nhân khí.

Tịch Lục ngẩng đầu lên, không khỏi cảm thấy có chút thê lương, bị anh Phim Mát vỗ vỗ bả vai, nói: "Đi vào trường đi."

Tịch Lục dùng sức gật gật đầu, cùng bọn họ đi vào trong trường học.

Thành phố A chung quy không bằng thành phố D, khác với sân trường mới toanh thường xuyên tu sửa của thành phố D, cậu ngắm nhìn bốn phía, nơi này vẫn là lộ ra một cỗ mùi xưa cũ, cửa lớn tróc sơn loang lổ, cùng với vách tường vàng ố, không khí cãi nhau ầm ĩ giữa các học sinh, nói giọng quê hương quen thuộc, Tịch Lục nhếch môi lên, vẫn là thích nơi này nhất.

Lúc cậu đi ngang qua tòa nhà dạy học lớp mười, cậu gần như là phản xạ có điều kiện lên lầu, lại bị Trứng Lùn ở phía sau bắt được cánh tay, nói: "Mày làm gì thế, chúng ta là lớp mười một rồi."

Tịch Lục giật mình gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng học trước kia của mình, hiện tại đã ngồi đầy học sinh mới rồi nhỉ.

Đến tòa nhà dạy học lớp mười một, Trứng Lùn giải thích: "Tao và anh Phim Mát đều là học khoa học xã hội, phải lên tầng ba tầng bốn, khoa học tự nhiên là ở tầng một tầng hai..." Cậu ta nhìn thoáng qua Tịch Lục, còn nói thêm: "Trần Giới ở lớp một tầng một, lớp khoa học tự nhiên tốt nhất."

Tịch Lục gật gật đầu, cũng không kinh ngạc, cậu nói: "Trần Giới quả nhiên là học bá."

Trứng Lùn nhìn cậu, nói: "Tao đoán Trần Giới đã tới rồi."

Tịch Lục hiểu ý của cậu ta.

Trứng Lùn nói: "Mày lắc lư trong trường một chút trước đã, tao cùng anh Phim Mát về lớp đưa tin, tan học mày đến tìm bọn tao, tan học gặp lại."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Mày đi đi."

Sau khi nhìn Trứng Lùn và anh Phim Mát lên lầu, Tịch Lục cũng chầm chậm đi tới lớp Trần Giới, cậu cố ý làm bộ như vô cùng nhàn nhã, sau đó lắc lư đi qua cửa sổ lớp Trần Giới.

Ánh mắt lại một mực càn quét bên trong phòng học, gần như là cái nhìn đầu tiên, cậu đã tìm ra Trần Giới từ trong đám người.

Trần Giới cúi đầu, đang lật xem một quyển sách, tóc ngang vai hơi dài, thoạt nhìn trông như là chưa cắt, Tịch Lục từng một lần nghĩ tới mái tóc màu đen, có lẽ ở trong bóng đêm có thể hòa làm một thể, hơi hơi che khuôn mặt của cô, cổ tay mảnh khảnh lật trang sách.

Trái tim Tịch Lục ngay ở khoảnh khắc đó, đột nhiên yên tĩnh lại.

Thậm chí cậu không có nhìn thấy mặt Trần Giới, nhưng lại cảm thấy sự nôn nóng mấy tháng không có nhìn thấy cô này toàn bộ đều biến mất.

Tịch Lục lại giả vờ giả vịt, tiếp tục đi ngang qua cửa sổ lớp Trần Giới, lần này, cả đầu cậu tiếp tục là ghé vào trên cửa sổ, muốn nhìn thấy nhiều hơn.

Bạn ngồi cùng bàn Trần Giới không biết nói gì đó với cô, Trần Giới nghiêng mặt qua nhìn cô ấy.

Trái tim Tịch Lục co rút, cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là như thế nào, sắc mặt Trần Giới thoạt nhìn rất khó coi, nếu như nói trước đây làn da trắng là tự nhiên, như vậy hiện tại chính là tái nhợt gần với bệnh trạng, thị lực của Tịch Lục rất tốt, thậm chí có thể nhìn thấy quầng thâm mắt của Trần Giới rất nặng.

Sao thế? Ngã bệnh?

Tịch Lục lại một lần giả vờ đi ngang qua, lần này, cậu cũng không đi nữa, chỉ khom lưng, nhìn lén Trần Giới từ bên cạnh, không hay biết một loạt hành động này của mình, đã sớm bị học sinh đi ngang qua chỉ chỉ trỏ trỏ rồi.

"Này, mau nhìn, người này, là có chuyện gì!" Học sinh một chỉ Tịch Lục nói.

Một học sinh khác ngừng chân, nhìn Tịch Lục, sửng sốt, nói: "Đây là đang rình coi hả? Có phải đầu có vấn đề hay không?"

Có nhiều học sinh mới vừa tới, cũng không rõ ràng lắm hết thảy hành vi trước đây của Tịch Lục, chỉ là đơn thuần cho rằng đầu Tịch Lục có vấn đề.

Đột nhiên từ bên cạnh truyền đến tiếng một tiếng nói chuyện kinh ngạc, "Ơ, người này làm sao nhìn quen mắt như vậy nhỉ! Để cho tao nghĩ một chút… Đúng, đúng, Tịch Lục! Tịch Lục đó đó!"

Học sinh biết tên Tịch Lục theo tiếng nói chuyện liền nhìn sang.

Nhìn kỹ, thật đúng là Tịch Lục.

Tịch Lục nghe thấy có người gọi tên cậu, lúc quay đầu lại, phát hiện không hề ít người nhìn cậu, sau đó mặt cậu đỏ lên, lập tức làm bộ làm tịch từ trước cửa sổ dời đi, thấy ánh mắt của những người đó vẫn là nhìn mình, Tịch Lục kiên trì, nói với bọn họ: "Hi…"

Sau khi một tiếng "hi" nói xong, những học sinh kia nhìn nhau, lại đi làm việc của mình.

Tịch Lục càng đỏ mặt hơn, mẹ kiếp, cảm thấy mình y như thằng ngu.

…

Trần Giới hơi váng đầu, cô mở mắt, lật xem quyển sách trên tay, lại cảm thấy chữ phía trên có chút mơ hồ, bạn ngồi cùng bàn đột nhiên gọi cô một tiếng, cô quay đầu.

Từ Phương nhìn mặt Trần Giới, nhíu mày, nói: "Trần Giới, sắc mặt cậu thoạt nhìn rất không tốt, sao vậy? Bị ốm mà nói, vẫn là xin phép thì tốt hơn."

Cô vươn tay, sờ sờ trán Trần Giới, lại cảm thấy lạnh lẽo làm cho ngón tay cô rụt lại một cái.

Từ Phương nói: "Trần Giới, cậu vẫn là đi bệnh viện một chuyến thì tốt hơn."

Lúc cô vươn tay muốn kéo Trần Giới, lại bị Trần Giới bắt được cổ tay, ngón tay lạnh lẽo và nhiệt độ cơ thể có chút nóng lên của Từ Phương hình thành đối lập rõ ràng, nụ cười của Trần Giới có chút yếu ớt, cô nói: "Không sao, Từ Phương, tôi chính là như vậy, nhiệt độ cơ thể vốn đã tương đối thấp."

Từ Phương vẫn có chút không yên tâm, cô nói: "Nhưng là sắc mặt của cậu rất không tốt mà."

Trần Giới kiên trì trả lời: "Tôi thật không có việc gì, thật sự."

Từ Phương thở dài một hơi, cũng không biết nói cái gì, cô đứng ở trên vị trí, càng nghĩ vẫn là không thể cứ bỏ đó mặc kệ, cô nói: "Tớ đi phòng y tế một chuyến."

Trần Giới lôi kéo cánh tay của cô ấy, bởi vì động tác này tầm mắt của cô trong lúc vô tình xẹt qua cửa sổ lớp học, Trần Giới ngẩn người, bóng lưng Tịch Lục rơi vào trong mắt cô.

Cô buông lỏng tay Từ Phương ra, trực tiếp chạy ngay ra khỏi phòng học.

Lúc Tịch Lục cúi đầu đang ảo não hành vi ngu ngốc vừa rồi của mình, lại nghe được thanh âm của Trần Giới, không uốn éo không nhõng nhẽo, không hơn một tí quyến rũ cũng có được một phần buốt giá độc đáo của mình, cô gọi tên của mình.

"Tịch Lục."

Tịch Lục sửng sốt, quay đầu, liền nhìn thấy Trần Giới.

Cậu nhìn thấy Trần Giới đi về phía mình, có chút gấp gáp, cậu thậm chí là không có nghĩ nhiều, liền sải bước nghênh đón, cậu có rất nhiều lời muốn nói, cậu nghĩ, Trần Giới, mình không để cho cậu đợi lâu lắm, đúng không.

Cũng muốn nói, Trần Giới, cậu không cần đi quá gấp, dù sao mình cũng sẽ đi qua.

Chỉ cần một tiếng, cho dù là thiên sơn vạn thủy, mình cũng sẽ vượt qua núi non trùng điệp tới gặp cậu.

Trường hợp như vậy rõ ràng là phải rất ấm áp, không sai, không khí vẫn rất tốt.

Nhưng là nửa đường nhảy ra Trình Giảo Kim[1].

[1] Trình Giảo Kim ( ) (589-665) tự Tri Tiết ( ), là một công thần khai quốc nhà Đường.

"Thầy ơi chính là nó!!! Tịch Lục từ trong bệnh viện xà tinh ra ngoài!!! Mau bắt lấy nó!!!"

Tịch Lục lảo đảo một cái, lập tức trượt chân, một đầu cắm xuống đất, cứng đờ vồ ếch một cái, làm thành đầy đầu bụi.

Tịch Lục đỏ tròng mắt, ngẩng đầu, đồ khốn kiếp trời đánh kia, lúc này đến quấy rầy cậu!!

Cậu vất vả lắm mới có một cái nhìn nhau "thâm tình" với Trần Giới, không chừng tí nữa có thể ôm rồi! Hết thảy rõ ràng đều rất tốt đẹp, rõ ràng đây chính là hình ảnh ấm áp nhất của nam nữ chính trong phim tình cảm, vì sao!

Rốt cuộc là đứa trời đánh nào, lăn ra đây cho anh, anh cam đoan không đánh chết mày!

54. Chương 54

Được rồi, Tịch Lục đương nhiên không đánh chết được người ta, không chừng đến cuối cùng còn bị người ta tẩn gần chết, lúc từ mặt đất ngọ nguậy đứng dậy, Trần Giới móc khăn giấy từ trong túi ra đưa cho cậu.

Tịch Lục cầm khăn giấy, nhìn lại chỗ vừa phát ra âm thanh.

Vậy mà nhìn thấy chủ nhiệm lớp trước đây của mình, mà bên cạnh chủ nhiệm lớp vây quanh rất nhiều người, dẫn đến cậu đến cuối cùng cũng không biết rõ rốt cuộc là ai nói lung tung hại cậu ngã vồ ếch một cái.

Lúc Tịch Lục nhìn thấy chủ nhiệm lớp, ngẩn người, sau đó vô cùng hưng phấn.

Cái gì gọi là vừa so sánh là có thể nhìn thấy cái gì là tốt, kể từ sau khi Tịch Lục đi thành phố D, chủ nhiệm lớp trong trường lúc nào cũng rảnh rỗi đi kiếm chuyện, mấu chốt cậu còn chưa làm cái gì, càng nghĩ cậu càng cảm thấy chủ nhiệm lớp trước kia thật sự là quá tốt, thành tích cậu kém kéo xuống thành tích bình quân của lớp không nói, còn làm ra nhiều sự việc bệnh xà tinh như vậy, chủ nhiệm lớp cũng không có làm khó dễ cậu, còn hở một tí là phụ đạo bài học cho cậu.

Tịch Lục cảm thấy cái gì gọi là giáo viên tốt, đây chính là gọi là giáo viên tốt!

Đổi ngày nào đó, Tịch Lục có thời gian rảnh nhất định phải lên mạng viết một bài về "hạt giống tâm hồn" của giáo viên.

Lúc chủ nhiệm lớp nhìn thấy Tịch Lục, thở dài một hơi, nói: "Tịch Lục, tôi đã thành chủ nhiệm giáo đạo rồi, cậu cũng chuyển trường đi thành phố D rồi, sao còn không nghe lời tôi, chạy về để quấy rầy Trần Giới chứ?"

Tịch Lục đỏ mặt lên, cúi đầu, nói: "Thầy ơi, em không có quấy rầy Trần Giới, em chỉ là đến trường học xem một chút, thật sự."

Cậu đột nhiên nhớ tới cái gì, nói với đám người xung quanh: "Mình không có vào bệnh viện xà tinh, mình chuyển trường."

Trước tiên làm sáng tỏ sự thật xong, Tịch Lục xem như là thở phào nhẹ nhõm.

Trần Giới cũng nói: "Thưa thầy, Tịch Lục không có quấy rầy em, chúng em là bạn bè." Cô giương môi lên, lúc nhìn thấy Tịch Lục, sắc mặt vốn có chút tái nhợt đã tốt hơn trước nhiều.

Chủ nhiệm lớp lắc lắc đầu, nói với học sinh vây xem bên cạnh: "Mọi người lên lớp đi."

Người lập tức giải tán ngay.

Chủ nhiệm lớp nói: "Tịch Lục, Trần Giới phải lên lớp, cậu đi theo tôi trước, có chuyện gì tan học lại nói."

Tịch Lục gật gật đầu, cũng không tiện giao quà tặng cho Trần Giới ngay trước mặt chủ nhiệm lớp, liền từ trong lòng lấy đồ ăn vặt mua ở bên ngoài cho Trần Giới, rồi đi theo đuôi chủ nhiệm lớp, lấy di động giơ giơ lên với Trần Giới, ý bảo liên lạc điện thoại sau.

Chủ nhiệm lớp mở một con mắt nhắm một mắt, cảm khái nói: "Quả nhiên tôi già rồi, các cô cậu thế hệ này thật là làm cái gì cũng to gan như vậy, nhất là… cậu."

Tịch Lục sờ gáy mình, ngượng ngùng trả lời: "Không có gì ạ."

Chủ nhiệm lớp nhìn cậu một cái, trả lời: "Tôi không phải là đang khen cậu."

Tịch Lục đỏ mặt lên, xấu hổ cúi đầu, đáng tiếc cho dù là cậu cúi đầu, cũng phải cao hơn chủ nhiệm lớp nửa cái đầu, nhìn như thế nào cũng thấy buồn cười.

"Thầy ơi, em có phải lại mất mặt rồi hay không?"

Chủ nhiệm lớp trả lời: "Cậu vừa trở về đã khiến cho trường học rối loạn, nếu không phải tôi dám lại đây, có phải cậu lại muốn chọc một đống lớn chuyện cho tôi hay không?"

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không, em chỉ là muốn quay về thăm bạn bè, Lữ Giai Huy này, Trần Giới này…"

Chủ nhiệm lớp trêu chọc nói: "Trọng điểm vẫn là người đó phía sau nhỉ."

Tịch Lục lại là đỏ mặt lên.

Chủ nhiệm lớp trả lời: "Không được yêu sớm, cho dù là cậu đã chuyển trường, tôi vẫn là câu nói kia, nếu quả thật thích mà nói…" Chủ nhiệm lớp thở dài một hơi, "Đợi đến đại học, thì yêu đương một trận tử tế."

Tịch Lục thật đúng là không nghĩ tới chủ nhiệm lớp sẽ nói như vậy, gật đầu trả lời: "Thưa thầy, em không muốn chuyện gì, em chỉ là muốn cùng Trần Giới làm bạn tốt… Hơn nữa… Trần Giới cũng không thích em… Chúng em chỉ là bạn bè…"

Chủ nhiệm lớp nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Trần Giới là một cô gái rất xinh đẹp, học tập cũng tốt, không thích cậu cũng là phải."

Tịch Lục: "…"

Tịch Lục nhìn chủ nhiệm lớp, cảm thấy chủ nhiệm lớp chả đáng yêu tẹo nào.

Chủ nhiệm lớp vẫn là chủ nhiệm lớp, cho dù là làm chủ nhiệm giáo đạo, nói chuyện cùng Tịch Lục cũng luôn là có một loại cảm giác thầy tốt bạn hiền, có lẽ là bởi vì rất lâu không có nhìn thấy thầy, có lẽ là bởi vì có chút cảm khái, chủ nhiệm lớp cùng Tịch Lục nói rất nhiều chuyện.

Chủ nhiệm lớp dẫn Tịch Lục đến phòng làm việc của mình, bảo cậu ở lại phòng làm việc trước, đợi đến khi tan học hẵng đi, đừng lắc lư loạn ở trong trường.

Lúc lên lầu, Tịch Lục ngoài ý muốn nhìn thấy cô giáo Tiếng Anh trước đây.

Cậu có chút cao hứng, cậu vẫn cảm thấy thành tích tiếng Anh của mình có thể nâng lên, không gì có thể so sánh được có một giáo viên tiếng Anh luôn dùng ánh mắt khẳng định mình như vậy.

Cậu giòn giã chào một tiếng với cô giáo tiếng Anh: "Em chào cô!"

Cô giáo tiếng Anh vốn đang nhếch môi cười, lúc đang muốn đáp lại cậu, tầm mắt rơi vào trên khuôn mặt kia của cậu, tay bắt đầu cứng ngắc, nụ cười trên mặt bắt đầu trở nên run rẩy lên.

Vì sao! Khi cô nghe được tin tức Tịch Lục chuyển trường, cô vui mừng hơn ai hết! Từ nay về sau không còn có bệnh xà tinh khi lên lớp, dùng ánh mắt như laser nhìn chằm chằm vào mình!

Nhưng là cô hoa mắt hay là cái gì, vì sao lại có thể nhìn thấy khuôn mặt ma tính này!

Cô giáo tiếng Anh lui về sau một bước, sau đó xoay người lấy tốc độ chạy nước rút trăm mét chạy lên lầu.

Tịch Lục nghiêng mặt qua hỏi chủ nhiệm lớp nói: "Cô giáo tiếng Anh sao thế? Sao cô ấy phớt lờ em?"

Chủ nhiệm lớp trả lời: “Có thể là quên cái gì đó, chạy rất gấp.”

Tịch Lục gật gật đầu, cũng không có để ở trong lòng.

Đâu có biết mình đã sớm trở thành bóng ma vẫn không lau đi được trong lòng cô giáo tiếng Anh

~…

Từ Diêm Á ngồi ở trên chỗ ngồi, cô đang thu dọn sách, xếp chồng một quyển một quyển xong, cô bạn vào phòng học, vẫy tay chào hỏi với cô, Từ Diêm Á giương môi lên với cô ấy, rồi nói chuyện với nhau.

Từ sau khi Tịch Lục rời đi, Từ Diêm Á cũng không tùy tiện đáp ứng lời tỏ tình của nam sinh nữa, lúc người khác hỏi cô nguyên nhân, cô sẽ nói đã có người mình thích rồi.

Trước đây cô cảm thấy mình sẽ không thích bất kỳ một người đàn ông nào, chẳng qua là đều là cô cho rằng thế.

Cô cũng không biết có thể gặp lại được Tịch Lục hay không, chỉ là không muốn phóng túng mình nữa.

Dưới lầu truyền đến một trận thanh âm rối loạn, không ít người trong lớp nhoài người ra ngoài nhìn xuống xem có chuyện gì xảy ra, có tiếng cười không ngừng từ bên ngoài truyền tới.

Cô bạn nói: “Diêm Á, chúng ta cũng đi xem một chút đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xem chừng tựa hồ rất thú vị.”

Từ Diêm Á lắc lắc đầu, nói: “Không đi, không có gì hay mà nhìn.”

Cô bạn nhún vai, cũng không nói thêm gì.

Một lát sau, lục tục có người tiến vào, có hai nữ sinh đi ngang qua bên cạnh Từ Diêm Á, đang nói chuyện, thanh âm không nhỏ, Từ Diêm Á nghe được rõ rành rành.

“Người dưới lầu đó là Tịch Lục hả?”

“Cậu ta không phải đã chuyển trường rồi sao? Sao lại là cậu ta chứ? Nghe nói cậu ta đi thành phố D rồi, sao lại trở về loại địa phương nhỏ như thành phố A này chứ, là tớ mà nói tớ mới sẽ không trở về đâu!”

“Cậu không trở lại không có nghĩa người ta cũng không trở lại, cậu không phát hiện Trần Giới cũng ở bên dưới, trước đây không phải có câu sao? Chỗ có Trần Giới nhất định có Tịch Lục, chỗ có Tịch Lục không chắc có Trần Giới.”

“Là có chút giống…”

Từ Diêm Á mở to hai mắt, cô quay đầu, thanh âm lại có chút run rẩy, cô dò hỏi: “Tịch Lục? Tịch Lục trở lại rồi sao?”

Bởi vì Từ Diêm Á tính cách không tệ, nhanh nhẹn khéo léo, ở trong lớp cũng rất được người thích, hai nữ sinh kia bị nghe trộm, cũng lập tức trả lời: “Hình như chính là Tịch Lục.”

Từ Diêm Á đột nhiên đứng dậy, sau đó vội vội vàng vàng chạy xuống lầu.

Cô bạn bên cạnh ngẩn người, há mồm gọi tên của cô, nói lập tức sẽ vào giờ rồi, lại đã không nhìn thấy bóng lưng của cô rồi.

Khi Từ Diêm Á chạy xuống lầu, dưới lầu cũng chỉ có lẻ tẻ mấy học sinh đến muộn, mà ở cửa lớp của Trần Giới cũng không có bóng dáng của Tịch Lục, cô nhìn thoáng qua phòng học của Trần Giới.

Trần Giới đang ngồi ở vị trí của mình.

Cô vươn tay vỗ vỗ hai má của mình, có lẽ thật sự là nhìn lầm rồi đi.

Cô lại lần nữa nhìn thoáng qua Trần Giới.

Sau đó có chút uể oải lên lầu.

Cô tự nói với mình, nếu lại một lần nữa nhìn thấy Tịch Lục mà nói, nhất định phải nói cho cậu biết, ý nghĩ của mình.

Vô luận thế nào cũng phải nói cho cậu biết.

…

Ngồi ở văn phòng chủ nhiệm lớp cầm nước ấm uống một ngụm, Tịch Lục vô cùng nhàn hạ mà "hmm" một hơi, đột nhiên hắt xì một cái, xoa xoa mũi, nhíu mày.

Mình sẽ không phải là bị cảm chứ?

55. Chương 55

Cũng không biết ngồi bao lâu, chủ nhiệm lớp cũng chưa trở lại, Tịch Lục đứng lên, nhìn đồng hồ, mười giờ năm mươi, cách giờ tan học còn có hơn một giờ, bảo cậu một mực đợi nơi này cũng thật sự là không thú vị, chủ nhiệm lớp có tiết đã đi rồi, cậu suy nghĩ một chút, đeo balo của mình, rồi đi xuống lầu.

Vừa lúc có lớp đang học giờ thể dục, trên sân thể dục có mấy lớp, thoạt nhìn rất náo nhiệt, Tịch Lục ngồi ở trên bậc thang bên cạnh bồn hoa, rồi nhìn bọn họ, cũng rất nhàn hạ.

Di động rung lên, Tịch Lục vừa nhìn điện thoại, là Chân Tần.

Tịch Lục nhận điện thoại, trả lời: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Chân Tần chỉ là một trận gào thét loạn xạ với Tịch Lục, nói: "A a a a a a a a a a a a a a a a a a a!"

Tịch Lục kéo vụt điện thoại ra, sau đó mãi cho đến khi nghe được tiếng kêu ở đầu điện thoại bên kia biến mất, cậu cả giận nói: "Chân Tần, ông có bệnh à?"

Chân Tần nói: "Ông mới có bệnh ý! Tôi chỉ là biểu đạt tâm tình kích động của tôi cho ông thôi."

Tịch Lục trả lời: "Chuyện gì, ông kích động cái gì?"

Chân Tần nói: "Ảnh chúng ta chụp lúc trước, ông còn nhớ không?"

Tịch Lục gật gật đầu, trong ba lô của cậu còn để một chồng đấy, chuẩn bị cho Trần Giới xem thử một bản thân khác biệt, mặc dù là giả tượng cũng là thời điểm mình đẹp trai khó có được.

"Ừm, làm sao?"

Chân Tần nói: "Vừa rồi bên kia gọi điện thoại cho tôi, nói muốn dùng ảnh chụp của chúng ta làm biển quảng cáo, làm quảng cáo ở trạm xe bus trong bến tàu điện ngầm, trả thù lao sẽ tăng thêm."

Tịch Lục sửng sốt, cậu vốn cho là ảnh chụp của mình nhiều nhất là xuất hiện ở trên tờ gấp quảng cáo của công ty, chỉ là không nghĩ tới đối phương vậy mà muốn dùng nhiều tiền làm quảng cáo như vậy.

Cậu phản xạ có điều kiện hỏi: "Thêm bao nhiêu tiền?"

Chân Tần hít hà một tiếng, nói: "Tục quá tục, không phải vấn đề tiền được không! Trọng điểm là, cứ như vậy, mặt chúng ta là sẽ thường xuyên xuất hiện ở phố lớn ngõ ngỏ của thành phố D, ông suy nghĩ một chút, chúng ta đi ngồi xe bus, có thể nhìn thấy mặt chúng ta, chúng ta đi bến tàu điện ngầm có thể nhìn thấy mặt chúng ta, không chừng chúng ta đi WC cũng có thể nhìn thấy mặt chúng ta, ông không cảm thấy rất hạnh phúc sao! Chúng ta nổi tiếng rồi!"

Tịch Lục: "… Tôi cảm thấy chúng ta phiền to rồi."

Chân Tần cũng không để ý Tịch Lục dội nước lã, tiếp tục nói: "Tôi biết ngay lần này nhất định là cơ hội tốt, nếu tốt, không chừng trước khi tốt nghiệp trung học tôi có thể được công ty ký!"

Tịch Lục hỏi: "Ký cái gì?"

Chân Tần nói: "Ký hợp đồng với công ty giải trí đó, làm ngôi sao đó, ông quên trước kia tôi đã nói, tôi là người đàn ông muốn tiến quân vào giới giải trí sao!"

Tịch Lục bừng tỉnh đại ngộ trả lời: "À, như vậy à."

Chân Tần không hài lòng trả lời: "Sao ông một chút cũng không kích động thế."

Tịch Lục nghiêm túc nói: "Tôi mừng mà, tiền nhiều hơn rồi."

Chân Tần hít mạnh vào một hơi, cậu ta nói: "Được rồi, không thèm nghe ông nói nữa, tôi nghiêm túc học thể dục, tức chết người rồi."

Tịch Lục cúp điện thoại, liền nghe thấy trong trường học tiếng chuông tan học vang lên.

Gần như là cùng một thời gian, di động của cậu lại rung lên, vừa kết nối, giọng nói của Trứng Lùn đã truyền tới, cậu ta nói: "Mày ở đâu! Tiết sau tao học tin học, cùng đi thực hành máy tính."

Tịch Lục trả lời: "Tao ở sân thể dục."

Trứng Lùn liền nói: "Mày chờ đó."

Cậu ta từ trong lớp đi qua, bởi vì đi vội, không cẩn thận đụng phải một người, ngẩng đầu liền nhìn thấy Từ Diêm Á đang có chút thất thần, cậu ta nói: "Ngại quá."

Từ Diêm Á lắc lắc đầu, cười cười với cậu ta, nói: "Sao thế? Vội vã như vậy."

Trứng Lùn đã vội vã lướt qua cô, thanh âm của cậu ta từ đàng xa truyền đến, có chút không rõ.

Cậu ta nói: "Tịch Lục trở lại rồi, mình đi tìm nó chơi."

Từ Diêm Á sững sờ tại chỗ, cho đến rất lâu cô mới phản ứng lại, cô vội vội vàng vàng đi theo phía sau Trứng Lùn, cũng bất chấp hình tượng của mình, đầu tóc bởi vì chạy quá nhanh mà lộn xộn cả lên.

Cô đuổi tới lầu dưới nhà dạy học, lúc nhìn qua xung quanh, nhưng cũng không tìm thấy bóng dáng của Trứng Lùn nữa.

Dường như là vừa rồi, câu nói kia, người kia cũng chỉ là ảo tưởng nghe lầm của cô.

Cô vươn tay, sờ sờ hai má của mình.

Lại dùng sức lực rất nặng, nhéo mình, sau đó cảm giác được đau đớn như kim châm, cô nhấc chân lên, chạy về phía sân thể dục.

...

Trứng Lùn đã mang theo Tịch Lục đến phòng máy tính, thầy giáo chỉ là điểm danh, cũng không đếm người, đối với người thừa ra là Tịch Lục này, thầy hoàn toàn không có phát hiện.

Trứng Lùn nhìn máy tính, dò hỏi Tịch Lục: "Khai thật ra, hôm nay mày trở về có phải vì Trần Giới hay không?"

Tịch Lục gật gật đầu, cũng không giấu, nói: "Ừm, hôm nay là sinh nhật của Trần Giới, tao muốn trở về tặng quà cho cậu ấy."

Trứng Lùn nghiêng mặt sang nhìn Tịch Lục, nói: "Không phải có thể gửi chuyển phát nhanh sao? Hôm nay là thứ sáu, chỗ đó bọn mày chẳng phải là đang đi học sao?" Cậu ta dừng một chút, còn nói: "Thôi, hành vi của mày cũng không thể so sánh với người bình thường."

Tịch Lục nhìn cậu ta một cái, trả lời: "Mày thế nào rồi? Ở lớp học cảm giác thế nào?"

Vừa nhắc tới đề tài này, lông mày của Trứng Lùn cũng sắp hất lên, cậu ta nói: "Tịch Lục, mày xem như hỏi đúng trọng điểm rồi, tao nói cho mày biết, từ sau khi mày đi, gia trừ xem phim mát, chính là học tập, mày có biết cuộc thi thử lần trước tao thi được bao nhiêu không! Hai trăm chín hai!!!! Mày được bao nhiêu? Nhất định không bằng tao đi, bây giờ tao thế nhưng là đứng thứ hơn hai mươi trong lớp, tạo gia[1] mày lợi hại không!"

[1]Tạo gia: tiếng địa phương Hồ Bắc Vũ Hán, có ý là rất đáng thương, những chứa chút ý nói đùa, không phải thực sự đáng thương mà muốn trêu chọc một chút, ý nói bạn rất tạo nghiệp. Còn một nghĩa thứ hai, tạo gia = ông thần tài, có lẽ Trứng Lùn là nói đến nghĩa thứ hai.

Trường học ở thành phố A tỉ lệ xuất sắc không tính là cao lắm, cho dù là lớp tốt nhất, cũng chỉ là tỉ lệ qua điểm chuẩn vào đại học chính quy là một trăm phần trăm, trong đó bao gồm nhóm trường thứ ba (hệ ngoài ngân sách hoặc dân lập), mà lớp bình thường có thể vào trường chính quy cũng chỉ chừng mười người, Trứng Lùn là lớp khoa học xã hội bình thường, thi được hai trăm chín hai điểm, quả thật đã coi như là không tệ rồi.

Tịch Lục sửng sốt trong chốc lát, sau đó hỏi: "Thế lớp mày điểm cao nhất là bao nhiêu?"

Trứng Lùn trả lời: "Hơn ba trăm ba mươi! Thế nào! Tao có phải vô cùng lợi hại hay không!"

Tịch Lục: "… Ừm… … … … … … … … … Ừm…" Cậu phải nói cho Trứng Lùn, sự thật tàn nhẫn mình thi được hơn ba trăm sáu mươi điểm này như thế nào đây.

Trứng Lùn tự hào giương lông mày lên, dò hỏi: "Tịch Lục, trường bọn mày tổ chức thi thử không? Mày thi được bao nhiêu? Nói ra cho tao nghe một chút."

Tịch Lục suy nghĩ một chút, vẫn là không kích thích Trứng Lùn nữa, cậu bèn nói: "Có chứ, điểm thì không nói cho mày."

Trứng Lùn nói: "Là thi hỏng, mới không dám nói cho tao biết đi."

Tịch Lục cũng không gật đầu cũng không lắc đầu, tóm lại giả ngu là được rồi, tránh cho mình không cẩn thận nói thành tích ra, kích thích Trứng Lùn một mặt máu.

Trứng Lùn tâm tình rất tốt, lại tiếp tục nói với Tịch Lục: "Trần Giới là đứng thứ hai khoa học tự nhiên, thi được hơn ba trăm tám mươi điểm, hạng đầu chỉ cao hơn cậu ấy mấy điểm, học bá chính là không giống, cao hơn tao gần một trăm điểm đó."

Tịch Lục: "…" Tao cũng cao hơn mày hơn sáu mươi điểm.

Trứng Lùn tiếp tục nói: "Đúng rồi, lúc trước mày không phải nói mày làm người mẫu sao? Có ảnh chụp không, cho tao xem thử."

Tịch Lục giật mình một cái, lấy một chồng ảnh chụp từ trong ba lô ra, đưa cho Trứng Lùn.

Trứng Lùn yên lặng cầm lấy, sau đó nhìn xem một bức một bức, mỗi khi xem một bức liền liếc mắt nhìn Tịch Lục, cuối cùng, cậu ta trả ảnh cho Tịch Lục, yên lặng nói một câu: "Người đẹp trai trên đó, mày xác định là mày?"

Mắt Tịch Lục sáng lên, trả lời: "Đẹp trai sao?"

Trứng Lùn nhìn ảnh chụp, nói: "Ảnh chụp đẹp trai, người thật "thánh hài"."

Tịch Lục: "…"

Sau khi cố gắng học ké một tiết với Trứng Lùn, tiếng chuông tan học vừa vang lên, Tịch Lục lập tức cầm điện thoại di động lên luôn, bấm số điện thoại của Trần Giới.

Điện thoại của Trần Giới rất nhanh đã kết nối.

Tịch Lục nói: "Trần Giới, vừa rồi mình không có nói, bây giờ nói, chúc cậu sinh nhật vui vẻ!"

Bên kia im lặng vài giây, sau đó Trần Giới trả lời: "Cám ơn cậu, Tịch Lục."

Cám ơn cậu, vào ngày này có thể trở về, làm cho cô cảm giác được…

Không còn là một mình nữa.

Lúc cô bị ánh sáng âm u xé cổ họng, da đầu, cắn nuốt tinh thần yếu ớt, một luồng sáng kia luôn là có thể vào lúc cô cần nhất, chiếu sáng lên khuôn mặt cô.

Ai là ký thác của ai? Đã không thể nào khảo chứng rồi.

Trần Giới đi ra khỏi phòng học, nhìn trời bên ngoài.

Buổi sáng, trời mưa dầm, không biết từ lúc nào, đã trở thành trời trong rồi.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ngáo ồ… … … … … Vậy coi như là lần hẹn hò đầu tiên của hai thiếu niên ngây thơ ngao ngao ngao, =-= ngày mai tiện

56. Chương 56

Ừm, trong cuộc đời bạn có thể bởi vì một người chiếu sáng lên mình lên khắp bầu trời hay không, khi bạn vốn cho là mình vĩnh viễn sẽ sống ở trong góc tối, sau đó hối hận sống tiếp, người kia đột nhiên chìa tay ra về phía bạn, nói cho bạn biết, không sao, bất kể thế nào, tôi cũng sẽ giúp bạn.

Trần Giới ngẩng đầu lên, cô nghĩ, cho dù là tất cả người trong cuộc đã quên mất, cô vẫn là như cũ không thể nào quên.

Buổi sáng, Giang Ninh gọi điện thoại tới, cậu ấy và cô trong điện thoại luôn là im lặng nhiều hơn nói chuyện rất nhiều.

Giang Ninh nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Trần Giới nhẹ nhàng ừm một tiếng.

Cô nghĩ, sao có thể vui vẻ đây, Giang Ninh, cậu rõ ràng biết, một ngày này đối với bọn họ mà nói, là đau khổ nhường nào.

Giang Ninh nói: "Qua một năm nữa, là mình có thể trở về rồi."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Được."

Giang Ninh liền cúp điện thoại, trước giờ cậu ta chính là một người như vậy, tỉnh táo trấn định, không làm theo cảm tính, cũng không phải là không quan tâm, chỉ là so với cô cậu ta càng thêm thành thục, hai người quá mức giống nhau…

Bên ngoài cổng trường, Trần Giới từ trong trường học đi ra, liền nhìn thấy Tịch Lục đứng ở cổng trường, có không ít học sinh đi ngang qua nhìn cậu, chỉ chỉ trỏ trỏ, thậm chí cúi đầu rỉ tai nói gì đó.

Bọn họ nghị luận đơn giản chính là ——

"Người đó là Tịch Lục hả, một đứa bệnh thần kinh."

"Chạy từ rất xa tới quấn người ta cũng thật là đủ không thể sánh được."

"Người bình thường không làm được việc này đâu nhỉ, đầu cậu ta thật là có bệnh đúng không, bố mẹ cậu ta nhất định nghĩ còn không bằng không sinh ra cậu ta, ha ha ha."

…

Vành mắt của Trần Giới ướt rồi.

Tịch Lục cũng biết những người bên cạnh đều đang nhìn mình, lời khó nghe không phải là chưa từng nghe, cậu không để ý cho nên cũng chẳng coi là chuyện gì, lúc nhìn thấy Trần Giới đi tới, cậu vội vàng nghênh đón, mặt hơi nóng, cậu nhìn thấy mặt Trần Giới, là không ức chế được hưng phấn, loại cảm giác tâm tình kích động khi nhìn thấy Trần Giới từng bước từng bước đi về phía mình này, không khỏi làm cho người có một loại cảm giác lỗ mũi chua xót, dưới hốc mắt Trần Giới hơi đỏ lên, gió thổi qua đập vào mặt, làm cho cậu nheo mắt vào.

Tịch Lục sờ sờ gáy, nói: "Gió hôm nay thật là lớn mà, thổi làm đau cả mắt."

Trần Giới vươn tay dụi dụi mắt, trả lời: "Ừm, là có chút lớn."

Tịch Lục nhìn mặt Trần Giới, cô hơi rũ mắt xuống, lộ ra nốt ruồi nhỏ đã lâu không gặp kia, cậu có một loại xúc động, vậy mà lại muốn chào hỏi nốt ruồi nhỏ này.

Loại ý nghĩ bệnh xà tinh này, Tịch Lục quyết định vẫn là chôn ở trong lòng, không cần nói cho người khác biết.

Trứng Lùn vừa mới lấy cớ không quấy rầy cuộc hẹn sinh nhật của mình và Trần Giới đi trước, chẳng qua trên thực tế, loại người thích xem náo nhiệt như Trứng Lùn, làm sao có thể dễ dàng buông tha kẻ gây cười như Tịch Lục rời đi đây!

Cậu ta quyết định đi theo sau xem! trò! hay!

Tịch Lục không khỏi cảm thấy bắt đầu khẩn trương, tại sao cậu lại có một loại cảm giác ngàn dặm chạy tới gặp bạn gái, từ lúc ý nghĩ này toát ra, Tịch Lục cũng sắp vui mừng hạnh phúc nở hoa rồi, đáng tiếc nhìn nhìn xung quanh, lại lập tức thức tỉnh từ trong thế giới ảo tưởng.

Ở trong mắt người khác, mình chính là người quái dị ý chứ.

Đi theo đuôi Trần Giới, bệnh thần kinh.

Bạn trai?

Bạn trai của Trần Giới không phải là mình.

Vẻ mặt Tịch Lục trong nháy mắt liền từ một mặt cực lạc biến thành một mặt khóc, cơ mà vẫn muốn hoàn thành mục đích hôm nay mình trở về, mang theo Trần Giới trôi qua một sinh nhật vui vẻ.

Tịch Lục không khỏi cảm thấy, nếu như mình không trở lại, sinh nhật của Trần Giới có lẽ chỉ là như một ngày bình thường, đến trường tan học sau đó về nhà.

Một người cô độc.

Nghĩ đến đây, cậu liền không có cách nào không đến.

Không suy nghĩ nhiều cái gì, cậu cũng không yêu cầu xa với có thể nhận được đáp lại của Trần Giới, cậu chỉ là hành động theo ý nghĩ hiện tại của mình.

Trần Giới bên cạnh khẽ cong khóe môi lên, đôi môi phiếm hồng, da thịt trắng nõn, cô giương mắt lên, đột nhiên nói một câu, "Tịch Lục, cậu thật sự rất dễ nhìn thấu."

Tịch Lục lập tức đỏ mặt, vuốt mái tóc có chút lớm chởm của mình, cậu trả lời: "A, là như vậy phải không? Nhưng là, Trứng Lùn nói mình rất cao lãnh mà."

Trần Giới vẫn là đang cười.

Tịch Lục cảm thấy khoảng cách mấy tháng này tựa hồ cũng không có kéo xa khoảng cách giữa cậu và Trần Giới, thậm chí nói, có một số thứ tựa hồ đã bắt đầu có biến hóa.

Cậu đột nhiên nhớ tới, quà tặng để trong ba lô của mình, cậu nói với Trần Giới: "Trần Giới, cậu chờ một chút."

Sau đó cậu liền bắt đầu đứng lục lọi ba lô ở ven đường, sau đó khi nhìn thấy túi giấy chứa đồ bạc, Tịch Lục hưng phấn kéo một phát túi giấy từ trong ba lô ra luôn, sau đó nói với Trần Giới: "Tìm được rồi!"

Vừa dứt lời, tựa hồ có cái gì đó từ trong ba lô bay ra.

Tịch Lục nhìn mảnh vải ca rô đen trắng cực kỳ quen mắt kia…

Tung bay ở trên bàn chân mình, sau đó hạ xuống hoàn mỹ, mang hình dạng hoàn chỉnh của nó hiện ra ở trước mặt mọi người đi ngang qua.

A a a a

Một trận gió thổi qua, cuốn cái quần• •lót nam•sĩ hết sức chói mắt trên chân Tịch Lục lên, xẹt qua một độ cong mỹ lệ ở trước mắt cậu, Tịch Lục vươn tay chẳng để ý nhiều như vậy, một phát bắt được nó.

Thân thể cậu là cứng ngắc, cậu thậm chí không dám nhìn tới vẻ mặt của Trần Giới và người qua đường.

Mau, cho cậu một con dao, cậu muốn mổ bụng tự sát.

Không thể luống cuống! Tịch Nam Phương từng nói đàn ông chân chính gặp chuyện thì suy nghĩ đầu tiên chính là đi giải quyết nó, mà không phải là trốn tránh nó.

Giải quyết nó, rốt cuộc giải quyết nó như thế nào!

Đúng rồi! Là như vậy!

Tịch Lục cầm lấy cái quần.lót kia nhẹ nhàng lau qua trán mình, sau đó nói: "Thời tiết này hơi nóng, mình lấy khăn tay lau lau cái trán, ai nha, bẩn quá, mình ném đi đây."

Sau đó nhanh chóng ném quần.lót vào trong thùng rác gần đây, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, quay trở lại.

… … … Cậu nên cảm tạ một chút, may mắn đây là một cái quần lót đã giặt rồi không?

Không giống với ý cười nhạo trong mắt người đi đường, Trần Giới chỉ là nhìn cậu, nói một câu: "Khăn tay rất đẹp."

Tịch Lục cũng sắp cảm động khóc rồi! Trần Giới, cậu chính là thiên sứ mà! Người dùng loại lời nói dối CMN có thể giúp xoa dịu này, nội tâm nhất định là vô cùng thiện lương!

Cậu cũng sắp bị mình ghê tởm khóc rồi.

Trứng Lùn núp ở bên cạnh, che cái bụng đã cười đau, từ đứng bên cạnh đứng lên, cậu ta đi theo, quả nhiên là không sai, có thể nhìn thấy loại hình ảnh say lòng người này, cậu ta cũng là say rồi.

Trần Giới nhìn ra sự lúng túng của Tịch Lục, đột nhiên vươn tay, bàn tay trắng nõn kéo cổ tay Tịch Lục, đi về phía trước.

Mát quá, mềm quá.

Làn da của con gái quả nhiên là nhẵn mịn hơn con trai rất nhiều, xúc cảm lạnh lẽo cùng với nhiệt độ cơ thể hơi nóng của mình hình thành đối lập rõ ràng.

Cho đến sau khi rời khỏi chỗ xảy ra tai nạn khoảng cách mấy trăm mét, Trần Giới buông bàn tay đang kéo Tịch Lục ra.

Tịch Lục có chút ngẩn người vươn tay, nhìn một chỗ bị Trần Giới kéo qua của mình.

Chói mắt quá!

Cậu cảm giác mình bị tinh lọc cả rồi là chuyện gì xảy ra!

Cậu chẳng biết từ đâu tới bật thốt lên: "Trần Giới, lúc cậu mới ra đời, nhất định là bỏ quên cánh của mình ở bên trong rồi đi."

Trần Giới nhìn Tịch Lục, một đôi mắt trong trẻo lạnh lùng bởi vì những lời này của cậu, chứa đầy ý cười, cô nói: "Tịch Lục, cậu mới vậy ý."

Tịch Lục có chút đứng không vững rồi, ổn định trọng tâm của mình, cầm túi giấy đựng quà tặng trong tay vô cùng cung kính đưa cho Trần Giới, sau đó nói: "Trần Giới, sinh nhật vui vẻ."

Trần Giới thất thần nhìn Tịch Lục.

Suy nghĩ của cô bay có chút xa, cô nghĩ tới rất nhiều năm trước, Tịch Lục cũng là như vậy, cầm bánh trứng nướng, vô cùng nghiêm túc đưa cho mình, nói ——

Trần Giới, sinh nhật vui vẻ.

Cô nhếch miệng cười, tiếp nhận.

Giống như trước đây, trả lời: “Cám ơn cậu, Tịch Lục.”

Tịch Lục quả nhiên vẫn không có thay đổi.

Như vậy là tốt rồi

57. Chương 57

Khi Trần Giới nhận quà tặng, Tịch Lục cũng không biết nên nói những gì rồi, bởi vì dựa theo kế hoạch của cậu là, sẽ mang Trần Giới đi chơi, nhưng trọng điểm là cậu quên mất một chuyện, lúc cậu viết kế hoạch, vậy mà quên viết rốt cuộc sẽ mang Trần Giới đi chỗ nào chơi?

Trần Giới cũng im lặng, cô cũng không có ý lập tức mở quà ngay, hai người đi song song, lâm vào một vòng tròn kỳ quái, trầm mặc đến một loại cảnh giới.

Tịch Lục có một loại cảm giác muốn lập tức trở về “Baidu” một chút, cùng nữ sinh đi ra ngoài chơi đi những chỗ nào chơi thì tốt?

Im lặng như vậy cũng không phải cách hay, Tịch Lục đột nhiên nói với Trần Giới một tiếng: “Trần Giới, cậu đợi mình một chút.” Sau đó lấy di động từ trong túi ra, nhanh chóng nhập vào ——

(đi ra ngoài hẹn hò với nữ sinh nên đi chỗ nào thì tốt hơn?)

Một loạt đáp án vấn đề xuất hiện ở trong mắt Tịch Lục ——

(ngu ngốc à, loại vấn đề này còn cần Baidu, đương nhiên là đi khách sạn là tốt nhất rồi.)

(tôi và bạn gái mỗi lần đều là một đường ăn ăn uống uống, sau đó vài giờ là xong rồi, con gái không phải đều là rất tham ăn sao? Ít nhất bạn gái tôi nhìn thấy đồ ăn là không cần mạng nữa, ha hả, có đôi khi tôi thật sự cảm thấy cô ấy yêu nhất không phải là tôi, mà là mực nướng bên đường.)

(A, người ta là độc thân, chưa từng hẹn hò với nữ sinh đâu.)

(đi nhà hàng đi, phách lối một chút, lãng mạn một chút, nữ sinh thích nhất rồi.)

(công viên vui chơi, đặc biệt là nhà ma, nhất định phải đi, bạn gái sợ tới mức kêu oa oa, sau đó bạn hãy ưỡn ngực nói cho cô ấy biết, ma quỷ nơi này bị bạn nhận thầu cả rồi, cho nên không cần sợ.)

(xem phim đi, đặc biệt phải xem loại phim ướt át có tình tiết mập mờ, khi đến cao • triều, còn có thể sờ tay nhỏ một cái, hôn cái miệng nhỏ một cái, sờ sờ…)

…

Đối mặt với nhiều loại đáp án, Tịch Lục cũng là say rồi.

CMN đều là đang đùa cậu à?

Tịch Lục ngước mắt lên, nhìn thấy bảng chỉ đường, trên đó viết cách bảo tàng liệt sĩ còn khoảng 500m, mắt Tịch Lục sáng lên, sau đó nói với Trần Giới: “Chúng ta đi bảo tàng liệt sĩ xem thử đi.”

Cậu mới sẽ không nói, lúc cậu đi bảo tàng liệt sĩ còn đang xây dựng, bây giờ trở lại vậy mà đã sửa xong rồi, lúc trước cậu cũng rất muốn đi xem thử một chút.

Chẳng qua tựa hồ cậu quên mất một chuyện…

Sinh nhật của nữ sinh, mang cô ấy đi bảo tàng liệt sĩ thật sự có thể chứ?

Gửi lên mạng, không chừng bị phun chết.

Trần Giới gật gật đầu, đáp ứng.

Tịch Lục nói: "Trần Giới, lúc trước cậu đã đi xem chưa? Bảo tàng liệt sĩ, mình nghe nói lần này thành phố A tốn một khoản tiền lớn xây dựng, nhất định không tầm thường."

Trần Giới trả lời: "Chưa từng đi xem."

Tịch Lục sờ sờ đầu, trả lời: "Vậy thì vừa vặn, hai chúng ta đều chưa từng đi, Trần Giới, mình còn nhớ cậu rất thích xem sách lịch sử."

Cuốn nhật ký kia, thuộc về bí mật riêng tư của Tịch Lục trước đây, bên trong ghi chép tất cả những chuyện có liên quan đến Trần Giới, nói thí dụ như chuyện cô thích xem sách lịch sử.

Trần Giới sững lại một chút, sau đó giương môi lên với Tịch Lục, cười cười.

Mặt Tịch Lục đỏ lên, lập tức xoay đầu qua, không cho Trần Giới nhìn thấy mình cái mặt đỏ như mông khỉ của mình, đợi đến sau khi thoáng bình tĩnh, ngẩng đầu, đã nhìn thấy bảo tàng liệt sĩ cách đó không xa, Tịch Lục nói với Trần Giới: "Mình đi qua trước mua vé."

Lúc Trần Giới chuẩn bị lấy tiền ra đưa cho cậu, Tịch Lục liền cố ý nghiêm mặt, nói: "Đừng như vậy, mình là nam sinh, ra ngoài để cho nữ sinh bỏ tiền rất mất mặt, huống hồ hôm nay là sinh nhật cậu, coi như là lễ vật."

Không cho Trần Giới nói thêm cái gì, Tịch Lục chạy qua luôn.

May mắn lúc sắp đi, Lục Quyên Quyên len lén đưa cho cậu 500 đồng, bằng không hiện tại ngay cả tiền mua vé cũng không có, Tịch Lục hỏi giá vé, mỗi người một trăm.

Lúc đang muốn lấy tiền ra, cô bán vé nói: "Học sinh nửa giá, nhìn dáng vẻ của cháu hình như là học sinh, mang thẻ học sinh không?"

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng lấy thẻ học sinh của mình từ trong ba lô ra, đưa cho cô bán vé.

Cô bán vé gật gật đầu, hai vé tính giảm xuống một trăm đồng.

Tịch Lục nói một tiếng cám ơn với cô bán vé, rồi vội vàng cầm vé, chạy tới bên cạnh Trần Giới, đưa cho cô nói: "Trần Giới, mua xong rồi, chúng ta vào đi thôi."

Bề ngoài của bảo tàng liệt sĩ thoạt nhìn rất đồ sộ, sau khi đi vào, Tịch Lục đột nhiên sợ hết hồn, bởi vì sắc điệu trong bảo tàng rất tối, hơn nữa ánh đèn cũng rất tối, xung quanh có tiếng nước chảy qua tí tách.

Cậu nghiêng mắt nhìn Trần Giới bên cạnh, sợ dáng vẻ kinh hãi vừa rồi của mình bị cô nhìn thấy.

Lại thấy Trần Giới nhìn chằm chằm vào một cái đồng hồ báo thức trên đại sảnh.

Đây không phải là một cái đồng hồ báo thức bình thường, vô cùng lớn, trên mỗi một vạch đều có khắc tên của một người, hơn nữa chỉ có một cái kim đang chuyển động không ngừng, khi cái kim kia chỉ hướng tên của một người trong đó, cái tên đó sẽ trở thành màu đỏ, sau đó từ từ biến mất, cho đến khi nó chuyển hướng một người khác, cái tên đó mới có thể xuất hiện một lần nữa.

Tiếng nước tí tách, có chút biến ảo khôn lường, kèm theo tiếng kim đồng hồ chuyển động mà phát ra "tik tak".

Không khỏi làm cho người ta cảm thấy

Bi thương.

Thanh âm của Trần Giới từ bên cạnh cậu truyền tới, cô nói: "Tịch Lục, lại chết một người."

Đúng vậy, mỗi một cái tên đỏ kèm theo tiếng nước, cũng là một sinh mạng qua đời.

Cậu nhìn Trần Giới, vẻ mặt của Trần Giới có chút hoảng hốt, làm cho cậu cảm thấy có chút bất an, cậu vươn tay, nhẹ nhàng dắt tay Trần Giới, nói: "Bọn họ dù chết vẫn còn vinh."

Trần Giới nghiêng mặt qua, gật gật đầu.

Tịch Lục lôi kéo Trần Giới, đi vào bên trong bảo tàng liệt sĩ, trên vách tường đóng khung từng tên và sự tích cuộc đời của mỗi liệt sĩ, có vài người có ảnh chụp, mà có vài người lại không có ảnh chụp, chỉ có chữ viết đơn giản để tự thuật cuộc đời của bọn họ.

Thanh âm của Trần Giới có chút trong trẻo lạnh lùng, thấp giọng đọc chữ viết bên trên: "Lưu Hồ Lan bởi vị kẻ phản bội bán đứng bị bắt, lừng lẫy hi sinh, tuổi chỉ mười lăm…"

Mười lăm tuổi, Tịch Lục nghĩ, so với bọn họ còn nhỏ hơn.

Không khí nơi này sẽ cho người ta không tự chủ dần dần bi thương lên, ngay cả Tịch Lục vào giờ phút này, lại nói không ra lời.

Du khách trong bảo tàng phần lớn cũng là lặng im, không có tiếng nói chuyện thầm thì, giống như là đã quy ước trước.

Lúc đi ra, không khí còn lạnh hơn vừa rồi.

Thật là cuộc hẹn hỏng bét, không có cuộc hẹn nào bết bát hơn cuộc hẹn này.

Nhưng là không biết vì sao, Tịch Lục lại không hối hận tới nơi này, cậu thích nơi này, nói cho cậu đi về phía trước, đồng thời, không nên quên huyết lệ của quá khứ, cậu quay đầu nói với Trần Giới: "Thật tốt mà, lần sau, nếu có cơ hội, chúng ta lại đến đây đi, mặc dù có thể có chút bức bí."

Trần Giới khẽ giương môi lên, nói: "Sẽ không bức bí, tôi cảm thấy rất tốt."

Lúc đi qua cửa bán vé, cô bán vé gọi Tịch Lục lại, nói: "Này, cu, cháu lại đây một chút."

Tịch Lục vươn tay, chỉ chỉ vào mình, nói: "Cháu sao?"

Cô bán vé nói: "Là cháu."

Tịch Lục đi qua, nhìn thấy cô bán vé cầm hai cái huy hiệu trên tay, sau đó cho Tịch Lục, nói: "Vật kỷ niệm, cầm lấy đi."

Tịch Lục sửng sốt, nói: "Cô ơi, tại sao muốn cho cháu?"

Cô bán vé nhìn thoáng qua Trần Giới cách đó không xa, nói: "Có rất ít bạn trai lúc hẹn hò có thể mang bạn gái tới nơi này, coi như cô đang vui, không đắt, cháu cầm đưa cho bạn gái đi."

Tịch Lục nhận lấy, huy hiệu rất tinh xảo, cậu nói lời cảm ơn với cô bán vé.

Cô bán vé khoát khoát tay, nói: "Đi, đưa cho bạn gái của cháu đi, lần sau có cơ hội lại đến."

Bạn gái…

Mặt Tịch Lục đỏ rực, lại chẳng biết xấu hổ gật gật đầu, lại nói lời cảm ơn một lần nữa.

Cậu bước nhanh đi đến bên cạnh Trần Giới, sau đó nói với cô: "Trần Giới, cô bên kia tặng cho cậu."

Cậu xòe tay, đưa huy hiệu cho Trần Giới, nói: "Giữ lại làm kỷ niệm."

Trần Giới nhận lấy huy hiệu cỡ nắp bình kia, nhìn ngôi sao năm cánh bên trên, ngước mắt lên, cười cười với Tịch Lục, sau đó nói: " Được, tôi sẽ quý trọng."

Tịch Lục sờ sờ đầu, nhếch môi cười lên.

"Trần Giới, cậu thật tốt."

Cho dù không hiểu phong tình, không theo lẽ thường ra bài, không có ánh nến lãng mạn, Tịch Lục vẫn là cảm thấy quyết định lần này là đúng.

Cậu cúi đầu, nhìn ngón tay thon dài trắng nõn của Trần Giới.

Trên tay mình, còn lưu lại hơi ấm còn dư lại.

58. Chương 58

Khi Tịch Lục đang chuẩn bị tìm kiếm mục tiêu tiếp theo, điện thoại của Trần Giới vang lên, cô nhận điện thoại, vâng hai tiếng, rồi cúp máy, quay đầu nói với Tịch Lục: "Muốn đi nhà tôi không?"

Tịch Lục gật gật đầu, nghĩ tới đồ ăn hương vị thơm ngon của Hà Tình, nhưng là sau khi gật, lại nhanh chóng lắc lắc đầu, cậu lại nghĩ tới quả đấm cứng rắn của Trần Mãnh, loại cảm giác đau đến cực lạc này, Tịch Lục vẫn là có chút không chịu được.

Cậu thấp thỏm mở miệng, nói với Trần Giới: "Chú… có ở nhà không?"

Trần Giới nhìn vẻ mặt khẩn trương kia của Tịch Lục, giương khóe môi lên, tựa hồ cũng biết Tịch Lục đang sợ cái gì, sau đó cô nói: "Đi thôi, bố tôi cũng rất nhớ cậu."

Tịch Lục: "…" Là đang hoài niệm xúc cảm khi đánh mình sao?

Cậu gượng gạo kéo ra một nụ cười nhạt, nói với Trần Giới: "Thật sao? Chú nhớ mình như vậy, chú có nói chuyện gì về mình không…"

Trần Giới nhìn phía trước trả lời: "Bố tôi nói, Tịch Lục cậu đi quá gấp rồi, nếu sớm biết một chút, ông sẽ đối tốt với cậu hơn." Cô nghiêng mặt qua nói với Tịch Lục: "Bố tôi, bắt đầu từ trước đây đã rất thích Tịch Lục cậu."

Tịch Lục sửng sốt, nhìn Trần Giới, sau đó ai oán hỏi: "Đây chẳng lẽ chính là đánh là thân, mắng là yêu trong truyền thuyết sao?"

Trần Giới cười rộ lên, nói: "Cậu cũng có thể cho là như vậy."

Tịch Lục cắn răng gật gật đầu, trả lời: "Nếu không ngại, mình sẽ đi, vừa vặn rất lâu không có nhìn thấy cô rồi, rất nhớ." Trần Mãnh thì thôi, mỗi khi cậu nhớ tới Trần Mãnh, đều chỉ có thể nhớ tới xúc cảm bàn tay rắn chắc tiếp xúc thân mật với cái ót của mình.

Trần Giới trả lời: "Ừm, vậy thì tốt rồi."

Tịch Lục đi theo bên cạnh Trần Giới, trong lòng vẫn là vạn phần rối rắm, nghĩ tới khi nhìn thấy Trần Mãnh, mình rốt cuộc nên lộ ra biểu cảm như thế nào mới được đây?

… Mỗi một lần nhìn thấy Trần Mãnh đều khẩn trương hơn cả khi nhìn thấy Trần Giới là thế nào chứ?

Tịch Lục ngẩng mặt, nhìn trời, không khỏi cảm giác được một cỗ nhức bi nhàn nhạt.

Trứng Lùn theo đuôi tới, sớm đã ngừng lại bước chân khi Tịch Lục và Trần Giới đi bảo tàng liệt sĩ, nguyên nhân không có gì khác, cậu ta lục hết toàn bộ túi chỉ tìm ra được 23 đồng 6 hào, không có tiền mua vé, nán lại ở cửa vốn chuẩn bị ôm cây đợi thỏ, đợi hơn mười phút cuối cùng vẫn là không có kiên nhẫn, sau đó cầm tiền đi mua một ít đồ ăn, rồi về nhà.

Trứng Lùn liếc nhìn ảnh chụp được trong điện thoại di động, trong đầu lại hiện ra ảnh Tịch Lục cho mình xem khi cậu làm người mẫu, Trứng Lùn lắc lắc đầu ——

Tương phản không cần quá lớn.

Về phần những ảnh này của Tịch Lục, Trứng Lùn quyết định giấu kỹ đi, khi tâm tình không tốt, thì nhìn một cái, để cho tâm tình của mình vui vẻ một chút.

…

Tịch Lục hắt xì một cái, đi đến khu tập thể nhà Trần Giới, thật sự là hưng phấn hết sức, cậu xoa xoa mũi, nhìn nhìn chung quanh, mấy tháng cậu đi này, không có gì thay đổi, nhớ lại lúc trước mình trên cơ bản mỗi ngày đều phải chạy bộ vòng quanh qua lại khu nhà này, có thể nói nhắm mắt lại mình không chừng cũng có thể chạy về được.

Tịch Lục đi theo sau Trần Giới, lúc vừa muốn đi lên, lại bị một tiếng bé gái non nớt hấp dẫn: "Lại là mi! Đại biến thái!"

Tịch Lục lảo đảo một cái, quay đầu liền nhìn thấy cô bé con mặc áo khoác vàng tóc mái bằng tết hai bím tóc nhỏ, vừa nhìn một cái, Tịch Lục cảm thấy nhìn rất quen mắt, đây chẳng phải là cô bé con liên tục hai lần gọi mình là biến thái lúc trước sao?

Cô bé con đeo cặp, vóc dáng vậy mà trông như cao hơn không ít, bên cạnh không có người lớn đi theo, mở to một đôi mắt to, nhìn Tịch Lục lom lom, lặp lại nói: "Đại biến thái!"

Tịch Lục không có tức giận, ngược lại cười nói với cô bé con: "Lại gặp mặt rồi."

Cô bé con ngẩn người, nhìn gương mặt kia của Tịch Lục, sau đó chợt hất mặt ra, mân mê miệng nói: "Mama nói, cho dù là biến thái đẹp mắt, cũng là biến thái, đại biến thái!" Sau khi nói xong, liền một đường chạy qua bên người Tịch Lục.

Có lẽ là chạy quá nhanh, bước chân của cô bé con có chút không ổn, thoáng cái ngã xuống đất, nhìn bắp chân ứa ra máu, lúc cô nhóc há miệng đang chuẩn bị khóc to.

Một đôi tay lại kéo cô nhóc từ trên mặt đất dậy, sau đó vỗ vỗ bụi trên váy cô nhóc, dùng giấy nhẹ nhàng xoa xoa chỗ da rách của cô nhóc, chỉ là xước da, máu chảy ra cũng không nhiều, ứa ra một chút, qua một lát nữa sẽ hết.

Cô bé con xoa mắt, nhìn Tịch Lục, thút tha thút thít.

Tịch Lục nhìn cô nhóc như vậy, sờ sờ đầu cô nhóc, nói: "Mau về nhà đi, lúc đi đường cẩn thận một chút."

Cô nhóc dùng tay che mắt, sau đó xuyên qua khe hở nhìn Tịch Lục, gật gật đầu, sau đó xoay người đi, đi chưa được mấy bước, lại quay đầu nhỏ giọng nói hai chữ với Tịch Lục, rồi lại chạy thật nhanh.

Tịch Lục ngẩn người, thật đúng là không nghĩ tới cô nhóc này sẽ nói cảm ơn mình.

Cậu sờ sờ gáy mình, nhìn về phía Trần Giới.

Con mắt lành lạnh của Trần Giới nhìn chăm chú vào mình, thu hết tất cả hành động vừa rồi của mình vào trong mắt, Tịch Lục không khỏi cảm thấy có chút xấu hổ, sau đó cậu đỏ mặt, nói: "Lên lầu đi."

Cậu vuốt vành tai đang nóng lên, lại nghe thấy Trần Giới ở phía sau nói: "Tịch Lục, từ bé cậu đã là một người tốt."

Mang tai của Tịch Lục càng thêm đỏ, cậu không quay đầu lại, không muốn để cho Trần Giới nhìn thấy hai má nóng lên hồng hồng của mình, cậu trả lời: "Trần Giới, cậu cũng đừng lôi mình ra nói đùa."

Trần Giới nhếch môi cười, không nói gì nữa.

Đến cửa nhà Trần Giới, Trần Giới lấy chìa khóa ra mở cửa.

Cùng lúc mở cửa, Tịch Lục đầu tiên là nhanh chóng quét mắt một vòng, xác nhận một chút phương vị của Trần Mãnh, để phòng ngừa ông tấn công mình bất ngờ.

Chẳng qua thực sự là nhìn hồi lâu, trong phòng khách cũng không có Trần Mãnh.

Ngược lại là Hà Tình từ trong phòng bếp đi ra, tựa hồ chỉ là nhìn thấy Trần Giới đi ở phía trước, chỉ lo việc của mình nói: "Trần Giới, hôm nay sinh nhật con vui vẻ chút đi, mẹ mua cho con món ăn con thích nhất, bất kể thế nào, ăn sinh nhật vui vẻ đi."

Trần Giới nhẹ nhàng nhìn thoáng qua phía sau mình.

Sau đó Tịch Lục từ ngoài cửa ngượng ngùng đi tới, nói với Hà Tình: "Cô ơi, con lại đến quấy rầy nhà cô rồi."

Hà Tình nhìn thấy Tịch Lục, đầu tiên là sửng sốt, trên khuôn mặt xinh đẹp lại lập tức mang lên nụ cười, nói: "Ai nha, Tịch Lục, con trở lại à? Thật là, đừng nói cái gì mà quấy rầy hay không quấy rầy, con lúc nào đến cô cũng đặc biệt hoan nghênh con, đến đến đến, mau vào..." Hà Tình đánh giá Tịch Lục, sau đó nhéo nhéo bả vai Tịch Lục, nói: "Nhìn nè, vừa mới đi mấy tháng, sao cảm giác con lại cao hơn rất nhiều, thân thể cũng cường tráng rồi."

Ánh mắt Tịch Lục lập tức sáng lên, nói với Hà Tình: "Cô ơi, con cao lên to con lên thật sao?"

Trời mới biết, sau khi cậu rời khỏi thành phố A, kiên trì rèn luyện, chính là vì kính nhờ dáng người như cây sào kia của mình, yếu đuối mong manh đối với một người đàn ông mà nói là một chuyện xấu hổ cỡ nào, cũng may công sức không phụ lòng người, bụng của mình vậy mà bắt đầu loáng thoáng có đường cong cơ bụng xuất hiện, hơn nữa bắp tay gì gì đó cũng cứng rắn lên không ít, tuy rằng thoạt nhìn vẫn là hơi yếu, nhưng là so với mình lúc trước đã được coi như có khác biệt trời vực rồi.

Hà Tình gật đầu nói: "Thật, to con lên, cũng cao lên, ôi chao ôi, ngẫm lại lúc con còn nhỏ, thế nhưng là một đứa nhỏ nhất trong đám trẻ con, hiện tại ấy à, sợ là Giang Ninh cũng không cao bằng con."

Tịch Lục ngẩn người, đối với cái tên Giang Ninh này, cậu cảm giác được cảm giác là lạ không nói nên lời, vì không để cho Hà Tình nhận thấy được cái gì, cậu gật gật đầu, phụ họa nói: "Mẹ con thường mua đồ bồi bổ sức khỏe cho con, cho nên vóc dáng vẫn cao lên."

Hà Tình gật gật đầu, nói: "Con trai mà, cao một chút không có gì không tốt, sau này cao đến 1m9, con xem Trần Giới nhà cô, hiện tại 1m72, trong đám con gái vẫn là hơi cao … Thật ra cô cũng không quá muốn để cho con bé cao thêm nữa, con gái không cao không thấp là được rồi."

Tịch Lục vội vàng nói: "Con gái cao cũng rất tốt, con cảm thấy Trần Giới cho dù là cao hơn nữa cũng rất tốt mà."

Hà Tình nhìn thoáng qua Tịch Lục, khóe mắt mang theo ý cười, ngược lại là làm cho Tịch Lục đang nói chuyện lại đột nhiên trở nên xấu hổ.

"Nhưng mà, con từ thành phố D tới đây là vì sinh nhật của Trần Giới nhà cô sao?"

Tịch Lục nhìn thoáng qua Trần Giới, gật gật đầu, lại lập tức lắc lắc đầu, nói: "Cái đó, có một bộ phận nguyên nhân là chuyện này, con cũng muốn về thành phố A thăm một chút."

Hà Tình lại cười rộ lên, nhìn Tịch Lục, không nói.

Tịch Lục cảm thấy mình có một loại cảm giác bịt tay trộm chuông, là sao thế này?

59. Chương 59

Trần Giới bưng một bát nho, đưa cho Tịch Lục, bên trên quả nho có giọt nước trong suốt, Tịch Lục ngẩn người, lập tức đỡ lấy, sau đó nói với Trần Giới: "Trần Giới, cậu ăn chưa?"

Đôi mắt hơi mang theo trong trẻo lạnh lùng của Trần Giới chứa đầy ý cười, cô nói: "Đây là cho cậu ăn."

Mặt Tịch Lục lập tức đột nhiên đỏ rực, Hà Tình bên cạnh bắt đầu nhỏ giọng cười không ngừng, sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ ở trên bả vai Tịch Lục, nói: "Cô đi nấu cơm, con và Trần Giới cứ ở phòng khách chơi nhé."

Tịch Lục lắp bắp nói: "Phiền toái cô… cô rồi… … …"

Tiếng cười của Hà Tình lại vang lên, làm cho gương mặt của Tịch Lục vốn đã là nóng lên, hiện tại lại xấu hổ cúi đầu, không biết nên nên nói gì nữa.

Trần Giới vươn tay, đặt một quả nho ở trong lòng bàn tay Tịch Lục.

Tịch Lục ngẩn người, ngẩng đầu, nhìn Trần Giới.

Không để ý, mái tóc ngắn ngang vai của Trần Giới đã dài lên không ít, tóc rất đen, giống như sa tanh nhẹ nhàng phủ ở hai gò má, gương mặt trắng nõn luôn là cho người ta một loại cảm giác thiếu sức sống, dưới mắt có quầng thâm, phía dưới lông mày không mỏng không nhạt là một đôi con ngươi rét lạnh, đôi môi màu hồng phấn, thật mỏng, rất nhiều người khi lần đầu tiên nhìn thấy Trần Giới, đều sẽ cảm thấy cô không dễ ở chung, giống như là người không cùng một thế giới với mình.

Thân hình cao ráo mảnh dẻ, nhưng khi bơi lội có thể bộc phát ra lực lượng kinh người.

Tịch Lục cảm thấy, trên người Trần Giới có một loại khí chất không nói ra được, làm cho người ta nhìn mà sợ, rồi lại không tự chủ được bị hấp dẫn đi qua.

Ong bướm cũng không ít, mình cũng là một con trong đó.

Bị hấp dẫn bởi ánh lửa bốc cháy đặc biệt kia của Trần Giới, cậu nghĩ cho dù là thiêu người cũng vẫn là sẽ một lòng nhào lên.

Cậu đưa nho vào trong miệng, ngọt đến cho dù là cậu đã nuốt xuống, qua hồi lâu, hương vị kia lại vẫn chưa tiêu tan.

Cậu ngước mắt lên, vươn tay sờ sờ cái ót của mình, mở miệng dò hỏi: "Trần Giới, cậu bơi lội thế nào rồi? Lúc trước mình nghe nói cậu được huấn luyện viên nhìn trúng … Có ý định đi không?"

Trần Giới ngẩng đầu, sợi tóc màu đen cùng với da thịt trắng nõn có một loại so sánh mãnh liệt, cô lắc lắc đầu, trả lời: "Không có, nhưng là sau này tôi có lẽ sẽ đại diện thành phố A thường xuyên tham gia giải thi đấu toàn quốc."

Mắt Tịch Lục sáng lên, nói: "Giải thi đấu toàn quốc, Trần Giới cậu quá lợi hại rồi."

Tầm mắt Trần Giới dừng ở trên khuôn mặt quá mức hưng phấn kia của Tịch Lục, nụ cười nở rộng và khóe mắt sáng rỡ kia, cô nghĩ, cậu trông như còn vui mừng hơn cả mình.

Vốn đối với Trần Giới mà nói là một chuyện rất đỗi bình thường, đến chỗ Tịch Lục lại nhận được khen ngợi như vậy.

Cô cúi đầu, nhẹ nhàng cười lên, nói: "Tịch Lục, tôi chẳng hề lợi hại, nếu Tịch Lục cậu nỗ lực mà nói, nhất định làm được tốt hơn tôi."

Tịch Lục ngượng ngùng trả lời: "Mới không có đâu."

Lúc cậu vốn định tiếp tục khen Trần Giới, ngoài cửa truyền đến tiếng động, Tịch Lục lập tức phản xạ có điều kiện bật từ trên ghế sô pha dậy, sau đó nhìn xung quanh, lúc chuẩn bị trốn ở sau ghế sô pha.

Trần Mãnh đã mở cửa, hơn nữa nhìn thấy mình chính xác không có lầm.

Tịch Lục cầm cây quạt để ở trên bàn trà lên sau đó che ở mặt mình, tự mình thôi miên, chú ấy không nhìn thấy mình, chú ấy không nhìn thấy mình, chú ấy không nhìn thấy mình!

Có nhìn thấy hay không đương nhiên là Trần Mãnh nói mới tính rồi.

Thật ra trong nháy mắt Trần Mãnh nhìn thấy Tịch Lục, cũng không phải là kinh ngạc lắm, nói như thế nào, thậm chí có một loại cảm giác hôm nay Tịch Lục chắc chắn sẽ tới.

Trần Mãnh ho khan hai tiếng, làm bộ làm tịch đi qua, nói: "Trần Giới, bạn của con sao? Sao lại cầm quạt che mặt thế?"

Trần Giới không có trả lời, ngược lại là Tịch Lục đứng ở nơi đó run hai cái, sau đó bóp cổ họng nói: "Chú… con là bạn của Trần Giới… chào chú ạ…"

Trần Mãnh tiếp tục nói: "Ơ, con cực kỳ giống một người đó?"

Tịch Lục kéo căng hoa cúc, nói: "Chú ơi, chú nhận lầm người rồi."

Trần Mãnh xoa xoa cằm, nói: "Thật sự, cực kỳ giống một người không biết xấu hổ quấn lấy con gái nhà chú từ nhỏ, chú vừa nhìn thấy nó là thấy ngứa tay."

Tịch Lục lại không tự chủ được run lên hai cái, run run giọng trả lời: "Chú… chú chú… chú nhận nhận nhận… lầm rồi……rồi …"

"Nào nào, để cho chú nhìn một chút cháu trông như thế nào?"

Trần Mãnh vươn tay tóm luôn cây quạt trong tay Tịch Lục, Tịch Lục cả kinh, cũng dùng sức kéo lại.

"Chú, không cần đâu… con lập tức đi ngay!"

Trần Mãnh nghĩ thầm, một thời gian ngắn không gặp, sức lực của thằng ranh này tăng lên trông thấy rồi.

Hai người đều dùng hết sức, chỉ là cây quạt quá giòn yếu, không được mấy giây, đã chia làm hai nửa, trong tay của Tịch Lục và Trần Mãnh mỗi người một nửa.

Tiếng cười u ám của Trần Mãnh vang lên: "Ha hả... Gương mặt này tao thật là quá quen rồi..."

Tịch Lục ngẩng đầu đang nhỏ giọt mồ hôi lạnh lên, ân cần nói: "Chú ạ, đã lâu không gặp, con rất nhớ chú đó, nể tình đã không gặp, chú chọn chỗ da dày đánh có thể chứ?"

Cậu cúi đầu, chuẩn bị nghênh đón một chưởng của Trần Mãnh.

Lại nghe thấy Trần Mãnh nói: "Thằng nhóc này, đầu lại chập cheng phải không? Mày không làm chuyện gì sai, chú đánh mày làm cái gì? Lâu như vậy không gặp rồi, nào, để cho chú xem một chút."

Tịch Lục sửng sốt, lộ ra vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ nhìn Trần Mãnh, sau đó nói: "Chú... vì sao... chú đột nhiên trở nên... dễ nói chuyện như vậy..."

Trên trán Trần Mãnh toát ra một ít gân xanh, nói: "Thằng ranh mày quả nhiên vẫn là thiếu đòn như vậy."

Ông đánh giá Tịch Lục, tiếp tục nói: "Vóc dáng ngược lại cao lên không ít, thân thể coi như là bền chắc." Ông vươn tay gõ bả vai Tịch Lục một cái, còn may trước đó Tịch Lục đã phòng bị, bị gõ đau, cũng là cố nén.

Tịch Lục trả lời: "Chú, con có rèn luyện chăm chỉ."

Trần Mãnh gật gật đầu: "Ừm, còn được, rèn luyện không thể dừng lại, như bây giờ rất tốt, chớ giống như mày trước kia, y như giá đỗ, trông mong manh yếu đuối, chả có tí khí khái đàn ông nào cả."

Không nghĩ tới vậy mà bất ngờ nhận được lời khen ngợi của Trần Mãnh, điều này làm cho Tịch Lục cả người đều sáng rỡ hẳn lên, sau đó nhếch môi cười to nói với Trần Mãnh: "Cám ơn chú".

Trần Giới đã đi phòng bếp hỗ trợ.

Trần Mãnh nhìn Trần Giới đi xa, sau đó tiến tới bên tai Tịch Lục nhỏ giọng nói: "Chẳng qua, chú cũng chỉ là đồng ý để cho mày làm bạn với con gái chú, mày đừng để cho chú suy nghĩ nhiều, không được làm chuyện gì khác người."

Tịch Lục lập tức gật đầu không ngừng nói: " Được ạ, chú nhất định phải tin tưởng con, con sẽ thật tốt với Trần Giới."

Trần Mãnh nói: "Sao mà tao suy nghĩ những lời này thế nào, nghe thế nào cũng cảm thấy không thích hợp."

Tịch Lục sờ sờ đầu, nói: "Vậy con nhất định sẽ làm bạn với Trần Giới thật tốt."

Trần Mãnh hài lòng gật gật đầu.

Ngồi ở trên bàn ăn, Tịch Lục cảm thấy không có ngày nào hạnh phúc hơn hôm nay rồi, có thể chung đụng hài hòa với Trần Mãnh, CMN là chuyện trước đây cậu hoàn toàn nghĩ cũng không nghĩ tới, hoặc là nói căn bản là không dám nghĩ tới.

Tịch Lục cảm thấy gương mặt hơi có vẻ hung hãn kia của Trần Mãnh đột nhiên trở nên có chút đáng yêu cực kỳ, làm hại Trần Mãnh đang ăn cơm, thường xuyên ngẩng đầu nhìn thấy Tịch Lục cười ngây ngô với mình.

Bộ dáng kia, làm cho Trần Mãnh trực tiếp muốn đi lên cho cậu một đấm, làm cho cậu cũng không cười nổi nữa.

Một bữa cơm vậy mà yên ả bình tĩnh ăn xong, buổi chiều Trần Giới có giờ học, đã đi lên lớp rồi.

Tịch Lục nhìn vé xe của mình, vé năm giờ chiều, nói cách khác, không đợi được Trần Giới trở về.

Cậu và Trần Giới cùng nhau đi xuống lầu, nhìn bóng lưng Trần Giới, mở miệng nói: "Trần Giới, buổi chiều mình sẽ đi, cho nên, mình muốn nói lại lần nữa, sinh nhật vui vẻ."

Tịch Lục thật ra vốn là muốn ở lại đến ngày mai, nhưng là bởi vì chuyện ký hợp đồng, thứ bảy chủ nhật bây giờ cậu đều phải đi chụp ảnh cho công ty.

Rõ ràng thời gian rất gấp, nhưng là Tịch Lục vẫn không muốn bỏ qua sinh nhật của Trần Giới.

Trần Giới khẽ rũ mi mắt xuống, cô nói: "Tịch Lục, cám ơn cậu, từ thành phố D xa như vậy trở về… Khiến cho tôi cảm thấy tôi không phải là một mình."

Cô ngước mắt lên, con ngươi buốt giá rất nghiêm túc, cô lặp lại: "Cám ơn."

Sau khi nói xong, cô liền bước nhanh đi về phía trước, sau đó đi đến chỗ cách Tịch Lục hơn mười mét, quay đầu lại nhìn Tịch Lục một cái.

Tịch Lục ngẩn người nhìn Trần Giới biến mất ở trước mắt.

Giọng nói của Trần Mãnh lặng lẽ từ bên tai Tịch Lục truyền đến ——

"Có phải cảm thấy con gái tao đẹp đến ngây người?"

60. Chương 60

Tịch Lục cứng đờ cổ từ từ quay đầu nhìn Trần Mãnh đột nhiên xuất hiện ở phía sau mình, một đôi mắt trợn to, sau đó nhảy ra sau mấy mét, vươn tay, chỉ vào Trần Mãnh, nói lắp bắp: "Bố… bố… bố bố bố… … bố… … bố…"

Trần Mãnh xắn xắn cổ tay áo, Tịch Lục lập tức co rút hoa cúc, sửa miệng nói: "Chú! Chú làm con giật cả mình!"

Trần Mãnh nói: "Thằng chết tiệt, vừa rồi mày định gọi tao là gì?"

Tịch Lục nhìn xung quanh một lần, sau đó nhanh chóng tìm ở trong đầu đáp án, cậu nói: "Đương nhiên là, càng ngày càng đẹp rồi, Trần Giới! Con là đang định nói câu đó."

Trần Mãnh xoa xoa cằm, vẻ mặt không tin tưởng nhìn Tịch Lục, nói: "Mày đi thành phố D cảm thấy như thế nào?"

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Con cảm thấy rất được ạ, chỉ là không nhìn thấy các chú, có hơi thất vọng."

Trần Mãnh nói: "Là không nhìn thấy Trần Giới ý chứ."

Mặt Tịch Lục đỏ lên, nói: "… Chú, chú… chú chú chú…"

Trần Mãnh không nhịn được nói: "Chú cái gì mà chú, lề mà lề mề, tao biết rồi, biết rồi, có rảnh trở về thành phố A chơi nhé, tuy rằng nhìn thấy mặt mày là tao rất phiền, chẳng qua chỉ cần…" Ông nhìn chỗ Trần Giới đi qua, ánh mắt nhu hòa một chút, nói: "Con gái tao vui là được rồi."

Tịch Lục giật mình nhìn Trần Mãnh, sau đó gật mạnh đầu, nói: "Cám ơn chú, cám ơn ngài."

Trần Mãnh nhìn thoáng qua Tịch Lục, sau đó đẩy xe đạp của mình, nói với Tịch Lục: "Chú đi làm đây, mày cũng về sớm một chút đi, có rảnh… lại đến nhé."

Sau khi Trần Mãnh nói xong, cưỡi lên xe đạp, rồi rời đi.

Tịch Lục nhìn Trần Mãnh, cả ánh mắt cả người đều sáng lên rồi, quả nhiên không phải là ảo giác của cậu, thái độ đối với cậu của Trần Mãnh bây giờ càng ngày càng tốt.

Tịch Lục cất bước, không tự chủ được nhẹ nhàng hẳn lên.

Cậu gọi một cú điện thoại cho Trứng Lùn, có ý mình sắp đi, Trứng Lùn lập tức nổi giận đùng đùng, cậu ta nói: "Tịch Lục, mày vừa trở về đã đi ngay, chúng ta ngay cả chơi cũng chưa chơi được gì."

Tịch Lục trả lời: “Vé xe lửa của tao là năm giờ chiều.”

Trứng Lùn thở dài một hơi, nói: “Vậy không có cách nào rồi, lúc nào lại trở về?”

Tịch Lục suy nghĩ một chút, nói: “Kỳ nghỉ, đến lúc đó tao sẽ cùng mẹ tao trở về, thời gian sẽ dài hơn một chút.”

Trứng Lùn không kiên trì nữa nói: “Vậy được rồi, quả nhiên là đại diện của trọng sắc khinh bạn, mày trở về chỉ là vì gặp Trần Giới thôi nhỉ.”

Tịch Lục nói: “Trứng Lùn… làm sao mày cứ y như nữ sinh, cảm giác giống như đang ghen thế? Được rồi, tao đây không phải là đã tới gặp mày rồi sao?”

Trứng Lùn cả giận nói: “Mẹ mày, bố mày chỉ là nói một câu, mày đừng tưởng thật, không có mày bố mày còn có một đống bạn đấy!”

Tịch Lục cười rộ lên, nói: “Cơ mà, bạn tao không nhiều lắm, Trứng Lùn mày là thằng bạn tốt nhất.”

Cơn giận của Trứng Lùn đột nhiên tiêu tan luôn, không được tự nhiên nói: “Buồn nôn quá, mày cút đi, đừng phiền bố mày, tao lên lớp đây.” Nói xong rồi cúp điện thoại.

Tịch Lục cất điện thoại vào trong túi, nhìn đồng hồ, còn có vài giờ, bèn đi dạo loanh quanh, ở trong thành phố A.

Cậu cầm lấy máy ảnh kỹ thuật số trong tay, đi đến chỗ quen thuộc sẽ lưu lại một tấm ảnh.

Lặp đi lặp lại như thế, cho tới khi gần năm giờ, bèn đeo ba lô đi vào nhà ga.

…

Từ Diêm Á nghĩ, không có ai ngu hơn mình, rõ ràng chỉ thiếu chút nữa là có thể gặp được Tịch Lục, nhưng bao giờ cũng lệch một bước như vậy, loại tâm tình uể oải này, làm cho cô thậm chí giờ học buổi chiều cũng không đi.

Cô cũng không có về nhà, chỉ là đi lơ vơ ở trên đường, cô ngẩng đầu, nhìn thấy có một bóng lưng người cực kỳ giống Tịch Lục, cô gần như là chạy tới bằng phản xạ có điều kiện, sau đó gọi người đó: “Tịch Lục, Tịch Lục, Tịch Lục!”

Nhưng người kia từ đầu đến cuối cũng không có quay đầu, cô không cam lòng, cô chạy rất gấp, kéo cánh tay của người đó lại, nói: “Tịch Lục.”

Sau đó cho đến khi nhìn thấy chính diện, ánh sáng trong mắt cô ảm đạm xuống.

Cái gì mà, thì ra là không phải.

Người kia kinh ngạc nhìn cô, nói: “Cô là ai vậy?”

Từ Diêm Á cười cười, nói: “Ngại quá, tôi nhận lầm người.”

Sau đó cô nghĩ, thật ra nhìn kỹ bóng lưng người kia một chút cũng không giống Tịch Lục, Tịch Lục cao hơn anh ta, tóc cậu ngắn hơn anh ta, cắt sửa sạch sẽ, làn da rất trắng, còn trắng hơn cả nữ sinh.

Người kia thật là một chút cũng không giống cậu.

Từ Diêm Á cười cười, đi về phía trước.

Sau đó cô nghiêng mắt nhìn thấy một người đang cầm máy ảnh chụp ảnh, bóng lưng cực kỳ giống Tịch Lục, thật sự là cực kỳ giống, chỉ là cô nghĩ, cũng chỉ là rất giống mà thôi.

Anh ta cao hơn Tịch Lục.

Từ Diêm Á chầm chậm đi qua, sau đó cho đến khi đi qua đường lớn, đột nhiên lại nhanh chóng xoay người, lỡ như lỡ như lần này thật sự là cậu ấy đây…

Khi đèn đỏ cuối cùng cũng trở thành đèn xanh, Từ Diêm Á băng qua đường phố, đi đến con phố vừa đi qua kia.

Người kia đã đi rồi.

Giống như là cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện.

Từ Diêm Á bụm mặt, ngồi xổm xuống đất.

Đúng như tình cảm không kịp nở hoa đã điêu tàn của cô, cũng giống như Tịch Lục trước giờ đều chưa từng xuất hiện ở trong sinh mệnh của cô, có lẽ, là đúng nhỉ, thanh xuân của Tịch Lục chỉ thuộc về một mình Trần Giới.

Nước mắt của Từ Diêm Á từ từ tràn ra từ giữa kẽ tay, sau đó nhỏ xuống đất, hòa vào bụi đất trên mặt đất.

Tình cảm như vậy, ngay từ đầu đã không nên tồn tại.

…

Tịch Lục ở trên đường xóc nảy đến buổi tối, khi về nhà đã là đêm khuya, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đã ngủ rồi, cậu lặng lẽ khép cửa lại, sau đó tắm một trận, rồi nằm ở trên giường, cầm máy ảnh kỹ thuật số bắt đầu mở ra ảnh chụp bên trong, lúc nhìn thấy một tấm ảnh, cậu ngẩn người, một người qua đường trong đó làm cho cậu cảm thấy có chút quen mắt, nhìn kỹ một chút, Tịch Lục nghĩ tới, hình như là Từ Diêm Á.

Từ Diêm Á sao?

Tịch Lục có chút không nhớ rõ hình dáng của cô, chỉ mang máng nhớ được cô rất xinh đẹp, tính cách rất tốt, rất được chào đón, là một học bá.

Chỉ thế thôi.

Xem đi, đàn ông luôn là đối với người phụ nữ mình không có hứng thú ấn tượng đã ít lại càng ít.

Cậu nhìn một chút ảnh này trong máy ảnh hình như chụp trùng hai lần, sau đó cậu vươn tay xóa bỏ tấm hình có Từ Diêm Á kia.

Cậu nghĩ ngày mai sẽ đi in ra lưu niệm.

…

Bởi vì xe lửa xóc nảy, Tịch Lục chẳng được bao lâu cũng đã ngủ rồi.

Bên kia, Trần Giới vừa mới buông sách luyện tập xuống, đi đến trước giường, cầm quà hôm nay Tịch Lục tặng cho mình lên, dọc theo mép mở ra cẩn thận.

Trần Giới mở hộp ra, bên trong có một cái dây bạc kiểu dáng xinh đẹp.

Kiểu dáng không khoa trương, chi tiết lại rất tinh xảo.

Trần Giới cầm dây chuyền lẳng lặng nhìn ở dưới ánh đèn.

Hà Tình đi đến cửa phòng cô, gõ cửa, rồi tiến vào, bà nói: “Trần Giới, vẫn chưa ngủ sao?”

Trần Giới gật gật đầu, nói: “Lát nữa con sẽ ngủ.”

Hà Tình nhìn thấy dây chuyền trên tay Trần Giới, đáy mắt một màn sáng tỏ, bà ngồi xuống bên cạnh Trần Giới, nói: “Mẹ đeo lên giúp con, thế nào?”

Trần Giới nhìn Hà Tình, đôi mắt lành lạnh đột nhiên có chút né tránh, cuối cùng gật gật đầu.

Hà Tình cười lên, cầm lấy dây chuyền, vừa đeo vừa nói: “Hôm nay lúc Tịch Lục đến, thật đúng là làm cho mẹ giật cả mình, không nghĩ tới thằng bé vậy mà chạy về từ thành phố D thị xa như vậy, tặng quà sinh nhật cho con.”

Trần Giới không nói gì.

Hà Tình nhìn cái cổ trắng nõn của con gái mình, nói: “Trần Giới, hôm nay vui vẻ không?”

Trần Giới rũ mắt xuống, cô khẽ “vâng” một tiếng.

Hà Tình nhếch miệng cười, nói: "Trần Giới, từ nhỏ đến lớn chuyện gì con cũng không muốn nhiều lời với chúng ta, luôn là giấu ở trong lòng, cũng chỉ có khi ở cùng với Tịch Lục, mới có thể thường xuyên cười."

Trần Giới ngước mắt lên, yên lặng nhìn Hà Tình.

Hà Tình vươn tay, xoa xoa tóc Trần Giới, nói: "Nếu như rất khó chịu mà nói, thì tìm một người dốc bầu tâm sự đi, đừng giấu ở trong lòng, không còn sớm nữa, nhớ đi ngủ sớm một chút."

Bà đứng dậy, sau đó đi ra khỏi phòng Trần Giới.

Trần Giới vươn tay, sờ sờ dây chuyền có chút lạnh giá giữa cổ.

Chỉ cần một chút xíu ánh sáng, ánh mắt của cô có thể thấy rõ con đường phía trước, chỉ cần ánh sáng kia vẫn luôn ở đây, là được rồi.

61. Chương 61

Đang đi trên đường, Tịch Lục hắt xì một cái, tay hơi lạnh, cậu đặt tay vào giữa cổ ủ ấm, xúc cảm lạnh như băng cùng một chỗ với làn da trên cổ, cậu vươn tay, nhìn chiếc nhẫn màu trắng bạc trên ngón tay mình, cho dù thời tiết hôm nay không tính là tốt lắm, cậu lại vẫn nhếch miệng cười, không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Cho dù là bây giờ Trần Giới có không đeo lên, nhưng là Tịch Lục nhìn chiếc nhẫn, sẽ cảm thấy mình và Trần Giới gắn liền với nhau.

"Tịch! Lục!!!" Lực va chạm đến từ dị thế làm cho phần eo của Tịch Lục truyền đến một cơn đau nhói.

Giống như sắp nứt ra, Tịch Lục đau đến mặt mũi trắng bệch, được rồi, tuy rằng bản thân cậu đã rất trắng.

Che eo, cả người cậu toát mồ hôi lạnh nhìn về phía đầu sỏ gây nên, Chân Tần.

Chân Tần thấy sắc mặt cậu không tốt, hỏi: "Ông làm sao vậy? Có phải là bị cảm hay không? Ông đừng nhìn tôi như vậy, nói chuyện đi, Tịch Lục ông…"

Tịch Lục cắn răng nói: "Mau… Mang tôi đi bệnh viện… eo tôi sắp gãy rồi…"

Chân Tần sửng sốt, vội vàng gọi xe taxi tới, mang theo Tịch Lục vội vàng đi bệnh viện thành phố, kết quả kiểm tra ra, eo trật, cần phải nằm trên giường một tuần.

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần.

Chân Tần thò ngón tay chỉ chính mình.

Tịch Lục gật gật đầu.

Chân Tần ngồi xổm xuống đất, một tay che đầu, nói: "Tịch Lục, tôi sai rồi! Tôi chỉ là nhất thời kích động, nhìn thấy ông chào hỏi một cái, không nghĩ tới ông yếu ớt như vậy, vậy mà cũng làm trật eo."

Tịch Lục một ngụm máu sẫm, làm sao lại cảm thấy Chân Tần nói xin lỗi đồng thời còn tiện thể móc máy mình một lần.

Cậu khoát khoát tay, nói: "Không sao, chẳng qua là lát nữa chụp hình…"

Chân Tần nhíu mày, nói: "Bằng không tôi giúp ông nói cho bọn họ một tiếng thế nào?"

Tịch Lục xoa xoa eo của mình, trả lời: "Thôi, tôi đi với ông một chuyến thôi, tôi còn có thể chịu đựng một chút, không sao…" Cậu ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Dù sao đã ký hợp đồng với người ta rồi, cũng không thể bởi vì nguyên nhân cá nhân mà làm chậm trễ việc chụp hình của đối phương chứ, huống hồ tôi còn có thể động, tôi trở về nằm là được rồi."

Trong nháy mắt trong đôi mắt của Chân Tần tràn đầy sùng bái, cậu ta nói: "Tịch Lục, thì ra ông có tinh thần trách nhiệm như vậy, ông cũng là người đàn ông tốt đó."

Tịch Lục: "… Tôi nghe có chút không thích hợp."

Chân Tần nhún vai, nói: "Không cần để ý những chi tiết nhỏ đó, đi, đi công ty, đến lúc đó xem xem sắp xếp của công ty là như thế nào?"

Tịch Lục gật gật đầu, cố nén đau đi theo Chân Tần ngồi lên taxi, cho dù là ngồi dựa lưng vào trên xe cũng làm cho cậu đau đến thở dốc một hơi, thật sự là không nhìn ra Chân Tần không tính là quá cao, sức bật lại mạnh như vậy.

Tịch Lục vươn tay vắt lên trước mắt mình, đau bi không nói nên lời.

Đến lầu dưới công ty, Tịch Lục được Chân Tần đỡ đi vào, nhân viên chụp ảnh sáng sớm đã chờ ở nơi đó rồi, dẫu sao trừ hai người bọn họ ra còn có người mẫu khác.

Người mẫu chuyên nghiệp chụp hình xong đi ngang qua Tịch Lục và Chân Tần, dường như cố ý nhìn mấy lần, sau đó một người trong đó đi tới, nói chuyện với bọn họ.

Tuổi thoạt nhìn khoảng chừng hai mươi tuổi, làn da thuộc về màu lúa mì, cả người thoạt nhìn anh tuấn lại thành thục, mặc quần áo kiểu dáng mới của công ty gần đây, phối hợp lên khí chất diện mạo hoàn toàn phù hợp.

Hỏi cậu: "Người mới? Chưa từng thấy."

Tịch Lục cảm giác được Chân Tần hình như rất kích động, nhìn kỹ một chút, người trước mắt hình như có chút quen mắt, lúc trước Chân Tần có cầm qua một quyển tạp chí cho mình xem, bên trên trên cơ bản đều là một dòng người mẫu, hình như có cả người này.

Chân Tần vừa kích động, thân thể liền lắc lư, Tịch Lục nhíu mày một cái, trên eo lại là một cơn đau như kim châm muối xát.

Chân Tần nói với người kia: "Đúng vậy, chúng em là người mới tới, em là Chân Tần,cậu ấy là Tịch Lục, em biết anh, anh là Trương Hách Uy, em đã xem rất nhiều ảnh của anh đấy!"

Trương Hách Uy cười cười, nói: "Như vậy à, các em thoạt nhìn đều rất nhỏ, vẫn là học sinh sao?"

Chân Tần lập tức trả lời: "Chúng em là học lớp mười một rồi."

Trương Hách Uy gật gật đầu, nhìn thoáng qua Tịch Lục bên cạnh Chân Tần, nói: "Thật đúng là tuổi trẻ mà…" Sau khi cảm thán xong, anh ta còn nói thêm: "Sắc mặt bạn em thoạt nhìn không tốt lắm, quả nhiên vẫn là không quá thích ứng nhỉ, sớm nghỉ ngơi một chút."

Tịch Lục quay đầu nhìn bóng lưng Trương Hách Uy, nhíu mày, bên cạnh, Chân Tần lại líu ra líu ríu, hưng phấn không thôi, lại là làm cho eo của cậu đau một cơn, nên cũng xem nhẹ một chút khác thường vừa thổi qua trong lòng mình.

Người mẫu đi cùng Trương Hách Uy đứng ở bên ngoài, không nhịn được nói: "Sao cậu rảnh rỗi như vậy, chạy đi nói chuyện với những anh bạn trẻ kia?"

Trương Hách Uy nhếch lên một nụ cười, trả lời: "Không có gì, tôi chỉ là muốn nhìn một cái, là ai cướp đi công việc của tôi mà thôi."

"Thế nào? Nói thử một chút cách nhìn sau khi cậu quan sát đi."

Trương Hách Uy lé mắt, nói: "Cũng chỉ là pháo hoa nhất thời, sẽ chỉ nở rộ một chút, cuối cùng sẽ không còn bóng dáng, dù sao chỉ là một điều ngoài ý muốn mà thôi, không qua được bao lâu sẽ biến mất."

"Như vậy à." Đối phương nhìn thoáng qua Trương Hách Uy, nói: "Cũng đúng, một nhóm này, chính là như vậy, ai còn nhớ rõ ai chứ."

Trương Hách Uy không nói gì, cùng anh ta đi ra ngoài.

…

"Ông nhẹ một chút, nhẹ một chút!" Lúc Tịch Lục được Chân Tần đỡ ngồi xuống, bởi vì động tác quá nhanh, lập tức phần eo "lách cách" một tiếng, Tịch Lục che eo, đau đến vành mắt bên dưới cũng đỏ rồi.

Nhiếp ảnh gia nhìn thấy tình trạng của Tịch Lục, dò hỏi: "Sao thế? Cơ thể xảy ra vấn đề rồi?"

Tịch Lục khoát khoát tay, nói: "Chỉ là bị trật, không tính là chuyện lớn, em có thể tiếp tục chụp hình."

Nhiếp ảnh gia thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vậy thì tốt quá, anh còn tưởng rằng có bất trắc gì, công ty đang thúc giục, cần ảnh gấp trong mấy ngày này, hai người các em mặc chính là phần chủ đạo, hiện tại vị trí quảng cáo đã sắp xếp xong xuôi, chỉ chờ ảnh thôi." Anh xoa xoa mắt mình, vẻ mặt mệt mỏi.

Chuyện đã như vậy rồi, Tịch Lục cũng nói không ra cái gì, hiện tại eo mình có thương tích, thật sự là không chụp được, cậu nghĩ đàn ông đàn ang, không phải là đau sao? Có thể đau bằng phụ nữ người ta sinh con sao, nhịn một chút là qua được.

Chân Tần có chút không yên lòng nhìn Tịch Lục, nói: "Thực sự không được... thì hoãn lại vài ngày thế nào? Tôi giúp ông nói một tiếng cho công ty, nói như thế nào bọn họ cũng hẳn là sẽ nể mặt bố tôi..." Lời còn chưa dứt.

Tịch Lục đã chống người đứng dậy, trả lời: "Chân Tần, đừng nói nữa, thật ra chút thương tích nhỏ này không có gì đáng ngại."

Cậu làm bộ vặn vặn eo, chỉ là trời mới biết khi cậu vặn eo có bao nhiêu đau đớn.

Vật lộn thay quần áo, để cho thợ trang điểm trang điểm cho mình một chút, đứng chung một chỗ với Chân Tần chụp ảnh.

Còn may Tịch Lục được yêu cầu là hình tượng cao quý lạnh lùng một chút, bộ dáng hiện tại có chút yếu ớt tái nhợt, trên tổng thể cũng không ảnh hưởng đến việc chụp ảnh, nhìn lại Chân Tần bên cạnh mình, phần lớn ảnh đều là đang cười, sợ là lúc kết thúc, miệng cũng cười cứng rồi.

Đứng ở nơi đó không có chỗ dựa, vừa bắt đầu còn tốt, càng về phía sau Tịch Lục càng cảm thấy lực bất tòng tâm.

Phần eo truyền đến cảm giác đau đớn từng cơn từng cơn.

Nhiếp ảnh gia tựa hồ cũng phát hiện cậu không thích hợp, dừng chụp ảnh lại, nói: "Tịch Lục sắc mặt em không tốt lắm, em còn có thể tiếp tục chụp hình không?"

Tịch Lục cắn răng nói: "Chỉ còn mấy tấm thôi, đương nhiên là có thể."

Nhiếp ảnh gia nhìn một chút, cuối cùng bảo người mang một cái ghế đến, Tịch Lục ngồi ở trên, mà Chân Tần đứng chụp, Tịch Lục chần chờ một chút, sau đó hỏi: "Em ngồi không có vấn đề gì chứ?"

Nhiếp ảnh gia trả lời: "Biểu cảm thích hợp là được rồi, đứng mãi cũng không có bao nhiêu ý mới."

Tịch Lục gật gật đầu.

Mấy bức sau rất nhanh cũng đã chụp xong, lúc Tịch Lục được Chân Tần đỡ từ trên ghế dậy, nhiếp ảnh gia hỏi: "Eo em có vấn đề gì?"

Chân Tần nói: "Eo cậu ấy bị trật."

Nhiếp ảnh gia sửng sốt, có chút không tin, nói: "Eo trật? Sao không nói sớm cho anh biết? Nếu là ngay từ đầu anh biết, cũng sẽ không để cho cậu ấy chụp hình."

Tịch Lục khoát khoát tay, nói: "Không sao, em không sao."

Nhiếp ảnh gia trả lời: "Sao có thể không sao chứ, trước đây anh bị trật eo, quả thực là nằm trên giường nửa tháng, Chân Tần em mau dẫn cậu ấy đi về nghỉ ngơi đi, nếu cuối tuần còn chưa lành mà nói, thì đừng tới nữa, ảnh chụp đã đủ rồi, chỗ ảnh còn lại có thể kéo dài một chút."

Tịch Lục gật gật đầu, nói với nhiếp ảnh gia: "Cám ơn ngài."

Nhiếp ảnh gia trả lời: "Mau trở về đi, đừng chậm trễ nữa, trở về thì nằm yên ở nhà."

Chân Tần đỡ Tịch Lục, rời khỏi công ty.

Đương nhiên, Tịch Lục cậy mạnh đổi lấy cái giá là, gần nửa tháng cậu đều nằm ở trên giường, không đi được nơi nào, suy yếu tái nhợt mà nhìn trần nhà.

62. Chương 62

"Ai ai ai, đau!" Tịch Lục được Lục Quyên Quyên đỡ từ trên giường dậy, đau đến gào rú.

Lục Quyên Quyên đau lòng nhìn Tịch Lục, sau đó nói: "Sớm biết như thế lúc trước cần gì phải như vậy, con đã nằm lâu như vậy rồi, còn tiếp tục, bằng không chúng ta đi bệnh viện ở đi."

Tịch Lục vội vàng xua tay trả lời: "Con chỉ là kêu to một chút, thật ra cũng không đau như lúc trước nữa, chờ thêm thời gian nữa con hoạt động ở trong phòng một chút là được."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nhớ tới hình như mình có chuyện gì muốn nói cho Tịch Lục, chỉ là suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra, hỏi: "Ngày mai con thật muốn đi học, không nghỉ ngơi thêm một chút?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Đã nửa tháng rồi, không đi không được, con sợ không theo kịp chương trình học."

Vừa nghĩ tới nửa tháng qua, Tịch Lục chính là một mặt máu, mở mắt là trần nhà, nhắm mắt lại là đầy trời đêm, vừa nghĩ đến lúc người khác đang học tập, mình lại nằm ở trên giường, Tịch Lục bèn bảo Lục Quyên Quyên bọn họ lúc đi làm, để sách vở ở trên ghế, cậu dùng móc phơi quần áo lật trang.

Khi đó Lục Quyên Quyên rất cảm động, sờ đầu Tịch Lục rồi nói: "Lộc Lộc, con quá hiểu chuyện rồi, xưa có đầu treo xà nhà, dùi đâm cổ[1], nay có Lộc Lộc dùng móc quần áo lật sách học tập."

[1]câu gốc: đầu huyền lương trùy thứ cổ: Một điển cố thời Chiến Quốc, có một người tên là Tô Tần, khi học thì lấy dây lưng cột tóc vào mái nhà, khi mệt quá ngủ gục thì lại bị lôi tóc mà tỉnh dậy học tiếp, chỉ những người khắc khổ học tập.

Tịch Lục: "…"

Học tập tuy tốt, nhưng là làm cho cậu khó chịu nhất là, thường một trang cậu dùng móc phơi quần áo lật đi lật lại hơn mười lần cũng không có lật qua được, tức giận đến không thuận khí một cái, eo lại bắt đầu đau rồi.

Thật là nghiệp chướng.

Vừa nghĩ đến còn phải tiếp tục cuộc sống như thế, Tịch Lục liền cảm thấy cậu vẫn là sớm đi học thì tốt hơn, trên eo trừ lúc ngồi dậy sẽ có chút đau ra, những cái khác coi như vẫn tốt.

Sau đó Tịch Lục lại nằm ở trên giường một ngày, sáng sớm ngày hôm sau bò dậy thật sớm, đỡ eo của mình, xoay qua lại một chút, cảm thấy cũng không có vấn đề, bèn rửa mặt, mặc quần áo xong đeo cặp đi học.

Tịch Lục sờ cằm, lúc đi xuống lầu, suy nghĩ rốt cuộc tí nữa nên ăn bánh bao hấp hay là bánh bột ngô thêm sữa đậu nành thì tốt hơn, gặp bà thím trông cửa, cậu lên tiếng chào hỏi một tiếng y như lúc trước, lại đột nhiên bị bà thím gọi lại.

Bà thím nói: "Này này này, thằng cu kia, cháu lại đây một chút."

Tịch Lục một mặt kinh ngạc, cậu có lẽ là không làm chuyện gì kỳ quái chứ, bà thím trông cửa này Lục Quyên Quyên từng nói, rất không dễ chung đụng, tính tình không tốt, có đôi khi trong lúc tức giận nói chuyện với bà, còn có thể bị tạt cho vài câu, cho nên Tịch Lục vẫn luôn ra vào lặng lẽ.

Lúc Tịch Lục đi qua, bà thím đánh giá mặt cậu, nhìn hồi lâu, nhìn đến Tịch Lục cảm thấy quỷ dị không nói nên lời, sau đó cậu hỏi: "Thím à, thím… có việc gì không?"

Bà thím nhíu mày, nói: "Thím thấy mày cực kỳ quen mắt là thế nào?"

Tịch Lục: "… Thím à, cháu chuyển tới nơi này đã được vài ngày rồi."

Bà thím quơ quơ tay, trả lời: "Thằng cu này, sao không nghe hiểu tiếng người thế, thím nói không phải là ý này, ý của thím là hình như thím đã thấy mày ở chỗ nào đó."

Tịch Lục tâm tâm niệm niệm bữa sáng của mình, cũng không rảnh tiếp tục tranh luận với bà thím ở chỗ này, cậu nói: "Thím à, khuôn mặt này của cháu là khuôn mặt đại chúng, rất nhiều người đã nói cháu trông giống ai đó."

Bà thím nghi ngờ nhìn nhìn Tịch Lục, nói: "Có lẽ thật là như vậy, nhưng là…"

Không đợi đến bà thím nói chuyện tiếp, Tịch Lục đã ngắt lời: "Thế không có chuyện gì, thím à, cháu đi học đây." Sau đó không đợi bà thím nói chuyện tiếp, Tịch Lục đã vội vàng xông ra cổng.

Bà thím nhíu mày, nói lầm bầm: "Người trẻ tuổi bây giờ, nói chuyện cũng hấp hấp hoải hoải, aiz thật là một thế hệ không bằng một thế hệ mà, nhưng mà… Rốt cuộc là từng thấy ở đâu đây ta.."

Tịch Lục quay đầu lại nhìn thấy bà thím không có đuổi theo tới đây, cậu liền thả chậm bước chân, nghĩ thầm mình vẫn là ăn bánh bao thôi, có thịt.

Đi đến trong cửa hàng bánh bao, một đống lớn người đang chờ ở bên ngoài, Tịch Lục đứng ở nơi đó, xếp vào hàng ngũ, ngửi thấy một mùi thơm từ thịt của bánh bao bên trong cửa hàng, không kìm lòng nổi nuốt nước miếng một cái, chỉ là sức lực hơi lớn, eo của Tịch Lục "rắc rắc" một tiếng, lại truyền tới tiếng vang giòn giã.

Tịch Lục đau đến một tay che mắt mình, sợ mình không chú ý một cái, sẽ đau đến nặn ra mấy giọt nước mắt, vậy mặt mũi cũng ném đi được rồi.

Lúc cậu buông tay ra, mấy học sinh trung học vốn là đứng ở trước mặt mình, đều xoay đầu nhìn cậu.

Tịch Lục cho là tiếng eo mình kêu làm cho các cô ấy nghe thấy được, bèn ngượng ngùng cười cười với các cô.

Mấy học sinh trung học kia phản ứng rất kỳ quái, đầu tiên là sửng sốt, sau đó có hai nữ sinh nói với người bên cạnh: "Hình như là thật đó."

"Ừm, là hơi giống."

Tịch Lục cũng không chú ý cuộc nói chuyện của các cô, mua xong bánh bao nóng hừng hực, cậu không thể chờ đợi được lấy ra một cái bánh bao tống vào trong miệng mình, chỉ là bánh bao quá nóng, cắn một cái nước thịt lại làm bỏng đầu lưỡi, ngũ quan của Tịch Lục lập tức lại xoắn xuýt lại với nhau, che miệng khom lưng, vẫn cứ chớp mắt nhíu mày nuốt xuống hoàn toàn cái bánh bao.

Sau đó cậu há miệng, hà hơi không ngừng, để cho không khí lạnh lẽo tiến vào trong miệng mình.

Híp mắt, đảo qua đám người, nhìn thấy mình mấy học sinh trung học vừa mới đứng ở trước mặt mình vẻ mặt giật mình nhìn mình.

"Trời ạ… Không phải là một người chứ…"

"Nhất định không phải, chênh lệch cũng quá lớn đi."

Sau đó các cô liền dùng ánh mắt ai oán đáng tiếc nhìn thoáng qua Tịch Lục, yên lặng đi đến trường trung học.

Tịch Lục trợn tròn mắt, vẻ mặt vô tội nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, luôn cảm thấy hình như là không đúng chỗ nào.

Lòng vẫn còn sợ hãi nhìn bảy cái bánh bao còn lại, thời gian còn sớm, Tịch Lục quyết định đi từ từ đến trạm xe bus, đợi nó nguội rồi, mình lại ăn tiếp.

Xách túi nilon màu trắng, Tịch Lục bước chân nhẹ nhàng đi tới.

Cũng không để ý xung quanh có vài người khi nhìn thấy cậu, thỉnh thoảng có mấy người sẽ đột nhiên quay đầu lại.

Luôn cảm thấy dường như đã gặp ở nơi nào.

Tịch Lục đi đến trạm xe, một đám người đứng ở chỗ đó xếp hàng chờ xe, cậu xách túi đi qua, suy nghĩ bánh bao có lẽ đã nguội rồi, bén lấy ra một cái trong đó, nhét vào trong miệng.

Ngon đến mình một mặt máu, Tịch Lục thỏa mãn lại cầm lấy bánh bao nhét vào trong miệng mình.

Bên cạnh có một nữ sinh mặc đồng phục trường mình đột nhiên vỗ vỗ vai cậu, Tịch Lục đang nhét bánh bao vào trong miệng mình, quay đầu phồng má nhìn nữ sinh kia.

Nữ sinh đỏ mặt, thấp thỏm nói: "Cậu là… người mẫu sao?"

Tịch Lục khoát khoát tay với nữ sinh, ý bảo chờ cậu nuốt xong bánh bao hẵng nói, cậu nhai cấp tốc, dùng ba giây nuốt xong hoàn toàn một cái bánh bao vào trong bụng, sau đó cậu quay đầu, nói: "Mình không phải đâu."

Nữ sinh rõ ràng bị cách nuốt cấp tốc kia của Tịch Lục làm cho kinh ngạc, cả nửa ngày mới trả lời: "A, vậy trông cậu rất giống người này." Cô thò ngón tay chỉ bảng quảng cáo thường xuyên để trang báo quảng cáo bên cạnh.

Tịch Lục quay đầu, lại đập vào mắt gương mặt to lớn vô cùng của mình.

Cậu sợ tới mức lùi lại một bước.

Người có thể bị chính ảnh của mình dọa sợ, Tịch Lục cũng không dễ dàng.

Kết hợp với đủ loại sự tích bắt đầu từ sáng sớm hôm nay, cuối cùng Tịch Lục cũng đã hiểu, sự khác thường của những người đó.

Thì ra là trong khoảng thời gian mình nằm trên giường này, công ty đã đi thay ảnh rồi.

Nữ sinh bên cạnh nói: "Nhìn kỹ một cái, cậu và cậu ấy cũng không phải quá giống, khí chất của cậu ấy thoạt nhìn lạnh lùng hơn một chút, ngũ quan cũng đẹp hơn một chút, cậu…" Cô nhìn nhìn Tịch Lục, nói: "Vẫn là có chút không giống với cậu."

Tịch Lục: "…" Rốt cuộc mình có nên nói cho bạn ấy biết, đó là mình hay không.

Cuối cùng cậu quyết định hãy cứ im lặng đi, vẫn là cho mình "cao quý lạnh lùng" một chút thể diện đi, cậu nhìn bánh bao thịt trên tay mình, rối rắm.

Cái bánh bao thịt này có thể có chênh lệch gì với hình tượng của mình hay không?

Nữ sinh nhìn cậu, nói: "Cậu không ăn sao? Nếu không ăn, cho mình ăn thế nào?" Vẻ mặt cô thèm nhỏ dãi nhìn một cái bánh bao thịt còn sót lại của Tịch Lục.

Câu trả lời của Tịch Lục rất dứt khoát, cậu nhanh chóng nhét cái bánh bao cuối cùng, vào trong miệng mình.

63. Chương 63

Tịch Lục lên trên xe, đứng ở nơi đó, vẫn cảm nhận được tấm mắt gây rối đến từ bốn phương tám hướng, thế này thì cũng thôi, bên cạnh còn có một người dùng ánh mắt vô cùng oán niệm nhìn chằm chằm vào miệng của cậu, không sai, là miệng.

Người đó chính là nữ sinh nói chuyện phiếm với cậu ở trạm xe vừa rồi.

Cậu vươn tay ra sờ sờ miệng mình, không có gì mà.

Nhưng là nữ sinh vẫn nhìn chòng chọc vào cậu không ngừng.

Tịch Lục cúi đầu lật xem di động, nhìn một chút cuối cùng không thể nhịn được nữa, nhìn về phía nữ sinh bên cạnh kia, nói: "Cậu có thể đừng nhìn chòng chọc vào tôi không?"

Nữ sinh nghẹn ngào một cái, nước mắt giàn giụa ra luôn, cô nàng dùng ngữ điệu sắp khóc nói: "Tớ đói!"

Tịch Lục: "…" Cậu đói liên quan đến tôi cọng lông! Cho dù cậu nhìn chằm chằm vào miệng tôi, tôi cũng không có khả năng phun bánh bao thịt vừa mới ăn ra cho cậu ăn.

Nghĩ đến đây, Tịch Lục không khỏi cảm giác được ghê tởm.

Trong mắt nữ sinh tiếp tục tràn đầy nước mắt, phảng phất như lập tức sẽ rơi xuống, làm cho Tịch Lục chân tay luống cuống, nói: "Cậu có thể đừng khóc không?"

Nữ sinh lại nghẹn ngào một cái, gào khóc nói: "Tớ đói!"

Tịch Lục cảm giác được khắp bốn phía người trên khoang xe đã chuyển dời toàn bộ tầm mắt đến trên người mình, cậu cắn răng lấy từ trong túi ra chiếc Snickers mình vốn định khi tan học sẽ ăn, đưa cho nữ sinh, nói: "Ăn, ăn, ăn, mau ăn đi, đừng gào khóc nữa."

Snickers trên tay mình trong nháy mắt đã bị cướp đi, Tịch Lục nhìn thấy nữ sinh vèo cái bóc gói xong, sau đó cắn một miếng lớn, một nửa Snickers đã không còn, nước mắt trong đáy mắt đã sớm không cánh mà bay rồi, vừa ăn vừa vui thích cười lên, sau đó bắn vụn nát trong miệng ra nói với Tịch Lục: "Cậu thật là người tốt đó."

Tịch Lục cảm giác được ác ý từ thế giới khác, câm miệng không muốn nói chuyện với cô nàng.

Đâu có biết, sau khi nữ sinh kia ăn xong, lại bắt đầu líu ra líu ríu nói chuyện bên cạnh Tịch Lục, cô nàng nói: "Mẹ tớ nói, người tốt cả đời bình an, cậu có thể cho tớ ăn cậu chính là người tốt, tớ tên là Trì Tâm Tâm, tớ mười bảy tuổi, trong nhà tớ có một anh trai…"

Tịch Lục không thể nhịn được nữa ngắt lời Trì Tâm Tâm, nói: "… Khoan đã! Cậu nói tình huống nhà cậu cho tôi là thế quái gì?"

Trì Tâm Tâm nghiêng đầu, nghi ngờ nói: "Tớ không có mà, chúng ta không phải là bạn sao? Tớ chỉ nói với cậu, một chút tình huống nhà tớ thôi, chẳng lẽ không đúng sao?"

Tịch Lục một tay che lại mặt mình, quả thực không có cách nào tưởng tượng, nữ sinh như vậy lại có thể sống đến bây giờ, rốt cuộc cô nàng là sống được như thế nào?

Ngẩng đầu mệt mỏi, cậu nói: "Cái đó à, tôi và cậu không tính là bạn chứ, tôi đã cho cậu ăn một thứ rồi, bây giờ cậu có thể đừng quấn lấy tôi hay không." Lời tuy là có chút tổn thương người, nhưng là Tịch Lục không khỏi cảm thấy Trì Tâm Tâm này sẽ là một quả bom hạng nặng, cậu thật sự là không ứng phó được người như vậy.

Trì Tâm Tâm lại là một cái nghẹn ngào thật to, hu hu nói: "A, chúng ta không phải là bạn sao! Cậu là người tốt cho tớ đồ mà! Tuy rằng không phải là bánh bao thịt! Là bánh bao thịt càng tốt."

Tịch Lục: "…" Thần ơi, buông tha cho cậu đi.

Đương nhiên cứu vớt Tịch Lục không phải thần, là tiếng xe bus đến trạm.

Tịch Lục xuống xe nhanh chóng, lấy tốc độ chạy nước rút trăm mét vọt vào trường học, nghĩ rằng nữ sinh này hẳn là không đuổi kịp đâu nhỉ.

"Cậu chạy nhanh như vậy làm cái gì chứ? Cũng sẽ không đến muộn, a, thì ra cậu với tớ học cùng một trường, thật là có duyên mà."

Tịch Lục nhìn Trì Tâm Tâm chạy nhanh cùng một tốc độ với mình, vẻ mặt của cậu là như vậy —— ((( )!!!

Nữ sinh này là cái quái gì thế này!

Tốc độ chạy của Tịch Lục ở trong đám nam sinh không tính là quá nhanh, nhưng là không đến mức chậm lắm, nhưng là đối với nữ sinh mà nói, đây cũng quá không khoa học rồi nhỉ.

Lại thấy Trì Tâm Tâm dường như là đột nhiên nhìn thấy cái gì, phất phất tay với Tịch Lục, nói: "Tớ thấy được thần tượng của tớ rồi, tớ đuổi theo đây, ngày khác gặp nhá."

Nói xong, trong nháy mắt nhanh chóng tăng tốc bước chân, bỏ xa Tịch Lục ở phía sau.

Tịch Lục ở trong gió rét lạnh thấu xương, cảm giác được ác ý dày đặc.

Thế giới này đã không còn chỗ dung thân cho cậu sao?

Tịch Lục uể oải đi đến trường học, vừa đi vào trong lớp học, đã nhìn thấy chỗ ngồi của mình và chỗ ngồi của Chân Tần trong trong ngoài ngoài đầy ắp người, cậu sửng sốt, đi qua, không biết đã xảy ra chuyện gì, bèn vỗ vỗ một nữ sinh đứng ở trong đó nói: "Cái đó, có thể nhường một chút không?"

Nữ sinh có chút không nhịn được xua xua tay, cũng không quay đầu nói: "Chúng tôi đang muốn xin chữ ký của Chân Tần, nếu cậu muốn, thì xếp hàng, đừng chen ngang biết không?"

Tịch Lục: "…"

Cậu hướng về phía trong đám người gọi một tiếng: "Chân Tần, đi ra cho tôi."

Tiếng Chân Tần từ trong đám người truyền đến: "Ơ! Ai gọi tôi! Giọng này quen tai quá!"

Tịch Lục nói: "Tôi là anh trai Tịch Lục của ông."

Trong nháy mắt, người đứng ở đằng trước đều quay đầu lại, nhìn về phía Tịch Lục bên này.

Tịch Lục bị ánh mắt của bọn họ nhìn đến sợ hãi một trận nói: "Các bạn làm cái gì?"

Chân Tần xông từ trong đám người ra, một phát tóm lấy Tịch Lục, nói: "Rốt cuộc ông cũng tới rồi, Tịch Lục, ha ha ha ha ha."

Tịch Lục nhìn cậu ta, cho cái mặt đang cười ngây ngô của cậu ta, chính là một đấm, nói: "Cười cái gì mà cười, nói chuyện."

Chân Tần xoa xoa mặt bị đánh đau, nói: "Ông thật đúng là dám đánh mà, gương mặt này của tôi bây giờ cũng đáng giá tiền rồi, cẩn thận tôi kiện ông bắt ông bồi thường tiền cho tôi đấy."

Tịch Lục lé mắt nói: "Đừng lảm nhảm, nói chuyện nghiêm chỉnh."

Mắt Chân Tần sáng lóe trả lời: "Hôm nay khi ông đến trường, có cảm thấy tất cả đều thay đổi rồi hay không?"

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Không có."

Chân Tần sờ cằm nói: "Vậy không thích hợp mà, ảnh của chúng ta bây giờ đã là có thể thấy được khắp nơi rồi, bây giờ chúng ta nổi tiếng rồi! Ông biết chưa!"

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn đám người vây quanh chỗ ngồi của bọn họ, nói: "Những người đó ông xác định không phải ông thuê để tạo thế?"

Chân Tần cả giận nói: "Sao tôi có thể làm ra loại chuyện này?"

Tịch Lục: "… Vậy cho nên? Bây giờ chỗ ngồi của tôi cũng đã bị chiếm, ông nói làm sao bây giờ?"

Chân Tần cười rộ lên, nói: "Còn có thể làm sao, ông bảo bọn họ nhường cho ông một chút không được sao?"

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Các bạn có thể nhường một chút không?"

Tịch Lục vừa dứt lời, những người đó tự giác nhường ra một đường luôn, Tịch Lục đi qua, ngồi ở trên chỗ ngồi, lúc chuẩn bị nhét cặp sách vào trong ngăn bàn, lại phát hiện bên trong hình như có cái gì đó.

Cậu vừa lục lọi từ bên trong ra một cái, lập tức có rất nhiều thứ từ trong ngăn bàn của mình rơi xuống.

Có đồ ăn có món quà nhỏ cũng có phong thư gì gì đó.

Tịch Lục nhíu mày, nói với Chân Tần: "Ông nhét đồ của ông vào trong ngăn bàn của tôi làm cái gì?"

Chân Tần cười ha hả nói: "Tịch Lục, đây đều là người khác cho ông."

Tịch Lục sửng sốt.

Không đợi cậu kịp phản ứng, đám người vừa mới vây quanh Chân Tần, đã có hơn một nửa chuyển đến chỗ cậu, sau đó một nữ sinh cầm đầu đỏ mặt đưa tới một tờ giấy.

Tịch Lục: "… Làm gì?"

Nữ sinh càng đỏ mặt hơn, nói: "Ký… Ký… Ký tên…"

Tịch Lục còn chưa có giác ngộ từ trong sự kiện mình đã trở thành thần tượng vườn trường, cậu sững sờ nhận lấy tờ giấy trong tay nữ sinh, sau đó một nét vạch một cái viết tên của mình lên, sau khi đưa cho bọn họ, lại có một người đi lên, Tịch Lục tiếp tục ký.

Sau khi qua lại mấy chục người như thế, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Những người đó lại bắt đầu từ từ tản ra.

Chân Tần vui vẻ í a í ử một khúc nhạc, tâm tình không tệ.

Tịch Lục ngây ngẩn nhìn cậu ta, nói một câu: "Chân Tần, cho nên nói, bây giờ chúng ta là nổi tiếng rồi sao?"

Chân Tần nói: "Đó là dĩ nhiên rồi, mặc dù chỉ là nổi tiếng ở bên trong thành phố D, nhưng là tôi tin tưởng không qua bao lâu nữa, chúng ta sẽ khiến cho cả nước đều biết, tôi tên là Chân Tần, ông tên là Tịch Lục."

Tịch Lục không lên tiếng rồi.

Nói thật, cậu vốn chỉ là muốn kiếm thêm thu nhập, hoàn toàn không nghĩ tới tầng thứ này, cậu không có bao nhiêu vui mừng.

Tịch Lục cũng không phải muốn nổi tiếng, cậu cảm thấy mình căn bản là không thích hợp với nghề này, cậu vốn là chuẩn bị học tập cho giỏi, sau đó thi đại học tốt, sau khi tốt nghiệp thì làm việc ổn định là được rồi.

Đến bây giờ cậu chỉ cảm thấy rất phiền toái.

Chỉ là một việc ký tên, đã khiến cho cậu quá phiền rồi.

Tịch Lục nhăn nhó, nhìn bảng đen.

64. Chương 64

Còn may mấy ngày này nằm ở trên giường, Tịch Lục dựa vào móc phơi quần áo coi như là đọc được một chút sách, dựa theo tiến độ chương trình học, vậy mà tự học xong cả chương trình học mấy ngày này và cả tháng sau, khi nhìn giáo viên giảng bài giao đề ở trên bục giảng, Tịch Lục lập tức nhìn ngay ra đáp án, loại cảm xúc tự hào này, làm cho cậu không kiềm hãm được muốn đi tìm Chân Tần biểu đạt một chút.

Lúc quay đầu, Chân Tần đang cầm di động, lén lén lút lút gửi tin nhắn.

Khi cậu đang muốn đụng đụng Chân Tần.

Giáo viên trên bục đã phát hiện Chân Tần trước một bước, kêu lên: "Chân Tần, cậu đứng lên nói một chút cách giải đề này."

Chân Tần sửng sốt, cầm điện thoại bỏ vào trong ngăn bàn, bỏ vội, lập tức tiếng vang vô cùng lớn, không cần nghĩ cũng biết cậu ta làm cái gì ở bên dưới.

Thầy giáo này nghiêm khắc nổi tiếng, mặt thoáng cái đen lại rồi.

Lúc Tịch Lục nghĩ có nên đưa đáp án cho Chân Tần hay không, Chân Tần chớp mắt, nhìn nhìn đề bài trên bảng đen, sau đó mạch suy nghĩ rõ ràng nói ra toàn bộ quá trình giải đề bài này, thậm chí tính nhẩm ra kết quả cuối cùng.

Tịch Lục nhìn nhìn quá trình giải đề lộn xộn của mình trên giấy, trầm mặc rồi.

Thầy giáo cũng sửng sốt vài giây.

Cuối cùng Chân Tần nói: "Thưa thầy, em trả lời đúng rồi, có thể ngồi xuống chưa?"

Thầy giáo gật gật đầu, quay đầu, tựa hồ còn có chút chưa hồi phục lại bình thường.

Chân Tần tiếp tục cầm di động công khai chơi ở bên dưới.

Tịch Lục yên lặng ngẩng đầu lên nghiêm túc nghe giảng bài, quả nhiên núi cao còn có núi khác cao hơn, cậu không nên kiêu ngạo tự mãn, càng không nên nói học tập gì đó cùng một thiên tài.

Đợi đến khi tiếng chuông tan học vang lên, mắt thấy lại là một đám người muốn qua đây, Chân Tần kéo Tịch Lục vèo cái chạy đi.

Lúc chạy tới phụ cận WC, Tịch Lục một phát bỏ tay Chân Tần ra, nói: "… Làm cái gì, làm đến mức y như là hai chúng ta muốn bỏ trốn."

Chân Tần nói: "Đây có cái gì chứ, ông cũng không biết trong trường học có bao nhiêu thiếu nữ sinh nói hai chúng ta là một đôi."

Tịch Lục vốn đang nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ, vào lúc nghe được những lời này của Chân Tần, chợt quay đầu lại.

Chân Tần tiếp tục cười nói: "Ảnh hai chúng ta không phải là chụp một bộ sao? Chỉ vấn đề rốt cuộc hai chúng ta ai là công ai là thụ, nữ sinh đã thảo luận rất nhiều lần rồi."

Tịch Lục: "… Cho nên kết luận."

Chân Tần nhíu mày, hơi mất hứng, nói: "Được rồi, tôi thua ông rồi, bởi vì đa số người cho là tôi là thụ, ông là công."

Tịch Lục: "…"

Chân Tần nói: "Thật ra Tịch Lục, tôi chỉ là qua đây nói cho ông biết một sự kiện."

Tịch Lục sửng sốt, nói: "Chuyện gì?"

Chân Tần nói: "Tôi và Trương Giai ngon rồi."

Tịch Lục móc móc lỗ tai, hỏi vặn lại: "Cái gì?"

Gương mặt da dày kia của Chân Tần, đỏ lên, nói: "Tôi và Trương Giai ngon rồi."

Tịch Lục ngẩn người, suy tư nói: "Trương Giai Hảo là ai thế? Ông và cậu ấy làm sao?"

(Tôi và Trương Giai ngon rồi = ngã hòa Trương Giai hảo liễu, bạn 6 cắt thành Trương Giai Hảo)

Chân Tần cả giận nói: "Là Trương Giai, Trương Giai ở lớp chúng ta."

Tịch Lục suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng sáng tỏ gật gật đầu, nói: "Như vậy à, Trương Giai à, ông và cậu ấy ở cùng một chỗ à." Cậu ngược lại là không có nhiều ngạc nhiên lắm, trước đó cậu đã cảm thấy Chân Tần hình như rất để ý Trương Giai, có đôi khi thậm chí sẽ chủ động đi lên giúp đỡ, Trương Giai ở trong giờ thể dục, thường xuyên sẽ để tầm mắt ở trên người Chân Tần.

Những chi tiết này, Tịch Lục làm người đứng xem, cũng sớm đã nhìn thấy rõ rành rành rồi.

Chỉ là cậu không muốn nói toạc ra mà thôi.

"Như vậy, bây giờ ông tìm tôi ra ngoài là muốn làm cái gì?"

Chân Tần nói: "Chính là, tôi muốn hẹn hò với Trương Giai, nhưng là không biết đi chỗ nào mới tốt, ở trong lớp học lại không tiện nói, tôi bèn kéo ông ra ngoài nói chuyện."

Tịch Lục nhíu mày, trả lời: "Vì sao không tiện nói?"

Chân Tần nói: "Trương Giai nói bây giờ tôi nổi tiếng rồi, quan hệ của hai người chúng tôi, vẫn là không nên công khai thì tốt hơn."

Tịch Lục: "… Phốc, còn chơi yêu bí mật."

Chân Tần trả lời: “Nói chuyện chính, ông cảm thấy tụi tôi đi chỗ nào thì tốt hơn?”

Tịch Lục suy tư, cuối cùng nói: “Bảo tàng liệt sĩ thế nào?”

Chân Tần: “… Đùa tôi à?”

Tịch Lục trả lời: “Tôi về thành phố A, chính là cùng Trần Giới, đi bảo tàng liệt sĩ.”

Chân Tần nói: “… Thật may Trần Giới vậy mà không quăng cho ông một cái tát.”

Tịch Lục: “… Biến.”

Ánh mắt Chân Tần đột nhiên sáng lên, nói với Tịch Lục: “Trương Giai tới, ông đi qua một bên, ta muốn nói chuyện phiếm cùng cô ấy ở WC, nơi này an toàn nhất, tuyệt đối sẽ không bị quấy rầy.”

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần một cái, cậu cảm thấy Chân Tần cũng không kém mình bao nhiêu.

Chẳng qua, cậu lương thiện hiểu ý người, vẫn là thức thời rời đi.

Lúc đi qua, nhìn thấy Trương Giai đi tới, nhìn kỹ, cô tựa hồ biết làm dáng hơn trước một chút, cả người thoạt nhìn cũng sáng sủa hơn trước kia rất nhiều, quả nhiên yêu đương làm cho người ta vui vẻ mà.

Tịch Lục lấy điện thoại di động ra, nhìn ảnh Trần Giới bên trên.

Cậu vẫn là bị vây trong tình yêu đơn phương đó.

Chỉ là mới vừa đi ra, Tịch Lục đã cảm giác được tầm mắt của những người khác, nếu không phải là Chân Tần nói, cậu cũng sẽ không ý thức được người xung quanh đều đang nhìn mình.

Tịch Lục kiên trì đi về phía trước.

Giống như là tình huống khi trở về trường học ở thành phố A, chỉ cần cậu đến trường, rất nhiều người đều sẽ nhìn cậu, sau đó bắt đầu thì thầm khe khẽ.

“Tịch Lục ư? Làm ra loại chuyện này làm sao dám đến trường học chứ?”

“Đáng sợ nhỉ, loại người này vì sao còn có thể ở trong trường học chứ.”

“Trần Giới cũng quá đáng thương nhỉ, bị loại người này quấn lấy, đầu không bình thường.”

…

Nói không để ý, đó là giả, những lý do chống đỡ Tịch Lục đi đến trường học đơn giản là bởi vì Trần Giới.

Khó chịu, Tịch Lục cảm thấy được cảm giác nôn nóng từ tận trong lòng, cậu muốn nhanh chóng trở lại lớp học, tốc độ bước chân hơi nhanh, không cẩn thận đụng phải một nữ sinh.

Sau đó nữ sinh kia ngã luôn xuống…

Không sai, cứ như vậy mà ngã xuống.

Tịch Lục: “…”

Cậu ngồi xổm xuống vươn tay đẩy đẩy nữ sinh kia, nói: “Cậu làm sao vậy?”

Mặt nữ sinh ụp vào đất, hồi lâu không có trả lời, chỉ là sau mấy giây, cô nàng lặng lẽ lên tiếng nói: “Tớ đói!”

Tịch Lục: “…”

Cậu đứng dậy, lập tức muốn chạy ngay, chân lại bị Trì Tâm Tâm kéo.

Một tiếng kêu rên vang lên ——

“Tớ đói!”

Tịch Lục: “…” Đù má mày.

Tịch Lục nhận mệnh bỏ một miếng Snickers khác trong túi vào trong tay Trì Tâm Tâm.

Trì Tâm Tâm lập tức nhanh nhẹn ngồi từ trên mặt đất dậy, sau khi ăn xong Snickers bằng tốc độ cao, liếm liếm miệng, ngẩng mặt lên, khi nhìn thấy Tịch Lục, mắt sáng lên, nói: "Là cậu!"

Tịch Lục: "…" Thật là phiền quá, phiền quá, phiền quá.

Trì Tâm Tâm khôi phục tinh thần rồi, liền đuổi theo Tịch Lục nói: "Aiz, cậu là lớp nào, tớ đã nói mà, sáng sớm hôm nay người trên bảng quảng cáo ở trạm xe, chính là cậu đúng không, vì sao cậu lại lừa tớ? Cậu rõ ràng chính là người mẫu mà."

Tịch Lục nhíu mày: "…Cậu phiền quá."

Trì Tâm Tâm cũng không giận, tiếp tục nói: "Đừng phiền đừng phiền, tớ là Trì Tâm Tâm lớp mười một, cậu là lớp mấy?"

Tịch Lục cao quý lạnh lùng nhìn cô nàng một cái, nói: "Không biết."

Trì Tâm Tâm sửng sốt, nói: "Cậu không biết à? Không biết có cần tớ đưa cậu về lớp của các cậu hay không, sao cậu đần như vậy thế, ngay cả lớp của mình cũng không biết ở nơi nào?"

Tịch Lục: "…" Tôi thật sự không ứng phó nổi người như vậy mà.

Nên nói là ngu tự nhiên hay là đần tự nhiên đây?

Trì Tâm Tâm nhìn nhìn xung quanh Tịch Lục, cuối cùng nói: "Cậu không ở cùng Chân Tần sao?"

Tịch Lục trả lời: "Cậu tìm cậu ấy có việc gì sao?"

Trì Tâm Tâm hất mặt lên, lấy ra một phong thư màu hồng của mình, nói: "Dĩ nhiên, tớ muốn tỏ tình mà, tớ cực kỳ thích Chân Tần, cậu ấy là thần tượng của tớ!"

Tịch Lục: "…" Chân Tần, ông cũng đủ đáng thương rồi.

"Bị Trì Tâm Tâm kia quấn lên rồi đó, thật đáng thương, đầu Trì Tâm Tâm kia có vấn đề đi, chỉ cần người khác đối tốt với nó một chút, là nhào lên luôn, nhất định là đứa ngu nhỉ."

"Đúng vậy, thiếu đầu óc đi."

"Thấy không, mặt Tịch Lục cũng đen rồi, nó lại vẫn như vậy."

Tịch Lục sững sờ tại chỗ, nghe thấy thanh âm bàn tán của những người đó ở xung quanh.

Giống cậu.

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Cậu đừng đi lung tung, về lớp mình đi, bây giờ Chân Tần có việc, còn có tỏ tình mà nói, vẫn là bỏ đi, Chân Tần có bạn gái rồi."

Cậu xoay người, còn chưa đi được mấy bước.

Đã nghe thấy tiếng khóc xé gan xé ruột của Trì Tâm Tâm.

Tịch Lục: "…"

Tác giả có lời muốn nói: canh thứ hai =-=, lại một tiếng Quốc Khánh vui vẻ, sau đó Trì Tâm Tâm này không phải nữ phụ, cô nàng sẽ là bạn nữ giới của Tịch Lục =-=… Phần trung học tiếp qua hơn mười chương sẽ kết thúc, sau đó =-= chúng ta chuyển đến đại học, bắt đầu nói yêu đương.

65. Chương 65

"A!!!! Cậu gạt tôi! Cậu gạt tôi!!! Đây không phải là sự thật!!!" Tiếng kêu rên của Trì Tâm Tâm hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của học sinh xung quanh qua, Tịch Lục vốn định không để ý đến cô nàng, làm bộ như

không quen biết, nhưng là cô nàng cứ đứng ở đó khóc không ngừng, cuối cùng Tịch Lục bước nhanh đi qua, đen mặt lôi kéo Trì Tâm Tâm đi về phía lớp học của cô nàng.

Trì Tâm Tâm xoa mắt, ở phía sau khóc không ngừng.

Tịch Lục kéo Trì Tâm Tâm đến lớp học của cô nàng, sau đó đẩy vào.

Lúc xoay người sắp đi, nhưng lại bị Trì Tâm Tâm phắt cái kéo lại, Trì Tâm Tâm khóc đỏ hai mắt, nói với Tịch Lục: "Cậu nói Chân Tần có…"

Tịch Lục một tay bịt miệng Trì Tâm Tâm, nói: "Cậu đừng nói cho người khác khắp nơi, Chân Tần không hi vọng người khác biết được, tôi chỉ là muốn để cho cậu hết hy vọng mới nói."

Trì Tâm Tâm ngây ngốc nhìn Tịch Lục.

Nước mắt vẫn là từ trong hốc mắt chảy xuống không kìm nén được, cô nàng nói: "Tớ không có bạn, cho nên sẽ không nói cho người khác biết, tớ chỉ là tớ thích Chân Tần, tớ khó chịu, tớ muốn khóc mà thôi, cậu không hiểu tớ."

Tịch Lục có chút không hiểu nữ sinh trước mắt này lắm, Chân Tần rõ ràng không biết cô nàng, nhưng cô nàng có thể vì cậu ta mà khóc thành người đầy nước mắt như vậy, giống như là Chân Tần đã xâm nhập vào tận xương tủy của cô nàng.

Trì Tâm Tâm nhếch môi, khóc lớn nói: "Bắt đầu từ trước đây tớ đã rất thích cậu ấy rồi, hồi tiểu học, hồi cấp hai, ngay cả cấp ba cũng là như vậy, tớ thích cậu ấy rất nhiều năm rồi."

"Chỉ là, cậu ấy chưa bao giờ biết."

Cậu nghĩ, Trì Tâm Tâm này có phần giống cậu nhỉ.

Dường như là một phiên bản của cậu.

"Tịch Lục quen biết đứa quái thai Trì Tâm Tâm này sao?"

"Trời ạ, khóc lớn trước mặt nhiều người như vậy, là vì để được đồng tình sao? Cảm thấy mình rất đáng yêu sao? Làm sao bây giờ, tôi nhìn nó như thế nào cũng không vừa mắt."

…

Tịch Lục nhíu mày, có chút phiền chán nhìn một vòng đám con gái kia.

Chính là lời đồn nhảm vô căn cứ như vậy, chính là những lời nhàm chán này, chỉ là bọn họ muốn làm chuyện mình thích mà thôi, vì sao phải gặp phải lời chửi bới, vu vạ của đám người kia?

Ở điều kiện tiên quyết không có thương tổn bọn họ, vì sao không thể làm chuyện khiến cho mình vui vẻ?

Tịch Lục nhìn Trì Tâm Tâm, nói: "Vậy thì khóc đi, suy cho cùng cậu thích Chân Tần lâu như vậy, là tôi mà nói, nhất định giống như cậu."

Nếu Trần Giới có người trong lòng, hơn nữa sánh đôi với hắn ta.

Tịch Lục đại khái cũng sẽ giống như Trì Tâm Tâm, tuy rằng không đến mức gào khóc, nhưng là…

Căn bản cũng không có cách nào tưởng tượng.

Trì Tâm Tâm nhìn Tịch Lục, nức nở nói: "Đồng bệnh tương liên!"

Tịch Lục nhún vai, phất phất tay với Trì Tâm Tâm, nói: "Mau lên lớp, tôi về lớp đây."

Trì Tâm Tâm nhìn bóng lưng Tịch Lục, yên lặng dụi dụi mắt, không nhìn ánh mắt khác thường của những người xung quanh, cô nàng ngồi vào vị trí của mình, ôm thư tình mình đã viết xong từ lâu, lệ rơi đầy mặt.

Thế giới này luôn trình diễn, tình tiết anh yêu tôi, tôi lại không yêu anh, hai bên đều có tình, quả nhiên là quá khó khăn rồi.

Tịch Lục nhíu mày, vươn tay, nhìn chiếc nhẫn màu bạc trên ngón tay mình, sau đó lắc lắc đầu, không suy nghĩ thêm những chuyện này nữa, tự nói với mình chỉ cần suy nghĩ chuyện trước mắt thôi.

Loại cảm giác tự mình lừa mình này.

Tịch Lục nghĩ, thật đúng là lừa mình dối người mà.

Cậu thậm chí ngay cả Trì Tâm Tâm cũng không bằng.

…

Trong một khoảng thời gian sau đó, mỗi ngày khi Tịch Lục đi học, đều sẽ gặp Trì Tâm Tâm, hơn nữa mỗi một lần Trì Tâm Tâm nhìn thấy cậu đều sẽ gào một câu: "Tớ đói."

Tịch Lục: "…" Có một loại cảm giác mình đang nuôi một con chó cưng.

Cầm đồ ăn mình mua yên lặng quăng cho cô nàng ăn.

Trì Tâm Tâm bày tỏ tình cảm của cô đối với Chân Tần sẽ vẫn tiếp tục, cô cũng sẽ không đi phá hoại mối quan hệ của Chân Tần và Trương Giai, sẽ chỉ yên lặng nhìn chăm chú vào Chân Tần.

Đương nhiên cô nàng nhìn chăm chú, làm cho Tịch Lục một mặt máu.

Chính là nhìn thấy Chân Tần là yên lặng đi theo sau người ta, cầm di động đột nhiên mà chụp ảnh, hoặc chính là mua một đống đồ ăn lớn, thèm đến một mặt nước miếng, còn muốn nhét vào trong ngăn bàn của Chân Tần.

Tịch Lục: "…"

Sau khi cậu kể chuyện này cho Trứng Lùn, phản ứng đầu tiên của Trứng Lùn chính là ——

Đã xuất hiện, Tịch Lục phiên bản nữ.

Tịch Lục nhìn Trì Tâm Tâm bên cạnh bởi vì nhìn thấy Chân Tần mà chảy nước miếng, yên lặng chảy xuống hai hàng mồ hôi lạnh, cậu nổi giận, nói: "Sao tao có thể giống như cậu ta?"

Trứng Lùn trả lời: "Không, mày càng thêm nghiêm trọng hơn cậu ta."

Tịch Lục: "…" Cúp điện thoại rất dứt khoát.

Có một ngày, Chân Tần nhắc tới Trì Tâm Tâm với Tịch Lục, Chân Tần đoán chừng là thuận miệng nói một câu: "Tịch Lục, nghe nói ông qua lại rất gần với một nữ sinh, cô nàng là ai thế?"

Tịch Lục đen mặt, nhìn về phía Chân Tần, trong lòng mặc niệm, còn không phải đều là bởi vì ông.

Lý luận của Trì Tâm Tâm là, chỉ cần quấn lấy Tịch Lục, có thể tranh thủ được một tí ánh mắt của Chân Tần.

Tịch Lục gọi cái này là mơ mộng hão huyền, nhưng mà vẫn không tự chủ chấp nhận hành vi của cô nàng.

Trì Tâm Tâm dũng cảm hơn mình.

Tịch Lục tìm một cơ hội, giới thiệu Trì Tâm Tâm cho Chân Tần.

Ngược lại là không có nghĩ tới, Chân Tần và Trì Tâm Tâm vậy mà tán gẫu rất rôm rả, nếu Trì Tâm Tâm không lắp bắp đỏ mặt mà nói, hết thảy thật ra cũng rất tốt đẹp.

Thỉnh thoảng, lúc Trì Tâm Tâm gào khóc với Tịch Lục tớ đói bụng, Chân Tần cũng sẽ cười khanh khách đưa đồ ăn nữ sinh tặng trong ngăn bàn cho Trì Tâm Tâm.

Chỉ là Chân Tần không biết, đám đồ ăn kia phần lớn đều là Trì Tâm Tâm vụng trộm nhét vào.

Đối với cái loại đại ăn hàng Trì Tâm Tâm mà nói, đồ ăn cô nàng cho là tốt nhất, tặng cho người mình thích nhất, cô nàng cảm thấy là chuyện nên làm.

Tịch Lục nhìn ở trong mắt, lắc lắc đầu.

Trong mắt Chân Tần chỉ có Trương Giai, mà trong mắt Trì Tâm Tâm chỉ có Chân Tần, trong mắt Trương Giai mắt lại có cái gì… Quan hệ tay ba này, Tịch Lục cũng là say rồi.

Làm người đứng xem, Tịch Lục bày tỏ cậu muốn xem màn biểu diễn hoàn chỉnh.

Thời gian trôi qua trong đùa giỡn ầm ĩ, Tịch Lục và Chân Tần vẫn làm người mẫu riêng của công ty Mễ Chính, tiền lương càng ngày càng cao, tùy theo lời mời của một vài tập chí mà đến, vừa học tập vừa kiếm thêm thu nhập, đối với Tịch Lục mà nói cũng không tệ, chỉ là đi ra ngoài gì đó không tiện, đi trên đường sẽ chợt có người nhìn chằm chằm, có đôi khi cũng sẽ có người đi tới xin kí tên.

Tịch Lục đối với điều này vô cùng không hài lòng, trái lại Chân Tần, đó là khá đắc ý, đi trên đường, ước gì người ta nhận ra cậu ta.

Bởi vì chuyện làm người mẫu này, nhân khí của Tịch Lục cũng bắt đầu bùng nổ, sẽ có nữ sinh ngoài sáng trong tối thổ lộ, chẳng qua mỗi lần Tịch Lục đều sẽ hất mặt lên, lạnh lùng từ chối, nói mình đã có người trong lòng rồi.

Phong cách ảnh của Tịch Lục là đi theo con đường cao quý lạnh lùng, cũng bởi vì như vậy không ít người đã nói Tịch Lục giống như trên ảnh, thoạt nhìn không dễ đến gần lắm.

Sau khi nghe thấy vậy, Tịch Lục đổ mồ hôi, cũng tốt, cao quý lạnh lùng cũng hơn bệnh xà tinh nhỉ.

Trước khi nghỉ hè, thành tích của Tịch Lục giữ vững ổn định vị trí top hai mươi của lớp, tuy rằng không tính là quá tốt, nhưng thái độ của chủ nhiệm lớp đối với cậu đã hòa dịu dần dần, về phần Trương Lỗi Dã kia, không qua bao lâu cũng bởi vì gây chuyện ở trong trường học bị hiệu trưởng đuổi rồi, sự thật chứng minh, người ngang ngược càn quấy cho dù là có tiền cũng không nhịn được.

Ngày nghỉ chỉ có hơn mười ngày, những ngày còn lại đều là phải học thêm, dù sao bọn họ đã là học sinh lớp mười hai tiêu chuẩn rồi.

Khi Tịch Lục suy nghĩ có nên đi thành phố A thăm Trần Giới hay không, lại nhận được một tin tức tốt

---

Sắp tới thành phố D sẽ tổ chức giải thi đấu bơi lội nghiệp dư dành cho học sinh trung học phổ thông toàn quốc, đến lúc đó sẽ có rất nhiều trường học đăng ký tham gia, mà trường học trước đây Tịch Lục học ở thành phố A đã đăng ký từ rất sớm.

Nói cách khác, Trần Giới sắp tới rồi!

Tịch Lục hưng phấn đến lông mày cũng sắp bay lên rồi, thậm chí không có suy nghĩ nhiều, cầm điện thoại di động lên bấm số điện thoại của Trần Giới, lúc trước có vô số lần cậu có xúc động muốn gọi điện thoại cho Trần Giới, nhưng đến cuối cùng ấn xuống nút kết nối, đầu điện thoại bên kia truyền đến tiếng tút tút, mỗi một tiếng đều làm cho hô hấp của Tịch Lục gấp gáp.

Sau đó giọng nói Trần Giới từ bên kia truyền tới, cô nói: "A lô?"

Mấy tháng rồi, lại là mấy tháng, không có nghe thấy giọng nói này rồi, trong nháy mắt Tịch Lục kích động này tay cầm điện thoại cũng bắt đầu run rẩy lên.

"Trần… Trần… Trần Giới!" Bởi vì quá kích động, câu nói đầu tiên, đầu lưỡi của Tịch Lục lại bắt đầu líu rồi.

Cậu vươn tay ảo não vỗ vỗ đầu mình.

Tác giả có lời muốn nói: =-= canh thứ hai vẫn không viết… (uy

Tôi lăn đi viết =-=

66. Chương 66

"Tịch Lục à?" Trần Giới nhẹ nhàng cười lên, nói.

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Đúng vậy, Trần Giới, cậu biết giải thi đấu bơi lội toàn quốc này không? Cậu có tham gia không?" Lúc cậu hỏi một câu cuối cùng, trong giọng nói mang theo thấp thỏm còn có một chút kích động.

Trần Giới nói: “Giải thi đấu toàn quốc?”

Vừa nghe những lời này của Trần Giới, trong lòng Tịch Lục lạnh đi một nửa, cảm giác giống như Trần Giới không biết giải thi đấu này, vậy thì không phải là có nghĩa cô sẽ không tới thành phố D sao?

Câu tiếp theo Trần Giới lại kéo Tịch Lục từ địa ngục đến thiên đường trong nháy mắt, cô nói: “Giải thi đấu toàn quốc tôi không rõ lắm, chẳng qua gần đây nhà trường có đăng ký tham gia một giải thi đấu, những việc cụ thể còn chưa có nói với chúng tôi.”

Tịch Lục chợt nhảy nhót lên ngay tại chỗ, thật tốt quá, sau đó cậu giương môi lên nói: “Giải thi đấu kia phải tới thành phố D, Trần Giới, khi tới nhất định gọi điện thoại cho mình, mình dẫn cậu đi chơi khắp nơi.”

Trần Giới cười cười, nói: “Vậy được, tôi nhất định sẽ đi.”

“Trần Giới, đi nhà sách không?” Bên cạnh, một giọng con gái từ trong loa điện thoại truyền tới.

Tịch Lục sợ quấy rầy đến Trần Giới, bèn lập tức nói: “Trần Giới, vậy cậu đi làm việc đi, lúc đến mình lại gọi điện thoại cho cậu.”

Trần Giới nghe giọng nói của Tịch Lục ở đầu điện thoại bên kia, hơi hơi cong khóe mắt lên, sau đó nói: ” Được, tôi cúp máy đây.”

Cho đến sau khi trong loa truyền đến tiếng tút tút tút, Tịch Lục mới bỏ điện thoại vào trong túi một lần nữa, ngẩng mặt, tâm tình quả thực là vô cùng tốt.

Từ Phương nghiêng mặt qua nhìn Trần Giới, nói: “Tâm tình cậu hôm nay thoạt nhìn không tệ.”

Trần Giới ngẩn người, sau đó rũ mắt xuống, cười cười, nói: “Ừm.”

Từ Phương nhìn di động Trần Giới cầm trong tay, cô nghĩ, người trò chuyện với Trần Giới bên kia, hẳn là rất quan trọng nhỉ, bằng không cũng sẽ không nói mấy câu đã làm cho Trần Giới trở thành như vậy.

…

Tịch Lục vừa trải qua ngày nghỉ ngắn ngủi của mình, vừa nhón chân trông ngóng giải thi đấu bơi lội, mắt thấy tới gần đến ngày thi đấu, Chân Tần lại mang cho Tịch Lục một tin tức tốt.

Nói cách khác, có một nhà máy chocolate tên tuổi rất lớn vừa ý hai người cậu và Chân Tần, muốn để cho hai người bọn họ cùng nhau quay quảng cáo, thù lao rất hậu hĩnh, hơn nữa quảng cáo sẽ phát ở các kênh truyền hình lớn, dùng lời Chân Tần để nói, loại cơ hội nổi tiếng này quá tốt, cho dù là không cho thù lao cũng muốn chụp.

Nhưng là sau khi Tịch Lục nghe được, lại một hơi từ chối.

Nguyên nhân không có gì khác, chỗ nhà máy Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đã tốt lên, hai người bọn họ hi vọng mình đặt trọng tâm ở trên phương diện học tập, kiếm tiền gì đó có thể sau này hãy nói, quan trọng nhất là ngày quay quảng cáo chocolate, vừa lúc cùng ngày với giải thi đấu bơi lội của Trần Giới.

Thái độ của Tịch Lục rất quyết đoán, vì giải thi đấu bơi lội của Trần Giới, cho dù là cho nhiều tiền hơn nữa cũng không đi.

Chân Tần giận đến mức trực tiếp muốn đi lên cho cậu một cái tát, cậu ta nói: “Ông là đứa ngốc sao? Không phải là không có biện pháp gặp mặt, chờ ông nổi tiếng rồi kiếm được càng nhiều tiền rồi, mỗi ngày ông đi gặp cô ấy cũng không có vấn đề gì, ông xem Trương Giai có thế đâu, cô ấy rất rất hiểu tôi, bảo tôi hết thảy đều lấy công việc làm trọng, huống hồ Trần Giới kia cũng không phải là bạn gái của ông, ông khẩn trương cái gì.”

Tịch Lục yên lặng ngẩng đầu nhìn Chân Tần, sau đó trả lời một câu, nói: “Chẳng lẽ Trương Giai nói như vậy, ông liền thật sự cho rằng cậu ấy sẽ không khổ sở sao?”

Chân Tần bị nghẹn một câu cũng không phản bác được.

Trương Giai làm hậu thuẫn của Chân Tần, một mực yên lặng ủng hộ cậu ta, Tịch Lục nhìn ở trong mắt, nếu như nói muốn xếp hàng một thứ tự trong thế giới của Chân Tần mà nói, như vậy nổi tiếng nhất định là xếp thứ nhất, mà tình cảm nhất định là kém hơn.

Chân Tần tức giận đến đi đi lại lại, chủ yếu là đối phương yêu cầu nhất định phải hai người bọn họ đồng thời tham gia quay, bằng không cậu ta cũng sẽ không gấp gáp như vậy.

Tịch Lục thì lật tờ lịch, trong lòng tính toán có mấy ngày nữa có thể nhìn thấy Trần Giới rồi, thật tuyệt mà.

Lúc về đến nhà, Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên, một người nằm trên ghế sa lon xem tv, mà một người khác úp mặt ở trên máy tính chơi đấu địa chủ, tuy rằng nhà nhỏ đi, nhưng là trong nhà đã lại có sức sống ban đầu.

Tịch Lục giương môi lên, trên khuôn mặt tuấn tú mang theo một vẻ cười ngây ngô.

Lúc Tịch Nam Phương nghiêng đầu, liền nhìn thấy cái dạng ngu ngốc kia của Tịch Lục, cau mày, nói: "Mày cười cái gì mà cười, y như thằng ngốc, đúng rồi, trong nhà máy có con gái của người làm thuê muốn xin chữ ký của mày, mày ký cho người ta một cái… Aiz, thật không biết, mày là nổi tiếng được như thế nào."

Tịch Lục cười lên, nói: "Đây còn không phải là gen tốt đẹp của bố và mẹ con."

Tịch Nam Phương nghe vậy, kiêu ngạo hất mặt lên, nói: "Biết là tốt."

Lục Quyên Quyên đang đấu địa chủ đấu đến khí thế ngất trời, cũng không có nhàn rỗi đấu võ mồm với Tịch Nam Phương.

Tịch Lục đến bàn ăn, ăn cơm Lục Quyên Quyên đã sớm nấu xong đến không còn một hạt.

Tịch Nam Phương nằm trên ghế sa lon, nhận một cú điện thoại, chưa nói vài câu, ông đã nhìn Tịch Lục đang ăn cơm một cái, Tịch Lục cũng không có phát hiện Tịch Nam Phương đang nhìn cậu, cậu tiếp tục đang đấu tranh với đùi gà trong đĩa.

Tịch Nam Phương cuối cùng gật gật đầu, nói: "Được, nếu như vậy, tôi nhất định sẽ bảo nó đi, trước đó cũng làm phiền các anh rồi."

Tịch Lục ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Tịch Nam Phương, dùng giấy xoa xoa tất cả dầu mỡ trên miệng mình, lúc đang chuẩn bị trở về phòng mình học bài, lại bị Tịch Nam Phương gọi lại.

Tịch Nam Phương nói: "Tịch Lục, vì sao con muốn từ chối quay quảng cáo?"

Tịch Lục ngẩn người, quay đầu, hỏi: "Bố, sao bố lại biết?"

Tịch Nam Phương nói: "Đối phương gọi điện thoại tới, nói hi vọng con tham gia, hơn nữa nghe nói Chân Tần rất muốn đi, con không đi, vì sao?"

Tịch Lục đỏ mặt, nói: "Không tại sao!"

Tịch Nam Phương nhíu mày, nói: "Vậy con hãy tham gia đi, tuy rằng bố và mẹ con không phải là tán thành con làm nghề này lắm, chẳng qua bây giờ là nghỉ hè, Chân Tần đã giúp con không ít việc nhỉ? Làm người phải phúc hậu."

Tịch Lục cúi đầu, nhìn giày đá bóng của mình, quả thật Chân Tần giúp mình không ít, lần này là Chân Tần tha thiết ước mơ, nếu như mình không đi, cũng chính là có nghĩa, bỏ lỡ một lần cơ hội có thể nổi tiếng.

Tịch Nam Phương còn nói thêm: "Đối phương nói, thời gian quay chỉ là chín giờ đến mười hai giờ sáng, những thời gian khác sẽ không làm chậm trễ thời gian của các con…"

Tịch Lục chợt ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, nói: "Nhân tính hóa như vậy, vậy được, con đi."

Tịch Nam Phương sửng sốt, đang suy nghĩ có cái gì không đúng, sau đó hỏi: "Sau mười hai giờ con muốn đi làm cái gì?"

Tịch Lục đỏ mặt, nói với Tịch Nam Phương một câu: "Bí mật." Rồi vọt vào trong phòng mình luôn.

Tịch Nam Phương nói với bà vợ mình: “Quyên Quyên à, sao anh cảm thấy Tịch Lục như là có bạn gái? Không thích hợp mà.”

Lục Quyên Quyên chuyển động con chuột nhanh chóng, nhìn quân bài bên mình vừa phát xuống, trả lời: “Có bạn gái sao? Lộc Lộc nhà chúng ta đẹp trai như vậy, không có bạn gái cũng không khoa học mà.”

Tịch Nam Phương nói: “Nhưng mà, bây giờ nó còn chưa đến mười tám tuổi mà.”

Lục Quyên Quyên không nhịn được trả lời một câu, nói: “Anh không xem trong TV có nhiều trẻ con tiểu học cũng đã nói chuyện yêu đương sao? Đây không phải rất tốt sao? Tịch Lục chuyển dời trọng tâm từ chỗ Trần Giới bên kia, làm một đứa trẻ bình thường không tốt sao? Chỉ cần đừng quá trớn, chúng ta mở một con mắt nhắm một mắt chẳng phải là được rồi.”

Tịch Nam Phương ngẩn người, cuối cùng cảm thấy Lục Quyên Quyên nói có lý, cũng là tiếp tục xem tiết mục giải trí của mình.

Đáng tiếc, bọn họ không biết, trọng tâm của Tịch Lục vẫn luôn không thay đổi, vẫn là Trần Giới.

Vô luận nơi này là thành phố A hay là thành phố D.

Sự việc quảng cáo Chocolate xem như quyết định rồi, đối phương dựa theo thời gian của Tịch Lục bên này, vừa có thể đi tham gia quay phim không đắc tội Chân Tần lại có thể đi xem Trần Giới thi đấu.

Dựa theo thời gian hẹn sẵn, Tịch Lục võ trang đầy đủ ra cửa, bây giờ cậu ra cửa đều phải mang kính râm khiêm tốn, còn may bình thường trang phục của cậu đều khá bình thường, đi trên đường cũng không tính là dễ làm người khác chú ý, cậu dặn đi dặn lại Chân Tần qua điện thoại, bảo cậu ta nhất định phải điệu thấp một chút.

Đi trên đường phố, cậu xuyên qua kính râm nhìn người đi qua bên cạnh mình, có lẽ là thói quen, khi cậu ra đường luôn nhìn vẻ mặt người qua đường.

Phấn chấn, vui vẻ, đau lòng, hoặc là một gương mặt cứng nhắc.

Giống như là một người đứng xem, nhìn chăm chú vào bọn họ.

Nhưng mà, chỉ là dư quang kinh hồng[1] thoáng nhìn, Tịch Lục đã sững sờ tại chỗ.

Cậu xoay người, nhanh chóng chạy qua đám người đi ngược chiều.

Tác giả có lời muốn nói: =V= thi đấu bơi lội vừa xong, chúng ta sẽ đi nói chuyện! yêu! đương!

[1]Kinh hồng: Kinh Hồng [ ] hai từ này đã từng xuất hiện trong bài “Lạc Thần phú” của Tào Thực, dùng để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần:

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long.

Có nghĩa là: nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay.

Một thoáng kinh hồng: để nói lên, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng lại để lại cảm xúc mãnh liệt. Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người ta khắc sâu ấn tượng. (st)

67. Chương 67

Cậu chạy gấp, lúc nào đụng vào người tới từ phía đối diện, sau đó vội vã nói với bọn họ một câu, “ngại quá” hoặc là “xin lỗi”, rồi lại tiếp tục tìm người.

Tịch Lục không rõ, cậu thật sự không rõ, tại sao mình cố chấp với Trần Giới như vậy?

Thượng Đế dùng xương sườn của Adam để tạo ra Eva, trên thế giới này có ngàn ngàn vạn vạn Eva, Tịch Lục lại không rõ vì sao mình nhất định phải không Trần Giới không được, nghĩ tới nghĩ lui, cậu chỉ có thể không biết xấu hổ nói, Trần Giới chính là một cây xương sườn bị mất kia của mình, cậu đi tìm, đuổi theo, đều đã không quan trọng rồi.

"Này, nhóc, nhìn đèn đường, đèn đỏ." Sau cổ Tịch Lục đột nhiên bị người tóm lại, quay đầu lại nhìn thấy một cụ ông nghiêm túc nhìn mình, cậu ngẩng đầu, đúng là bây giờ cách đèn đỏ kết thúc còn có mười mấy giây, vừa rồi đuổi gấp, cậu vậy mà không có chú ý đến.

Sau khi cúi đầu cảm ơn cụ ông, nóng lòng chờ đợi đèn xanh.

Cậu nhớ vừa rồi nhìn thấy nữ sinh rất giống Trần Giới ở đối diện, tuy rằng tóc của nữ sinh dài hơn Trần Giới, tuy rằng quần áo cô ấy mặc Tịch Lục chưa từng thấy qua, nhưng là cậu chỉ là không suy nghĩ gì cả, vọt qua luôn.

Cậu quay đầu, nhìn quanh xung quanh, lại vẫn không có tìm được cô.

Cậu vội vội vàng vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm số điện thoại di động mình đã thuộc làu làu, kích động chờ đợi điện thoại kết nối.

Một giây, hai giây, ba giây, trôi qua từ từ.

Trái tim vốn cực nóng của Tịch Lục từ từ nguội lạnh xuống, sau đó cậu thầm mắng mình thần kinh, trong lòng một trận mất mác, sau đó khi muốn trở về theo đường cũ.

Điện thoại cuối cùng thông rồi.

Cậu còn chưa có phục hồi tinh thần, mãi đến khi nghe được giọng nói của Trần Giới, cậu mới vội vàng muốn mở miệng, chỉ là đột nhiên bị một đứa bé trên đường đụng vào, trên tay không có cầm chặt, di động lập tức rơi luôn xuống đất.

Tịch Lục cũng không rảnh đi trách cứ đứa bé kia, lập tức đi nhặt.

Chỉ là đã có người trước cậu một bước, nhặt di động dưới đất lên.

Cậu ngẩn người, ngẩng đầu nhìn người đối diện.

"Thật không cẩn thận." Trong giọng nói mang theo ý cười, giọng nói lành lạnh mà dễ nghe, không the thé không khô khan không nặng nề.

Trần Giới nhìn cậu, giương môi lên, tóc cô đã vắt ở phía sau, sợi tóc màu đen và da thịt trắng nõn hình thành đối lập mỹ cảm cực hạn, một đôi mắt hạnh khẽ cong lên, trên ngón tay thon dài cầm di động màu đen của mình, cô mặc đồ thể thao màu đen, đeo túi xách, cho dù là như vậy, cũng không che dấu được vẻ đẹp của cô, cô nói với Tịch Lục: "Vốn vừa mới tới thành phố D, muốn gọi điện thoại cho cậu, chẳng qua không nghĩ tới, vậy mà gặp được cậu trước rồi."

Ngón tay Tịch Lục đều đang run rẩy.

Người qua lại có rất nhiều, mỗi người đều không quen biết nhau.

Thành phố A và thành phố D cách nhau xa vạn dặm, nhưng là cậu và Trần Giới vẫn là gặp được nhau, quả nhiên là cậu sẽ không nhận lầm Trần Giới.

Tịch Lục ngẩng đầu, nhìn Trần Giới, vươn tay muốn sờ gương mặt cô, gần trong gang tấc, cậu chỉ cần vươn tay, là có thể ôm cô vào trong lòng.

Chỉ là đến một giây cuối cùng kia, tay cậu lại chuyển hướng, nhận lấy di động Trần Giới đưa qua, cậu nói: "Trần Giới, cậu thật là một niềm vui bất ngờ."

Trần Giới khẽ ngẩng mặt lên, nói với cậu: "Tôi cũng không nghĩ tới sẽ gặp được Tịch Lục cậu nhanh như vậy."

Tịch Lục nói trong lòng, đây là vận mệnh, thượng đế cũng hiểu mình, đưa cậu đến cho mình.

Tịch Lục có rất nhiều lời, muốn nói với Trần Giới.

Nhưng là khổ nỗi, không có cách nào.

Nữ sinh mặc đồ thể thao giống Trần Giới nói với Trần Giới: "Trần Giới, cậu mau nói xong nhé, lát nữa sẽ phải đi khách sạn tập hợp rồi."

Tịch Lục chợt nhìn về phía nữ sinh kia, dùng ánh mắt có thể đâm chết người không ngừng nhìn cô nàng.

Nữ sinh kia ù ù cạc cạc nhìn Tịch Lục, nghĩ rằng, người này bệnh thần kinh à, giữa ngày thu mang kính râm, giả vờ cái gì, còn nhìn cô chằm chằm.

Trần Giới nghe vậy, gật gật đầu, cuối cùng nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, tôi ở Vạn Tiệp, lúc đến tôi gọi điện thoại cho cậu nhé."

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Được, Trần Giới, cậu mau đi đi."

Trần Giới cười cười, sau đó lúc xoay người rời đi cùng nữ sinh bên cạnh, lại nói một câu, cô nói: "Tịch Lục, cậu lại cao hơn rồi."

Một câu, lại làm cho tâm tình Tịch Lục bởi vì Trần Giới rời đi mà có chút mất mát trong nháy mắt đã nhảy nhót hẳn lên.

Hóa ra cô chú ý sao?

Tịch Lục cảm giác cả người mình cũng bay lên rồi, chỉ kém cho cậu thêm hai cái cánh, cậu sẽ thành tiên đi luôn rồi.

Từ rất xa Chân Tần đã nhìn thấy Tịch Lục đang nói chuyện phiếm cùng một nữ sinh, cậu ta cũng không vội mà đi qua, một mực đánh giá, cho đến sau khi nữ sinh kia rời đi, cậu ta nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc nhìn bóng lưng người ta kia của Tịch Lục, trong lòng liền có tính toán, cười hì hì như tặc, đi tới kéo cánh tay Tịch Lục lại, nói: "Nè, Tịch Lục."

Tịch Lục bị Chân Tần từ phía sau tới dọa giật mình, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lại trở về dáng vẻ chung đụng cùng người khác lúc bình thường, cậu nhìn trang phục của Chân Tần, nhíu mày, nói: "Làm sao ông vẫn là ăn mặc dễ khiến người khác chú ý như vậy?"

Chân Tần lập tức khoa trương kêu lên, nói: "Mắt của ông là mù sao? Cái này gọi là dễ khiến người khác chú ý, vậy đám quần áo trước đây của tôi đó không phải là chói mắt à."

Tịch Lục: "... Ông mới biết được sao?"

Hôm nay Chân Tần mặc một bộ trang phục Mickey chính bản, cả người đều đáng yêu thôi rồi, màu sắc rực rỡ, cho dù là màu nền là đen xì, cũng không che giấu được quả tim.lẳng lơ kia của cậu ta.

Cậu ta vừa đến, tầm mắt của mọi người lại bắt đầu từ từ chuyển tới trên người bọn họ.

Tịch Lục cả giận nói: "Đeo kính của ông lên."

Chân Tần lập tức lấy từ trong túi ra một cái kính râm gọng màu bạc khảm nạm đủ loại "kim cương", lúc sắp sửa đeo lên, Tịch Lục lập tức ngăn động tác của cậu ta lại, chán chường lấy từ trong túi ra một cái kính râm khác, đeo ở trên mặt Chân Tần, nói: "Còn may tôi ta đã sớm có chuẩn bị."

Thật ra Tịch Lục không biết cậu đeo kính râm lên càng thêm bị người chú ý.

Dù sao dáng người và khí chất của hai người rành rành ra đó, đi trên đường, luôn là sẽ có người quay đầu lại nhìn bọn họ, sau đó lặng lẽ nhỏ giọng bàn bạc.

Cũng may bây giờ hai người vẫn chỉ là có chút danh tiếng ở thành phố D, cho nên những người đó chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, dám đi lên xin kí tên ít lại càng ít.

Chân Tần nghĩ tới nữ sinh nói chuyện cùng Tịch Lục vừa rồi kia, cậu ta trêu chọc nói: "Tịch Lục, nữ sinh nói chuyện với ông vừa rồi là ai thế? Ông không phải vẫn thích nữ sinh tên là Trần Giới kia ư? Sao? Thay lòng rồi?"

Tịch Lục khinh thường nhìn Chân Tần một cái, nói: "Ông cho rằng tôi bác ái giống như ông sao?"

Chân Tần cả giận nói: “Sao tôi bác ái rồi?”

Tịch Lục nói: “Chỉ cần là nữ, ông đều ân cần vô cùng.”

Chân Tần nói: “Tôi đây gọi là làm nền móng cho nhân khí sau này được không? Huống hồ Trương Giai cũng chưa nói cái gì.”

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần một cái, thở dài một hơi, sau đó nói sang chuyện khác: “Người vừa rồi chính là Trần Giới.”

Chân Tần sửng sốt, nói: “Ai gu, không tồi đó, rất xinh đẹp, thằng nhãi ông vận khí không tệ mà.”

Tịch Lục lườm Chân Tần một cái, nói: “Biến biến biến, Trần Giới được gọi là hoàn mỹ, không tồi căn bản là không xứng với cậu ấy.”

Chân Tần phì cười, nói: “Tịch Lục, tôi thật sự là bị ông chọc cười chết rồi.”

Tịch Lục không muốn đếm xỉa đến Chân Tần, liền tự mình đi về phía trước.

Ở phía sau, Chân Tần hét lên: “Tịch Lục, ông cũng là anh chàng si tình đó

~~” chữ ‘si tình’ cuối cùng kia, cậu ta cố ý kéo dài âm điệu, rất có chiều hướng hát kinh kịch.

Tịch Lục quay đầu, cao quý lạnh lùng nhìn Chân Tần một cái.

“Chân Tần, quan tâm Trương Giai nhiều hơn một chút đi, cẩn thận đến ngày nào đó, Trương Giai sẽ đá ông.”

Chân Tần hất hất tóc mình, nói: “Làm sao có thể, tôi thích Trương Giai, Trương Giai cũng thích tôi, như thế nào cũng sẽ không tách ra.”

Tịch Lục lắc lắc đầu, tuy rằng cậu cũng chưa từng nói chuyện yêu đương, nhưng là cậu lại luôn cảm thấy hình thức chung đụng của Chân Tần và Trương Giai sớm hay muộn sẽ xảy ra vấn đề.

Điều cậu có thể làm cũng chỉ là nhắc nhở Chân Tần một chút, về phần cậu ta có nghe hay không, thì là chuyện của cậu ta.

Tịch Lục cảm thấy mình quản đúng là rộng, chuyện của mình còn chưa đâu vào đâu, còn muốn đi quản Chân Tần.

Thật là nhàn đến nhức bi.

Tác giả có lời muốn nói: =-= Tật xấu của Chân Tần chính là lơ là bạn gái, =-= tao niên lần đầu tiên nói chuyện yêu đương mà, =-= nhìn thấy tôi sắp xếp một màn lãng mạn cỡ nào mà, ha ha ha

68. Chương 68

Đi ở trên đường phố thành phố D, một đám học sinh đến từ thành phố A lộ ra vẻ vừa mới lạ vừa kích động, cảm giác giống như là đi ra khỏi tháp ngà, nhà cao tầng ở nơi này cũng thật nhiều.

“Từ Diêm Á, Trần Giới không biết đi đâu rồi?” Trương Chân nói với Từ Diêm Á ở bên cạnh.

Từ Diêm Á có chút không yên lòng nhìn bốn phía.

Trương Chân vươn tay quơ quơ ở trước mắt Từ Diêm Á, sau đó nói: “Sao thế, hôm nay cậu thoạt nhìn có chút không giống với bình thường? Rõ ràng lúc biết đến thành phố D, cậu vui mừng hơn ai hết mà, sao bây giờ lại là dáng vẻ mặt ủ mày chau này.”

Từ Diêm Á yếu ớt cười cười, lắc lắc đầu, nhìn hoàn cảnh xa lạ bốn phía.

Đây chính là thành phố Tịch Lục tới nhỉ.

Nhưng là cho dù là đến nơi này, cô và Tịch Lục cũng không có giao tiếp.

Trương Chân đang nhìn xung quanh, sau đó không biết nhìn thấy cái gì rồi, cô vươn tay xoa xoa mắt của mình, không thể tin được nhìn lại hướng bên kia, cuối cùng cũng xác định không phải mình hoa mắt.

Cô lập tức kéo tay Từ Diêm Á, nói: "Từ Diêm Á, cậu mau nhìn, có phải mình hoa mắt hay không? Làm sao tôi thấy người mẫu trên biển quảng cáo ở trạm xe bus kia giống Tịch Lục như vậy?"

Vừa nghe thấy tên Tịch Lục, Từ Diêm Á quay đầu qua.

Lại nhìn thấy chỗ biển quảng cáo ở trạm xe, Tịch Lục mặc đồ thể thao màu đen, cắt may thiết kế độc đáo, tóc tỉ đã xử lý tỉ mỉ, ngồi một mình trên ghế, trong mắt lộ ra một phần lạnh lùng kiêu ngạo, ngũ quan trắng nõn thậm chí có hương vị không nói lên được, mà bên cạnh cậu đứng một nam sinh ngũ quan xinh đẹp, mặc đồ thể thao màu hồng, quần thiết kế đến mắt cá chân, động tác khoa trương mà lại táo bạo, hình thành đối lập rõ ràng với sự hờ hững của Tịch Lục.

Đầu Từ Diêm Á đơ rồi.

Trương Chân cũng là đơ rồi, cô lại gọi cả bạn học cùng đến tới đây, hỏi từng người.

Ttrong nháy mắt tất cả mọi người nhìn thấy ảnh Tịch Lục, trợn trừng hai mắt.

"Đây không phải là Tịch Lục sao?"

"Trời ạ, Tịch Lục thành người mẫu sao?"

"Đây rốt cuộc là chuyện gì chứ? Người này sao giống như cái người bệnh thần kinh Tịch Lục kia vậy?"

"Phi phi phi, rõ ràng chính là Tịch Lục, cậu xem mắt kia mũi kia, hoàn toàn chính là một khuôn đúc ra."

Một đám người đều vây quanh biển quảng cáo ở trạm xe để nhìn.

Trương Chân vươn tay nhéo nhéo chính mình, nói: "Nói cho mình biết đây không phải là sự thật, thằng Tịch Lục này đây là nổi tiếng rồi sao? Trời ơi, có phải mình đang nằm mơ hay không?"

Từ Diêm Á nhìn ảnh phía trên, cúi đầu.

Cuối cùng Trương Chân cũng phát hiện Từ Diêm Á tựa hồ có chút không thích hợp, cô hỏi: "Sao thế?"

Lại nhìn thấy rất nhiều nước mắt từ trên mặt Từ Diêm Á từ từ trượt xuống, cô khẩn trương hỏi: "Từ Diêm Á, làm sao cậu đột nhiên khóc thế?"

Từ Diêm Á vươn tay, sờ được một tay đầy nước mắt.

Cô nhìn ảnh bức ảnh, liều mạng lắc đầu.

Một nhóm người Trương Chân cầm điện thoại di động hướng về phía biển quảng cáo chụp ảnh không ngừng, sau đó nói: "Tuy rằng không xác định rốt cuộc có phải Tịch Lục hay không, chúng ta chụp lại trước, Trần Giới không phải là quen thuộc với Tịch Lục sao? Lúc nào hỏi Trần Giới một câu, không phải rõ ràng sao?"

Chỉ có Từ Diêm Á không có nghi ngờ.

Bởi vì cô biết, đối với cô mà nói, Tịch Lục vẫn luôn rất đẹp trai.

Chỉ là cô lại cảm thấy, mình tựa hồ cách Tịch Lục càng ngày càng xa, hoặc là nói, từ trước tới giờ cô cũng chưa từng đến gần người này đi.

Khi Trần Giới hội hợp với đoàn người, Trương Chân khẩn cấp lấy ảnh ra cho Trần Giới xem.

Trần Giới nhìn thoáng qua ảnh chụp, gật gật đầu, nói: "Là Tịch Lục."

Cô cũng không kinh ngạc, bởi vì lúc trước Trứng Lùn có nói cho cô Tịch Lục làm người mẫu ở thành phố D, Trần Giới vẫn biết Tịch Lục chỉ cần cố gắng, việc gì cũng không làm khó được cậu ấy, cho nên trái ngược với sự ngạc nhiên của những người khác, cô biểu hiện vô cùng bình tĩnh.

"Trời ơi, Tịch Lục nổi tiếng rồi, vậy thành phố A của chúng ta không phải là được thơm lây sao?"

“Ha ha ha, về sau tớ là có thể nói cho người quen biết, tớ từng là bạn với Tịch Lục đấy!”

“Phi phi phi, người không biết xấu hổ mà, không biết là ai trước đây khi Tịch Lục còn ở trường, nhìn thấy người ta là nói sau lưng người ta là bệnh thần kinh, bây giờ còn không biết xấu hổ nói Tịch Lục là bạn của cậu, có cần da mặt hay không thế.”

…

Từ Diêm Á gọi Trần Giới lại, sắc mặt cô có chút tái nhợt, cô nói: “Trần Giới, cậu đã gặp Tịch Lục sao?”

Trần Giới nhìn Từ Diêm Á, sau đó gật gật đầu.

Từ Diêm Á cười cười, cô nói: “Rõ ràng là tôi phát hiện ra ưu điểm của Tịch Lục đầu tiên.”

Con mắt Trần Giới mang theo hờ hững, cô lặng im không nói, cũng không có ý muốn đáp lại Từ Diêm Á.

Nụ cười của Từ Diêm Á càng thêm tái nhợt, cô thấy mình như một con ngốc, tự mình diễn một vở kịch một vai, cô kéo thân thể nặng nề, yên lặng lên lầu.

Trương Chân trừng mắt lườm Trần Giới, lo lắng đi theo.

Trần Giới khẽ rũ mắt xuống, nhìn xuống dưới đất.

…

Tịch Lục bên này, đến địa điểm quay phim sớm hơn giờ hẹn mười phút, Chân Tần đi vào trước, híp mắt, suy nghĩ phải quan hệ tốt với người bên trong.

Ánh mắt của cậu ta rơi vào trên người một nữ sinh dáng người cực đẹp, tóc dài màu vàng kim nhạt đang đưa lưng về phía cậu, nữ sinh đang cùng đạo diễn trò chuyện cái gì đó, lúc đạo diễn nhìn thấy Chân Tần và Tịch Lục đi vào, nói với nữ sinh một câu gì đó, nữ sinh liền quay đầu qua, một gương mặt xinh đẹp tinh xảo tựa như búp bê, chỉ là liếc mắt nhìn một cái cũng có thể thấy được, nữ sinh này là con lai, ngũ quan lập thể xinh đẹp, cộng thêm ăn mặc trang điểm phù hợp, cùng với một bộ váy liền thân, đẹp không tìm ra được một tí tì vết.

Đạo diễn nói: “Các cậu tới rồi à, đúng rồi, đây là lúc trước đã nói với các cậu, cùng tham gia quay quảng cáo với các cậu, Chris, người đẹp lai Nga.”

Chân Tần dễ thân, lập tức nói: “Xin chào, tôi là Chân Tần, không nghĩ tới có thể hợp tác cùng đại mỹ nữ như cậu, tôi còn là lần đầu tiên nói chuyện cùng con lai đó.”

Chris cười rộ lên, sau đó dùng một hơi tiếng phổ thông vô cùng tiêu chuẩn đáp lại nói: “Cậu cũng là siêu đẹp trai.”

Chân Tần nhìn Tịch Lục một cái, Tịch Lục coi như là nể tình nói một câu: “Chào cậu, tôi là Tịch Lục.”

Một đôi mắt mày trà của Chris nhìn Tịch Lục, sau đó nghiêng đầu, nói: “Tịch Lục? Cái tên này hình như đã nghe qua ở nơi nào? Tịch Lục trước đây có phải cậu ở thành phố A hay không?”

Tịch Lục nhìn Chris, ngược lại có chút kinh ngạc, cuối cùng gật đầu, nói: “Trước đây tôi học trung học XX thành phố A.”

Chris tiếp tục nhìn Tịch Lục, sau đó bừng tỉnh đại ngộ nói: “Tôi nhớ ra rồi, Tịch Lục cậu…” Con ngươi như là ngọc lưu ly của cô đã nhận ra một chút khẩn trương của Tịch Lục, tiếp tục nói: “Không có gì, tôi nhớ nhầm, tóm lại hợp tác vui vẻ.”

Trên trán Tịch Lục toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, có trong nháy mắt như vậy, cậu cho là chuyện cũ bệnh xà tinh của mình sẽ bị bạo lộ ra.

Chris nhìn Tịch Lục, trong ánh mắt thêm vài phần hứng thú.

…

Nội dung quảng cáo, đại khái chính là hai người Tịch Lục và Chân Tần, từng người cầm hai loại chocolate khác nhau tỏ tình với Chris, mà Chris từ chối toàn bộ, cho đến lần thứ hai khi hai người cầm nhãn hiệu chocolate này đến, Chris sẽ nhào tới ôm mỗi người một cái.

Đối với kịch bản này… Mọi người đã vô lực đâm chọc rồi.

Tịch Lục chỉ có thể len lén xoa mồ hôi một cái, sau đó gắng gượng lên.

Chẳng qua là bởi vì là lần đầu tiên, cậu cực kỳ khẩn trương, thường là Chân Tần đã mở miệng nói, mà mình còn ngốc đơ đứng ở đó, liên tục bị kêu ngừng vài lần.

Đạo diễn tính tình coi như là tốt, cũng rõ ràng Tịch Lục là lần đầu tiên, cho cậu một ít thời gian từ từ giảm xóc, bảo Chân Tần và Chris quay trước để cho Tịch Lục tìm kiếm cảm giác.

Ngược lại với Tịch Lục, đối với Chân Tần và Chris đã trải qua qua không ít loại việc như vậy mà nói, hai người diễn đều rất tự nhiên, Tịch Lục càng xem càng cảm thấy không có tự tin.

Chân Tần uống môt hớp nước, ngồi ở bên cạnh Tịch Lục, dò hỏi: "Vẫn là không có cảm giác sao?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Tôi cho rằng tôi nhìn máy ảnh không khẩn trương là không thành vấn đề, chẳng qua là không nghĩ tới bây giờ nhìn thấy máy quay phim sẽ khẩn trương thành như vậy."

Chân Tần hiểu gật gật đầu, nói: "Tôi hiểu ông, không sao, từ từ sẽ đến, có cái gì không hiểu hỏi tôi là được."

Tịch Lục không khỏi cảm giác được một chút áp lực.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ở nhà phỏng chừng lại muốn trạch rồi

69. Chương 69

Chân Tần vừa mới rời đi, chỗ ngồi bên cạnh Tịch Lục lại trầm xuống, cậu quay đầu, liền nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tinh xảo tựa như búp bê kia của Chris, Chris chớp chớp đôi mắt màu trà với cậu, sau đó nhẹ giọng nói: "Nếu tôi không có nhớ lầm, cậu là Tịch Lục trung học XX nhỉ, cậu ở thành phố A rất…" Cô dừng một chút, nói tiếp: "… Nổi tiếng."

Lông mày Tịch Lục co rút hai cái, lúc Chris nói ra hai chữ "nổi tiếng" này, ý cười trong mắt thật đúng là làm cho người ta có chút ngượng ngùng.

Hiện tại Tịch Lục ở thành phố D coi như là nổi tiếng, chỉ là hình thức nổi tiếng hoàn toàn khác với thành phố A.

Tịch Lục bởi vì quay phim không quá thuận lợi, dẫn đến tâm tình không tính là tốt lắm, cho nên thái độ của cậu đối với Chris cũng không tính là nhiệt tình lắm, cậu nói: "Ừa, phải không?"

Chris nhìn nhìn đồng hồ, nói: "Đúng rồi, nói cho cậu biết một chuyện, bố tôi biết bố cậu, hồi tôi còn nhỏ đã từng gặp cậu đó, cơ mà đoán chừng cậu đã quên rồi."

Tịch Lục rất muốn trả lời một cái, ngại quá, tôi là thật sự quên rồi.

Chẳng qua còn may cậu ngậm miệng lại, cũng không nói gì.

Cuối cùng Chris bắt đầu truyền lại kinh nghiệm của mình, cô nói: "Nhìn phản ứng vừa rồi của cậu hẳn là lần đầu tiên, tay chân đủ loại mất tự nhiên, lúc nói chuyện, cậu cứ coi như những nhân viên quay phim kia, toàn bộ đều là cải thảo là được, cậu nhìn thấy Chân Tần biểu diễn chưa? Chân Tần tốt là tốt ở chỗ, cậu ấy biểu diễn khá tự nhiên, tuy rằng không tính là rất tốt, nhưng ít ra ánh mắt sẽ không để lộ ra sự không tự tin, cậu…thiếu hụt sự tự tin."

Trong mắt Tịch Lục mang theo kinh ngạc nhìn Chris.

Chris vốn cho là một lời của mình đánh thức người trong mộng, lại không nghĩ rằng câu tiếp theo của Tịch Lục, làm hại nụ cười hoàn mỹ của cô xuất hiện một vết rách.

Tịch Lục nói: "Không nghĩ tới, tôi có thể nghe được từ trong miệng một con lai tiếng phổ thông tiêu chuẩn như vậy, trình độ tiếng phổ thông của cậu là cấp gì?"

Chris: "..." Cô hít thở sâu vài lần, tự nói với mình nhất định không nên tức giận, sau đó cắn răng trả lời: "Cấp một loại B."

Tịch Lục vươn tay, sùng bái vỗ tay nói: "Thật lợi hại đi, cấp một loại A chính là trình độ người dẫn chương trình, người chủ trì cấp quốc gia, một người từ nhỏ lớn lên ở Nga như cậu, vậy mà có thể thi được loại B, quả thực là không thể tưởng tượng nổi."

Chris: "..." Cô không muốn nói chuyện với Tịch Lục nữa, cô vốn là thấy Tịch Lục rất sa sút tinh thần, tới đây truyền lại chút kinh nghiệm, không nghĩ tới chỉ là vài câu đã bị Tịch Lục dẫn đề tài tới bốn nghìn tám ngàn dặm rồi.

Cô đứng dậy, nói: "Ngày mai cố gắng lên, tôi đi trước, đúng rồi, giải đấu bơi lội nhất định phải tới nhé, Trần Giới ở đó." Trong giọng nói mang theo ý cười.

Chris chờ mong giải đấu bơi lội lần này đã lâu rồi, Trần Giới cùng mình đến từ thành phố A, tuy rằng không phải cùng một trường học với cô, nhưng là kể từ sau giải đấu lần trước, cô vẫn cứ canh cánh trong lòng đối với Trần Giới.

Nếu không phải giây phút sau cùng Trần Giới bị chuột rút, quán quân còn không nhất định là của cô.

Bắt đầu từ khi đó, Chris vẫn luôn coi Trần Giới như kình địch, vừa nghĩ đến lập tức sẽ gặp được Trần Giới ở đây, Chris có chút hưng phấn.

Sau khi Tịch Lục nghe lời Chris nói, trán trượt xuống một dòng mồ hôi lạnh.

Cuối cùng cậu cũng nhớ, Chris này rốt cuộc là ai rồi.

Đạo diễn đi tới, nói với Tịch Lục: "Sau khi cậu trở về điều chỉnh tâm tình một chút, tự mình luyện tập một chút, ngày mai tiếp tục tới quay phim nhé." Ông vươn tay vỗ vỗ Tịch Lục, dường như là đang an ủi.

Tịch Lục gật gật đầu, sau khi lễ phép chào tất cả nhân viên làm việc, nhìn nhìn đồng hồ.

Lúc này, Trần Giới chắc hẳn ở khách sạn, không biết nếu mình đi tìm cô, có thể gây phiền toái cho cô hay không, lúc này cô lại có thể đi huấn luyện rồi hay không, lập tức sẽ phải thi đấu rồi, có phải rất khẩn trương hay không.

Càng nghĩ Tịch Lục càng không biết rốt cuộc nên đi tìm Trần Giới hay không, đi trên đường, Tịch Lục xoắn xuýt một mặt máu.

Bây giờ Chân Tần cũng không biết đi đâu rồi, có lẽ đi tìm Trương Giai rồi ý chứ.

Khi Tịch Lục đi đến Vạn Tiệp, đứng ở dưới gốc cây lớn trước cửa, trông y như một bức tượng điêu khắc đang nhìn ra xa, lẳng lặng nhìn lên trên, trong lòng suy nghĩ phòng nào là của Trần Giới đây, có nên đi lên tìm Trần Giới hay không đây?

Đột nhiên nhìn thấy một nữ sinh mặc đồ thể thao giống Trần Giới đi ra từ cửa khách sạn, cơ thể Tịch Lục lắc một cái theo bản năng, núp ở phía sau cái cây lớn, đẩy đẩy kính râm của mình lên, khom lưng, nhìn tình hình.

Ngay sau đó lục tục lại có mấy người đi ra.

Tịch Lục mở to hai mắt, hi vọng nhìn thấy Trần Giới ở bên trong, chẳng qua tìm bóng người cả buổi, cũng không tìm được Trần Giới, ngược lại nhìn thấy hai người quen.

Từ Diêm Á và Trương Chân.

Tịch Lục đang thất vọng thôi rồi, Trần Giới là một người cuối cùng từ trong khách sạn đi ra, tóc dài màu đen được buộc ở sau gáy, không cao, chỉ là buộc trễ, lộ ra gương mặt trắng noãn, một đôi mày ngang cho

dù là không chải chuốt trang điểm thêm, thoạt nhìn cũng là vô cùng xinh đẹp, con mắt hờ hững buốt giá khẽ rũ xuống, sống mũi rất thẳng mũi và đôi môi màu hồng phấn, làm cho Tịch Lục trốn ở sau cái cây lớn nhìn thấy, trong lòng nhộn nhạo một trận.

Quả nhiên, Trần Giới của cậu là đẹp nhất, cậu cứ có một loại cảm giác mình sắp bị vẻ đẹp của Trần Giới làm say rồi.

Cô giáo dẫn theo đội ngũ, nói với các cô vài câu, sau đó một đám người liền tiến về phía trung tâm bơi lội thành phố D.

Sau khi Tịch Lục thấy các cô đã đi xa, từ bên cạnh cây to đi ra, lặng lẽ theo đuôi ở phía sau các cô.

Bây giờ xem ra Trần Giới rất bận, mình vẫn là đừng đi quấy rầy cô, nhưng là bảo cậu bây giờ đi luôn, cậu cũng không làm được, cứ tạm thời cho phép cậu yên lặng theo đuôi ở phía sau Trần Giới đi.

Đám học sinh trong đội ngũ nhìn tòa thành thị xa lạ này.

"Từ Diêm Á, cậu xem, tòa nhà này cao quá à."

Từ Diêm Á không tập trung gật gật đầu, theo phương hướng Trương Chân chỉ vào nhìn qua.

Tịch Lục nhìn thấy hai người Từ Diêm Á Trương Chân quay đầu lại nhìn qua hướng bên cạnh mình, ngay tức khắc cậu nhìn chung quanh, không có bất kỳ cái gì có thể che chắn mình, một bạn nhỏ đi ngang qua cầm trong tay một quả bóng bay, Tịch Lục đi qua, nói: "Wow, bóng bay của em thật là đẹp mà."

Cầm bóng bay ngồi xổm xuống, dùng bóng bay che mặt mình lại.

Cho đến lúc hai người Từ Diêm Á Trương Chân quay đầu đi, lúc này Tịch Lục mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc chuẩn bị trả bóng bay cho đứa bé con, lại thấy đứa bé con một mặt ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào mặt Tịch Lục.

Tịch Lục vươn ra tay xoa xoa đầu của cu cậu, chuẩn bị rời đi.

Đứa bé con nói: "Anh là người trên trạm xe!"

Tịch Lục nghe được không hiểu ra sao, cũng không hiểu ý của đứa bé con muốn biểu đạt, bèn nói: "Trạm xe? Bạn nhỏ, anh có chút việc, đi trước nhé, vừa rồi cám ơn bóng bay của em, thật là đẹp."

Đứa bé con lại một phát túm được góc áo Tịch Lục, nói: "Xe bus, xe bus, em đã nhìn thấy anh."

Tịch Lục nhìn đội ngũ của Trần Giới càng đi càng xa, trái tim cũng sắp rơi lệ rồi.

Cuối cùng cậu ngồi xổm xuống, nói: "Anh mua kẹo cho em, em để cho anh đi, được chứ?"

Ánh mắt đứa bé con sáng lên, sau đó gật gật đầu.

Tịch Lục một mặt máu, ngàn không nên vạn không nên, đơn giản là ở trong đám người đưa mắt nhìn quả bóng kia nhiều lần hơn.

Tịch Lục mua một xâu mứt quả ở gần đó nhét vào trong tay đứa bé con, lúc đang muốn đi, lại bị bố mẹ của đứa bé con đang vội vàng chạy tới gọi lại.

Thì ra đứa bé này vừa mới lạc đường, nếu không phải là lôi kéo với Tịch Lục ở chỗ này, lúc bố mẹ cu cậu quay trở lại, cũng sẽ không tìm được cu cậu nhanh như vậy.

Đôi vợ chồng kia túm lấy Tịch Lục nhất định muốn cảm ơn.

Tịch Lục vội vàng nói: "Đây chỉ là tiện tay mà thôi, đừng ngại, bây giờ em có chút việc, cần phải đi làm, cơm thì không cần, lần sau nhất định phải trông con kỹ đấy."

Hai vợ chồng kích động cầm tay Tịch Lục, nói: "Không được, em là ân nhân của anh chị, cho dù em không lấy tiền, cũng phải đi ăn cơm cùng anh chị chứ."

Tịch Lục gắng sức tránh thoát nói: "Đã nói đừng ngại rồi, anh chị chớ để ở trong lòng."

Hai vợ chồng tiếp tục kéo, nói: "Sao có thể không để ở trong lòng? Đi thôi, đi thôi."

Tịch Lục đã không nhìn thấy đội ngũ của Trần Giới, muốn khóc mà không thể nói: “Anh này chị này, em là có việc thật, anh chị thả em đi đi, báo đáp gì đó thật sự không cần.”

Hai vợ chồng nhìn Tịch Lục như vậy, cuối cùng buông lỏng tay ra, nói: “Nếu em đã nói như vậy rồi… Như vậy xin em hãy nói cho anh chị biết, tên và phương thức liên lạc của em, tiếp theo anh chị sẽ đến nhà cảm ơn.”

Tịch Lục thấy đối phương buông tay, nhắm đúng cơ hội chạy, cậu vừa chạy vừa nói: “Làm việc tốt không để lại tên, nếu anh chị thật sự muốn biết tên của em mà nói, em tên là ”khăn quàng đỏ“, hẹn gặp lại.”

…

Tác giả có lời muốn nói: phốc, xin gọi tôi là “khăn quàng đỏ”… Canh thứ hai tôi lại không viết… Đi viết rồi

Mỗ: các bạn thấy TL xưng hô vs đứa bé là anh - em, lại gọi bố mẹ đứa bé là anh chị, xin đừng cảm thấy vô lý, tuổi ấm ương khó xưng hô thế đấy mà, chẳng hạn như mỗ gọi chị hàng xóm là chị mà con chị ý cũng gọi mình là chị. Hức

70. Chương 70

Tịch Lục đuổi theo dọc theo tuyến đường Trần Giới các cô vừa mới đi, không qua bao lâu đã đến trung tâm bơi lội, nghĩ rằng Trần Giới bọn họ có lẽ đi huấn luyện rồi, cũng không suy nghĩ gì nhiều, liền trực tiếp mua vé đi vào.

Sau khi đi vào, Tịch Lục mới nhớ tới một chuyện, cậu không có quần bơi.

Làm một con vịt cạn, tại sao có thể có thứ quần bơi xấu xí như vậy chứ? Tịch Lục quyết định mặc quần áo đi vào, chỉ là đi chưa được mấy bước, đã phát hiện toàn bộ tầm mắt của những người chung quanh đều rơi vào trên người cậu.

Khi tất cả mọi người mặc quần áo, chỉ một mình bạn trần truồng, nhất định là rất dễ khiến người khác chú ý.

Mà tình huống bây giờ của Tịch Lục ngược lại với bên trên, nhưng lại có hiệu quả giống nhau.

Tịch Lục đỏ mặt lui ra ngoài, mua một chiếc quần bơi, đến phòng thay đồ thay xong, xấu hổ lại đi vào lần nữa.

Cũng may bây giờ dáng người của mình cũng không tính là quá kém, sống lưng cũng dám ưỡn lên rồi, chẳng qua là vì không để cho mình bại lộ, Tịch Lục đeo kính bơi lên, cộng thêm một cái mũ bơi, trang phục xấu hổ như vậy, cũng là khiến cho Tịch Lục ở trong phòng thay đồ, đứng ở trước gương, rất lâu không cổ vũ nổi dũng khí nữa mới bước ra một bước kia.

Chỉ mong Trần Giới không nhận ra được mình.

Nhưng là, Tịch Lục dạo qua một vòng ở trong trung tâm bơi lội, vẫn cứ không có nhìn thấy bóng dáng đội huấn luyện, ngay cả một người trong đội ngũ cũng không có nhìn thấy.

Tịch Lục hơi thất vọng, ngồi xổm ở bên cạnh, nhìn người lớn trẻ nhỏ trong hồ bơi xung quanh.

Lúc đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, cổng chính liền gặp một đám người, người phụ nữ dẫn đầu làn da hiện ra màu lúa mì khỏe mạnh, ánh mắt lạnh thấu xương, mặc đồ bơi, ngực mang theo một cái còi màu vàng.

Mắt Tịch Lục sáng lên, đây không phải là cô giáo huấn luyện của Trần Giới bọn họ sao?

Tịch Lục ngồi xổm ở chỗ đó, làm bộ như ngắm phong cảnh, mãi đến sau khi đoàn người đi qua cậu, Tịch Lục lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Giới đi sau cùng đội ngũ.

Áo bơi liền thân màu lam đậm dán sát người, làm tôn lên làn da trắng nõn như mỡ đặc, mấy lọn tóc đen rơi rớt trên đầu vai, làm cho người ta có một loại cảm giác muốn đưa tay buộc lên cho cô, hai chân thon dài, chiều cao của cô ở trong đội bơi lội chắc được xem là cao nhất, nước da trắng nõn trong cánh tay kia, phảng phất như vừa chạm vào là vỡ ra.

Tịch Lục si mê nhìn bóng lưng Trần Giới, không hay biết dáng vẻ mình mang theo kính bơi mũ bơi nhìn chằm chằm vào người khác, muốn bao nhiêu đáng khinh là có bấy nhiêu đáng khinh.

Trần Giới đột nhiên quay đầu, tầm mắt chạm vào Tịch Lục đang ngồi xổm trên mặt đất, chỉ chỉ mũ bơi của cậu, sau đó dùng khẩu hình nói: lệch rồi.

Tịch Lục vươn tay, sờ sờ mũ bơi của mình, chẳng phải là vậy sao?

Một bên tai đã che kín, một bên tai khác hoàn toàn lộ ra.

Tịch Lục vội vàng làm ngay ngắn lại mũ bơi, lúc ngước mắt lên nhìn về phía Trần Giới, Trần Giới đã cùng những người khác đứng chung một chỗ nghe lời dạy bảo của cô giáo huấn luyện.

Tịch Lục tuy rằng không muốn để cho Trần Giới nhìn thấy bộ dạng kinh sợ này của mình, nhưng là không có nghĩa cậu bị Trần Giới nhận ra, cậu sẽ không cao hứng, cậu đặt mông ngồi xuống đất, chỉ nhìn đội ngũ huấn luyện như vậy, cũng không xuống nước.

Từ Diêm Á nghiêng mắt lướt qua, nhìn nhìn Tịch Lục đang ngồi ở chỗ đó, có chút cảm giác quen thuộc, tầm mắt của cô luôn không tự chủ xoay qua chỗ khác, thậm chí ngay cả cô giáo đang phát biểu cũng nhìn ra cô không tập trung.

Cô giáo nói: "Từ Diêm Á, suy nghĩ chạy đi đâu rồi?"

Trương Chân thò tay đụng đụng Từ Diêm Á bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Thu hồn."

Từ Diêm Á ngẩn người, quay đầu, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, xin lỗi."

Cô giáo gật gật đầu, không nói gì nữa, mà là tiếp tục nói cho bọn họ kỹ xảo thi đấu, cùng với những việc khi thi đấu cần phải chú ý.

Cuối cùng cô chọn ra ba người Trần Giới Từ Diêm Á Trương Chân, nói riêng.

"Ba người các em lần trước đều đã từng thi đấu với Chris, mặc dù thua, nhưng là hi vọng lần này, ba người các em không cần bởi vì thất bại của giải đấu lần trước mà nản lòng, dù sao mấy ngày này các em cũng đang tiến bộ."

Cô dừng một chút nhìn về phía Trần Giới, nói: "Trần Giới, lần này trước khi thi đấu nhất định phải thả lòng tâm thái, biết chưa?"

Trần Giới gật gật đầu.

Sau đó cô giáo để cho các cô làm vận động nóng người tự do, sau đó xuống nước luyện tập, về phần rốt cuộc cần luyện tập bao lâu, chỉ xem ý nghĩ của bọn họ, trước khi thi đấu, giáo viên cũng sẽ không ra lệnh mang tính ép buộc các cô bơi lội hao tổn thể năng.

Phần lớn người đều là sau khi bơi qua lại mấy vòng, rồi lên bờ.

Mà Trần Giới lại khác biệt, sau khi cô làm nóng người xong, vẫn cứ ở trong nước.

Mà Từ Diêm Á làm đối thủ của cô, hai người cũng là dốc hết sức.

...

Chỉ là một khoảng thời gian ngắn không gặp, kỹ xảo bơi lội của Trần Giới càng thêm hoàn mỹ hơn so với trước đây, nếu như nói trước đây khi thi đấu với Từ Diêm Á, nhiều nhất cô có thể dẫn trước nửa mét, như bây giờ bắt đầu từ điểm xuất phát, cũng có thể thấy được cao thấp rồi.

Ở bên cạnh, Tịch Lục nhìn đến cảm xúc sục sôi, chỉ thiếu đứng dậy reo hò cổ vũ cho Trần Giới.

Hỏi cậu ngồi ở chỗ này làm cái gì, Tịch Lục sẽ trả lời bạn, cậu chỉ muốn yên lặng làm đấng mày râu, ngắm em gái xinh đẹp của cậu.

Đương nhiên, có vài người rất hiển nhiên không phải là nghĩ như vậy.

Một huấn luyện viên già đời đang huấn luyện trẻ con bơi lội ở bên cạnh, nhìn thấy Tịch Lục cứ ngồi ở chỗ đó, nghĩ là cậu sợ nước, cho nên chỉ là ngồi ở đó xem những cô bé kia bơi lội.

Ông xuyên qua kính bơi, nhìn thấy quả tim muốn bơi lội kia của Tịch Lục.

Tịch Lục đang nhìn đến vui sướng, lại thấy một thân thể lực lưỡng chặn lại tầm mắt của cậu, cậu vốn là muốn chờ một chút, đối phương sẽ đi ngay, chỉ là không nghĩ tới đối phương như là cắm rễ ở trước mặt Tịch Lục, nhất định không chịu đi.

Tịch Lục không thể nhịn được nữa, ngẩng đầu, nói với người tới: "Làm phiền chú nhường một chút, chắn cháu rồi."

Mắt thấy Tịch Lục nói chuyện, huấn luyện viên vươn tay một phát bắt được cánh tay Tịch Lục, nói: "Bạn muốn học bơi lội không? Muốn trở thành kiện tướng bơi lội không? Muốn giống như cá ở trong nước không? Tìm tôi, tìm tôi, tôi nhìn vẻ mặt nhiệt tình của bạn, coi như là tôi thích làm vui người khác, dạy bạn bơi lội miễn phí, đảm bảo một ngày là bạn có thể học được."

Tịch Lục: "…"

Huấn luyện viên thấy Tịch Lục không có thanh âm, liền tiếp tục lặp lại: "Bạn muốn học…"

Tịch Lục vươn tay nói: "Dừng lại, dừng lại, rốt cuộc chú muốn làm gì?"

Huấn luyện viên giật giật cơ thể lực lưỡng một cái, nói: "Dạy bạn bơi lội miễn phí."

Tịch Lục: "… Không cần."

Huấn luyện viên nói: "Tôi hiểu bạn, bạn sợ nước, nhưng là lại khát vọng tiến hành tiếp xúc với nước ở cấp độ sâu hơn, tâm tình như vậy, tôi từng cũng có, cũng may tôi có một thầy giáo tốt, chỉ là dùng một ngày, đã làm cho tôi vượt qua sự sợ hãi với nước, hiện tại tôi đã trở thành huấn luyện viên cho trẻ em, tôi cảm thấy bạn cũng có thể."

Tịch Lục: "… Chú suy nghĩ quá nhiều rồi, cháu chỉ là tới đây xem người khác bơi lội."

Huấn luyện viên nói: "Xem người khác bơi lội có cái gì hay mà xem, còn không bằng tự mình sung sướng đi bơi, đi đi đi." Phắt cái kéo Tịch Lục lên rồi muốn kéo tới bể bơi.

Tịch Lục kêu rên nói: "Cháu thật sự không muốn bơi lội!"

Huấn luyện viên cho rằng cậu đang khách khí, tiếp tục nói: "Không có gì, miễn phí, miễn phí, không cần bỏ tiền, không bơi thì phí đó, nào nào, xuống nước."

Tịch Lục bị huấn luyện viên kéo.

Một đám bạn nhỏ đứng ở bên cạnh vỗ tay khen hay.

Tịch Lục một mặt máu, vừa muốn mở miệng nói chuyện, bản thân thoáng cái đã bị huấn luyện viên lôi vào trong nước.

Nước tràn vào xoang mũi, trong miệng, mắt cậu trợn to, thống khổ đạp "phành phạch" ở trong nước, bên tai là âm thanh huyên náo, cậu sắp chết rồi, sắp chết rồi.

Cánh tay đột nhiên được người kéo một cái, Tịch Lục liền nhô đầu từ trong nước ra, nhìn thấy Trần Giới đứng ở bên cạnh mình, hô to: "Sắp chết đuối rồi."

Huấn luyện viên đứng ở bên cạnh vẻ mặt giật mình.

Trên mặt Trần Giới mang theo bọt nước, xẹt qua da thịt xinh đẹp, một đôi mắt mang theo lạnh lùng, nhìn về phía Tịch Lục, sắc mặt có chút không tốt, nói với huấn luyện viên kia: "Cậu ấy không muốn bơi lội, vì sao chú phải kiên quyết kéo cậu ấy?"

Huấn luyện viên vội vàng giải thích: "Tôi đây không phải là muốn dạy cậu ấy học bơi lội sao? Huống hồ… Nước này sâu chỉ có một mét rưỡi mà, cháu xem thằng bé này cao ít nhất gần một mét chín rồi đi, sao có thể chết chìm chứ?"

Tịch Lục nhìn nước chỉ tới thắt lưng mình… Trong lúc nhất thời vậy mà không nói ra nổi một câu.

Mau, cho cậu một cái lỗ để cho cậu chui vào.

Khí phách đàn ông bị chó ăn cả rồi sao!

Tác giả có lời muốn nói: =-= đổi Tịch Lục thành đàn bà, chẳng có chút hài hòa nào! Ha ha ha

Phần này có thể làm như, nữ chủ đần độn cùng nam chủ lạnh lùng, không thể không nói những chuyện kia, cũng là say rồi!

71. Chương 71

Trần Giới nhíu mày, vẻ mặt vẫn không có bao nhiêu dễ nhìn, cô nói: "Bạn cháu không muốn học bơi lội, cảm ơn ý tốt của chú nhiều."

Huấn luyện viên líu lưỡi, sau đó gật gật đầu, nhìn Tịch Lục một cái, rồi quay đầu tiếp tục đi dạy đám bạn nhỏ của ông.

Tịch Lục đứng ở nơi đó không lên tiếng, trong đầu của cậu dường như là nước vào rồi, dường như còn đắm chìm trong cảm giác bị nghẹt nước vừa rồi, thật là khổ sở.

Ngón tay hơi mang theo lạnh giá chạm lên mi tâm của cậu, lúc này cậu mới hồi phục lại tinh thần, nhìn thấy trong mắt Trần Giới mang theo lo lắng, cậu vội giương môi lên, nói: "Mình không sao, Trần Giới, cậu mau đi huấn luyện đi, đừng làm chậm trễ."

Trần Giới nhìn Tịch Lục, muốn nói lại thôi, lại bị huấn luyện viên ở bên cạnh gọi một tiếng trở về.

Tịch Lục trèo từ trong nước lên bờ, ngồi yên lặng, trong đầu vẫn là mơ hồ, cậu không có nói cho Trần Giới, mấy giây ở trong nước kia, trong đầu của cậu phảng phất hiện ra tiếng la hét của rất nhiều người, toàn bộ đều là thuộc về trẻ em, bọn họ đang gọi ——

Cứu mình, mau cứu mình.

Tịch Lục nhìn xuống đất, không nói gì.

…

Từ Diêm Á đặt lực chú ý ở trên bơi lội, cũng không có chú ý tới sự việc Trần Giới bứt ra đi giúp Tịch Lục, đợi đến khi cô nhảy từ mặt nước ra, nhìn thấy Tịch Lục ngồi ở chỗ đó, chỉ thấy người nọ cúi đầu, thoạt nhìn tinh thần trông không tốt, Từ Diêm Á có chút để ý.

Sau khi Trần Giới trở về, lại lao vào trong nước ngay.

Tốc độ của cô còn dồn sức hơn so với ban đầu, phảng phất như đấu đá lung tung không muốn sống.

Cô giáo huấn luyện nhận thấy được Trần Giới không thích hợp, lập tức xuống nước ngăn cản cô, mắng: "Trần Giới, em làm sao vậy? Sao kết cấu rối loạn toàn bộ cả thế."

Trên mặt Trần Giới là bọt nước trong suốt lấp lánh, xuôi theo gò má từ từ trượt xuống, rơi vào trong nước, bởi vì nguyên nhân dùng sức quá mạnh, cô thở hổn hển nặng nề, cả người cũng bởi vì thiếu dưỡng khí, da thịt trắng nõn hiện lên bệnh trạng, mấy sợi tóc màu đen rơi ở đầu vai, cô rủ mắt, không nói gì.

Cô giáo huấn luyện nói: "Bây giờ, em đi nghỉ ngơi, không được bơi nữa."

Trần Giới không nói gì, chỉ là đi ra khỏi bể bơi, sau đó đi ra sau thay quần áo.

Từ Diêm Á nhìn Trần Giới, có chút buồn bực, đích thực không biết vì sao Trần Giới luôn luôn tỉnh táo đột nhiên trở nên nôn nóng bất an như vậy.

Cô quay đầu, cùng nhìn về phía Tịch Lục bên này một cái, mũ bơi và kính bơi che rất nhiều, chỉ có thể nhìn thấy phần mũi và môi của cậu, trong lòng của cô đột nhiên có cái gì đụng một cái.

Cô chớp chớp mắt, lại thấy Tịch Lục đã đứng lên, cũng đi ra khỏi bể bơi.

Từ Diêm Á sững sờ ở trong nước.

Trương Chân ở bên cạnh đẩy đẩy cô, sau đó nhẹ giọng gọi: "Sao thế? Diêm Á?"

Từ Diêm Á phục hồi lại tinh thần, lắc lắc đầu, nói: "Không có gì."

Sau đó, cô lại tiếp tục vào trong nước làm luyện tập qua lại.

Có lẽ, chỉ là cô quá nhạy cảm rồi chăng, người kia chỉ là miệng mũi khá giống Tịch Lục mà thôi…

Từ Diêm Á nghĩ như vậy, đã không biết trong bể bơi rốt cuộc là nước hay là nước mắt.

…

Tịch Lục đứng ở bên ngoài, chờ Trần Giới, lúc Trần Giới đi từ trung tâm bơi lội ra, nhìn thấy cậu, trên mặt cũng không có lộ ra biểu cảm kinh ngạc gì.

Hai người dọc theo phố, đi không có mục đích.

Ai ngờ, hai người bọn họ đứng chung một chỗ đã được xem là một đường phong cảnh rồi, Tịch Lục và Trần Giới đều cao gầy, hôm nay trùng hợp hai người đều mặc là đồ thể thao màu đen, đứng chung một chỗ vậy mà có một loại cảm giác trang phục tình nhân, Tịch Lục đeo kính râm, che mắt, nhưng là mũi và môi lộ ra ngoài, cũng có thể thấy được không xấu.

Mà khí chất lạnh lùng của Trần Giới, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, đứng ở bên cạnh Tịch Lục không chút cảm giác bị hạ thấp.

Tịch Lục nhìn Trần Giới, muốn đẩy một phần yên lặng này ra, cậu nói: "Trần Giới, mình đã nói cho cậu biết hay chưa, mình nhận một công việc quảng cáo chocolate."

Trần Giới nghiêng mặt qua nhìn cậu, sườn mặt cô điểm tĩnh mà xinh đẹp, giương môi lên, nói: "Cũng đã lợi hại như vậy rồi."

Tịch Lục cúi đầu, có chút tự giễu cười cười, nói: "Trần Giới, mình mới không lợi hại, đúng là mình không nên cậy mạnh, quảng cáo gì đó rõ ràng chưa từng tiếp xúc qua, vậy mà lại đáp ứng, hôm nay khi quay phim, mình nhìn thấy bản thân bên trong, y như một khúc gỗ."

"Ngày mai mình qua đấy, vẫn là từ chối đi." Tịch Lục nói như vậy.

Tâm tình của cậu có chút suy sụp, cũng không biết là nguyên nhân vừa rồi rơi xuống nước dẫn đến đến tận bây giờ cậu cũng cảm giác có cái gì bóp lấy cậu, không cách nào hô hấp, thế cho nên nói ra những lời chán nản này.

Ngón tay lạnh lẽo dừng ở trên mu bàn tay của cậu, sau đó xiết chặt tay cậu, nói: "Đó là bởi vì cậu không có cố gắng, Tịch Lục, chỉ cần cậu cố gắng mà nói, thì không có vấn đề gì rồi."

Trần Giới nhìn Tịch Lục, mái tóc đen ướt đẫm rủ xuống ở trên hai má, dường như có bọt nước trong suốt ở trên lông mi mảnh dài xinh đẹp kia, nốt ruồi nhỏ trên mắt kia, tròn trịa, toàn bộ trong ánh mắt đều là nghiêm túc.

"Hồi còn nhỏ cậu chính là như vậy, rõ ràng là việc chúng tôi đều không làm được, đến cuối cùng khi tất cả mọi người buông tha, Tịch Lục cậu lại không nói tiếng nào tiếp tục làm, thành công vĩnh viễn đều là cậu, cho nên, chúng tôi đều nói, Tịch Lục cậu chỉ cần đi thẳng về trước, nhìn về phía trước, thì không có vấn đề gì không giải quyết được."

Trong ánh mắt của cô, hoàn toàn là khẳng định, cô là tin tưởng Tịch Lục từ tận đáy lòng.

Tịch Lục là nghĩ như vậy, mình được Trần Giới tín nhiệm hoàn toàn.

Trong lòng cậu đột nhiên ấm áp, giống như ăn kẹo ngọt, sau đó hướng về phía Trần Giới, nhếch môi lên, lộ ra nụ cười còn tươi tắn hơn so với trước đây, cậu nói: "Đương nhiên, không phải chỉ là quay một cái quảng cáo thôi sao?"

Hai tay chồng lên một chỗ, một cái lớn một cái nhỏ.

Lúc Tịch Lục muốn trở tay cầm lấy một bàn tay của Trần Giới, một cụ ông đang đẩy xe rác ở phía sau, quát: "Này, hai tình nhân nhỏ không nên nói chuyện yêu đương ở trên đường cái, tập trung đi đường, thật sự không được, tìm cái ngõ nhỏ bí mật, đừng ở chỗ này chắn đường."

Tiếng hô trung khí mười phần này của cụ ông thật sự là làm cho tay Tịch Lục đang muốn hoạt động giật giật hai cái, tay Trần Giới cũng thu lại, Tịch Lục chán nản á, quay đầu ai oán nhìn cụ ông một cái, yên lặng nhường ra một con đường cho cụ, oải lòng muốn nói, cụ ơi, đường cái rộng như vậy, vì sao cụ cứ nhắm đúng nơi này mà đi?

Chẳng lẽ cụ không biết cái gì gọi là "có mắt nhìn" sao?

Hai người Tịch Lục và Trần Giới đi trên đường lại rơi vào im lặng, Tịch Lục nhìn xung quanh, phát hiện cách trung tâm thành phố rất gần, bèn hỏi: "Trần Giới, bây giờ cậu có rảnh không? Mình dẫn cậu đi xung quanh một vòng?"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Ờ được."

Còn chưa đến gần, đã nhìn thấy mấy con bồ câu trắng bay trên bầu trời, Tịch Lục nhớ lại, trên quảng trường có trên trăm con bồ câu trắng, cũng có chuồng bồ câu ở nơi đó.

Bèn dẫn Trần Giới đi.

Tịch Lục vẫn luôn cảm thấy, thành phố D nhất định là quá nhiều tiền, bằng không vì sao đám chuồng chim bồ câu thoạt nhìn còn tốt hơn của người, còn là biệt thự nhỏ hai tầng, động một cái qua vài ngày là muốn sửa chữa lại từ đầu, mỗi lần Tịch Lục đi ngang qua, đều có một loại xúc động muốn chiếm chuồng bồ câu làm của riêng.

Được rồi, cậu đã nhịn được rồi.

Đến khi cậu có tiền, nhất định phải mua một căn biệt thự nhỏ hai tầng càng thêm xa hoa hơn chuồng chim bồ câu.

Tịch Lục gật gật đầu, đây cũng là một mục tiêu phấn đấu đó.

Trần Giới nhìn thấy từng bầy từng bầy chim bồ câu trắng kia, nhếch môi lên, rõ ràng rất thích, Tịch Lục chạy tới mua một túi đậu tương, sau đó nói với Trần Giới: "Trần Giới, cậu mở lòng bàn tay ra."

Trần Giới nghe vậy, mở tay ra.

Tịch Lục đổ một ít đậu tương ở trên tay cô, sau đó nói: "Trần Giới, cậu mở rộng tay ra, cách bồ câu gần thêm chút nữa."

Trần Giới chầm chậm đi qua, một con bồ câu nhẹ nhàng bay qua, dừng ở chỗ cổ tay cô, sau đó cúi đầu, mổ đậu tương trong tay cô, ngay sau đó lục tục lại có mấy con bay qua.

Trần Giới nhếch môi lên, nhìn chăm chú.

Mái tóc dài màu đen tựa như sa tanh, làn da trắng nõn như mỡ đặc, đuôi lông mày hơi nhếch lên, hiện ra con mắt xinh đẹp, khóe môi cong lên, cùng với sườn mặt dịu dàng, Trần Giới đứng ở nơi đó, giống như là một đường phong cảnh mỹ lệ, như là hòa thành một thể với chim bồ câu.

Tịch Lục quay đầu, nhờ người chụp ảnh bên cạnh, chụp lại dáng vẻ này của Trần Giới.

Bởi vì là ảnh chụp lấy ngay, mấy phút trôi qua, ba tấm ảnh đã đưa đến trên tay Tịch Lục.

Người đàn ông chụp ảnh, nói với Tịch Lục: "Bạn gái của em thật là xinh đẹp, thật ăn ảnh."

Tịch Lục đỏ mặt, gật gật đầu, cũng không có phản bác lời nói của người đàn ông, nói: "Cám ơn ạ."

Sau khi trả tiền xong, Tịch Lục vươn tay ra sờ sờ Trần Giới trên ảnh chụp, sau đó cười lên, cất vào túi quần của mình.

Sau khi chim bồ câu ăn xong, lục tục bay đi, chỉ còn lại một con tiếp tục dừng ở trên cổ tay Trần Giới, chậm chạp không chịu đi.

Trần Giới cười nhìn nó, hình ảnh kia làm cho Tịch Lục đứng ở một bên không dám phá hỏng.

Đồ ăn xinh đẹp, luôn là làm cho người ta đổ xô vào.

Ngay cả vật nho nhỏ này, đại khái cũng là biết.

Tác giả có lời muốn nói: =-= mỗi ngày hai chương kết quả chính là… Tôi… không dự trữ được bản thảo, chương thứ hai =-= chờ tí nữa tôi đi viết hmm

72. Chương 72

Tịch Lục mang theo Trần Giới đi dạo khắp chợ trung tâm thành phố D một lượt, thật ra cho dù là Tịch Lục, đến tận bây giờ cũng không tính là thông thuộc thành phố D, sau khi đưa Trần Giới về đến Vạn Tiệp, Tịch Lục nhìn cô đi vào khách sạn.

Lúc Trần Giới sắp đi, nói với cậu: "Tịch Lục, việc quay phim nhất định sẽ thành công."

Tịch Lục nhìn bóng lưng Trần Giới, đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, trông y như hòn đá "vọng phụ" (ngóng vợ).

"Đừng cản đường đừng cản đường, tao muốn quét rác." Tiếng của một cụ ông vang lên từ bên cạnh.

Thân thể Tịch Lục cứng đờ, sao cảm thấy giọng nói này hơi quen tai, đây không phải là cụ ông đẩy xe rác kia sao? Chỉ thấy cụ ông tiếp tục không nhịn được nói: "Sao còn không nhường, người tuổi trẻ bây giờ à."

Tịch Lục: "…" Yên lặng lùi lại một bước, nhường đường cho cụ ông.

Cụ ông thế này mới vừa lòng, tiếp tục quét rác của cụ.

Khổ nỗi Tịch Lục còn muốn nán lại đây một lát, cụ ông lại nhắm ngay chỗ cậu đang đứng mà quét, Tịch Lục lại dời một bước nhường chỗ cho cụ ông, cứ như vậy cậu nhường một bước, ông cụ quét một bước.

Tịch Lục kêu rên nói: "Cụ ơi, rốt cuộc cụ muốn làm cái gì thế?"

Cụ ông giương đôi mắt đang cụp xuống lên, nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Tao chính là không quen nhìn, đám thanh niên chúng mày cả ngày ỉ ôi ở ven đường mà thôi."

Tịch Lục: "… Được, cụ, con đi! Được chưa!"

Cụ ông gật gật đầu, nói: "Đi đi, đừng làm trở ngại tao quét rác."

Tịch Lục một búng máu, chỉ thiếu phun ở trên mặt cụ ông.

Sau khi về nhà, Tịch Lục quấn Lục Quyên Quyên nhờ bà giúp mình cùng nhau luyện tập nội dung quay quảng cáo, Lục Quyên Quyên nhìn thoáng qua Tịch Lục, lại đặt lực chú ý ở trên máy tính, nói: "Lộc Lộc à, không phải mẹ không giúp con, nhưng là ván này mẹ là địa chủ đó, đợi mẹ đấu xong, sẽ giúp con luyện tập."

Tịch Lục liền giương cheo cheo mắt ở bên cạnh Lục Quyên Quyên nhìn bà đánh bài.

Còn đừng nói bộ bài trên tay Lục Quyên Quyên thật đúng là tốt, mắt thấy còn thiếu một lá bài sau khi ra là xong, hai nhà đối diện bà, một người trong đó phát uy, liên tiếp ra rất nhiều bộ rồng[1], đến cuối cùng trên tay cũng chỉ còn lại một lá bài, Lục Quyên Quyên nghĩ rằng, nhất định phải thua, lại không ngờ, một

nhà khác ra tứ quý[2], cho nổ nhà đối diện mình, được gấp bội điểm, sau đó thả bài cho nhà đối diện của mình, thắng được nhiều, Lục Quyên Quyên nghiến răng nghiến lợi.

[1]Bộ rồng: từ gốc thuận tử, là bộ dây 5 quân bài xếp theo thứ tự từ nhỏ đến lớn liên tục, VD như 12345, 10JQKA hoặc A1234… tùy từng luật

[2]Tứ quý: từ gốc tạc đạn, bốn quân bài giống nhau khác chất như 4444, AAAA…

(quả thật là mỗ chả hiểu chơi cái này lắm nên chú thích không biết có chính xác hay không, mọi người bỏ quá cho nhé)

Đối phương ra một quân ba, Lục Quyên Quyên thở dài một hơi, nhất định phải thua rồi.

Nhưng là một người khác vậy mà không có muốn, Lục Quyên Quyên giật mình ra một quân J cuối cùng, bà thắng rồi.

Tịch Lục ở bên cạnh nhìn, cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là đồng đội giống như heo rồi.

Lục Quyên Quyên nhìn một phen tiền vàng thắng về, cao hứng không thôi, lúc vươn tay lại muốn tiếp tục ván tiếp theo, tiếng của Tịch Lục vang lên nói: "Mẹ."

Lục Quyên Quyên ngẩn người, vươn tay đau lòng ấn xuống nút tắt, cắn răng nói: "Đi, Lộc Lộc, mẹ giúp con đi luyện tập." Bà là một người lớn, nhất định phải làm một tấm gương tốt, để cho Lộc Lộc biết, bà nói chuyện là giữ lời.

Tịch Lục gật gật đầu, cho Lục Quyên Quyên xem tình tiết mình vừa mới lấy giấy viết xuống.

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Như vậy, sô cô la đâu?"

Tịch Lục thuận tay cầm hộp thuốc lá đã rút hết của Tịch Nam Phương ở bên cạnh lên nói: "Coi như đây là sô cô la đi."

Lục Quyên Quyên vỗ vỗ tay, nói: "Lộc Lộc nhà ta đúng là khác biệt."

Tịch Lục bị lời khen không hiểu ra sao cả này của Lục Quyên Quyên làm cho đỏ mặt, sau đó cậu quỳ ở trước mặt Lục Quyên Quyên, dựa theo lời thoại nói: "Sô cô la có thể hòa tan lòng người, mà em chính là thanh hòa tan trái tim này của anh, xin hãy bên anh đi."

Lục Quyên Quyên ngây người một chút, sau đó cười 'ahahahaha', nói: "Ai nha, ngại quá đi, Tịch Lục con xem con quỳ trên mặt đất làm cái gì?"

Tịch Lục một đầu mồ hôi lạnh, trả lời: "Mẹ, mẹ dựa theo lời thoại phía trên con đưa cho mẹ mà nói."

Lục Quyên Quyên nói: "Chẳng lẽ đạo diễn của các con cũng không cho phép mình diễn thêm sao?"

Tịch Lục trả lời: "Mẹ, đây cũng không phải là quay phim truyền hình nhiều tập, có đôi khi diễn viên có thể sửa lại lời thoại, đây chỉ là một cái quảng cáo nhỏ mà thôi."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Như vậy à, vậy được rồi, chúng ta bắt đầu lại lần nữa, ách sừn."

Tịch Lục: "… Mẹ, cái gì là ách sừn?"

Lục Quyên Quyên trả lời: "Lộc Lộc, con không biết sao? Khi quay phim điện ảnh hoặc phim truyền hình, bắt đầu không phải có người đánh phách[3] nói, ách sừn sao?"

[3]Bảng phân cảnh (clapperboard) ghi số hiệu cảnh phim, số lần thực hiện cảnh (take) đó, ngày tháng, tên phim và đạo diễn. Ách sừn: Action; cắt: cut

Tịch Lục: "… Mẹ, chúng ta hãy cứ tiếp tục đi."

Tịch Lục cảm thấy nói chuyện với Lục Quyên Quyên, mệt quá.

Cậu có một loại thôi thúc muốn Lục Quyên Quyên trở về tiếp tục đấu địa chủ của bà đi.

Bắt đầu lại lần nữa.

Tịch Lục nhếch miệng cười, sau đó quỳ một chân trên đất hướng về phía Lục Quyên Quyên, cầm gói thuốc lá trong tay, đưa cho Lục Quyên Quyên, tình thâm ý trọng nói: "Sô cô la có thể hòa tan lòng người, mà em chính là một thanh hòa tan trái tim này của anh, xin hãy bên anh."

Lục Quyên Quyên nhìn sô cô la trong tay Tịch Lục một cái, nghiêm mặt, trả lời: "Đáng tiếc, tôi cũng không phải là sô cô la nhãn hiệu này, ngại quá."

Tịch Lục thất vọng buông thõng tay xuống, sau đó đi qua đi lại một vòng.

Lục Quyên Quyên ở bên cạnh nói: "Ơ, Lộc Lộc, lúc này, con không phải nói là, anh còn có sô cô la nhãn hiệu này sao? Vì sao con không nói lời nào?"

Tịch Lục kêu rên nói: "Mẹ, mẹ phải xem kỹ chứ, lúc này con cần phải suy nghĩ một chút làm thế nào, làm ra được dáng vẻ buồn rầu, sau đó mới có thể phát hiện cái sô cô la kia, đưa cho mẹ."

Lục Quyên Quyên cái hiểu cái không gật gật đầu, nói: "Quay quảng cáo đến mức phiền phức như vậy sao? Theo mẹ nè, nên quay như vậy…" Bà giằng lấy gói thuốc lá trong tay Tịch Lục, sau đó bày ra tư thế cường tráng, nói: "Sô cô la XX, máy bay chiến đấu sô cô la, ồ dê."

Tịch Lục: "… Mẹ, chúng ta làm lại một lần tử tế được không?"

Lục Quyên Quyên nói: "Aiz, được rồi."

Chỉ thấy, Tịch Lục lại quỳ một chân xuống đất, sau khi nói lặp lại câu nói kia.

Lục Quyên Quyên nói: "Đáng tiếc, tôi cũng không phải là sô cô la nhãn hiệu này, ngại quá." Sau khi nói xong, còn làm ra vẻ hất mái tóc quăn mình vừa uốn một cái.

Tịch Lục: "… Con quên từ rồi."

Lục Quyên Quyên nói: "Lộc Lộc, cái này không thể được đâu, chỉ tí từ ấy con cũng có thể quên, sau này biết làm sao đây, trí nhớ của con đúng là không được mà."

Tịch Lục: "…" Mẹ cho rằng rốt cuộc là bởi vì ai.

Cứ như lặp đi lặp lại hơn mười lần như vậy, hai người cũng không có nói ra được lời thoại hoàn chỉnh, đây cũng là say rồi.

Chẳng qua là, duy nhất khá hơn một chút chính là Tịch Lục dần dần tìm được cảm giác.

Cậu buồn bã xoay qua xoay lại, tựa hồ thật sự bởi vì bị cô gái thích từ chối mà cảm thấy khổ sở, khi nhìn thấy gói thuốc lá trên bàn thì đáy mắt cậu xẹt qua một tia sáng, giống như là sau cơn mưa đột nhiên cầu vồng nhô ra, cậu hưng phấn cầm gói thuốc lá trên bàn lên, vội vội vàng vàng chạy về phía Lục Quyên Quyên, nói: "Là nó, chính là nó, em chính là nó."

Lục Quyên Quyên nói: "Trời ơi, em thích nhất cái này rồi."

Sau đó Lục Quyên Quyên ôm Tịch Lục một cái, nói: "Em đáp ứng anh!"

Sau khi Lục Quyên Quyên nói xong, tự mình hô một tiếng "cắt", hài lòng nhìn về phía Tịch Lục, nói: "Lộc Lộc, không tệ mà, mẹ cảm thấy hình như mẹ cũng có năng khiếu diễn xuất."

"Lộc Lộc, con hỏi đạo diễn quay quảng cáo một chút, thực sự không được, mẹ sẽ tự tiến cử đảm đương vai nữ chính của quảng cáo lần này, mẹ thoạt nhìn còn trẻ như vậy, đi chung với con mọi người đều nói chúng ta là chị em, ahahaha."

Tịch Lục: "… Mẹ, đủ rồi đó."

Lục Quyên Quyên trả lời: "Ai nha, nói đùa mà thôi, nói đùa mà thôi."

Tịch Lục nhìn đồng hồ, chỉ mới tám giờ tối, cậu bèn tiếp tục nói với Lục Quyên Quyên: "Mẹ, con còn muốn luyện tập vài lần."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Được, tùy con, mẹ vĩnh viễn ủng hộ con đó."

Tịch Lục cảm động gật gật đầu.

Vì thế khi Tịch Nam Phương trở về, chỉ nhìn thấy một hình ảnh như vậy ——

Lục Quyên Quyên vui mừng ôm Tịch Lục, nói: "Em đáp ứng anh."

Tịch Lục thâm tình nhìn Lục Quyên Quyên.

Hình ảnh này cũng quá đẹp rồi.

Tịch Nam Phương cũng là bị say lòng rồi.

73. Chương 73

Cùng Lục Quyên Quyên tập luyện một buổi tối, Tịch Lục mệt mỏi cả thể xác và tinh thần, tắm rửa xong, ngã nhào luôn xuống giường, cầm điện thoại di động lên, mở tin nhắn ra, soạn một một đống chữ, muốn gửi cho Trần Giới, cuối cùng xem đi xem lại cảm thấy mình quá dài dòng, lỡ như làm cho Trần Giới phiền thì làm thế nào, lại bắt đầu cắt giảm không ngừng, đến cuối cùng chỉ để lại hai chữ, ngủ ngon.

Ấn xuống nút gửi đi, Tịch Lục để điện thoại qua một bên, nghĩ thầm Trần Giới có thể sẽ trả lời tin nhắn cho mình hay không đây, muộn thế này tám phần đã ngủ rồi.

Dù là như vậy, Tịch Lục vẫn là nằm ở trên giường hồi lâu không có cách nào đi vào giấc ngủ.

Cậu đang đợi tin nhắn của Trần Giới.

Hơn mười phút trôi qua, di động rung lên, Tịch Lục lập tức thò ngay tay ra xiết chặt lấy di động, mở màn hình ra, liền nhìn thấy một tin nhắn chưa đọc.

Mắt vốn đã lim dim lập tức sáng lên, nhanh chóng trượt màn hình ra.

Nhìn thấy tin nhắn đến từ Trần Giới ——

(Cậu cũng vậy, ngủ ngon, ngày mai quay phim cố gắng lên.)

Vỏn vẹn mười hai chữ, làm cho Tịch Lục xem đi xem lại, xem xong một lần lại xem một lần, giống như là đang đọc một bộ truyện dài, sau đó cậu chôn đầu vào trong gối.

Cái gì gọi là hạnh phúc, bây giờ cậu là vô cùng hạnh phúc.

Tịch Lục âm thầm quyết định, ngày mai nhất định phải cố gắng hơn nữa, phải cố gắng hơn bây giờ, sau đó nói thành quả của mình cho Trần Giới.

Ngày hôm sau, lòng tin mười phần đi đến trường quay, vừa nhìn thấy đạo diễn và nhân viên làm việc, Tịch Lục lập tức lại sợ hãi, cúi đầu khom lưng đi tới.

Đạo diễn vỗ vỗ vai cậu, dò hỏi: "Thế nào rồi? Ngày hôm qua sau khi trở về có suy nghĩ kỹ càng một chút nào hay không?"

Tịch Lục gật gật đầu, chẳng qua là cảm thấy sự mong đợi trong ánh mắt của đạo diễn, làm cho áp lực vốn là hơi lớn của cậu lại càng lúc càng lớn.

Sau khi Chris Chân Tần tới, ba người liền bắt đầu.

Vừa mở máy, Tịch Lục lại không tự chủ được bắt đầu khẩn trương, toàn thân căng thẳng, tiếp đó sau khi nói lời thoại xong, đạo diễn lắc lắc đầu, ý bảo tiếp tục.

Lặp đi lặp lại như thế hơn mười lần.

Sự mong đợi trong ánh mắt của đạo diễn cũng từ từ biến mất, lúc Tịch Lục ngẩng đầu, trong lòng trên cơ bản đã luống cuống rồi, cậu đứng ở nơi đó cảm giác mình tựa như là một thằng hề.

Bên cạnh, nhân viên phụ trách ánh sáng đột nhiên nói một câu: "Rốt cuộc cảnh này phải quay bao lâu đây?"

Câu phàn nàn này, tiếng rất nhỏ, nhưng là lại cứ truyền vào trong lỗ tai Tịch Lục.

Không cần nghĩ cũng biết là nói mình.

"Tịch Lục, cậu..." Đạo diễn muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: "Ngày hôm qua sau khi trở về rốt cuộc cậu có luyện tập hay không? Cảnh như vậy nếu như là diễn viên chuyên nghiệp, trên căn bản chỉ một lần là xong, cậu..." Trong giọng nói đã mang theo một chút trách cứ rồi.

Tịch Lục nói xin lỗi không ngừng, nói: "Ngại quá, ngại quá."

"Nè, bộ dạng đẹp là có thể mà nói, bộ dạng tốt hơn cậu ta cũng không phải có rất nhiều sao? Vì sao nhất định cứ muốn dùng một người tay ngang lãng phí thời gian?" Không biết là ai đang nói chuyện.

Mọi người đều yên tĩnh rồi, đạo diễn không có lên tiếng trách cứ.

Nói cho cùng có lẽ ở trong cái nhìn của bọn họ, Tịch Lục trừ gương mặt này cũng không có chỗ nào đáng khen.

Chân Tần ở một bên có chút nghe không nổi nữa, mở miệng nói: "Tịch Lục, cũng không phải chuyên nghiệp, bây giờ cậu ấy cũng đang dần dần thích ứng mà."

Tịch Lục ngăn lại lời Chân Tần đang tiếp tục muốn nói.

Cậu đang nghĩ, nếu không thì nên rút khỏi đi.

Giống như là đã nói với Trần Giới lúc trước, cậu vốn là không thông thạo nghề này, cũng chưa từng học mấy thứ này, ở trước ống kính tất cả hỉ nộ ái ố đều sẽ biến thành vẻ mặt như khúc gỗ.

Cậu vốn là chỉ là bởi vì Chân Tần muốn đến mới đáp ứng.

Lúc mở miệng vừa muốn nói chuyện, lại bị Chân Tần bên cạnh quát: "Tịch Lục, ông đừng nói những lời ủ rũ gì đó, không có vấn đề khó khăn gì không qua được."

Tịch Lục ngẩn người, ngẩng đầu, nhìn Chân Tần.

Trong nháy mắt cậu lại bắt đầu tiêu cực rồi, Tịch Lục lắc lắc, vươn tay vỗ vào mặt mình một cái, sau đó nói với đạo diễn: "Cái đó, có thể cho em gọi điện thoại không?"

Đạo diễn cũng không biết Tịch Lục đây là đang làm cái gì, cuối cùng vẫn là gật đầu đáp ứng.

Tịch Lục bấm số điện thoại của Lục Quyên Quyên, sau đó tiếng của Lục Quyên Quyên truyền từ bên kia qua đây, cậu vội vàng nói: "Mẹ, mau, đối diễn với con một chút."

Lục Quyên Quyên nói: "A, tối hôm qua không phải đã luyện tập rất nhiều lần rồi sao?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Con muốn tìm cảm giác, mẹ, mẹ hãy giúp con một chút đi."

Lục Quyên Quyên thở dài một hơi, trả lời: "Vậy được rồi."

Mấy phút sau, Tịch Lục vội vã trở về, nói với đạo diễn: "Chúng ta lại tiếp tục đi."

Đạo diễn gật gật đầu, nhưng là trong lòng cũng không ôm nhiều hi vọng lắm.

Chỉ là lần đây, kỳ tích vậy mà xảy ra, biểu cảm trên mặt Tịch Lục phong phú hơn rất nhiều, lúc nói chuyện cũng mang theo cảm xúc, lúc đối mặt với Chris, một ánh mắt thâm tình cuối cùng, thật là làm cho người ta kinh diễm (kinh sợ vì vẻ đẹp) một phen, tuy rằng chưa đạt đến hiệu quả phát ra, nhưng là so với tình huống mấy lần trước, quả thực là tốt đến không thể tốt hơn được nữa.

Ngay cả Chân Tần làm cộng tác với cậu còn có Chris đều kinh ngạc.

Một cú điện thoại, lại có thể làm cho trở thành như vậy trong nháy mắt.

Thật ra Tịch Lục vốn là trụ cột cũng không tệ lắm, chỉ là ngay từ đầu hoàn toàn là không có buông lỏng.

Chân Tần khoa trương ôm bả vai Tịch Lục một cái, nói: "Tôi đã nói mà, Tịch Lục, ông xem đây không phải là một việc rất dễ dàng sao?"

Tịch Lục ngượng ngùng gật gật đầu.

Chân Tần đến gần bên tai Tịch Lục nhỏ giọng, dò hỏi: "Là gọi điện thoại cho Trần Giới, mới có cảm xúc mãnh liệt sao?"

Tịch Lục quay đầu, nói: "Đoán sai rồi."

Chân Tần sửng sốt, nói: "Ơ, thế rốt cuộc là vì sao?"

Tịch Lục nhìn thoáng qua đạo diễn, trả lời: "Đợi sau khi quay xong nói cho ông."

Lại giằng co một buổi sáng, đến cuối cùng vẫn là không có quay ra được một cảnh hài lòng, nhưng là sắc mặt đạo diễn đã tốt hơn trước nhiều, lúc sắp đi còn khích lệ Tịch Lục nói: "Ngày mai nhất định phải diễn xuất tốt hơn hôm nay."

Tịch Lục gật gật đầu.

Chris thay xong quần áo từ phòng thay đồ đi ra, sau đó rất có hứng thú nhìn Tịch Lục, nói: "Tôi vốn cho là nếu cậu muốn thông suốt, nhất định còn cần vài ngày, không nghĩ tới chỉ cần một ngày, đã có thể làm tốt như vậy." Cô dừng một chút, còn nói thêm: "Lúc trước tôi phải dùng thời gian một tháng, mới có thể làm được như cậu bây giờ, xem ra cậu thật đúng là trời sinh ăn cơm nghề này rồi."

Tịch Lục ngẩn người, sau đó mặt đỏ rực, đương nhiên không phải là bởi vì nhìn thấy Chris mà thẹn thùng gì đó, chỉ là đột nhiên được một người xa lạ khen ngợi, Tịch Lục cảm thấy có chút hưng phấn không rõ tên.

Chris phì cười một tiếng, trái lại rất ít nhìn thấy người ngây thơ như vậy.

Chân Tần nhảy từ bên ngoài ra, nói: "Như vậy, Tịch Lục rốt cuộc ông có pháp bảo gì, sao đột nhiên trở thành như vậy? Sẽ không phải là Trần Giới đồng ý làm bạn gái của ông chứ?"

Lúc nghe đến tên Trần Giới, tầm mắt của Chris cũng chống lại tầm mắt Tịch Lục.

Mặt Tịch Lục bởi vì nhắc tới Trần Giới, càng thêm đỏ, cậu vừa vươn tay đẩy Chân Tần, vừa xấu hổ nói: "Mới… Mới mới không có, ngày hôm qua tôi… luyện tập lời thoại với mẹ tôi… mà thôi."

Chân Tần giật mình mở to miệng, nói: "Chỉ như vậy?"

Tịch Lục gật gật đầu.

Chân Tần nói: "Cô lợi hại như vậy sao! Vậy mà có thể huấn luyện cái loại khúc gỗ như ông thành cái dạng này."

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Không phải bởi vì cái này."

Chân Tần sửng sốt, trả lời: "Vậy là?"

Tịch Lục kể lại toàn bộ quá trình luyện tập tối hôm qua, sau đó tổng kết nói: "Vừa rồi sau khi tôi và mẹ tôi nói xong, liền nghĩ đến những cảnh ngày hôm qua, lúc tôi lại nhìn thấy Chris, ý nghĩ trong lòng chính là, ngay cả như vậy tôi cũng chịu đựng được, đối mặt với Chris làm sao có thể không làm được."

Chân Tần: "…"

Chris: "…"

"Phốc ha ha ha ha ha." Chân Tần ôm bụng cười rộ lên, nói: "Tịch Lục, ông thật là quá vui tính rồi, tôi quá sùng bái ông rồi, tư duy quả nhiên không giống với chúng tôi."

Tịch Lục vươn tay bổ một cái vào đầu Chân Tần, nói: "Đừng cho là tôi không nghe ra ông đang xiên xẹo châm chọc tôi."

Chris đứng ở bên cạnh, nhìn hai người đùa giỡn, cũng giương môi lên.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ngày mai phải đi học, hai chương không được, cho nên muốn khôi phục mỗi ngày một chương, thứ lỗi =333= (cám ơn Ngụy Hùng Miêu, Thanh Niểu Đích Địa Lôi, không có gì báo đáp chỉ có thể hiến thân (nè)

74. Chương 74

Bởi vì mấy ngày nữa Trần Giới sẽ phải thi đấu, Tịch Lục cũng không có đi tìm cô, cậu biết hiện tại tâm tình của Trần Giới nhất định rất phức tạp, để cho cô nghỉ ngơi thoải mái một chút cũng là tốt.

Sau khi Tịch Lục nghĩ xong, không kiềm hãm được cho một like vì sự săn sóc của mình.

Một mình ngây ngô nằm ở trên giường, suy nghĩ lung tung, làm thế nào đây, nếu mình là bạn trai của ai, cô kia không phải hạnh phúc chết đi được? Tự mình cười ngây ngô cả buổi.

Đến cuối cùng cậu lại dậy, cho mình một cái tát, mấp máy môi lẩm bẩm: "Trở lại hiện thực đi, đồ ngốc."

Mấy ngày nay, đã quay vô số lần, đạo diễn chưa từng nói cái gì, nhưng hẳn là nhìn ra được, ông ấy cũng không hài lòng, vấn đề cũng không chỉ là nằm ở trên người Tịch Lục, còn có Chân Tần và Chris, đạo diễn nhấn mạnh một lần lại một lần, không có cảm giác, không có ý cảnh, làm lại.

Lúc nghỉ ngơi, anh trông ánh sáng và bạn đồng nghiệp ánh sáng bên cạnh nói chuyện phiếm nói: "Một cái quảng cáo chocolate vậy mà quay nhiều ngày như vậy, thật là giày vò người."

Loại oán trách này, cũng chỉ có thể lén nói một chút thôi.

"Chính xác đấy, tìm một đám trẻ con đến, cái gì cũng đều không biết, muốn được đến hiệu quả đạo diễn mong muốn, đó không phải là rất khó sao?"

"Chẳng qua à..." Anh bạn đồng nghiệp ánh sáng quay đầu về phía anh bên cạnh nói: "Cái người tên là Tịch Lục, hình như tốt hơn trước nhiều."

Anh trông ánh sáng gật gật đầu, nói: "So với lúc vừa tới tốt hơn nhiều rồi."

"Thôi, dù sao cũng là người trẻ tuổi, lúc chúng ta vừa mới bắt đầu còn không phải đi theo sau sư phụ học, bọn họ cũng không có người dạy, đã không tệ rồi."

"Đúng đó."

Đạo diễn nhíu mày, chỉ vào bọn họ, nói: "Hai người các anh, mau chóng đứng lên làm việc, đừng định ăn bơ làm biếng."

"Aiz, đạo diễn lúc này mới nghỉ ngơi được bao lâu chứ."

"Đúng vậy."

Đạo diễn: "Đừng nói nhảm, làm việc, bên trên đang thúc giục rồi."

...

Ngày Trần Giới thi đấu, Tịch Lục giống như bình thường, quay cùng Chris Chân Tần mấy cảnh, sau đó đạo diễn cũng không có ý bảo dừng, Tịch Lục nghĩ thầm, hôm nay tám phần cũng không có kết quả ý chứ, mặc dù như thế, vẫn là hết sức mình cố gắng lớn nhất.

Tịch Lục chưa bao giờ nghĩ tới, đạo diễn sẽ ở sau một cảnh bọn họ vừa quay xong, nói với bọn họ: "OK, không thành vấn đề rồi."

Những lời này, cậu hoàn toàn cũng chưa từng nghĩ tới, cho nên khi đạo diễn nói ra, cậu sững sờ tại chỗ, tiếp đó hồi lâu không có phản ứng lại, cuối cùng gật gật đầu, nói: "Vậy chúng ta làm lại?"

Chân Tần vươn tay, đánh lên bả vai Tịch Lục một cái, giương lên một nụ cười, nói: "Đã qua rồi."

Tịch Lục ngây ngốc nhìn đạo diễn, sau đó lặp lại: "Qua rồi?"

Đạo diễn nói: "Ừ, OK rồi, bên trên đang thúc giục, tuy rằng vẫn không có đạt tới hiệu quả lý tưởng của tôi, chẳng qua đã không kém nhiều lắm rồi, mấy ngày nay các bạn cũng vất vả rồi, con người của tôi khá theo đuổi hoàn mỹ, nếu các bạn có lời oán giận gì mà nói, cũng thật ngại."

"Đạo diễn, chú chính là quá vô vị rồi." Chân Tần không biết từ lúc nào thì đã có thể đùa với đạo diễn như vậy rồi, đối phương hiển nhiên cũng không có bởi vì lời nói của Chân Tần mà cảm thấy tức giận.

Ngược lại trả lời: "Aiz, quả thật, không ít người đã nói vậy."

"Nhưng mà, mấy ngày nay, mấy người các bạn diễn càng ngày càng tốt, đặc biệt…" Ông nhìn về phía Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, cậu tiến bộ rất lớn."

Chân Tần ở bên cạnh làm bộ bị thương, vươn tay che ngực, chớp ra mấy giọt nước mắt cá sấu, nói: "Đạo diễn, chú cũng không thể chỉ khen Tịch Lục, chẳng lẽ tiến bộ của cháu cũng không nhiều sao? Thật là khổ sở mà."

Đạo diễn nhìn thoáng qua Chân Tần, nói: "Đi qua một bên đi."

Chân Tần lập tức nhào tới trong lòng Tịch Lục, giả vờ giả vịt khóc lên, nói: "Hu oa oa, đạo diễn, chú làm tổn thương trái tim của cháu mà."

Tịch Lục ghét bỏ vươn tay, đẩy Chân Tần ra, lặp lại lời nói của đạo diễn, nói: "Ông đi qua một bên đi."

Chân Tần hú một tiếng, quay đầu chạy về phía Chris, nói: "Chris, quá ghê tởm, bọn họ đều bắt nạt tui."

Chris ở bên cạnh phì cười một tiếng, sau đó cô cũng nói: "Chân Tần, đáng đời cậu."

Chân Tần lại bắt đầu gào rú.

Đạo diễn nhìn đồng hồ, nói: "Hôm nay coi như là thuận lợi kết thúc, tôi mời mọi người ăn cơm, coi như là ăn mừng, cái quảng cáo này hẳn sẽ phát mấy tháng, đến lúc đó ba người các bạn nói không chừng có lẽ sẽ phát triển không tồi đấy chứ."

Ánh mắt Chân Tần sáng lên, sau đó nói: "Đi, cùng đi ăn trực cơm của đạo diễn."

"Đúng đúng, nhất định phải đi loại nhà hoàng vô cùng đắt đỏ kia ăn cơm."

"Ha ha, đi cả thôi."

Đạo diễn ôm đầu, lắc đầu nói: "Các cậu đó."

"Như vậy Tịch…" Lúc Chân Tần đang muốn gọi Tịch Lục, cuối cùng đột nhiên giống như là nghĩ tới cái gì đó, nói: "Tịch Lục, ông không đi nhỉ?"

Tầm mắt mọi người đều dời đến trên người Tịch Lục.

Tịch Lục cảm thấy tuy rằng có chút ngượng ngùng, nhưng là gật gật đầu, nói: "Em có chút việc phải đi làm, không đi được, nếu lần sau có cơ hội, em mời mọi người ăn cơm."

Có người trêu ghẹo nói: "Tịch Lục, đây là muốn đi gặp bạn gái sao?"

Tịch Lục vươn tay vội vàng khoát tay, đỏ mặt nói: "Em không có bạn gái, em muốn đi xem bạn thi đấu, hôm nay cô ấy có trận đấu quan trọng, cho nên em muốn đi."

"Như vậy à, cơ mà Tịch Lục, mặt em đỏ rần rồi…"

"Ha ha, sẽ không phải là thích người ta chứ."

Tiếng cười hi hi ha ha của một đám người, làm cho Tịch Lục quay đầu đi, càng thêm xấu hổ hơn.

"Như vậy, cháu cứ đi trước đi, lần sau có cơ hội lại cùng nhau ăn cơm."

Tịch Lục gật gật đầu, sau khi tạm biệt từng người bọn họ, sau đó quay đầu vội vã rời đi luôn.

"Chris, có phải cậu cũng không đi hay không?" Chân Tần hỏi Chris.

Chris gật gật đầu, nói: "Mình có trận thi đấu."

Chân Tần kinh ngạc nói: "Thi đấu, vậy cậu còn đi quay phim, không khẩn trương sao?"

Chris cười lên, nói: "Sao có thể chứ? Mình chỉ là có tự tin, mình sẽ giành được chức vô địch mà thôi."

Bởi vì cô vẫn luôn là rất mạnh, cho nên cho dù là làm hai việc cùng một lúc, cũng không sao.

Sau khi cô chào tạm biệt những người khác, nghĩ tới bộ dáng đỏ mặt của Tịch Lục vừa rồi, khi cô nhìn thấy từ mặt bên, trong lòng nghĩ, đây cũng quá khoa trương rồi nhỉ, không chỉ là mặt đỏ rần, bên tai cũng đỏ.

Sờ lên nhất định rất nóng nhỉ.

…

Tịch Lục vội vã chạy tới, trong trung tâm bơi lội đã ngồi đầy người, may mắn thi đấu còn chưa có bắt đầu, một người đang ở bên trên tiến hành diễn thuyết mang tính hình thức.

Cậu đứng ở nơi đó, muốn xem thi đấu, nhưng là lại không muốn ngồi vào đằng sau, nhưng là khổ nỗi vị trí phía trước đã bị chiếm hết rồi.

Tịch Lục vươn tay đẩy đẩy kính râm trên sống mũi mình, lúc đang tự hỏi nên làm thế nào, bả vai bị người đụng phải một cái, sau đó kính râm rơi xuống đất.

Lúc cậu cúi người xuống lập tức muốn nhặt kính râm lên, nghe thấy một giọng nói có chút quen thuộc ——

"Cậu không phải cái đó…" Người nói chuyện mặc đồ thể thao màu đen, làn da màu lúa mì khỏe mạnh, tóc đen buộc ở phía sau, thoạt nhìn có chút độc đáo, cô tự hỏi hồi lâu, cảm thấy Tịch Lục quen mắt, lại không nói ra nổi tên: "Cái đó… Là ai nhỉ… quên mất tên rồi…"

Cô giáo huấn luyện đội Trần Giới.

Tịch Lục nhắc nhở: "Lúc trước, hồi em ở trường học… đánh nhau, cô giáo có giúp đỡ, còn có lần thi đấu trước, em có làm đội cổ động viên…"

Huấn luyện viên chợt vỗ vỗ tay, nói: "Không sai, tôi nhớ ra rồi, cậu tên là gì ấy nhỉ?"

"Tịch Lục, em tên là Tịch Lục."

Huấn luyện viên gật gật đầu, nói: "Như vậy à…" Cô vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Nghe nói hình như cậu làm người mẫu, học sinh đã cho tôi xem ảnh rồi…"

"Trở thành ngôi sao rồi, không tệ đó." Không biết trong đầu huấn luyện viên đang suy nghĩ cái gì, Tịch Lục cảm giác được một chút vi diệu không rõ tên, trong lòng thầm kêu không tốt, lúc chuẩn bị tìm lý do chuồn đi.

Huấn luyện vươn tay kéo cậu đi về phía trước nói: "Cậu có hiệu ứng ngôi sao, tiếp tục làm đội cổ động viên cho trường chúng ta đi."

Tịch Lục bị cánh tay rõ ràng rất nhỏ kia của huấn luyện viên siết đến không thở nổi, đợi đến khi cậu phục hồi lại tinh thần, cậu cũng đã ngồi ở chỗ cách bể bơi gần nhất, ngồi ở trên một chiếc ghế, ngồi bên cạnh mấy nam sinh không nhận ra, huấn luyện viên lần lượt lần lượt phát bông tua cổ vũ.

Hình ảnh này giống như đã từng quen biết, làm cho Tịch Lục toát ra mồ hôi lạnh cả người.

Khi bông tua cổ vũ màu hồng lại lần nữa rơi vào lòng bàn tay của Tịch Lục——

Tịch Lục chỉ muốn nói, ha hả.

75. Chương 75

Tịch Lục không nghĩ tới cho dù là mình đã rời khỏi thành phố A, cũng không trốn thoát khỏi ma chú bông tua cổ vũ màu hồng này, cậu cũng là say rồi.

Huấn luyện viên nói với bọn họ: "Các cậu cần phải làm chính là khi học sinh trường chúng ta đi ra, reo hò cổ vũ, cái khác thì không cần."

Tịch Lục suy nghĩ một chút, giơ tay lên, nói: "Thưa cô, em có thể chỉ cổ vũ thôi không?"

Huấn luyện viên nhướn mày, vẻ mặt thoạt nhìn không hòa nhã cho lắm nói: "Vì sao chỉ một mình cậu đặc biệt?"

Tịch Lục bị ánh mắt kia của huấn luyện viên làm cho sợ tới mức run lên, nhưng là vẫn ưỡn sống lưng lên, chỉ chỉ bông tua cổ vũ màu hồng bên cạnh, nói: "Tuy rằng nói như vậy có chút không biết xấu hổ, nhưng em cảm thấy cái này có chút không hợp với hình tượng của em."

Huấn luyện viên nhếch môi cười, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Không phục? Sao tôi cảm thấy rất thích hợp đấy? Tôi cũng là nhớ được, lần trước, cậu làm được cực kỳ tốt."

Tịch Lục muốn khóc mà không thể, cuối cùng là bỏ qua giãy dụa, nhận mệnh đeo kính râm lên, sau đó hỏi mượn nam sinh cùng cổ vũ ở bên cạnh một cái mũ, đội lên đầu.

Hỏi cậu vì sao?

Cậu vẫn luôn là lấy hình tượng cao quý lạnh lùng xuất hiện trên biển quảng cáo ở thành phố D, cầm bông tua cổ vũ màu hồng trong tay như vậy quá phá hỏng hình tượng của mình rồi, cậu vẫn là cần mặt mũi, tốt xấu gì đó cũng coi như một mặt đẹp trai khó có được của mình, Tịch Lục không muốn tự tay hủy diệt nó.

Tiếng ầm ĩ bên cạnh đột nhiên lớn lên, Tịch Lục ngẩng đầu, nhìn thấy xuất hiện ở trên đài, từng hàng từng hàng học sinh dự thi đứng ngay ngắn, Tịch Lục liếc mắt nhìn thấy Trần Giới đứng ở cuối cùng.

Mái tóc màu đen được bộc lên, mấy lọn tóc rải rác ở đầu vai luôn là làm cho người ta muốn vươn tay vén lên giúp cô, da thịt trắng nõn ở trong đám người cực kỳ nổi bật, một đôi mắt không biết đang nhìn đi đâu, bị vây ở trong trạng thái tự do, thiếu đi vài phần lạnh lùng bình thường, đôi môi mỏng mím chặt lại cùng cái cằm hơi nhọn.

Tịch Lục muốn xông tới, nói chuyện với cô, nhưng cuối cùng vẫn kìm chế được chút xúc động này.

Trần Giới nhìn đám người chi chít bên dưới, tầm mắt rơi vào bầu trời bên trên, đầu cô bị vây trong trạng thái bỏ trống, chính mình cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì.

Sau đó mấy nữ sinh bên cạnh nhỏ giọng bàn luận xôn xao.

"Nhìn thấy Chris chưa? Sao cậu ấy còn chưa tới?"

"Hôm nay Chris có quay phim, cậu ấy vừa mới gọi điện thoại rồi, nói lát nữa sẽ tới ngay."

"Như vậy à, Chris thật là quá lợi hại rồi nhỉ, trông vừa xinh đẹp, bơi lội cũng tốt, còn được công ty giải trí nhìn trúng, cảm giác hoàn toàn là không phải cùng một cấp bậc với chúng ta."

"Đúng vậy, chức vô địch lần này nhất định vẫn là cậu ấy."

Toàn bộ rơi vào trong tai Trần Giới, cô nghiêng mặt qua, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua bên kia một cái, sau đó không nói gì.

...

Từ Diêm Á nhìn phía trước, tầm mắt rơi vào bên cạnh bể bơi, trên người những nam sinh cầm bông tua cổ vũ màu sắc khác nhau kia, tựa hồ lại nghĩ tới giải thi đấu lần trước, lần đó Tịch Lục còn ở đây, cậu ngồi ở chỗ đó, toàn bộ trong mắt đều Trần Giới, tất cả reo hò cổ vũ không cần nghĩ nhiều đều chỉ là vì một người.

Tầm mắt của cô rơi vào trên người nam sinh đeo kính đội mũ kia.

Cô nhíu mày, sao đến nơi này còn đeo kính râm chứ?

Càng nhìn càng không thích hợp, Trương Chân bên cạnh theo ánh mắt Từ Diêm Á cũng nhìn qua, lập tức nói: "Ha ha, trong thành phố lớn sao nhiều quái nhân như vậy chứ, xem thi đấu vậy mà còn đeo kính râm, thật coi mình là ngôi sao à."

Một câu thức tỉnh người trong mộng.

Từ Diêm Á sững sờ tại chỗ, sau đó từ từ mở môi ra, nói: "Tịch… Tịch Lục?"

Trương Chân cười cười, nói: "Từ Diêm Á, cậu ngốc rồi ư, tại sao có thể là Tịch Lục chứ, Tịch Lục người ta bây giờ là ngôi sao, sao có thể chạy tới đây."

Từ Diêm Á lắc lắc đầu, tiếp tục nói: "Thật sự là cậu ấy."

Tiếng trò chuyện của hai người, làm cho Trần Giới quay đầu, cô nhìn về phía bên kia.

Lúc Tịch Lục nhìn thấy Trần Giới quay đầu nhìn về phía mình, kích động thiếu chút nữa đứng từ trên ghế dậy, nhưng may mắn thay cậu nhịn được, cậu hướng về phía Trần Giới, vươn tay, vẫy vẫy.

Như là đang nói cho cô biết, mình đã tới.

Trần Giới nhếch môi lên, cười cười với cậu.

Trương Chân nói: "Từ Diêm Á, người kia đang nhìn về bên này, cậu vừa nói như thế, đúng là hơi giống Tịch Lục đó."

Từ Diêm Á nhìn thấy Tịch Lục ngoảnh mặt về phía bên này vẫy vẫy tay, cô quay đầu, liền nhìn thấy Trần Giới, Trần Giới nhếch môi lên, cô cúi đầu, cười cười tự giễu.

Cho dù là mình phát hiện trước thì thế nào? Đối với Tịch Lục mà nói, cậu vĩnh viễn cũng sẽ không nhìn thấy mình.

Trương Chân nói: "Lát nữa chúng ta đi qua, hỏi Tịch Lục xin kí tên đi, sau này không chừng cậu ấy có thể Hot đấy."

Từ Diêm Á không đáp lại cô ấy.

…

Thi đấu vẫn là chế độ đào thải như cũ, hai hai quyết đấu, tổng cộng có hơn mười trường học, hôm nay tiến hành đấu loại, ngày mai chính là trận chung kết.

Tịch Lục ở bên dưới, nhìn đám người Trần Giới làm vận động nóng người.

Mấy nam sinh cổ vũ cùng cậu ở bên cạnh, lại bắt đầu tiến hành đánh giá đối với những nữ sinh này.

"Tao cảm thấy nhỏ kia dáng dấp không tệ, thoạt nhìn nho nhỏ, thật đáng yêu mà."

"Nhưng là, vóc dáng quá thấp rồi đi."

"Đúng đó, dáng người không đẹp lắm, tao cũng không phải là lolicon[1], vẫn là Từ Diêm Á trường chúng ta khá hơn đi."

[1]Lolicon: người yêu thích bé gái

"Tao biết ngay mày thích, cứ dán mắt nhìn vào người ta."

"Người đẹp mà!"

Tịch Lục nghĩ thầm, chúng mày xem đi, xem đi, dù sao ở trong mắt tao Trần Giới là xinh đẹp nhất, chúng mày cứ đi phát hiện cái đẹp của người khác, đừng đi thị GIAN[2] Trần Giới là được.

[2]Thị gian: chỉ ánh mắt tràn đầy dục vọng lăng nhục cùng khát vọng chiếm giữ, nghĩa rộng là rình coi hoặc là đàn ông nhìn chằm chằm vào người đẹp không có ý tốt. Cắt nghĩa theo từ thì thị gian chính là cưỡng gian bằng ánh mắt @.@

Trong lòng Tịch Lục nghĩ như vậy, không khỏi vui vẻ trở lại.

Chỉ là bên cạnh đột nhiên có một âm thanh truyền tới ——

"Thật ra, Trần Giới cũng rất xinh đẹp mà, chẳng lẽ chúng mày không cảm thấy sao?"

"Ừm… Là rất xinh đẹp, nhưng mà luôn cảm thấy cảm giác dường như cách chúng ta rất xa, nghe nói tính cách cậu ấy không tốt lắm."

"Thế có cái gì chứ, người đẹp mà, xinh đẹp không được sao?"

"A, đúng vậy, người ta xinh đẹp người ta có tư cách kiêu mà, mày xem đôi chân dài, còn có bộ ngực kia của Trần Giới, tuyệt đối là đỉnh cấp (cấp cao nhất), làn da lại trắng…"

Tịch Lục không nghe nổi nữa, quay đầu, nhìn đám nam sinh kia, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Chúng mày nhìn nữ sinh khác cho tao, không cho nhìn chòng chọc vào Trần Giới nữa."

Một nam sinh trong đó ngẩn người, lập tức trả lời: "Dựa vào cái gì chứ!"

"Đúng vậy, mắt mọc ở trên người chúng tao, có phải mày có bệnh hay không?"

Tịch Lục đỏ rực mặt, trả lời: "Chỉ bằng tao! Tao! Tao! Thích Trần Giới! Chúng mày không được nhìn cậu ấy!"

Lý do này vừa ra khỏi miệng, đám nam sinh kia tịt rồi.

Sau đó qua vài giây, cả đám người cười ồ lên.

"Trời ơi, người này là thế quái nào vậy, dục vọng chiếm hữu cũng quá mạnh đi, bỏ đi, bỏ đi, bọn tao cũng chỉ nói một chút, người đẹp cũng không phải chỉ có một mình cậu ấy, chúng tao không nói cậu ấy nữa, có thể chứ."

"Cơ mà mày cũng lạ, tại sao mày ở trong này còn phải mang mũ và kính râm?"

Tịch Lục cúi đầu chột dạ, nói: "Tao, tao thích."

"Khì khì." Lại là một trận tiếng cười.

…

Lúc đến lượt trường Trần Giới tiến hành thi đấu, huấn luyện viên đã tới, ở bên cạnh chỉ huy, nói: "Mấy người các cậu, đừng chỉ lo nói chuyện phiếm, cần phải đứng lên cổ vũ rồi, mọi người cùng nhau hô, trường XX mạnh nhất, trường XX giỏi nhất!"

Bởi vì có kinh nghiệm xấu hổ lúc trước, khi Tịch Lục lại làm lần nữa, thật ra cũng không có mâu thuẫn nhiều lắm.

Bông tua màu hồng vung vẩy ở trên tay cậu, cậu hướng về phía Trần Giới hô.

Chẳng qua sau khi hô được vài giây, cậu mới phát hiện mấy người bên cạnh hoàn toàn là không nhúc nhích, kết quả chỉ một mình cậu ngây ngốc hò hét cổ vũ ở đây.

Mấy nam sinh kia đều nhìn cậu như nhìn thằng ngu, trong ánh mắt phảng phất như đang nói, huấn luyện viên bảo mày làm, mày cứ thật sự làm như vậy à.

Tịch Lục: "…"

Huấn luyện viên vươn tay, vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Xem ra, cậu đúng là rất thích hợp làm việc này, làm được vô cùng tốt, mấy người các cậu cũng học một chút, cậu ấy chính là tiền bối của các cậu đó."

Tịch Lục ở trong gió rét lạnh thấu xương, cậu nhìn về phía Trần Giới muốn tìm kiếm sự an ủi.

Lại thấy Trần Giới đã nhảy xuống nước, ra sức bơi.

Cậu nghĩ cũng không có suy nghĩ nhiều, lại tiếp tục hô to cổ vũ cho Trần Giới.

Phảng phất người xấu hổ nói không làm được vừa rồi, không phải là mình.

Bởi vì sự dẫn dắt của Tịch Lục, đám nam sinh vốn đang nhăn nhăn nhó nhó bên cạnh cũng đứng dậy, học theo Tịch Lục bắt đầu reo hò, trong bất giác, bọn họ cũng đã thành một phong cảnh không thể xóa nhòa ở trong trung tâm bơi lội.

Tác giả có lời muốn nói: =-= bảy ngày qua quá nhanh … Lại phải đi đến trường học rồi, khó chịu

76. Chương 76

Chỉ có một vòng đấu loại, Trần Giới làm sao có thể thua chứ, cô dẫn đầu tổ vòng đấu loại, trực tiếp thẳng tiến vào trận chung kết.

Cùng lúc đó, Chris chạy từ bên ngoài tới, cô hoàn toàn không luống cuống, phảng phất như hoàn toàn không hề để ý mình đến muộn hay là như thế nào, sau đó các huấn huyện viên đội cô vội vội vàng vàng nghênh đón, nói với Chris vài câu, Chris gật gật đầu, ở bên bờ ép chân mấy cái, rồi đi tham gia vòng đấu bảng.

Ánh mắt Chris nhìn lướt qua đám người một lần, sau đó rơi vào trên người Tịch Lục đang đeo kính râm, đội mũ, tay lắc bông tua cổ vũ màu hồng, hướng về phía cậu làm một cái thủ thế V, rồi đội mũ bơi và kính bơi, đứng ở nơi đó chờ tiếng còi bắt đầu.

Tịch Lục nhìn Chris không hiểu ra sao cả, cũng không rõ ràng lắm cô làm thủ thế kia rốt cuộc có nghĩa là gì?

Nhưng là rất rõ ràng, bởi vì hành động này của Chris, một đám con trai ở bên cạnh Tịch Lục đều sắp nổ tung nồi, sau đó bắt đầu líu ra líu ríu tranh cãi ầm ĩ ——

"Trời ơi, vừa rồi cô gái xinh trong truyện tranh mới có thể xuất hiện kia chào bên này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?"

"Thì ra tao không nhìn lầm mà, tao tưởng là tao hoa mắt rồi."

"Tao nhớ được tên là Chris, lai Nga Hoa, đường nét thật giống người nước ngoài, màu tóc cũng nhạt hơn người bình thường nhiều, thoạt nhìn y như là búp bê Barbie."

"Người trên TV mới có thể nhìn thấy mà."

"Đây không phải là cấp bậc nữ thần sao?"

…

Tịch Lục nói: "… Chúng mày cũng quá khoa trương rồi đấy."

"Hứ, mày không hiểu."

"Chẳng lẽ mày không cảm thấy Chris rất đẹp sao?"

Tịch Lục cũng hiểu vì sao đám người kia kích động như vậy, Chris quả thật có tư bản làm cho người phát cuồng, ngay cả người tự kỷ như Chân Tần cũng từng lén nói, ngũ quan của Chris không tìm ra được một tí tì vết nào.

Tịch Lục lắc lắc đầu, sau đó hướng tầm mắt vào trên người Trần Giới vừa mới từ trong nước lên, sau đó trả lời: "Chris tuy rằng xinh đẹp, nhưng là bàn về xinh đẹp mà nói, Trần Giới mới đúng chứ, mày nhìn dáng vẻ trồi lên mặt nước của cậu ấy, cảm giác bọt nước ở trên người cậu ấy rơi xuống vỡ trên mặt đất, thật muốn trở thành đám nước kia."

Sau khi cậu nói xong, lại phát hiện không có một người đếm xỉa đến cậu, lúc cậu quay đầu nhìn bọn họ tìm kiếm sự tán đồng.

Những người đó toàn bộ dùng ánh mắt nhìn bệnh xà tinh nhìn Tịch Lục.

Tịch Lục cho rằng mình vẫn nên ngậm miệng, yên lặng xem xong thi đấu đi.

Tổ kia Chris cũng giống thế, cô lấy ưu thế tuyệt đối trở thành người dẫn đầu, cũng tiến vào trận chung kết, cô từ trong nước ra ngoài, bỏ mũ bơi kính bơi kia, lắc lắc mái tóc sáng màu, cũng không có bởi vì mình trở thành hạng nhất mà cảm thấy cao hứng, trên mặt của cô cũng không có giương lên nụ cười vui vẻ, phảng phất như đang nói ——

Đây là chuyện đương nhiên.

Lời nói vốn là trách cứ của huấn luyện viên đến cuối cùng cũng không có nói ra, chỉ là nói tiếp bảo Chris giữ vững phong độ, đến trận chung kết nhất định phải giành được hạng nhất.

Chris dùng khăn lông lau tóc và cơ thể, ngẩng đầu nhìn lên màn hình lớn một chút, thành tích của các tổ, tầm mắt của cô rơi vào trên một tổ kia của Trần Giới, cô nhíu mày, nhìn về phía Trần Giới cách đó không xa.

Trần Giới cúi đầu, đang lẳng lặng nghe lời huấn luyện viên của mình nói, cũng không có bởi vì cái nhìn chăm chú của Chris, mà quay đầu lại.

Chris nghĩ, Trần Giới quả thật có tiềm chất làm đối thủ mình.

Lúc Chris đang muốn rời đi, một đám người tràn tới, một số là muốn hỏi cô vấn đề, một số thì là đến xin cô kí tên hoặc là chụp ảnh chung.

Đáng ghét quá.

Nhưng là cho dù như thế, cô vẫn là giương lên nụ cười hoàn mỹ, làm tốt thái độ hoàn mỹ mình phải làm, từng bước từng bước kiên nhẫn giải quyết xong.

…

Từ Diêm Á ở vòng đấu bảng, phát huy thất thường, được xếp thứ ba, thậm chí ngay cả trận chung kết cũng không vào được, Trương Chân thì ngược lại, phát huy hơn hẳn bình thường, đạt được hạng nhất tổ của bọn họ, cũng vào trận chung kết.

Trương Chân có chút không thể tin được, cô quay đầu nhìn Từ Diêm Á, hỏi: “Diêm Á, cậu làm sao vậy? Hôm nay vẫn luôn không có tinh thần.”

Ánh mắt Từ Diêm Á có chút ngây ngốc, nhìn Tịch Lục bên kia.

Cô không nói gì, bởi vì nguyên nhân thua trận, bây giờ cô đã mệt mỏi đến một câu cũng không muốn nói rồi.

Trương Chân đột nhiên hỏi: “Diêm Á, sẽ không phải là cậu thích Tịch Lục chứ?”

Từ Diêm Á ngẩn người, quay đầu nhìn Trương Chân, cô không có lắc đầu, cũng không nói gì, nhưng là một giây đó, Trương Chân đã xác định được đáp án.

Trương Chân có chút dở khóc dở cười, cô nói: “Diêm Á, sao cậu có thể thích Tịch Lục? Chẳng lẽ cậu đã quên, Tịch Lục vẫn luôn theo đuổi Trần Giới sao? Cậu là choáng váng hay là thế nào? Tịch Lục cho dù là dáng dấp không tệ, nhưng là cậu ta cũng là một lòng một dạ toàn bộ đặt ở trên người Trần Giới? Cậu…” Trương Chân muốn nói tiếp.

Nhưng là, cô phát hiện, Từ Diêm Á nhìn phía trước, sau đó nước mắt liền từ trong hốc mắt chầm chậm trào ra, dọc theo cằm, rơi xuống đất.

Trương Chân luống cuống rồi, nói với Từ Diêm Á: “Diêm Á, cậu đừng khóc mà, mình không phải cố ý, mình chỉ là…”

Từ Diêm Á quay đầu, nước mắt chầm chậm trào ra từ trong hốc mắt, cô cúi đầu, tựa vào trên vai Trương Chân, sau đó nói: “Trương Chân, cậu nói mình đều biết, đều biết mà.”

Trương Chân vươn tay đỡ đầu vai Từ Diêm Á, phức tạp nói: “Nếu biết, vì sao còn có thể thích?”

Từ Diêm Á thấp giọng nức nở nói: “Mình cũng không biết.”

Trương Chân thở dài một hơi, nhìn Tịch Lục.

Thật ra cô thực sự không biết trên người Tịch Lục rốt cuộc có điểm nào tốt, trừ diện mạo còn có thể vào mắt ra, chẳng qua là những hành vi bệnh xà tinh kia cũng có thể bóp chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ rồi.

Chỉ là không nghĩ tới, Từ Diêm Á lại có thể thích cậu ta.

Từ Diêm Á cúi đầu, có lẽ là bởi vì thua trận, có lẽ là bởi vì Tịch Lục, có lẽ là bởi vì lời nói sắc bén của Trương Chân, cô nói ra toàn bộ đau khổ đã trải qua mấy ngày nay.

Người xung quanh nhận thấy được cô không thích hợp, cho là cô bởi vì thua trận mà đau lòng, lúc đều muốn đi lên khuyên cô, Trương Chân xua xua tay, ý có cô là được.

Cô đỡ Từ Diêm Á đi chầm chậm đến phòng nghỉ.

Trương Chân nói: "Diêm Á, cậu cứ khóc đi, ở đây không có ai."

Từ Diêm Á từ khẽ nức nở dần dần trở thành lớn tiếng kêu khóc, từ đầu đến cuối cô đều tựa đầu vào trên vai Trương Chân, sau đó không có ngẩng lên.

Cô hiểu cả, nhưng là lại vẫn chẳng thể nào quên, thiếu niên chạy băng băng trong mưa đến gần tầm mắt cô khi đó.

Ngay như lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu, cậu đứng ở trên thao trường, mặc đồ rằn ri, lúc chạm vào tầm mắt mình, khoảnh khắc kia, cô chột dạ dời tầm mắt đi.

Cô không có yêu đương, không có tỏ tình, thậm chí đối phương có thể ngay cả cô là cũng ai đã quên mất, nhưng là lần này cô là thất tình thực sự rồi.

Từ Diêm Á nghĩ, đời này đại khái sẽ không bao giờ có người, giống như là Tịch Lục, tác động đến cô nữa.

Cuộc thầm mến hèn mọn, cứ kết thúc như vậy đi.

Cô không có yêu đương, lại sớm đã thất tình rồi.

"Cho nên, muốn buông tha rồi sao?" Trương Chân hỏi.

Từ Diêm Á tựa vào trên bả vai Trương Chân, sau đó nhẹ giọng ừ một tiếng.

"Buông tha."

Trần Giới đứng ở cửa phòng nghỉ, vốn cô chỉ là muốn đến thay quần áo, từ lúc nghe thấy tiếng khóc, cũng không có đi vào, cô biết là ai.

Cô nghe thấy tiếng khóc của Từ Diêm Á và tiếng an ủi của Trương Chân, giống như là có một bàn tay đặt ở ngực cô, làm cho cô không thở nổi, phảng phất như bị người đè nén hô hấp.

Cô vẫn luôn xác định bản thân rất rõ ràng, không quan tâm đến ngoại vật mới có thể thoải mái hơn, cho nên nhìn càng rõ ràng hơn.

Chẳng qua là, càng ngày cô càng không rõ ràng lắm, rốt cuộc mình có phải là không quan tâm đến ngoại vật hay không?

Ngay cả Từ Diêm Á cũng đã thấy rõ ràng rồi, mà cô rốt cuộc có thấy rõ ràng hay không…

…

Huấn luyện viên thu lại từng cái từng cái bông tua cổ vũ của bọn họ, sau đó nói với Tịch Lục: "Ngày mai cũng phải đến cổ vũ nha, vì Trần Giới của em." Lúc câu nói sau cùng của huấn luyện viên nói ra, mặt Tịch Lục lại ngượng ngùng đỏ bừng lên.

Cậu gật gật đầu, trả lời: "Em nhất định sẽ đến."

Huấn luyện viên nói: "Người trẻ tuổi à, kiềm chế chút đi."

Tịch Lục cúi đầu, không biết nên đáp lại cái gì.

Tịch Lục suy nghĩ lát nữa phải đi gặp Trần Giới, trả mũ còn cho người khác, lúc vừa muốn đi, huấn luyện viên gọi cậu lại nói: "Chẳng qua, tôi muốn nói một câu, lát nữa tôi sẽ tìm bọn họ họp, buổi tối còn có một

ít số việc phải làm, tóm lại hôm nay hẳn là không có thời gian rảnh rỗi, cậu cũng đừng đi làm phiền Trần Giới." Một câu đã phá vỡ tất cả ảo tưởng của Tịch Lục.

Tịch Lục kêu lên ai oán: "Cô ơi

~ "

Huấn luyện viên liếc xéo cậu một cái, trả lời: "Gọi mẹ cũng không có cửa đâu."

Tịch Lục: "..."

Tác giả có lời muốn nói: =-= Từ Diêm Á đã bị loại =-= trên danh nghĩa vốn cô ấy không tính là một nữ phụ, cô ấy chỉ là một người thầm mến bình thường trong cuộc sống mà thôi.

77. Chương 77

Kris vất vả lắm mới thoát thân từ giữa đám người kia ra, len lén rời đi từ cửa sau, cho đến sau khi nhìn không thấy bao nhiêu người, nụ cười trên mặt Kris mới dần dần biến mất, thay vào đó, là mi tâm nhíu chặt, vươn tay xoa xoa cánh tay của mình, rất đau, vừa rồi không biết là ai xô đẩy, một nữ sinh lập tức đụng phải tay cô, cô đau đến lui về sau một bước, mà lại còn phải giữ nguyên nụ cười hoàn mỹ, đi hỏi người kia có sao không?

Kris đạp mặt đất mấy phát, sau đó chân của mình tương ứng cũng rất đau.

Cô đeo kính râm, đi ra ngoài, giương mắt nhìn phía trước, đang nghĩ hôm nay còn có công việc gì phải làm không? Sau đó lại nhìn thấy Tịch Lục.

Tịch Lục đi ở phía trước, khom người, bộ dáng thoạt nhìn vô cùng giống như đưa đám, cậu cao, cộng thêm làn da trắng, khí chất cũng không tính là quá kém, đi trên đường, cũng không có ít nữ sinh quay đầu lại nhìn cậu.

Nhưng là, cho dù là như thế, ở trong mắt Kris, Tịch Lục chẳng thích hợp làm nghề này của bọn họ một chút nào.

Cậu không có trụ cột không nói, năng lực lĩnh ngộ cũng không tính là tốt lắm, lúc nói chuyện với người khác thường sẽ ngượng ngùng, cái gì cũng có thể nhìn ra qua vẻ mặt, trừ diện mạo bên ngoài, thật không có một chút thích hợp vào cái vòng tròn này.

Hoặc là nói, cậu hoàn toàn là không có tinh thần tự giác làm thần tượng.

Chẳng hạn như nói hôm nay, bộ dáng buồn cười kia của cậu khi cậu cầm bông tua cổ vũ màu hồng vẫy vẫy cánh tay hô to cố lên ở trước mặt nhiều người như vậy.

Cô thật sự là không hiểu, trong đầu Tịch Lục chứa cái gì?

Cô hơi khó chịu, nhìn vết máu bầm từ từ hiện ra trên cánh tay, cô không khỏi đi lên phía trước, vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nhếch môi lên, bày ra nụ cười giống như bình thường, nói: "Hi."

Tịch Lục đang vì hôm nay không gặp được Trần Giới mà thương cảm đây, quay đầu lại nhìn thấy Kris.

Kris cười với cậu, mang trên gương mặt xinh đẹp kia của cô là chiếc kính râm gần như che kín mặt, cho dù là nhìn từ khoảng cách gần như vậy, thật sự là tinh xảo tựa như một cô búp bê.

Đáng tiếc, đối với Tịch Lục mà nói, búp bê chỉ là dùng để ngắm.

Cậu không mặn không nhạt trả lời: "Chào cậu."

Nụ cười của Kris cũng không giống nụ cười sáng lạn như của Từ Diêm Á, nụ cười của cô tựa hồ đã được tính toán chính xác, dường như biết môi mình giương đến góc độ nào mới là xinh đẹp nhất, mắt cong thành hình dạng nào mới là đẹp nhất, vô luận từ góc độ nào thoạt nhìn đều rất hoàn mỹ.

Cô nói: “Cho nên nói, cậu từ chối bữa ăn của đạo diễn là bởi vì muốn đến xem cuộc thi bơi lội?”

Tịch Lục gật gật đầu, nói: “Ờ đúng, Chân Tần đã nói mà.”

Những lời này của cậu, một ý khác giống như là đang nói, cậu rõ ràng biết, tại sao còn muốn hỏi.

Nụ cười trên mặt Kris vẫn như trước, nhưng là trong lòng đã nghĩ có chút châm chọc, thằng Tịch Lục này, thật là không biết nói chuyện, người như thế này làm sao có thể nổi tiếng ở trong giới được.

Cho dù là bình hoa, Kris cũng kiên trì muốn làm bình hoa có nội hàm nhất, cho nên mỗi khi cô nói một câu đều sẽ cân nhắc một chút, mỗi một động tác cũng sẽ cử động ở dưới tình huống giữ vững sự ưu nhã.

Bởi vì bản thân vẫn luôn là tiêu điểm, cho nên mới phải giữ vững sự hoàn mỹ.

Tuy rằng trước đây đã gặp mặt Tịch Lục vài lần, chỗ bố mẹ coi như là quen biết, nhưng là Kris cũng không tính là thích Tịch Lục cho lắm.

Tịch Lục nhìn thấy phía trước có bán chao, ngửi được mùi rất đủ, trong lòng cậu liền thèm rồi, nhìn nhìn Kris bên cạnh, cậu bèn hỏi: “Kris, cậu muốn ăn chao không?”

chao = đậu hũ thốiKris đã sớm ngửi thấy mùi lạ, thối hoắc, cô vẫn luôn cảm thấy quán ven đường rất bẩn, hơn nữa ăn cơm ở nơi đó lại xuống giá, cho nên chưa từng có đi qua, cô lắc lắc đầu, che giấu sự chán ghét của mình, sau đó nói: “Không, mình không thích ăn cái này lắm.”

Tịch Lục gật gật đầu, nói: “Như vậy à… cậu chờ một chút.” Cậu đi qua, lấy tiền ra yêu cầu chủ quầy hai phần.

Chủ quầy ngước mắt lên nhìn cậu một cái, nói: “Ơ, cậu thoạt nhìn rất quen mắt.”

Tịch Lục ngượng ngùng sờ sờ đầu, sau đó nói: “Không có, chú nhìn lầm rồi.”

Chủ quầy nhấc đậu hủ trong nồi lên, nhìn Tịch Lục thêm mấy lần nữa, nói: “Tôi nhớ tới, chỗ biển quảng cáo trạm xe đó! Nhóc con không tệ mà, thoạt nhìn rất trẻ tuổi, cố gắng lên nhé.”

Tịch Lục thấy bị nhận ra rồi, cũng không ngại ngùng nữa, nói: “Cám ơn ngài.”

Lúc chủ quầy thả ớt vào, Tịch Lục vội vàng nói: “Một phần này cho thêm chút ớt và rau thơm nhé.”

Chủ quầy gật gật đầu, nói: “Được, phá lệ cho cậu thêm một ít.” Sau đó cầm một bó rau thơm to thả lên.

Tịch Lục xách chao, bị hương vị thơm ngon kia làm cho muốn mở ra ăn ngay bây giờ, cậu nói với chủ quầy: “Lần sau cháu lại đến nhé.”

Chủ quầy sảng khoái nói: “Được, chao chỗ này của tôi bảo đảm cậu ăn một lần còn muốn trở lại.”

Tịch Lục đưa một phần chao khác cho Kris, nói: “Một mình tôi ăn mà nói, không tốt lắm, hơn nữa tôi thấy nhà này rất chính tông, hẳn là ăn rất ngon.”

Kris ngẩn người, ánh mắt phức tạp nhìn Tịch Lục một cái, sau đó nhận lấy, cô vốn không thích từ chối người khác, bèn nói một tiếng cám ơn.

“Có phần không nhịn được, hương vị ngửi thật ngon, cậu không ngại tôi ăn trước một cái nhé.” Tịch Lục bị mùi hương này làm cho thèm ăn, bèn quay đầu hỏi.

Kris: “… Cậu ăn đi.”

Sau khi Tịch Lục đưa một miếng chao nóng hầm hập vào trong miệng, ngốn nga ngốn nghiến, thỏa mãn nuốt xuống, ngẩng mặt, hương vị thật là không thể chê.

Kris nhìn tướng ăn của cậu, nhất thời cũng nói không ra lời.

Đi đến lối rẽ, sau khi Tịch Lục chào tạm biệt Kris, rồi đi luôn.

Kris nhìn chao trong tay, nhíu mày, đi đến thùng rác cách gần đây, lúc vươn tay đang muốn ném vào, đến cuối cùng rồi lại thu tay về.

Thật là không giải thích được.

Tại sao có thể có người nồng nhiệt với thứ ghê tởm này như vậy chứ?

Hơn nữa nói như thế nào hiện tại cũng tính là người có chút tiếng tăm, bộ dạng này thật có thể sao?

Cô trở về căn hộ chung cư cá nhân của mình, sau đó mở cửa, lấy cái đĩa ra, để chao vào, cô cúi đầu, ngửi ngửi hương vị, chán ghét bó tay.

Muốn ném xuống, rồi lại nhớ tới dáng vẻ thỏa mãn khi ăn của Tịch Lục.

Cô nhấc chiếc đũa, bịt mũi đưa một miếng vào trong miệng.

Nhai kỹ một phen, nuốt xuống.

Trầm mặc vài giây, cô tiếp tục lại nhặt một miếng lên đưa vào trong miệng, sau đó không quá mấy phút, trong đĩa chỉ còn lại có một ít nước canh.

Cô nhìn đĩa không, ngẩn người.

…

Thi đấu ngày thứ hai, Tịch Lục vẫn tới nơi đó, nhìn thấy huấn luyện viên, đối phương thậm chí ngay cả một câu cũng không có nói, Tịch Lục cũng tự giác nhận lấy bông tua cổ vũ màu hồng trong tay cô.

Huấn luyện viên dùng ánh mắt 'trẻ nhỏ dễ dạy' nhìn Tịch Lục, gật gật đầu.

Tịch Lục cũng gật gật đầu với huấn luyện viên, hai người làm trao đổi không tiếng động.

Tịch Lục ngồi ở trên ghế, lúc chờ đợi thi đấu bắt đầu, huấn luyện viên đi tới đây, nói với cậu: "Hôm nay sau khi thi đấu, đến lúc đó học sinh có thể hoạt động tự do ở thành phố D hai ngày."

Sau đó huấn luyện viên dùng ánh mắt 'cậu hiểu được' nhìn lướt qua Tịch Lục, Tịch Lục giật mình một cái đứng từ trên ghế dậy, hướng về phía bóng lưng huấn luyện viên hô lớn: "Em cảm ơn cô nhiều."

Huấn luyện viên hất mặt, cảm thấy mình cũng là một vị giáo viên tri kỷ lương thiện hiểu lòng người đó.

Mấy nam sinh bên cạnh gào rú nói với Tịch Lục: "Xảy ra chuyện gì? Huấn luyện viên đối với mày thật tốt, cô ấy đây là đang giúp mày sao?"

Tịch Lục giương môi lên, nói với bọn họ: "Cái này gọi là sức quyến rũ của nhân cách, tao dùng chấp niệm của tao làm cảm động huấn luyện viên, cô ấy cũng hiểu tao một lòng say mê Trần Giới."

Vừa dứt lời, một đám nam sinh lại là gào rú một trận.

Tịch Lục khinh thường nhìn bọn họ một cái, cảm thấy bọn họ chính là hâm mộ ghen tỵ hận thuần túy.

Chỉ là lần này, nguyên nhân đám nam sinh này gào rú cũng không phải là bởi vì Tịch Lục, mà là bởi vì có một người đi về phía bọn họ.

Kris mặc đồ bơi màu xanh sẫm, mái tóc dài màu nhạt buộc lại ở sau người, lúc đi tới, một đôi chân dài cùng với dáng người thướt tha mềm mại kia, cũng là làm cho một đám nam sinh máu sói sôi trào lên.

Kris tới đây chỉ là nói với Tịch Lục một câu, "Ăn rất ngon, thứ đó, cám ơn cậu." Sau đó bước đi luôn.

Tịch Lục ngồi ở chỗ đó, hoàn toàn không rõ vì sao Kris tới đây nói chuyện với cậu, nghĩ tới nghĩ lui có thể là bởi vì tới cảm ơn chao ngày hôm qua, cũng là hiểu rồi.

Chỉ là sao ánh mắt của đám nam sinh bên cạnh kia lại đâm người như vậy?

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha Tịch Lục người sinh dâm gia, chao ôi ~ nữ phụ thật sự = Kris.

=-= vốn không muốn nữ phụ xấu xa, cho nên trên cơ bản nữ phụ đều có ưu điểm của mình, tương tự cũng có khuyết điểm, chẳng qua, tôi muốn nam phụ xấu xa.

78. Chương 78

Kris đối với cử động của mình cũng rất kinh ngạc, cô vươn tay, nhìn cánh tay mình một chút, bởi vì vụ va chạm ngày hôm qua, đã để lại một vết ứ bầm không tính là nhỏ, nếu như không nhìn kỹ, cũng sẽ không chú ý tới, huống hồ chỉ là một chút vết thương nhỏ mà thôi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến thi đấu.

Cô nghiêng mặt qua nhìn về phía Trần Giới, Trần Giới thoạt nhìn rất bình tĩnh, không giống như những học sinh dự thi khác, trên người cô ấy cũng có cảm giác giống như mình.

Kris rất thích nữ sinh tên là Trần Giới này, trận thi đấu lần trước nếu như nói cô ấy không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hẳn sẽ là một trận thi đấu rất thú vị.

Trần Giới quay đầu, cô đang xoa bóp cổ tay của mình, lúc đụng phải tầm mắt của Kris, Kris giương một nụ cười lên với cô, Trần Giới gật gật đầu với cô ấy, xem như đáp lại.

Lại sẽ thi đấu với Kris rồi, Trần Giới cúi đầu, bên tai truyền đến tiếng nói không biết là của ai.

"Lần này Kris nhất định lại là quán quân nhỉ?"

"A, Trần Giới thành phố A kia không phải thành tích cũng rất tốt sao?"

"Không sai là không tệ, nhưng là lần trước không phải cậu ấy đã thua bởi Kris sao? Hơn nữa Kris lợi hại như vậy, làm sao có thể dễ dàng vượt qua được."

Trần Giới xoay cổ tay, nghiêng cổ, trên mặt không lộ vẻ gì, có lẽ ở trong mắt người khác, trông cô rất bình tĩnh lại phẳng phất như nắm chắc phần thắng nhỉ.

Nhưng đây cũng chỉ là thoạt nhìn giống như là mà thôi.

"Trần Giới, Trần Giới! Ở đây!" Tịch Lục ngồi ở chỗ đó, vẫn luôn nhìn từng hành động của Trần Giới, sau đó đột nhiên cậu đứng dậy, vẫy bông tua cổ vũ màu hồng trong tay, hô.

Trần Giới ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Tịch Lục.

Tịch Lục hét to một tiếng: "Trần Giới, đừng khẩn trương nha."

Trần Giới ngẩng mặt lên, mắt hạnh khẽ cong lên, khóe môi giương lên, cô gật gật đầu với Tịch Lục, mở môi ra nói một chữ 'được', sau đó xoay người cùng Kris đi đến khu vực thi đấu.

Tịch Lục lại ngồi xuống ghế lần nữa.

Huấn luyện viên đi tới, nhìn Tịch Lục, khoanh tay hỏi: "Sao em nhìn ra Trần Giới đang khẩn trương thế? Trong mắt của tôi, trò ấy là người thả lỏng nhất trong tất cả những học sinh kia."

Tịch Lục nhìn huấn luyện viên một cái, nói: "Trần Giới vốn cũng không phải là loại người có thể dễ dàng biểu hiện cảm xúc ra ngoài, khẩn trương mà nói bình thường cũng không nhìn ra được, lúc bình thường, đứng ở nơi đó cậu ấy nhất định sẽ không lãng phí một chút thời gian ở trên những việc khác, vừa rồi chẳng qua là động tác xoay cổ tay Trần Giới làm đi làm lại rất nhiều lần, hơn nữa còn có mười mấy giây là ngẩn người, trận thi đấu lần này cậu ấy rất khẩn trương, cũng rất để ý kết quả lần này."

Huấn luyện viên im lặng rồi, cô nhìn thoáng qua Tịch Lục, hoàn toàn không biết nên đáp lại Tịch Lục cái gì.

Rốt cuộc là bao nhiêu thích, mới có thể để ý tất cả các chi tiết của trò ấy.

Ngay cả cô – giáo viên huấn luyện Trần Giới lâu như vậy, cũng thực sự là không nhìn ra sự khác thường của Trần Giới, cô ngẫm nghĩ, cuối cùng trả lời một câu: "Như vậy à."

Tịch Lục lại cười cười, trả lời: "Nhưng là, lần này không giống với lần trước rồi, Trần Giới nhất định sẽ giành được hạng nhất."

Huấn luyện viên đối với khẳng định của Tịch Lục có chút nghi hoặc, cho dù là cô cũng không có nắm chắc, Trần Giới sẽ chiến thắng Kris thành công, cô hỏi ngược lại: "Em cảm thấy Trần Giới sẽ thắng?"

Tịch Lục quay đầu, nhẹ nhàng nhìn thoáng qua huấn luyện viên, cũng hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ cô không phải nghĩ như vậy sao?"

Huấn luyện viên bị Tịch Lục làm cho nghẹn lời, hồi lâu không có trả lời, cuối cùng mạnh miệng nói: "Dĩ nhiên, ở đội chúng ta Trần Giới đúng là giỏi nhất, vô luận là kỹ thuật hay là tốc độ."

Tịch Lục lại chuyển tầm mắt đến trên người Trần Giới, sau đó giương môi lên, nói: "Dĩ nhiên, cho nên Trần Giới nhất định có thể giành được hạng nhất."

Huấn luyện viên nhìn Tịch Lục ngẩn người, sau đó sờ sờ đầu của mình, không khỏi cảm thấy dường như mình bị Tịch Lục giáo dục một phen, lần đầu tiên cảm thấy Tịch Lục có lẽ cũng không có đơn thuần ngu xuẩn như trong tưởng tượng của các cô.

…

Khi tiếng còi chuẩn bị vang lên, toàn bộ học sinh tham gia trận chung kết chuẩn bị kỹ càng, Trần Giới khom người, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, tiếng ầm ĩ xung quanh trong một giây đồng hồ này, giống như là đã được bịt kín, tất cả lực chú ý của cô đều đặt ở trên tiếng còi.

Cho đến một giây nghe được âm thanh kia, cô nhảy vào trong nước, tầm mắt chỉ là rơi vào phía trước.

Mấy tháng này, mỗi ngày cô đều đặt phần lớn thời gian ở trong huấn luyện, cô đã từng phân tích kỹ thuật, tư thế bơi lội của tất cả những người cùng tham gia thi đấu khi đó.

Chuyện cho tới bây giờ, cô không thể nói có mười phần chắc chắn, nhưng là ít nhất so với cô khi đó, cô tin tưởng là đã tiến bộ.

Cũng không nhìn những người xung quanh rốt cuộc bây giờ đã bơi tới đâu, cô chỉ đặt tất cả trọng tâm vào phía trước, chỉ cần chạm đến chỗ đó, hết thảy là có thể kết thúc rồi.

Trần Giới đã từng nói với huấn luyện viên, sau lần thi đấu này, cô sẽ đặt trọng tâm ở trên phương diện học tập, hôm nay hẳn là một lần cuối cùng cô có thể tham gia loại thi đấu quy mô cỡ toàn quốc này rồi.

Cũng chỉ có lần này, cô muốn dựa vào huy chương để chứng minh một chuyện.

Cô có đang tiến tới, mà không phải là giống như trước đây, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn người khác cố gắng.

Cô đẩy nhanh tốc độ vung cánh tay, từ vừa mới bắt đầu đã dùng hết tất cả sức lực của mình, trận đấu này, cô không muốn để lại tiếc nuối cho mình.

"Trần Giới, cố lên!" Tịch Lục đứng ở trên ghế, hướng tới chỗ đó hô to.

Cũng không rõ rốt cuộc cô có nghe thấy hay không, cậu chỉ là hô to không ngừng.

Trần Giới ra sức thở dốc, cô nghĩ, đương nhiên phải cố gắng, nhất định phải cố gắng, cô đã cố gắng lâu như vậy rồi, cho dù là không có sức lực, cũng phải bơi qua.

Khi ngón tay cô chạm được đến gạch men sứ, đã truyền đến tiếng còi.

Trần Giới gục ở chỗ đó, cúi đầu, bắt đầu làm dịu hô hấp của mình, trong tầm mắt là nước màu xanh nhạt, cô vẫn cảm thấy thứ nước này rất thần kỳ.

Rõ ràng xa xa thoạt nhìn là màu lam, lúc vốc lên lại là màu trắng.

Rõ ràng làm cho vô số người sống sót, nhưng lại đồng thời có thể bóp chết mạng người.

Tồn tại mâu thuẫn như vậy.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn tên của mình xuất hiện ở bên trên.

Hạng nhất à.

Cô bỏ kính bơi mũ bơi xuống, sau đó trèo lên, nhìn về phía Tịch Lục.

Tịch Lục bởi vì hưng phấn kích động, đứng ở trên ghế cầm bông tua cổ vũ, không ngừng vẫy cánh tay của mình với Trần Giới, giống như được hạng nhất không phải cô, mà là chính Tịch Lục.

Trần Giới yên lặng nhìn cậu, bọt nước từ trên trán chảy xuống theo sống mũi, cô hướng về phía Tịch Lục, nhếch môi lên, sau đó toét miệng ra, lộ ra nụ cười to khó gặp.

Tịch Lục ngẩn người, sau đó cũng toét miệng ra, cười to 'ha ha ha'.

...

Kris nhìn màn ảnh, trong đôi mắt tinh xảo xẹt qua vẻ thất vọng, sau đó cô từ trong nước ra ngoài, nhìn vết màu bầm trên cánh tay nhỏ của mình một chút, hiện ra màu đen, phảng phất như hạ xuống một dấu ấn gì đó không thể biến mất ở trên người cô.

Hạng hai à.

Kris dùng khăn lông xoa xoa tóc của mình, tầm mắt của cô bay tới trên người Trần Giới và Tịch Lục.

Tịch Lục đang kích động nói chuyện với Trần Giới, biểu cảm trên mặt cậu cho dù là đeo kính râm còn có mũ, đều dường như có thể xuyên qua những thứ kia nhìn thấy lông mày như sắp bay lên của cậu.

Trần Giới đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nghe, trong mặt mày mang theo ý cười.

So với lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, hoàn toàn không giống với vẻ lạnh lùng hờ hững khi đó.

Kris cười cười, cho dù là có nguyên nhân khác, Trần Giới đúng là lợi hại hơn trước rất nhiều, mấy tháng này cô bởi vì đủ các loại việc cũng không có thường xuyên luyện tập, cho nên Trần Giới giành được hạng nhất cũng là dùng thực lực thật sự giành về.

Cô nguyện đánh cuộc thì dám chịu thua, đi qua, vươn tay nói với Trần Giới: "Một trận thi đấu rất đặc sắc, cậu rất lợi hại."

Trần Giới vươn tay, cũng cầm tay Kris, nói: "Cám ơn."

Kris buông tay Trần Giới ra, nhìn thoáng qua Tịch Lục đứng ở bên cạnh, không nói gì thêm, rồi rời đi, đối với cô mà nói, không phải hạng nhất, nghi thức trao giải chỉ là dùng để cười nhạo sự thất bại của mình mà thôi.

Không ít người vây quanh cô, sau đó dò hỏi: "Kris, cậu làm sao vậy? Làm sao phát huy thất thường thế?"

"Đúng vậy, Kris, rõ ràng cậu nên được hạng nhất."

"Chẳng lẽ là có nguyên nhân gì khác sao?"

Thật phiền.

Dựa vào cái gì muốn đặt toàn bộ mong đợi của các người lên người tôi?

Kris nhìn bộ dáng ngẩn người của những người đó, liền biết mình vậy mà nói ra toàn bộ lời trong lòng.

"Kris? Cậu làm sao vậy?" Có người hỏi.

Kris lắc lắc đầu, sau đó lại khoác lên nụ cười hoàn mỹ, nói: "Không có gì, mình đi thay quần áo đây, cám ơn sự quan tâm của mọi người, mình không sao."

Phảng phất như câu nói vừa rồi kia, cũng không phải là nói ra từ trong miệng cô.

Tác giả có lời muốn nói: =-= đáp ứng sự mong đợi của người khác rất mệt mỏi, =-= đại khái Kris là thuộc về loại người gánh tư tưởng thần tượng quá nặng =-= rất giống với Trần Giới, ngày mai lại để cho bọn họ ỉ ôi mấy chương, =-= chúng ta sẽ tiến vào phần đại học

~Mỗ: Mình mới sửa tên Chris thành Kris, hôm qua vội quá quên không báo, tên trong Cv là Chris, hôm qua chán quá ngồi tra hết Baidu lần Google thì thấy phải là Kris. Hihi, thực ra do phát âm mà thôi cũng không có gì quan trọng.

79. Chương 79

Trần Giới quay đầu nhìn thoáng qua Kris, trong mắt của cô hiện lên vẻ tương tự với đồng tình, sau đó trong nháy mắt lại giống như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Ý nghĩ của người đó, cô hiểu cả.

Bởi vì hiểu, mới có thể cảm thấy đồng tình đáng thương, rơi vào trong một vòng tròn luẩn quẩn, ngụy trang bản thân thành bộ dáng hoàn mỹ, nghe người khác khen ngợi là muốn thỏa mãn sự mong đợi của người khác.

Cái từ hoàn mỹ này, quá mức nặng nề rồi.

"Trần Giới, mình nói cho cậu biết nha, mình đúng là lần đầu tiên ăn được chao chính tông như vậy ở thành phố D, chẳng thua kém gì bán bên ngoài trường học trước kia." Tịch Lục hất mặt lên, vươn tay làm ra động tác khoa trương, biểu cảm trên mặt bởi vì nhớ tới hương vị chao mà rơi vào trạng thái say mê.

Giống y như là một chú chỏ nhỏ đang vẫy đuôi, nhìn thấy chủ nhân trở về là hưng phấn vẫy vẫy cái đuôi của mình, muốn nhận được cưng chiều.

Trần Giới mở miệng nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, cúi người xuống."

Tịch Lục ngẩn người, trên mặt mang nghi hoặc, không biết Trần Giới muốn làm gì, nhưng là cậu vẫn nghe lời cúi đầu xuống, sau đó một cái tay hơi lạnh giá chạm vào trán của cậu, sau đó dọc theo đường mép tóc của cậu, vuốt vuốt tóc cậu.

Thân thể cậu cứng đờ, chỉ cảm thấy có một luồng tà hỏa chạy từ lòng bàn chân vèo cái đến trên mặt, mặt cậu cho dù là không cần nhìn, hiện tại nhất định là siêu cấp đỏ.

"Này này, hai người đừng thân mật ở trên đường cái, không nhìn thấy ông đang quét rác sao?" Giọng nam già cỗi hơi quen thuộc vang lên.

Tịch Lục cảm giác được tay của Trần Giới từ trên đầu mình rời khỏi, sau đó cậu đỏ mặt ngẩng đầu, lại nhìn thấy ông cụ lần trước đang cầm chổi quét tới lòng bàn chân của bọn họ.

Tịch Lục phản xạ có điều kiện vươn tay kéo Trần Giới, lập tức tránh.

Cậu đỏ mặt, nói với cụ ông: "Cụ ơi, sao đến chỗ nào cũng có cụ thế?"

Cụ ông dùng ánh mắt nhìn bệnh thần kinh nhìn đi nhìn lại Tịch Lục một chút, trả lời: "Những lời này nên là tao nói không phải sao? Tao cũng hoài nghi thằng nhóc mày toàn chuyên tới quấy rầy tao làm việc."

Sau đó cụ ông quay đầu nói với Trần Giới bên cạnh Tịch Lục: "Cô bé à, cháu phải đề phòng người bên cạnh đấy, bây giờ yêu đương đều không đáng tin, ông nói cho cháu biết nè, ngày hôm qua ông còn nhìn thấy thằng nhóc này đi trên đường cùng một cô gái xinh đẹp khác, xem ra nó…"

Tịch Lục hét to một tiếng, đỏ mặt nói: "Cụ ơi, cụ không biết chớ nói lung tung."

Cậu vươn tay lôi kéo Trần Giới rời đi.

Cụ ông ở phía sau chậc lưỡi một hồi, lại tiếp tục làm việc của mình.

Cho đến sau khi Tịch Lục quay đầu lại cũng không nhìn thấy cụ ông kia nữa, cậu mới đỏ mặt giải thích với Trần Giới: "Ngày hôm qua lúc mình đi ra gặp phải Kris, cho nên không phải như cụ ông nói…"

Cậu muốn nhìn vẻ mặt Trần Giới một chút, lại thấy cô mặt mày mang theo nụ cười, nhếch môi lên, nói với cậu: "Ừ, tôi biết rồi."

Cũng không có chất vấn cậu.

Tịch Lục quay đầu, một bàn tay che mặt mình, không muốn để cho Trần Giới nhìn thấy bộ dáng mình bởi vì ngượng ngùng, đỏ bừng cả khuôn mặt, thật là, cậu cảm thấy mình hình như càng ngày càng thích Trần Giới rồi.

Cậu không có chú ý đến từ vừa mới bắt đầu cậu vẫn luôn lôi kéo tay Trần Giới.

Trần Giới cúi đầu, nhìn hai tay đang nắm chặt của mình và Tịch Lục, sau đó cúi đầu.

Có một số thứ, có lẽ đã sớm trở nên không giống với lúc trước rồi, chỉ là hai người cũng không có phát hiện ra mà thôi.

Tịch Lục mang theo Trần Giới đến quán nhỏ mua chao ngày hôm qua, chủ quán nhìn thấy Tịch Lục, nói với cậu: "Ấy, lại là cậu à, tôi đã nói mà, chao của nhà chúng tôi, cậu tuyệt đối sẽ lại đến nữa."

Tịch Lục sờ sờ đầu, cười nói: "Lại hai phần nữa, hai phần đều nhiều cay nhiều rau thơm."

Khẩu vị của Trần Giới cũng giống của Tịch Lục.

Đừng hỏi cậu tại sao biết, chỉ là chú ý nhiều, dần dần vừa mở miệng là đã trở thành tự nhiên.

Chủ quán nhìn thoáng qua Trần Giới bên cạnh, lúc hạ tầm mắt vào ngón tay đang giao nhau của Tịch Lục và Trần Giới, trêu chọc nói: "Mang theo bạn gái đến à?"

Tịch Lục sửng sốt, lúc này mới phản ứng lại mình vẫn nắm chặt tay Trần Giới.

Chẳng biết từ lúc nào, bàn tay vốn là lạnh như đá của Trần Giới, bởi vì nhiệt độ cơ thể quá cao của mình, bây giờ cũng có chút ấm áp lên, giống như là khoai lang phỏng tay, cậu lập tức vội vàng buông tay Trần Giới ra, sau đó đỏ mặt, nói: "À, không phải, không phải, chúng cháu là bạn bè."

Chủ quán cười ồ lên, nói: "A, như vậy à, vậy quan hệ của các cháu thật là tốt."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Chúng cháu quen biết nhau từ tấm bé."

Chủ quầy thuần thục vớt đậu hũ trong nồi lên, nói: "Vậy thật đúng là không dễ dàng, cũng đã lớn thế rồi mà tình cảm còn tốt như vậy." Sau khi làm xong, ông vươn tay đưa đĩa cho Tịch Lục, tiếp tục nói: "Nhân lúc còn nóng ăn đi, thứ này vẫn là ăn lúc vừa mới làm xong thì tốt hơn."

Tịch Lục nhìn thoáng qua Trần Giới, cảm thấy người có tiên khí như Trần Giới, ăn đồ ở trên đường cái có thể không thích hợp cho lắm hay không?

Không nghĩ tới Trần Giới chạm đến ánh mắt của Tịch Lục thì nhếch miệng cười, trả lời: "Vậy cùng ăn đi."

Tịch Lục hưng phấn gật gật đầu, không nghĩ tới có một ngày mình vậy mà có thể đứng cùng với Trần Giới ăn chao, mặc dù có chút mất mặt, cơ mà cải biên một chút, đây không phải là tình tiết mập mờ trong tiểu thuyết thanh xuân sao?

Ha ha ha, như vậy cậu chính là nam chính, Trần Giới chính là nữ chính rồi.

Tịch Lục lập tức kích động, cầm đũa đưa đậu hủ vào trong miệng, sau đó lập tức bị phỏng, vỗ ngực dậm chân hồi lâu, nháy mắt, cũng sắp nặn ra được mấy giọt nước mắt rồi.

Trần Giới vươn tay vỗ vỗ lưng Tịch Lục, hỏi thăm: "Sao rồi? Cậu đừng ăn gấp như vậy chứ."

Sau khi Tịch Lục nuốt xuống, mệt lả xua xua tay, trả lời: "Không… Không sao…"

Cậu quay đầu yên lặng muốn khóc mà không thể, rõ ràng muốn làm cho mình ngầu hơn một chút, làm sao vẫn là một kẻ yếu ớt.

Chủ quán ở bên cạnh cười ha ha nói: "Nhóc con, đừng quá kích động, tôi biết đậu hủ nhà chúng tôi ăn ngon, nhưng cậu cũng đừng gấp gáp như vậy."

Tịch Lục xấu hổ gật gật đầu, nghiêng mặt qua len lén nhìn Trần Giới.

Tóc Trần Giới chả biết đã khô từ lúc nào, mấy lọn tóc lẻ tẻ rơi ở trên gương mặt bị vén ra sau tai, đối với đậu phụ nóng hôi hổi, cô đầu tiên là thổi hai cái, cuối cùng cắn một miếng, từ bên trong đậu hủ toát ra từng luồng hơi nóng, sau khi nhai nuốt xuống, cô lại cắn xuống một miếng…

Tịch Lục cảm thấy chân mềm nhũn rồi, cậu dường như biến thành một miếng chao kia, cho dù là bị ăn vào cũng không sao cả, mau hà hơi với cậu, sau đó dùng răng nhai cậu.

Đang đắm chìm trong thế giới ảo tưởng của mình không cách nào thoát khỏi, Tịch Lục cũng không biết chao trong tay mình là vị gì, cậu chỉ là một mực mơ mộng hão huyền mình là miếng chao trong miệng Trần Giới kia.

À…

Kiếp sau trở thành một miếng chao cũng không tệ, nhất định phải bị Trần Giới ăn sạch. (…)

Phục hồi lại tinh thần, cậu đã cùng Trần Giới rời khỏi chỗ đó.

Hình như cậu nhớ được lúc cuối cùng, chủ quầy nói với cậu một câu: "Lần sau nếu mang bạn gái tới đây, nhất định cho cậu đủ nguyên liệu."

Tịch Lục len lén nhìn Trần Giới một cái.

Bạn gái ý à.

Cậu vươn tay che mặt, cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi.

Bạn gái gì gì đó, cậu thật chưa bao giờ nghĩ tới.

Ở trong lòng cậu, cảm giác Trần Giới cũng giống như nữ thần, trở thành bạn bè trai gái với nữ thần…

Tịch Lục: "( )…"

Thật không dám tưởng tượng.

Có đôi khi lúc cậu và Trần Giới ở chung với nhau, đều sẽ cảm thấy mình sẽ quấy rầy đến sự thanh tĩnh của Trần Giới.

Ở trong mắt cậu, Trần Giới giống như là mang theo hào quang trên người.

"Tịch Lục… bên khóe miệng cậu… là nước sao?" Tiếng của Trần Giới đột nhiên truyền từ bên cạnh đến.

Tịch Lục sửng sốt, đưa tay ra sờ sờ khóe miệng mình, tức khắc hóa đá.

Chảy ra từ lúc nào!

Lúc nào!

Cậu vội vàng lau, quay đầu chột dạ nói: "Ừm, là nước."

Trần Giới gật gật đầu, trong mắt trái lại không có một tí một ti ý cười nhạo nào cả.

Tịch Lục thật lòng cảm thấy, Trần Giới thật là quá thiện lương.

Tịch Lục lại lần lượt dẫn Trần Giới đi dạo loanh quanh một số nơi phong cảnh được cho trứ danh ở thành phố D, dẫn cô ăn khắp đồ ăn vặt nổi tiếng của thành phố D, dùng hết khả năng của mình làm cho Trần Giới chơi vui vẻ ở thành phố D.

Hai người đều có chuẩn bị tâm lý, lần này, có lẽ rất lâu cũng sẽ không gặp lại rồi.

Không thèm nghĩ đến những chuyện này nữa, Tịch Lục nhìn Trần Giới bên cạnh, giương môi lên, chỉ muốn tạm thời hưởng thụ cuộc sống hai ngày có thể ở chung một chỗ với Trần Giới này.

Tác giả có lời muốn nói: =-= Ớ, tôi phát hiện tôi đã viết một chương nhàm chán (này, ha ha ha).

Mỗ: mọi người có thấy lỗi dấu sắc không hay chỉ máy mỗ bị thế?

80. Chương 80

Tịch Lục nhìn đồng hồ, lúc này Trần Giới hẳn là đã ngồi lên xe lửa trở về rồi nhỉ, bây giờ cô ngồi cùng những người khác của trường học, có lẽ cô sẽ không nói chuyện, người xung quanh đều đang nói chuyện phiếm, cô sẽ chỉ nhìn cảnh sắc bên ngoài, sau đó vẫn tồn tại không hòa đồng.

Cậu có một chút thương cảm, đưa đến cuối cùng, vẫn không có nói ra một câu trong lòng kia.

Trần Giới, nếu cậu đi, mình sẽ rất khó chịu.

Lời nói khác người như vậy, cho đến cuối cùng cậu vẫn để ở trong miệng, vẫn là không có nói ra.

Cậu nằm ở trên giường nghĩ tới nghĩ lui, trong đầu Trần Giới rốt cuộc là nghĩ cái gì, cậu không nắm bắt được con người của Trần Giới, lại hết lần này đến lần khác vẫn liều lĩnh xông về phía trước, muốn đi vào thế giới của cô.

Sau khi Tịch Lục nổi tiếng, thật ra trong nội tâm vẫn có chút chút nhảy nhót.

Cậu nghĩ bản thân như vậy, có phải sẽ xứng đôi với Trần Giới một chút hay không?

Cách ngày cậu bắt đầu sống lại đã gần một năm rồi nhỉ, cậu bửng tỉnh từ trong ác mộng, Thượng Đế lại ban cho cậu một giấc mộng đẹp, cậu vẫn luôn lo lắng một việc, mình vừa tỉnh dậy, rồi phát hiện hết thảy đều thay đổi, như vậy nếu có một ngày mình vừa tỉnh dậy, tất cả lại trở về nguyên dạng thì làm thế nào?

Tịch Lục vươn tay, nhìn lòng bàn tay mình.

Rộng rãi mà rối ren, bàn tay khớp xương rõ ràng.

Tất cả những thứ này nếu cũng là giấc mơ mà nói, thật không dám tưởng tượng.

Còn may ——

"Tịch Lục, bắt đầu từ lúc vừa mới về, con liền một mình nằm ở trên giường giả bộ thâm trầm làm cái gì? Mau lên, đừng như vậy, không thích hợp với con, đi ra ăn cơm cho mẹ." Lục Quyên Quyên bưng cái đĩa đi ngang qua cửa, nói với Tịch Lục.

Tịch Lục cười cười, còn may tất cả vẫn tồn tại, cậu lập tức bật từ trên giường dậy, xông ra, nói: "Mẹ, con đến bưng thức ăn xới cơm."

Ngồi ở trước bàn cơm, một nhà ba người hòa thuận vui vẻ, bãi than đá đã khôi phục bình thường, thậm chí ở dưới sự quản lý của Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên có xu thế càng làm càng lớn, trên bàn cơm thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng đấu võ mồm của Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên, đồ ăn Lục Quyên Quyên làm vĩnh viễn đều là thêm nhiều ớt thêm nhiều muối, cũng là bởi vì như vậy, Tịch Lục mới có thể cảm thấy đồ ăn bên ngoài làm như thế nào cũng không làm được đủ vị bằng Lục Quyên Quyên.

Cậu ăn cơm trong bát, đột nhiên bất thình lình chen vào một câu, nói: "Con muốn thi đại học X."

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên đồng thời ngây ngẩn cả người.

Lục Quyên Quyên nhìn Tịch Lục, tựa hồ muốn từ trong mắt cậu tìm được đến cùng là nói đùa hay là nghiêm túc, sau đó bà nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc khó có được của Tịch Lục.

Lục Quyên Quyên nở nụ cười, sau đó vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Đại học X được đó, trường học tốt nổi tiếng rồi, Lộc Lộc con cần phải giành lấy vinh quang nhé, tuy rằng mục tiêu rất rộng lớn, nhưng mẹ vĩnh viễn là ủng hộ con đó."

Cưng chiều Tịch Lục vô điều kiện, đây chính là Lục Quyên Quyên.

Tịch Lục cảm động đến sắp nước mắt nước mũi ào ào rồi, còn may cuối cùng nhịn được, đàn ông con trai, có nước mắt nhưng không dễ rơi.

"Đại học X à..." Tịch Nam Phương bới một miếng cơm, đưa vào trong miệng, sau đó dứt khoát nói với Tịch Lục: "Mày hơi ảo, aiz."

Lục Quyên Quyên vươn tay, véo eo Tịch Nam Phương, nói: "Cũng không biết nói vài lời hay, khó được Lộc Lộc có mục tiêu phấn đấu, anh là bố, phải cổ vũ một chút chứ."

Tịch Nam Phương bị đau để bát xuống, cầu xin tha thứ: "Anh đây không phải là nói thật sao? Được rồi, được rồi, con trai nhà chúng ta làm sao có khả năng sẽ không thi nổi đại học X."

Lục Quyên Quyên lúc này mới hài lòng buông tay ra, nói với Tịch Nam Phương: "Sớm nói như vậy, không phải không có chuyện này rồi sao?"

Tịch Nam Phương lắc lắc đầu, cúi đầu tiếp tục bới cơm ăn.

Lục Quyên Quyên gắp đồ ăn bỏ vào trong bát của Tịch Lục, tiếp tục nói: "Lộc Lộc, cố gắng học thật tốt, mẹ luôn luôn là hậu thuẫn của con đó."

Tịch Lục gật gật đầu, nhanh chóng ăn xong cơm trong bát, sau đó hướng về phía Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương, đỏ mặt trầm giọng nói một câu: "Con yêu bố mẹ." Sau đó nhanh như chớp chạy luôn vào phòng, đóng cửa lại, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

Tịch Nam Phương quay đầu nhìn về phía Lục Quyên Quyên, đã nhìn thấy bà vươn tay ra sờ sờ nước mắt bên khóe mắt.

Ông vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lục Quyên Quyên, không nói gì thêm.

...

Trước khi Trần Giới đi, Tịch Lục hỏi cô: "Trần Giới, cậu đã nghĩ tới muốn đi đại học gì chưa?"

Trần Giới rất nhanh đã trả lời cậu: "Đại học X."

Mà Trần Giới cũng đã hỏi vấn đề giống như vậy.

Tịch Lục cũng không trả lời được, cậu vẫn được chăng hay chớ, mặc dù có cố gắng phấn đấu, nhưng vẫn không có mục tiêu rõ ràng, cậu chỉ nghĩ tới học tập thật tốt, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sau khi học xong mình muốn làm những gì.

Khi cậu gọi điện thoại hỏi Trứng Lùn, Trứng Lùn nói cậu ta muốn học đại học ở thành phố mình, tuy rằng không tính là tốt lắm, nhưng đối với cậu ta mà nói đã rất tốt rồi.

Trần Giới, Trứng Lùn và mình không giống nhau, bọn họ đều đã có suy nghĩ thật kỹ về tương lai của mình.

Như vậy cô ấy có từng suy nghĩ hay không, trong tương lai của cô ấy là có sự tồn tại của mình hay không?

Cuối cùng Tịch Lục cũng không có nói cho Trần Giới, đáp án của mình.

Im lặng kỳ dị.

Cho đến trước khi Trần Giới lên xe, Tịch Lục cũng không nói gì thêm, cậu vươn tay lắc lắc tay với Trần Giới, tạm biệt.

Trần Giới nhìn cậu, sau đó đột nhiên nói với cậu đang ở bên ngoài xe một câu: "Tịch Lục cậu có muốn cũng tới đại học X hay không?"

Tịch Lục ngẩn người, sau đó nhìn Trần Giới, ngẩng phắt đầu lên.

...

Cậu không có mục tiêu, không có ý tưởng, cho đến bây giờ đại khái tất cả cố gắng làm được, bây giờ xem ra, cũng là giống như con ruồi không đầu, đi theo sau Trần Giới theo thói quen.

Ý nghĩ đi đại học X của cậu cũng là bởi vì Trần Giới, cũng bởi vì Trần Giới, bây giờ cậu cũng nên nghiêm túc suy xét tương lai của mình một chút.

...

Ngày đầu tiên của lớp mười hai, Tịch Lục đi vào phòng học, yên lặng ngồi ở phía sau, cầm sách lên xem.

Chân Tần vừa đến, vẫn là rất làm cho người thích như cũ.

“Hey, Chân Tần, mấy tháng không thấy lại đẹp trai rồi!”

“Chân Tần, bài tập nghỉ hè ông đã làm xong chưa? Làm xong rồi, cho tôi mượn một lát.”

“Tôi nói Chân Tần ông làm sao một học kỳ mới ông vẫn là kiểu dáng này, tới chút niềm vui bất ngờ không được sao?”

Chân Tần giương lên nụ cười, sau đó ứng phó từng từng từng người, sau khi xong, lúc ngẩng đầu nhìn về phía Tịch Lục, mắt sáng lên, chỉ vào Tịch Lục hô lớn: “Tịch Lục, vừa sáng sớm đã giả bộ cái gì! Ông vậy mà đang đọc sách, còn có… Nói cho tôi biết, kính mắt trên mặt ông là thế nào thế?”

Tịch Lục vươn tay đẩy đẩy kính mắt của mình, nhìn Chân Tần một cái lạnh nhạt, nói: “Tôi đang nghiêm túc học tập.”

Chân Tần đi tới, nhìn chằm chằm vào mặt Tịch Lục hồi lâu, sau đó giật lấy kính mắt của Tịch Lục, đặt ở trước mắt nhìn thử, nói: “Tịch Lục, đây là kính không độ mà.”

Tịch Lục giật lại, lại đeo lên, trả lời: “Chính là kính không độ.”

Chân Tần tiến tới bên tai Tịch Lục, nói: “Ông sẽ không phải là cảm thấy, sau khi đeo lên mắt thoạt nhìn sẽ có vẻ học giỏi một chút, cho nên mới làm như vậy chứ.”

Tịch Lục: “…” Vì sao bị cậu ta đoán trúng rồi.

Tịch Lục cảm thấy một người học mới, nếu muốn nghiêm túc học tập, thì phải có chút thay đổi, nghĩ tới nghĩ lui, bèn đi mua kính không độ đeo lên.

… Được rồi, cậu thừa nhận rất vô vị rất nhức bi.

Chân Tần tiếp tục nói: “Từ trước đến giờ, tôi không đeo kính, nhưng lần nào tôi cũng là đứng đầu lớp mà.”

Tịch Lục: “… Cút ngay, học bá.”

Nhất định muốn hung hăng đâm một dao lên tâm hồn non nớt của cậu.

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, sau đó nói: “Như vậy một học kỳ mới, chúng ta sẽ học tập chăm chỉ nhé, vì tương lai xán lạn, cố gắng!”

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần một cái, lạnh nhạt cầm sách lên.

Hàng trước, mấy nữ sinh tựa hồ cũng chú ý đến sự khác biệt của Tịch Lục, đang thảo luận, chỉ là các cô không biết, thanh âm đã sớm truyền tới đây rồi.

“Aiz, các bà không cảm thấy sau khi Tịch Lục đeo kính càng ưa nhìn sao? Có một loại mỹ cảm cấm ” dục đấy.”

“Ha ha ha, Tịch Lục vốn là cao quý lạnh lùng, bây giờ lại đeo kính mắt, thoạt nhìn cảm giác càng thêm không dễ tiếp xúc.”

“Thôi, dù sao không phải một loại người với chúng ta là được rồi.”

Tịch Lục run run, ngẩng đầu nhìn đám nữ sinh kia một cái, chẳng qua là cậu đeo kính mắt mà thôi, lại thăng cấp làm ‘không phải một loại người’, đây cũng quá khoa trương rồi đi.

Chân Tần sáng tỏ gật gật đầu, nhún vai, vỗ vỗ Tịch Lục, giơ ngón tay cái lên nói: “Cao quý lạnh lùng chỉ là bề ngoài của ông, tôi hiểu nội tâm ‘thánh hề’ của ông.”

Tịch Lục: “…”

Tác giả có lời muốn nói: viết văn =-= cũng là cần ra sức hô hấp, nga NO, vừa nghĩ đến =-= bây giờ tôi cũng không viết được cảnh tình cảm, tôi cũng muốn đi chết

81. Chương 81

Đương nhiên kính mắt không độ Tịch Lục cũng chỉ đeo giả bộ được mấy ngày, cuối cùng bởi vì nguyên nhân đeo kính mắt không thoải mái như trước, đã lấy xuống.

Tịch Lục vì khích lệ bản thân thi đỗ đại học X, đặc biệt viết một tờ giấy dán vào trên sách mình, sau đó mỗi ngày khi mở ra đều như đang nhắc nhở chính mình.

Bản thân chăm chỉ như vậy, Tịch Lục thật lòng muốn cho mình like rồi, tắm ánh nắng, phảng phất như cả người mình tỏa ra hơi thở học bá, cảm giác hết thảy đều tốt đẹp cực kỳ.

Chân Tần có một lần nhìn thấy, hỏi: "Thì ra Tịch Lục ông muốn thi đại học X à?"

Tịch Lục nhìn thoáng qua Chân Tần, trả lời: "Ờ, Chân Tần, ông là muốn thi đại học Q hay là đại học B?"

Nhớ lại năm đó, cậu cũng từng đã vọng tưởng trở thành sinh viên hai trường đại học này, nhưng là thời gian cách lâu như vậy, cậu hiểu được, thế giới này có rất nhiều việc vẫn là nghĩ một chút là được rồi, cách mình quá xa.

Tao niên, vẫn nên thực tế một chút đi.

Chân Tần toét môi ra với Tịch Lục, cười to nói: "Cái gì chứ, chẳng lẽ tôi chưa nói với ông sao? Tôi muốn đi học viện điện ảnh X mà, người hoàn mỹ như tôi, không đi làm ngôi sao, ông không cảm thấy quá tàn ác vô nhân đạo sao?"

Tịch Lục: "..."

Chân Tần: "... Ông đó là ánh mắt gì, tôi cũng đang nói chuyện rất nghiêm túc."

Tịch Lục xoa xoa trán, tuy rằng Chân Tần nói là sự thật, nhưng là từ trong miệng cậu ta nói ra, làm sao vẫn là thiếu đòn như vậy, không khỏi muốn đi lên tẩn cho cậu ta một đấm.

Cậu gật gật đầu, nói: "Tôi cho rằng lấy thành tích của ông, sẽ lựa chọn loại đại học nổi tiếng kia."

Chân Tần xua xua tay, nói: "Thành tích gì gì đó cũng không quan trọng mà, trọng điểm là tôi thích ngành nghề này, tôi liền đi làm, không có gì kỳ quái chứ."

Tịch Lục ngẩn người, cuối cùng gật đầu.

"Như vậy, Trương Giai biết chưa?" Tịch Lục đột nhiên hỏi.

Biểu cảm trên mặt Chân Tần có phút chốc xuất hiện cứng ngắc như vậy, cậu ta sờ sờ đầu, cười ha hả nói: "Dĩ nhiên, cô ấy hiểu tôi như vậy, sao có thể không biết?"

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần một cái, câu nói phía sau cũng không có nói ra khỏi miệng.

Bởi vì cậu biết, cho dù là nói ra, Chân Tần tám phần cũng sẽ không thích.

Có lẽ, Chân Tần cũng chậm rãi ý thức được đi, khoảng cách giữa cậu ta và Trương Giai sẽ càng ngày càng xa, trường học Trương Giai lựa chọn cũng có thể sẽ không cùng cậu ta, một đôi thật đúng là làm cho người lo lắng.

...

Quảng cáo quay hồi nghỉ hè vào thời điểm khai giảng được hai tháng, bắt đầu phát ở các kênh truyền hình lớn, vừa bắt đầu lúc Tịch Lục mở ti vi, đang xem chương trình giải trí, xen vào quảng cáo, Tịch Lục hận nghiến răng nghiến lợi, nháy mắt đã nhìn thấy mặt mình xuất hiện ở trong TV, đầu tiên là cậu xoa xoa mắt của mình.

Cuối cùng cũng nhớ tới chuyện mình quay quảng cáo này.

Cậu nhìn chằm chằm vào mình trong TV hồi lâu, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, thằng cha...trâu bò kia là ai? Tuy rằng có cái mặt cũng giống như mình, nhưng thoạt nhìn có chút không giống với mình bình thường.

Nói như thế nào đây? Có chút đẹp trai.

Tịch Lục sờ sờ đầu mình, bị ý nghĩ của mình làm cho kinh hãi rồi.

Khi Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên trở về xem TV, lúc nhìn thấy quảng cáo kia, Lục Quyên Quyên chỉ vào Tịch Lục trong TV, nói: "Lộc Lộc, con quá đẹp trai, mẹ yêu con chết mất."

Tịch Nam Phương sờ sờ cằm, lẩm bà lẩm bẩm nói: "Vẫn là quá giống mình mà."

Tịch Lục che một bàn tay ở trên mặt… xấu hổ quá.

Quả nhiên quảng cáo gì đó càng xem càng cảm thấy xấu hổ, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ qua một lúc xem quảng cáo lại có thể xuất hiện mặt mình.

Chờ qua hơn mười ngày sau, xem lại quảng cáo của mình thì cảm giác ngượng ngùng đã hoàn toàn biến thành… gương mặt này của mình làm sao phiền như vậy?

Cũng bởi vì cái quảng cáo này, hiện tại buổi sáng Tịch Lục đi trên đường, toàn phải đeo khẩu trang, ngồi ở trên xe công cộng, động một tí là có người đi lên chỉ vào mình nói: "Trời ơi, cậu là…"

Tịch Lục khoát khoát tay, cao ngạo lạnh lùng hất mặt lên, sau đó trả lời rất dứt khoát: "Tôi không phải."

Thỉnh thoảng lúc đi học, còn có thể gặp phải Trì Tâm Tâm, Trì Tâm Tâm vẫn là dáng vẻ đó, nhìn thấy Tịch Lục cũng bất kể rốt cuộc bây giờ cậu có phải người nổi tiếng hay không, gào khóc kêu đói.

Trì Tâm Tâm vừa ăn bánh bao vừa nhìn Tịch Lục, hỏi: "Tịch Lục, vì sao cậu phải đeo khẩu trang?"

Tịch Lục trừng mắt nhìn Trì Tâm Tâm một cái, ý bảo cô nàng nhỏ tiếng chút, sau đó nói: "Tôi không muốn để cho người khác nhận ra."

Trì Tâm Tâm ù ù cạc cạc nhìn Tịch Lục một cái, trả lời: "Tịch Lục cậu cũng không phải là rất lợi hại, vì sao sợ người khác nhận ra? Chẳng lẽ ánh mắt của người khác vừa nhìn thấy cậu là sẽ không dời sao? Cái này chẳng lẽ chính là ý thức bản thân quá thái trong truyền thuyết sao?"

Tịch Lục: "… Không nhìn ra, cậu cũng rất biết nói móc."

Trì Tâm Tâm nuốt bánh bao xuống, trả lời: "Hả? Mình nói là thật mà."

Tịch Lục: "…"

Xuống xe, Trì Tâm Tâm đã không biết chạy biến đi đâu mất, đoán chừng lại là tìm người khác kiếm ăn rồi.

Tịch Lục thật sự hoài nghi, Trì Tâm Tâm tiếp tục như vậy… có thể bị lừa bán hay không?

"Ê, chỗ chú có bánh bao thịt, đi theo chú đi, sẽ cho cháu rất nhiều rất nhiều bánh bao thịt đó."

Một câu nói này, đối với Trì Tâm Tâm mà nói hẳn là không thể có lực kháng cự ý chứ.

Tịch Lục đã có thể tưởng tượng đến, cảnh tượng Trì Tâm Tâm chảy nước miếng đi theo sau lưng một ông chú.

Trời ơi.

Cổng trường học thỉnh thoảng sẽ có một số người có thể bởi vì Chân Tần và Tịch Lục mà đứng chờ ở cửa, nhìn thấy hai người bọn họ đều lập tức cầm di động lên chụp bọn họ.

Chân Tần cười đến một mặt vui vẻ, còn vô cùng đắc ý tay vẫy vẫy tay với người khác.

Tịch Lục phiền lòng nhìn đám người kia một cái.

Chân Tần nói với Tịch Lục: "Nhìn ông kàa, bao nhiêu người ước gì Hot đấy, ông còn đặc biệt ghét bỏ."

Tịch Lục lườm cậu ta một cái, trả lời: "Nếu như nói không có những người này quấy rầy mà nói, tôi cảm thấy tôi có thể vui vẻ hơn một chút."

Chân Tần vỗ vỗ Tịch Lục, nói: "Chẳng lẽ nói ông là chưa có cảm giác thỏa mãn sao? Xem đi, bây giờ chúng ta đã là học sinh trung học không bình thường rồi, chúng ta là ngôi sao đó."

Tịch Lục: "Được rồi, chỉ là một cái quảng cáo chocolate, cách ngôi sao còn kém xa lắm."

Chân Tần chậc lưỡi nói: "Tịch Lục, ông quá không thú vị rồi, cho nên Trần Giới nhất định không thích ông."

"Tôi nói cho ông…" Tịch Lục cả giận nói.

Chân Tần cười nói: "Đừng đánh đừng đánh, người ta đang chụp hình đấy."

Tịch Lục nhịn, vì hình tượng của mình.

"Cơ mà, Tịch Lục, chẳng lẽ ông thực sự không muốn làm ngôi sao sao? Ông không biết từ khi quảng cáo phát ra tới nay, nhân khí của mấy người chúng ta ở trên mạng cũng không tệ, tuy rằng không muốn thừa nhận, đám Fan trên Tieuba[1] của Tịch Lục ông nhiều hơn tôi đấy!" Chân Tần nói.

[1]Tieuba: tên Baidu Tieuba, tieuba.baidu.com, nhãn hiệu độc lập dưới trướng của Baidu, cộng đồng Trung văn online lớn nhất toàn cầu.

Tịch Lục: "… Mỗi ngày trở về ông toàn chú ý mấy chuyện nhàm chán đó hả."

Chân Tần khoát khoát tay, nói: "Sao có thể chứ? Bình thường tôi cũng có hẹn tán gẫu linh tinh với Trương Giai, ngày hôm qua tôi chỉ là tâm huyết dâng trào xem một chút thôi, vốn chỉ là muốn xem nhân khí của mình một chút, kết quả ở trong Tieuba nhìn thấy rất nhiều công thụ văn[2] của ông và tôi, tôi bèn xem mấy bài, còn đừng nói, có mấy bài hành văn cũng không tệ lắm, đến chính tôi cũng cho rằng tôi là tiểu thụ đó."

[2]Công thụ văn = đam mỹ

Tịch Lục: "…"

"Sau đó, tôi liền tiện tay click vào Tieuba của ông rồi."

Tịch Lục nói: "Mục tiêu bây giờ của tôi chỉ có một là đi đại học X, cho nên làm ngôi sao gì gì đó, tạm thời không có ý nghĩ đó."

Chân Tần nhún vai, nói: "Vậy thì đáng tiếc, cơ mà rốt cuộc ông đi đại học X là muốn học những gì? Học biết dùng máy tính điều khiển máy xúc tới xào rau sao?"

Tịch Lục: "…"

Chân Tần: "Tịch Lục, ông đột nhiên đi nhanh như vậy làm cái gì?"

…

Dù rằng sau khi nổi tiếng, có rất nhiều bất tiện, nhưng là tương tự cũng có một số sự việc xảy ra làm cho người cao hứng.

Ngày thứ hai quảng cáo phát ra, cậu nhận được tin nhắn của Trần Giới và Trứng Lùn còn có một số bạn học trước đây.

Trứng Lùn: "Tịch Lục, lúc tao nhìn thấy mày ở trên TV thì vô cùng giật mình, mẹ kiếp, mẹ nó mày vậy mà trở thành nam thần rồi, nói cho tao biết đó nhất định là kỹ thuật PS quá tốt đi."

Tịch Lục trả về ba chữ: "Có lẽ thế."

Trần Giới: "Quay quảng cáo rất tốt, mọi người đều đang bàn tán về cậu."

Tịch Lục nhìn tin nhắn phát ngốc một lúc, hạnh phúc lộn mấy vòng ở trên giường.

Tuy rằng cách xa nhau ngàn dặm, vừa nghĩ tới mỗi ngày Trần Giới đều có thể nhìn thấy mình, lần đầu tiên Tịch Lục cảm thấy quay quảng cáo này thật sự là quá tốt rồi.

Cứ như vậy, Tịch Lục vượt qua mấy tháng cuối cùng là học sinh lớp mười hai ở thành phố D.

Cuộc sống mỗi ngày ba điểm trên một đường thẳng, rời giường, đến trường, học tập, ngủ, làm việc, đợi đến lúc Tịch Lục lấy lại tinh thần, trên bảng đen đã treo lên tấm biểu ngữ đếm ngược một trăm ngày rồi.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha, mọi người đến đoán thử Tịch Lục thi được không?

82. Chương 82

Một trăm ngày; một trăm ngày; Tịch Lục xoa xoa tóc mình, hoàn toàn không nghĩ tới thời gian trôi qua nhanh như vậy, cậu nhìn bài thi vừa mới phát xuống, yên lặng thở dài một hơi.

Thành tích là tiến bộ rất lớn, ngay cả cô chủ nhiệm lúc trước không thích cậu lắm bây giờ nhìn thấy cậu cũng là cười tít mắt.

Nhưng là vẫn kém đại học X một chút.

Tịch Lục quay đầu nhìn thoáng qua Chân Tần đang nằm sấp ngủ tít mít ở trên bàn, trên bàn của cậu ta đang để bài thi, khẽ nhìn một cái là có thể nhìn thấy thành tích của cậu ta, Tịch Lục cũng chỉ là nhìn nhiều hơn một cái kia, lại hận không thể đưa tay cắm mù cặp mắt của mình, vì sao phải vô duyên vô cớ tìm ngột ngạt cho mình?

Quá khốn rồi, Chân Tần cũng không phải là người.

Lúc tan học, thỉnh thoảng có mấy học sinh đứng ở cửa quang minh chính đại nhìn Tịch Lục và Chân Tần, cũng sẽ có một ít tiểu nữ sinh bị người bên cạnh đẩy tới đây thổ lộ.

Tịch Lục dựa vào những ảnh chụp và hiệu ứng quảng cáo cao ngạo lạnh lùng kia, nhân khí ở trên mạng vẫn luôn không tệ, nhưng là ở trong cuộc sống hiện thực, không biết là ai truyền bá, nói con người cậu cực kỳ cao ngạo, tự phụ, không dễ chung đụng, có can đảm đi lên chủ động chào hỏi cũng là rất ít, tuy rằng không biết là ai, nhưng là Tịch Lục chỉ muốn nói với hắn ta, mẹ nó quá cảm ơn mày rồi.

Vô luận là xuất phát từ ý tốt hay là ác ý, Tịch Lục nhìn nhìn Chân Tần vô luận là thế giới 2D hay thế giới 3D đều rất được hoan nghênh, quyết định mình hãy cứ làm một chàng trai cao ngạo lạnh lùng yên tĩnh đi.

Cái gọi là chàng trai cao ngạo lạnh lùng, không phải là kiểu lạnh nhạt không có một tí biểu cảm, là giả bộ trâu bò sao?

Tịch Lục gật gật đầu, nghe thấy bên ngoài có người gọi tên của mình, cậu ngẩng đầu, nhìn về phía cửa phòng học, lại phát hiện một cô em trông rất đáng yêu đứng ở cửa, chỉ là không quen biết.

Đối phương vẫy vẫy tay với cậu, Tịch Lục nhíu mày, cũng không rõ đám tiểu nữ sinh này là có bệnh sao? Cũng không quen biết cô ta, chạy tới cửa gọi cậu như gọi chó con làm cái gì?

Tịch Lục lại nhìn cô nàng một cái, rồi vẻ mặt lạnh nhạt cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Nào biết, cô em kia cũng không đi, đứng ở nơi đó nhìn chằm chằm vào cậu, mấy nam sinh bên cạnh nhìn không vừa mắt, nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, nữ sinh kia tìm ông."

Tịch Lục ngẩng đầu, trả lời: "Nhưng là tôi lại không biết cô ta."

Một nam sinh trong đó mặt tối sầm, nói: "Người ta là nữ sinh đó, đứng ở cửa gọi ông cả buổi, tốt xấu gì ông cũng cho một chút phản ứng chứ, thật cho là mình nổi tiếng rồi, thì ngon sao?"

Tịch Lục nhìn cậu ta một cái, nam sinh này cậu nhớ được, lúc cậu và Chân Tần vừa mới có danh tiếng, từng đám nữ sinh vây quanh ở cửa để nhìn bọn họ, cậu ta đã nói một câu làm cho Tịch Lục đặc biệt khắc sâu ấn tượng.

"Không phải là có mã ngoài tốt hơn một chút thôi sao? Nữ sinh bây giờ cũng không nhìn bên trong chút nào sao?"

Tịch Lục tức giận rồi? Không, đương nhiên không phải, cậu đúng là tương đối tán đồng những lời này, cho dù là đối phương nói ra lời châm chọc mình, nhưng là Tịch Lục cảm thấy sảng khoái hơn những kẻ âm thầm xấu xa vây quanh ở sau lưng kia nhiều.

Tịch Lục trả lời: "Tôi biết mình không lợi hại."

Có lẽ là không nghĩ tới Tịch Lục sẽ trả lời một câu này, thậm chí ngay cả tức giận cũng không có.

Tịch Lục suy nghĩ một chút, cách xử lý của mình có phải có vấn đề hay không, cuối cùng đứng dậy, vóc dáng cậu cao, lúc đột nhiên đứng dậy, đám nam sinh kia cho rằng cậu muốn nổi giận, định lui về phía sau một bước theo phản xạ có điều kiện, đâu có biết Tịch Lục yên lặng đi tới bên cạnh nam sinh kia, nói một tiếng: "Ừm, vừa rồi quả thật tôi làm không đúng, cám ơn cậu."

Cánh tay nam sinh đang run lên, đối mặt với một câu không hiểu ra sao cả của Tịch Lục, quả thực là hồi lâu cũng không có phản ứng lại.

Đợi đến khi Tịch Lục đi tới cửa nói chuyện với nữ sinh kia, đám nam sinh kia mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn nhau, đều không biết nên nói cái gì, giống như là mình đã thua mất cái gì.

Thật là mất mặt.

Tịch Lục nhìn nhìn cô gái trước mặt, dò hỏi: "Xin hỏi, cậu tìm tôi có chuyện gì không?"

Cô gái rất nhỏ, khoảng chừng một mét năm, đứng chung một chỗ với Tịch Lục, thoạt nhìn tương phản rất lớn, mặt cô nàng hơi quen mắt, tựa hồ có chút tương tự với người Tịch Lục đã từng gặp, cẩn thận nghĩ lại, hơi giống Từ Diêm Á, đều là nữ sinh lần đầu tiên nhìn thấy thoạt nhìn hoạt bát, hào phóng, trẻ trung.

Cô gái có chút khẩn trương, sau đó lại ngẩng mặt lên, cười cười với Tịch Lục, nói: "Mình là Lương Tĩnh lớp năm… mình tới đây là muốn nói…" Cô nhìn mặt Tịch Lục một cái, trấn định bản thân một chút, tiếp tục nói: "Mình rất thích mặt của cậu, muốn làm bạn với cậu."

Tịch Lục ngẩn người, nhìn Lương Tĩnh trước, trái lại không nghĩ tới câu đầu tiên vừa mở miệng của đối phương, chính là thích mặt mình.

Đối phương rất tự tin, từ phương diện diện mạo cũng có thể thấy được rất được hoan nghênh.

Tịch Lục rất bội phục những người có gan nói thẳng ra này, chẳng qua cho dù là như thế, cậu vẫn là trả lời rất dứt khoát: "Tôi không muốn bạn gái gì đó, cũng không muốn làm quen với cậu."

"A?" Lương Tĩnh nhìn Tịch Lục, từ trong miệng phát ra một âm tiết đơn, cuối cùng cười cười, nói: "Giống như nói với người khác mà."

Tịch Lục có chút không hiểu rốt cuộc cô nàng muốn biểu đạt cái gì, cậu nói: "Nếu không có việc gì, tôi trở về đọc sách đây."

Lương Tĩnh nhếch miệng cười, khóe miệng mang theo lúm đồng tiền nhàn nhạt, cô nói: "Trở thành bạn với mình có cái gì không tốt, diện mạo mình cũng không kém, chẳng lẽ cậu không cảm thấy sao?"

Tịch Lục quan sát cô nàng một chút, gật gật đầu nói: "Là không kém, đáng tiếc… Vẫn là kém quá xa rồi, tôi không thích mặt của cậu."

Lương Tĩnh cười lên ha ha ha, nói: "Mình nói thật, mình chỉ là đến hỏi thăm cậu có thích nữ sinh không, cậu đừng hiểu lầm, mình không phải thích cậu, bây giờ xem ra cậu có rồi, nói như vậy, bạn mình hẳn là sẽ hết hy vọng."

Tịch Lục: "…" Nữ sinh quái lạ.

Lương Tĩnh nhỏ giọng nói: "Thật ra, mình thích Chân Tần, nghe nói cậu ấy có bạn gái? Là ai thế?"

Tịch Lục: "… Lại tiện, tôi về chỗ ngồi đây."

Lương Tĩnh nhún vai, nói: "Cậu không nói thì thôi, dù sao, không bao lâu nữa mình chính là bạn gái mới của Chân Tần rồi." Nói xong, cô nàng liền nhìn về phía chỗ ngồi của Chân Tần một cái.

Tịch Lục thật sự không rõ cô nữ sinh này chạy tới rốt cuộc là ngụ ý gì?

Chờ lúc quay đầu nhìn về phía Chân Tần, lại phát hiện cậu ta đã tỉnh rồi, hơn nữa biểu cảm trên mặt thoạt nhìn cũng không tốt lắm.

Tịch Lục không nói gì thêm, chỉ coi nữ sinh gặp hôm nay kia là đứa bệnh xà tinh, dù sao bên cạnh cậu lúc nào cũng có thể xuất hiện bệnh xà tinh đủ loại đủ kiểu.

Cậu đã thành thói quen rồi.

Chẳng qua, qua vài ngày sau, Tịch Lục phát hiện thái độ của đám nam sinh trong lớp đối với cậu càng ngày càng tốt, cũng không biết có phải là ảo giác của mình hay không.

…

Đã đến một tháng chạy nước rút cuối cùng, lúc thi thử, Tịch Lục bất ngờ thi được vào top năm của lớp, nhìn thành tích của mình, Tịch Lục thật sâu cảm thấy thức đêm mấy tháng này không phải là uổng phí.

Chỉ là, đợi đến lúc cậu quay đầu lại nhìn về phía Chân Tần, lại phát hiện cậu ta đang cầm bài thi ngẩn người.

Tịch Lục không muốn tìm đả kích cho mình, nên không có đi hỏi thành tích của Chân Tần.

Cậu phát hiện gần đây Chân Tần có chút không tập trung, nhưng là cho dù là hỏi đối phương cũng không muốn tiết lộ nhiều cho mình cái gì, chỉ là không ngừng nói không có việc gì, tự mình có thể giải quyết.

Tịch Lục suy đoán Chân Tần và Trương Giai có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Đáng tiếc, thế giới tình cảm của hai người, người thứ ba xen tay vào cũng không tốt.

Thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho Trứng Lùn, nghe cậu ta nói những chuyện ở thành phố A, nghe cậu ta nói gần đây Trần Giới lại thi đứng thứ mấy toàn khóa, nghe cậu ta nói mấy thằng cha không biết xấu hổ kia vậy mà thổ lộ với Trần Giới…

Phảng phất như là mình còn ở bên cạnh Trần Giới.

Tập hợp ảnh Trần Giới thu thập được vào một cái album ảnh, buổi tối mỗi ngày đều phải giở một chút, sau khi làm cho mình sướng đến một mặt máu, tỉnh táo không ngủ được, tiếp tục tuốt sách, tuốt đề.

Chỉ dựa vào những năng lượng tinh thần này, Tịch Lục đã chịu đựng qua những ngày không có Trần Giới đó.

Cậu phục hồi tinh thần, nhìn chủ nhiệm lớp trên bục giảng nói tới những việc chú ý về giấy báo thi.

Trời bên ngoài, đã đủ nóng rồi, sự khô nóng của tháng sáu kèm thêm sự nôn nóng của thí sinh, tựa như đám ve sầu trên cây chỉ biết kêu 've ve', phiền nhiễu lòng người.

Còn có mấy ngày, là phải thi tốt nghiệp trung học rồi.

Khoảng cách giữa cậu và Trần Giới, có phải càng ngày càng gần rồi hay không?

Tác giả có lời muốn nói: =-= chậm nhất là hai chương, chúng ta sẽ đến đại học.

83. Chương 83

Cái gọi là chiến trường cũng có chia thành có khói thuốc súng và không có khói thuốc súng, cái trước có thể là mất đi sinh mệnh, cái sau đại khái chính là hao tổn tinh thần nguyên khí.

Tịch Lục ngồi ở trước bàn, giở từng trang từng trang xem đề luyện tập trước đây đã làm, tập hợp những câu đã làm sai linh tinh, xem không dưới trăm lần, giống như là cho mình một cái yên tâm.

Lục Quyên Quyên bưng cái đĩa đi qua, đứng ở cửa nhìn Tịch Lục, bà lắc lắc đầu, sau khi nói với Tịch Nam Phương vài câu, bỏ việc trong tay xuống, sau đó gõ gõ cửa phòng Tịch Lục, rồi đi vào, sau đó nói: "Tịch Lục, đi ra ngoài một vòng đi."

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn Lục Quyên Quyên một chút, lắc lắc đầu, chỉ vào cuốn vở nói: "Con còn có muốn xem."

Lục Quyên Quyên rút cuốn sách trên tay Tịch Lục ra, nói: "Đi ra ngoài một vòng, không cần biết đi chỗ nào, thay đổi tâm trạng một chút, bây giờ con đã để mình trở nên quá căng thẳng, còn chưa có vào trường thi đã như vậy rồi, thi cử sao được?"

“Nhưng là, mẹ, con…” Tịch Lục nói.

Lục Quyên Quyên nhíu nhíu mày, nói: “Con không thể như vậy được, nghe lời mẹ.”

Tịch Lục cúi đầu, nhìn quyển sách trên tay Lục Quyên Quyên, cuối cùng gật gật đầu thỏa hiệp.

Cho dù là ra ngoài, cậu vẫn phải võ trang toàn thân, buổi tối khuya còn phải đeo kính đen và mũ hóa trang cũng là say rồi.

Đi ở trên đường, cậu hoàn toàn không có mục đích, cũng không biết bây giờ mình nên đi nơi nào?

Ven đường có một số người lớn tây trang giày da qua lại trong đám người như con thoi, đã muộn thế này đại khái đều là tăng ca đến bây giờ.

Cũng có học sinh trung học vừa đi vừa nói chuyện, ‘mình lập tức tới ngay, các cậu cứ hát trước đi’.

Có người ăn mặc thời thượng đi trên đường hất mặt rất chi là tự tin, khát vọng sự chú ý của người khác.

Cứ cảm thấy, có chút không hợp nhau.

…

“Bây giờ em có thể nghỉ ngơi rồi phải không?” Kris hỏi.

“Dĩ nhiên, đã muộn thế này rồi, em về sớm một chút đi, có cần anh đưa em về hay không?” Lần này nhận chụp ảnh trang bìa cho một tạp chí có tiếng tăm không tệ, đạo diễn của đối phương là một người thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, diện mạo bình thường, cơ mà danh tiếng ở trong giới rất lớn, kể từ sau khi quay quảng cáo chocolate lần trước xong, công việc của Kris cũng càng ngày càng nhiều, tương đối với như vậy, chuyện phiền toái cũng trở nên càng ngày càng nhiều.

Chẳng hạn như đạo diễn trước mắt này, hắn ta quấn lấy Kris không phải ngày một ngày hai rồi, làm cho Kris vẫn luôn hòa nhã thân thiện bây giờ cũng cảm thấy có phần mệt mỏi.

“Không được, em có thể tự mình trở về.” Kris từ chối.

Cô nhìn bàn chân, giày xăng – đan cao gót xinh đẹp và ngón chân bôi nhũ màu đỏ tươi.

Thật ghê tởm.

Người như thế nào, tại sao không chết đi?

Lúc cô chuẩn bị lên xe rời đi, lại nhìn thấy Tịch Lục đang lắc lư ở bên đường, ngay từ đầu cô cũng không nhận ra, chỉ là cảm thấy vóc dáng người này rất cao, nhìn từ xa xa khí chất gì đó cũng không tệ lắm, không biết có phải đồng nghiệp hay không, chẳng qua là nhìn thêm hai cái, lại cảm thấy hơi quen quen, đợi đến lúc cô phản ứng lại, đã không tự chủ đi đến bên cạnh Tịch Lục rồi, nhìn thấy mặt cậu.

Ánh mắt Tịch Lục đảo xung quanh, sau đó trong tầm mắt đột nhiên xuất hiện một gương mặt rất quen thuộc.

Kris ngẩn người, vẫy vẫy tay với cậu, nói: “Đêm hôm khuya khoắt cậu ra đường làm cái gì? Không phải mấy ngày nữa thi tốt nghiệp sao?”

Tịch Lục nhìn Kris một cái, hỏi ngược lại: “Cậu chẳng phải cũng vậy sao?”

Kris cười cười, cô nói: “Phải nói, mình đối với thành thích của mình vẫn là có tự tin.”

Tịch Lục: “…”

Thực xin lỗi, sau khi sống lại tôi vẫn là đứa học tra[1], thế thì cũng thôi, xung quanh đứa nào cũng đều là học bá, đây tuyệt đối là ác ý đến từ trời cao.

[1]Chỉ những đứa học hành kém cỏi dốt nát lại còn lười học.

“Cho nên, bây giờ cậu ở đây là đang tự hỏi cái gọi là nhân sinh sao?” Kris quỷ thần xui khiến nói ra những lời này.

Tịch Lục: “… Hả?”

Kris ngẩn người, sau đó ý thức được hành động xen vào việc của người khác của mình, sau đó nhíu nhíu mày, có chút căm tức hành động của mình.

Tịch Lục cúi đầu, cuối cùng trả lời: "Ừm, là đang tự hỏi nhân sinh."

Kris nhìn cậu, im lặng một hồi, sau đó khoát khoát tay, nói: "Tùy cậu vậy, mình phải trở về rồi…" Sau đó cô lại dừng một chút, "Tìm một người trao đổi một chút hẳn là sẽ tốt hơn."

Sau khi nói xong, cô cũng bước nhanh quay lại trên xe, ngồi trên ghế sau, áo não không thôi, hình như mình lại làm việc dư thừa gì rồi.

Tịch Lục vuốt vuốt tóc, đi đến trên cầu bên bờ sông, trên mặt nước phản chiếu ra thành thị muôn màu muôn vẻ, phảng phất như là ảo ảnh, mờ ảo lại xinh đẹp.

Điện thoại rung lên, Tịch Lục cũng không có nhìn là điện thoại của ai, đã nhận luôn.

Tưởng là Chân Tần, nên giọng điệu không tốt lắm, trả lời: "Có việc gì?"

Tiếng Trần Giới từ bên kia truyền tới đây, cô nói: "Không có việc gì, tôi chỉ là muốn nói với Tịch Lục cậu vài lời mà thôi."

Thân thể Tịch Lục trong nháy mắt cứng lại rồi, sau đó cầm điện thoại, khẩn trương trả lời: "Không không không, mình tưởng là người khác, a a a a, không nghĩ tới là Trần Giới cậu…"

Trần Giới cười cười, nói: "Không có việc gì mà."

Tịch Lục có thể nghe thấy tiếng thở khe khẽ của Trần Giới từ ống nghe bên kia, giống như là cô đang hít thở nhè nhẹ ở bên tai mình, trầm mặc một hồi.

Cậu nói: "Trần Giới, cậu khẩn trương ư?"

Trần Giới nói: "Tịch Lục, còn cậu?"

Tịch Lục hmm một hơi, trả lời: "Khẩn trương đến sắp chết rồi, lúc đọc sách thế nào cũng không đọc vào được, tuy rằng thi kiểm tra lúc trước thi được không tệ, nhưng là vừa nghĩ đến nếu là lỡ như có ngoài ý muốn gì thì làm thế nào? Cảm thấy mình thật là nhu nhược chết đi được, chẳng dứt khoát chút nào, cảm giác tự tin cũng không biết chạy đi đâu mất rồi."

"Thật bất lực." Tịch Lục cúi đầu, nhìn mặt sông, yên lặng thêm vào những lời này.

Sau khi im lặng vài giây, Trần Giới nói: "Tôi cũng giống Tịch Lục cậu, rất khẩn trương, đọc sách không vào."

"A, Trần Giới cậu cũng thế ư, thành tích của cậu tốt như vậy, sao có thể chứ?" Tịch Lục giật mình nói.

Trần Giới cười lên, trả lời: "Tôi cũng là người bình thường mà."

Người bình thường sao?

Tịch Lục đột nhiên có chút thoải mái, cậu nôn nóng suốt, giống như là nhận được sự thừa nhận của người khác, nói cho cậu biết, cậu cũng không phải là một mình.

"Trần Giới, sau này cậu muốn làm cái gì?" Tịch Lục hỏi, cậu không muốn kết thúc cuộc nói chuyện của hai người nhanh như vậy.

Cũng không biết Trần Giới ở bên kia rốt cuộc là vẻ mặt gì, bây giờ cô có phải ngồi ở trước bàn mình, hay có lẽ là mặc áo ngủ sắp sửa đi ngủ rồi hay không.

"Muốn làm một bác sĩ." Trần Giới trả lời.

Bác sĩ sao?

Đại học X đúng là nổi tiếng bởi ngành khoa học công nghệ, đặc biệt là loại y học này, danh tiếng vẫn luôn rất tốt.

"Vậy đến lúc đó, mình bị bệnh gì nhất định đi tìm Trần Giới cậu." Tịch Lục nhếch môi cười ầm lên.

"Đừng nói gở như vậy." Giọng nói Trần Giới có chút lạnh.

Tịch Lục nhìn mặt sông, nói: "Bây giờ mình đang ở bờ sông của thành phố D, lúc ban ngày nước nơi này thoạt nhìn cực kỳ bẩn, đến buổi tối thoạt nhìn một mảng đen xì xì, nhưng mà lại có thể chiếu ra hình dáng của thành thị này, thật ra cũng không phải hỏng bét như vậy."

Cậu đang nói tình huống xung quanh của mình, Trần Giới lại đang lẳng lặng nghe ở bên kia.

Tới gần rạng sáng, thành phố D vẫn rất náo nhiệt, Tịch Lục di chuyển chầm chậm theo hướng nhà mình, luôn cảm thấy mỗi lần nói chuyện với Trần Giới xong, đều có một loại cảm giác được chữa trị.

Tâm trạng khẩn trương, cũng từ từ biến mất một chút.

Không quan tâm nữa, kệ mẹ cuộc thi tốt nghiệp rách nát gì đó kia, cậu mới sẽ không cứ luôn sa sút xuống như vậy.

…

"Mời các vị học sinh để giấy báo thi và chứng minh thư lên bàn…"

Tịch Lục đi vào trường học xa lạ ngồi ở trong phòng học xa lạ, xung quanh đều là người xa lạ, cậu hít sâu một hơi, nghe thấy một giáo viên giám thị trẻ tuổi nói với cậu: "Em là… Tịch Lục hả?"

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn giáo viên kia, gật gật đầu.

Giáo viên giám thị cười cười, nói: "Bạn gái tôi rất thích em, sau khi thi xong, có thể ký tên cho tôi không? Tôi muốn tặng cho cô ấy."

Cũng không biết là nụ cười của thầy giáo rất thân thiết hay là nguyên nhân gì, nội tâm đang nôn nóng của cậu tựa hồ bởi vì một nụ cười bất ngờ như vậy mà cảm thấy bình tĩnh hẳn lên.

Cậu nói: "Không thành vấn đề."

Thầy giáo gật gật đầu, sau đó dựa theo thứ tự, cho đến khi bài thi phát đến trên tay Tịch Lục.

Kiếp sống học tập mười mấy năm, tổng kết toàn bộ chính là cái này rồi.

Khi tiếng chuông vang lên, Tịch Lục cầm bút lên, viết.

84. Chương 84

"Ông thi thế nào?" Vừa mới đi ra khỏi phòng học đã nghe thấy người bên cạnh đang nói chuyện, thanh âm rất lớn, không ít người có lẽ đều đã nghe được.

Tịch Lục dùng khẩu trang che mặt, không nhìn những nữ sinh hay là nam sinh đến gần kia.

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa, cũng chỉ thế thôi, dù sao tôi vốn cũng không phải là đứa học tập giỏi." Một nam sinh nhíu mày, có chút đau đầu sờ sờ đầu, nói.

"Thế à."

"Thế ông thi được thế nào?"

"Tôi cũng chỉ là như vậy, dù sao phát huy hơn hẳn bình thường hẳn là không thể nào rồi."

"Aiz…"

Tịch Lục đi từ từ qua bên cạnh bọn họ, cậu xòe tay nhìn nhìn lòng bàn tay mình, bên trên bởi vì lúc vừa mới làm bài dính vào dấu bút màu đen, xoa xoa vẫn chưa có lau sạch sẽ.

"Cậu là Kris hả? Là Kris hả? Mình là fan của cậu đó, trông cậu thật là xinh đẹp…" Còn chưa đi đến cổng trường học, đã nghe thấy tiếng hô to của một nam sinh, hấp dẫn không ít ánh mắt của người khác, cô bé

bị vây ở trung tâm cũng mang khẩu trang giống như mình, thậm chí đeo một cái kính râm càng thêm khoa trương.

Kris có chút khó chịu, cô chỉ muốn bây giờ mau chóng kết thúc, về sớm nghỉ ngơi một chút, nhưng là mấy người này hết lần này tới lần khác ngăn cản cô không cho cô đi.

Cô nhìn nhìn xung quanh càng ngày càng nhiều học sinh vây xem, bắt đầu đau đầu.

"Kris, cậu nói chuyện đi, cậu đừng không thừa nhận, mình biết là cậu mà." Cậu nam sinh kia không để ý da mặt tới gần đến bên cạnh Kris.

Kris muốn nổi giận, nhưng là đám người càng ngày càng nhiều.

Chỉ có thể nhịn sao?

Cô nhắm mắt lại, phiền quá.

"Này, đám học sinh chúng mày tụ tập ở chỗ này làm cái gì, mau trở về, còn có mấy người các cậu..." Ba bảo vệ từ cổng trường chạy tới, chỉ vào mấy nam sinh kia nói.

Có lẽ là chột dạ, những người đó từ từ tản ra.

"Không có việc gì chứ?" Bảo vệ dẫn đầu đi tới, sau đó hỏi thăm.

Kris mở mắt ra, ngẩn người, sau đó gật gật đầu, nói lời cảm ơn nói: "Không có việc gì, cám ơn các chú."

Bảo vệ trường cười cười, nói: "Không có gì, vừa rồi có học sinh đột nhiên tới đây..." Câu nói kế tiếp, Kris không có nghe lọt, cô nhìn xung quanh, chỉ có từng gương từng gương mặt xa lạ.

Có thể là ai...

...

Tịch Lục hắt xì một cái, cảm thấy mình có chút chiều hướng cảm cúm rồi, cảm cúm ngay giữa mùa hè thật đúng là kém.

Về đến trong nhà, Lục Quyên Quyên vẫn ngồi ở trước máy vi tính chơi đấu địa chủ như cũ, chỉ là Tịch Lục lại chú ý đến bà cũng không có nghiêm túc cho lắm, bởi vì lúc bà thua trận cũng không có nổi giận mắng.

Tịch Lục phát phát hiện mình luôn là nhạy cảm không giải thích được ở trên một số việc nhỏ, cậu nói với Lục Quyên Quyên: "Mẹ, con đã về."

Lục Quyên Quyên cứng ngắc gật gật đầu với Tịch Lục, trời mới biết Tịch Lục đi thi, bà còn khẩn trương hơn cả Tịch Lục, làm cho đến bây giờ bà đem hơn mười vạn đậu thua thành hơn một ngàn đậu, ngồi ở trước máy vi tính cũng là đủ loại tâm phiền ý loạn, vừa nghĩ đến bây giờ Lộc Lộc đang chiến đấu với kỳ thi tốt nghiệp, Lục Quyên Quyên liền không khỏi đau lòng.

Lục Quyên Quyên lập tức bưng đồ ăn ngon đã làm xong từ sáng sớm từ trong phòng bếp ra, đặt ở trên bàn ăn, nói: "Lộc Lộc, nào mau ăn, mau ăn."

Tịch Lục vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn Lục Quyên Quyên, cuối cùng cậu nói một câu: "Mẹ, có lẽ con thi sẽ không quá kém, cho nên mẹ đừng lo lắng, cứ yên tâm chơi đấu địa chủ của mẹ đi."

Lục Quyên Quyên sửng sốt, vươn ra tay sờ sờ đầu Tịch Lục, cũng không nói gì.

Tịch Lục nhìn cơm tràn đầy trong đĩa, và vào trong miệng.

...

Trong những ngày chờ đợi thành tích, Tịch Lục tiếp tục công việc của mình như thường, chỉ là không có liên lạc với Trần Giới, Trần Giới và cậu ngầm hiểu lẫn nhau nên cũng không có gọi điện thoại tới đây.

Cậu lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, nghe thấy nhân viên công tác gọi cậu trở về chụp ảnh, Tịch Lục bỏ điện thoại qua một bên.

Chân Tần ngồi ở chỗ đó, kể từ sau khi cậu ta thi tốt nghiệp, trạng thái tinh thần vẫn luôn không tốt lắm, tuy rằng vẫn là dáng vẻ cười hì hì bình thường, nhưng là ý cười trong mắt thiếu đi vài phần sức sống, hơn vài phần gượng ép.

Bây giờ cậu ta đang ngồi ở trên ghế, cầm di động, yên lặng nhìn.

Tịch Lục đi qua, vỗ vỗ vai cậu ta.

Chân Tần ngẩng đầu, trong mắt có chút mờ mịt, sau đó khi nhìn thấy là Tịch Lục, cười cười gượng gạo, không nói gì.

Tịch Lục không có hỏi, chỉ là dựa theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia đi chụp ảnh, đợi đến sau khi cậu chụp xong, lúc quay đầu nhìn về phía Chân Tần, Chân Tần vẫn là ngơ ngác ngồi ở chỗ đó.

Tịch Lục nói: "Chân Tần, đi thôi."

Chân Tần nhìn di động, tựa hồ đang gõ chữ, sau đó cậu ta nghe thấy tiếng Tịch Lục, cười cười, ấn xuống phím gửi đi, sau đó đứng dậy, nói với Tịch Lục: "Ừm, đi về cùng đi."

Chân Tần đột nhiên yên tĩnh, Tịch Lục vẫn có chút không thích ứng.

Cậu nghĩ, đoán chừng là xảy ra chuyện gì với Trương Giai đi.

Đang suy đoán gì đó, Chân Tần lại đột nhiên nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, tôi và Trương Giai chia tay rồi?"

Tịch Lục ngẩn người, mặc dù biết là chuyện sớm hay muộn, nhưng là không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, cậu phản xạ có điều kiện hỏi: "Vì sao?"

Chân Tần cười khổ một cái: "Cô ấy hết hy vọng với tôi rồi."

Tịch Lục im lặng rồi.

Cuộc tình này của Chân Tần và Trương Giai, sự nhẫn nại đơn phương của một người, vô luận thế nào, đến cuối cùng cũng sẽ hao mòn tất cả nhiệt tình đi.

"Ha ha, đừng vẻ mặt như thế, làm như tôi đáng thương lắm ý." Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, cười lên ha ha, cứ giống như không phải là mình thất tình, là Tịch Lục thất tình mới đúng.

Tịch Lục ngước mắt lên, trong mắt mang theo đồng tình, cậu nói: "Không theo đuổi lại sao?"

Chân Tần ngẩn người, cuối cùng lắc lắc đầu, lại gật đầu một cái.

"Tôi cũng không biết, lần này Trương Giai rất nghiêm túc, trước đó cũng từng có, đã từng nói chia tay, nhưng là đến cuối cùng cũng sẽ hòa hảo, lần này..." Chân Tần nói: "Lần này, Trương Giai nói cô ấy tuyệt đối sẽ không hợp lại với tôi nữa, tôi luôn cảm thấy cô ấy rất thích tôi, vô luận cái gì cũng đều đáp ứng tôi, nhưng là lần này..."

"Cô ấy là nghiêm túc." Chân Tần cúi đầu.

Tịch Lục vỗ vỗ bả vai Chân Tần, cậu chưa từng trải qua yêu đương gì, cũng không làm được đề nghị gì có tính xây dựng, Tịch Lục nói: "Chân Tần, ông thích Trương Giai chứ?"

Chân Tần ngước mắt lên, khuôn mặt vẫn luôn toét miệng cười to, hốc mắt lại hơi đỏ lên.

"Không thích tại sao có thể ở bên nhau?" Chân Tần trả lời.

Tịch Lục nói: "Cẩn thận suy nghĩ một chút, khi ông và Trương Giai ở bên nhau, ông đã vì cậu ấy làm cái gì, cậu ấy vì ông làm cái gì, Chân Tần, ông đối với người nào cũng rất thân thiện, đây là ưu điểm, cũng là khuyết điểm."

"Trương Giai thích ông, đại khái là bởi vì điểm này, đến bây giờ chia tay, cũng có lẽ bởi vì điểm này."

Tịch Lục làm người đứng xem, lẳng lặng nói.

Chân Tần cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt lắm, cậu ta nói: "Tịch Lục, ông đi trước đi, tôi muốn một mình yên tĩnh một chút."

Tịch Lục gật gật đầu, cậu đi được chưa đến mấy chục mét, quay đầu lại nhìn Chân Tần một cái, Chân Tần đang vươn tay che lên mắt của mình.

Tịch Lục thở dài một hơi.

Tình yêu như vậy, sau này mình cũng sẽ trải qua đi, cậu chỉ hi vọng đến cuối cùng mình vẫn có thể thấy rõ giống như hiện tại, chân tâm của mình.

Đừng giống như Chân Tần, đến cuối cùng mới nhớ tới.

Cậu ta thích Trương Giai như vậy.

...

Ngày công bố thành tích, Tịch Lục nằm ở trong chăn suốt không có ra ngoài, đến mười hai giờ trưa, cậu cũng không có ý muốn đi tra thành tích.

Sợ? Đương nhiên sẽ.

Di động rung một cái, cậu cầm lên, nhìn thấy một tin nhắn chưa đọc.

Cậu mở to mắt ra, nhìn đi nhìn lại tin nhắn này.

Sau đó lại từ trên giường đứng lên, mở máy tính ra, xác nhận thành tích của mình có giống như trong tin nhắn hay không.

Buông con chuột xuống, cậu cầm điện thoại lên, rồi bấm dãy số đã thuộc làu làu kia.

Lúc nghe thấy thanh âm quen thuộc, cậu khẩn cấp mở miệng, nói: "Trần Giới, chúng ta cùng đi lên đại học đi."

Tiếng Trần Giới từ bên kia truyền tới, cô cười một cái nói: "Được."

...

Sau khi để điện thoại xuống, Tịch Lục nhìn thành tích trên máy tính, ngẩn người.

Thành tích của Tịch Lục cũng không có đạt tới điểm chuẩn trúng tuyển của đại học X, thiếu hơn mười điểm, cho nên câu nói cậu vừa nói với Trần Giới kia, chính là đã chuẩn bị trước từ sớm ——

Trần Giới, chúng ta cùng đi đại học X đi.

Cậu gõ gõ đầu, sau đó lại nằm vào trong chăn.

85. Chương 85

Cũng không phải là không có chuẩn bị, Tịch Lục sau khi thi xong đã từng không cẩn thận tính toán qua điểm của mình, điểm và điểm thực tế của mình không chênh lệch nhau bao nhiêu, khi đó thực ra trên cơ bản cậu đã tiếp nhận sự thật này rồi, cho nên mấy ngày nay cậu vẫn luôn đang tự hỏi tương lai của mình.

Sau khi Lục Quyên Quyên và Tịch Nam biết Tịch Lục không có thi đỗ đại học X, hai người liếc nhìn nhau, Tịch Nam Phương lộ ra ánh mắt đã sớm biết sẽ như vậy, Lục Quyên Quyên trừng Tịch Nam Phương, vỗ vỗ Tịch Lục đang nằm ở trong chăn.

"Lộc Lộc, để mẹ tâm sự với con."

Cả buổi Tịch Lục mới cho Lục Quyên Quyên phản ứng, từ trong chăn cậu yên lặng lộ ra một đôi mắt, nhìn Lục Quyên Quyên.

Lục Quyên Quyên vội cười nói: "Lộc Lộc, nào nào đừng như vậy, không thể cam chịu, không phải là không thi đỗ đại học X sao? Bằng điểm bây giờ của con đi báo rất nhiều đại học chính quy tuyến một[1] cũng

không có vấn đề gì mà, con có biết mẹ và bố con chưa từng nghĩ tới con có thể thi lên đại học? Thậm chí là thành tích tốt như vậy không?"

[1]Đại học chính quy tuyến một: trường công lập top đầu như Thanh Hoa, Bắc Đại….

Tịch Lục nhẹ nhàng nhìn nghiêng qua, sau đó buồn buồn trả lời: "Con không có cam chịu."

Lục Quyên Quyên hiểu Tịch Lục, trẻ con độ tuổi này chính là như vậy, không muốn để cho bố mẹ mình nhìn thấy một mặt yếu ớt của mình, bà vỗ vỗ đầu Tịch Lục, nói: "Không sao, nếu như muốn khóc mà nói, cứ khóc đi, con phải biết hồi con học tiểu học, thi hỏng đều sẽ nằm ở trong lòng mẹ khóc đến nước mắt nước mũi toàn bộ đều rơi vào trong miệng."

Tịch Lục: "…" Cậu có chút không rõ ràng lắm rốt cuộc Lục Quyên Quyên là tới an ủi cậu hay là tới nói móc cậu.

Lục Quyên Quyên nhìn máy tính một cái, sau đó tiếp tục nói: "Lộc Lộc, trừ đại học X ra, con có muốn học trường khác hay không?"

Tịch Lục ngẩn ngơ ở trong chăn, cuối cùng trả lời: "Con vẫn luôn lấy đại học X làm mục tiêu, cho nên chưa hề nghĩ tới sẽ đi học trường khác."

Lục Quyên Quyên thở dài một hơi, tiếp tục hỏi: "Như vậy, con muốn học lại sao?"

Tịch Lục nói rất dứt khoát: "Không."

Lục Quyên Quyên gật gật đầu, nói: "Mẹ và bố con cũng không tán thành con học lại, đầu óc con từ nhỏ đã không tốt, lỡ như lần thi tiếp theo còn kém hơn bây giờ, thì làm thế nào?"

Tịch Lục mở to đôi mắt màu đen, nhìn Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương.

Tịch Nam Phương không nhịn nổi, đi qua một phát túm Tịch Lục từ trong chăn ra, sau đó nói: "Đừng có như đàn bà, nằm lì ở trên giường, không có khó khăn gì không qua được, không phải là không thi đỗ đại học lý tưởng của mình sao? Chọn lại một cái nữa không được sao, trời cũng không có sụp xuống, mày làm như là tận thế, sau này nhỡ đâu có vợ, xảy ra cái gì, người khác làm sao dựa vào mày? Là đàn ông thì nghĩ rõ ràng, sau này mình muốn làm cái gì, muốn làm cái gì, mà không phải là luôn đi theo sau người khác."

"Hồi đó khi bãi than đá xảy ra vấn đề, bố và mẹ mày đều cho rằng lần này xong rồi, không còn gì cả, nhưng là hiện tại không phải đều đã tốt lên rồi sao?"

Tịch Lục đang mặc áo ba lỗ quần đùi, đứng ở trước mặt Tịch Nam Phương, có chút sững sờ.

Cậu nhìn Tịch Nam Phương trước mặt thấp hơn mình nửa cái đầu, cậu còn nhớ rõ, ngày sống lại đó, Tịch Nam Phương cũng là rống to với mình như vậy, chẳng qua là khi đó mình còn thấp hơn Tịch Nam Phương, cách giáo dục của Tịch Nam Phương thuộc về kiểu đơn giản thô bạo, ông đọc sách không nhiều, đạo lý đối nhân xử thế lại biết được rất nhiều.

"Bố không nói được nhỏ nhẹ như mẹ mày, nhưng là mày chỉ cần biết rằng bố và mẹ mày cũng đều là vì tốt cho mày là được rồi."

Có một số thời điểm, người phải là cần bị mắng một chút mới có thể thực sự thấy rõ khuyết điểm trên người mình.

Tịch Lục chán nản, từ lúc bắt đầu tiến vào lớp mười hai, đã không ngừng đi tới trong mâu thuẫn phủ định chính mình và cố gắng phấn đấu, vừa nỗ lực học tập, trong đầu lại vừa suy nghĩ, lỡ như không thi đỗ thì làm thế nào?

Cậu cũng chưa trưởng thành, rất nhiều chuyện thật sự nghĩ được không đủ toàn diện.

Đúng như lời Tịch Nam Phương, mình đi theo sau Trần Giới, cái gọi là đại học X, nếu không phải Trần Giới muốn đi mà nói, cậu thậm chí ngay cả nghĩ cũng sẽ không nghĩ tới, nếu như là tự mình chọn mà nói, hẳn là sẽ căn cứ vào thành tích khi đó, lựa chọn trường học nhẹ nhàng nhất có thể thi đỗ, không tính quá tốt cũng không đến mức quá kém.

Tịch Lục rất cảm ơn Trần Giới, cho dù là không thi đỗ, cũng chính vì một câu của cô, thay đổi cậu.

Thành tích bây giờ của cậu, đại khái là năm đó vĩnh viễn cũng sẽ không tưởng tượng ra.

Giống như Lục Quyên Quyên Tịch Nam Phương nghĩ, đây là một kỳ tích.

Cậu bỗng nhiên có chút cảm giác đẩy sương mù ra nhìn thấy ánh mặt trời, cho dù là cậu vì Trần Giới thay đổi nhiều như vậy, tuy rằng kết quả cũng không có đạt tới, chính bản thân mình cũng đã tiến bộ rồi.

Nguyên nhân vì có Trần Giới, hiện tại cậu mới có lựa chọn khác, hoặc là nói, cho dù là không có biện pháp đi đại học X cũng có thể, lựa chọn trường mình muốn đi.

Thì ra, chỉ là một việc đơn giản như vậy.

Tịch Lục đột nhiên cười lên, có chút không hiểu nổi ưu sầu trong những ngày qua của mình.

Kết quả cuối cùng đã là vượt qua mong đợi rồi.

Sau khi Tịch Nam Phương nói xong, liền nhìn về phía Lục Quyên Quyên, sợ Lục Quyên Quyên sẽ tức giận, sau đó lại nói những lời không hay trong lúc tức giận gì đó.

Chỉ là lần này Lục Quyên Quyên nhìn ông một cái, sau đó lắc lắc đầu, không nói gì.

Lúc nhìn thấy Tịch Lục cười lên, Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương đều có một chút không rõ, rốt cuộc thằng bé thế nào rồi?

Tịch Lục đi qua ôm Tịch Nam Phương, hất mặt lên, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, nói: "Bố, con hiểu, bây giờ con sẽ đi tìm một chút tương lai sau này của con…"Quay đầu lại ôm lấy Lục Quyên Quyên, nói: "Mẹ, cám ơn mẹ luôn ủng hộ con vô điều kiện, con sẽ tìm được tương lai thuộc về con."

Sau đó nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt xong, rồi hưng trí bừng bừng ra ngoài.

Tịch Nam Phương và Lục Quyên Quyên nhìn đối phương một cái, đều trợn tròn mắt.

…

Quyết định muốn đi tìm tương lai của mình, Tịch Lục phấn chấn lên tinh thần, đi ở trên đường, sau đó nhìn chằm chằm vào trang phục của những người xung quanh, vuốt cằm của mình, nghiêm túc tự hỏi.

Đối diện có người đàn ông mặc tây trang cắp theo túi công văn, đeo mắt kính, đầu hói, đang nói chuyện điện thoại với người khác, thoạt nhìn như là một tộc đi làm công ty bình thường.

Tịch Lục tưởng tượng hình ảnh mình trở thành tộc đi làm trong đầu.

Mình tuổi đến bốn mươi, đầu hói, vừa đi vừa gọi điện thoại nói: "A lô, tài liệu ngày hôm qua tôi đã làm xong, ui chao ui chao, eo tôi tựa hồ xảy ra vấn đề rồi, tôi muốn đi bệnh viện khám một chút."

Tịch Lục lắc lắc đầu.

Ven đường truyền đến tiếng xe cứu thương 'i ò i ò', Tịch Lục nhớ tới, Trần Giới muốn trở thành một bác sĩ, bác sĩ sao?

Tịch Lục nhìn tay mình.

"Bác sĩ Tịch, vết thương anh khâu sao lại nứt ra rồi?"

Tịch Lục run run, lắc lắc đầu, cứu sống thì thôi, cậu chỉ cần không hại người là được rồi.

Càng nghĩ, gần như đem tất cả các nghề nghiệp tưởng tượng một lần, Tịch Lục cũng không có tìm được nghề thích hợp với mình.

Tịch Lục ngửa đầu, nhìn không trung.

"Mẹ ơi, mẹ không cảm thấy người trên TV rất đẹp trai sao?" Một đôi mẹ con, con trai chỉ vào màn hình lớn trung tâm quảng trường, hưng phấn nói.

Người mẹ nhìn thoáng qua gật đầu phụ họa nói: "Đúng vậy, đương nhiên rất đẹp trai rồi, bọn họ đều là diễn viên mà."

"Vậy sau này con cũng muốn trở thành diễn viên." Bé trai hất mặt lên, hưng phấn cười lên.

Người mẹ gật gật đầu, xoa xoa đầu bé trai, nói: "Như vậy à, rất tốt, thế vì sao muốn trở thành diễn viên?"

Bé trai nói: "Như vậy không phải là rất tốt sao? Rất nhiều người đều biết con, giống như là người trên màn hình kia, được rất nhiều người thích, như vậy Tiểu Hỉ trong trường mầm non cũng sẽ cảm thấy con rất ngầu, sẽ thích con chứ?"

Người mẹ có chút bó tay trả lời: "Con đó…"

Tiếng cười trong trẻo của bé trai truyền tới đây.

Tịch Lục nghiêng đầu, lại nhìn thấy mặt mình trong màn hình.

Cậu nghĩ tới một việc rất lâu trước đây, là trước khi cậu sống lại đã xảy ra.

Khi đó, cậu vừa mới lên cấp hai, bắt đầu thời kỳ phản nghịch, chơi cùng một đám bạn xấu, chuyện xấu cũng đã từng làm ngầm không ít.

Sau đó, trong trường học một nữ sinh bị bệnh bạch cầu, toàn trường đều tổ chức quyên tiền.

Những đứa bạn kia đều nói nhàm chán, dù sao người đã là sắp chết rồi, cần gì phải quyên tiền cho cô ta?

Tịch Lục do dự vài lần, cuối cùng vẫn là len lén quyên tiền tiêu vặt của mình.

Nghe nói cô bé đó có một thần tượng, vẫn luôn muốn đi nhìn một cái, bạn học xung quanh lại bắt đầu tổ chức, thông qua các loại hình thức để cho cô bé này gặp mặt ngôi sao kia một lần.

"Không cảm thấy rất nhàm chán sao?" Những đứa bạn kia đều ngầm cười nhạo hành động của những người đó.

Đã là người sắp chết rồi, còn cố chấp nhiều như vậy, không phải tìm phiền toái cho người sống sao?

Kết quả, cô bé đó vẫn là chết, trước khi cô ấy chết vẫn không có gặp được ngôi sao kia.

Khi đó, vừa lúc có chương trình phỏng vấn ngôi sao kia, nhắc đến cô bé này, ngôi sao kia rất giật mình, sau đó nghe một chút, lại đột nhiên khóc.

Anh ta đứng ở trên chương trình, hướng về phía màn ảnh, nói: "Xin lỗi, không thể gặp cô bé này một lần, nếu tôi biết sớm hơn một chút, tôi nhất định sẽ đi gặp." Xin thứ lỗi không ngừng.

Có lẽ chỉ là vì hiệu quả chương trình, có lẽ kỹ xảo biểu diễn của ngôi sao kia quá tốt, đợi đến khi Tịch Lục lấy lại tinh thần, cậu mới phát hiện khóe mắt của mình đã ươn ướt.

…

Tịch Lục mở mắt ra, dụi dụi khóe mắt, tựa hồ cũng đã sớm có đáp án rồi.

Mà cậu cũng đã đi trước một bước không phải sao?

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha ha, chúng ta vẫn là đi làm diễn viên đi, cơ mà Tịch Lục thổ hào cũng sẽ quản lý bãi than đá thật tốt (yên tâm =-= đại học của chúng ta là cùng một chỗ với Trần Giới, bằng không làm sao nói! Chuyện! Yêu! Đương!

86. Chương 86

Báo xong nguyện vọng, Tịch Lục lại đặt toàn bộ thời gian ở trên công việc, tất cả hiệu ứng bởi vì quảng cáo chocolate mà mang đến, lúc này đã thể hiện ra rồi, có quảng cáo kẹo, có quảng cáo bánh quy, cũng có quảng cáo đồ uống, càng khoa trương hơn thế mà còn có quảng cáo băng vệ sinh, có một số thù lao cao, một số thù lao thì thấp hơn một chút.

Khi Tịch Lục nghe Lục Quyên Quyên nói tới quảng cáo băng vệ sinh, đang đưa nước vào trong miệng, không chú ý một cái liền phun ra luôn.

Phải quay như thế nào? Chẳng lẽ là sau khi một nữ sinh đi tới, Tịch Lục lấy một miếng băng vệ sinh nhãn hiệu đó từ trong túi ra, sau đó nhẹ giọng nói: "Đây là băng vệ sinh của cậu rơi sao?"

Tịch Lục: "..." Nữ sinh kia không tát cho cậu một cái mới là lạ.

Còn có một nam sinh trong túi vậy mà có băng vệ sinh không phải là biến thái sao?

Lục Quyên Quyên giúp Tịch Lục từ chối một số quảng cáo, cũng đồng thời nhận hai cái quảng cáo, một là quảng cáo đồ uống, còn có một cái thì là mì ăn liền.

Lục Quyên Quyên nói, đồ uống này bà đã uống qua rồi mùi vị không tệ, mặc dù là tiếng tăm không lớn, chẳng qua công ty này có gan đầu tư, mặt Lộc Lộc cũng có thể thường xuyên xuất hiện ở trên TV.

Quảng cáo mì ăn liền, thì là hợp tác cùng ngôi sao nổi tiếng trong giới, còn sẽ có sự tham gia của Chân Tần, tên tuổi đã khá lớn rồi, không chỉ tiện cho Lộc Lộc trao đổi nhiều hơn với ngôi sao khác, cũng có thể lớn mạnh danh tiếng của mình.

Lục Quyên Quyên vừa nói vừa lộ ra nụ cười kiêu ngạo, vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Lộc Lộc, hiện tại mẹ thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì con, con có biết không? Bây giờ mẹ đi ở trong sân, không ít hàng xóm đều chạy tới nói chuyện với mẹ, đều nói làm sao mẹ lợi hại thế, bồi dưỡng được một đứa con trai giỏi giang như vậy."

Tịch Lục: "..."

Tịch Nam Phương ở bên cạnh lẩm bà lẩm bẩm, vẻ mặt bất mãn, ông nói với Tịch Lục: "Tịch Lục cho dù là nổi tiếng rồi, cũng không thể tự mãn, biết chưa?"

Tịch Lục chỉ chỉ vào mình, nói: "Con đã có tự mãn sao?"

Tịch Nam Phương ngẫm nghĩ, hình như là không có.

Tịch Lục rất rõ ràng, mình bây giờ chẳng qua là dựa vào bộ mặt chiếm được sự yêu thích của rất nhiều người mà thôi, mà phần lớn những người như vậy đều là phù dung sớm nở tối tàn, nếu không tiếp tục nâng cao bản thân, kết cục tất nhiên là biến mất, bị đại chúng quên lãng.

Cậu căn bản cũng không có tư bản để tự mãn.

Tịch Nam Phương cầm điều khiển từ xa chuyển kênh, chuyển đến một phim truyền hình dài tập, lúc đang muốn chuyển kênh, mắt Tịch Lục sáng lên, ngăn lại, nói: "Bố, đừng chuyển."

Thân thể Tịch Nam Phương cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Tịch Lục, hỏi: "Có chuyện gì?"

Advertisement

00:00

Tịch Lục nhìn nữ sinh đang đứng ở bên cạnh vai nữ chính trên TV kia, chẳng phải là Kris.

Lục Quyên Quyên cũng đã phát hiện, bà nói: "Ồ, đây không phải là đại mĩ nữ quay quảng cáo chocolate cùng Lộc Lộc của chúng ta sao? Thì ra cũng đã bắt đầu đóng phim rồi."

Tịch Lục gật gật đầu, năng lực của Kris mạnh hơn cậu và Chân Tần nhiều, cũng giống như quảng cáo chocolate khi đó, từ vừa mới bắt đầu cô đã biểu hiện vô cùng nhập vai, hơn nữa được đạo diễn khen ngợi suốt, giống y như là diễn viên gạo cội.

Tịch Lục lắc lắc đầu, nghĩ, mình vẫn là kém quá xa rồi.

Mấy ngày trước Chân Tần gọi điện thoại cho cậu, nghe nói cũng là nhận một vai phụ nhỏ trong một bộ phim điện ảnh, tuy rằng vai diễn không nhiều, nhưng là diễn viên bên trong người nào người nấy đều là đại bài (tên tuổi lớn), tuyên truyền đầu tư đều chi rất lớn.

Tịch Lục bày tỏ chúc mừng với cậu ta, lại thuận tiện hỏi Chân Tần sự việc về Trương Giai.

Mà Chân Tần thì cười lớn ha ha ha, nói: "Tôi và Trương Giai lại ở bên nhau rồi, Trương Giai tha thứ cho tôi rồi."

Tịch Lục im lặng một chút, mặc dù là chuyện tốt, nhưng là vết rách giữa Chân Tần và Trương Giai sẽ có thể biến mất sau khi hòa hảo sao?

Cậu nói: "Vậy Chân Tần ông lần này, nhất định phải chăm sóc Trương Giai thật tốt."

Chân Tần trả lời: "Nhất định, tôi nhất định sẽ rút ra bài học lần trước, tuyệt đối."

Tịch Lục cúp điện thoại, mở mục tin nhắn trong điện thoại, nhìn thấy tin nhắn mình gửi cho Trần Giới——

(Trần Giới, mình đã báo học viện điện ảnh X, hiện tại đã có mục tiêu, đợi đến lúc báo danh, chúng ta có thể cùng đi tới trường không? Học viện điện ảnh X và đại học X ở cùng một địa phương, cách rất gần.)

Khi đó Trần Giới rất nhanh đã trả lời cậu.

(tìm được mục tiêu quá tuyệt rồi, được.)

Lúc ấy Tịch Lục liền nhảy nhót ở trên giường, sau đó bắt đầu từ ngày đó liền tưởng tượng ngày cùng đi tới trường với Trần Giới, cậu sẽ có chín giờ tốt đẹp ở trên xe lửa với Trần Giới, Tịch Lục cảm thấy vẫn là quá hạnh phúc rồi.

Loại cảm giác tay nắm tay cùng đi tới trường học này…

Oa ha ha ha ha ha ha ha.

Tịch Lục ôm ảnh Trần Giới, mãnh liệt hôn.

Lục Quyên Quyên đi ngang qua cửa phòng Tịch Lục, sau đó đóng cửa phòng Tịch Lục lại trong nháy mắt, nói với Tịch Lục: "Lộc Lộc à, sau này lúc muốn làm loại chuyện như vậy, vẫn là đóng cửa lại thì tốt hơn."

Tịch Lục: "…"

…

Vài ngày sau, Tịch Lục lại bắt đầu bận rộn đi quay quảng cáo đồ uống, thời gian quay chỉ dùng ba ngày, là đã hoàn thành rồi.

Tịch Lục diễn là một tộc đi làm chạy tới chạy lui làm việc trong ngày hè, khi đi trên đường, khát đến không thấy rõ con đường phía trước, cho đến khi một người qua đường không thấy rõ mặt đi tới, đưa cho cậu một chai đồ uống nhãn hiệu này, cậu chỉ là uống một ngụm, đã lập tức tỉnh táo, tiếp theo sau đó làm việc vui sướng rồi.

Sau khi Tịch Lục nghe xong, liền cảm thấy đây tuyệt đối là sao chép, làm sao giống như Snickers vậy?

Mấu chốt cho dù là sao chép, cũng chuyên nghiệp một chút, sau khi uống đồ uống, không phải nên đổi một người sao? Sao? Sao?

Được rồi, sau khi Tịch Lục móc máy xong, liền nghiêm túc quay.

Bởi vì có kinh nghiệm của lần trước, lần này Tịch Lục đã bắt đầu thích ứng từ từ, tuy rằng nhập vai nhanh như Kris Chân Tần còn kém rất xa, nhưng là vài lần làm lại, coi như là có thể quay được thuận lợi.

Đạo diễn thoạt nhìn rất trẻ, nghe nói là vừa mới tốt nghiệp không lâu, trước đó có quay mấy cái MV và một hai quảng cáo, ở trong giới không tính là có danh tiếng.

Nhưng là yêu cầu của anh ta cũng rất cao như thế.

Ngày đầu tiên Tịch Lục quay rất nhiều lần, anh ta cắt hết.

Tính tình Tịch Lục không lớn, hơn nữa trải qua lần nước quay chừng gần nửa tháng, lần này đối với cậu mà nói, đã được xem là rất tốt rồi.

Có mấy lần cậu nghe thấy chuyên gia ánh sáng và trợ lý đạo diễn oán giận.

"Mới tốt nghiệp đại học bao lâu chứ, cứ cố chấp như vậy, tôi nói tiểu thần tượng kia là thế nào, là tôi mà nói đã sớm nổi giận rồi? Hoàn toàn không thèm nói nguyên nhân, trực tiếp bảo quay lại."

"Đúng vậy, công ty cử tôi đến trợ giúp anh ta, không phải là để cho anh ta lãng phí tài nguyên như vậy, cũng không phải đại bài bao nhiêu, mấy ngày hôm trước vậy mà còn dám thuyết giáo tôi, thật là không muốn lăn lộn trong vòng tròn này nữa rồi."

Tịch Lục thế mới biết đạo diễn hình như đã đắc tội không ít người.

Lúc kết thúc, đạo diễn đi tìm Tịch Lục nói chuyện.

Anh ta hút thuốc, nói với Tịch Lục: "Quay mấy ngày này, em nhất định rất căm ghét anh nhỉ? Anh bắt em quay lại nhiều lần như vậy."

Tịch Lục lắc lắc đầu, trả lời: "Không có đâu, em cảm thấy hiệu quả ra cuối cùng, rất tốt, em không hiểu nhiều như vậy, nhưng là dựa theo ý anh, sẽ không có sai."

Đạo diễn cười cười, nói: "Em không phát cáu sao? Thật đúng là người nhu hòa, lúc trước khi xem ảnh, tưởng là em không dễ chung đụng lắm."

Tịch Lục cười cười hì hì, sờ sờ cái ót, trả lời: "A, cái đó là người ta yêu cầu, nói nếu chụp như vậy, khá phù hợp với hình tượng của em."

Đạo diễn cười rộ lên ha ha, nói: "Như vậy phải không? Bản thân anh lại cảm thấy, em như bây giờ cũng không tồi mà."

Tịch Lục cùng đạo diễn hàn huyên rất nhiều, cảm thấy trên thực tế anh ta là người tốt, chỉ là vào lúc quay phim, rất nghiêm túc, kiên trì sự hoàn mỹ đối với sản phẩm của mình.

Người như vậy đã định trước không được người thích, cơ mà cũng chính vì những người như vậy, mới có nhiều sản phẩm tốt xuất hiện ở trên TV.

"Anh ấy à, lúc trước vẫn bị tiền bối trong giới nói, cần gì quá nghiêm túc, bạn bè cùng khóa đến sau này đều rời xa anh, anh cho rằng vô luận là tư lịch bao nhiêu, làm không được tốt chính là không tốt, bèn mở miệng đi nói bọn họ, cũng bởi vì như vậy có không ít người rất chán ghét anh, thật ra anh cũng đang nghĩ có nên thay đổi một chút hay không? Để cho mình được người thích hơn một chút."

Tịch Lục ngẩn người, lập tức trả lời: "Vì sao cần thay đổi, theo đuổi hoàn mỹ có lỗi sao?"

Đạo diễn hít sâu một hơi, cuối cùng gật gật đầu, cười cười với Tịch Lục, nói: "Lần sau, nếu có cái gì, anh sẽ tới tìm em, hy vọng có thể tiếp tục hợp tác."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Cám ơn anh."

Nhận được sự thừa nhận, Tịch Lục cảm thấy mình coi như là tiến bộ rồi, nhìn đồng hồ, cách báo danh còn có một tháng, vừa lúc kết thúc quay quảng cáo mì ăn liền, là có thể đi rồi.

Trần Giới, chờ quay vừa kết thúc, mình sẽ chạy như bay đến bên cạnh cậu!

Tác giả có lời muốn nói: =-= ngao ngô, qua mấy chương nữa chúng ta tiến vào đại học đi, bởi vì =-= những tình tiết này là chuẩn bị cho sau này.

87. Chương 87

Trong ngày nghỉ, lần đầu tiên cùng Chân Tần gặp mặt, bởi vì chuyện chia tay với Trương Giai lúc trước, trạng thái tinh thần của cậu ta vẫn luôn không tốt, Tịch Lục hiểu Chân Tần là thích Trương Giai, đáng tiếc hai người đều là người mới học, cho nên rất nhiều chuyện đều rất ngốc, giấu ở trong lòng không nói ra, đến cuối cùng càng để lâu càng nhiều, sau đó rốt cuộc có một ngày hoàn toàn bùng nổ.

Chân Tần mặc áo cộc màu đen và quần bò khiêm tốn, hành động khác thường như vậy làm cho trong nháy mắt Tịch Lục nhìn thấy cậu ta, vậy mà không có nhận ra, tưởng là người qua đường nào đấy?

Chân Tần vẫy vẫy tay với Tịch Lục, lại thấy cậu không nhìn thẳng vào mình, cứng đờ nhìn chằm chằm một người đàn ông mặc đồ liền thân màu đỏ chót trước mắt.

Chân Tần đi lên phía trước, vỗ lên bả vai Tịch Lục một cái, nói: "Đừng nhìn, người thật ở chỗ này, hơn nữa, thưởng thức của tôi có kém như vậy sao?"

Tịch Lục quay đầu lại nhìn thấy Chân Tần, ngẩn người, lại nhìn người đàn ông kia một cái, cuối cùng gật gật đầu, nói: "Tôi vẫn cảm thấy rất không bình thường."

Chân Tần khoát tay, nói: "Nể tình tâm tình tôi tốt, cũng không so đo với ông."

Tịch Lục tất nhiên biết nguyên nhân tâm tình cậu ta tốt.

"Đúng rồi, Tịch Lục ông biết chưa? Tôi đã được học viện điển ảnh X nhận vào rồi, nghe nói đại học X cách học viện điện ảnh X rất gần, đến lúc đó chúng ta cũng có thể ra ngoài gặp mặt đó." Chân Tần còn không biết điểm của Tịch Lục, cậu ta cho rằng bằng sự trả giá của Tịch Lục nhất định có thể nhận được hồi báo, đáng tiếc cậu ta đã quên, thực tế là tàn nhẫn, rất nhiều việc, cho dù là bỏ ra, cũng có thể không nhận được hồi báo đáng được nhận.

Tịch Lục sờ sờ cằm, trả lời: "Như vậy à..." Cậu lấy điện thoại di động ra để tin nhắn trúng tuyển ở trước mặt Chân Tần, nói: "Ngại quá, có lẽ sau này sẽ phải ngày ngày gặp mặt ở trường học rồi."

Chân Tần nhìn tin nhắn sửng sốt hồi lâu, sau đó hét to một tiếng, nói: "Ông không đi đại học X sao? Không phải là muốn cùng nữ thần Trần Giới của ông song túc song phi sao?"

Tịch Lục trả lời: "Đi đi đi, cái gì mà song túc song phi, tôi kém điểm trúng tuyển của đại học X hơn mười điểm, không đỗ được, cho nên liền lựa chọn cùng đi với ông sống bằng ánh mắt người khác."

Tịch Lục nói nhẹ nhàng, nhưng là Chân Tần lại vẫn rõ ràng, Tịch Lục vì thi vào đại học X đã bỏ ra những gì, Chân Tần vẫn luôn không hiểu một loại người, rõ ràng không thông minh, rõ ràng nỗ lực hồi lâu, làm ra hiệu quả, lại là mình dễ dàng có thể làm được, nếu là cậu ta mà nói, đã sớm buông tha rồi.

Rõ ràng biết mình không thể, lại muốn đi cố gắng làm một chuyện.

Nói thật ra, Chân Tần trước nay vẫn cảm thấy, rất nhàm chán, lãng phí thời gian, không biết lượng sức.

Nhưng là, có lẽ là chung đụng với Tịch Lục đã lâu, rõ ràng vào lúc lần đầu tiên nghe được Tịch Lục nói muốn đi đại học X, trong lòng mình còn đang suy nghĩ thi được sao? Có phải nên trực tiếp nói cho cậu biết, để cho cậu thay đổi một mục tiêu dễ hơn hay không? Nhưng là đến cuối cùng, lại toàn bộ đều biến thành lời cổ vũ khích lệ.

Cái gì đó, cố gắng y như thằng ngốc, đến cuối cùng lại không có được kết quả mong muốn.

Đến bây giờ Chân Tần đều là nghĩ như vậy, nhưng ——

Cậu ta vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, ông đã rất lợi hại rồi, cho nên đừng băn khoăn đi học viện điện ảnh X với tôi đi."

Đúng vậy, lợi hại hơn cậu ta nhiều, ít nhất Tịch Lục càng thêm dũng cảm hơn mình, muốn đi truy tìm những thứ rõ ràng không dám đi đụng vào kia.

Mà không phải là giống như cậu ta, sau khi nghĩ rằng không làm được thì sẽ buông tha.

Chân Tần nghĩ mình rõ ràng là vẫn luôn ghen tỵ với những người như vậy đi.

"Ông cười tiện như vậy, vẫn là đừng đi chung đường với tôi." Tịch Lục yên lặng nhìn mặt Chân Tần một cái, sau đó nói không chút lưu tình.

Chân Tần đi theo bên cạnh Tịch Lục, chạy chậm nói: "Đừng mà, đừng bỏ rơi tôi

"

Tịch Lục: "…"

…

Hôm nay hành động cùng Chân Tần, chủ yếu là vì quảng cáo mì ăn liền lúc trước, Tịch Lục không chú ý chương trình TV gì đó lắm, chỉ là biết lần quay này có ba người đều là ngôi sao rất nổi tiếng hiện nay, trước đó có Baidu sơ sơ bọn họ một chút, nhưng là sợ mình lỡ như làm ra chuyện gì, có Chân Tần có thể đi ra giảng hòa.

Dù sao Chân Tần cũng là đóa hoa giao tiếp nổi tiếng trong đám đàn ông rồi.

"Nói đi, Tịch Lục, ánh mắt ông nhìn tôi vì sao tràn đầy coi rẻ?" Chân Tần quay đầu lại, lại nhìn thấy Tịch Lục dùng một vẻ mặt ghét bỏ với cậu ta.

Tịch Lục quay đầu trả lời: "Không có gì."

Chân Tần nhún vai, nói: "Được rồi, không so đo với ông, bây giờ tôi siu cấp mong đợi gặp mặt những tiền bối kia, ông nói chúng ta nên gọi bọn họ là gì mới tốt đây? Thầy, anh trai, chị gái, hay là tiền bối gì đó…"

Tịch Lục trả lời dứt khoát: "Gọi tên."

Chân Tần nhức đầu, nói: "Vậy cũng không được, dù sao cũng là những ngôi sao đã có rất nhiều fan, nói như thế nào chúng ta mới là vừa xuất hiện, phải tỏ ra khiêm tốn một chút."

Tịch Lục: "…" Thật là phiền phức.

Cơ mà nghe đóa hoa giao tiếp Chân Tần hẳn là không sai, Tịch Lục gật gật đầu.

"Cho nên, đã nói mấy lần rồi, trong cà phê của tôi không cần thêm đường."

Vừa mới đi vào, đã nghe thấy một người đang gầm rống với trợ lý bên cạnh, trợ lý bưng cái cốc, run run rẩy rẩy, cảm giác dường như chất lỏng bên trong cũng sắp tràn ra.

"Thôi thôi, Vinh Đống, cô ấy không phải vừa mới đến sao? Yêu cầu đừng cao như vậy." Nói chuyện là Trần Chấn Á là một tổ hợp thần tượng cùng Vinh Đống, hai người đều dựa vào gương mặt không tệ và giọng hát coi như là qua được, rất có danh tiếng ở trong đám tiểu nữ sinh, sau lại quay mấy bộ phim thần tượng, sau đó bắt đầu nổi tiếng.

"Xin lỗi, xin lỗi." Trợ lý nói xin lỗi không ngừng.

"Đừng đụng vào tôi, già vờ giả vịt, ghê tởm không?" Vinh Đống một phát hất tay Trần Chấn Á ra, chán ghét trả lời.

Đứng ở bên cạnh còn có một người phụ nữ tên là Hà Giai Tinh, cô ta đang cầm di động, đang nhìn giống như chuyện không liên quan đến mình, Tịch Lục nhớ rõ ngày hôm qua lúc Baidu, người phụ nữ tên là Hà Giai Tinh này bằng vào một gương mặt sạch sẽ ưa nhìn trở thành một nữ thần thế hệ mới của trạch nam, không biết là ảo giác của Tịch Lục hay là cái gì, cảm thấy cô ta còn không xinh đẹp bằng Trần Giới, ngay cả Kris cũng xinh đẹp hơn cô ta.

Kris: "…" Tự dưng trúng đạn là thế quái nào.

Nhân viên công tác bên cạnh thậm chí cả đạo diễn cũng tựa hồ có chút không trấn trụ được, sau đó im lặng không nói gì.

Mới vừa tới đã tràn đầy mùi thuốc súng, Tịch Lục nhìn Chân Tần một cái, dùng ánh mắt dò hỏi: lúc này phải làm gì?

Chân Tần giơ ngón cái lên với cậu, sau đó chỉ chỉ ba người phía trước, ý bảo cậu chào hỏi.

Tịch Lục hít một hơi, sau đó hướng về phía những người đó, giơ tay lên, lắc lắc nói: "Hê, chào mọi người."

Một đám người yên lặng nhìn về phía Tịch Lục và Chân Tần.

Không khí lúng túng, làm cho Tịch Lục quay đầu lại nhìn về phía Chân Tần, sau đó nhỏ giọng nói: "Không phải ông bảo tôi chào hỏi sao?"

Chân Tần lại nhỏ giọng trả lời: "Tôi là bảo ông chờ một chút, chờ hai người bọn họ hạ hỏa rồi, mới nói chuyện."

Tịch Lục: "… Mẹ nó ông đang đùa tôi?"

Chân Tần dời tầm mắt về phía xa xa.

"Nào, nào, để tôi giới thiệu một chút, hai vị này chính là Tịch Lục và Chân Tần, người mới trước đó có nói qua sẽ hợp tác với ba vị." Đạo diễn lập tức từ bên cạnh đi ra, sau đó chỉ vào Chân Tần và Tịch Lục nói với ba người kia.

Chân Tần bày ra một khuôn mặt tươi cười, đi đến chào hỏi từng người từng người: "Chào anh, em là Chân Tần, anh là Vinh Đống, em cảm thấy bài hát của anh…" Bla bla, bắc cầu như thế, ân cần thăm hỏi toàn bộ ba người bên cạnh.

Sau đó nháy mắt ra hiệu cho Tịch Lục.

Tịch Lục đi qua, trước tiên nói với Vinh Đống: "Chào anh, em là Tịch Lục, Vinh Đống, khí thế vừa rồi của anh rất cường đại, đi tới cửa cũng có thể cảm thấy được sát khí."

Vinh Đống: "…"

Tịch Lục lại chuyển hướng về phía Trương Chấn Á kia, nói: "Chào anh, em là Tịch Lục, tuy rằng không rõ chuyện của anh lắm, chẳng qua chỉ nhìn vừa rồi, anh thật đúng là chuyên gia hòa giải, người tốt."

Trương Chấn Á: "…"

Tịch Lục nhìn về phía Hà Giai Tinh, sau đó nói: "Chào chị, em là Tịch Lục, em cảm thấy chị dùng di động gõ chữ nhanh vô cùng, có bí quyết gì có thể nói cho em biết không?"

Hà Giai Tinh: "…"

Lúc Tịch Lục quay đầu lại, nhìn về phía Chân Tần, lộ ra một ánh mắt, nhìn đi tôi cũng làm được.

Chân Tần: "…" Làm sao cậu lợi hại như vậy, có thể vào ngày đầu tiên đã đồng thời đắc tội với ba tiền bối.

Tác giả có lời muốn nói: Tịch Lục, thật ra mi là ngốc tự nhiên đi.

88. Chương 88

Quay hình sau đó, ba tiền bối kia cũng không có làm ra chuyện gì, có lẽ là thời điểm lần đầu tiên, Tịch Lục cho bọn họ rung động quá lớn, dẫn đến cho dù là bởi vì nguyên nhân Tịch Lục quay lại hơn mười lần, người có tính tình không tốt nhất là Vinh Đống cũng không nói gì thêm, chỉ là dùng ánh mắt lườm nguýt Tịch Lục.

Chân Tần bởi vì nguyên nhân Tịch Lục, cũng nơm nớp lo sợ.

Điểm bùng nổ là vào ngày thứ năm quay hình, Tịch Lục không có đi cùng đường với Chân Tần, lúc cậu tới, Vinh Đống và Trương Chấn Á đã đến, Vinh Đống lập tức đi luôn, hẳn là đi WC.

Mà Trương Chấn Á nói chuyện cùng đạo diễn, Tịch Lục ngồi ở bên cạnh đang nhàm chán nghịch di động.

"Aiz, tính tình Vinh Đống thật lớn, sao cậu lại kết nhóm với cậu ta thế?" Đạo diễn cố ý đè thấp thanh âm, nhưng là vẫn rơi vào trong lỗ tai Tịch Lục.

Trương Chấn Á nhún vai, nói: "Vinh Đống vẫn là trẻ con, cần người chăm sóc, cậu ấy chỉ là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế lắm, cũng chính là như vậy nên ấn tượng cho người ta không tốt lắm, tuy rằng tôi cũng thường xuyên suy nghĩ cậu ấy trẻ con như vậy có thể xuất hiện ở trong vòng tròn này như thế nào."

Đạo diễn trả lời: "Vậy cậu đúng là rất vất vả, chẳng lẽ chưa bao giờ nghĩ tới tự mình phát triển sao?"

Trương Chấn Á trả lời: "Tự mình phát triển sao? Đã từng nghĩ, chẳng qua Vinh Đống như vậy, nếu tôi ra độc lập mà nói, cậu ấy khẳng định không có biện pháp lại đặt chân ở cái vòng tròn này đi?"

Tịch Lục ngước mắt lên nhìn Trương Chấn Á, mặt anh ta mặc dù thuộc về loại hình đẹp trai ấm áp, lời nói ra cũng phần lớn là làm cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Nhưng là cảm giác không thích hợp trong lời nói, làm cho Tịch Lục cảm thấy Trương Chấn Á này giống như là một kẻ giả nhân giả nghĩa.

Ánh mắt Trương Chấn Á giao nhau với Tịch Lục, anh ta hé ra một nụ cười, hiển nhiên đã biết Tịch Lục nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ, anh ta lại hoàn toàn không cảm thấy có cái gì, hoặc là nói căn bản anh ta cảm thấy Tịch Lục sẽ không nói cái gì, Tịch Lục chỉ là một người mới vừa mới ló đầu ra mà thôi.

Sau khi mọi người đến đông đủ, mấy người lại bắt đầu quay hình.

Hôm nay quay hình trái lại rất thuận lợi, Tịch Lục có một loại cảm giác qua không đến mấy ngày nữa là có thể kết thúc.

Chẳng qua trong lúc Vinh Đống đi ra ngoài nhận một cú điện thoại, sau đó từ bên ngoài sắc mặt bất thiện nổi giận đùng đùng đi vào, vươn nắm tay ra nện cho mặt Trương Chấn Á một đấm, anh ta nói: "Mẹ nó mày lại nói cái gì, phim truyền hình kia rõ ràng nam chính là tao, dựa vào cái gì bây giờ rơi vào trên đầu mày?"

Trương Chấn Á may mắn tránh được nhanh, chỉ là quẹt nhẹ dính gương mặt, sau đó không ít nhân viên công tác ngăn cản Vinh Đống, Trương Chấn Á lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói: "Vinh Đống, cậu không cần cố tình gây sự có được không, phim truyền hình kia bản thân đã nói muốn chọn một người trong hai người chúng ta, không phải sao?"

Vinh Đống vung nắm đấm, khuôn mặt dễ nhìn kia hoàn toàn bởi vì phẫn nộ mà có vẻ hơi dữ tợn, anh ta tiếp tục quát: "Mẹ nó mày mới cố tình gây sự đấy, trước đó công ty rõ ràng chính miệng nói cho tao biết, diễn viên chính là tao! Nếu không phải mày lại làm mờ ám gì ở sau lưng, hiện tại nhân vật có thể rơi vào trên đầu mày, mày đừng CMN coi tao là thằng ngu, trước đây chuyện như vậy tao đều nhịn, duy chỉ có lần này tao thật sự không có cách nào nhịn nữa rồi."

Trương Chấn Á đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn Vinh Đống một cái, vươn tay, xoa xoa da thịt bị trầy trên gương mặt, nói: "Đừng ngậm máu phun người, chuyện này trở về tôi sẽ nói cho công ty, đến lúc đó công ty sẽ xử lý cậu."

"Xử lý thì xử lý, tao con mẹ nó làm việc với mày mới càng ghê tởm."

Trò khôi hài này lấy lý do hai người bị công ty ký hợp đồng lôi đi làm điểm kết thúc, đạo diễn không thể làm gì, chỉ có thể quay cảnh về Chân Tần Tịch Lục còn có Hà Giai Tinh trước.

Sau khi kết thúc công việc, Hà Giai Tinh ở bên cạnh cười rộ lên, nói: "Hai người kia xem ra qua không bao lâu nữa sẽ phải giải tán rồi nhỉ?" Trong giọng nói có phần có một chút cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Tịch Lục nhìn Hà Giai Tinh một cái, cũng không có nghĩ nhiều, dò hỏi: "Vì sao?"

Hà Giai Tinh dùng ánh mắt nhìn thằng ngu quan sát Tịch Lục một chút, sau đó trả lời: "Quả nhiên là người mới, cái gì cũng cũng không biết mà, loại tổ hợp thần tượng này, bởi vì liên quan đến ích lợi ầm ĩ giải tán vẫn còn ít sao? Một người lợi hại mà nói, một người khác sẽ ghen tị, hơn nữa sẽ có cơ hội đồng thời tìm tới cửa, cuối cùng vì cơ hội này làm cho đầu rơi máu chảy, ngay cả bạn bè cũng không làm được, trong giới còn ít sao? Theo tôi, thực sự vẫn là một người thì tốt hơn."

Cô tự mình nói với mình: "Hôm nay coi như tôi giảng một bài học cho các cậu đi, ở trong giới đừng quá thân thiết với người khác, cũng đừng quá tin tưởng người khác, bởi vì có thể cuối cùng người âm cậu chính là người quen thuộc nhất kia." Cô nhấc túi xách lên, sau đó bước chân ưu nhã đi ra ngoài.

Tịch Lục nhìn Chân Tần một cái, Chân Tần cũng nhìn Tịch Lục một cái.

Chân Tần vội vàng nói: "Yên tâm đi, Tịch Lục, tôi tuyệt đối sẽ không âm ông, đương nhiên ông nếu tự bôi đen mà nói, tôi cũng không có cách nào ngăn cản ông."

Tịch Lục nghiêng mắt trả lời: "… Không sao cả."

Ngay từ đầu Tịch Lục đã biết cái vòng này loạn, chỉ là không có nghĩ tới cho dù là hai người đàn ông cũng có thể lục đục đấu tranh, chỉ vì lợi ích riêng của mình.

Đại khái qua ba ngày, Vinh Đống và Trương Chấn Á lại tiếp tục trở lại làm việc.

Chỉ là không khí giữa hai người vẫn không thích hợp, rất hiển nhiên bắt đầu từ ngày đó, hai người đã được xem là thực sự ngả bài trên ý nghĩa rồi.

Tính tình Vinh Đống rất lớn, trợ lý bên cạnh bởi vì lấy khăn lông quá chậm, làm cho anh ta trực tiếp cho nghỉ việc.

Giống như là một phần cơn giận dữ này có thể thông qua trợ lý truyền đến trên người Trương Chấn Á.

Chân Tần cũng tìm Tịch Lục tán gẫu qua về chuyện của người kia, Chân Tần nói: "Tôi cảm thấy quan hệ của Vinh Đống và Trương Chấn Á không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng."

Tịch Lục: "… Cho nên?"

Chân Tần len lén đến gần bên tai Tịch Lục, nói: "Tôi cảm thấy hai người bọn họ giống như là một đôi, ông cũng không biết Tieuba còn có người chuyên ghép đôi BL hai người bọn họ đó, = nhân tiện nhắc tới, Vinh Đống là thụ, Trương Chấn Á là công."

Tịch Lục: "… Ông không có việc gì bớt xem những thứ kia đi."

Đương nhiên cậu sẽ không cho là Vinh Đống và Trương Chấn Á có quan hệ đặc thù gì, bởi vì nhìn ra được, hai người kia một người là chán ghét cực độ, một người thì là bởi vì chán ghét mà giả vờ giả nhân giả nghĩa.

Đối với hai người, Tịch Lục càng thích Vinh Đống hơn.

Ít nhất làm chuyện gì, đều sẽ làm ngoài sáng.

Vinh Đống nhìn thấy Tịch Lục nhìn về phía mình, run run, bắt đầu từ ngày đầu tiên anh ta đã không khỏi cảm thấy Tịch Lục và mình không hợp phong cách với nhau, anh ta quay đầu, kiêu ngạo không thèm trao đổi tầm mắt với Tịch Lục.

"Tôi nói, cậu nhìn tôi làm gì?" Sau khi kết thúc quay hình, Vinh Đống không có lập tức đi ngay, mà là đen mặt đi đến bên cạnh Tịch Lục, âm trầm hỏi.

"A, em chỉ là đang suy nghĩ, làm một người tính tình chân thật khó khăn hơn nhiều so với làm một vị kẻ giả nhân giả nghĩa mà thôi." Tịch Lục nói.

Vinh Đống ngẩn người, sau đó đứng tại chỗ phản ứng hồi lâu, cuối cùng hiểu rõ ý trong lời nói của Tịch Lục.

Quay quảng cáo cuối cùng kết thúc, Tịch Lục thiếu chút nữa đã muốn nhảy dựng lên hoan hô ở trong lòng, đáng tiếc trên mặt cậu vẫn là giữ vững trạng thái mặt liệt này, trên thực tế trong lòng nở hoa rồi, vừa nghĩ đến mấy ngày nữa liền có thể gặp Trần Giới, cậu liền hưng phấn đến ngủ không ngon.

Lúc Tịch Lục cất bước muốn đi, không nghĩ tới Vinh Đống gọi cậu lại.

Tịch Lục nhìn anh ta, thật ra cũng không rõ ràng lắm vì sao Vinh Đống tới tìm mình? Hoặc là nói trừ đoạn đối thoại đơn giản lần trước ra, trong lúc quay hình cậu và Vinh Đống cũng chưa từng có trao đổi gì.

Vinh Đống nhìn Tịch Lục, sau đó nói: "Tôi muốn rút khỏi vòng rồi."

Tịch Lục sửng sốt, "Vì sao?"

Vinh Đống cười cười, ngược lại là không có kinh khủng như lúc tức giận, cũng khó trách có nhiều tiểu nữ sinh thích anh ta như vậy, anh ta nói: "Tính tình chân thật mà nói ở trong cái vòng này vẫn là quá khó sinh tồn, tôi không thích hợp với cái vòng này lắm."

Tịch Lục nhíu mày, trả lời: "Không phải đã có danh tiếng rồi sao?"

Vinh Đống lắc lắc đầu, nói: "Không quan trọng, tôi không quan tâm những thứ đó, đúng rồi, tôi chỉ là muốn nói cho cậu biết một tiếng, nếu sau này còn có thể có hợp tác với Trương Chấn Á, cố mà cách xa hắn ta một chút, về phần nguyên nhân, tôi chính là lời giải thích tốt nhất."

Tịch Lục nhìn anh ta, hỏi: "Vì sao muốn nói cho em biết những chuyện này?"

Vinh Đống đã đeo túi muốn rời đi, anh ta đứng ở cửa đối diện với Tịch Lục, trả lời: "Đại khái là bởi vì câu tính tình chân thật kia đi."

Tịch Lục nhìn bóng lưng anh ta, nghĩ thầm, đây thật đúng là quái nhân.

Nhưng là cậu lại không chán ghét nổi.

Thay vì khôn khéo, người như vậy càng gần sát cuộc sống hơn một chút.

Cậu cầm điện thoại lên, bấm số của Trần Giới, nói với đầu điện thoại bên kia: "Trần Giới, ngày mai mình về thành phố A."

Cùng đi đại học.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha, ngày mai gặp Trần Giới rồi, cái gọi là nam phụ cũng sắp xuất hiện rồi

89. Chương 89

Đeo tất cả đồ đã chuẩn bị xong lên, Tịch Lục lấy cớ muốn tới trường học làm quen trước một chút nói với Tịch Nam Phương Lục Quyên Quyên, nhìn bóng lưng Tịch Lục đi xa.

Lục Quyên Quyên thở dài lặng lẽ một câu, "Thật là con trai lớn không giữ được mà, khi còn nhỏ, rõ ràng nói thích mẹ nhất, bây giờ phỏng chừng đã sớm quên rồi, aiz."

Tịch Nam Phương ôm bả vai Lục Quyên Quyên, hất mặt lên, nói: "Thằng bé cũng trưởng thành rồi, muốn làm cái gì chúng ta cứ để cho nó đi làm đi, Quyên Quyên nếu tịch mịch mà nói, không sao, Quyên Quyên, em còn có anh."

Lục Quyên Quyên yên lặng nhìn Tịch Nam Phương một cái, vào phòng đấu địa chủ rồi.

Tịch Nam Phương: "…"

Có cái gì còn đau lòng hơn so với người mẹ nhìn thấy con trai mình chạy về phía một người phụ nữ khác không?

Đương nhiên có, nói thí dụ như, người cha nhìn thấy cải thìa mình cực cực khổ khổ nuôi lớn trắng nõn bị lợn ủi.

Tịch Lục ngồi ở trên xe lửa, võ trang đầy đủ, mang theo mũ lưỡi trai đồng thời lại đệm thêm kính râm màu đen, mặc quần áo màu trầm, cố gắng hết sức giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, cậu tựa vào ghế tựa phía sau lưng, nhìn phong cảnh bên ngoài, lúc chuẩn bị chờ tự nhiên đi vào giấc ngủ, một đôi tình nhân đối diện bắt đầu tán tỉnh ve vãn nhau.

"Đừng động, đối diện có người đấy ~" nữ sinh đeo một cái kính râm cực to, trông không phải xinh đẹp lắm, trang điểm gì đó trái lại không tệ, hờn • dỗi nhìn bạn trai bên cạnh mình, sau đó nói.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng là cái tay kia cũng không ngăn đối phương, chỉ là ngoài miệng một không ngừng nói: "Đừng mà, đừng mà, xấu hổ lắm."

Bạn trai của cô nàng có một khuôn mặt vuông, lại còn hơi béo, sau đó ngước mắt lên nhìn thoáng qua Tịch Lục, nhỏ giọng đến gần bên tai nữ sinh nói: "Không sao đâu, người kia sẽ không nhìn, để cho anh sờ một chút nha."

Nữ sinh nũng nịu trả lời: "Đừng như vậy, ầm ĩ đến người khác thì làm thế nào?"

Tay bạn trai không biết thò đến nơi nào rồi, đoán chừng là đưa tới trên đùi đang mặc váy siêu ngắn của nữ sinh kia, sờ soạng vài cái, sau đó nữ sinh liền kêu lên một tiếng khe khẽ.

Sau khi kêu lên, đặc biệt làm ra vẻ chôn đầu ở trên vai bạn trai, nói: "Đều tại anh, xấu hổ chết người, người ta nhất định nghe thấy được."

Bạn trai vươn tay ôm chặt bả vai nữ sinh kia, nói: "Nghe đã nghe thấy rồi, thì thế nào, còn không cho người khác ân ái sao."

Nữ sinh ngước mắt lên, dùng loại ánh mắt tựa như hờn tựa như dỗi nhìn bạn trai của mình một cái, rúc vào trong lòng bạn trai như chim sẻ rúc vào người, sau đó hai người tiếp tục nói chuyện vô cùng ngọt ngào phát ngấy lại mang theo màu sắc.

"Cái gì, hôm nay sao em mặc màu đỏ? Anh cảm thấy em mặc màu đen đẹp mà."

"Ừm ~ người ta không có khả năng mặc màu đen mãi nha, hơn nữa màu đỏ cũng không tệ, chờ tí nữa cho anh xem."

"Nha nha nha, được á…" Tiếng cười không có ý tốt của bạn trai, làm cho nữ sinh vươn tay nện cho đầu vai hắn ta một cái.

Tịch Lục vốn đang buồn ngủ toàn bộ đều bị đôi tình nhân nhỏ này làm cho không còn, đến cuối cùng khi cậu không thể nhịn được nữa, ngước mắt lên nhìn thoáng qua đôi tình nhân kia.

Nữ sinh ngượng ngùng cười với Tịch Lục một cái.

Bên nam thì là càng thêm ôm chặt nữ sinh vào ngực mình, hất hất lỗ mũi về phía Tịch Lục.

Tịch Lục: "…" Mẹ kiếp, đưa cho tao tao cũng không thèm.

Vốn là muốn cảnh cáo đối phương một chút, không nghĩ tới ngược lại bị đối phương cho rằng mình hâm mộ ghen tỵ.

Người đàn ông trung niên ngồi ở bên cạnh Tịch Lục mang chụp mắt ngủ suốt, còn đang ngủ, Tịch Lục hoàn toàn không biết rốt cuộc là ông ta làm thế nào còn có thể an nhiên đi vào giấc ngủ ở trong loại tạp âm này.

Đương nhiên sự thật chứng minh, người này cũng không có ngủ, bởi vì lúc mấy người bọn họ xuống xe, người đàn ông kia đen mặt mắng đôi tình nhân đối diện kia một câu: "Ầm ĩ con mẹ mày, y như chưa từng thấy đàn bà, vội vã như thế sao không trực tiếp đi thuê phòng." Sau khi nói xong, người đàn ông nhanh chóng xuống xe luôn, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai rời đi.

Đôi tình nhân kia hồi lâu mới phản ứng kịp.

Nữ đỏ mặt lên, sau đó liền chôn ở trên người bạn trai khóc.

Bạn trai nhìn thoáng qua Tịch Lục, sau đó cũng đỏ mặt, cả giận nói: "Anh đuổi theo lão, xem anh không trừng trị lão một trận."

Tịch Lục yên lặng nhìn thoáng qua bọn họ, sau đó xuống xe, trong lòng cho ông chú bên cạnh kia một like.

Quá CMN cơ trí.

…

Tịch Lục ngựa không ngừng vó đi về phía nhà Trần Giới, đương nhiên cậu chắc chắn sẽ không trực tiếp đi lên, bằng không nếu Trần Mãnh biết được, còn không đánh mình đến tàn phế.

Dụ dỗ thiếu nữ, Tịch Lục run lên, tội danh này cậu cũng không gánh nổi.

Tịch Lục lôi kéo vali, đứng ở đầu ngõ quen thuộc, quỷ thần xui khiến đi đến chỗ ở trước đây của mình, cậu ngẩng đầu nhìn thấy ban công, bên trên treo quần áo đàn ông, váy phụ nữ, còn có quần áo trẻ con, đại khái hộ gia đình mới ở đây là một đôi vợ chồng trẻ tuổi đi.

Tịch Lục nghĩ, năm đó, Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương còn có mình cũng là như vậy nhỉ.

Cậu đứng ở nơi đó lẳng lặng nhìn.

Ngoài cửa bà thím ló đầu ra, nhìn thấy Tịch Lục mang theo mũ lại thêm kính đen đứng ở nơi đó, chỉ nhìn chằm chằm vào một căn hộ, hết sức khả nghi, không biết có phải là kẻ trộm tới nơi này dò đường trước hay không?

Bà thím quát Tịch Lục: "Này, người nào, đứng ở đó làm cái gì?"

Tịch Lục bị tiếng quát làm cho giật mình một cái, nhìn thấy bà thím, sau đó lập tức biết mình bị trở thành người khả nghi gì đó rồi, sau đó lôi kéo vali chột dạ chạy đi.

Bà thím nhìn bóng lưng Tịch Lục đi xa, gật gật đầu, mình nghĩ quả nhiên không sai, may mắn mình phát hiện sớm.

Sau khi Tịch Lục đi đến chỗ cách mấy chục mét, quay đầu lại nhìn một cái, sau đó thở dài một hơi, đi tới phương hướng nhà Trần Giới.

Đến khu tập thể, cậu đặt vali hành lí xuống đất, mình ngồi ở bên trên, chờ Trần Giới chuẩn bị xong liên lạc với mình.

Mấy bác gái đi ngang qua giọng rất lớn, tựa hồ đang thảo luận cái gì ——

"Tôi nói nè, ở thành phố của chúng ta vậy mà có thể ra được một ngôi sao, thật không thể tin được."

"Bà là nói thằng bé tên là Tịch Lục kia sao?"

"Ờ, chẳng lẽ còn có người khác sao?"

Tịch Lục ngước mắt lên nhìn thấy mặt hai bác gái kia, cậu ngẩn người, một người trong đó không phải là thím Trần trước đây thường bảo cậu đi bệnh viện khám bệnh uống thuốc sao?

"Nhớ ngày đó, tôi cảm thấy đứa bé kia đầu có bệnh, tuy rằng đẹp, nhưng là rất hay làm một số việc kỳ quái, chỉ là không nghĩ tới trong nháy mắt, thằng bé này đã trở thành ngôi sao lớn rồi, trở thành niềm kiêu ngạo của thành phố A chúng ta."

"Ha ha, đúng đó, chẳng qua thằng bé đó đi thành phố D rồi, sau này cũng sẽ không trở lại đâu, loại thành thị nhỏ như chúng ta, quả nhiên vẫn là đô thị lớn tốt hơn?"

"Cái này cũng không hẳn, tôi là nhìn đứa bé kia lớn lên, đứa nhỏ này nhớ tình cũ, sau này nhất định sẽ trở lại." Thím Trần nói.

Tịch Lục hai mắt lưng tròng nhìn bóng lưng thím Trần.

Thím à, tuy rằng thím hay nói con nên uống thuốc, nhưng là con không nghĩ tới vậy mà thím thích con như vậy, thím yên tâm, con nhất định sẽ trở lại, tuy rằng bây giờ con đã ở thành phố A.

Bây giờ cậu vẫn không có cách nào gọi các bà lại, thím Trần biết nhất định sẽ làm cho càng nhiều người biết, đến lúc đó vậy thì không phải là chuyện có thể dễ dàng đi rồi.

Tịch Lục vừa nghĩ đến hình ảnh kia liền có chút đau đầu, vươn tay xoa xoa huyệt Thái Dương của mình.

Tiếng đàn ông thô cuồng từ đầu miệng cống lớn màu đỏ bên kia truyền đến ——

"Trần Giới, thật không cần bố đưa con sao? Đại học đó, con tự đi một mình có thể chứ? Bố không ngại phiền toái, nếu không thì bây giờ con đợi bố, bố cùng đi với con." Giọng nói to tướng của Trần Mãnh vang lên, ông kéo va li, đi ra trước.

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng kéo va li núp ở bên cạnh.

Lộ ra nửa khuôn mặt len lén thăm dò tình huống.

"Không sao đâu, bố yên tâm đi." Tiếng Trần Giới từ bên kia truyền đến, Tịch Lục vội vàng không ngừng nhìn về phía bên kia.

Chỉ là, một thời gian ngắn không gặp, Trần Mãnh tựa hồ hơi phát tướng rồi, vốn là lưng hùm vai gấu, hiện tại càng thêm phát triển theo chiều ngang, làm cho cả người ông hoàn toàn che khuất Trần Giới, từ hướng này của Tịch Lục chỉ có thể nhìn thấy cẳng chân của Trần Giới lộ ra thon dài xinh đẹp.

Tịch Lục hận đến mức nghiến răng nghiến lợi.

Tác giả có lời muốn nói: =-= Trần Mãnh đừng cản tình nhân nhỏ gặp mặt!

90. Chương 90

Trần Mãnh không yên lòng nhìn xung quanh, cảm giác được hơi thở không yên lòng không thể giải thích được, sau đó dặn dò Trần Giới: "Dù sao bất kể như thế nào, đến đại học có vấn đề gì thì gọi điện về, không nên cái gì cũng giấu ở trong lòng."

Trần Giới gật gật đầu.

Tịch Lục nhón mũi chân nhìn ra xa, sau đó cuối cùng vào lúc cơ thể cao lớn kia của Trần Mãnh hơi dời đi, nhìn thấy Trần Giới vẫn luôn bị ông che khuất.

Mái tóc ngắn màu đen ngang vai chẳng biết từ lúc nào đã dài đến ngang eo, mái tóc màu đen có lẽ là nguyên nhân thẳng tự nhiên, ngoan ngoãn bị chải ở sau lưng, làn da màu trắng ở dưới ánh nắng lộ ra khuynh hướng cảm xúc gần như trong suốt, một đôi mắt hạnh lúc nhìn người khác không có bao nhiêu thay đổi so với trước đây, lành lạnh bình tĩnh, phảng phất như liếc mắt một cái là có thể bị cô nhìn thấu, đôi môi hơi mỏng làm cho Tịch Lục có một loại xúc động muốn vươn tay vuốt ve, cô mặc áo cộc màu trắng in hoa, bên dưới là quần soóc yếm đơn giản, lộ ra hai chân thon dài, chiều cao của cô cao, bây giờ nhìn lại ít nhất cũng phải một mét bảy trở lên.

Dùng một câu hình dung, Trần Giới như vậy, sẽ làm cho đàn ông điên cuồng.

Vị đã điên cuồng kia hiện tại có thể nói trở nên điên cuồng rồi, cậu đứng ở bên kia lo lắng không có cách nào, nhìn cái dạng này của Trần Mãnh, hình như là có ý muốn đưa Trần Giới tới ga tàu hỏa.

Nhưng là ——

Tịch Lục nhìn nhìn vé tàu hỏa trong tay, sáng sớm cậu đã mua xong rồi, trên tay Trần Giới không có vé mà.

Bởi vì Trần Mãnh nhiều lần kiên trì, Trần Giới đồng ý để cho ông đưa mình đi ga tàu.

Trần Mãnh lôi kéo va li da của Trần Giới, vừa đi vừa nói một chút những việc cần phải chú ý lúc cư trú, có đôi khi cũng sẽ nói đến chuyện lý thú khi mình ở cùng người khác trước kia.

Tịch Lục nhìn bọn họ đi xa, chỉ đành phải theo sau, nhưng mà hết lần này tới lần khác nếu như mình kéo vali mà nói, thanh âm quá lớn sẽ khiến cho Trần Mãnh nghe thấy, cậu cắn răng một cái, xách vali lên bước chân mạnh mẽ đi theo.

"Khi đó à, vốn là một người anh em trong ký túc xá của bọn bố thích một nữ sinh trong trường, phát động cả ký túc xá bọn bố đến hết dưới lầu gọi tên nữ sinh kia, nhưng là kết quả ư..." Trần Mãnh cười lên ha ha ha, tự biên tự diễn, nói: "Kết quả nữ sinh kia tức giận, dội thẳng một chậu nước lạnh từ trên xuống dưới, phải biết khi đó thế nhưng là mùa đông, đứa đứng đầu bị gặp họa rồi."

Trần Mãnh đang kể với Trần Giới, cảm thấy phía sau có một loại cảm giác không thích hợp, quay đầu nhìn một cái, lại chỉ nhìn thấy mấy người đi đường, lắc lắc đầu, cảm thấy có lẽ là mình quá nhạy cảm rồi.

Trốn ở bên góc tường, Tịch Lục vỗ vỗ ngực nghĩ lại mà phát sợ, may mắn vừa rồi cậu cảm thấy có chút không ổn, cho nên đã tránh né trước một bước.

Cậu nhìn nhìn cái tay xách theo vali của cậu, mặc dù có chút mệt, nhưng là vì Trần Giới đáng giá.

Một đường theo đuôi Trần Mãnh và Trần Giới này, Tịch Lục tỏ vẻ thật sự sắp chết rồi, không chỉ phải xách vali nặng như vậy, còn phải thời khắc đề phòng Trần Mãnh đột nhiên quay đầu.

Cho đến trạm xe, Trần Mãnh lại dặn đi dặn lại rất lâu, đợi đến khi Tịch Lục đứng ở nơi đó chờ đến sắp ngủ mất, cậu đột nhiên giật mình một cái nhìn về hướng Trần Mãnh và Trần Giới.

Nhìn dáng vẻ của Trần Mãnh, hẳn là muốn rời đi rồi.

Tịch Lục nhắm chuẩn cơ hội, chờ Trần Mãnh chân trước vừa rời đi, lập tức kéo luôn vali hành lý chạy về phía Trần Giới.

Chỉ là cậu cảm giác được một luồng sát khí không giải thích được từ xa xa, giác quan thứ sáu nói cho cậu biết, nhất định phải lập tức trốn đi, không có suy nghĩ gì thêm, cậu trực tiếp xoay người, ôm vali hành lý của mình núp ở sau cây cột, không ít người bắt xe lửa nhìn thấy hành động như vậy của Tịch Lục đều dùng ánh mắt như nhìn bệnh thần kinh quan sát cậu.

Tịch Lục quay đầu, quả nhiên không ngoài dự liệu, Trần Mãnh lại quay ngược trở lại, nhìn xung quanh, lại xách một túi hoa quả đưa cho Trần Giới.

Sau đó không biết lại đang nói cái gì, lảm nhà lảm nhảm mà đã qua mất nửa ngày.

Lúc Tịch Lục đang cân nhắc bây giờ không đi thì mình thiêm thiếp một chút, một đứa bé trai đi ngang qua trước mặt mình đột nhiên ngã xuống, Tịch Lục nghĩ cũng không suy nghĩ nhiều vươn tay kéo cậu bé lên, sau đó sau khi người lớn bên cạnh chạy tới, nói vài câu cám ơn với Tịch Lục, đợi đến khi Tịch Lục quay đầu nhìn lại Trần Giới và Trần Mãnh, người đã không ở đây rồi.

Tịch Lục sững sờ tại chỗ.

Xảy ra chuyện gì, không kịp suy nghĩ nhiều, Tịch Lục kép vali hành lý tìm bóng dáng Trần Giới ở trong xe lửa, sau khi tìm mấy phút, lại nhớ tới mình không phải là có di động sao?

Sau đó vội vội vàng vàng bấm số điện thoại của Trần Giới.

Nhưng là cả buổi cũng không có người nhận.

Chẳng lẽ đã đi trước một mình rồi sao.

Tịch Lục uể oải cúi đầu, sau đó một mình im lặng ngồi ở trên ghế nghỉ bên cạnh, lại gọi cho Trần Giới một lần nữa.

Mãi đến khi bấm lần thứ tám, bả vai của mình bị người nhẹ nhàng chạm vào.

Cậu quay đầu, ngây ngẩn cả người.

Trần Giới giương môi lên, nói: "Cậu đang đợi ai sao?"

Tịch Lục lập tức đứng dậy, kích động nói với Trần Giới: "Trần Giới, mình đương nhiên là chờ cậu rồi."

Trần Giới gật gật đầu, cũng không có bất ngờ khi nhìn thấy Tịch Lục ở đây lắm, cô nói: "Vừa rồi tôi đã nhìn thấy cậu rồi, ngay từ đầu cậu đã núp ở khu tập thể nhà tôi à?"

Tịch Lục có chút ngượng ngùng sờ sờ ót, trả lời: "Ừm, mình sợ chú nói cái gì, nên không có đi ra, cứ lén lút đi theo các cậu."

"Không nghĩ tới, vừa rồi xảy ra chút chuyện, chờ lúc mình quay đầu lại, cậu đã không thấy tăm hơi rồi, hơn nữa mình gọi điện thoại cho cậu, cậu cũng không nhận suốt."

Trần Giới cười cười, trả lời: "Như vậy à, có thể là tôi tắt tiếng đi, chưa chuyển lại, vừa rồi tôi cũng định đi tìm cậu."

Tịch Lục cảm thấy được yêu thương mà lo sợ, Trần Giới nói tìm mình.

Trời ơi, đây không phải là quá hạnh phúc rồi sao?

Tịch Lục đang đắm chìm trong thế giới hạnh phúc không cách nào tự thoát ra, hấp ta hấp tấp đưa vé đã mua từ sáng sớm cho Trần Giới.

Con ngươi màu đen của Trần Giới chống lại mắt Tịch Lục, sau khi cô đưa tay nhận lấy vé, rất tự nhiên móc tiền từ trong túi ra đưa cho Tịch Lục.

Tịch Lục vươn tay đẩy đi, nói: "Không cần không cần, cái này cũng không đắt?"

Trần Giới nhíu nhíu mày, nói với Tịch Lục: "Cái này không liên quan đến giá cả, là vấn đề nguyên tắc."

Nhìn thấy vẻ mặt kia của Trần Giới, Tịch Lục cũng biết cô rất nghiêm túc, cho nên đến cuối cùng chỉ có thể nhận lấy tiền của Trần Giới.

Thôi, bất kể thế nào, lập tức cậu sẽ cùng Trần Giới bắt đầu một cuộc hành trình xe lửa thuộc về hai người bọn họ.

Thật sự là quá mong đợi rồi.

…

Từ Phương vội vã chạy tới, lúc nhìn thấy Trần Giới, từ rất xa vươn tay hướng về phía cô gọi vài tiếng: "Trần Giới, Trần Giới."

Trần Giới nhìn về phía cô ấy bên kia, sau đó gật gật đầu.

Từ Phương kéo một cái vali da cực kỳ lớn, đồng thời lại xách bao lớn bao nhỏ, thở hổn hà hổn hển đi tới, sau đó xoa xoa mồ hôi trên trán, nói với Trần Giới: "Ngại quá, mình đến muộn, bởi vì bố mẹ mình nhất định muốn lôi kéo mình ra ngoài ăn một bữa cơm thật ngon, kết quả không nghĩ tới vừa ăn xong đã đến giờ này rồi, ngại quá, ngại quá."

Trần Giới lắc lắc đầu, trong đôi mắt buốt giá mang theo một chút nhu hòa, cô nói: "Dù sao cũng là lần đầu tiên rời nhà, bố mẹ khẳng định đều rất lo lắng, bố tôi cũng vừa mới đi."

Từ Phương vươn tay rút khăn giấy từ trong túi ra, xoa xoa cổ mình, sau đó lúc này mới nhìn thấy Tịch Lục đứng ở bên cạnh.

Tịch Lục mang theo mũ lưỡi trai màu đen lại trang bị kính râm màu đen, trang phục như vậy không quen biết thoạt nhìn như thế nào cũng thấy khả nghi, giống như là loại thanh niên muốn nổ tàu hỏa mà báo chí hay đưa tin.

Từ Phương hỏi: "Cậu là ai?"

Tịch Lục: "…" Câu này CMN không phải nên là cậu hỏi sao?

Cậu vốn còn muốn ở riêng với Trần Giới đấy, được rồi, hiện tại xem ra là không được rồi.

Từ Phương thấy Tịch Lục không nói lời nào, liền đi về phía cậu mấy bước, một mực nhìn chòng chọc vào cậu, nhìn đến Tịch Lục càng ngày càng không được tự nhiên, cuối cùng rầu rĩ khó chịu trả lời: "Tịch Lục."

Từ Phương sửng sốt, không trách được mà, không trách được cô càng nhìn càng cảm thấy quen thuộc, thì ra cậu ấy chính là Tịch Lục kia.

Từ Phương nhếch môi cười cười với Tịch Lục, sau đó nói: "Thì ra cậu chính là Tịch Lục tiếng tăm lừng lẫy kia, mình đã nghe qua chuyện của cậu, mình là bàn hàng xóm với Trần Giới, hiện tại thi đỗ cùng một trường đại học, trước đó đã hẹn sẽ đi nhập học cùng nhau."

Tịch Lục quá hâm mộ ghen tỵ hận mà.

Người này có thể học cùng một trường với Trần Giới, thật là quá may mắn rồi.

Mà mình… Aiz…

Tịch Lục yên lặng thở dài một hơi, sau đó vươn tay xách mấy đồ nặng trong tay các cô đi, một tay còn lại kéo tay kéo vali, sau đó tự nhận là tiêu sái nói với Trần Giới Từ Phương: "Đi thôi."

Thật ra trong lòng đang rỉ máu ——

Sao lại nặng như vậy, trong túi này là đựng đá sao? Quả nhiên giả bộ trâu bò là đáng đời bị sét đánh sao?

A a a a a a a!

Tác giả có lời muốn nói: cái gọi là một mình ở chung, Tịch Lục mi coi như thôi đi, hiện tại biểu hiện tốt một chút, làm cho bạn của Trần Giới cuối cùng ủng hộ mi đi.

HẾT PHẦN 2

91. Chương 91

"Cái đó, không phải nặng lắm ư? Bằng không cứ để tự mình làm đi." Từ Phương ngượng ngùng nói với Tịch Lục, cô nhìn Tịch Lục, nghĩ thầm người này cao quá, đây chính là Tịch Lục kia đó.

Tịch Lục ngẩng mặt, lộ ra một nụ cười tự tin, trả lời: "Không sao, không sao, chút trọng lượng này đối với đàn ông mà nói không có gì, cậu xem." Dứt lời, cậu còn vươn tay làm bộ thoải mái nhấc hai cái túi to lên.

Từ Phương có chút không yên lòng nhìn Tịch Lục một chút.

"Thật sự không có chuyện gì sao? Mẹ mình sợ mình qua bên đó không thích ứng, gói mấy bình đồ ăn khô cho mình…"

Trán Tịch Lục nhỏ vài giọt mồ hôi, cậu xua xua tay, cắn răng trả lời: "Không sao, mới mấy bước đường, lát nữa là lên xe lửa rồi."

Từ Phương cuối cùng không kiên trì nữa.

Tịch Lục dành ra tay lau mồ hôi trên trán mình, nghĩ thầm không trách được nặng như vậy mà!

Trần Giới quay đầu lại nhìn Tịch Lục một cái, Tịch Lục vốn là đang khom lưng bởi vì túi quá nặng mà ngũ quan nhăn lại, lúc nhìn thấy Trần Giới nhìn lại mình, trong nháy mắt vẻ mặt của cậu biến thành vẻ cực kỳ vui sướng.

Trần Giới thở dài một hơi.

Cuối cùng cũng chịu đựng được lên tàu hỏa, sau khi Tịch Lục cất hành lý cất xong, cả người nhào lên giường mềm, nhẹ nhàng thở mấy hơi, sau khi hòa hoãn một chút, cảm thấy khát đến bó tay.

Đối diện một đôi tay trắng nõn mảnh khảnh cầm một chai nước đưa tới, Trần Giới không nói gì, chỉ là nhìn Tịch Lục.

Tịch Lục vội vàng đón lấy, nước hình như là đã được để lạnh, Trần Giới vẫn luôn tỉ mỉ, sau khi Tịch Lục nói một tiếng cám ơn, xoay mở nắp uống vào.

Dòng nước lạnh lẽo xuôi theo cổ họng khô khốc rồi dừng lại, làm cho Tịch Lục thở một hơi 'Hmm' thoải mái.

Từ Phương đối diện nhìn Tịch Lục, nói: "Ngại quá, mệt lắm nhỉ, nói thật mấy thứ này, bố mẹ mình cũng phải hai người mới nhấc lên nổi, cậu thật lợi hại, vậy mà có thể kiên trì lâu như vậy."

Tịch Lục được khen một câu như vậy, nhìn thoáng qua Trần Giới, cả người đều lâng lâng rồi.

Cậu trả lời: "Không sao, cũng không thể để cho con gái các cậu cầm chứ."

Trong lòng suy nghĩ, còn may mấy năm này mình đã rèn luyện, bằng không lấy thân hình giá đỗ trước kia, không chừng đi được vài bước đã thở gấp không đi nổi rồi.

Tịch Lục cảm thấy mình có chút cảm giác đang chạy tới con đường của Schwarzenegger, kìm lòng không đậu ngẩng mặt lên, để cho Trần Giới cảm giác được một mặt đàn ông của mình.

Trong buồng tàu này, bốn giường nằm, Từ Phương và Trần Giới phân biệt ở giường trên dưới đối diện với Tịch Lục, mà Tịch Lục cũng là giường dưới, về phần người ở giường trên, đợi đến lúc tàu hỏa sắp đi, mới chạy tới.

Một người mẹ dẫn theo một cô bé thoạt nhìn ba bốn tuổi.

Lúc người mẹ kia tiến vào nhìn thấy mấy người Tịch Lục bọn họ đầu tiên là ngẩn người, cuối cùng cười hỏi: "Mấy người các em hẳn là sinh viên nhỉ?"

Từ Phương trả lời: "Đúng vậy."

Cô bé bên cạnh vẫn yên lặng đi theo bên cạnh, không nói gì thêm.

Người mẹ kia ngồi ở trên ghế bên cạnh, nói: "Như vậy các em đều là sinh viên đại học X sao?"

Từ Phương thoạt nhìn là người thân thiện, chỉ vào Trần Giới nói: "Em và cậu ấy là tân sinh viên đại học X, cậu ấy là của điện ảnh X."

Đối phương gật gật đầu, cảm thán nói: "Đó đều là sinh viên tài cao mà, thành tích rất tốt, danh tiếng đại học X trong cả nước cũng rất lớn, cháu gái nhà chị học lại hai năm,cũng không thi đỗ, cuối cùng chọn đến trường học trong vùng, shsss shsss shsss, thật sự hi vọng bọn nhỏ nhà chị sau này cũng có thể học đại học X."

Từ Phương vội vàng trả lời: "Nhất định, nhất định."

"Ơ, không qua điện ảnh X mà nói, cậu nhóc này nhất định trông rất anh tuấn đi, vì sao còn phải đội mũ đeo kính râm ở trong này?" Không nghĩ tới vừa chuyển đề tài, đã chuyển tới trên người Tịch Lục.

Tịch Lục ngẩn người, cũng không ra vẻ nữa, bèn bỏ mũ và kính râm xuống, nói: "Vừa mới tiến vào, em quên bỏ."

"A, tại sao là cậu!" Người phụ nữ kia nhìn thấy mặt Tịch Lục thì lập tức nói.

Tịch Lục nhìn cô, hỏi: "Sao thế?"

Cô bé bên cạnh ngẩng đầu, rụt rè nhìn Tịch Lục, sau đó bập bẹ nói: "Người trong TV, giống y như người trong TV đó, mama."

Tịch Lục lập tức hiểu ngay, sau đó ngượng ngùng xoa xoa đầu, liếc mắt nhìn nhìn Trần Giới.

Trần Giới giương môi lên đang nhìn mình, lúc tầm mắt đối nhau, Tịch Lục càng thêm ngượng ngùng.

Từ Phương ở bên cạnh nói: "Tịch Lục, cậu thật đúng là nổi tiếng đấy!"

Người mẹ kia nói: "Trẻ con nhà chị thích nhất loại chocolate kia, ngày nào cũng xem cái quảng cáo này, quả nhiên người thật nhìn còn đẹp trai hơn trên TV, vóc dáng cũng cao." Vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, nói với Tịch Lục: "Cái đó nếu như có thể, chụp cùng bọn chị tấm hình được chứ?"

Tịch Lục đầu tiên là ngượng ngùng nói: "Ngài quá khen rồi, chỉ là bởi vì quảng cáo lặp lại quá nhiều lần thôi."

Sau đó tự giác đi đến bên cạnh người mẹ kia, vươn tay về phía cô bé kia, ý bảo chụp tấm hình bắt tay với cô bé.

Cô bé vẫn là rất nể tình nhìn Tịch Lục một cái, sau đó tựa hồ là nghĩ đến chocolate yêu thích nhất, liền lấy dũng khí đưa tay cho Tịch Lục.

Từ Phương nhận lấy di động, sau khi chụp hình giúp bọn họ xong, cô bé kia lại đứng ở bên cạnh Tịch Lục, cũng không buông tay, kéo không buông, sau đó lấy loại sô cô la Tịch Lục làm quảng cáo kia từ trong túi ra, so so với mặt Tịch Lục một cái, sau đó ăn ngon lành.

Sau khi lại hàn huyên với người mẹ kia mấy câu, đối phương tựa hồ có chút mỏi mệt, vươn tay muốn lôi kéo đứa nhỏ đi lên ngủ, nhưng là cô bé cứ kéo tay Tịch Lục không buông, cuối cùng nói: "Con chưa muốn ngủ."

Người mẹ kia lúng túng nhìn thoáng qua Tịch Lục, đang muốn nổi giận.

Tịch Lục cảm giác ngón tay nhỏ cầm tay mình đang run rẩy, cậu nói: "Cái đó, nếu không ngại, em giúp chị trông bé một chút nhé."

Vừa nói xong, Tịch Lục lại cảm thấy đối phương có lẽ sẽ không yên lòng, dù sao cũng là người xa lạ.

Nào biết người mẹ kia gật gật đầu, nói: "Chị đi lên nằm một chút, nếu con bé ồn ào, em cứ nói cho chị biết, chị sẽ đưa nó lên."

Bởi vì hiệu ứng ngôi sao của Tịch Lục, tựa hồ đã bị phụ nữ coi là đối tượng có thể yên tâm.

Tới gần giữa trưa, thực sự là làm cho người ta cảm thấy mệt mỏi, Từ Phương nói chuyện với Trần Giới một lát, rồi đi lên ngủ.

Trần Giới không có ý buồn ngủ, cô nghiêng mặt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe.

Mà Tịch Lục ôm đứa nhỏ trong lòng, nhìn sườn mặt Trần Giới.

Mặc dù là đẹp, nhìn cả đời cũng không ngại, nhưng là Tịch Lục lại cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, lúc sắp ngủ, cậu giật mình một cái, lại mở to hai mắt.

Lại chạm vào ánh mắt ngậm cười của Trần Giới, Trần Giới nhẹ giọng nói: "Ngủ, nghỉ ngơi đi." Sau đó thò ngón tay chỉ bé gái đã ngủ trong lòng Tịch Lục, vươn tay nhẹ nhàng để xuống bên môi.

Tịch Lục gật gật đầu, cẩn thận từng li từng tí đặt cô bé vào bên trong giường.

Sau đó đè thấp âm lượng trả lời: "Cậu không ngủ sao?"

Trần Giới lắc lắc đầu.

Mắt Tịch Lục lại bắt đầu đánh nhau, cậu cũng muốn nói thêm mấy câu với Trần Giới, nhưng là hết lần này tới lần khác mình không hăng hái tranh giành, sáng nay dậy quá sớm, bởi vì quá hưng phấn, hơn nữa vừa rồi xách đồ quá nặng, lại bởi vì Trần Mãnh hao phí rất nhiều thể lực dư thừa, cho nên đến lúc này, cơn buồn ngủ liền tuôn ra không ức chế được.

Cậu nói: "Vậy mình ngủ trước một chút, lát nữa sẽ dậy."

Cậu nằm ở trên giường, sợ động tác của mình quá lớn đánh thức bé gái, cuối cùng ngủ ở chỗ bên cạnh, sau đó nhắm mắt lại, chính cậu cũng không biết, chỉ là qua mấy phút, từ bên chỗ cậu đã truyền đến tiếng hít thở có tiết tấu.

Trần Giới nhìn mặt Tịch Lục, trong đôi mắt hạnh mang theo ý cười.

Chỉ là một lát của Tịch Lục, là ngủ thẳng tới lúc còn kém nửa giờ là xuống xe.

Cậu bị tiếng cô bé bên cạnh tỉnh lại đánh thức, sau đó ánh mắt mơ mơ màng màng, chớp chớp, lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, chợt ngồi từ trên giường dậy, đã giờ này rồi.

Tịch Lục vội vàng nhìn về phía Trần Giới.

Trần Giới dùng tay chống mặt, khuôn mặt sạch sẽ xinh đẹp đối diện với Tịch Lục, cô cười cười, nói: "Ngủ được thật tốt."

Tác giả có lời muốn nói: cứ như vậy, chuyến đi hai người của mi không còn rồi… Không còn rồi… Tìm chết đi, cho mi ngủ.

92. Chương 92

Đầu Tịch Lục lập tức đơ luôn, ngây ngốc nhìn Trần Giới đối diện, theo phản xạ có điều kiện đưa tay ra sờ sờ cằm mình, không có sờ thấy vết nước, còn may không có chảy nước miếng, cậu biết tư thế ngủ bình thường của cậu chẳng ra sao, chỉ là không hề nghĩ tới sẽ có một ngày bị Trần Giới nhìn thấy như thế, sớm biết sẽ có một ngày này… Cậu nên tu luyện một chút dung nhan khi ngủ bình thường, ngủ như thế nào mới có thể ngủ ra cảm giác đẹp trai.

Cậu sờ cằm xong, thấp thỏm nhìn Trần Giới một cái, sau đó hỏi: "Trần Giới… lúc mình ngủ… Có quá ồn ào hay không?" Thật ra cậu muốn nói là, cậu có nói mớ, nghiến răng, ngáy…hay không

Mẹ kiếp, cậu chưa từng ở ký túc xá cho nên cũng không rõ ràng lúc mình ngủ lắm, rốt cuộc có những thói quen đó hay không?

Lỡ như có, vừa vặn bị Trần Giới nghe thấy nhìn thấy …

Tịch Lục một tay đỡ trán mình, giương mắt, cũng không dám nhìn Trần Giới.

Trần Giới giương môi lên, cười nói: "Không có, rất an tĩnh."

Tịch Lục nghe vậy, thở ra một hơi thật sâu, tay cũng thả xuống, thật tốt quá, bảo vệ hình tượng của mình, tuy rằng… hình tượng của cậu ở trong lòng Trần Giới có lẽ cũng không được tốt lắm…

Cô bé được mẹ bé gọi lên giường trên.

Tiếng đồng hồ báo thức Từ Phương đặt vang lên, cô dụi dụi mắt, từ giường trên ló đầu mình ra, hỏi: "Có phải sắp đến ga rồi hay không?"

Trần Giới gật gật đầu với cô ấy.

Từ Phương buộc lại tóc một chút, từ phía trên đi xuống.

"Nói đi, sau khi mình ngủ, hai người các cậu cũng đều không ngủ à." Từ Phương lại dụi dụi mắt, nhìn Trần Giới còn có Tịch Lục hỏi.

Tịch Lục trả lời: "Mình vừa mới tỉnh ngủ."

"Tôi không muốn ngủ." Trần Giới cầm chai nước bên cạnh lên, đưa vào miệng.

Từ Phương ngáp một cái, nói: "Trần Giới tinh lực cậu thật là tốt, tối hôm qua mình xếp đi xếp lại hành lý rất lâu, mình nằm ở trên giường vừa nghĩ đến ngày mai sẽ đi đại học X, là không ngủ được…"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Tôi cũng vậy."

Tịch Lục xen vào nói: "Ngày hôm qua mình cũng là hai giờ gần ba giờ mới ngủ."

Từ Phương nói: "Trùng hợp như vậy à, thì ra mọi người đều vậy."

Ba người hàn huyên một lát, xe lửa đã đến ga, Tịch Lục lại xung phong nhận việc xách hành lý cho các cô, có lẽ là bởi vì nguyên nhân ngủ một giấc nghỉ ngơi một hồi, cậu xách những thứ đó trái lại không có lao lực như lúc trước.

Nhìn đồng hồ, bây giờ là khoảng tám giờ tối.

Ra khỏi nhà ga, ba người đã đi tới thành phố hoàn toàn xa lạ, Tịch Lục nhìn hai cô gái bên cạnh, ưỡn ngực lên, cảm thấy lúc này chính là thời khắc thể hiện khí phách đàn ông của mình, cậu nói: "Tìm một chỗ ăn cơm trước đi."

Bên ngoài nhà ga có rất nhiều xe taxi.

Tịch Lục xách đồ, kéo vali hành lý, đội mũ, kính râm cũng thay đổi thành kính gọng đen mắt không số, tuy rằng giả vờ, nhưng là vẫn có thể đưa đến tác dụng nhất định.

Lúc cậu đang muốn chặn xe taxi, đột nhiên từ bên cạnh xông ra một người phụ nữ trang điểm lòe loẹt, mặc váy ngắn, bên trên là áo hai dây chất liệu vảy cá màu đen, tóc xoăn lọn to màu vàng, đeo một đôi dép lê màu vàng, trên người một mùi hương cực kỳ quái dị, xộc thẳng vào mũi, mặt cũng khó coi, trang điểm rất đậm, thậm chí cũng không thấy rõ lắm rốt cuộc cô ta trông như thế nào.

Cô ta cười nói với Tịch Lục: "Anh bạn, đã trễ thế này, một mình à?"

Tịch Lục sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng người phụ nữ này là thế quái nào, đã nhìn thấy người phụ nữ kia tiếp tục sáp đến gần, nói với cậu: "Có đi hay không? Năm trăm sáu một đêm, hàng tốt kinh nghiệm đủ, cung cấp bao."

Tịch Lục a một tiếng, đầu cũng không suy nghĩ nhiều, nói: "Bao gì?"

Người phụ nữ kia cười khanh khách lên, nói: "Đáng ghét, cậu anh bạn này thoạt nhìn rất trẻ tuổi, sao hư hỏng như thế chứ… Đừng nói với tôi cậu ngay cả bao • ngừa • thai cũng không biết?"

Đầu Tịch Lục lập tức đơ ra, một dòng khí nóng bốc thẳng lên mặt.

Lùi lại một bước lớn, sau đó xua xua tay, nói: "Không không không không…"

Người phụ nữ thấy bộ dạng trúc trắc này của Tịch Lục, càng thêm vui mừng, suy nghĩ anh bạn tuấn tú này không chừng vẫn là 'xử', bèn đi lên phía trước sáp lại gần mừng rỡ nói: "Nhìn cậu đẹp trai như vậy, tôi lấy rẻ một chút, năm trăm một đêm, thế nào? Tuyệt đối làm cho cậu vừa lòng, lần sau còn quay lại."

Đã có mấy người đàn ông nhìn tới đây,trong ánh mắt có trêu chọc, cũng có lý giải.

Tịch Lục đang muốn nói chuyện, Trần Giới từ bên cạnh đi tới, khoác lên cánh tay Tịch Lục, sau đó nhìn người phụ nữ kia, đôi mắt buốt giá ở trong bóng đêm thoạt nhìn mang theo chút ý lạnh, cô nói: "Không còn sớm, mau tìm chỗ ăn cơm đi."

Người phụ nữ sửng sốt, nhìn nhìn Tịch Lục lại liếc nhìn Trần Giới, sau đó trợn mắt một cái, hùng hùng hổ hổ rời đi.

Tịch Lục đỏ mặt, ngượng ngùng nhìn Trần Giới, lại cúi đầu nhìn cánh tay cô đang kéo tay mình, máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào.

Trần Giới rút tay rời đi rất tự nhiên, Tịch Lục một mặt tiếc hận.

Cậu nuốt một ngụm nước bọt, nói với Trần Giới: "Cám ơn cậu… mình không biết cô ta là…" Phía sau câu nói đó, cậu không có nói ra khỏi miệng.

Tịch Lục cũng đã ngồi tàu hỏa mấy lần, trước đó cũng đã từng thấy bên ngoài nhà ga xuất hiện một ít phụ nữ gạ gẫm người qua lại, vốn cậu vẫn cho rằng kéo khách cho khách sạn mình, không nghĩ tới hôm nay đụng phải, vậy mà là…

Cậu vươn tay hận không thể đánh hai bàn tay của mình, nếu sớm biết, nên tránh thật xa.

Trần Giới cười cười, nói: "Nhà ga nhiều loại người."

Tịch Lục gật gật đầu, sau đó cản một chiếc xe lại, nói địa chỉ, trước đó cậu có đặt khách sạn nhanh[1], hai phòng, đều là phòng tiêu chuẩn, hiện tại có thêm Từ Phương, Trần Giới có thể ở cùng cô ấy.

[1]Khách sạn nhanh: Quick hotel, một loại khách sạn trái ngược với khách sạn phục vụ toàn diện truyền thống. Đặc điểm lớn nhất là giá phòng rẻ, phục vụ theo hình thức B&B (ngủ + ăn sáng).

Trước đó cậu đã bỏ công sức, tìm một chút quán cơm bên cạnh khách sạn, cậu sờ sờ ví tiền nhỏ phồng lên của mình, nghĩ thầm, nhiều tiền như vậy, có lẽ đủ để mình làm ra vẻ thổ hào cho Trần Giới xem.

Đến trong quán ăn, Từ Phương và Trần Giới lại đều chỉ yêu cầu một ít món ăn gia đình, lúc Tịch Lục bảo các cô gọi thêm, các cô nói đã đủ ăn rồi, Tịch Lục nhìn ví tiền phồng phồng của mình, có một loại bi ai có tiền mà không có chỗ tiêu.

Cũng may đồ ăn hương vị tốt, lúc trả tiền ngay cả một trăm cũng không đến.

Từ Phương ở bên cạnh ngượng ngùng nói: "Lần đầu tiên gặp mặt đã để cậu mời khách, thật ngại quá."

Tịch Lục lắc lắc đầu nói: "Không sao, cái này cũng không đắt, đừng để ý, huống hồ, bạn của Trần Giới chính là bạn của mình." Xem lời nói này, sau khi Tịch Lục nói xong, lại cảm thấy mặt mình quá lớn rồi.

Vụng trộm nhìn nhìn Trần Giới, cô vẫn như trước, cũng không có vẻ tức giận.

Tịch Lục lúc này mới yên tâm.

Dù sao đã ở trên xe lửa mấy giờ rồi, ba người đi khách sạn, rồi nghỉ ngơi luôn.

Phòng bên cạnh phòng Tịch Lục chính là phòng của Trần Giới và Từ Phương, cậu nằm ở trên giường, nghĩ, bây giờ khoảng cách giữa mình và Trần Giới cũng chỉ là cách một bức tường.

Nghĩ đến đây, Tịch Lục lại hưng phấn không giải thích được.

Sau khi phấn khích xong, rất nhanh đã buồn ngủ nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, đồng hồ báo thức vang lên, Tịch Lục thức dậy mà vẫn còn buồn ngủ, sau khi rửa mặt xong, bụng hơi đói, bèn muốn đi ăn cái gì đó, thuận tiện đi tìm Trần Giới.

Lúc vặn khóa cửa đang muốn đóng lại, nghe thấy tiếng cửa phòng bên cạnh chuyển động.

Cậu nghiêng mặt qua, lại nhìn thấy Trần Giới đang nhẹ tay khép cửa lại.

Mắt Tịch Lục sáng lên, sau đó nói với Trần Giới: "Trần Giới."

Trần Giới quay đầu, cười cười, sau đó đi tới.

Tịch Lục hỏi: "Bạn học kia của cậu đâu?"

Trần Giới bất đắc dĩ cười nói: "Cậu ấy nói cậu ấy còn muốn ngủ một lát, lát nữa sẽ dậy."

Tịch Lục gật gật đầu, đi cùng Trần Giới, trong lòng vui mừng không thôi, không nghĩ tới may mắn như vậy, đây chính là thế giới hai người đã lâu không gặp đấy.

Từ sau khi đi cùng Trần Giới ở thành phố D lần trước, đây là lần đầu tiên.

Lúc Tịch Lục ăn sáng, thiếu chút nữa cười đến phụt sữa đậu nành ra ngoài, cơ mà cuối cùng cậu vẫn là nhịn được, bởi vì ngồi ở đối diện chính là Trần Giới.

Có thể bình thản ăn một bữa ăn sáng với Trần Giới như vậy, Tịch Lục cảm thấy mình vẫn là quá hạnh phúc rồi.

Trên tay không cẩn thận nhỏ lên vài giọt sữa đậu nành, Tịch Lục giũ giũ, lại thấy Trần Giới cầm khăn giấy, vươn tay lau nhẹ nhàng mu bàn tay của cậu, cô rủ mắt, mái tóc dài màu đen trượt vào ngực, đen cực hạn và trắng hoàn mỹ, nốt ruồi nhỏ màu nâu tròn trịa kia xuất hiện ở trong cõi mộng của mình vô số lần.

Trong mộng của Tịch Lục, tay cậu luôn phủ lên nốt ruồi nhỏ kia.

Quỷ thần xui khiến cậu muốn nắm tay Trần Giới, mở môi ra, nói với Trần Giới: "Trần Giới… mình…"

"Hai người các cậu ở chỗ này à?" Từ Phương đi tới từ bên cạnh, trên mặt còn mang theo vẻ uể oải vừa mới tỉnh ngủ, cô tự nhiên ngồi ở bên cạnh Trần Giới.

Tịch Lục cuối cùng không nói ra câu nói kia.

…

Tác giả có lời muốn nói: =-= đã nói cảnh tình cảm bắt đầu từ từ tăng lên nha, cảm giác của Tịch Lục đối với Trần Giới chỉ có thể tăng chứ không thể giảm ~

93. Chương 93

Sau khi ăn sáng xong, ý của Tịch Lục là ba người đi ra ngoài vòng một vòng quanh thành phố X, làm quen một chút.

Từ Phương bèn nói: "Đã như vậy mà nói, vậy tớ và Trần Giới đi đại học X nhìn một chút trước, Tịch Lục cậu muốn đi cùng không?"

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng gật đầu, nói: "Muốn đi."

Trần Giới cúi đầu, trên tay cầm chai nước khoáng, một tay khác bị Từ Phương kéo, hai người đi ở phía trước, nữ sinh mà cùng một chỗ thì có chủ đề nói không hết, Tịch Lục đi ở phía sau, ai oán nhìn Từ Phương một cái, nghĩ thầm, vị trí kia vốn là của mình, nhưng là một người đàn ông trưởng thành, cũng không thể vì loại chuyện nhỏ nhặt này mà ghen đi?

Hơn nữa còn là ăn dấm chua của một nữ sinh.

Tịch Lục đẩy đẩy kính râm trên mũi, thở dài một hơi.

Từ Phương quay đầu nhìn thoáng qua Tịch Lục, sau đó len lén nở nụ cười, Tịch Lục này trái lại thú vị, tâm tình tốt xấu toàn bộ treo ở trên mặt, vừa rồi quay đầu lại một cái đã nhìn thấy ánh mắt ai oán ưu sầu của cậu ta, không cần nghĩ là biết ngay là bởi vì cái bóng đèn lớn là mình đây, chẳng qua cô cũng không phải cố ý muốn hành hạ Tịch Lục, cô suy nghĩ một chút, vẫn nên tìm cơ hội thích hợp, để cho hai người ở riêng một chút đi.

Hôm nay thời tiết thành phố X hơi se lạnh, Tịch Lục mặc một chiếc áo khoác mỏng màu đen ghép rằn ri, bên trong là áo cộc màu trắng kiểu dáng đơn giản, bên dưới mặc quần bò sẫm màu, đi một đôi giầy thể thao màu đen, mang kính râm màu đen, mũ lưỡi trai cùng hệ màu cũng đội ở trên đầu, thân cao gầy, cộng thêm dáng người không tệ, tuy nhìn không rõ mặt, nhưng đại khái đều có thể nhìn ra cậu trông không tồi, đi trên đường, làm cho không ít người đều theo dõi cậu.

Tịch Lục bởi vì coi như là đã tu luyện ở thành phố D, hiện tại cho dù là bị rất nhiều người nhìn chăm chú, cũng có thể nhàn nhã bước đi.

Từ Phương nghiêng mặt qua nói với Trần Giới bên cạnh: "Trần Giới, cậu xem, người xung quanh đều đang nhìn cậu và Tịch Lục đó."

Trần Giới ngẩng đầu, tầm mắt nhẹ nhàng xẹt qua những người kia, sau đó trả lời: "Có sao?"

Trần Giới da trắng, ngũ quan sạch sẽ xinh đẹp, tứ chi thon dài, cao gầy, tuy nói khí chất cho người ta cảm giác lạnh lùng xinh đẹp, cao ngạo, đáng tiếc vẫn hấp dẫn ánh mắt người như thường, cô mặc áo cộc màu xanh nhạt và quần chân bó sát người, trang phục đơn giản thông thường phối ở trên người cô lại có vẻ tự nhiên hào phóng, vô cùng thích hợp.

Từ Phương gật mạnh đầu, nói: "Dĩ nhiên, Trần Giới cậu nếu đứng chung một chỗ với Tịch Lục, hoàn toàn sẽ không thua kém cậu ấy."

Trần Giới cười cười, nói: "Cậu so sánh tôi với Tịch Lục cái gì?"

Từ Phương lắc lắc đầu, nói: "Mình đây không phải là ý này, diện mạo này của cậu cho dù là đi điện ảnh X, cũng có thể miểu sát một đống người nha, aiz, hâm mộ quá đi mất."

Trần Giới bất đắc dĩ cười lên.

Tịch Lục nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng qua của Trần Giới, đưa tay muốn lấy điện thoại di động từ trong túi ra ra, chụp Trần Giới, nhưng là trên đường nhiều người như vậy, cậu vươn một tay ra một tay khác một phát ngăn cản tay kia của mình, tự mình kiềm chế hành động của mình bằng tư thế quỷ dị.

Người xung quanh chẳng hiểu mô tê gì nhìn động tác Tịch Lục làm, nghĩ thầm chẳng lẽ người này đang làm hành động nghệ thuật.

Đi được khoảng chừng mười phút, dựa theo chỉ thị của bản đồ trên di động cộng với người đi đường chỉ dẫn, thuận lợi tìm được đại học X, Tịch Lục ngẩng đầu nhìn cổng, nghĩ thầm, thật không hổ là đại học nổi tiếng, ngay cả cổng cũng khí phách như vậy.

Có học sinh đi vào từ cổng chính cũng có học sinh từ cổng chính đi ra.

Tịch Lục thật ra vẫn có chút bi thương, nếu như mình cố gắng hơn một chút, còn có thể cùng lên đại học với Trần Giới, mỗi ngày mình còn có thể nằm ở dưới ký túc xá nữ sinh nhìn chằm chằm vào ký túc xá của Trần Giới, mình còn có thể học cùng một tiết với Trần Giới, cậu còn có thể đi theo sau Trần Giới cùng đi căn tin ăn cơm…

Ngừng!

Tịch Lục dồn sức mà lắc lắc đầu, cám ơn trời đất, cậu không có cùng một trường với Trần Giới, bằng không cậu khẳng định không nhịn được làm ra những chuyện trên kia.

Đi theo phía sau Trần Giới các cô, Tịch Lục trái nhìn sang phải nhìn sang, làm quen một chút địa hình trước, về sau đến tìm Trần Giới dễ dàng hơn.

Tịch Lục gõ bàn tính như vậy, thậm chí còn cẩn thận hơn cả hai người Trần Giới bọn họ.

Chỉ là Tịch Lục bởi vì quá mức cẩn thận, sau khi cậu chợt dán mắt vào thư viện hơn một phút đồng hồ, lúc cậu quay đầu lại tìm Trần Giới bọn họ, hai người đã biến mất rồi.

Tịch Lục sửng sốt, nhìn nhìn xung quanh, tìm một vòng lớn, vẫn không tìm được hai người bọn họ.

Cậu lấy điện thoại ra, muốn gọi điện thoại cho Trần Giới, hỏi cô hiện tại ở đâu, nhưng là lúc đang bấm điện thoại, cậu lại ấn xuống nút khóa máy.

Cậu cảm thấy mình có phải có chút làm cho người phiền rồi hay không?

Cậu ngồi ở trên băng ghế bên cạnh thư viện, yên lặng nhìn di động, sau đó quyết định trước hết vẫn nên không gọi điện thoại, vì không để cho hình tượng đáng ghét tinh của mình thâm căn cố đế ở trước mặt Trần Giới, mình vẫn là tạm thời nhịn một chút đi.

Cậu cúi đầu, nhàm chán chơi trò chơi trên di động.

Cảm giác được cái ghế đột nhiên trầm xuống, bên cạnh hẳn là có người ngồi, Tịch Lục không có quay đầu nhìn.

"Cậu là tân sinh sao?" Bên cạnh một giọng nữ hơi khàn khàn vang lên.

Tịch Lục hơi nghiêng mặt, nhìn thấy một nữ sinh trang phục thời thượng ngồi ở bên cạnh mình, đứng bên cạnh nữ sinh là một nữ sinh mặc váy dài đi theo con đường 'khí chất', dáng cao, đáng tiếc ngũ quan lại khá phổ thông, thoạt nhìn không có cảm giác kinh diễm.

Tịch Lục lắc lắc đầu, xem như trả lời, tiếp tục quăng ánh mắt vào trên di động.

"A, thế chẳng lẽ cậu cũng là đại học năm thứ hai như bọn mình sao? Hay là học trưởng gì đó?" Nữ sinh bên cạnh tiếp tục không nản lòng hỏi.

Tịch Lục chơi thua, cậu ấn nút thoát, sau đó lộ ra biểu cảm cao ngạo lạnh lùng mà mình vẫn luôn đối ngoại, nói: "Tôi không phải học sinh nơi này."

"Ồ, vậy cậu ở trường học nào?"

Tịch Lục nhíu mày, nhìn nữ sinh kia một cái, trả lời: "Không muốn nói cho cô."

"… Như vậy à…" Nữ sinh kia sửng sốt, nữ sinh dáng cao vẫn đứng bên cạnh trái lại tức giận, nói: "Tôi nói cho cậu biết, kiêu cái gì mà kiêu, Kỳ Kỳ nói chuyện với cậu, cậu còn thái độ này, cậu có bệnh à?"

Tịch Lục đứng dậy, thật sự là không muốn để ý hai nữ sinh này.

"Này, đừng đi, cậu bắt nạt Kỳ Kỳ mà muốn đi luôn à, ha ha, tôi nhìn cậu như vậy, không biết là từ đâu tới, đội mũ kính râm giữa ban ngày ban mặt, giả vờ giả vịt cái gì." Nữ sinh kia nói bô bô y như súng máy liên thanh, kéo một chút liền bắt đầu không buông.

Tịch Lục đối xử với nữ sinh trừ Trần Giới ra, sự kiên nhẫn và tính khí vĩnh viễn đều sẽ không tốt lắm.

Giống như là hiện tại, cậu quyết định hoàn toàn không thèm nhìn hai nữ sinh kia, cất bước muốn đi.

"Cậu đừng đi mà." Nữ sinh kia vươn tay kéo quần áo Tịch Lục.

Tịch Lục thật là lần đầu tiên gặp phải loại nữ sinh này, cậu nhíu mày, nói: "Buông tay được không? Tôi cũng không biết các cô, vì sao nhất định phải nói chuyện tử tế với bạn cô?"

"Thôi đi… Lý Cách, đừng như vậy… mình không sao…" Nữ sinh kia ở bên cạnh yếu ớt nói, giống như là mình là người bị hại.

Tự mình đi lên chào hỏi, sau đó thái độ của đối phương nếu không như ý mình, liền khóc lóc om sòm giả vờ đáng thương.

Tịch Lục cũng là say rồi.

Nữ sinh kia tiếp tục kéo Tịch Lục, vươn tay còn muốn lấy kính râm còn có mũ của Tịch Lục, sức lực rất lớn, Tịch Lục nén giận, xung quanh còn có người, cậu cũng không thể ra tay với nữ sinh.

Giật quần áo từ trong tay nữ sinh về, lại bị nữ sinh vạch mũ lấy kính râm xuống.

Lúc nữ sinh dáng cao nhìn thấy mặt Tịch Lục, ngẩn người.

Ngược lại là nữ sinh giả vờ yếu ớt đứng ở bên cạnh phát hiện ra cái gì, sau đó chỉ vào Tịch Lục, nói: "Cậu không phải người đó…"

Tịch Lục thật là đau đầu muốn chết, xung quanh có một ít học sinh đã xúm lại đây, lúc nhìn thấy mặt Tịch Lục, có vài người lập tức nhận ra qua đây luôn.

Bởi vì quảng cáo chocolate kia tần suất phát ra rất cao, hơn nữa mấy ngày hôm trước quảng cáo đồ uống cũng đã phát ra rồi, Tịch Lục biết mặt mình xuất hiện ở trên TV vẫn là rất nhiều.

"Cậu là Tịch Lục sao?"

"Tịch Lục là ai thế?"

"Chính là quảng cáo chocolate kia…"

"Rất quen mắt."

…

Nữ sinh dáng cao hiển nhiên cũng không nghĩ tới vậy mà là Tịch Lục.

Tịch Lục cảm thấy tình huống hiện tại, mình vẫn nên mau chóng bứt ra thì tốt hơn, lúc cậu vươn tay muốn nhặt chiếc mũ còn có kính râm vừa rơi xuống đất của mình lên, kính râm và mũ đã rơi vào trên tay của người quen thuộc.

Chống lại con ngươi lạnh lùng hơi mang bạc lương của Trần Giới.

Tịch Lục cũng sắp mừng đến phát khóc rồi.

Tác giả có lời muốn nói: =-= cái gọi là mĩ nhân cứu kẻ đang bị kinh sợ…

94. Chương 94

"Có thể giúp tôi kí tên không?"

"Chụp tấm hình có thể chứ?"

Một số người nhận ra thân phận Tịch Lục đã lấy di động, hướng về phía mặt cậu, bắt đầu chụp.

Trần Giới nhíu mày, lạnh mặt, nói với bọn họ: "Cậu ấy cũng không có đồng ý cho các người chụp ảnh thì phải?"

Cô vừa nói vừa đeo kính râm đang cầm trong tay lên cho Tịch Lục, lại trùm mũ lên đầu cậu, tỏ ra trấn định lại thong dong, lúc cô nhìn Tịch Lục, cảm xúc của Tịch Lục vốn đang nôn nóng dường như là trở thành hư không.

Cô vươn tay nắm tay Tịch Lục, sau đó nhẹ giọng nói ở bên tai cậu: "Tôi nói một hai ba, chúng ta chạy luôn."

Tịch Lục ngẩn người, chỉ nghe thấy tiếng của Trần Giới.

"Một… Hai… Ba…"

Tịch Lục không có suy nghĩ nhiều, lôi kéo Trần Giới xông ra, cậu chạy rất nhanh, Trần Giới theo ở phía sau, cũng không có vất vả lắm, hai người chạy một mạch tới cổng chính.

Nhìn lại, không có người đuổi theo.

Tịch Lục hít sâu một hơi, nói với Trần Giới: "Cám ơn."

Trần Giới nhìn cậu, vươn tay chỉnh chỉnh kính râm trên mặt cậu, trả lời: "Gặp loại tình huống này, chỉ cần nghĩ nhanh chóng rời khỏi là được rồi."

Tịch Lục đặt tay lên mép, cậu nghiêng mặt qua, gật gật đầu.

Trần Giới làm chuyện gì đều là bộ dáng thành thục, Tịch Lục rõ ràng cảm thấy mình đã trưởng thành, đáng tiếc đứng ở trước mặt Trần Giới, mình lại thường xuyên là loại bộ dáng này.

Rõ ràng nên trấn định hơn nữa xử lý tốt loại chuyện này, lại để cho Trần Giới nhìn thấy loại vô năng này của mình.

Tịch Lục cảm thấy mình hết thuốc chữa rồi, thật là hết thuốc chữa rồi.

Cậu cúi đầu, tựa như chó nhà có tang.

"Thật mất mặt." Cậu nói.

"Cậu..." Trần Giới nở nụ cười, mắt mày cô bởi vì cong lên mà thêm vài phần nhu hòa, cô nói: "Tôi lại không cảm thấy, Tịch Lục, bây giờ cậu đã nổi tiếng rồi, cho nên mới có thể có nhiều người biết cậu như vậy."

"Đây là một chuyện tốt."

Tịch Lục vươn tay che lên mặt, che kín khuôn mặt đỏ bừng của mình, nói: "Trần Giới, cậu quá tốt rồi."

Bất kể chuyện gì, đều phụ họa và trợ giúp mình, từ trước đến giờ vẫn chưa từng thay đổi.

Cũng cũng là bởi vì điểm này, đến tận bây giờ sự yêu thích của Tịch Lục dành cho Trần Giới, chỉ tăng không giảm.

Hai người đi trên đường, Tịch Lục lúc này mới nhận ra không thấy Từ Phương, cậu bèn hỏi: "Sao bạn của cậu không ở đây?"

Trần Giới nói: "Từ Phương nói cậu ấy muốn đến chỗ một người bạn trong trường một chuyến trước, cho nên bảo chúng ta đi trước."

"Như vậy à..." Khóe mắt Tịch Lục nhìn xéo về phía Trần Giới, vui vẻ trong lòng, đối với Từ Phương cảm ơn không ngừng, cảm ơn cô ấy rốt cuộc không làm bóng đèn nữa.

Thời gian còn lại đều là thuộc về cậu và Trần Giới rồi.

Tịch Lục lấy điện thoại di động ra, vội vàng điều chỉnh thời gian biểu kế hoạch ở riêng lúc trước mình đã viết.

Thành phố X có một danh lam thắng cảnh là nhà máy kẹo, trên mạng nói là chỗ tình nhân nhất định phải đi, thấy vậy cậu nhộn nhạo một trận, Tịch Lục vốn cho là cậu và Trần Giới hai người đi với nhau, cho nên chuẩn bị đi, chỉ là trên đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, vốn cho là hết cách, chỉ có thể trở thành phế thải, không nghĩ tới bây giờ trái lại lại có công dụng rồi.

Tịch Lục vội vàng đề nghị: "Trần Giới, chúng ta đi nhà máy kẹo kia đi? Nghe nói bên trong rất thú vị."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Được."

Tịch Lục vô cùng sung sướng dùng di động đặt vé, Trần Giới muốn đưa cậu tiền, Tịch Lục nghiêm mặt, nói: "Trần Giới, nếu cậu coi mình là bạn, thì đừng nhắc tới chuyện tiền bạc."

Một người đàn ông như cậu, làm sao có thể để cho nữ sinh bỏ tiền ra chứ!

Thấy dáng vẻ này của Tịch Lục, Trần Giới cũng không kiên trì nữa.

Vừa mới đi vào, đã có nhân viên công tác đi tới, trong tay cầm đủ loại kẹo, đối phương nhìn thấy hai người Trần Giới và Tịch Lục, bèn cố ý chọn lựa ra hai cái kẹo hình trái tim đưa tới.

Những gia trưởng khác mang theo con cái đến, nhân viên công tác lại cho bọn họ những hình dạng khác.

Sau khi Tịch Lục và Trần Giới nói lời cảm ơn, cậu nhìn viên kẹo trong tay lại nhìn nhìn Trần Giới, trong lòng giơ ngón tay cái lên với nhân viên công tác, cảm thấy các cô ấy thật là chuyên nghiệp lại còn đáng yêu.

Sự hiểu lầm mỹ lệ này, cậu mới sẽ không đi chọc thủng.

Ngẩng đầu nhìn thấy cổng chính bằng kẹo chế tác tinh xảo kia, giống như là trong sách đồng thoại miêu tả, Tịch Lục có thể ngửi thấy trong không khí toàn bộ đều là hương vị của đủ loại kẹo.

Ngay cả trên vách tường, cũng là kẹo mút đủ mọi màu sắc, có thể để cho du khách qua lại nhấm nháp, tự mình lấy từ trên vách tường xuống là được, lúc nào cũng sẽ có nhân viên công tác bổ sung lên.

Đi vào, lại nhìn thấy người nhỏ, động vật là nhân vật phim hoạt hình được chế tạo ra từ kẹo, bị rào chắn vây lại, lớn nhất cao chừng hơn hai mét, bên cạnh có nhân viên công tác giới thiệu không ngừng.

Cũng có nhân vật kẹo lớn đại khái cỡ bàn tay được bán ra.

Tịch Lục nhìn Trần Giới bên cạnh, cô nhìn đám kẹo kia, đuôi mắt mang theo chút ý cười, sau đó chỉ vào mấy cái trong đó nói: "Rất đẹp, làm rất dụng tâm."

Cậu nghĩ, cho dù là Trần Giới, cũng sẽ có một mặt tiểu nữ sinh như vậy.

Cậu kích động run run tay, khó được nhìn thấy một mặt như vậy của Trần Giới, thậm chí cậu căn bản cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn mua mấy cái Trần Giới nói đẹp kia.

Nhân viên công tác đứng ở đó mắt sáng lên, vừa muốn đi đóng gói kẹo cho Tịch Lục.

Trần Giới vươn tay, cản động tác của Tịch Lục lại, sau đó ngẩng đầu, không tán thành nói: "Không cần mua cho tôi, tôi chỉ là cảm thấy đẹp, tôi không thích ăn kẹo lắm."

Nhân viên công tác bên cạnh nói: "Cô bé à, đám kẹo này, phần lớn đều không phải là dùng để ăn, là dùng để ngắm, em xem, cái này giống như là vật kỷ niệm, cũng lãng mạn đúng không, cô bé nào chưa từng có giấc mộng công chúa chứ? Em xem rất đẹp mà, mua mấy cái về đi."

Trần Giới kiên trì trả lời: "Tôi không thích ăn kẹo."

Tịch Lục không có cách nào, cuối cùng miễn cưỡng chỉ mua một cái, Trần Giới mới đồng ý.

Trần Giới nói: "Chỉ là đường bình thường, thêm sắc tố sau đó nặn ra, mà đòi hơn trăm đồng tiền, thứ như vậy xem một chút là được rồi."

"Ui cha cha, cô bé này thật không lãng mạn mà." Bên cạnh, một đôi vợ chồng nghe vậy, bên gái cười nói.

Người đàn ông bên cạnh đáp lời nói: "Em biết cái gì chứ, đây là cô bé đang tiết kiệm tiền cho bạn trai đấy."

Mặt Tịch Lục đỏ lên, xấu hổ rồi.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Trần Giới, Trần Giới đã đi ở phía trước rồi.

Cậu vội vàng đuổi theo, sự hiểu lầm mĩ lệ thật là quá tốt đẹp rồi.

Lại đi xem khu vui chơi làm bằng kẹo, bên cạnh có nhân viên công tác đang phát đồ uống, cái cốc chứa đồ uống là dùng kẹo làm ra.

Tịch Lục uống xong đồ uống bên trong, trong tay cầm cái cốc kẹo chế tác tinh xảo nhìn lại, trong suốt lóng lánh giống như là thủy tinh thật.

"Chúc mừng cô ~ cô quá may mắn rồi, trúng giải thưởng hạng nhất!" Nhân viên công tác bên cạnh đột nhiên nói với Trần Giới.

Tịch Lục nhìn thấy cái cốc kẹo trong tay Trần Giới, tựa hồ không giống với cái của mình, trên đáy bên dưới có khắc chữ màu đỏ, viết "Giải thưởng hạng nhất".

Mắt Tịch Lục sáng lên, nói: "Trần Giới, cậu thật lợi hại."

"Có điều, chúng tôi có yêu cầu nhỏ, muốn lấy được phần thưởng, nam sinh nhất định phải ôm nữ sinh ngồi xổm sâu ba cái, rất đơn giản." Nhân viên công tác hiển nhiên là hiểu lầm quan hệ của Trần Giới và Tịch Lục.

Tịch Lục nhìn nhìn Trần Giới bên cạnh, mặt đỏ lên, vội vàng nói: "Hai người chúng tôi không phải là tình nhân."

"Ồ, thì ra không phải sao?" Nhân viên công tác sửng sốt, nhưng mà lại tiếp tục nói: "Không sao, cho dù không phải tình nhân, ngồi xổm sâu ba cái cũng không thành vấn đề chứ?"

Tịch Lục nghiêng mắt nhìn Trần Giới, mắt mày cô trong trẻo lạnh lùng nhìn không ra giờ phút này là tâm tình gì.

Cậu nghĩ, hay là thôi đi.

"Có thể." Trần Giới ngẩng đầu, nói.

Tịch Lục sửng sốt, không thể tin được nhìn Trần Giới, đầu choáng váng.

Trần Giới quay đầu, nhìn cậu, giương môi lên, hỏi: "Bế được tôi lên không?"

Tịch Lục sửng sốt hai giây, sau đó gật mạnh đầu nói: "Đương đương… đương nhiên bế lên được!"

Trần Giới không kiêu không ra vẻ, đi lên nhẹ nhàng ôm lấy cổ Tịch Lục.

Trước mắt Tịch Lục choáng váng, cảm thấy có chút hốt hoảng.

Thân thể cứng ngắc, vươn tay chắn chân Trần Giới ở trên cánh tay, rất nhẹ, một chút cũng không nặng.

Ngồi xổm sâu rất dễ dàng.

Chỉ là hơi thở thuộc về Trần Giới, mai phục ở giữa cổ mình, như có như không, giống như là nhẹ nhàng trêu chọc cậu, làm cho toàn thân cậu giống như là bị điện giật.

Đây quả thực là dày vò.

Cậu cắn răng, ngồi xổm sâu.

Cho đến khi làm xong cái thứ ba muốn đứng lên, Tịch Lục đứng dậy có chút không ổn, lúc lung lay, mặt Trần Giới vẫn là không biết chỗ nào áp lên cổ cậu.

Tịch Lục toàn bộ đều 'phiêu' rồi, ánh mắt bị vây trong trạng thái thả không.

Nhân viên công tác bên cạnh đột nhiên dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Tịch Lục, nói: "Trời ơi! Làm sao ngài chảy máu mũi rồi! Mau, ai có giấy?"

Tịch Lục không nhìn tình huống xung quanh, cảm thấy mình đã đạt đến cảnh giới vô ngã, mặc cho máu mũi theo cằm nhỏ xuống đất.

Tác giả có lời muốn nói: =-= Tịch Lục, tặng cho mi phúc lợi =-=XD ha ha ha

95. Chương 95

Cứ như vậy, chuyển đi hai người của hai người bởi vì Tịch Lục không chịu nổi kích thích chảy máu mũi mà chấm dứt, Trần Giới cùng Tịch Lục đang treo hai mảnh giấy vệ sinh đỏ ngồi ở trên băng ghế ven đường, dưới lòng bàn chân để bản tòa thành kẹo tinh xảo thu nhỏ gói bằng hộp quà khéo léo, cùng với người kẹo nhỏ Tịch Lục mua cho Trần Giới vừa rồi.

Tịch Lục yên lặng cúi đầu, uể oải nói: “Ngại quá, vốn chúng ta còn có thể tiếp tục chơi nữa, đều là mình… đột nhiên chảy máu mũi…”

Trần Giới không nói gì, chỉ là cầm giấy vệ sinh mới, nhổm thân ở trước mặt Tịch Lục, thay mới cho cậu, động tác rất tự nhiên.

Trái lại Tịch Lục đỏ mặt lên, nhìn Trần Giới, trong lồng ngực thịch thịch thịch.

Lúc mái tóc màu đen của Trần Giới tới gần, có thể ngửi thấy một loại mùi thơm chỉ thuộc về cô, không đậm lắm, thanh đạm vừa phải, mang theo mùi xà phòng nhàn nhạt, bên tai Tịch Lục hơi nóng, cứ cảm thấy ngực nghẹn một luồng khí.

“Mùa hè thời tiết nóng, dễ thượng hoả, uống nhiều nước một chút.” Trần Giới đưa chai nước tới.

Tịch Lục ngây ngốc nhận lấy, nước này nếu cậu không có nhớ lầm, đây cũng là Trần Giới vừa mới uống qua, nắp đậy đã vặn mở, chỉ là uống đi một chút phía trên, lại là một luồng khí nóng từ gót chân mình xông thẳng lên đầu mình.

Lực trùng kích quá lớn, cả ngày hôm nay đều quá hạnh phúc rồi.

Tịch Lục chỉ muốn ngửa mặt lên trời rống to một câu, cho dù máu mũi chảy hết, cũng xin thời gian hãy dừng ở hiện tại đi.

Tay cậu run run, xoay mở nắp ra, sau đó nhìn chằm chằm vào miệng chai, một mực nhìn, cả buổi cũng không hạ miệng được, trong lòng vẫn luôn lặp đi lặp lại một từ ——

Hôn môi gián tiếp, hôn môi gián tiếp, hôn môi gián tiếp…

“Không uống sao?” Trần Giới nhỏ giọng hỏi.

Tịch Lục lập tức giống như con gà bảo vệ thức ăn, ôm vào trong ngực, thẳng cổ, sau đó nói: “Mình uống, đương nhiên uống, mình khát vô cùng.”

Trần Giới cong khóe mắt lên, sau đó gật gật đầu, nói: “Vậy uống đi.”

Tịch Lục rõ ràng Trần Giới đại khái không có phức tạp như mình nghĩ, cái gì mà hôn môi gián tiếp, Trần Giới căn bản là không có ý thức được một tầng này.

Cậu đỏ mặt, sau đó đưa môi đến gần miệng chai, trong nháy mắt khi chạm vào, thân thể cậu cứng đờ ——

Đây là xúc cảm như thế nào chứ!

Đây chính là giá trị hạnh phúc chung cực đó.

Advertisement

00:00

… Được rồi, Tịch Lục thừa nhận thật ra không có gì, cùng một vị với nước bình thường, mặc dù là hôn môi gián tiếp, nhưng là vẫn…không có một chút cảm giác thật như người thật.

Sau khi cậu uống xong, quay đầu nhìn về phía Trần Giới.

Ánh mắt rơi vào làn môi xinh xắn của Trần Giới, đường cong khóe môi xinh đẹp, còn có viên môi[1], hoàn toàn không giống làn môi hơi khô của mình, thoạt nhìn trông rất mềm mại.

[1]Viên môi: đường cong của bờ môi trên được gọi là cung môi, ở chính giữa đường hơi thấp cũng hơi nổi lên được gọi là dấu nhân trung. Điểm cao nhất hai bên cung môi được gọi là đỉnh môi. Phần môi ngay giữa môi trên nổi lên hình viên, gọi là viên môi.

Mặt Tịch Lục đột nhiên lại đỏ lên, lúc vừa mới uống nước cũng không có loại cảm giác này, cậu ngước mắt lên lại liếc nhìn môi Trần Giới, thật đẹp, không biết hôn lên là cảm giác gì.

So với miệng chai cưng cứng hẳn là hoàn toàn khác nhỉ.

Cậu vội vàng lắc lắc đầu, cố gắng quẳng ý nghĩ khác thường của mình ra sau ót, cậu phát phát hiện mình càng ngày càng lòng tham không đáy, vốn chỉ là muốn đơn thuần ở bên cạnh Trần Giới là được rồi, nhưng con người là loại vật vĩnh viễn là không biết thỏa mãn.

Càng là đến gần lại càng khát vọng.

Đợi đến khi máu mũi ngừng lại, Tịch Lục ghét bỏ ném hai cái giấy vệ sinh mang theo vết máu vào thùng rác bên cạnh, muốn lập tức nói tạm biệt với vật đáng xấu hổ này.

"Tịch Lục, đi thôi." Trần Giới đứng dậy, cũng không có chú ý tới sự khác thường của Tịch Lục.

"Ừ, được."

Tịch Lục đi theo phía sau cô, cúi đầu nhìn đồ xách ở trên tay mình, có lẽ loại khoảng cách này đối với cậu và Trần Giới mà nói là vừa vặn.

Cậu không cần lo lắng, bởi vì tình cảm cố chấp điên cuồng của mình mà làm cho Trần Giới cảm thấy kinh hoảng.

Tương tự, cũng không cần bởi vì mình phá vỡ hết thảy, mà thừa nhận nỗi thống khổ khi Trần Giới rời xa mình.

Tịch Lục hiểu mình chẳng qua cũng là sợ hãi.

Mình rõ ràng vẫn luôn là một kẻ hèn nhát, cái gọi là vẫn làm bạn cũng chỉ là lưu lại một chút lòng riêng cho mình, có thể lấy danh nghĩa bạn bè ở lại.

"Trần Giới, đi ăn cơm đi." Tịch Lục nhìn đồng hồ, đã đến giờ này rồi.

Trần Giới ngước mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục trả lời: "Được."

Hoàn hảo xung quanh vừa lúc có một nhà hàng món cay Tứ Xuyên, Tịch Lục chọn mấy món xào, rồi đến cơm.

Lúc ăn cơm, hai người đều không nói gì, trái lại mấy cái bàn bên cạnh đều ngồi những đôi tình nhân trẻ, cử chỉ cực kỳ thân mật, lúc nói chuyện cũng không coi ai ra gì.

"Em muốn ăn cái kia, anh bón cho em nha ~ "

"Nào, há mồm."

Nữ sinh há miệng, sau khi ăn vào, cười đến híp mắt lại, trông cực kỳ hạnh phúc.

Tịch Lục giương mắt nhìn bọn họ một cái, hâm mộ ghen tỵ hận, cũng không phải không có tay, huống hồ món ăn kia không phải là ở trước mặt cô ta sao? Đến mức làm như vậy sao?

"Em có biết ngày hôm qua có một đàn em tìm anh xin số điện thoại, sau đó anh cực kỳ cực kỳ nghiêm túc nói cho cô ấy biết, tôi có bạn gái, hơn nữa còn rất xinh đẹp! Tôi không phải cô ấy là không được." Người nói chuyện là một nam sinh đeo kính gọng đen ngồi ở bàn ăn đối diện Tịch Lục, trên mặt mọc đầy mụn cóc màu đỏ.

"Thật á? Anh thật sự nói với người ta như vậy à, thật là, mặc dù là nói thật, nhưng là anh cũng không thể nói lung tung như vậy chứ." Nữ sinh đưa lưng về phía Tịch Lục cười rộ lên, trong giọng nói mang theo giận • dỗi.

Tịch Lục nhìn cô ta tóc dài đến eo và trang phục cũng không tệ lắm, dáng người cũng OK, cho rằng thật sự rất xinh đẹp giống như nam sinh kia nói.

Đâu có biết, chờ hai người cơm nước xong xuôi, sau khi bên nam trả tiền, nữ đi tới tự nhiên kéo cánh tay của đối phương, lúc gương mặt kia hướng về phía Tịch Lục.

Tịch Lục im lặng rồi.

'Bóng lưng sát thủ' hẳn chính là chỉ vào loại này đi.

Ở dưới loại không khí này, Tịch Lục vừa ăn cơm vừa dùng sức nôn mửa ở trong nội tâm, nhưng phần lớn là xuất phát từ tâm lý hâm mộ ghen tỵ, nếu để cho cậu cùng Trần Giới nói những câu đó, cậu khẳng định một chút cũng không cảm thấy ghê tởm.

"Cái này ăn rất ngon." Trong bát của mình đột nhiên thêm một miếng thịt gà ức gà đỏ cay cay, Tịch Lục ngước mắt lên, chạm vào tầm mắt Trần Giới.

Sau đó bản thân cũng vội vàng gắp thịt kho tàu đặt ở trong bát của Trần Giới, cuối cùng, còn cảm thấy không đủ, lại thêm mấy miếng nữa.

Trần Giới nở nụ cười với cậu.

Tịch Lục đỏ hồng mặt, cúi đầu tiếp tục bới cơm ăn.

Thịt gà rõ ràng rất cay ăn ở trong miệng, cũng trở nên có chút ngọt ngào, cho dù là không phải tình nhân, Tịch Lục cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc rồi.

Ra khỏi quán ăn, hai người cũng không đi chỗ khác, đi về khách sạn luôn.

Từ Phương đã trở về khách sạn trước một bước, cô ăn cơm chiều ở phòng ăn bên dưới, nhìn thấy Tịch Lục và Trần Giới cùng trở về, giơ giơ tay lên về phía bọn họ, nói: "Này, ở đây, hai người các cậu về rồi à."

Trần Giới gật gật đầu.

Từ Phương hỏi: "Đã ăn chưa?"

"Đã ăn rồi." Trần Giới trả lời.

Từ Phương chớp chớp mắt, nhìn Tịch Lục một cái, lại nhìn Trần Giới một chút, trong đáy mắt mang theo mập mờ, cô cố ý chế tạo ra thời gian chung đụng đơn độc cho hai người, không biết hai người có tiến triển hay không?

Cô nhìn thấy đồ Tịch Lục xách trên tay, kinh ngạc nói: "Đây là cái gì thế?"

Tịch Lục giải thích: "Mua lúc ở nhà máy kẹo, đây là phần thưởng người ta cho Trần Giới."

Từ Phương cười nói: "Thích như vậy à, xem ra hai người các cậu chơi rất vui vẻ."

Mặt Tịch Lục đỏ lên, bộ dáng kia cho dù là ai cũng biết tâm tư nhỏ của cậu, cậu trả lời: "Ừa, rất vui vẻ."

Từ Phương cười lên ha ha ha, càng nhìn càng cảm thấy Tịch Lục này thật là cái loại ngây thơ khó có được trong đám nam sinh, mình chỉ là trêu chọc mấy câu, tất cả tâm tư nhỏ đều để ở trên mặt.

Cô giương mắt nhìn nhìn Trần Giới, cũng không biết Trần Giới rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Từ Phương và Trần Giới ngồi cùng bàn lâu như vậy, cảm thấy Trần Giới gần như dùng tất cả thời gian ở trên mặt học tập và bơi lội, cũng không có nhìn thấy cô có hứng thú gì với việc khác, nam sinh quan hệ tốt cũng không có mấy người.

Cho dù là có người ngoài sáng trong tối đến thổ lộ, bất kể bộ dáng tốt hay xấu, đến chỗ Trần Giới, đều là không được.

Từ Phương đoán không ra tâm tư của Trần Giới, vẫn luôn cảm thấy Trần Giới trưởng thành hơn bạn cùng trang lứa nhiều, suy nghĩ của cô cũng luôn là làm cho người ta đoán không ra.

Nhưng Từ Phương biết, sự tồn tại của Tịch Lục đối với Trần Giới mà nói là đặc biệt.

Chỉ là phần đặc biệt này, bên trong bao hàm có thành phần yêu đương hay không, cô nghĩ nếu tự Trần Giới không nói, không có ai có thể hiểu đi.

96. Chương 96

Đại học X khai giảng sớm hơn điện ảnh X, Tịch Lục muốn đi tiễn Trần Giới, nhưng là bởi vì sự kiện lần trước kia, Tịch Lục vẫn có chút trống rỗng, Trần Giới chỉ để cho cậu đưa đến cổng chính, rồi bảo cậu đi về.

Tịch Lục muốn đi vào, Trần Giới lắc lắc đầu, trả lời: "Nếu dẫn tới rối loạn nữa, sẽ không dễ giải quyết như lúc trước."

Hiện tại trong trường học sinh viên mới sinh viên cũ đều đã đến, Tịch Lục nếu như bị nhận ra, đúng là một chuyện rất phiền toái.

Tịch Lục gật gật đầu như đưa đám, nhìn bóng lưng Trần Giới và Từ Phương đi xa, giương mắt trông theo.

Từ Phương quay đầu lại nhìn Tịch Lục một cái, sau đó nói với Trần Giới bên cạnh: "Trần Giới, sao mình cảm thấy Tịch Lục giống như là một con chó cỡ lớn đây?"

Trần Giới nghiêng mặt qua, dung mạo trong trẻo lạnh lùng có một loại mỹ cảm không ăn khói lửa nhân gian, cô trả lời: "Có sao?"

Từ Phương gật gật đầu, nói: "Có mà, cậu quay đầu nhìn cậu ấy một cái, cậu ấy sẽ như con cún, giương mắt nhìn hai chúng ta đấy."

Trần Giới quay đầu, tóc đen quấn vào hai bên má.

Tịch Lục nhìn thấy Trần Giới quay đầu lại, con mắt sáng lên, sau đó vươn tay vẫy vẫy tay không ngừng.

"Nhìn đi, chính là bộ dáng này, giống chú chó nhìn thấy chủ nhân, không ngừng vẫy đuôi mừng chủ hay không, ha ha ha ha, càng nhìn càng giống." Từ Phương ở bên cạnh nhẹ giọng nói.

"Ai là chủ nhân?" Trần Giới khẽ rủ mắt, hỏi.

Từ Phương nhìn Trần Giới một cái, hất mặt lên, trả lời: "Chẳng lẽ là mình không được sao?"

Trần Giới không có đáp lại cô.

Từ Phương có chút không chịu nổi rồi, cô hỏi: "Cái đó, Trần Giới, cậu để cho mình hóng một chút, nói thật, rốt cuộc cậu có thích Tịch Lục hay không? Hai người các cậu như vậy, mình thấy sốt ruột quá đi."

Trần Giới ngậm ý cười trong mắt, nhìn Từ Phương hỏi: "Tôi và cậu ấy, cậu gấp làm gì?"

Từ Phương bẹp miệng một cái, nói: "Đương nhiên sốt ruột rồi, mình phiền lòng, cậu cũng không phải không biết mình có tính nôn nóng, cũng thích xen vào việc của người khác sao?"

"Cho nên, rốt cuộc là cậu có thích hay không?"

Trần Giới nhẹ nhàng nhìn Từ Phương một cái, cô nói: "Cậu có thể cho phép một người mình không thích, ở bên cạnh cậu suốt sao?"

Từ Phương ngẩn người, sau đó trả lời: "Đương nhiên không thể … A…" Cô đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Mình không nghe lầm chứ, Trần Giới ý của cậu là thích Tịch Lục?"

Trần Giới nhìn cô, không đáp lại.

"Đừng như vậy, nói mau đi, cậu không nói mình sẽ coi như là thừa nhận."

"Mình đếm ba tiếng, cậu không phủ nhận, mình sẽ thật sự … một… hai… ba… Trời ơi…" Từ Phương ngạc nhiên kêu lên, bây giờ cô hận không thể lập tức xông ra nói cho Tịch Lục biết tin tức tốt này.

"Cho nên nói, các cậu là lưỡng tình tương duyệt sao? Như vậy thật tốt mà, vốn mình thật cho rằng Tịch Lục còn là tương tư đơn phương đó!" Từ Phương ở bên cạnh nói.

Trong mắt Trần Giới hoảng hốt một chút, cuối cùng cô lắc lắc đầu, nói: "Không có đơn giản như vậy."

"Cái gì? Trần Giới cậu có ý gì?" Từ Phương không hiểu hỏi.

Trần Giới cười cười, trả lời: "Giữa tôi và Tịch Lục cũng không phải là như cậu nghĩ."

"Mình không hiểu, không hiểu, thật là phiền phức chết mất, dù sao nếu thích vì sao hai người không ở bên nhau?" Từ Phương không hiểu ý Trần Giới, chỉ là cảm thấy chuyện tình cảm này không phải là đơn giản, hai người yêu nhau là sẽ ở bên nhau sao? Cần gì làm cho phức tạp như vậy?

Trần Giới rủ mắt xuống, nhẹ giọng nói: "Tôi cũng không hiểu."

Từ Phương thở dài một hơi, cảm khái nói: "Trần Giới, rốt cuộc cậu đang suy nghĩ cái gì… Luôn làm cho người ta đoán không ra…"

Di động của Trần Giới rung lên, cô lấy điện thoại di động từ trong túi ra, lúc nhìn thấy tên phía trên, ngẩn người, Từ Phương bên cạnh nghiêng mắt qua nhìn thấy tên trên màn hình ——

Giang Ninh.

Từ Phương cảm thấy có chút quen thuộc.

Cẩn thận ngẫm nghĩ, cô nhớ lại, hồi lớp mười hai, ngoài Tịch Lục thường liên lạc với Trần Giới ra, người tên là Giang Ninh này cũng thường xuyên gọi điện thoại tới.

Từ Phương có một lần lấy di động giúp Trần Giới, không cẩn thận ấn mở màn hình di động, phát hiện tin nhắn đối phương gửi tới.

Lời văn mang theo quan tâm lại có chút mập mờ.

Từ Phương nghĩ, nam sinh này nhất định là có ý với Trần Giới, mỗi một câu, đều phảng phất như muốn bày tỏ tình cảm của mình với Trần Giới.

Bởi vì nguyên nhân vừa mới gặp qua Tịch Lục, Từ Phương ấy thế mà quên mất người như vậy.

Trần Giới ấn nút nghe máy, cô nghe thấy đầu điện thoại bên kia truyền tới một giọng nam mang theo từ tính hơi trầm thấp, đối phương nói với cô: "Trần Giới, chào mừng cậu tới thành phố X."

Giang Ninh ngồi ở ghế sau xe, quay đầu nhìn ngoài xe, tay thon dài cầm điện thoại, chính cậu ta cũng không biết lúc mình gọi điện thoại, vẻ mặt là ôn hòa cỡ nào, ngay cả tài xế cũng có chút kinh ngạc.

Trần Giới ngước mắt lên, nhìn đám mây trên trời, trả lời: "Ừm, cám ơn."

Giang Ninh hỏi thăm: "Đã đến đại học X chưa? Báo danh chưa?"

Trần Giới trả lời: "Đã đến rồi, còn chưa có báo danh."

Giang Ninh cười cười, tiếng cười dễ nghe lại mang theo một loại từ tính nằm vào khoảng giữa đàn ông và thiếu niên, cậu ta nói: "Tôi cũng lập tức đến rồi, đi cùng nhé."

Trần Giới nói: "Ừ, được."

Cúp điện thoại, Từ Phương bên cạnh tò mò hỏi: "Bạn của cậu sao?"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Đợi một tí nữa cậu ấy tới đây, chúng ta chờ ở đây một lát đi."

Xe dừng ở đầu phố, Giang Ninh xuống xe, tài xế lái xe, nói với Giang Ninh: "Cần tôi vận chuyển hành lý giúp không?"

Giang Ninh giương môi lên, cười cười ôn hòa, trả lời: "Không cần làm phiền rồi, một mình tôi không thành vấn đề."

Nữ sinh xung quanh không tự chủ liếc mắt nhìn trộm người đàn ông bước xuống từ trên xe này.

Trang phục của Giang Ninh đơn giản phóng khoáng, nhìn kỹ cũng không có chỗ xuất sắc lắm, nhưng là nếu người biết hàng nhìn thấy, là biết ngay, một thân này của cậu ta giá tiền không rẻ, thân cao một mét bảy mươi tám, quần áo mặc vào trên người cho dù là không hút mắt lắm, nhưng là vóc người kết hợp không tệ kia, cũng là có tư bản hấp dẫn ánh mắt người.

Huống hồ người này có một gương mặt không tệ, tóc đen trầm, một đôi mắt rất đen, trong mắt mang ý cười, mũi thẳng, khóe miệng giương lên, ngũ quan vốn cũng không tệ, tổ hợp cùng một chỗ làm cho người

ta lại có một loại cảm giác như tắm gió xuân, nụ cười đúng mức, làm cho người ta nhìn thấy lần đầu tiên là có thể nảy sinh ra chút hảo cảm ngay, tóc cắt sửa gọn gàng linh hoạt.

Cảm giác đầu tiên lưu lại trong mắt chính là, người này thoạt nhìn cũng thật có vị đạo.

Kéo va li của mình, Giang Ninh đi vào trường học.

"Em là tân sinh sao? Cần đàn chị dẫn em không?" Chẳng phải thế sao, vừa mới đến, đã bị mấy người theo dõi rồi.

Giang Ninh cười cười, trả lời: "Không phiền, tôi đã hẹn trước với bạn gái rồi."

"Như vậy à..." Mấy đàn chị kia nhìn bóng lưng Giang Ninh, có chút tiếc hận.

"Anh đẹp trai đều có bạn gái mà."

"Chúng ta không có hi vọng rồi không có hi vọng rồi."

...

Ánh mắt Giang Ninh luôn đi động ở trong đám người, cậu ta đang tìm bóng dáng của một người, cho dù là đã rất nhiều năm không gặp mặt, cậu ta nghĩ cậu ta cũng vẫn có thể tìm ra cô trong đám người ngay cái nhìn đầu tiên như cũ.

Cậu ta còn nhớ khi còn nhỏ, lúc một đám người ở chung một chỗ, mỗi một lần theo bản năng cậu ta đều là tìm kiếm bóng dáng của cô.

Thói quen như vậy cho dù là đi tới thành phố xa lạ cũng không có thay đổi, ở trong đám người nhìn thấy người tương tự, cậu ta, rốt cuộc khi nào mới có thể nhìn thấy người thật đây?

Mắt cậu ta rơi vào trên người hai cô gái phía trước, một cô gái trong đó quay lưng về phía mình, cô mặc áo cộc màu đen và quần sooc màu sáng, mái tóc dài màu đen bỏ ở sau lưng, tay kéo vali, lộ ra cổ tay trơn bóng, vóc dáng rất cao, dáng người nhỏ gầy.

Ý cười trong mắt cậu ta càng thêm dày đặc, sau đó đi thẳng về phía cô gái đó.

"Đã lâu không gặp, Trần Giới." Cậu ta nói.

Đã có gần năm năm rồi nhỉ.

Dung mạo xinh đẹp của cô, luôn mang theo chút lạnh lùng, gương mặt xinh xắn, da thịt trắng noãn và mái tóc màu đen hình thành đối lập rõ ràng, trên người luôn mang theo một loại hơi thở không thuộc về nhân gian.

Cho dù là xa cách lâu như vậy, Trần Giới đã là vụt sáng rồi.

Trần Giới nhìn cậu ta, giương môi lên, cười nói: "Ừm, cậu sống có tốt không?"

Giang Ninh ngẩn người một chút, cậu ta nhìn thấy cổ tay trắng nõn và bắp đùi thon dài của Trần Giới, hơi ho khan, cho dù như thế, mặt của cậu ta vẫn là mang theo nụ cười ấm áp và tự nhiên như cũ, nói: "Nếu như có cậu mà nói, tôi nghĩ tôi sẽ sống càng tốt hơn."

Trần Giới rủ mắt xuống, nói: "Giang Ninh, đừng nói lời như thế nữa."

Giang Ninh nhún vai, nói: " Được, tôi biết rồi, nhưng là tôi nói là nói thật."

Từ Phương đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào Giang Ninh, trong lòng báo động mãnh liệt, không ổn rồi...

Tịch Lục, xem ra đây chính là kình địch đó.

Tác giả có lời muốn nói: nam phụ có thể hơn Tịch Lục mi =-= tích cực chủ động, ờ, cho nên Tịch Lục mi phải mạnh mẽ lên!

97. Chương 97

Tịch Lục hắt xì một cái, chia tay Trần Giới một mình mình trở lại khách sạn, cách ngày học viện điện ảnh X khai giảng còn có mấy ngày, Tịch Lục sống ở chỗ này cũng không ổn lắm, thứ nhất mỗi ngày thu phí hơi quá đắt, Tịch Lục mặc dù bây giờ vinh dự trở thành một thổ hào nhỏ, nhưng là mất mấy trăm mấy trăm đồng, vẫn là đau lòng, thứ hai chính là học viện điện ảnh X có thể cho phép học sinh tới trước.

Cậu thu thập hành lý xong, đi về phía phương hướng học viện điện ảnh X.

Cảm giác hoàn toàn khác với đi đại học X, có lẽ nguyên nhân không phải trường học của mình, lúc ấy cũng không có cảm giác được cái gọi là cảm giác thuộc về, hiện tại đứng tại học viện điện ảnh X, nhìn học sinh qua lại, có một loại cảm giác bọn họ đều là đàn anh đàn chị của mình.

Cảm giác thuộc về tự nhiên mà sinh.

Tịch Lục kéo vali đi vào, nhìn xem khắp nơi, bố cục của nơi này có khác biệt rõ ràng với đại học X, đại học X nếu như là khí thế khoáng đạt nghiêm túc, như vậy học viện điện ảnh X chính là từ trên công trình kiến trúc và đồ trang trí cũng có thể thấy được, là học viện nghệ thuật, làm cái gọi là sáng tạo nghệ thuật.

Tịch Lục ngước mắt lên nhìn một cái cột thật dài phía trước, trên cột có một tấm biển màu đỏ, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra đây rốt cuộc là cái gì?

Chẳng qua, trong nháy mắt cậu đã hiểu, nghệ thuật, chính là trình độ tầng sâu bạn đoán cũng không đoán ra, cảnh giới chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời.

Tịch Lục cho like suy nghĩ của mình, lấy điện thoại di động ra, muốn chụp tác phẩm nghệ thuật này, để cho nội tại của mình thoạt nhìn sâu sắc hơn một chút.

"Ơ, người kia chụp ảnh biển chỉ đường làm gì thế?" Sinh viên năm thứ hai đi ngang qua nhìn Tịch Lục một cái, sau đó nói với bạn cùng phòng bên cạnh mình.

Bạn cùng phòng nhìn thoáng qua Tịch Lục, nói: "Ai biết được, hiện tại nhiều người làm hành vi nghệ thuật như vậy, học viện nghệ thuật ấy à, không có mấy kẻ tinh thần có bệnh vậy cũng không bình thường."

Đối phương gật gật đầu, dường như hiểu cái gì, lại nhìn biển chỉ đường kia hai cái, nói: "Nói thật, chữ trên biển chỉ đường kia bong lâu như vậy, trường học cũng không định làm mới sao?"

Bạn cùng phòng nói: "Đừng lo nghĩ không đâu, mau đi ra ngoài mua đồ."

…

Sau khi Tịch Lục chụp ảnh tác phẩm nghệ thuật xong, thỏa mãn kéo vali, tiếp tục đi về phía trước, diện tích trường học rất lớn, cũng không ít xe cộ đi trên đường, Tịch Lục dựa theo chỉ dẫn, trước tiên đi tìm chỗ nhà trường mở ra để tiếp đón sinh viên mới.

Có hai ba sinh viên ngồi ở chỗ đó, trò chuyện, đùa giỡn.

Tịch Lục tới hỏi: "Xin chào, em là tân sinh viên khoa biểu diễn, em muốn hỏi một câu, muốn vào ở ký túc xá, em cần làm thủ tục gì?"

Ba người vội vàng ngồi xong, một nam sinh trong đó đứng dậy, nói: "Em là khoa biểu diễn? Anh cũng vậy!"

Tịch Lục gật gật đầu, sau đó nói: "Chào đàn anh."

Bên cạnh, một đàn chị nói: "Nhìn dáng người cao, Cảnh Vũ, cậu còn là đàn anh đấy, trông còn không cao bằng đàn em của cậu đâu!"

Nam sinh được gọi là Cảnh Vũ cũng không giận nói: "Đừng nhìn dáng người tôi nhỏ, cô đọng là tinh hoa."

"Cậu cứ tự đắc đi…" Đàn chị mang kính gọng đen nhìn nhìn Tịch Lục, nhíu mày nói: "Nếu đã đến trường học rồi, thì bỏ kính râm và mũ xuống, đừng làm đặc biệt gì."

Một nữ sinh thấp bé khác nói: "Cậu nói giọng điệu này được đấy, đừng dọa đến người ta, em đừng để ý, cô ấy là tính cách này."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Em vừa rồi quên bỏ xuống." Nói xong, liền lấy mũ và kính râm xuống.

Vuốt vuốt tóc, quả nhiên không đội mũ thoải mái hơn nhiều.

Cảnh Vũ lập tức kêu lên: "Em không phải Tịch Lục kia sao?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Vâng, đúng ạ."

Cảnh Vũ cảm thán nói: "Không nghĩ tới mà, không nghĩ tới, vậy mà có thể nhìn thấy tân sinh viên truyền kỳ trong truyền thuyết! Nhận lời giáo viên tới hỗ trợ, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt."

Tịch Lục không hiểu ý của Cảnh Vũ, bèn hỏi: "Tân sinh viên truyền kỳ?"

Cảnh Vũ cười nói: "Em không biết sao? Em là một sinh viên duy nhất một mình thi nghệ thuật[1] của cả trường, bởi vì điểm thi văn hóa cao, hơn nữa đã có kinh nghiệm biểu diễn, trường học đặc biệt bổ sung, lúc em còn chưa tới, Weibo của trường chúng ta đã truyền khắp chuyện về em rồi."

[1]Thi nghệ thuật: cuộc thi tuyển sinh chuyên nghiệp do các học viện nghệ thuật hoặc khoa nghệ thuật… tiến hành, thường được tổ chức vào cuối kỳ 1 lớp 12, thí sinh hợp cách được chứng nhận chuyên ngành hợp cách, cầm giấy chứng nhận này tham gia thi tốt nghiệp THPT, sau khi có thành tích thi tốt nghiệp THPT, các trường sẽ tiếp tục sàng lọc. Nói một cách nôm na, muốn thi vào các trường nghệ thuật thì phải qua hai vòng, một là năng khiếu, hai là văn hóa. Tịch Lục là bởi vì điểm thi văn hóa cao và đã có kinh nghiệm biểu diễn nên mặc dù không tham gia cuộc thi nghệ thuật cuối kỳ 1 lớp 12 nhưng vẫn được nhà trường lấy thêm chỉ tiêu tổ chức thi nghệ thuật cho một mình cậu.

Tịch Lục ngẩn người, không nghĩ tới mình có thể nổi tiếng như vậy.

"Được rồi, Cảnh Vũ, chớ nói nhảm, cậu nói cậu có xấu hổ hay không, cậu xem đàn em còn nổi tiếng hơn cả cậu."

Cảnh Vũ hất khuôn mặt trẻ con lên, nói: "Không xấu hổ, sao nào, tôi đây là loại bộc phát vào giai đoạn sau, các cậu đợi xem, sau này, tôi nhất định có thể nổi tiếng."

Đàn chị mang kính gọng đen cũng không có bởi vì thân phận của Tịch Lục mà kinh ngạc, dựa theo trình tự bình thường, làm đăng ký cho Tịch Lục trước, sau đó để cho Cảnh Vũ dẫn Tịch Lục đi lĩnh đồ dùng trên giường, lại đi ký túc xá.

Sau khi Cảnh Vũ dẫn Tịch Lục rời đi.

Nữ sinh thấp bé nói với đàn chị đeo kính bên cạnh: "Lần này khoa biểu diễn có thể vượt trội rồi, tạm không nói đến Tịch Lục này, còn có Chân Tần Kris quay quảng cáo với cậu ta, ba người đó đều là còn chưa nhập học, đã có danh tiếng nhất định rồi, tân sinh viên ở cùng một chỗ với bọn họ có thể có áp lực rồi."

Đàn chị đeo kinh đẩy đẩy mắt kính trên sống mũi, sau đó nhẹ nhàng nhìn nhìn nữ sinh thấp bé, nói: "Đó cũng là chuyện của khoa biểu diễn bọn họ, cậu lo nghĩ vớ vẩn làm gì?"

Nữ sinh cười lên, nói: "Ui cha cha, được rồi, tôi biết rồi, tôi chỉ là nói một câu, cũng không có ý gì khác."

…

Tịch Lục kéo hành lý đi theo sau Cảnh Vũ, Cảnh Vũ cực kỳ nhiệt tình, vừa đi vừa giới thiệu tình hình trường học, có lẽ là nguyên nhân tính cách, lúc nói chuyện biên độ động tác rất lớn, ngôn ngữ tay chân và biểu cảm trên mặt cũng hết sức phong phú.

Cậu nhìn xung quanh, trong đầu nhớ kỹ một số chuyện Cảnh Vũ đã nói với mình, nói thí dụ các loại địa điểm như căn tin ở nơi nào, nhà tắm ở nơi nào, siêu thị thư viện, trong lúc vô tình chạm phải tầm mắt với một số người, Tịch Lục đều sẽ yên lặng dời mắt của mình trước, bởi vì đã bỏ kính râm và mũ xuống, tỉ lệ quay đầu của Tịch Lục bạo tăng.

"Cho nè, em lấy một chút, anh cầm giúp em một chút đi." Cảnh Vũ đưa một chồng cốc cho Tịch Lục, sau đó anh ta cầm bộ rằn ri còn có một chút ga giường đệm chăn…

Cảnh Vũ nói: "Khu ký túc xá là ở phía trước, bốn người một phòng ký túc xá, tân sinh viên các em còn tốt ở tại tầng một, thuận tiện hơn, đâu có như bọn anh, vừa lên năm nhất đã đến tầng thứ tư, năm ngoái khi

anh tới, cũng mệt thê thảm, đi tới đi lui, sau khi báo danh xong, ngả luôn lên giường ngủ, cũng chưa kịp trải đệm."

Tịch Lục gật gật đầu, nói với Cảnh Vũ: "Cám ơn đàn anh."

Cảnh Vũ nhếch môi cười nói: "Cảm ơn cái gì mà cảm ơn, đừng gọi đàn anh, quái quái, gọi tên anh đi, Cảnh Vũ."

Tịch Lục gật gật đầu.

Cảnh Vũ dẫn Tịch Lục vào ký túc xá, bác gái quản lý ký túc xá nhìn thấy Cảnh Vũ, lại quen thuộc nói: "Này, Cảnh Vũ, giúp tân sinh viên à, trước hết đến đăng ký một chút."

Cảnh Vũ xin chìa khóa trước, nói với Tịch Lục: "Em chiếu theo dãy số phía trên, đi tìm ký túc xá, anh giúp em đăng ký trước."

Lần đầu tiên Tịch Lục gặp người nhiệt tình như vậy.

Lời cảm ơn hôm nay sợ nói là không dưới mười lần rồi.

Vào ký túc xá, Tịch Lục trực tiếp ngồi ở trên giường thứ nhất, dựa theo Cảnh Vũ nói, sửa sang lại giường chiếu, sau đó sắp xếp một chút đồ.

Cảnh Vũ đi tới, sau đó nhìn nhìn, nói: "Em làm xong cả rồi, vậy không còn việc của anh nữa, anh đi trước ..." Anh ta nói xong, cơ mà đột nhiên dường như là nghĩ tới điều gì, quay đầu, nói với Tịch Lục: "Nào nào, chúng ta tới chụp hai tấm, anh muốn đem ảnh cho bạn học anh xem."

Tịch Lục cũng nghiêm túc, không phải là mấy tấm ảnh sao?

Chụp bao nhiêu tấm cũng được.

Cảnh Vũ bởi vì còn có việc bận, chụp ảnh xong chào Tịch Lục một tiếng, lưu số điện thoại, rồi đi, bảo cậu có chuyện gì có thể hỏi anh ta, khai giảng có cái gì không biết cũng có thể tìm anh ta giúp.

Thật là một người tốt, Tịch Lục yên lặng nghĩ.

Người vừa đi, Tịch Lục thu dọn ký túc xá một chút, rồi nằm lên giường, cầm điện thoại lên hí hoáy.

Tác giả có lời muốn nói: =-= nói, nữ phụ nam phụ đều lập tức đến đủ rồi, đây chính là bắt đầu Tu La tràng đó

98. Chương 98

"Giang Ninh, cháu tới đại học X rồi à." Một người đàn ông trung niên từ đối diện đi tới, nhìn thấy đoàn người Trần Giới, liền chủ động đi tới, chìa tay ý muốn bắt tay với Giang Ninh.

"Chào chú." Giang Ninh lễ phép đáp lại.

"Trần Giới, Giang Ninh đó là ai thế?" Từ Phương thấy Giang Ninh bị người quen trong trường học gọi lại, nhìn bóng lưng Giang Ninh, sau đó hỏi Trần Giới.

Trần Giới nói: "Một người bạn quen từ rất lâu."

Từ Phương không tự chủ thở phào nhẹ nhõm thay cho Tịch Lục, có lẽ là ở thành phố A vẫn luôn nghe lời đồn về Tịch Lục và Trần Giới, tuy rằng hành vi của Tịch Lục là có chút không được bình thường, nhưng không thể phủ nhận một lòng say mê của cậu ta, cô không tự chủ đã nghiêng về phía Tịch Lục, đối với Giang Ninh lần đầu tiên gặp mặt, tuy rằng thoạt nhìn là người rất ôn hòa cử chỉ khéo léo, cả người lộ ra một loại thành thục không phù hợp với tuổi, nhưng Từ Phương cảm thấy người này cùng một loại với Trần Giới, đều nhìn không thấu.

Từ Phương hiểu gật gật đầu, nói: "Vậy chẳng phải là thanh mai trúc mã sao? Mình nhớ Tịch Lục và cậu cũng không phải vậy sao? Vậy ba người các cậu không phải đều quen biết sao?"

Trần Giới như có điều suy nghĩ gật đầu, nói: "Ừm, chúng tôi lớn lên cùng nhau từ nhỏ."

Từ Phương chớp chớp mắt, nhìn Trần Giới, hâm mộ nói: "Trời ơi, Trần Giới cậu quá hạnh phúc đi, bạn nam giới bên cạnh đều chất lượng cao như vậy, đâu có giống mình, bạn cùng chơi hồi nhỏ, đều là dưa vẹo táo nứt."

Trần Giới cười cười, nói: "Muốn tôi kể cho cậu chuyện lúc trước của Tịch Lục còn có Giang Ninh không?"

Từ Phương xua xua tay, nói: "Lịch sử đen tối của Tịch Lục thì thôi, ha ha ha, biết cả rồi, hiện ở trên mạng có người gọi Tịch Lục là nam thần, nói thật, lúc ấy mình nhìn thấy là phun ra luôn, thật sự muốn thêm ở phía sau một chữ, kinh, nam thần kinh."

"Quả nhiên nam thần gì gì đó, vẫn là nhìn từ xa thì tốt hơn, nhìn gần là ảo tưởng tan vỡ."

Trần Giới cong mày mắt lên, một đôi mắt hạnh ngậm ý cười.

Giang Ninh quay đầu, nét mặt tươi cười của Trần Giới liền rơi vào trong mắt hắn, hắn vẫn luôn biết Trần Giới xinh đẹp, từ nhỏ đến lớn đã trổ mã xinh đẹp hơn con gái bình thường, mà vẻ đẹp của cô lại thuộc về loại càng nhìn càng nồng, chỉ cần nhìn vẻ đẹp của cô, thì sẽ không tự chủ muốn tiếp tục hiểu được nhiều hơn.

Đây chính là cô gái hắn ngày nhớ đêm mong.

Từ đầu cấp hai, sau khi Giang Ninh chuyển trường, cho dù là sống ở thành thị phồn hoa hơn thành phố A vạn phần, vẫn cảm thấy thiếu một chút gì đó, cho dù là vẫn luôn liên lạc với Trần Giới, nhưng là hắn cũng có thể cảm giác được, khoảng cách giữa mình và Trần Giới càng ngày càng xa.

Vốn đã định hồi cấp ba, chuyển trường về, nhưng lại bởi vì nguyên nhân trong nhà, cuối cùng lỡ hẹn.

Biết Trần Giới muốn dự thi đại học X, hắn có chút cao hứng, bởi vì đây là thành phố hắn sinh sống, có lẽ Trần Giới là vì hắn mà đến, hắn không chút chùn bước cũng báo trường học này, tuy rằng đối với hắn mà nói, có thể có lựa chọn tốt hơn, nhưng hắn rõ ràng, nếu bỏ lỡ lần này, hắn và Trần Giới có lẽ sẽ từ từ đây thành hai con đường cách xa nhau.

Giang Ninh ở cái nhìn đầu tiên nhìn thấy Trần Giới, là đã hiểu, mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Cho dù là xa cách mấy năm, Giang Ninh có lòng tin có thể kéo gần khoảng cách giữ hai người bọn họ lại lần nữa.

Lúc hắn đi vào, nghe thấy nữ sinh đứng cùng Trần Giới kia lớn tiếng nói chuyện, cô ta nói: "Cậu nói Tịch Lục cứ phát triển như vậy về sau, có thể trở thành ngôi sao lớn hay không?"

Lúc Giang Ninh nghe thấy cái tên đó, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng lại, ý cười trong mắt biến mất, chỉ qua một giây, lại khôi phục nguyên trạng, vẫn là bộ dáng công tử văn nhã, thanh phong như say như cũ.

Trần Giới nói: "Nhất định có thể."

Cô giương môi lên, khóe mắt mang theo vui mừng, ngữ khí nói ra là chắc chắn không nghi ngờ.

...

Tịch Lục trừ đi ăn cơm bên ngoài, thời gian còn lại đều lăn trong ký túc xá, lăn đến khai giảng, hôm đó lúc cậu đang ngủ mơ mơ màng màng, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng đẩy cửa, cậu vùng dậy mở cửa, rồi nhìn thấy một nam sinh kéo vali đứng ở cửa, hai nam nữ trung niên đứng ở bên cạnh, hẳn là bố mẹ cậu ta.

Tịch Lục vội vàng tránh người ra.

Đối phương nhìn Tịch Lục một cái, không nói gì thêm.

Trái lại bố mẹ phía sau cậu ta, nhìn thấy Tịch Lục, nói: "A, giờ đã có người tới rồi, đây là đứa trẻ nhà cô, Hồ Nghị, về sau các cháu chính là bạn cùng phòng rồi."

Tịch Lục cười cười, hơi ngượng ngùng, buổi sáng tỉnh ngủ đầu tóc không xử lý gì cả, cũng không có đánh răng rửa mặt, nói: "Xin chào, cháu tên là Tịch Lục…"

"Hồ Nghị nhà cô lần đầu tiên ở ký túc xá, có cái gì không biết, còn muốn phiền cháu giúp đỡ nhiều hơn." Mẹ của Hồ Nghị nói.

Tịch Lục kiên trì đến cùng gật gật đầu.

Hiển nhiên đôi bố mẹ này cũng không có chú ý tới Tịch Lục là ai, chẳng qua là cảm thấy cậu trai này trông rất dễ gần, cũng có một loại cảm giác nhìn quen mắt.

Nam sinh tên là Hồ Nghị kia đến giường đối diện giường Tịch Lục, bố mẹ liền đi lên hỗ trợ trải chiếu giường ngủ.

Tịch Lục đi ra ngoài đánh răng rửa mặt, nhân tiện gội đầu một cái trở về, nam sinh kia và bố mẹ cậu ta đã không thấy bóng dáng rồi, giường đã trải xong, hành lý cũng để ở bên cạnh.

Tịch Lục ngáp một cái.

Di động lại vang lên, Tịch Lục nhận điện thoại, vừa mới nghe, đã nghe thấy tiếng Chân Tần truyền tới từ bên kia, "Tịch Lục, mau tới đây hỗ trợ, tôi đến trình diện rồi."

Tịch Lục nói: "Ông ở đâu?"

Chân Tần nói: "Cổng trường, chờ ông đó."

Tịch Lục trả lời: "Vậy được, ông chờ, tôi lập tức tới."

Tịch Lục chạy vội qua, bởi vì là ngày báo danh, bên trong trường học người và xe cũng rất nhiều, đi tới cổng, đã nhìn thấy bên ngoài một mảng đông nghịt.

Cậu nhìn xung quanh một đám ở trong đám người, rất nhanh đã tìm được vị trí của Chân Tần.

Không sai, chỗ một đám người vây quanh kia, chỗ ầm ĩ nhất kia, Chân Tần nhất định là ở chỗ này.

Trên mặt Chân Tần mang theo nụ cười sáng lạn, sau đó ký tên, chụp chung với từng người từng người, hoàn toàn cũng không giống như là một tân sinh viên nhập học, trái lại giống như là một ngôi sao lớn đến trường học ngắm cảnh.

Tịch Lục đen mặt, gọi cậu ta: "Chân Tần."

Vừa bắt đầu Chân Tần còn không nghe thấy, Tịch Lục lại gọi một lần nữa, cậu ta mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tịch Lục, ánh mắt sáng lên, nói: "Tới rồi à."

Người bên cạnh cũng chú ý đến Tịch Lục.

"Tịch Lục! Đây không phải là Tịch Lục sao?"

"A, Tịch Lục ở đâu!"

"Kí tên, ký tên cho tôi đi!"

Tịch Lục hận không thể đi lên cho Chân Tần một đấm, đến nơi nào cũng muốn quang cảnh như vậy để làm cái gì, im lặng làm một anh chàng đẹp trai sẽ chết sao?

Cuối cùng vẫn là bảo vệ trường ra mặt, Chân Tần và Tịch Lục mới thuận lợi vào trường học từ trong đám người.

Tịch Lục đen mặt cả giận nói: "Ông đến trường học, làm cái gì mà ngay từ đầu đã làm cho người ta nhìn chằm chằm như vậy?"

Chân Tần chớp chớp mắt, trả lời: "Nào có, lúc tôi vừa mới xuống xe, đã có nữ sinh nhận ra tôi, tôi bèn đồng ý ký tên cho cô ta, chỉ là không nghĩ tới người càng tích càng nhiều mà thôi, chờ tôi phản ứng kịp đã trở thành như vậy rồi."

Tịch Lục trả lời: "Đừng kiếm cớ, có tin hay không, tôi gọi điện thoại cho Trương Giai cáo trạng."

Trong nháy mắt vẻ mặt của Chân Tần trở nên vô cùng đáng thương, nói với Tịch Lục: "Đừng mà, lần sau tôi sẽ khiêm tốn hơn, khiêm tốn một chút, cũng có thể chứ."

Tịch Lục miễn cưỡng gật gật đầu.

Chỉ là, Tịch Lục không có nghĩ tới mình và Chân Tần đi cùng nhau càng thêm hấp dẫn ánh mắt của mọi người, hai cậu trai vốn đã là dáng dấp không tệ, chỉ cần lấy ra một người đã đủ hấp dẫn người rồi, huống chi bây giờ là hai người đi cùng nhau.

Dựa theo chỉ dẫn đến chỗ đăng ký khoa biểu diễn xếp hàng, đứng ở cuối cùng là một nữ sinh ăn mặc sành điệu che ô to, vóc người cao gầy.

Chân Tần đứng ở nơi đó, chọt chọt Tịch Lục, dùng một ánh mắt, nói: "Ông không cảm thấy bóng lưng nữ sinh này rất nhìn quen sao?"

Tịch Lục nhíu nhíu mày, nói: "Một cái bóng lưng, nhìn quen mắt cái nỗi gì."

Chân Tần lắc lắc đầu, nói: "Tôi không phải ý này, tôi cảm thấy hình như là người quen."

Cậu ta vươn tay, vỗ vỗ bả vai người trước mặt.

Lúc nữ sinh kia quay đầu lại, ba người đều là sửng sốt.

…

Kris nghĩ thầm, làm sao ngay cả trường học cũng báo giống nhau.

Chân Tần nghĩ, ba người cùng nhau quay quảng cáo đều tụ tập cùng một chỗ, duyên phận mà.

Tịch Lục nghĩ, cô gái này… tên là gì ấy nhỉ, đột nhiên quên mất tiêu.

…

Tác giả có lời muốn nói: ha ha ha =-=XD xem đi Tịch Lục đối với Trần Giới là si tình cỡ nào, liên đới mỹ nữ khác tên cũng luôn không nhớ được.

99. Chương 99

Chân Tần rất dễ thân nói: "Thì ra là cậu à, thật là quá có duyên phận rồi, thật không nghĩ tới ba chúng ta đều báo cùng trường học, còn là cùng một khoa."

Kris lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, cô có thể cảm giác được tầm mắt xung quanh, bởi vì ba người tập trung ở cùng một chỗ, tầm mắt cũng bởi vậy trở nên càng thêm cực nóng đâm người hơn ban đầu, thời tiết rất nóng, bản thân cô đã rất khó chịu rồi, hiện tại lại còn phải bày ra một bộ dạng ngu ngốc, cùng hai người kia làm bạn tốt chơi đùa, thật là vô cùng hỏng bét.

Cô nói: "Thực có duyên đấy."

Chân Tần nói: "Đừng nói, nếu như có thể phân đến một lớp,vậy chúng ta chính là thực sự có duyên."

Kris vươn tay nhẹ nhàng lướt qua trán, gật gật đầu.

Chân Tần đụng đụng Tịch Lục đang như đi vào cõi thần tiên ở bên cạnh nói: "Này, Tịch Lục, ông đừng chẳng nói năng gì thế."

Tịch Lục nhẹ nhàng quay đầu, tầm mắt thuận tiện chuyển lung tung ở bốn phía, cậu nhìn Kris, sau đó nói: "Chào cậu."

Kris nhíu nhíu mày, sau đó cười cười, cũng trả lời: "Chào cậu."

Tịch Lục tiếp tục quay đầu nhìn khắp nơi.

Từ rất lâu trước đây Kris đã biết Tịch Lục không có hứng thú với mình, tương đối với rất nhiều người – cái loại mang theo ánh mắt ghê tởm không có ý tốt, trái lại cô thích loại thái độ thờ ơ này của Tịch Lục hơn.

"Tôi nói Tịch Lục ông cũng quá đơn giản đi, chỉ một câu 'chào cậu' là được sao? Ông cũng quá có lệ đấy, thật là." Chân Tần đẩy đẩy kính mắt sò to tướng trên sống mũi, nói.

Tịch Lục giương mắt lên, yên lặng nhìn Chân Tần, trả lời: "Vậy ông muốn tôi nói cái gì?"

Chân Tần nói: "Ông là ông, sao tôi biết chứ?"

Tịch Lục nhìn cậu ta một cái, phản bác: "Tôi là tôi, cho nên tôi nói cái gì, tự tôi biết."

Chân Tần bị Tịch Lục chẹn họng rồi, quay đầu tiếp tục nói chuyện với Kris.

Tịch Lục lấy điện thoại di động ra, lật xem, cậu không giống với Kris, thay vì đón ý nói hùa với người khác, Tịch Lục càng muốn tùy tâm sở dục làm thứ mình thích hơn.

Cho nên mình như vậy, mới thường bị Chân Tần nói, không thích hợp với cái vòng này.

Chân Tần bằng thời gian xếp hàng một lát ở đó, đã thành công làm quen với ba đàn chị cộng thêm hai đàn anh, còn có bốn sinh viên cùng cấp, năng lực giao tiếp kia cũng làm cho Tịch Lục say rồi.

Cũng không biết, làm sao cậu ta có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, mở miệng nói chuyện nhiều như thế.

Đứng một lát, Tịch Lục nghĩ tới từ lúc Trần Giới báo danh về sau, cậu cũng không có gọi điện thoại cho Trần Giới, chủ yếu là nghĩ Trần Giới vừa mới báo danh, khẳng định rất nhiều việc phải làm, cho nên tạm thời không có đi quấy rầy, bây giờ đã qua vài ngày, có lẽ hết bận rồi nhỉ.

Cậu bấm số điện thoại của Trần Giới.

Điện thoại vừa mới kết nối, Tịch Lục đã nói: "Trần Giới, là mình."

"Ừm, như thế nào rồi?" Trần Giới đang ở ký túc xá, bạn cùng phòng đến từ các nơi trong cả nước, tuy rằng lúc trước đã bắt chuyện qua rồi, nhưng là phần lớn bây giờ đều không phải quen thuộc lắm, hiện tại lúc này, bạn cùng phòng phần lớn đều nằm ở trên giường, người chơi di động, người ngủ, cũng có người cầm sách tiếng Anh xem.

Tịch Lục sờ sờ gáy, nói: "Không có gì, mình chỉ là muốn hỏi cậu một chút, ở trường học thế nào? Cậu có thích ứng hay không?"

Trần Giới cúi đầu lật xem một chút tạp chí trên tay, nói: "Vẫn được, rất thích ứng, ký túc xá có bốn người, chỗ ở cũng rất rộng rãi."

Tịch Lục thở phào nhẹ nhõm, phảng phất như nếu Trần Giới không ở tốt, mình sẽ đứng ngồi không yên.

Có lẽ là tiếng một hơi kia của Tịch Lục quá lớn, Trần Giới cười lên, cô khẽ khàng nói: "Tịch Lục, cậu đang báo danh sao?"

Tịch Lục trả lời: "Ừm, đúng vậy, rất nhiều người, đã xếp hàng rất lâu rồi."

Trần Giới nói: "Bên ngoài rất nắng nhỉ, uống nhiều nước một chút, đừng bị cảm nắng."

Tịch Lục cười ngây ngô hì hì, nói: "Được được, trước khi mình từ ký túc xá đi ra có uống rất nhiều nước, nếu khát, mình sẽ đi mua nước khoáng."

Trần Giới nghe thấy tiếng cười của Tịch Lục, mày mắt cong lên, sau đó nói: "Các cậu thì sao? Ký túc xá thế nào?"

Tịch Lục nói: "Cũng là phòng bốn người, đều rất tốt, mình là người đầu tiên vào ở, sáng sớm hôm nay một bạn cùng phòng tới, chẳng qua là chưa nói được lời nào, người ta đã đi rồi, còn có hai người chưa thấy tới."

Lần đầu tiên Tịch Lục ở ký túc xá, vẫn có chút chờ mong bạn cùng phòng của mình.

Trần Giới cười nói: "Ở trong trường học có người quen không?"

Tịch Lục trả lời: "Đúng rồi, trước đây ở thành phố D mình có một người bạn, tên là Chân Tần, có lẽ cậu đã từng thấy ở trên TV, lần trước quay quảng cáo chính là quay cùng cậu ta, lần sau có cơ hội giới thiệu cho cậu."

Chân Tần nghe thấy tên của mình, sau đó chợt quay đầu, nhìn thấy Tịch Lục đang gọi điện thoại nói: "Ồ, thế nào rồi, hình như tôi nghe thấy được tên của tôi, là ảo giác của tôi hay là cái gì?"

Tịch Lục không nhịn được đẩy khuôn mặt đang nhô qua đây của Chân Tần ra, nói với đầu điện thoại bên kia: "Trần Giới, cậu nghe thấy được chứ? Cậu ta ở ngay bên cạnh mình."

Trần Giới cười cười, nói: "Tôi biết, rất tốt, ở cùng một trường học có cái gì các cậu cũng tiện chăm sóc cho nhau."

Chân Tần nghe thấy được tên Trần Giới, mắt sáng lên, sau đó hét lên với Tịch Lục: "Tịch Lục, ông đang gọi điện thoại với Trần Giới à, đang giới thiệu tôi sao?"

Tịch Lục nhíu nhíu mày, nghĩ thầm sớm biết như vậy, sẽ không nói Chân Tần với Trần Giới rồi.

Chân Tần vươn tay muốn giật lại điện thoại, Tịch Lục không chú ý một cái, đã bị cậu ta đắc thủ.

Chân Tần cầm điện thoại, nói luôn với loa bên kia: "A lô, chào cậu, mình là bạn của Tịch Lục, mình tên là Chân Tần, cậu là Trần Giới, đúng không?"

Tịch Lục nhíu mày, lại muốn giật lại điện thoại, Chân Tần nhảy lên thật xa, sau đó chỉ chỉ hàng dài phía sau, ý bảo Tịch Lục cũng đừng có đi loạn, bằng không vị trí xếp hàng vừa rồi sẽ mất.

Mặt Tịch Lục đen lên rồi.

Trần Giới nghe thấy âm thanh xa lạ, âm thanh của đối phương rất cởi mở, nghe ra được là một người rất sáng sủa, cô trả lời: "Chào cậu, tôi là Trần Giới."

Chân Tần nháy mắt với Tịch Lục nói: "A, Trần Giới à, mình thật sự là chưa từng thấy nam sinh nào nặng tình hơn Tịch Lục, trong danh bạ trừ cậu và mẹ cậu ta thì không có người phụ nữ khác, vừa nói chuyện với nữ sinh khác là giả vờ cool, gọi điện thoại với cậu, lại cười đến như hoa, Trần Giới, mình thấy cậu vẫn nên sớm thu lấy cậu ta đi… Mình ở bên cạnh nhìn lo lắng mà chẳng làm được gì! Mau…" Nói còn chưa nói hết, Tịch Lục đã phắt cái giật lấy điện thoại trên tay Chân Tần.

Chân Tần nói: "Tôi còn chưa nói xong đâu!"

Tịch Lục vội vàng nói với Trần Giới ở đầu điện thoại bên kia: "Trần Giới, cậu ta không nói với cậu cái gì chứ? Vừa rồi mình không chú ý bị cậu ta lấy đi điện thoại, cậu nghe được cái gì cũng đừng coi là thật, đầu cậu ta có bệnh."

Chân Tần lầm bầm nói: "Đầu ai có bệnh chứ."

Trần Giới cười cười, nói: "Không có việc gì, bạn của cậu rất thú vị."

Tịch Lục liếc mắt nhìn Chân Tần một chút, nói: "Cậu ta chính là đầu có bệnh."

Chân Tần lại lẩm bẩm hai tiếng, nói: "Tôi xếp hàng, ông cứ tiếp tục ỉ ôi đi."

Tịch Lục cũng không nghe được Chân Tần và Trần Giới nói những gì, cho rằng cậu ta chỉ nói một ít chuyện linh tinh về mình, cũng không để ở trong lòng.

Nói chuyện với Trần Giới một lát, sau đó lúc cuối cùng, Trần Giới đột nhiên nói với Tịch Lục, có muốn cùng đi leo núi hay không?

Trong nháy mắt Tịch Lục mừng như điên rồi.

Cơ hồ nghĩ cũng không có suy nghĩ nhiều đã đáp ứng luôn, cả người bay bổng cúp điện thoại, cầm điện thoại ở chỗ đó cười lên ngu ngu, còn may đeo kính râm có thể che một chút.

Bên cạnh, Chân Tần đụng đụng cậu, nói: "Chú ý hình tượng một chút."

Tịch Lục ngẩn người, ngẩng đầu, chạm vào tầm mắt của Kris.

Cậu gật gật đầu với Kris, sau đó dời tầm mắt.

Vừa rồi lúc Tịch Lục nói chuyện điện thoại Kris vẫn luôn chú ý vẻ mặt của cậu, cô rốt cuộc có chút ngạc nhiên, quả thực có chút khó có thể tin được vẻ mặt của một người có thể thay đổi nhanh như vậy, hơn nữa nhiều kiểu như vậy.

Đại khái đầu điện thoại bên kia là nữ sinh tên là Trần Giới kia đi.

Giống như hồi ở thành phố A, tin đồn giữa Tịch Lục và Trần Giới, sợ là đến tận bây giờ Tịch Lục vẫn theo đuổi Trần Giới không buông đi, trên thế giới này vậy mà còn thật sự có người như vậy.

Thật không thể tin được.

Thôi, cũng không có liên quan tới cô.

Kris nghểnh cổ nhìn chằm chằm vào phía trước, cô chỉ cần nghĩ tới, cố gắng hoàn thành mục tiêu của mình là được rồi, cô cũng không có thời gian dư thừa để lãng phí.

Nói chẳng hạn như chơi trò 'bạn tốt' nhàm chán, nói chẳng hạn như yêu đương, cái loại tinh thần lực trừu tượng lãng phí thời gian và tiền bạc này.

Tác giả có lời muốn nói: =-= oa ha ha ha, nói khi nào thì nam phụ và nam chính gặp mặt đây ~ thuận tiện cũng so chiêu, tuy rằng =-= Tịch Lục mềm yếu nhất định sẽ thua

100. Chương 100

Cũng không biết Chân Tần rốt cuộc là mồm quạ đen miệng là cái gì, ba người vậy mà đều học cùng một lớp, Kris nhìn nhìn bàng phân lớp trên tay, bên cạnh, Chân Tần cười lên ha ha ha, sau đó ôm bả vai Tịch Lục, nói: "Xem đi, chúng ta thật có duyên phận, ba người không chỉ cùng một trường học còn là một lớp, Tịch Lục, ông nói chúng ta có thể cùng một ký túc xá hay không, vậy thì thật là quá hoàn mỹ rồi, cuộc sống đại học của tôi."

Tịch Lục đen mặt: "Tuyệt đối sẽ không."

Chân Tần dùng sức vỗ Tịch Lục hai cái, sau đó nói: "Trời ơi, ông xấu hổ cái quái gì, tôi biết ông rất hi vọng, chỉ là không nói ra được mà thôi."

Tịch Lục vô lực nhìn cậu ta một cái, cảm thấy nói chuyện với Chân Tần đúng là lao lực.

Kris đã đi ký túc xá nữ trước bọn họ một bước, Tịch Lục lôi kéo Chân Tần đi lĩnh đồ dùng trên giường linh tinh, dẫn cậu ta đi ký túc xá, bà thím đang ở bên trong sắp xếp ký túc xá.

Chân Tần xếp hàng chờ ở đó, không qua bao lâu, đã đi ra từ trong đám người.

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Sao ông nhanh như vậy?"

Chân Tần nhếch môi cười lên, nói: "Mỹ nam kế đó, cười với bà thím, sau đó nói ngọt vài câu, chìa khóa lấy đến ngay." Cậu ta cúi đầu nhìn nhìn chìa khóa trên tay nói với Tịch Lục: "Phòng ký túc xá một một bảy kia là ở đâu?"

Tịch Lục còn chưa có kịp phản ứng: "Một một bảy à, tầng một… cùng …chỗ … … tôi!?" Cậu giật lấy chìa khóa trên tay Chân Tần, xác nhận không có nhìn lầm.

Chân Tần nghe vậy, cao hứng nói: "Cuộc sống đại học hoàn mỹ của tôi, Tịch Lục có thấy không, ông trời cũng biết ông không muốn tách ra khỏi tôi, cho nên mới có thể có sắp xếp như thế, cao hứng đi, reo hò đi!"

Tịch Lục đen mặt nhìn nhìn Chân Tần, sau đó cầm chìa khóa, xông vào đám người, nói với bà thím: "Cô ơi, có thể đổi ký túc xá không?"

Bà thím ngước mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục, sau đó trả lời cực kỳ cực kỳ dứt khoát: "Không thể."

Tịch Lục: "..."

Tịch Lục quyết định chọn dùng 'mỹ nam kế' giống như Chân Tần, cười cười với bà thím, kéo ra một nụ cười không tự nhiên, nói: "Cô à, thật sự không thể được sao?"

Bà thím cũng lộ ra một nụ cười sáng lạn với Tịch Lục, quả quyết trả lời: "Không thể, sớm chung sống tốt với bạn cùng phòng đi, không có khó khăn gì không qua được."

Tịch Lục yên lặng đi từ trong đám người ra, Chân Tần vươn tay vỗ vỗ bả vai cậu an ủi, sau đó dùng ngữ khí thiếu đòn nói: "Ông vẫn là quá non."

Tịch Lục vô lực nhìn Chân Tần một cái, nhận mệnh nói: "Đi theo tôi, hành lý tự mình cầm."

Chân Tần hét lên ở phía sau: "Nhiều như vậy, sao tôi cầm được chứ, Tịch Lục, ông không thể trả thù tôi như vậy!"

Tịch Lục không thèm để ý tự mình đi về phía trước, lấy sự lợi hại của Chân Tần, khẳng định không qua được một lát là sẽ có các loại đàn anh gì đó hỗ trợ, cho nên không có việc gì của cậu.

Tịch Lục nhìn thấy cửa túc xá không khóa, đại khái lúc này, một người khác cũng đã đến rồi đi.

Tịch Lục đi vào, lại nhìn thấy trên một cái giường khác đang để đồ, một nam sinh đeo kính gọng đen đang một mình sửa sang lại đồ đạc, cậu ta nghe thấy có tiếng động, quay đầu lại, Tịch Lục nhìn thấy mặt cậu ta, không thuộc về loại khuôn mặt dễ nhìn đẹp trai rất đại chúng kia, có chút tương tự với ngôi sao nam – loại hình thoạt nhìn đầy sức sống những năm bảy mươi, tám mươi, cảm giác ngay cái nhìn đầu tiên cậu ta cho Tịch Lục chính là như vậy.

Tựa hồ có chút thẹn thùng, lúc nhìn thấy Tịch Lục, khẽ gật đầu, tương tự với chào hỏi.

Tịch Lục gật gật đầu, cũng đi qua, sau đó nói với cậu ta: "Xin chào, tôi tên là Tịch Lục, là người thành phố A, còn cậu?"

Nam sinh lập tức đứng dậy, sau đó nghiêm túc trả lời: "Tôi tên là Mã Quốc Dương, người thành phố S, rất hân hạnh được biết cậu." Vươn tay, ý muốn bắt tay với Tịch Lục.

Không thể nghĩ tới bạn cùng phòng mới vậy mà là loại người vô cùng nghiêm túc này, Tịch Lục vội vàng vươn tay, bắt tay với cậu ta, sau đó nói: "Người nhà cậu không có tới sao?"

Mã Quốc Dương ngồi xuống, sửa sang lại quần áo trong va li hành lí, sau đó nói: "Không có tới, bọn họ đều rất bận, cho nên tôi chỉ một mình tới đây, lại nói cũng không chuyện quan trọng gì, một mình tôi cũng được."

Tịch Lục nhìn ra trang phục của cậu ta, cũng không phải tốt lắm, quần áo trong va li hành lí phần lớn đều rất mộc mạc, cậu nói: "Tôi tới giúp cậu nhé."

Mã Quốc Dương vội vàng nói: "A, không sao, tự tôi có thể làm."

Tịch Lục nói: "Không có việc gì, đừng khách khí, tôi giúp cậu trải giường chiếu nhé."

Thấy Tịch Lục đã bắt đầu, Mã Quốc Dương nói: "Vậy thật là cám ơn cậu."

Tịch Lục lắc lắc đầu, cho sự thiện lương của mình một like, mình cũng là một thanh niên tốt đó, nhìn thấy người ta một mình thì không đành lòng, mình vẫn là quá có phẩm đức rồi.

Lúc đang trải giường chiếu, cửa ký túc xá lại đột nhiên bị đẩy ra, Tịch Lục quay đầu lại nhìn thấy Chân Tần đang kéo hành lý, đi theo sau một đàn anh hỗ trợ cầm đồ dùng trên giường, cậu ta nhìn thấy Tịch Lục là nói luôn: "Tịch Lục, ông quá không chí cốt rồi, còn may có đàn anh hỗ trợ."

Chân Tần đặt đồ lên giường duy nhất còn trống, lại nói vài câu cảm ơn với đàn anh hỗ trợ, sau khi đàn anh đi, cậu ta nhìn thấy Tịch Lục đang giúp Mã Quốc Dương, ai oán nói: "Tịch Lục, ông không thể như vậy, giúp người ta xong, cũng phải tới giúp tôi nha."

Tịch Lục không đếm xỉa lời Chân Tần, nói với Mã Quốc Dương, nói: "Là như vậy, không thành vấn đề chứ?"

Cậu chỉ chỉ giường ngủ mình đã trải xong và chăn đã sắp xếp xong hỏi.

Mã Quốc Dương vội vàng gật đầu, khom lưng một góc bốn mươi lăm độ, nói với Tịch Lục: "Quá tốt rồi, làm phiền cậu, cám ơn cậu, cám ơn cậu."

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng lôi kéo cậu ta nói: "Không có gì, thật sự, tiện tay mà thôi."

Chân Tần ở bên cạnh lặng lẽ nói: "Ông cũng tới giúp tôi một cái 'tiện tay' đi."

Tịch Lục nhẹ nhàng nhìn cậu ta một cái, sau đó lạnh lùng nói: "Tự mình làm." Nói xong, nằm lại lên giường của mình luôn, mặc cho Chân Tần kêu rên như thế nào, cũng không để ý.

Cuối cùng, Mã Quốc Dương thu xếp xong, nhìn thấy Chân Tần còn đang sắp xếp đồ đạc, bèn chủ động tới hỗ trợ.

Không phải Tịch Lục không giúp Chân Tần, chỉ là Tịch Lục vừa nhìn hai va li hành lý của Chân Tần là nội thương, cậu ta mang theo hai va li hành lý không nói, trong đó một cái chứa đầy các loại áo quần lố lăng, một cái khác chứa đầy đủ loại đồ vô dụng.

Cái gì mà phấn phủ bảo dưỡng da nam sĩ, cái gì mà mặt nạ nam sĩ, cái gì mà tạp chí nam sĩ.

Tịch Lục vừa nhìn thấy là đau đầu, cậu nằm ở trên giường, chẳng được bao lâu thì ngủ mất.

Lúc tỉnh lại, đã là khoảng năm giờ chiều, là bị Chân Tần đánh thức, Chân Tần đã quen thuộc với Mã Quốc Dương, người như cậu ta chính là loại hình vô luận đối phương là ai, cũng có thể nói chuyện hòa hợp.

Chân Tần nói: "Đói bụng rồi, Tịch Lục, cùng đi ăn cơm."

Tịch Lục dụi dụi mắt, ngước mắt lên, nhìn thấy người ở giường đối diện vẫn chưa về, cậu gật gật đầu, rồi dẫn theo Mã Quốc Dương, Chân Tần, ba người bọn họ cùng nhau đi tới căn tin.

"Tịch Lục à, quả nhiên không hổ là học viện điện ảnh X, trái xinh gái đẹp trong trường đúng là nhiều." Chân Tần vừa đi vừa nhìn người qua lại xung quanh, sau đó cảm khái nói với Tịch Lục.

Tịch Lục cũng không chú ý tới những người đó, cậu chỉ quan tâm cơm và thức ăn trong căn tin hôm nay có giống như hôm qua hay không, cậu vẫn là khá thích khoai tây rán và thịt gà quay, thêm chút đậu hũ tê cay.

Mã Quốc Dương ở bên cạnh phụ họa nói: "Ừm, lúc trước khi tôi đến thi nghệ thuật, thật không nghĩ tới mình có thể qua."

Chân Tần nói: "Ha ha, đừng tự coi nhẹ mình như vậy, cậu đã có thể tiến vào, chứng minh cậu nhất định có chỗ hơn người, cậu nhìn tôi nè, lúc tôi tham gia thi nghệ thuật đó, có thầy nói, tôi là có một gương mặt đẹp, nhưng mà lại không có tài nghệ xứng với vẻ đẹp tôi có… Cho nên tôi nên cảm ơn bố mẹ tôi, nếu không phải gen tốt của bọn họ, tôi cũng không vào được, ha ha ha ha ha."

Tịch Lục: "…" Có thể tự tin như thế nói lời không biết xấu hổ như vậy, cũng là da mặt quá dày rồi.

Tầm mắt của học sinh xung quanh cũng thường rơi vào trên người Chân Tần và Tịch Lục, Tịch Lục sờ sờ đầu, mấy ngày trước đó không có Chân Tần, cuộc sống của mình coi như là bình thản, hiện tại Chân Tần vừa đến, lại cảm giác tầm mắt đột ngột tăng nhanh, aiz.

101. Chương 101

Mua cơm xong, Tịch Lục chọn ngay một chỗ coi như là có cảm giác ngồi xuống, Chân Tần không có mua thẻ cơm, trực tiếp dùng luôn của Tịch Lục, cậu ta mua một phần mì thịt bò, lượng rất nhiều, thịt bò cũng không tính là ít, ngửi thấy cũng được.

Mã Quốc Dương và Tịch Lục giống nhau đều mua cơm, chỉ là cậu ta mua một phần cơm, chỉ lấy hai món ăn, một là khoai tây xắt sợi, một món khác chính là dưa chuột trộn.

Chân Tần nếm một miếng, rồi cảm thán nói: "Ăn rất ngon, nói thật, Tịch Lục còn của ông?"

Tịch Lục hài lòng nhìn khoai tây chiên và thịt gà quay để trong đĩa mình, thêm chút đậu hũ tê cay, gật gật đầu, nói: "Ăn rất ngon."

Chân Tần nói: "Vốn lúc trước ở trong thời sự nhìn thấy tin tức mặt trái về căn tin đại học, không nghĩ tới thật ra cũng không tệ lắm, giá tiền tuy rằng không chênh lệch với bên ngoài nhiều lắm, nhưng là hương vị cũng không kém hơn bao nhiêu."

Tịch Lục gật gật đầu, xem như thừa nhận.

Mã Quốc Dương nói: "Ừm, vị không tệ, chỉ là hơi đắt."

Chân Tần dùng một loại ánh mắt hết sức đồng tình nhìn về phía Mã Quốc Dương, cầm đũa lên muốn gắp thịt bò của mình thả vào trong đĩa của Mã Quốc Dương, lại sợ làm tổn thương tới lòng tự trọng của đối phương, cậu ta nói: "A, thịt bò hơi nhiều, tôi cho cậu một ít."

Mã Quốc Dương gật gật đầu, nói lời cảm ơn, cúi đầu yên lặng ăn cơm trong bát mình.

…

Buổi tối hôm đó, gần tới khoảng mười giờ, Hồ Nghị từ bên ngoài trở về, lúc đi vào, cậu ta nhìn thoáng qua trong ký túc xá một cái, sau đó không có nói thêm một câu, rửa mặt xong lên giường luôn.

Chân Tần cùng Mã Quốc Dương đã ngủ, Tịch Lục còn chưa ngủ, cậu nhìn thoáng qua Hồ Nghị, Hồ Nghị ngồi ở trên giường của mình, cầm máy tính 'lách tách' không biết đang gõ cái gì.

Chẳng được bao lâu, cậu cũng ngủ mất.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, Tịch Lục mơ mơ màng màng mở mắt ra, lại nhìn thấy Hồ Nghị đang bê máy tính, nằm ở trên giường còn đang chơi cái gì đó, cũng không biết là đêm qua hoàn toàn không ngủ chơi suốt, hay là sáng sớm hôm nay thức dậy chơi.

Tịch Lục nhìn đồng hồ, hơn mười hai giờ, Chân Tần còn nằm ở trên giường ngủ tít mít, Mã Quốc Dương đã thức dậy cầm một cuốn sách hơi cũ đọc.

Cậu híp mắt rửa mặt đánh răng xong đi ra, ngồi ở trên giường mình cũng không biết bây giờ làm gì, bụng cũng không đói, nhìn thấy Hồ Nghị phía đối diện, bèn hỏi: "Hồ Nghị, cậu đang chơi cái gì thế?"

Hồ Nghị ngước một đôi mắt hơi hẹp dài lên, từ trong màn hình chia cho Tịch Lục một tí ánh mắt, sau khi im lặng vài giây, từ trong miệng mới phun ra một câu, nói: "Võng du."

Tịch Lục không chơi game, liền gật đầu, nói: "Được rồi."

Hồ Nghị nhìn màn ảnh, chân mày đột nhiên nhíu lại, đột nhiên lẩm bà lẩm bẩm: "Đã chết, đã chết, đã chết, là thiếu não sao? Vì sao không đi lên hỗ trợ, đồ ngu, kỹ thuật như shit ý, sớm biết thì không nên dẫn nó, nên dẫn thằng thạo hơn nữa, thật là vướng víu…"

Một người nói lảm nhảm một mình ở đó.

Tịch Lục ngẩn người, nhìn Hồ Nghị.

Hồ Nghị tựa hồ cũng chú ý đến hành vi của mình, đang bị người quan sát, cậu ta ngậm miệng lại, sau đó lại thay vào một bộ dáng lãnh đạm.

Tịch Lục nhìn cái siêu của mình, muốn đi múc nước, bèn gọi Mã Quốc Dương một tiếng.

Mã Quốc Dương cũng xách theo siêu nước của Chân Tần, nói thuận tiện mang cho, Tịch Lục nhìn Hồ Nghị đang chơi game đến mê mẩn, phỏng chừng cậu ta sẽ không đi cùng.

Lúc hai người đang muốn đi, đột nhiên Hồ Nghị bỏ máy tính xuống, sau đó một câu không có nói, cầm siêu nước của mình, đi ở phía trước Tịch Lục và Mã Quốc Dương.

Mã Quốc Dương nhìn Hồ Nghị phía trước, ngẩn người, nói: "Cậu ấy tên là gì?"

Tịch Lục trả lời: "Hồ Nghị."

Tịch Lục muốn gọi cậu ta lại, nhưng lại sợ cậu ta hoàn toàn không muốn đi cùng bọn họ, cậu ngẫm nghĩ một chút, vẫn là thôi.

Chỉ là còn chưa đi được mấy bước, Tịch Lục phát hiện Hồ Nghị đang đi ở phía trước đột nhiên đi về phía một bên khác, Tịch Lục bèn nói với cậu ta: "Phòng nước ở bên phải."

Bước chân của Hồ Nghị dừng một chút, sau đó nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Tôi biết."

Sau đó lại một thân một mình đi ở phía trước.

Tịch Lục sờ sờ đầu có chút không hiểu người này lắm.

Đến phòng nước, sau khi Tịch Lục và Mã Quốc Dương xách nước, cậu cố ý lại liếc nhìn Hồ Nghị một cái, phát hiện cậu ta đang một mình loay hoay máy ra nước, hiển nhiên là lần đầu tiên cái gì cũng cũng không biết.

Tịch Lục nhớ lại mình lúc lần đầu tiên, cũng là cái dạng này, lúc ấy may mà bên cạnh có một đàn chị nhìn thấy cậu dường như không biết, tới đây chỉ bảo một cái, mới biết rõ nước chảy ra như thế nào.

Cậu đi tới, sau đó nói với Hồ Nghị: "Cậu đặt thẻ lên trên sau đó chờ ba giây, sẽ có nước, sau đó chờ nước đầy, lại để ba giây là có thể tắt."

Mặt Hồ Nghị đột nhiên đỏ lên, nhìn kỹ, Hồ Nghị có một gương mặt rất đáng yêu, khác với gương mặt thiên về nữ tính hóa của Chân Tần, cậu ta nói: "Tôi biết."

Sau đó làm theo Tịch Lục nói.

Tịch Lục nhìn cậu ta một cái, rồi đi cùng Mã Quốc Dương.

Trở lại ký túc xá, Chân Tần vẫn là ngủ như con lợn chết, thỉnh thoảng còn có thể có tiếng gáy, Tịch Lục thật là hận không thể chụp dáng ngủ của cậu ta post lên mạng, để cho những cô gái điên cuồng kêu Chân Tần là chàng đẹp trai đẹp trai như hoa nhìn một cái, đây chính là cái gọi là chàng • đẹp • trai • đẹp • trai • như • hoa!

Sau khi Hồ Nghị trở về, đầu tiên là lại lấy máy tính chơi một lúc, trong lúc đó, luôn dùng ánh mắt nhìn lén Tịch Lục, ngay từ đầu Tịch Lục đã chú ý đến, chỉ là không có nói.

Cho đến khi Tịch Lục có chút không chịu nổi, Hồ Nghị đột nhiên đứng lên, sau đó lấy ra một ít hoa quả từ trong balo mang bên mình, yên lặng đi đến bên cạnh Mã Quốc Dương, đưa cho cậu ta.

Mã Quốc Dương được cưng mà sợ nói: "Cám ơn."

Hồ Nghị nhìn thoáng qua Chân Tần đang ngủ như chết, bèn để hoa quả ở trên bàn của Chân Tần, sau đó cậu ta quay đầu nhìn về phía Tịch Lục, cau mày, biểu tình không biết có bao nhiêu không được tự nhiên đi tới, sau đó vươn tay, đẩy hoa quả một cái, đẩy đến trước mặt Tịch Lục, nói: "Cho cậu."

Tịch Lục ngẩn người, nhận lấy, nói: "Cám ơn."

Hồ Nghị nhìn cậu một cái, sau đó nói: "Dù sao tôi cũng không ăn." Rồi ngồi lên giường của mình, lại bắt đầu gõ bàn phím 'lách cách'.

Tịch Lục nhìn đồ trong tay, sau đó yên lặng nghĩ ——

Đây sẽ không phải cái gọi là ngạo kiều[1] chứ?

[1]Ngạo kiều: là một danh từ chỉ nhân vật vì che giấu sự xấu hổ của mình mà làm ra thái độ cứng rắn, cao ngạo trong ngoài không đồng nhất.

Tịch Lục run run, thật là chưa bao giờ nghĩ tới loại thuộc tính này thật sự sẽ xuất hiện ở trong cuộc sống hiện thực, cậu thề không hề đáng yêu một tẹo nào, thật sự.

Cơ mà còn may, sau khi thông qua tiếp xúc mấy ngày, Tịch Lục phát phát hiện bạn cùng phòng của mình trừ Chân Tần ra đều không tệ, Mã Quốc Dương chính là thuộc loại hình về thật thà đàng hoàng, tình huống gia đình không tốt lắm, loại trường học học phí cao này, trong nhà bọn họ ủng hộ cậu ta đến trường, tựa hồ

áp lực cho cậu ta cũng không nhỏ, về phần Hồ Nghị, Tịch Lục tổng kết, chính là một vua ngạo kiều, bình thường không thích nói chuyện lắm, nhưng là trên thực tế cũng là một người không tệ.

Chân Tần ấy à…

Tịch Lục lắc lắc đầu, cũng đã quen biết lâu như vậy rồi, biết cậu ta lười, chỉ là cậu chưa từng nghĩ tới Chân Tần sẽ lười như vậy.

Trừ có công việc cùng với hẹn hò với Trương Giai ra, phần lớn thời gian cậu ta đều là nằm ở trên giường của mình ngủ tít mít, thế thì cũng đành, còn phải phát ra tạp âm đến ô nhiễm người khác.

Tịch Lục thừa nhận, mấy ngày nay bởi vì tiếng ngáy siêu to kia của Chân Tần ầm ĩ làm cho cậu, có chút thần kinh nhạy cảm.

Chỉ có thể nhờ gọi điện thoại cho Trần Giới, để làm dịu một chút áp lực Chân Tần mang đến cho mình.

Được rồi, cậu thừa nhận, cậu chính là nhớ Trần Giới rồi.

Có điều, vẫn là tạm thời nhịn một chút, chờ huấn luyện quân sự xong lại đi tìm cô ấy đi.

Tịch Lục gật gật đầu, kiên định ý nghĩ của mình.

…

Trường học thanh nhàn được vài ngày, tiếp theo chính là huấn luyện quân sự thời hạn nửa tháng kia rồi.

Tịch Lục cao ráo, mặc đồ rằn ri ở trên người, vậy mà để lộ ra một tí cảm giác 'ngầu', cậu soi soi dáng vẻ của mình, có chút vừa lòng.

Quay đầu nhìn về phía Chân Tần, Chân Tần có chút không hài lòng kiểu dáng đồ rằn ri, cậu ta nói: "Trường học vì sao không sửa lại kiểu dáng, xấu quá."

Tịch Lục trả lời: "Là huấn luyện quân sự, không phải là catwalk."

Chân Tần thở dài một hơi, nói: "Vừa nghĩ đến tôi phải mặc quần áo giống các ông, đứng chung một chỗ, tôi lại cảm thấy khó chịu quá, chẳng hề có chút cá tính nào."

Tịch Lục lặng lẽ trả lời: "Muốn có đặc sắc mà nói, ông có thể không mặc gì cả, nhất định có thể hấp dẫn lực chú ý của mọi người, đến lúc đó vô luận là khoa nào, đều có thể biết được đại danh của ông, cho dù là chưa từng xem quảng cáo kia, cũng tuyệt đối biết ông trông thế nào."

Chân Tần đi từ từ tới trước mặt Tịch Lục, mặt âm trầm, nói: "Tịch Lục, không nói móc sẽ chết?"

Tịch Lục: "… Sẽ chết."

Chân Tần: "…"

102. Chương 102

Dựa theo trường học yêu cầu, bốn người trong ký túc xá tìm được chỗ của khoa mình, đã có không ít người mặc chỉnh tề đứng ở nơi đó, Chân Tần ở bên cạnh hưng phấn nói: "Tịch Lục, tôi cảm thấy được hương vị của thanh xuân, có hay không!!!"

Tịch Lục xoa xoa trán, nói: "Tôi lại ngửi thấy một mùi cứt trâu."

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Hương vị của thanh xuân có nhiều kiểu nhiều loại, có lẽ đối với Tịch Lục ông mà nói, chính là mùi phân trâu, mà đối với tôi mà nói chính là mùi dâu tây."

Tịch Lục: "… Câm miệng."

Hồ Nghị vẫn thích một mình hành động như cũ, một mình ngồi ở trên mặt cỏ, lấy di động ra lại không biết đang chơi cái gì, mà Mã Quốc Dương thì lại yên lặng ở bên cạnh Tịch Lục và Chân Tần.

Hai người đứng chung một chỗ giống như là vật phát sáng, mang mũ lính mặc đồ rằn ri, dáng người cao gầy khí chất xuất chúng, rõ ràng đến mức có thể chú ý đến ngay cái nhìn đầu tiên.

Mã Quốc Dương có chút không được tự nhiên núp ở sau hai thân thể, bởi vì hai người kia, mình cũng bị không ít người nhìn chằm chằm, tuy rằng cậu ta muốn điệu thấp một chút, cơ mà tựa hồ chỉ cần có hai người kia là chẳng còn cách nào.

Chân Tần tự mình chạy tới chào hỏi làm quen với người khác, Tịch Lục cùng Mã Quốc Dương đứng chung một chỗ, trò chuyện câu được câu không.

Bên cạnh Kris vây quanh mấy nữ sinh, chiều cao của cô ở trong đám nữ sinh cũng tính là cao, mặc đồ rằn ri, tóc buộc lên cao cao, ngũ quan tinh xảo, cộng thêm bề ngoài con lai, không thể không nói, đúng là một người đẹp.

Cũng không có ít người tới trước tiếp cận, Kris đều từ chối vô cùng kỹ xảo.

Mã Quốc Dương nói với Tịch Lục: "A, cô Kris kia, có phải nữ sinh cùng quay quảng cáo chocolate, với hai người Tịch Lục Chân Tần các cậu hay không?"

Tịch Lục gật gật đầu, trả lời: "Ừm, phải."

Trong mắt Mã Quốc Dương mang theo chút hâm mộ, nói: "Quay quảng cáo, có thể kiếm được rất nhiều nhỉ, chẳng qua đại khái đối phương sẽ không tìm loại như tôi đâu nhỉ."

Tịch Lục nhìn cậu ta, nói: "Không có, lúc ấy chỉ là bởi vì nhờ phúc của Chân Tần, tôi mới có thể chụp hình, đây chỉ là vấn đề thời cơ, sau này sẽ có cơ hội."

Mã Quốc Dương gật gật đầu.

Dù sao cũng là khoa biểu diễn, phần lớn đều là trai xinh gái đẹp, đứng chung một chỗ cũng là sướng mắt cực kỳ.

Sau khi huấn luyện viên tới, sắp xếp đội hình, Tịch Lục thân cao, Chân Tần lại kém cậu bảy tám xăng ti mét, cho nên hai người tách ra, Chân Tần rối rắm đầy mặt, nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, ông luyến tiếc tôi, đúng không?"

Tịch Lục yên lặng nhìn cậu ta một cái, nói: "Huấn luyện viên lại nhìn ông kìa, mau tới vị trí của ông đi."

Chân Tần cúi đầu, lặng lẽ đi.

Tịch Lục đứng ở hàng cuối cùng, vị trí thứ hai đếm ngược, đứng bên cạnh nam sinh ước chừng một mét chín, Tịch Lục một mét tám lăm, đứng ở bên cạnh cậu ta, không khỏi cảm thấy có một loại cảm giác bị áp bách.

Hơn nữa bộ dạng nam sinh này thuộc về loại vô cùng nam tính, trên người cảm giác cũng toàn là cơ bắp, cảm giác *, Tịch Lục đối với cậu ta có một loại cảm giác bội phục từ tận đáy lòng.

Cậu chính là cảm thấy loại này mới là thật có cảm giác nam tính.

Huấn luyện quân sự nha, hạng mục thứ nhất chính là đứng tư thế quân đội, mặt trời hôm nay so với mấy ngày trước đã xem như không quá nóng rồi, Tịch Lục đứng ở nơi đó, tầm mắt đặt ở trên ót một nữ sinh đứng trước mặt mình.

Màu tóc thuộc về loại hơi nhạt, nhìn ra được không phải là do con người nhuộm thành như vậy, tóc rất mảnh, cổ trắng nõn mà thon dài, tai nho nhỏ, tóc bị cuốn lên, mũ đội ở trên đầu.

Có một cơn gió thổi qua, lại có một mùi thơm thổi qua, hẳn là mùi dầu xả.

Tịch Lục nghĩ, nếu như là Trần Giới mà nói, tóc hẳn sẽ rất đen, màu tóc cô luôn rất khỏe mạnh, tóc cũng sẽ không mảnh như người này, làn da rất trắng, có thể xuyên qua cổ nhìn thấy mạch máu mảnh màu lam nhạt kia, phía sau vành tai trắng nõn giống như là một cái đĩnh bạc nhỏ, lúc cột tóc lên, lúc nào cũng sẽ có

một ít sợi tóc rơi lả tả xuống, mỗi khi đến lúc này, Tịch Lục dường như muốn vươn tay, giúp cô buộc tóc lên.

Cậu hà một hơi, thật tốt mà, nam sinh đứng ở sau lưng Trần Giới.

Nếu như mình cố gắng một chút, không chừng sẽ có thể trở thành nam sinh kia.

…

Lúc đứng tư thế quân đội còn chưa được năm phút, đã nghe thấy huấn luyện viên quát: "Nam sinh thứ sáu hàng cuối cùng, đứng trong đội ngũ lại lộn xộn nữa, thì một mình đi ra, nếu động thì hô báo cáo!"

Chẳng được bao lâu, tiếng Chân Tần đã từ bên kia truyền lại đây: "Báo cáo."

Tịch Lục nghĩ thầm, quả nhiên là cậu ta.

Não đại của Chân Tần quả thật không tệ, nhưng là phương diện thể năng, Tịch Lục coi như là có chút tự tin, thi kiểm tra thể dục thời trung học, trên cơ bản Chân Tần đều là xếp bét, miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn.

Mà Tịch Lục nhờ phúc rèn luyện lúc trước, thể năng so với trước đây mà nói đã có sự nhảy vọt về chất, thậm chí từng có kinh nghiệm dẫn đầu chạy một nghìn mét nam.

Hơn nữa vì để quay phim chụp ảnh đạt hiệu quả tốt, lúc nghỉ hè mỗi ngày cậu đều đúng giờ chạy bộ, cho nên huấn luyện quân sự đối với cậu mà nói, trừ hơi nắng một chút, vẫn có thể chịu được.

Không biết qua bao lâu, huấn luyện viên để cho hoạt động tự do mười phút, Tịch Lục đứng tại chỗ xoa xoa bả vai và cẳng chân của mình, Chân Tần lại chạy tới, thét: "Tịch Lục, tôi nói cho ông biết, huấn luyện viên kia tuyệt đối là nhìn chằm chằm vào tôi, một mực nhìn tôi, tôi động một cái, ánh mắt lão sẽ không được bình thường."

Tịch Lục lạnh nhạt trả lời: "Nếu không phải số lần ông động quá nhiều, huấn luyện viên cũng sẽ không chú ý đến ông."

Chân Tần vươn tay sờ sờ mặt mình, nói: "Ôi trời ơi, may mà sáng hôm nay tôi thoa một ít kem chống nắng, bằng không nửa tháng trôi qua cái mặt này của tôi sẽ bị phế mất."

Tịch Lục: "… Ông là nữ sinh sao?"

Chân Tần lườm Tịch Lục một cái, nói: "Ông biết cái gì, làm một ngôi sao thần tượng, gương mặt này thế nhưng là vô cùng đáng giá, tôi cũng không muốn cuối cùng làn da xảy ra vấn đề gì."

Cậu ta nhìn nhìn Tịch Lục kỹ càng, không cam lòng nói: "Ông là thế quái nào, mặt ông sao không hề có cảm giác bị cháy nắng?"

Tịch Lục nói: "Lúc này mới bao lâu? Mặt tôi không có yếu ớt như vậy."

Chân Tần kêu rên một tiếng, nói: "Nửa tháng sau, bảo tôi làm sao đi gặp Trương Giai đây, lỡ như bởi vì tôi biến dạng, cô ấy muốn chia tay với tôi thì làm thế nào?"

Tịch Lục: "… Thật sự ông không phải là nữ sinh sao?"

Chân Tần quay đầu, lao về phía chỗ đám bạn mình vừa mới quen, không muốn nói chuyện với Tịch Lục nữa.

Tịch Lục ngẩng đầu, lấy tay quạt quạt gió, nhìn thấy nữ sinh vốn đứng ở trước mặt mình đang nói chuyện với người khác, cậu bèn chú ý hơn mấy lần.

Đợi đến lúc nữ sinh kia quay đầu, Tịch Lục ngẩn người.

Tầm mắt Kris chạm vào Tịch Lục, sau đó kéo ra một nụ cười hoàn mỹ, cúi đầu cầm bình nước lên uống, cô có thể cảm giác được tầm mắt của các nam sinh xung quanh.

Giống như là lúc này, cô đang uống nước, lại phải để ý tư thế mình uống nước có đẹp hay không, uống quá nhiều mà nói, có thể không tốt lắm hay không?

Thật là cuộc đời khó chịu.

Cô vuốt vuốt chân mày, nghe thấy nữ sinh cùng ký túc xá với mình đang nói chuyện với mình, đối phương nói: "Kris, Tịch Lục và Chân Tần cậu đều quen biết sao?"

Kris gật gật đầu, nói: "Ừ."

Nữ sinh kia trông không tệ, chỉ là trang điểm trên mặt hơi quá đậm, Kris biết buổi sáng cô ta dậy sớm hơn ai hết, sau đó bôi bôi vẽ vẽ gì đó ở trước gương suốt.

"A, mình rất muốn làm quen với bọn họ, cậu không cảm thấy quen biết với bọn họ mà nói, sau này sẽ rất thuận lợi sao? Hai người bọn họ không phải có nhân mạch trong giới sao?" Cô ta nói, trong lời nói làm cho người cảm thấy chói tai.

Kris nhìn cô ta một cái, trả lời: "Tôi không thân quen với bọn họ."

Nữ sinh 'a' một tiếng, nói: "Sao lại như vậy? Lúc trước các cậu không phải quay quảng cáo cùng nhau sao? Mình thấy vừa rồi Chân Tần còn chào hỏi cậu mà."

Kris có chút không nhịn được nhíu nhíu mày, tính Chân Tần chính là như vậy, chẳng lẽ cô không phát hiện vừa rồi cậu ta không chỉ có chào hỏi với tôi sao? Cậu ta còn chào hỏi với cả Giáp Ất Bính Đinh nữa đấy.

Chỉ là những lời này, cô không có nói ra khỏi miệng.

Cô chỉ có thể dối trá nói: "Có cơ hội, tôi sẽ giới thiệu cho cậu."

Trên mặt của đối phương lập tức treo lên nụ cười, nói với cô: "Kris, cậu thật tốt."

Kris cúi đầu, cười cười.

Có lẽ thật là giả dối.

103. Chương 103

Huấn luyện quân sự nửa tháng nói dài cũng không dài nói ngắn cũng không ngắn lắm, sự thay đổi của mỗi người lại rất lớn, nói thí dụ như Chân Tần vốn là tiểu thịt tươi[1] cũng thay đổi thành bao than đen, cho dù là hàng ngày bôi lên mặt tầng tầng kem chống nắng nam sĩ vẫn là không cách nào ngăn cản sự gặm nhấm của tia tử ngoại, lại nói thí dụ như Lưu Du Sâm, người cao một mét chín bên cạnh Tịch Lục kia, lúc cười răng và mặt quả thực chính là đối lập sắc nét...

[1]Tiểu thịt tươi: chỉ phái nam anh tuấn, trẻ trung, ngây thơ, độ tuổi từ 12-30.

Chân Tần ai oán nhìn Tịch Lục, nói: "Dựa vào cái gì ông chẳng bôi cái gì, ở lớp học vẫn là trắng nhất, còn trắng hơn cả nữ sinh."

Tịch Lục nhìn Chân Tần một cái, thiếu đòn trả lời: "Có một từ gọi là thiên sinh lệ chất, biết không?"

Chân Tần liền giương nanh múa vuốt muốn nhào tới, Tịch Lục lắc một cái, né qua rất tự nhiên.

Da Tịch Lục thuộc về loại trời sinh phơi nắng không đen kia, mỗi lần sau khi phơi nắng, trên mặt sẽ chỉ rất đỏ, đau rát, sau đó ngủ một giấc, là không sao rồi, qua vài ngày sau, làn da trên mặt bắt đầu hơi khô, rồi chầm chậm tự lột da, đợi đến lúc kết thúc, mặt chỉ là hơi đen một chút.

Không có khác nhau bao nhiêu so với lúc vừa tới, thấy vậy Chân Tần đứng ở bên cạnh nghiến răng nghiến lợi.

Về phần trong đám nữ sinh, trắng nhất đương nhiên phải thuộc về Kris rồi, có lẽ bởi vì nguyên nhân Kris là con lai, làn da vốn đã trắng hơn người bình thường, qua nửa tháng, thoạt nhìn chỉ là không khác màu da người bình thường mấy, đứng ở trong đám nữ sinh, vẫn là trắng trẻo nổi bật.

Huấn luyện quân sự vừa kết thúc, Tịch Lục đã khẩn cấp gọi điện thoại cho Trần Giới, dựa theo ước hẹn cuối tuần cùng đi leo núi, chỉ là rất không may chính là, đứng ở bên cạnh, Chân Tần thính tai, vậy mà nghe thấy được, ầm ĩ đòi mang theo cậu ta.

Trương Giai vừa lúc cũng ở đại học X, cậu ta vừa lúc có thể cùng đi hẹn hò với Trương Giai.

Chẳng qua lại không muốn bởi vì Chân Tần mà sửa thời gian gặp mặt, Tịch Lục cắn cắn đáp ứng, cuối cùng quy ước ba điều với Chân Tần nói: "Nhất định không được tới quấy rầy tôi và Trần Giới."

Chân Tần vội vàng đáp ứng.

Tịch Lục gật gật đầu, tuy rằng không quá tin tưởng Chân Tần, nhưng vẫn là tạm thời nhịn một chút đi.

...

"Tôi biết rồi, không sao, càng nhiều người càng càng tốt." Trần Giới nhận điện thoại, nghe thấy tiếng Tịch Lục, cô trả lời.

Từ Phương còn có bạn cùng phòng Phương Quỳnh đang ngồi đối diện ăn cơm, nhìn thấy Trần Giới cúp điện thoại, Phương Quỳnh lập tức mở to hai mắt, tò mò nói: "Trần Giới, hẹn cùng đi leo núi với bạn trai à."

Từ Phương ở bên cạnh len lén cười lên, cũng không nói toạc ra.

Trần Giới nhìn Phương Quỳnh một cái nói: "Chỉ là bạn, lúc trước đã hẹn sẵn rồi."

Phương Quỳnh thở dài một hơi, có một loại cảm giác vất vả lắm mới chộp được tin dưa lê hay ho lại phát hiện đó chỉ là ảo giác của mình mà thôi, cô nói: "Trần Giới, cậu xinh đẹp như vậy, vậy mà không có bạn trai, thật là kỳ quái, đám nam sinh trong khoa nhìn thấy cậu đều không chớp mắt, đám đi lên tiếp cận cũng đều bị cậu từ chối, thật hoài nghi cậu là không có hứng thú với đàn ông ý chứ?"

Từ Phương cười nói: "Trần Giới không phải không có hứng thú với đàn ông, chỉ là tôi cảm thấy trong lòng cậu ấy có người đó."

Trần Giới giương mắt lên nhìn Từ Phương một chút, Từ Phương vội vàng dời tầm mắt đi.

Nếu sau này Trần Giới và Tịch Lục thành đôi, Tịch Lục nhất định phải chiêu đãi mình, mình tuyệt đối là không thể bỏ qua công lao.

"Cho nên nói, người đó rốt cuộc là ai? Là người thường xuyên gọi điện thoại tới đây sao? Hay là Giang Ninh cùng khóa với chúng ta vậy?" Phương Quỳnh chống cằm, tò mò hỏi.

"Từ Phương chỉ là thuận miệng nói." Trần Giới khẽ nói.

"Đừng như vậy mà, tôi mới không tin đâu, có phải Giang Ninh hay không, cậu ấy không phải hay đến tìm cậu sao? Hơn nữa tôi cảm thấy cậu ấy nhất định là thích Trần Giới cậu." Tiếng của Phương Quỳnh hơi lớn, trên bàn xung quanh đã có người xoay đầu lại nhìn về phía bên này.

Trần Giới nhíu nhíu mày, mở miệng đang muốn nói gì, lại bị một nữ sinh bàn bên đột nhiên cắt ngang nói: "Đầu năm nay thật là loại người gì cũng có mà, hơi đối tốt với cô ta một chút, lại không biết xấu hổ cảm thấy đối phương có ý với mình, các cô nói loại người này có đáng cười hay không?"

Mấy nữ sinh ngồi cùng bàn với cô ả, vội vàng phụ họa nói: "Đúng đó, trong đại học thật là loại người gì cũng có."

"Ửa, loại nữ nhân này thật là đáng sợ."

Từ Phương quay đầu, nhìn về phía bàn kia, nói thật, các cô nói lời này, người bình thường cũng sẽ suy nghĩ nhiều đi.

Trần Giới cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Phương Quỳnh ngượng ngùng nhìn Trần Giới, trợn trừng mắt quay đầu nhìn về phía người một bàn kia.

Nếu cô không có nhận lầm mà nói, những nữ sinh kia là của khoa y, nữ sinh mở miệng đầu tiên, Phương Quỳnh nhớ rõ hồi huấn luyện quân sự rất chơi trội, lúc nghỉ ngơi, huấn luyện viên bảo bọn họ biểu diễn tiết mục, không có người đi ra, nữ sinh kia xung phong nhận việc đi ra luôn, hát một bài.

Hát coi như là không tệ, đám nam sinh có mấy người lại bắt đầu kêu to ca hoa của cô ả.

Hình như tên là, Điền Ca.

Không có bao nhiêu quan hệ, cũng không biết vì sao cô ả đột nhiên mở miệng nói những lời này.

"Thật là, có bệnh à." Phương Quỳnh ăn đồ ăn trong bát, tức giận bất bình nói: "Nói đến, vừa rồi Giang Ninh nói muốn cùng ăn cơm với Trần Giới cậu, cậu hành động cùng chúng tôi như vậy không thành vấn đề chứ?"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Tôi không có đáp ứng cậu ta."

Từ Phương nói: "Đúng vậy, vì sao Trần Giới nhất định phải đáp ứng Giang Ninh chứ."

Phương Quỳnh nói: "Giang Ninh rất lợi hại mà, cậu không biết cậu ấy rất nổi tiếng ở thành phố X, bố cậu ấy là trùm bất động sản, thay lời khác mà nói chính là phú nhị đại (thế hệ giàu có thứ hai), nhưng là cậu xem thành tích học tập của cậu ấy rất giỏi, hơn nữa luyện piano, thi đấu ở nước ngoài từng được giải nhất, trên cơ bản có thể nói là toàn năng."

"Nói thật, người như vậy thật có thể nói là hoàn mỹ rồi nhỉ?"

Từ Phương ở bên cạnh nghe, tuy rằng cô thừa nhận Giang Ninh quả thật rất lợi hại, nhưng là cô vẫn muốn giữ vững trận doanh, cho nên cô quyết định bảo trì trầm mặc.

"Đang nói tới tôi sao?" Tiếng của Giang Ninh đột nhiên truyền đến từ bên cạnh, hắn bưng khay, đang đứng bên cạnh một đám người.

"Ai dô, Giang Ninh, nhìn thấy nữ sinh là đi qua luôn à."

"Không phát hiện bên trong có Trần Giới sao? Giang Ninh người ta là vì Trần Giới mới qua."

"Á à à, tôi đã nói rồi, ha ha ha, Giang Ninh, chúng tôi đi trước đây."

Một đám nam sinh ở bên cạnh trêu chọc nói.

Giang Ninh nhìn cậu ta, sau đó nói: "Đừng nói lung tung, các cậu đi trước, lát tôi qua."

Sau đó hắn ngồi xuống đối diện Trần Giới một cách rất tự nhiên, giương môi lên, mặt mày mang theo ý cười như tắm gió xuân, nói: "Vừa rồi các cậu đang nói tới tôi sao?"

"A…" Phương Quỳnh có chút không biết làm sao, sau đó gật gật đầu, đỏ mặt nói: "Tôi đúng là đang khen cậu với Trần Giới, chính là cảm thấy Giang Ninh cậu vô cùng lợi hại."

Giang Ninh híp mắt, nhìn Trần Giới phía đôi diện, cười lên, nói: "Như vậy à, tôi còn tưởng rằng là Trần Giới đang nói tới tôi đấy."

Một câu nói tin tức bao hàm bên trong làm cho người ta không tự chủ được muốn suy nghĩ nhiều.

"Trần Giới, cuối tuần cậu có rảnh không? Chỗ tôi có hai vé xem phim, muốn cùng đi không?" Giang Ninh luôn biết mình muốn cái gì, cho nên hắn vĩnh viễn đều sẽ trực tiếp cho thấy thái độ của mình.

"Cậu đến chậm rồi Giang Ninh, Trần Giới đã hẹn cùng đi lên núi với những người khác rồi." Phương Quỳnh nói.

Giang Ninh ngẩn người, nói: "Như vậy à?"

Trần Giới gật gật đầu, xem như thừa nhận.

Giang Ninh nhìn tấm vé trên tay, nói: "Thật ra không xem phim cũng được, leo núi cũng không tồi, có thể rèn luyện cơ thể, hơn nữa không khí cũng tốt."

Trần Giới đứng dậy, cô đã ăn xong cơm, nói: "Tôi đi trước, tạm biệt."

Từ Phương theo ở phía sau, nhìn Giang Ninh một cái có chút hả hê.

Nghĩ thầm, Trần Giới không phải là cậu dễ dàng có thể công chiếm như vậy, bằng không Tịch Lục đã sớm thành công rồi, còn cần phần diễn của cậu.

Cho dù cậu thoạt nhìn rất hoàn mỹ, chỉ cần Trần Giới không thích, vậy còn không phải là bó tay.

Điền Ca đột nhiên đứng lên, đỏ mặt, nói với Giang Ninh: "Cái đó, Giang Ninh, vé xem phim của cậu nếu như không có người mà nói... tôi có thể..."

Giang Ninh cúi đầu, đứng lên, sau đó tấm vé trong tay, ném vào thùng rác bên cạnh rất tự nhiên, sau đó quay đầu cười hỏi: "Có chuyện gì không?"

Lời đã đến khóe miệng của Điền Ca lập tức lại nuốt trở vào.

Phương Quỳnh ngây ngốc nhìn bóng lưng Giang Ninh, còn có tiếng tố khổ của Điền Ca ở bên cạnh, lúc này cô mới cảm thấy Giang Ninh này, có lẽ không chỉ là ôn hòa như bề ngoài biểu hiện.

Tác giả có lời muốn nói: Tu La tràng có hay không, sắp rồi, có hay không! Toàn văn hẳn là trong vòng 150 chương =-= tôi sẽ kết thúc thật tốt, tin tưởng tôi!

104. Chương 104

"Tịch Lục, ông chịu một tay được sao? Ông đã thay đổi bộ quần áo thứ ba rồi." Chân Tần ngồi ở trên giường Tịch Lục, nhìn Tịch Lục một người đứng trước gương soi đi soi lại.

Tịch Lục nói: "Tôi muốn đi gặp Trần Giới."

Chân Tần trả lời: "Tôi cũng muốn đi gặp Trương Giai mà, nhưng tôi cũng không có khoa trương như ông, hơn nữa, quần áo của ông không phải trắng chính là đen, chỉ ít sắc điệu như vậy, căn bản là không có cách nào làm cho người ta cảm giác hai mắt tỏa sáng."

Tịch Lục nhìn Chân Tần một cái, trả lời: "Tôi cũng không có ý định làm cho người ta cảm giác hai mắt tỏa sáng, tôi chỉ là muốn ăn mặc dễ nhìn hơn một chút."

Chân Tần nói: "Bộ thứ hai của ông cũng không tệ lắm, cứ như vậy đi."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Vậy được, tôi cũng không thay nữa, cứ mặc bộ đó đi."

Chân Tần nói: "Aiz, thật đúng là nam vì người mình yêu mà chú ý dung mạo mà, bình thường ông nhiều nhất tùy tiện mặc áo khoác, tóc tùy tiện cào hai cái rồi đi ra ngoài, hiện tại đi gặp Trần Giới, lại bộ dạng này, thật là yêu sâu nặng nha."

Tịch Lục trừng mắt nhìn Chân Tần một cái, cuối cùng đeo ba lô leo núi đã chuẩn bị xong từ sáng sớm, nói với cậu ta: "Đi thôi, chúng ta đi thẳng đến cổng đại học X."

Chân Tần gật gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Trương Giai, nói vài câu.

Cậu ta ngẩng đầu nhìn nhìn trời, hôm nay thời tiết thật là vừa vặn, không tính là quá râm cũng không tính là quá nắng, để ngừa vạn nhất, cậu và Chân Tần đều đeo kính râm còn có mũ, cậu còn cố ý bảo Chân Tần điệu thấp một chút, cũng mặc quần áo màu tối.

Chân Tần ở bên cạnh vui vẻ nói: "Ông nói Tịch Lục, ông không cảm thấy như thế này có một loại cảm giác muốn giới thiệu bạn gái của mình cho bạn mình sao?"

Tịch Lục trả lời: "Ông đừng quên, Trương Giai tôi cũng quen."

Chân Tần nói: "Tôi không phải ý này, tôi đúng là rất kích động, Trần Giới ông vẫn luôn nhắc tới, tôi lập tức sắp gặp được rồi, tuy rằng đã xem qua ảnh chụp là một người đẹp, nhưng mà thấy người thật vẫn có chút kích động."

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Nói trước, nhớ không được tới quấy rầy tôi và Trần Giới."

Chân Tần gật gật đầu, nói: "Tôi hiểu, hiểu, đương nhiên tôi sẽ luôn ở bên cạnh Trương Giai, tôi cũng lâu lắm không gặp cô ấy rồi."

Tịch Lục cúi đầu nhìn đồng hồ, vẫy gọi taxi tới.

Chân Tần một mực í a í ới ở bên cạnh, làm cho cậu một khắc yên bình cũng không có, cậu nhức đầu xoa xoa huyệt Thái Dương của mình, thật sự là quá hối hận mang theo Chân Tần rồi.

May mắn tài xế lái xe rất nhanh, qua không đầy một lúc đã đến đại học X.

Tịch Lục cùng Chân Tần xuống xe, tầm mắt của cậu phiêu đãng ở trong đám người đang qua lại, sau đó rơi vào trên người một nữ sinh mặc đồ thể thao đeo ba lô leo núi đứng ở cổng chính.

Cậu nghĩ cũng không có nghĩ nhiều, bước nhanh tới luôn.

Chân Tần ngẩn người, ở phía sau nói theo: "Tịch Lục, đi nhanh như vậy làm cái gì?"

Lúc tới gần, Tịch Lục mở miệng kêu lên: "Trần Giới?"

Trần Giới quay đầu, nhìn thấy mặt Tịch Lục, sau đó cười cười.

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân đã qua huấn luyện quân sự, Trần Giới đen hơn một chút, nhưng Tịch Lục cảm thấy cô vẫn là người đẹp nhất.

Cậu có chút kích động, nói: "Cậu tới thật sớm."

Trần Giới nói: "Tôi vừa đến."

Chân Tần dùng ánh mắt mập mờ nhìn Tịch Lục, sau đó vươn tay chọt chọt cánh tay Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, không giới thiệu một chút?"

Mặt Tịch Lục đen lên trong nháy mắt, sau đó duỗi ngón tay ra chỉ Chân Tần bên cạnh, nói: "Chân Tần, cậu cũng biết."

Chân Tần kêu lên: "Này này, Tịch Lục, ông không thể như vậy, chỉ giới thiệu tùy tiện như vậy là xong à, thật là, quan hệ của chúng ta vững chắc như vậy, vài câu làm sao có thể nói xong đây."

"Chào cậu, mình là Chân Tần, là bạn học cấp ba cộng thêm bạn cùng phòng hiện tại của Tịch Lục, cậu hẳn là biết mình chứ?" Chân Tần nháy nháy mắt với Tịch Lục.

Trần Giới giương môi lên, trả lời: "Ừ, biết, chào cậu, tôi là Trần Giới."

Tịch Lục túm lấy Chân Tần, nói: "Ông chớ nói lung tung với Trần Giới biết chửa?"

Chân Tần tránh thoát tay Tịch Lục, sau đó cho cậu một ánh mắt yên tâm đi, sau đó tiếp tục nói với Trần Giới: "Ngại quá, đột nhiên đến quấy rầy hai người các cậu, nhưng mà mình có bạn gái, đến lúc đó nhất định sẽ không ảnh hưởng đến hai vị."

Tịch Lục nghe vậy,trong nháy mắt mặt đỏ đến có thể rỉ máu, sau đó vươn tay siết chặt cổ Chân Tần, thấp giọng cả giận nói: "Không phải bảo ông không được nói chuyện lung tung sao?"

Chân Tần bị siết đến không thở nổi, sau đó nói: "Ối ối, đừng dùng sức như vậy, sắp chết rồi."

Trần Giới cười nhẹ nhàng nhìn Tịch Lục và Chân Tần.

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng buông Chân Tần ra, đỏ mặt ngượng ngùng đứng tại chỗ, sợ hành động vừa rồi của mình sẽ làm mình mất điểm.

Chân Tần đứng ở bên cạnh ho khan hai tiếng, oán giận nói: " Tịch Lục, ông muốn giết tôi à."

Trần Giới cười nói: "Quan hệ của hai người các cậu thật tốt."

Chân Tần mở to hai mắt, nói: "Đúng đấy, đúng đấy, tôi cũng thấy vậy."

Tịch Lục vỗ vào mặt Chân Tần một cái, nói: "Ông cút sang một bên, Trương Giai đâu?"

Chân Tần bụm mặt, kêu lên oa oa, nói: "Ông còn không biết xấu hổ nói tới Trương Giai, ông đánh mặt tôi, lỡ như đánh hỏng rồi, Trương Giai không thích tôi thì làm thế nào?"

Tịch Lục không thể nhịn được nữa chỉ vào phía trước nói: "Trương Giai."

Chân Tần lập tức đứng yên, mở ra hình thức giả bộ, nói: "Ở đâu?"

Tịch Lục lôi kéo Trần Giới đi qua một bên, nói: "Ngại quá, cậu ta chính là người như vậy."

Trần Giới ngậm cười đuôi mắt, nói: "Tôi cảm thấy rất tốt, cậu ấy có chút giống Lữ Giai Huy, cậu không cảm thấy sao?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừm, đúng ha, tuy rằng người hơi ồn ào, nhưng coi như là người tốt."

Cậu nhìn thoáng qua Chân Tần, Trương Giai không biết là đến đây từ lúc nào, Chân Tần dịu ngoan đi qua, cho nên mới không có đến phiền cậu và Trần Giới.

Nói thật, Tịch Lục vẫn cảm thấy ở trước mặt Trương Giai Chân Tần giống như là một đứa trẻ yên tĩnh, làm cái gì nói cái gì đều sẽ không như là với những người khác, tùy tùy tiện tiện, dường như chung đụng với ai cũng rất quen thuộc, duy chỉ có ở trước mặt Trương Giai, lại có thể lộ ra một mặt yên tĩnh khó có được, lúc cậu ta nói mỗi một câu, có lẽ đã trải qua suy nghĩ.

Bởi vì là thật sự để ý chăng.

Nói thật Tịch Lục vẫn luôn cảm thấy Chân Tần và Trương Giai như là người của hai thế giới, nhưng chính là người của hai thế giới như vậy lại cứ đi chung với nhau.

Hai người đều đang nỗ lực.

Thật tốt.

Trần Giới theo tầm mắt Tịch Lục nhìn sang, cô nhỏ giọng hỏi: "Đó là bạn gái của Chân Tần hả?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Đúng vậy."

Trần Giới cười cười, nói: "Bạn gái của cậu ấy tôi biết, là cùng khoa chúng tôi."

Tịch Lục sửng sốt, nói: "Có duyên như vậy à."

Trần Giới nói: "Thành tích của cậu ấy rất tốt."

Tịch Lục suy nghĩ một chút, cũng đúng, Trương Giai vẫn luôn đứng top mười trong khối.

Chân Tần dẫn Trương Giai tới đây, sau đó cười cười, nói với Tịch Lục còn có Trần Giới: "Tịch Lục, Trương Giai, cậu cũng biết rồi, Trần Giới, đây là bạn gái mình."

Trương Giai và Tịch Lục đối diện gặp nhau, Tịch Lục gật gật đầu, Trương Giai cũng gật gật đầu.

Trương Giai nhìn về phía Trần Giới sau đó nói: "Chào cậu, tôi đã thấy cậu."

Trần Giới nói: "Tôi cũng vậy."

Trương Giai nhìn thoáng qua Tịch Lục, sau đó xem như hiểu rồi, đại khái từ chỗ Chân Tần cũng nghe được không ít chuyện về Trần Giới, lúc chống lại ánh mắt Tịch Lục, Trương Giai làm một dấu tay ra hiệu với cậu, ý bảo cậu cố gắng lên.

Sau đó, cô và Chân Tần tự động đi sang bên cạnh.

Không thể không nói, Tịch Lục đúng là cảm thấy điểm này Trương Giai không tệ, có mắt nhìn, EQ cũng không tồi, Chân Tần thật là kém xa.

Tịch Lục cùng Trần Giới đi một hàng, không có bất luận kẻ nào quấy rầy, cậu nghiêng mắt qua nhìn nhìn Trần Giới đang đứng ở bên cạnh, sau đó hít sâu một hơi, nói: "Hôm nay thời tiết thật không tồi."

Sau khi nói xong, cậu lại có một loại xúc động muốn đánh miệng mình.

Lời dạo đầu rách nát gì thế này.

Trần Giới ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Ừ."

Tịch Lục nhìn nhìn xung quanh, tiếp tục tìm đề tài, nói: "Nè, Trần Giới, các cậu huấn luyện quân sự chưa?"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Đã huấn luyện quân sự xong rồi."

Tịch Lục duỗi ngón tay ra chỉ vào mình, nhếch miệng cười hỏi: "Trần Giới, cậu nhìn tôi có thấy đen không?"

Trần Giới dừng bước chân, một đôi mắt hạnh mở to, nghiêm túc nhìn Tịch Lục.

Giây thứ nhất, Tịch Lục ngượng ngùng dời con ngươi không dám đối mắt với Trần Giới.

Giây thứ hai, Tịch Lục cảm giác được mặt mình đã nóng lên.

Giây thứ ba, cổ họng Tịch Lục có chút khô.

Trần Giới cười nói: "Hơi đen, nhưng là không có bao nhiêu thay đổi so với trước đây, da của cậu vốn là khá trắng."

Tịch Lục cúi đầu, che dấu sự ngượng ngùng của mình, nói: "Như vậy à..."

Cậu ngước mắt lên, tầm mắt giao nhau với một người cách đó không xa, cậu ngẩn người, là một người đàn ông trông rất nhã nhặn tuấn tú, ăn mặc đơn giản tự nhiên cũng đeo ba lô leo núi giống mình, người kia trông hơi quen, nhưng mà lại làm cho Tịch Lục cả buổi cũng không nghĩ ra được rốt cuộc là ai?

Lúc đối phương nhìn thấy Tịch Lục, cũng là sững sờ, sau đó đột nhiên tách khỏi bạn của mình, bước nhanh tới, hắn nói: "Tịch Lục, đã lâu không gặp!"

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha, Tu La tràng ha ha ha ha

105. Chương 105

"Hả?" Tịch Lục ngẩn người, nhìn người vừa tới, trong đầu lại bắt đầu tìm tòi một vòng mới, người kia càng tới gần, cậu càng cảm thấy thật sự là quen mặt, nhưng tên lại vẫn không gọi ra khỏi miệng được.

Trong trí nhớ tồn tại một người như vậy, nhưng lại không cách nào tìm kiếm được tin tức về người này.

"Tôi là chú rể, Trần Giới là cô dâu, Tịch Lục cậu ở bên cạnh hỗ trợ tung cánh hoa, còn có Hồng Á, cậu đừng chỉ ở đó nhìn, cũng tới hỗ trợ đi."

Giọng nói trẻ con mang theo non nớt, tự tin mà lại huênh hoang.

Tịch Lục kêu lên: "Giang Ninh?"

Giang Ninh cười lên, ôn hòa mà lại nho nhã, hắn nói: "Cậu còn nhớ tôi sao? Đã có nhiều năm không gặp như vậy rồi, cậu vẫn là cái dạng này không thay đổi..." Hắn nhìn nhìn Tịch Lục đã cao hơn mình nửa cái đầu, nói: "Cũng không đúng, vóc dáng cậu bây giờ trở nên cao hơn trước đây nhiều."

Trần Giới ngẩng đầu, nhìn Giang Ninh một cái, rủ mắt xuống, biểu tình thoạt nhìn cũng không có bao nhiêu cao hứng.

Tịch Lục đối với việc mình theo bản năng kêu tên người này lên cũng khá ngạc nhiên, nhưng sau khi ngạc nhiên xong, cậu nhìn nhìn Trần Giới, lại liếc nhìn Giang Ninh, trong lòng xuất hiện một loại cảm giác không rõ tên.

Có chút sợ hãi, có chút áp bách.

Cậu vươn tay, sờ sờ cái ót của mình để che dấu sự bối rối trong lòng mình, cậu nói: "Phải không? Hết lớp mười xong, tôi đã bắt đầu cao không ngừng, so với trước đây đúng là thay đổi rất lớn."

Giang Ninh cười cười, không hề có chút khoảng cách nào, hắn nói: "Lúc trước khi tôi nhìn thấy cậu ở trên TV, thật là vô cùng giật mình, không nghĩ tới cậu đã thành ngôi sao, bây giờ cậu học trường nào?"

Tịch Lục nhìn hắn trả lời: "Học viện điện ảnh X."

Giang Ninh nói: "Cách rất gần đó, vậy sau này có cơ hội ra ngoài chơi cùng nhau nhiều hơn nha, gọi cả Trần Giới, chúng ta có thể giống như là khi còn bé."

Tịch Lục cảm giác được đầu có chút đau, nhìn Giang Ninh phía đối diện, luôn cảm thấy phảng phất như có thứ gì muốn nhảy từ bên trong ra.

Nội tâm cậu có chút nôn nóng.

Góc áo đột nhiên bị người kéo lại, cậu cúi đầu, nhìn thấy tay Trần Giới đang kéo áo cậu, chạm vào cặp mắt xinh đẹp lành lạnh kia của Trần Giới.

Giống như là đột nhiên xối một chậu nước đá lên ngọn lửa đang cháy hừng hực, tim cậu lập tức yên ổn lại.

SKIP IN 5…

00:00

Tầm mắt Giang Ninh rơi vào trên tay Trần Giới, hắn cười cười, chỉ là ý cười mang trong mắt không biết rốt cuộc là thật hay là giả, quay đầu, lại phảng phất như không nhìn thấy gì cả.

"Giang Ninh, còn leo núi không thế?" Đám bạn ở bên cạnh Giang Ninh tựa hồ có chút không kịp đợi, nói với hắn.

Giang Ninh quay đầu lại, nói: "Leo chứ." Sau đó hắn nhìn nhìn Tịch Lục cùng Trần Giới, nói: "Các cậu cũng là đi leo núi sao? Nếu không thì đi cùng nhau đi?"

Tịch Lục nhìn thoáng qua Trần Giới, trong mắt Trần Giới không nhìn ra cái gì, nếu từ chối, có thể rất quái dị hay không, theo lý thuyết là người bạn tốt rất nhiều năm không gặp, có thể gặp lại một lần nhất định rất không dễ dàng, Trần Giới có thể hi vọng đi cùng hay không? Trong đầu của cậu xuất hiện rất nhiều ý nghĩ.

Cuối cùng gật gật đầu, cậu nói: "Vậy đi cùng nhau đi."

Vì thế, lại lâm vào một cái vòng quái dị, Tịch Lục đứng ở bên trái Trần Giới, mà Giang Ninh đứng ở bên phải Trần Giới, ba người đi thành một hàng, Giang Ninh cũng không có ý hành động cùng bạn mình.

Giang Ninh rất biết gợi chủ đề, không giống với Tịch Lục, hắn nói chuyện rất có kỹ xảo, làm cho người ta muốn nói chuyện phiếm với hắn.

Giang Ninh nói: "Thật là hoài niệm trước đây quá, khi đó bạn bè ở gần đều chơi chung một chỗ, chỉ cần vừa tan học là sẽ cùng nhau chơi trò chim ưng bắt gà con hoặc là cảnh sát và kẻ trộm."

Trong đầu Tịch Lục cũng không có những ký ức đó, cậu chỉ có thể lúng túng đáp lại, sau đó sờ ót mình, không biết nên nói cái gì.

Tóm lại, nói ít, sai ít.

"Trần Giới, cậu còn nhớ không? Khi đó chúng ta cùng nhau đi trung tâm bơi lội, lúc ấy cậu là người học bơi nhanh nhất trong chúng ta, lúc chúng tối còn đang tập nín thở, cậu đã có thể bơi tự do rồi." Giang Ninh khéo miệng, lại có một gương mặt không tồi, tuy bề ngoài không bằng những ngôi sao kia, nhưng hơn ở chỗ có hương vị của riêng mình.

Phương diện ăn mặc cũng hoàn toàn khác với phong cách của Tịch Lục.

Nếu như nói Tịch Lục là tầm giá vừa phải, như vậy có thể nói Giang Ninh chính là thuộc về loại giá cao.

Trần Giới khẽ rủ mắt, lại lộ ra nốt ruồi nho nhỏ trên mí mắt kia, nét mặt của cô mang theo có chút ngẩn ngơ, phảng phất như bởi vì lời của Giang Ninh mà trở về những ngày quá khứ.

Cô gật gật đầu, nói: "Ừm, Giang Ninh, cậu là người học bơi được thứ hai."

Tịch Lục không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cười trừ ha ha ở bên cạnh.

Giang Ninh ngước mắt lên đột nhiên nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Tịch Lục, cậu còn nhớ khi đó cậu học bơi được từ lúc nào không?"

Tịch Lục không nghĩ tới Giang Ninh lại đột nhiên chuyển vấn đề tới trên người mình, ngẩn người, sau đó nhìn phía trước, nói: "A, tôi chắc là không có học được đi, tôi không biết bơi, vẫn luôn là con vịt lên cạn đó."

Giang Ninh đột nhiên dùng một loại ánh mắt rất phức tạp nhìn Tịch Lục, sau đó không nói gì thêm.

Trần Giới đột nhiên dừng ở chỗ này, sau đó nhíu mày, trong mắt mang theo tức giận nhìn về phía Giang Ninh, cô nói: "Giang Ninh, cậu là đến leo núi đúng không?"

Giang Ninh ngẩn người.

Tịch Lục cũng có chút không rõ vì sao Trần Giới đột nhiên nổi giận.

Trần Giới nhìn Tịch Lục một cái, cuối cùng lắc lắc đầu, nói: "Không có gì."

Tịch Lục đi bên cạnh Trần Giới, sau đó khẩn trương hỏi: "Thật sự không có gì sao?"

Trần Giới cười cười với Tịch Lục, lắc lắc đầu, nói: "Thật."

Giang Ninh tự nhiên không sẽ bởi vì một câu nói của Trần Giới mà thay đổi mục tiêu của mình, hắn đi tới, phảng phất như hoàn toàn không có gì không vui, tiếp tục bắt chuyện với Trần Giới Tịch Lục.

Đi một đường, cơ hội Tịch Lục nói chuyện đã ít lại càng ít, phần lớn đều là Giang Ninh cùng Trần Giới trao đổi, có điều mặc dù là trao đổi, Trần Giới trả lời đại khái đều là các loại như, ừ, được,..., coi như cho Tịch Lục chút an ủi.

Chân Tần cùng Trương Giai đi ở phía sau, Chân Tần nhìn một người đột nhiên không biết từ đâu chui ra, nhíu nhíu mày, nhìn Trương Giai bên cạnh hỏi: "Em biết người kia không?"

Trương Giai ngước mắt lên nhìn nhìn, sau đó trả lời: "Giang Ninh, một nhân vật phong vân trong trường."

Chân Tần gật gật đầu.

Bên cạnh, đám bạn đi cùng Giang Ninh ở phía sau nói ——

"Xem đi, tôi đã nói Giang Ninh thích Trần Giới mà, vừa nhìn thấy Trần Giới là như vậy, tôi đã nói làm sao đột nhiên ngày hôm qua cậu ta nói muốn leo núi, đoán chừng là vì Trần Giới."

"A, không nghĩ tới Giang Ninh cũng là người si tình, các cậu biết không? Tôi nghe nói Giang Ninh và Trần Giới là thanh mai trúc mã, cũng không trách được."

"Cơ mà người đi cùng Trần Giới là ai vậy? Chưa từng thấy, hình như không phải học trường chúng ta, đội mũ đeo kính đen, là muốn làm cái gì? Y như thằng trộm."

"Này, nói nhỏ thôi, cậu không phát hiện bên cạnh còn có một thằng đội mũ đeo kính đen sao?"

...

Chân Tần cau mày, được rồi, tuy rằng không muốn thừa nhận mình rõ ràng chính là người trong miệng bọn họ.

Xem ra thằng Giang Ninh này không đơn giản đâu, kể từ lúc vừa mới bắt đầu mục đích chính là Trần Giới, mà người này cũng quen biết Tịch Lục.

Đây không rành rành là tình tiết tam giác tình yêu thường xuất hiện trong TV sao?

Nhìn kỹ thằng Giang Ninh này, có một gương mặt không tệ, nói chuyện cử chỉ cũng bất phàm, nhưng chỉ bằng bộ quần áo mặc hôm nay, cũng có thể thấy được bối cảnh gia đình rất giàu có.

Cuộc trò chuyện của ba người, nhìn kỹ mà nói, có thể nhìn ra, người này vẫn luôn chủ đạo không khí.

Là một kẻ thắng trời sinh.

Hoàn toàn khác với loại mềm yếu như Tịch Lục mà.

Tịch Lục tuy rằng có một gương mặt tốt, nhưng là cấp bậc rất rõ ràng không phải đối thủ của người đàn ông này, cũng không biết nói chuyện, còn hơi một tí là đỏ mặt ngượng ngùng, dạng thiếu nam ngây thơ.

Có điều đây cũng là ưu thế của cậu đi.

Chân Tần giương môi lên, chẳng qua cũng không tồi, cũng là lúc để cho Tịch Lục biết cái gì gọi là ý thức nguy cơ, thời điểm nên ra tay.

"Anh cười gian trá quá." Bên cạnh, Trương Giai nhìn Chân Tần nói.

Chân Tần chớp chớp mắt, trả lời: "Nào có, chỉ là nhìn thấy Tu La tràng, nên không kìm lòng được cảm thấy rất thú vị mà thôi."

Trương Giai như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Trần Giới, nói: "Phải không?"

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha, sung sướng khi người gặp họa

106. Chương 106

"Giang Ninh cậu cũng học đại học X?" Tịch Lục nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, ngẩn người, đặt câu hỏi.

Giang Ninh giương môi lên, gật gật đầu, trả lời: "Ừ."

Trong lòng Tịch Lục lại như là bị cái gì chặn lại, nói thật, đối với Giang Ninh này, cậu chỉ là trong đầu biết có sự tồn tại của một người như vậy, nhưng lại hoàn toàn không có trí nhớ về cậu ta, có thể nói được xem là một người xa lạ.

Nhưng đối phương biểu hiện rất quen thuộc, làm cho cậu không biết phải làm sao, cũng không biết nên trả lời người này như thế nào, chỉ có thể ậm ừ đơn phương, bị người này kéo theo.

Thông qua trò chuyện mấy câu cũng có thể thấy được, người này rất có tự tin, cách ăn nói bất phàm.

Hoàn toàn không giống với mình.

"Cho." Trước mặt mình đột nhiên đưa qua một chai nước khoáng còn chưa mở, Tịch Lục ngẩn người, theo đôi tay thon dài trắng nõn kia nhìn qua, lại chạm vào mắt Trần Giới.

Cậu sửng sốt, vội vàng nhận lấy, nói: "Cám ơn."

Tịch Lục nhìn chai nước trong tay có chút không thể tin được, mình vừa mới có một chút ý muốn uống nước, Trần Giới đã đưa qua luôn rồi, cái này chẳng lẽ còn không phải cái gọi là tâm ý tương thông sao?

Cậu giương môi lên, trên đuôi lông mày mang theo ý cười.

Giang Ninh nói: "Ở chỗ tôi có đồ uống dành cho vận động, Trần Giới, Tịch Lục, có muốn không?" Lúc hắn nói, đã lấy từ trong ba lô ra, sau đó đưa cho Tịch Lục cùng Trần Giới.

Trần Giới chỉ chỉ chai nước trên tay, nói: "Tôi có."

Tịch Lục cũng khoát khoát tay, nói: "Trần Giới cho tôi rồi, Giang Ninh cậu giữ lại đi."

Giang Ninh gật gật đầu, nói: "Như vậy à..." Hắn quay đầu, nói với đám bạn theo ở phía sau: "Các cậu ai uống?"

"Tới tới, Giang Ninh cho tôi."

"Trời ạ, làm sao cậu biết tôi khát, đến cũng quá đúng lúc đi."

Tịch Lục đẩy đẩy kính đen trên sống mũi, có chút nghĩ không ra vừa rồi Giang Ninh này là có ý gì, nếu đã nhìn thấy Trần Giới đem cho mình nước rồi, vì sao còn muốn đi lên đưa nước cho mình nữa, cho dù là hai người bọn họ không cần, cũng có thể đợi sau chính mình uống mà?

Hơi nhức đầu.

Chạm phải tầm mắt của Giang Ninh, đối phương lộ ra một nụ cười ấm áp với Tịch Lục, còn đừng nói thật đúng là có một loại khí chất giống như trẻ con.

SKIP AD

Advertisement

00:00

Là loại hình rất dễ dàng làm cho người ta thích nhỉ.

Người như vậy hẳn là rất dễ ở chung, nhưng vì sao Tịch Lục chỉ là cảm thấy không được tự nhiên, có lẽ là một vài thứ quá mức rõ rệt trong ánh mắt của Giang Ninh, làm cho cậu ngay cái nhìn đầu tiên đã nhìn ra điều gì đó.

Giống như là trên mặt hồ đang yên ả đột nhiên nổi lên gợn sóng.

Tịch Lục nhìn phía trước, thấm thoát đã đi đến dưới chân núi, mua vé vào cửa, một đám người lại lên núi.

Bởi vì Giang Ninh làm cho cậu gần như không xen vào được mấy câu, tầm mắt của cậu rơi vào trên ba lô đặt ở sau lưng Trần Giới, sau đó vươn tay, kéo kéo ba lô của Trần Giới, nói: "Để mình đeo đi."

Trần Giới cười cười, trả lời: "Không nặng, tôi có thể tự đeo."

Tịch Lục nói: "Nếu không nặng, để mình đi, mình là con trai, chút việc này còn có thể đảm đương được."

Trần Giới đối mắt với Tịch Lục, nhìn thấy sự kiên trì trong mắt cậu, cuối cùng gật gật đầu.

Xách theo ba lô của Trần Giới, quả thật không tính là nặng, chỉ là Tịch Lục đeo hai cái ba lô leo núi hành động hơi bất tiện, nên bất giác đã đi ở phía sau hai người.

Chân Tần và Trương Giai đi tới, Chân Tần đùa cợt nhìn cậu nói: "Này, còn giả bộ làm người tốt à, bây giờ người ta đang ở thế giới hai người rồi, ông còn làm."

Tịch Lục ngẩn người, nhìn phía trước, bộ dáng Trần Giới và Giang Ninh đứng chung một chỗ.

Không thể không nói, rất xứng đôi.

Trong lòng cậu toát ra một mùi có vị chua, giống như là có cái gì đã lên men ở trong lòng, bốc hơi ra, làm cho mắt cậu có chút đau.

Tạm không nói đến Trần Giới vốn là xinh đẹp, dáng người cao gầy, mặc đồ thể thao thoạt nhìn cũng rất đẹp, người như Giang Ninh thoạt nhìn lần đầu tiên chính là loại làm cho người khác thoải mái an tâm, nụ cười ôn hòa, cử chỉ văn nhã, hoàn toàn có thể thấy được là một người không cùng thế giới với mình.

Từ trước đây bọn họ đã rất xứng đôi.

Trong đầu của cậu đột nhiên toát ra những lời này, Tịch Lục đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Giới và Giang Ninh một lần nữa, có lẽ ký ức trong thân thể này của cậu cũng không có quên mất toàn bộ, cùng lúc Giang Ninh này xuất hiện, lại sẽ có những đoạn ngắn khác nhau từ bên trong thoát ra.

"Hồng Á, cậu cùng Tịch Lục đóng vai anh em, tôi cùng Trần Giới vẫn là cô dâu chú rể."

"Vì sao mỗi lần đều là cậu và Trần Giới làm cô dâu chú rể?"

Tịch Lục nuốt một ngụm nước bọt, tiếng trẻ thơ vang bên tai, rõ ràng trước mắt nhìn là giữa rừng, truyền vào trong tai lại là tiếng nói chuyện hoàn toàn không giống với bối cảnh.

Hồng Á, Giang Ninh, Trần Giới, tên của ba người cứ luôn quanh quẩn bên tai.

“Tịch Lục? Tịch Lục? Tịch Lục?” Chân Tần vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, lại chỉ nhìn thấy cậu nhìn chằm chằm về phía trước, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Tịch Lục khẽ dừng lại bước chân, sau đó hơi đờ đẫn quay đầu nhìn Chân Tần, sau đó hồi lâu mới trả lời: “Chân Tần, ông gọi tôi phải không?”

Chân Tần ngây ngẩn cả người, sau đó khẩn trương nói: “Tôi nói Tịch Lục, ông làm sao vậy? Từ vừa mới bắt đầu đã không thích hợp, không phải là thêm một tình địch thôi sao? Đến mức ông trở nên như vậy sao?”

Trương Giai ở bên cạnh hỏi thăm: “Thân thể không thoải mái sao? Có cần ở đây nghỉ ngơi một lát hay không?”

Tịch Lục gật gật đầu, nói: “Hai người trước đi, tôi ngồi ở đây một lát, tốt hơn một chút sẽ đuổi theo ngay.”

Chân Tần nhíu nhíu mày, nói: “Ông thật không sao?”

Tịch Lục nói: “Không sao, tôi chỉ muốn một mình dừng lại nghỉ ngơi một lát.”

Trương Giai nhìn Chân Tần một cái, biết cậu ta không yên lòng Tịch Lục, có điều cô là người tỉ mỉ chu đáo, bèn ngăn Chân Tần lại, nói: “Được rồi, lát nữa gọi điện thoại.”

Cô kéo Chân Tần, Chân Tần thở dài một hơi, nói: “Vậy tôi đi trước, nhớ phải theo kịp đấy.”

“Được.” Tịch Lục đi đến một thân cây cách đây gần nhất, lấy từ trong ba lô của mình cuốn < hướng=“” dẫn=“” leo=“” núi=“”> ra, ngồi luôn lên trên.

Nhìn thấy quyển sách này, lại nhớ tới mấy ngày hôm trước, vì có thể leo núi êm đẹp với Trần Giới, Tịch Lục nghiên cứu quyển sách này hồi lâu.

Cậu ở trước mặt Trần Giới chưa từng có đẹp trai, học tập không giỏi, thân thể không được, cho dù là cố chơi trội, đến cuối cùng cũng không phải là người thắng, chưa từng làm chuyện gì làm cho Trần Giới cảm động, chuyện làm cho cô cảm thấy gây rối lại đã làm không ít, cũng bởi vì nguyên nhân là mình, làm cho cô từng chịu không ít lời nói châm chọc.

Cậu xiết chặt nắm tay.

Cậu không thoải mái, từ lần đầu tiên nhìn thấy Giang Ninh đã không thoải mái, cậu thừa nhận cậu đố kỵ, khó chịu, khó chịu, cho dù là thanh mai trúc mã cũng không có cách nào chịu đựng người chiếm lấy Trần Giới ngoại trừ mình.

Cái gọi là ý nghĩ làm bạn tốt, ngay từ đầu chỉ là tự mình an ủi mình, nói trắng ra, cậu chỉ là muốn luôn ở bên cạnh Trần Giới.

Có lẽ, trước đây không rõ ràng lắm, thời cấp ba mơ mơ hồ hồ ngây ngô của cậu, vào lúc sống lại, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Giới, cho rằng loại tình cảm đó là bắt nguồn từ thân thể này, tự nói với mình phải rời xa, nhưng vẫn dùng danh nghĩa rời xa mà đến gần, đến cuối cùng càng thêm tham lam, chỉ là khi xa cách lâu như vậy, mới biết rõ, vô luận là trước khi sống lại hay sau khi sống lại, cậu đều thích Trần Giới.

Cho nên, cậu nên làm thế nào?

Tịch Lục nhắm mắt lại, cậu biết rõ, có thể làm cái gì?

Cậu như vậy, thật sự thích hợp với Trần Giới? Nếu theo đuổi, đại khái kết quả sẽ thất bại đi?

Cậu cúi đầu, vươn tay vò rối mái tóc đã được chải vuốt tỉ mỉ, cảm thấy mình thật là hay già mồm cãi láo, xét đến cùng, cậu chính là người đáng buồn không có tự tin.

“Đầu rất đau sao?” Thanh âm có chút dồn dập bên trong mang theo tiếng thở dốc khe khẽ, nhưng cho dù như vậy cũng vẫn dễ nghe.

Tay cậu cứng đờ, ngẩng đầu, mắt sáng rực lên, giống như là con cún con nhìn thấy chủ nhân trở về.

Lồng ngực Trần Giới phập phòng, trên trán trắng nõn mang theo giọt mồ hôi li ti, môi khẽ mím, sợi tóc đã buộc lên bởi vì chạy gấp mà có chút rải rác ở đầu vai, cô vươn tay, đến gần, sau đó sờ lên trán Tịch Lục, lại cúi đầu, tay theo trán sờ lên đỉnh đầu, tiếng của cô dịu dàng lại dễ nghe, cô nói: "Chỗ nào đau?"

Mắt Tịch Lục có chút chua xót, cậu ngửi thấy mùi hương bay ra từ trên người Trần Giới, rất nhạt, có chút như là mùi khoai môn, cũng có chút như là mùi chanh, trước mắt là vòng eo mảnh khảnh của Trần Giới, cậu vẫn duy trì bất động như vậy, ngón tay của Trần Giới vuốt nhẹ nhàng ở trên đầu cậu.

Cậu hỏi: "Trần Giới, sao cậu tới đây? Giang Ninh bọn họ đâu?"

Trần Giới nhíu nhíu mày, trong đôi mắt lạnh giá mang theo vẻ không đồng ý, nói: "Tôi xuống trước, nếu không thoải mái, vì sao vừa rồi không nói cho tôi?"

"Thật sự không được mà nói, chúng ta đi bệnh viện đi." Cô quay đầu nhìn xung quanh, trong mắt là lo lắng.

Bên hông đột nhiên có một đôi tay quấn lên, sau đó ôm chặt lấy thắt lưng của cô, cô ngẩn người, cúi đầu nhìn Tịch Lục đang tựa đầu vào ngang hông mình.

Thanh âm của cậu đang run rẩy, như là chú chim nhỏ vừa mới phá vỏ mà ra, sợi tóc giữa ngón tay cũng giống như là đang run rẩy.

Cậu nói: "Cứ để cho mình ôm một cái như vậy."

Thấy không rõ vẻ mặt của Tịch Lục, chỉ biết tai cậu là đang đỏ, ngay cả cái gốc sau cổ cũng đỏ cả rồi.

Tay Trần Giới sờ lên mái tóc màu đen này, chất tóc rất cứng, lúc sờ lên hơi đâm tay, lại làm cho người ta không có cách nào cứ mặc kệ không quản như vậy.

Thôi, cứ như vậy đi.

107. Chương 107

Cậu biết mình không phải là một người dũng cảm, mỗi khi đến thời điểm cuối cùng, sẽ luôn lui về phía sau một bước, tuy rằng rõ ràng biết mục tiêu của mình, nhưng luôn không ngừng phủ định chính mình, nếu như không có người ở sau lưng đẩy cậu một cái, Tịch Lục cảm thấy mình hoàn toàn sẽ không đi tới trình độ hiện tại.

Giống như là vừa nãy, nội tâm của cậu đang giãy dụa, sau đó Trần Giới lại cứu vớt cậu lần nữa, đẩy cậu đi về phía con đường mình nên đi.

Sau này mình nên làm gì? Thật ra ngay từ đầu đã có đáp án, không buông tay, không muốn buông tay, cho dù là bị từ chối cũng muốn xông lên không rời khỏi, đây chính là suy nghĩ từ trong đáy lòng cậu.

"Đuổi theo đi." Cậu đứng dậy, sau đó ngẩng đầu, xoay người, trong mắt đã mang theo tinh thần khí không giống như vừa rồi, cậu nói với Trần Giới.

Trần Giới chống lại mắt cậu, sau đó hỏi: "Đầu của cậu?"

Tịch Lục sờ sờ đầu, sau đó cười ngây ngô nói: "Đã tốt rồi, bây giờ mình cảm thấy thân thể tràn đầy sức lực." Vươn tay "sâu" một tư thế lực sĩ.

tư thế lực sĩTrần Giới nhíu nhíu mày, hiển nhiên vẫn là bộ dáng không yên lòng, cô nói: "Cậu thật sự không sao chứ? Đi bệnh viện một chuyến đi, tôi đi cùng cậu."

Tịch Lục nhìn Trần Giới, trong mắt cô mang theo nghiêm túc, thật lòng lo lắng cho mình, nghĩ đến đây, mặt mày cậu lại hiện ra ý cười nồng đậm, nói: "Trần Giới, cậu yên tâm, mình thật không sao, bây giờ mình làm cho cậu một trăm cái hít đất cũng không có vấn đề gì, nếu cậu không tin, bây giờ mình làm cho cậu luôn."

"Tôi biết rồi, biết rồi, cậu không cần làm đâu." Trần Giới nhìn thấy bộ dáng nóng lòng muốn thử kia của Tịch Lục, vội ngăn cản cậu, nói.

Tịch Lục nhếch môi cười lên, nói với Trần Giới: "Vậy chúng ta đuổi theo bọn họ đi."

Trần Giới gật gật đầu, lấy ba lô của mình từ trên bả vai Tịch Lục qua, thấy Tịch Lục muốn nói chuyện, cô mở miệng nghiêm túc nói: "Tôi muốn tự mình cầm, dù cho tôi là nữ sinh, nhưng chút sức lực ấy cũng vẫn có, tôi không yếu ớt như vậy."

Tịch Lục ngẩn người, nhìn Trần Giới, ngây ngốc gật gật đầu.

Trần Giới nhìn thấy dánh vẻ đó của Tịch Lục, vươn tay, vỗ vỗ đầu Tịch Lục, cười rộ lên, nói: "Đi thôi."

Mắt Tịch Lục sáng lên, đi ở bên trái Trần Giới, hưởng thụ thời gian hai người không có Giang Ninh cùng với những người khác quấy rầy.

Đây mới là nội dung vở kịch phát triển chính xác mà.

Nếu đã biết sau này mình làm như thế nào rồi, Tịch Lục cũng quyết định muốn bắt đầu phát động thế công với Trần Giới, cậu gật gật đầu, động viên lên dây cót cho mình.

Chờ một chút… Thế công… Cái gọi là thế công rốt cuộc là như thế nào đây?

Tịch Lục nỗ lực nhớ lại tình tiết trong phim ảnh mình đã xem trước đây ở trong đầu.

Đúng rồi, cảnh này, tựa hồ có trong một phim, lúc nam nữ chính đang lên núi, nữ chính đột nhiên bị vấp ngã một cái, sau đó nam chính liền thuận thế một phát giữ lấy nữ chính, ôm vào trong ngực, sau đó nam nữ chính nhìn nhau chừng năm giây, hai người hấp dẫn lẫn nhau, sau đó hôn lên.

Tịch Lục đỏ mặt lên, len lén nhìn Trần Giới một cái, tầm mắt một mực rơi vào trên môi cô, hình môi xinh đẹp lại ưa nhìn, nếu hôn lên, sẽ là như thế nào?

A a a a a, Tịch Lục một tay bịt mắt mình, cảm thấy mình thật là đủ rồi.

Cơ mà, ông trời nếu như mở to mắt mà nói, thì xin cho tảng đá nhân duyên đó xuất hiện đi, sau đó vừa vặn để cho Trần Giới sẩy chân, mình quyết định trước tiên sẽ đi lên kéo cô ấy…

Trần Giới quay đầu, nhìn thoáng qua Tịch Lục đang đắm chìm trong thế giới của mình không cách nào tự khoát khỏi, vừa định hỏi cậu thế nào vậy, lại nhìn thấy một chân cậu giẫm lên một cục đá tròn vô cùng nhẵn bóng.

Lúc Tịch Lục đang lâng lâng nghĩ, đột nhiên cảm thấy dưới chân mình trượt một cái, hai chân cũng không nghe sai bảo nữa, cơ thể cũng mất đi trọng tâm, đường lên núi đúng lúc là sườn dốc, cả người cậu ngã luôn ra sau.

Trần Giới vươn tay kéo tay Tịch Lục lại, khổ nỗi Tịch Lục rất nặng, không kéo lên được, trái lại mình cũng bởi vì Tịch Lục, mà cả người trượt về phía sau.

Tịch Lục không kịp suy nghĩ nhiều, một phát ôm lấy Trần Giới vào trong lòng, người cũng ngã thẳng tắp xuống đất luôn, tiếp xúc một cái thân mật với cục đá trên mặt đất.

Cậu đau đến híp mắt vào, phía sau mình truyền đến cảm giác đau đớn dày đặc.

Chỉ là chẳng lo nhiều như vậy, cậu mở mắt, nhìn Trần Giới trong lòng, khẩn trương hỏi: "Trần Giới, cậu có bị thương không, có đau hay không?"

Trần Giới nhìn cậu, mắt của cô đang mở thật to, trên mặt hiện vẻ hoảng hồn, bởi vì câu hỏi của Tịch Lục, cô mới hơi phục hồi lại tinh thần, cô vội vàng đứng dậy từ trên người Tịch Lục, sau đó gắng sức kéo Tịch Lục từ dưới đất lên.

Cả người cô đều bị vây trong trạng thái lo lắng, nói: "Cậu cảm thấy thế nào? Ngã dính chỗ nào? Đau lưng không? Đầu có bị thương hay không? Cậu có biết vừa rồi tôi cũng sắp bị hù chết rồi hay không? Lỡ như đầu của cậu không cẩn thận đập vào đá thì làm thế nào? Rốt cuộc là cậu làm sao thế? Vì sao không nhìn đường?"

Tịch Lục ngẩn người, sau đó cúi đầu, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi."

Trần Giới có chút dở khóc dở cười, cô nói: "Cậu không cần nói xin lỗi tôi, bị thương là cậu, Tịch Lục cậu thật là không để cho người khác yên tâm mà."

Cô đi ra sau Tịch Lục, cẩn thận kiểm tra phần gáy của cậu, sau đó hỏi thăm không ngừng: "Nơi này đau không?"

Lúc tay Trần Giới đụng vào sau lưng cậu thì trong miệng cậu phát ra một tiếng kêu đau đớn, rất khẽ, lại bị Trần Giới nghe thấy được.

Trần Giới hỏi: "Sau lưng rất đau?"

Tịch Lục ngượng ngùng gật gật đầu.

Cậu ngước mắt lên nhìn nhìn Trần Giới, thấy vẻ mặt của cô mang theo khẩn trương còn có một chút tức giận, lập tức xấu hổ cúi đầu, giống như là chú cún con bị chủ nhân khiển trách, gục đầu xuống.

Trần Giới nhíu nhíu mày, sau đó kéo tay Tịch Lục, nói: "Chúng ta xuống núi trước, đi bệnh viện." Thái độ của cô rất kiên quyết, rõ ràng thân thể mảnh khảnh lại bộc phát ra sức lực không tưởng, lôi kéo Tịch Lục sít sao, đi xuống chân núi.

Tịch Lục thật là sắp bị sự ngu xuẩn của mình làm cho phát khóc rồi.

...

"Như vậy à, Tịch Lục không có việc gì chứ?" Chân Tần nhận điện thoại, hỏi thăm.

"Ừm... được, mình biết rồi, vậy các cậu đi trước đi." Cậu ta cúp điện thoại, thở dài một hơi, nói với Trương Giai ở bên cạnh: "Cái đồ mềm yếu Tịch Lục này, vậy mà lại ngã một cái ở trên đường leo núi, hình như sau lưng bị thương."

Trương Giai ngẩn người, hỏi: "Không có việc gì chứ?"

Chân Tần nói: "Trần Giới ở cùng cậu ấy, chắc là không có việc gì đâu."

Cậu ta nói với Giang Ninh đang đi ở phía trước, tựa hồ còn có ý chờ Trần Giới: "Cái đó... đúng rồi, Trần Giới đã đi cùng Tịch Lục rồi, cậu không cần chờ hai người bọn họ nữa."

Chân Tần cố ý mơ hồ hóa một chút, làm cho đối phương hiểu lầm, chỉ thấy biểu cảm trên mặt Giang Ninh không có thay đổi, vẫn mang theo nụ cười khiên tốn như cũ, hắn nói: "Như vậy à."

Cậu bạn bên cạnh Giang Ninh trêu chọc hắn nói: "Giang Ninh, xem ra Trần Giới người ta là danh hoa có chủ rồi đó, trông cậu không có hi vọng, không bằng sớm đổi người khác đi, dù sao chân trời nơi nào không có cỏ thơm."

Giang Ninh quay đầu, cười cười với cậu ta.

"Trần Giới chỉ là trông không tệ, con người thoạt nhìn quá thanh cao, bình thường bắt chuyện với cô ấy cũng là một bộ dáng xa cách, cho dù là Giang Ninh cậu cũng không khác chúng tôi bao nhiêu đâu, người như vậy thật sự không thích hợp làm bạn gái lắm."

Giang Ninh cũng không đáp lại.

Đối phương cho rằng hắn là tán đồng ý nghĩ của mình, sau đó tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy Điền Ca kia rất tốt, bộ dạng không phải xinh đẹp lắm nhưng cũng không khó nhìn đúng không, chẳng qua là người đều hẳn là nhìn ra được, cô nàng thích cậu nhỉ? Không nên phí phạm mà."

Nụ cười trên mặt Giang Ninh càng đậm hơn, hắn nói: "Phải không? Nếu cô ta tốt như thế, vậy cậu chấp nhận không phải tốt hơn sao?"

Nụ cười trên mặt cậu bạn cứng lại rồi, cậu ta nhìn Giang Ninh, lúng túng cười một cái nói: "Ha ha ha, Giang Ninh, cậu làm sao vậy? Tôi chỉ là tùy tiện nói một chút thôi mà."

Giang Ninh cười cười, nói: "Phải không? Tôi cũng là tùy tiện nói một chút."

Cậu bạn nuốt một ngụm nước bọt, yên lặng đi ở bên cạnh Giang Ninh, một câu cũng không nói ra khỏi miệng nữa.

Hắn bước nhanh đi ở phía trước, nhìn đỉnh núi gần trong gang tấc lập tức sắp tới, không sao, chẳng qua là một thằng Tịch Lục mà thôi, giống như là trước đây, trước giờ Tịch Lục đều chưa từng thắng hắn.

Làm một việc giống nhau, Tịch Lục luôn là tốn thời gian hơn hắn gấp mấy lần để hoàn thành.

Cho nên lần này, hắn cũng sẽ không thua Tịch Lục.

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha, cho nên ấy à, không yên tâm chính là đã vướng bận ở trong lòng rồi =-=, Tịch Lục 'môi cá nhám' (ngu xuẩn) ngu đến mức để cho người khác không yên tâm.

Mỗ: mỗ vẫn cứ thích cách xưng hô tôi – cậu giữa TL và TG. Một ngày đẹp zời nào đó beta lại mỗ sẽ đổi lại hết, ahaha

Ps: chào các bạn, mình là bệnh xà tinh chương 107, hai tuần vừa rồi mình bị mụ phù thủy độc ác mang tên Lười Biếng bắt đi, may thay có nàng hiệp sĩ dũng cảm xinh đẹp nhất quả đất có tên Trạch ca đập zai giải cứu. Ahaha, mọi người có nhớ mình hem???

108. Chương 108

Sau khi đi theo Trần Giới đi ra từ bệnh viện, Tịch Lục liền yên lặng đi theo sau cô, len lén nhìn cô, sau đó một câu nói cũng nói không nên lời.

Giống như là một chú cún con bị chủ nhân gạt sang một bên, cậu vẫn luôn quan sát vẻ mặt của Trần Giới.

Lúc Trần Giới quay đầu lại nhìn về phía Tịch Lục, chỉ thấy mắt Tịch Lục sáng lên, sau đó mong đợi nhìn cô, phảng phất sau lưng có thêm cái đuôi, phe phẩy không ngừng.

Trần Giới thở dài một hơi, tất cả tức giận đột nhiên biến mất luôn, cô nói: "Cậu qua đây đi."

Tịch Lục giật mình một cái, vội vàng te te tửn tửn chạy tới, sau đó nhìn Trần Giới không chớp mắt.

Trần Giới nói: "Lần sau nhớ phải chú ý một chút, biết chưa? Lúc ở chỗ tương tự với loại chỗ này, phải chú ý an toàn, lỡ như xảy ra chuyện gì, bên cạnh không có người thì làm thế nào?" Cô nói xong, dường như là nhớ ra cái gì đó, rủ mắt xuống, nuốt ruổi nhỏ tròn trịa kia lại xuất hiện ở trước mắt Tịch Lục.

"Không phải lần nào cũng có thể có người ở bên cạnh giúp chúng ta." Trần Giới nói như vậy, hốc mắt đột nhiên đỏ lên

Tịch Lục ngẩn người, trong lòng đột nhiên như là bị cái gì đâm một cái, Trần Giới rõ ràng không có khóc, nhưng dường như cậu lại nhìn thấy có nước mắt chảy xuống xuôi theo khuôn mặt.

"Có người hay không… có người không… mau đến mau cứu bọn họ…" Tiếng khóc xé gan xé ruột lại vang lên bên tai Tịch Lục lần nữa, trước mắt cậu hiện ra bộ dáng khóc lóc nức nở của Trần Giới.

Cậu mở to hai mắt, không có suy nghĩ nhiều, vươn tay bắt lấy bả vai Trần Giới, nói: "Trần Giới, Trần Giới, cậu nhìn mình đi, mình sẽ không xảy ra chuyện gì, đây chỉ là một chuyện nhỏ, sau này mình sẽ chú ý, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa, thật."

Trần Giới cúi đầu, tóc cô có mấy lọn rơi ở đầu vai, vành mắt cô vẫn đỏ như cũ, nhưng vào lúc nghe thấy lời Tịch Lục nói, ngẩng mặt lên, cười cười.

Nụ cười đó, giống như là sắp khóc vậy.

Trái tim Tịch Lục như là bị đâm một cái, cậu nắm chặt tay Trần Giới, phảng phất cảm giác được, nếu như mình buông tay, Trần Giới sẽ lại là cô độc một mình.

Lần đầu tiên cậu cảm giác được, trong lòng Trần Giới cất giấu rất nhiều chuyện.

Những chuyện đó cậu có lẽ không biết, có lẽ quên mất ở trong đầu, có lẽ cố ý không nhớ lại, để cho một mình Trần Giới giãy dụa ở trong ký ức.

Tịch Lục trở lại ký túc xá, hồi tưởng lại hết thảy xảy ra hôm nay, trong đầu có chút hỗn loạn, bởi vì sự xuất hiện của Giang Ninh, một ít hồi ức cũng dần dần nổi lên từ trong đầu, hơn nữa cũng vào ngày hôm nay xác nhận tình cảm của mình đối với Trần Giới.

Cậu giật giật thân thể, sau lưng truyền đến từng cơn đau đớn.

Cậu nghĩ tới Giang Ninh, cơ mà cho dù là thanh mai trúc mã, cậu cũng không có ý định cứ nhường lui như vậy.

Có lẽ cậu là tu hú chiếm tổ chim khách, nhưng bắt đầu từ năm mười lăm tuổi cậu đã theo ở bên cạnh Trần Giới, tất cả tình yêu tuổi thanh xuân đều rơi vào trên người cô, đây không phải dễ dàng có thể buông tha.

Tịch Lục gật gật đầu, cho nên, không thể ngồi chờ chết nữa.

Cậu nhìn đồng hồ, lúc này Trần Giới hẳn là vẫn chưa có ngủ đâu nhỉ, cậu bấm điện thoại, kiên trì, đã làm xong chuẩn bị bị từ chối, nói: "Trần Giới, cuối tuần cậu có thời gian hay không, chúng ta cùng đi xem phim nhé."

"Ừ, có thể." Câu trả lời của Trần Giới cũng khá nhanh.

Tịch Lục mở to hai mắt, nhảy phắt từ trên giường xuống, sau đó hưng phấn nói: "Tốt lắm… Đến lúc đó mình gọi điện thoại cho cậu."

Trần Giới nhẹ giọng cười lên, nói: "Ừ, được."

Tịch Lục cúp điện thoại, hưng phấn đi tới đi lui trong ký túc xá, Hồ Nghị đang 'lách ta lách tách' chơi máy tính, nhìn Tịch Lục đang đi đi lại lại không nhịn được ngước mắt lên nói: "Làm gì thế? Đừng đi đi lại lại nữa, lên giường của cậu đi, y như phát • xuân."

Tịch Lục cũng không giận, cười lên ngây ngốc, đặt mông ngồi ở trên giường, nghĩ cũng không suy nghĩ nhiều, nằm xuống luôn.

Lúc phần lưng vừa tiếp xúc với mặt giường, cậu lại hít vào một hơi, đau đến lại nhảy từ trên giường xuống.

Hồ Nghị ngước mắt lên, lườm cậu một cái, nói: "Cậu là đồ ngốc sao?"

Tịch Lục vặn vẹo mặt, khóe mắt lại mang theo ý cười, nói với Hồ Nghị: "Đồ cuồng ma game như cậu, chắc sẽ không hiểu được, cái này gọi là yêu đương yêu đương."

Một mặt Hồ Nghị bị biểu cảm ghê tởm kéo đến, không nhìn gương mặt cười đến vô cùng ngu ngốc kia của Tịch Lục nữa, tiếp tục vùi đầu vào trong game máy tinh của mình.

Tịch Lục nằm ở trên giường, ngâm nga khúc nhạc.

Nếu không nói, thật đúng là không có cách nào tưởng tượng, hình tượng của cậu ở trước mặt đại chúng và lúc riêng tư chênh lệch nhiều như vậy.

Buổi tối Chân Tần không có trở về, gọi điện thoại qua, hình như là ở cùng với Trương Giai, Tịch Lục liền biết điều cúp điện thoại, nhìn nhật ký cuộc gọi, lẩm bà lẩm bẩm nói: "Thật tốt."

Hai người yêu thích lẫn nhau, có thể nắm tay, có thể ôm, có thể hôn, có thể làm tiếp xúc thân thể sâu sắc hơn nữa…

Mặt Tịch Lục đỏ lên, nếu như nói, cậu nói là nếu, Trần Giới cũng thích cậu mà nói, vậy cậu không phải là có thể mỗi ngày đều đi gặp Trần Giới, mỗi ngày đều có thể nắm tay, mỗi ngày đều có thể ôm, mỗi ngày đều có thể hôn, mỗi ngày đều có thể…

Hồ Nghị giành được thắng lợi hoàn toàn, thỏa mãn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Tịch Lục đang nằm ở trên giường cầm di động cười khúc khích, đang muốn nói móc vài câu, lại thấy lỗ mũi cậu chảy ra chất lỏng màu đỏ sậm, mà chính cậu lại một bộ dáng hoàn toàn không biết.

Hồ Nghị sửng sốt, vội vàng rút giấy từ bên cạnh ra, từ trên giường leo xuống, nhắm ngay lỗ mũi Tịch Lục, cắm vào.

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Cậu làm gì thế?"

Hồ Nghị trừng mắt nói: "Tôi không làm gì, cậu chảy máu mũi rồi, thằng ngốc mà, nói cậu phát • xuân cậu còn thật sự tư • xuân à."

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng lau một cái, chẳng phải trên tay toàn là máu sao?

… Cậu cũng là bị mình làm cho say rồi, suy nghĩ một chút đã như vậy, lỡ như sau này thật có thể làm chuyện này, cậu làm thế nào đây?

Hồ Nghị: "… Xảy ra chuyện gì? Tịch Lục làm sao máu mũi cậu càng chảy càng nhiều?"

Tịch Lục: "…"

…

Sau khi chính thức nhập học, Tịch Lục lại phát phát hiện mình hoàn toàn chả biết cái gì, sinh viên cùng lớp trên cơ bản mỗi người đều có tài nghệ, hơn nữa dường như lúc trước đã từng được huấn luyện rất nhiều, lúc giảng viên giảng bài, tùy tiện chỉ ra một người biểu diễn, bộ dáng đều vô cùng thuần thục mà còn hoàn mỹ.

Kris tập múa bale từ nhỏ, khi còn nhỏ cũng từng được một số giải thưởng rất lợi hại.

Mã Quốc Dương thoạt nhìn không tự tin lắm vậy có có một bộ cổ họng tốt, lúc hát lên thậm chí không thua với đám sinh viên học âm nhạc chuyên nghiệp kia.

Hồ Nghị cả ngày chỉ biết chơi máy tính, vậy mà biết múa, dân tộc hiện đại mọi thứ đều được.

Tịch Lục nhìn về phía Chân Tần, muốn tìm kiếm cảm giác thừa nhận.

Lại thấy Chân Tần nhìn cậu nói: "Đã nhiều năm không có kéo đàn violon rồi, không biết bây giờ kéo sẽ ra sao?" Nói như vậy xong, cậu ta liền cầm đàn violon trình diễn một bài hoàn mỹ.

Tịch Lục: "…" Thật là đủ rồi, một đám các người không phải đến học biểu diễn ư? Các người không phải nên đi học chuyên ngành vũ đạo âm nhạc các loại sao?

Chân Tần phảng phất như hiểu được suy nghĩ của Tịch Lục, vỗ vỗ vai cậu, nói: "Tịch Lục, cái thời đại này ấy à, người luôn phải học thêm mấy thứ mới có thể sinh tồn được, rốt cuộc là ông lấy tâm tính chẳng biết cái gì thì sống sót như thế nào đây? Tôi rất muốn biết?"

Tịch Lục: "…" Cậu đẩy tay Chân Tần ra rất dứt khoát.

Chân Tần nhếch môi cười ầm lên ha ha ha ha.

Tịch Lục chả biết cái gì, cảm thấy mình quả thực không có cách nào trụ được ở lớp học này.

Giờ học biểu diễn, có một thầy Hoàng, Tịch Lục sợ nhất chính là thầy này, bởi vì thầy ấy thích đột nhiên chọn một người đứng lên biểu diễn ngẫu hứng.

Nhưng mà Tịch Lục lại không am hiểu nhất chính là nhập vai nhanh chóng.

Giống như là Chân Tần có thể khóc ra được ở trong vòng mười giây, mà mình lại còn cần chuẩn bị nửa ngày mới có thể nặn ra được mấy giọt nước mắt từ trong mắt.

Đây chính là sự khác biệt.

Hơn nữa đáng sợ nhất là, thầy Hoàng này còn cứ nhìn chằm chằm vào Tịch Lục, lúc lần đầu tiên gặp mặt, trong phòng học có một cái máy chiếu, trong đó phát quảng cáo gần đây trên TV, đương nhiên quảng cáo Tịch Lục quay lúc trước cũng đều có, vô luận là quảng cáo chocolate, hay là quảng cáo đồ uống, càng thậm chí là quảng cáo mì ăn liền vừa mới ra, sau đó bắt đầu phê bình biểu cảm, động tác của bọn họ ở bên trong, đương nhiên trúng tên nhiều nhất chính là Tịch Lục.

Một tiết học kéo dài, Tịch Lục cũng suýt thoát nước mấy lần rồi.

"Tịch Lục, cậu đứng lên lập tức thể hiện cho tôi tâm trạng đau buồn của một người mẹ vừa được thông báo đã mất đi đứa con." Đang học, thầy Hoàng đột nhiên chỉ Tịch Lục.

Tịch Lục sửng sốt, đứng tại chỗ, sau khi ngây người vài giây, lộ ra một cái mặt khóc cực kỳ xấu, sau đó nhào xuống đất, lớn tiếng giả giọng kêu rên.

Thầy Hoàng nhíu mày, bắt đầu phê bình không chút lưu tình nói: "Động tác phóng đại dư thừa, sự chuyển hóa tâm trạng nhân vật, hẳn là từ lúc mới bắt đầu mờ mịt luống cuống đến đau khổ chất vấn lại khóc lóc nức nở, cần dùng quá trình tiến hành tuần tự, màn biểu diễn vừa rồi của cậu, tôi nghĩ cậu thích hợp phát triển theo phương hướng sao hài hơn, mà không phải là thần tượng."

109. Chương 109

"Ha ha ha." Cả lớp đều cười.

Tịch Lục đỏ mặt, đứng đó.

Sau khi hết giờ học, Chân Tần đi tới, cười ha ha ha nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, thầy Hoàng, thật đúng là chân tình với ông mà."

Tịch Lục căm tức nhìn cậu ta một cái.

Chân Tần sửng sốt, nói: "Tôi nói thật, thầy Hoàng càng là nói ông nhiều, là nói lên thầy ấy càng coi trọng ông đó, nếu ông không có tính dẻo dai, thầy ấy mới sẽ không quan tâm ông đâu."

Tịch Lục trả lời: "Thật?"

Chân Tần cười nói: "Dĩ nhiên, Tịch Lục ông luyện tập nhiều một chút, sau này nhất định có thể trở thành ngôi sao lớn, đương nhiên nhất định không nổi tiếng hơn tôi là được rồi."

Tịch Lục không muốn để ý đến cậu ta nữa.

Chẳng qua Tịch Lục cũng rõ ràng thiếu sót của mình, cậu cũng không có năng khiếu gì, kỹ xảo biểu diễn cũng không được tốt lắm, lúc trước cũng là dựa vào vận số tốt mới có thành tích bây giờ, nếu sau này muốn phát triển thật tốt, cũng không thể như vậy mãi, cho nên cậu cũng sẽ nghe lời của thầy Hoàng, tăng cường kỹ xảo biểu diễn.

Tịch Lục nhìn đồng hồ, thu dọn đồ một chút, bước nhanh ra khỏi phòng học lớn.

Chân Tần ở phía sau cậu nói: "Ông đi nhanh như vậy làm cái gì?"

Tịch Lục trả lời: "Tôi muốn đi xem phim với Trần Giới, đi trước đây."

Chân Tần ngẩn người, nghĩ thầm, thằng ngốc này vậy mà hẹn Trần Giới đi xem phim, đây là tiết tấu cuối cùng cũng thông suốt sao?

Sau khi đến đại học X, Tịch Lục gọi một cú điện thoại qua, qua một hồi Trần Giới mới nhận, đầu bên kia cô tựa hồ đang bề bộn nhiều việc, cô nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, ngại quá, có lẽ tôi phải một lúc nữa mới có thể đi ra ngoài, hiện tại tôi đang ở..."

Đầu điện thoại bên kia truyền đến giọng nói của rất nhiều người, rất ồn ào.

Tịch Lục vội vàng nói: "Không sao, vậy mình đi tìm cậu, bây giờ cậu ở đâu?"

Trần Giới nói: "Ở chỗ hồ nhân tạo."

Trước khi Tịch Lục đi vào, kiểm tra một chút trang bị của mình, kính râm rất lớn cũng đã đeo, mũ cũng che kín, không thành vấn đề.

Tuy rằng chuyện lần trước ký ức vẫn còn như mới, nhưng vì Trần Giới, hết thảy đều là chuyện nhỏ.

"Nè, nghe nói không? Giang Ninh khoa y học trường chúng ta? Nói thật, tôi cảm thấy xem như là hotboy của trường nhỉ? Loại trường học khoa học tự nhiên như đại học X, có thể xuất hiện loại diện mạo này, cậu ta thật không phải sinh viên trường điện ảnh X bên cạnh sao?"

"Ha ha ha, cậu đừng khoa trương như vậy, cơ mà tôi thừa nhận Giang Ninh là rất đẹp trai, người ta thành tích cũng tốt, cũng không giống như là đám điện ảnh X kia nhìn được mà không dùng được."

Nói chuyện là hai nữ sinh, bởi vì vừa vặn đang ở bên cạnh Tịch Lục, lời của các cô rơi vào trong lỗ tai Tịch Lục không sót một chữ nào.

Tịch Lục quay đầu nhìn các cô, cái gì gọi là điện ảnh X nhìn được mà không dùng được?

Cậu đương nhiên biết đại học X và học viện điện ảnh X trước giờ đều là chướng mắt nhau, sinh viên đại học X nói sinh viên học viện điện ảnh X chỉ có diện mạo dựa vào cái mặt ăn cơm đầu rỗng tuếch, sinh viên học viện điện ảnh X nói sinh viên đại học X đều là Thiên Kê bốn mắt[1], con mọt sách tinh tướng cậy học nhiều.

[1]Thiên Kê bốn mắt: Chicken Little, nhân vật trong phim hoạt hình chú gà siêu quậy (xem chi tiết: s://g.co/kgs/k51wvS)

Tịch Lục đối với cái này không có bao nhiêu suy nghĩ, chỉ là hôm nay nghe được lại cảm thấy có chút chói tai, cũng không biết có phải là bởi vì đối phương mang Giang Ninh ra so sánh hay không.

Đi chưa được hai bước, lại nhìn thấy trước cửa thư viện treo một cái biểu ngữ màu đỏ, lúc đi ngang qua liền nhìn thêm mấy lần, một cái nhìn này cậu lại là không vui rồi.

Trên đó viết ——

(Cảm ơn bạn học Giang Ninh quyên tặng năm trăm cuốn sách cho trường chúng ta)

Tịch Lục nghĩ thầm, thật là nhiều tiền không có chỗ tiêu.

Cậu bước nhanh đi về phía trước, lúc nhìn thấy hồ nhân tạo, hai mắt sáng ngời, liền đẩy nhanh tốc độ, ở bên cạnh hồ nhân tạo nhìn thấy có không ít người đang cầm sách vở đọc.

Tịch Lục nghĩ tới hồ nhân tạo của học viện điện ảnh X, được rồi, ở nơi đó phần lớn mọi người đều là nói chuyện yêu đương.

Chung quy nhiều trai xinh gái đẹp, rơi vào bể tình cũng là chuyện bình thường.

Cậu đảo mắt một vòng, sau đó ở một chỗ nào đó dừng hình ảnh lại, giương môi lên, bước nhanh đi qua.

Trần Giới đang bị một đám người vây quanh, không biết đang nói cái gì, Tịch Lục càng đến gần thì càng cảm thấy Trần Giới thoạt nhìn tựa hồ rất bối rối.

Trần Giới nhìn một đám người vây quanh mình, đầu cũng sắp to đùng ra rồi.

Cô cũng chỉ là đọc sách cùng Từ Phương ở chỗ này, không nghĩ tới lại có người đi lên hỏi cô có hứng thú gia nhập xã kịch nói hay không, ngay từ đầu đã từ chối rõ ràng, không nghĩ tới đối phương vậy mà không nổi giận, gọi tới một đám người đến khuyên cô gia nhập xã.

Từ Phương bị tư thế này dọa sợ tới mức đứng im ở một bên.

Trần Giới nghiêm túc nói với xã trưởng của bọn họ: "Em thật không có hứng thú với phương diện này."

Xã trưởng lại kích động túm tay Trần Giới, nói: "Nhưng là, anh cảm thấy em thật sự rất thích hợp mà, nếu em tham gia, anh sẽ cho em vào vai nữ chính."

Bên cạnh, một nữ sinh nói: "Xã trưởng, vai nữ chính kia không phải cho Điền Ca rồi sao?"

Xã trưởng quay đầu, nói: "Đều có thể thay đổi mà, hơn nữa, chỉ cần không có biểu diễn chính thức, nhân vật chính gì đó cũng có thể đổi lại."

"Cho nên, em đến xã kịch nói của bọn anh đi?" Xã trưởng tiếp tục dùng ánh mắt khát vọng nhìn Trần Giới.

Trần Giới nhíu nhíu mày.

Tịch Lục nhìn cánh tay của Trần Giới bị nam xã trưởng kia túm lấy, hô hấp căng thẳng, cậu tự nói với mình, là lúc ra sân rồi, đây chính là thời khắc anh hùng cứu mỹ nhân.

Cậu nỗ lực đẩy đám người ra, muốn xông vào.

Khổ nỗi đám người đối phương quả thực quá ngoan cố, cậu bị xô mạnh ra ngoài.

Cậu hít sâu một hơi, lại xông lên lần nữa, lại bị một nữ sinh có chiều rộng chừng gấp đôi cậu bắn ngược ra ngoài.

Tịch Lục một mặt máu, còn có để cho người khoái trá đi làm anh hùng nữa hay không đây!

Tịch Lục đột nhiên kế chạy lên não, hướng về phía bọn họ hét lớn một tiếng: "Một trăm đồng của ai rơi này!"

Trong lúc một đám người lập tức cúi đầu đi tìm, Tịch Lục liền thừa dịp một cái khe hở, xông vào đám người, sau đó kéo tay Trần Giới, rồi nói: "Chạy!"

Đại khái sau khi chạy được khoảng cách chừng một trăm mét, Tịch Lục nghĩ đối phương hẳn là không có đuổi theo đến đây đâu nhỉ, bèn quay đầu cười nói với Trần Giới: "Trần…"

Lời còn chưa dứt, Tịch Lục lại ngây ngẩn cả người, bởi vì mười ngón xiết chặt với cậu là nam xã trưởng một mực ngăn Trần Giới vừa rồi.

Tịch Lục phắt cái buông tay ra, nói: "Tại sao là anh?"

Nam xã trưởng sửng sốt, nói: "Là cậu kéo tôi chạy mà."

Tịch Lục: "… Vậy anh cứ chạy theo tôi à? Tôi kéo nhầm người rồi."

Nam xã trưởng cười một cái nói: "Tôi cho là cậu kéo tôi ra ngoài là muốn gia nhập xã."

Tịch Lục: "…"

Cậu lập tức quay đầu, chạy về phía hồ nhân tạo một lần nữa, chạy về phía Trần Giới mình tâm tâm niệm niệm.

Nào biết nam xã trưởng kia đuổi theo sau cậu, quấn lấy cậu, vừa chạy vừa nói: "Bạn học, tôi thấy tướng mạo cậu cũng không tệ, có muốn đến xã kịch nói chúng tôi thử một lần hay không!"

Tịch Lục không có đáp lời anh ta, nhìn thấy Trần Giới, sau đó vươn tay kéo cô lại, sau khi xác định lần này không có kéo sai người, nói với nam xã trưởng đuổi theo mình đến: "Tôi và cậu ấy đều không gia nhập xã, anh hãy chết tâm đi."

"Bạn học, lời không thể nói tuyệt đối như vậy, xã kịch nói chúng tôi nhưng là có rất nhiều thành viên lợi hại, nói thật kỹ xảo biểu diễn của chúng tôi thậm chí không thua kém sinh viên trường điện ảnh X bên cạnh, cậu thật sự không cần thử một chút xem sao?"

Nam xã trưởng đi theo sau bọn họ, vẫn không nổi giận gào to: "Đừng đi mà, hai người các bạn đều gia nhập xã mà nói, tôi để cho các bạn diễn vai nam nữ chính!"

"Xã trưởng, không phải mấy ngày hôm trước anh mới nói với em, nam chính muốn cho Giang Ninh đến diễn sao?"

"Em không hiểu, xã hội này là cần phải biết biến báo, bất cứ thứ gì đều có thể thay đổi, nói thí dụ như hiện tại, tôi cảm thấy cậu nam sinh kia thích hợp vai nam chính hơn Giang Ninh."

"A a, xã trưởng rốt cuộc em biết vì sao mỗi lần anh đều không tuyển được thành viên mới rồi? Chỉ trách năm đó em thật sự là còn quá trẻ, tin tưởng những lời ngon tiếng ngọt của anh."

Xã trưởng: "…"

Chạy ra khỏi cổng đại học X, Tịch Lục và Trần Giới nhìn nhau một cái, đều cười lên, Tịch Lục cảm khái nói: "Xã đoàn của trường các cậu thật điên cuồng."

Trần Giới nghĩ lại còn rùng mình gật gật đầu, nói: "Là có chút."

Tịch Lục cười cười, nói: “Hiện tại đi xem phim không thành vấn đề chứ?”

Trần Giới giương môi lên, trả lời: “Đương nhiên.”

Tuy rằng trải qua một cuộc ô long, nhưng Tịch Lục nhìn bàn tay đang nắm chặt của mình và Trần Giới, vẫn rất vừa lòng với hiệu quả cuối cùng.

110. Chương 110

Nghĩ lại một chút, lần đầu tiên Tịch Lục xem phim còn là chuyện từ thời mầm non, hai người Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương không biết từ đâu kiếm được hai vé xem phim, vóc dáng cậu thấp nên miễn vé đi vào, còn phim dù sao cậu là không xem vào, chỉ nhớ được một mình một người tự chơi với mình ở trong bóng tối như xó đường.

Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương cuối cùng bởi vì mình quá ồn, phim cũng chưa xem xong, đã dẫn cậu đi rồi.

Sau đó chính là tiểu học tổ chức xem một ít phim, đến cấp hai thì chỉ là bình thường đúng lúc đi ngang qua rạp chiếu phim, cũng không có xúc động muốn đi xem, rạp chiếu phim khí phái năm đó cũng theo sự lớn lên của mình bắt đầu vắng vẻ, chỉ là mấy năm gần đây, sự nghiệp điện ảnh lại trọng chấn hùng phong[1], người quay về rạp chiếu phim cũng càng ngày càng nhiều.

[1]Trọng chấn hùng phong: sau lạc hậu suy thoái lại phát triển mạnh mẽ.

Tịch Lục nhìn poster lớn bên ngoài, lại nhìn Trần Giới bên cạnh, dò hỏi: “Trần Giới, cậu có muốn xem không? Mình nhớ cậu… thích xem phim kinh dị nhỉ?”

Trong khi cậu nói, nghĩ lại còn rùng mình nhìn tấm poster phim kinh dị một cái.

Trần Giới cười, nói: “Bộ này là được.”

Cô chỉ vào tấm poster phim khoa học viễn tưởng nước ngoài mới ra nhất, Tịch Lục chần chừ một chút, lại liếc nhìn poster phim kinh dị một cái, muốn lấy dũng khí xem cùng Trần Giới, mở miệng nói: “Phim kinh dị đi, xem một chút không có gì, đi thôi.” Cậu nói, có lẽ chính cậu cũng không có phát giác âm cuối của mình hơi run run.

“Tịch Lục, tôi cũng không muốn xem phim kinh dị.” Trần Giới nói.

Lúc chống lại mắt Trần Giới, cậu cảm thấy được ý cười nồng đậm trong mắt Trần Giới, mặt cậu đỏ lên, biết ngay mình lại bị Trần Giới nhìn thấu rồi, sinh làm một đấng mày râu vậy mà lại sợ phim kinh dị, có mất mặt hay không!

Chuyện này cũng không trách Tịch Lục, khi còn nhỏ Lục Quyên Quyên và Tịch Nam Phương không thường ở nhà, cậu chỉ có một mình ngồi trong ghế sô pha cầm gối tựa xem phim, có đôi khi sẽ có phim kinh dị, cậu sợ hãi nhưng vẫn kiên trì xem xong, sau đó đến cuối cùng lúc nằm ngủ ở trên giường, hình ảnh trong hồi ức không ngừng chuyển động, dọa mình tim đập nhanh chóng cả buổi cũng không ngủ nổi.

Tịch Lục cuối cùng vẫn là sợ hãi mua vé phim khoa học viễn tưởng, cậu cũng không muốn xem được một nửa, trong phim nhảy ra cái gì không dọa được Trần Giới, mình lại bị dọa gần chết.

Sau khi mua xong, cậu lại te te tửn tửn đi mua một phần bỏng và đồ uống, sau khi ngồi vào vị trí của Trần Giới, cậu nghiêng mặt nhìn nhìn Trần Giới ở bên cạnh.

Lại quay đầu, mừng thầm cười lên, vẻ mặt kia là y như con chuột ăn vụng được dầu.

Trần Giới nói với cậu: “Bây giờ cậu có thể bỏ kính đen và mũ đi, hẳn là không ai có thể nhìn thấy.”

Tịch Lục gật gật đầu, ánh đèn xung quanh đã tối xuống, cậu gỡ kính xuống đặt ở trong túi áo.

Cậu nghĩ từ trước tới giờ trong rạp chiếu phim đều là một phần không thể thiếu trong kịch bản tình yêu, nam nữ chính có thể xảy ra rất nhiều chuyện ở trong góc tối.

Nói chẳng hạn như, nữ chính có thể bởi vì bộ phim rất nhàm chán, mà ngủ sau đó tựa vào vai nam chính, mà nam chính dùng một loại ánh mắt cưng chiều bất đắc dĩ nhìn cô ấy, đặt đầu của cô ấy thoải mái ở trên vai mình, thậm chí cởi quần áo của mình, giữ ấm cho nữ chính, loại tuyến đường nam ấm áp này thật sự là trăm thử không sai.

Tịch Lục cúi đầu nhìn quần áo của mình một cái, chỉ là một chiếc áo cộc, cởi ra mà nói bên trong sẽ trần rồi… Độ khả thi có chút quá thấp rồi, tạm thời PASS.

Phim đã bắt đầu chiếu rồi.

Cậu lại nhìn Trần Giới một cái, nghĩ tới bỏng trong tay mình.

Đúng rồi, cũng có loại tình tiết này ——

Lúc nam nữ chính đang cầm bỏng, hai tay đồng thời đụng vào nhau, sau khi hai người thâm tình nhìn đối phương vài giây, mặt càng dựa vào càng gần, sau đó…

Mắt Tịch Lục sáng lên, quay đầu, lấy lòng nói với Trần Giới: "Trần Giới, ăn bỏng không?"

Đâu có biết tiếng mình hơi lớn, một người đàn ông ở phía sau nói với cậu: "Có thể xin cậu yên lặng một chút không?"

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng ngậm miệng.

Nhưng cậu lại không có cách nào chết mất trái tim đó, vì thế cậu tiếp tục cầm bỏng chìa về phía Trần Giới, ý bảo cô ăn.

Trần Giới sáng tỏ gật gật đầu, cầm một chút.

Sau đó Tịch Lục lại cầm bỏng lên, yên lặng ăn, nghĩ thầm, đến lúc đó Trần Giới chỉ cần đưa tay qua, mình sẽ vờ như đang ăn, làm ra một cái tiếp xúc thân thể lãng mạn.

Cậu nghĩ như vậy, lại không có nghĩ tới.

Trần Giới kể từ lần đầu tiên cho đến sau này, cũng không có vươn tay ra nữa, chờ đến lúc cậu lấy lại tinh thần, bản thân đã ăn hết tất cả bỏng rồi.

Tịch Lục một tay bịt mắt, mẹ kiếp, cậu đang làm cái gì chứ!

Trần Giới quay đầu, tựa hồ nhận thấy được sự khác thường của cậu, nhẹ giọng hỏi thăm: "Sao thế?"

Tịch Lục cúi đầu, trả lời như đưa đám: "Không có gì, phim xem quá hay, mình có chút hưng phấn."

Cái rắm, cậu hoàn toàn chả biết trong phim nó nói cái gì.

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Là xem rất hay."

Tịch Lục nhìn xung quanh, lại đặt chủ ý ở trên mặt đồ uống,

Trong phim không phải còn có tình tiết như vậy sao? Chính là nam nữ chính hai người ở rạp chiếu phim, kết quả nam chính không cẩn thận cầm nhầm đồ uống của nữ chính, uống, cái gọi là hôn môi gián tiếp, đã được thành lập.

Tịch Lục cảm giác máu sói đang sôi trào.

Sau đó len lén nhìn đồ uống của Trần Giới một cái, vươn tay, làm bộ như không để ý cầm chai đồ uống của Trần Giới qua, rất tự nhiên uống một hớp.

Sau đó len lén quay đầu, híp mắt, vô cùng hạnh phúc.

Cậu giả vờ kinh ngạc nói với Trần Giới: "A, ngại quá, Trần Giới, mình uống nhầm đồ uống của cậu rồi."

Trần Giới cười cười, sau đó nói với Tịch Lục: "Không sao đâu, tôi còn chưa uống, cậu uống cả đi."

Tịch Lục: "…"

Người đàn ông phía sau lại nói: "Lúc xem phim có thể im lặng một chút hay không?"

Tịch Lục nhún vai, yên lặng cầm hai chai nước uống uống sạch toàn bộ, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc xem phim một lát, không qua được lâu, lại cảm thấy buồn đi tiểu.

Cậu nhỏ giọng nói một tiếng muốn đi WC với Trần Giới.

Lúc phóng thích đồ tích trữ bên trong ở WC, Tịch Lục nhức đầu bó tay, cảm giác phim đã qua hơn phân nửa, từ đầu đến cuối chỉ có một mình cậu đang nhàm chán tự mình diễn Đơn Hoàng hí với mình[2].

[2]Đơn Hoàng hí: diễn giải từ Song Hoàng hí – một loại hình thức khúc nghệ, trong đó có hai người đồng thời biểu diễn, một người diễn, một người hát, yêu cầu phải phối hợp chặt chẽ với nhau. Còn Đơn Hoàng hí ý chỉ một người diễn thôi.

Trở lại chỗ ngồi, cậu không yên lòng nhìn màn ảnh.

Chỉ là trên màn ảnh nam nữ chính đột nhiên ôm nhau, nam chính bắt đầu hôn mặt, cổ, còn có bộ ngực của nữ chính, hai người đều bắt đầu vội vàng cởi quần áo ——

Tịch Lục lập tức lên tinh thần rồi.

Loại tình tiết này cũng có, trong phim nam nữ chính nhìn thấy hình ảnh ngượng ngùng, sau đó hai người nhìn nhau, nhìn nhau, không khí từ từ tăng lên.

Mập mờ bùng phát một lúc.

Không sai, chính là như vậy.

Tịch Lục quay đầu dùng ánh mắt tràn đầy gợi tình nhìn về phía Trần Giới, cậu nhìn thấy ở dưới ánh sáng nhàn nhạt, gương mặt của Trần Giới mơ hồ nhưng vẫn xinh đẹp như cũ, sống mũi rất thẳng cùng với cánh môi đường nét xinh đẹp, một điểm nào ở trong mắt cậu cũng không chê vào đâu được.

Tiếng hơi thở rất nhỏ từ trong miệng của mình truyền tới, có chút dồn dập.

Trần Giới chú ý tới cậu, khẽ nghiêng đầu, đôi mắt buốt giá nhìn về phía cậu.

Tịch Lục quả quyết, chính là lúc này ——

Cậu gọi tên Trần Giới, mang theo triền miên, nói: "Trần Giới, mình…"

"Mình…"

"Đã nói lúc xem phim im lặng một chút." Người đàn ông ghế sau lại lên tiếng lần nữa, Tịch Lục bị kinh sợ chặn lời ở cổ họng, một chữ cũng nghẹn không ra được.

Trong mắt Trần Giới mang theo ý cười, cũng không biết là đang cười cậu hay là đang cười phim.

Cả bộ phim chiếu xong, Tịch Lục hoàn toàn ngay cả tên của nam nữ chính là gì cũng không rõ ràng lắm, ấn tượng sâu nhất vẫn là cảnh giường • chiếu của hai người bọn họ.

Cho nên kết quả là, cậu đi xem một bộ phim, hoàn toàn là ngay cả một chút tiến triển cũng không có, cũng là say rồi.

Đi ra khỏi rạp chiếu phim, Trần Giới nói với Tịch Lục: "Vừa rồi cậu có lời gì muốn nói cho tôi biết sao?"

Tịch Lục liếc bầu trời một cái, cảm thấy hiện tại thiên thời địa lợi đều không thích hợp, chẳng hề có tí không khí lãng mạn nào cả, nên không hề nghĩ ngợi thuận miệng nói: "Mình cảm thấy dáng người cô đó rất tốt."

Trần Giới ngẩn người.

Tịch Lục cũng ngẩn người, vội vàng quay đầu, đỏ mặt, xua xua tay, không ngừng nói: "A a, mình không phải là ý này, chỉ là chỉ là…"

Trên gương mặt trắng nõn của Trần Giới nổi lên một vệt đỏ ửng hiếm thấy, sau đó cô ngước mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục, nói: "Tôi hiểu, dù sao Tịch Lục cậu là nam sinh."

Tịch Lục: "..." QUQ, không, cậu không hiểu!

111. Chương 111

Có câu oan gia ngõ hẹp, giống như là hiện tại rõ ràng là thời gian tốt đẹp của riêng hai người, lại đột nhiên nhảy ra một cái bóng đèn lớn ——

Tịch Lục cùng Trần Giới ra khỏi rạp chiếu phim, còn chưa đi được mấy bước, đã bị một giọng nam hơi quen thuộc gọi lại.

Tịch Lục quay đầu, lại nhìn thấy Giang Ninh cùng một đám nam nữ sinh từ bên kia đi tới, Giang Ninh mặc áo sơmi màu trắng cùng quần thường màu đen, tóc cắt gọn gàng chỉnh tề, giương môi cười về phía bên này, trong mặt mày mang theo sự trưởng thành ưu nhã không hợp tuổi, hắn đứng ở trong đám người, không khó phát hiện người trong nhóm đi cùng hắn toàn bộ đều là vây quanh hắn, Giang Ninh giống như là trọng tâm của tất cả mọi người.

Hoàn toàn không giống với mình.

Tịch Lục nhớ lại cuộc sống thời trung học của mình, trừ một hai nam sinh chơi thân, cũng không có mấy người nói chuyện được, phần lớn đều là sau khi rời đi, ngay cả tên cũng không nhớ rõ, càng đừng nói là nữ sinh, trước khi sống lại, cậu không thích nữ sinh, sau khi sống lại, lại là bệnh xà tinh, cho nên nữ sinh qua lại quen thuộc cũng chỉ có mấy người.

Trước đây Trứng Lùn thường nói Tịch Lục là người sinh dâm gia, hiện tại Tịch Lục đang muốn vạch con mắt ti hí của Trứng Lùn ra để cho cậu ta thấy rõ ràng, cái gì mới thật sự là người sinh dâm gia.

Tịch Lục vẫn rất bội phục loại người luôn là trung tâm đám người này, bởi vì mình không có được loại phẩm chất đặc biệt này, cho nên từ trên điểm này cậu thừa nhận cậu tự ti.

Cậu sờ sờ kính râm trên mặt, cố ý đè thấp cái mũ của mình xuống, cho đến khi đám người Giang Ninh đến gần, Tịch Lục dự định tạm thời không nói chuyện, bởi vì người thật sự là hơi nhiều, cậu cũng không muốn xảy ra chuyện gì ở trước cửa rạp chiếu phim.

Không phải Tịch Lục tự khen mình, thời gian trước kể từ sau khi quảng cáo mì ăn liền phát ra, nhân khí của cậu và Chân Tần lại đột nhiên bạo tăng, sau đó cậu lại nhận mấy phim ngắn, tỷ suất xem trên inteet rất cao, ngay sau đó chính là các loại công việc tới cửa, chờ tới lúc cậu phản ứng lại, cũng không biết mình làm sao đột nhiên nổi tiếng lên rồi.

Thời gian này, Tịch Lục cũng đang bận cùng với Chân Tần ký hợp đồng với một công ty, chung quy phương diện này vẫn là cần có người hỗ trợ kinh doanh một chút thì thích hợp hơn.

Công ty có nói qua, ở bên ngoài cố gắng điệu thấp một chút.

Giang Ninh nhìn thoáng qua Tịch Lục, gật gật đầu, nói: "Hai người các cậu đến xem phim sao?"

Trần Giới gật đầu xem như đáp lại, biểu cảm trên mặt cô hờ hững mà lạnh lùng, Trần Giới không thích quá nhiều người tụ tập một chỗ, bắt đầu từ trước đây Tịch Lục đã rõ ràng, cho nên cho dù là giờ phút này Trần Giới không có lộ một tí tức giận, cậu cũng có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Vừa dứt lời, bên cạnh, mấy người bạn quen thuộc bèn trêu ghẹo Giang Ninh nói: "Tôi nói nè Giang Ninh, Trần Giới người ta không phải có bạn trai sao? Cậu không có hi vọng rồi."

"Cái gì á, Trần Giới có bạn trai, Giang Ninh chẳng lẽ cậu còn muốn làm nam tiểu tam à?"

Giang Ninh không giận, nhếch môi cười, nói với đám người bên cạnh: "Đừng nói lung tung, các cậu ấy à..." Trong giọng nói đó rất có một loại cảm giác bó tay.

Hắn giương mắt lên Tịch Lục một cái, nói: "Hơn nữa, Trần Giới không có bạn trai, lúc trước tôi đã từng nói cho các cậu mà, hai người bọn họ đều là bạn cùng nhau lớn lên từ nhỏ của tôi."

Trong đó mấy nữ sinh len lén quan sát Tịch Lục, lại thấy Tịch Lục vẫn luôn cúi đầu, cũng không nói lời nào, càng như vậy các cô lại càng tò mò.

"Nè, Giang Ninh, sao không giới thiệu một chút? Người bạn này của cậu cũng rất thú vị, xem phim còn đeo kính đội mũ, không biết còn tưởng rằng là ngôi sao lớn từ đâu tới đó!" Thanh âm trong trẻo của Điền Ca lập tức làm cho cô ả nổi bật trong đám người, trên mặt trang điểm nhàn nhạt, cô ả là thuộc về loại phụ nữ bộ dạng không phải là xinh đẹp cho lắm, nhưng biết ăn mặc trang điểm để che đi khuyết điểm của mình.

"Đúng vậy, đến giới thiệu một chút, nhìn dáng người này thật cao, Giang Ninh, cậu còn thấp hơn người ta nửa cái đầu đó, thật kém." Mấy cậu nam sinh bên cạnh nhìn Giang Ninh bằng vẻ mặt xem kịch vui, trong miệng cũng thét to.

Tịch Lục nhíu nhíu mày, ngước mắt lên nhìn bọn họ một cái, muốn tìm khe hở để mình cùng Trần Giới chạy ra.

Đâu có biết Giang Ninh nói: "Các cậu đừng làm rộn, người bạn này của tôi hơi sợ người lạ, không thích nói chuyện, đừng ép người ta nói chuyện."

"A, sợ người lạ, một thằng đàn ông thì sợ cái gì."

Trần Giới liếc nhìn Tịch Lục một cái, nhìn Giang Ninh nói: "Nếu không có gì, tôi và cậu ấy đi trước."

Điền Ca nhìn thái độ lạnh nhạt của Trần Giới, trong lòng toát ra một cơn giận, nhỏ giọng nói với người bạn bên cạnh: "Tôi nói Trần Giới kia là thế quái gì? Nhìn thấy chúng ta là đanh mặt, có khó nhìn hay không? Cậu xem cậu nam kia cũng vậy, một người lập dị, cũng không trách được qua lại gần với Trần Giới."

Tiếng cô ả nói nhỏ, nên chỉ có người xung quanh nghe được.

Giang Ninh cười nói: "Có việc mà, Trần Giới, ba chúng ta lâu lắm không tụ tập rồi nhỉ? Vừa rồi tôi chuẩn bị đi KTV cùng bạn học, nếu không thì đi cùng nhé."

Trần Giới liếc nhìn Tịch Lục một cái, sau đó lắc đầu nói: "Hôm nay không thích hợp lắm, lần sau đi."

Nụ cười trên mặt Giang Ninh không giảm, gật gật đầu, nói: "Như vậy à… Thật đáng tiếc…"

Điền Ca nhìn bộ dáng của Giang Ninh, nhíu nhíu mày, đột nhiên đi ra, cười nói với Trần Giới: "Trần Giới à, đừng mất hứng nhé, đi hát cùng đi, ba người các cậu không phải bạn cùng lớn lên từ nhỏ sao? Tôi nghe Giang Ninh nói rất nhiều chuyện về các cậu khi còn nhỏ, tình cảm của các cậu sâu như vậy, khó được tụ tập một chỗ, không phải nên vui vẻ sao?"

Trong lời nói giống như là tuyên cáo chủ quyền đối với Giang Ninh của mình với Trần Giới.

Trần Giới cúi đầu, vóc dáng Điền Ca thấp hơn cô, trong mắt buốt giá của cô mang theo lạnh nhạt, nói: "Hôm nay thật không được, lần sau đi."

Cô nói xong, không khí cũng có chút xấu hổ.

Có lẽ là từ chối quá mức dứt khoát, mấy cậu nam bên cạnh liếc nhìn Giang Ninh một cái, bèn nói: "Thôi đi, không đi thì không đi, đừng miễn cưỡng người ta."

"Giang Ninh, người ta có việc mà, chúng ta đi thôi, đừng quấy rầy người ta."

Trần Giới tiếp tục mặt không đổi sắc nói với Giang Ninh: "Vậy tôi và cậu ấy đi trước, hẹn gặp lại."

Giang Ninh gật đầu cười.

Trần Giới đi đến bên cạnh Tịch Lục, nhẹ giọng nói với cậu: "Đi thôi."

Tịch Lục cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, cậu liếc nhìn Trần Giới ở bên cạnh một cái, lại nhìn đám người đó một chút, trong đáy lòng toát ra một cơn giận, nói với Trần Giới: "Mình đi nói chuyện với bọn họ một chút."

Trần Giới sửng sốt, rồi nhìn thấy Tịch Lục đi đến đối diện Giang Ninh, sau đó gỡ kính đen xuống, nói với nhóm người kia: "Vừa rồi ngại quá, tôi tên là Tịch Lục, là sinh viên học viện điện ảnh X, cũng chính là bạn chơi với nhau từ nhỏ của bạn học Giang Ninh các cậu, về phần nguyên nhân vừa rồi tôi không nói lời nào, bây giờ các cậu cũng đã biết, trước đó Trần Giới là vì suy nghĩ cho tôi mà từ chối lời mời của các cậu..." Cậu dừng một chút, sau đó nói: "Vậy thôi, tôi đi đây." Cậu nhanh chóng đeo kính râm, lôi kéo Trần Giới rời đi.

Lưu lại một đám người mắt to trừng mắt nhỏ.

Một nữ sinh phản ứng lại đầu tiên, sau đó hét lớn: "Giang Ninh, sao cậu không nói cho chúng tôi biết, bạn của cậu chính là... cậu ấy! Hại chúng tôi hiểu lầm."

"Đúng vậy, cũng không trách được người ta không đi cùng chúng ta mà."

"Có điều vừa rồi thật là quá chấn kinh rồi, tôi đã nói cậu ấy thoạt nhìn hơi quen mắt, không nghĩ tới cậu ấy chính là Tịch Lục kia mà, Giang Ninh cậu đúng thật là loại người nào cũng quen."

"Lại nói, cậu Tịch Lục đó không phải trông rất đẹp sao? Người thật thoạt nhìn cũng không tồi mà."

Điền Ca ngẩn người, cuối cùng nói: "Thật là Tịch Lục à?"

Một nữ sinh bên cạnh nói: "Đúng vậy, không nhìn lầm, thật đấy."

"Sớm biết thế như thế nào cũng phải giữ bọn họ lại, ngôi sao đó, tôi đúng là lần đầu tiên tiếp xúc, trong đám sinh viên mới trường điện ảnh X lần này, nổi tiếng nhất chính là Chân Tần Tịch Lục Kris, đều là chưa vào trường đã có danh tiếng rồi, trời ơi, càng nghĩ càng cảm thấy thật không thể tin nổi."

"Giang Ninh sao cậu không nói sớm cho chúng tôi biết chứ?"

"Nè, Giang Ninh, cậu và Tịch Lục là bạn nhỉ? Có thể xin chữ ký của cậu ấy giùm tôi không? Nếu như có thể thuận tiện lấy được của Kris Chân Tần, đó chính là hoàn mỹ rồi." Một nữ sinh đi lên phía trước, cười hỏi.

Lúc cô nàng hỏi lời này, đã đại khái biết Giang Ninh sẽ đáp ứng, bởi vì ở trong mắt bọn họ Giang Ninh chính là người ôn hòa thân sĩ, cũng không hay từ chối người khác.

Giang Ninh quay đầu nhếch môi nhìn nữ sinh, nói: "Vậy bây giờ cậu đuổi theo cậu ấy hỏi xin đi? Tôi tin tưởng cậu ấy nhất định sẽ cho cậu."

Nữ sinh ngẩn người, nói: "Người đã đi rồi, hỏi thế nào đây?"

Giang Ninh nhìn phía trước, nói: "Người đã đi rồi..." Hắn gật gật đầu, phảng phất như quên mất lời cô nữ sinh này vừa nói, hắn nói: "Như vậy, tôi cũng đi về trước đây."

"Giang Ninh, không phải đã nói cùng đi KTV sao?" Những người khác hỏi.

Giang Ninh nói: "Ngại quá, đột nhiên có chút không thoải mái, tôi đi về trước đây." Hắn bước một bước dài, đã gọi được xe.

"Này, Giang..." Đóng cửa xe lại một cách dứt khoát, Giang Ninh nhìn phía trước.

Là nên làm chút gì để cho Trần Giới biết được tâm ý của hắn rồi.

Tác giả có lời muốn nói: =-=~ tình địch vĩnh viễn chỉ là trợ công của tác giả thôi!

112. Chương 112

Tịch Lục nói xong những lời này, trong ngực nhảy bịch bịch, vừa rồi đi qua giống như đi tuyên chiến, là một tao niên tốt thích hòa bình, thật là cần dũng khí lớn lao.

Đổi lại bình thường, có lẽ cậu cứ như vậy mà đi rồi, cũng sẽ không để ý người khác nói cái gì ở sau lưng.

Chẳng qua lần này lại khác, Tịch Lục cho rằng loại thời điểm này, làm một người đàn ông thực thụ thì không thể nhịn.

Cậu đưa tay ra sờ sờ bộ ngực vẫn nhảy rất nhanh, sau đó gật gật đầu, kiên định ý nghĩ của mình, quay đầu nhìn một chút Trần Giới ở bên cạnh.

Từ lúc vừa mới bắt đầu cô đã không có nói chuyện, Tịch Lục không biết cô có thể bởi vì sự vọng động của mình mà tức giận hay không? Dù sao ngay từ đầu Trần Giới chính là vì cậu mới từ chối những người đó.

Tịch Lục cúi đầu, chần chờ một chút rồi mở miệng nói: "Ngại quá, Trần Giới, nếu không phải là mình, cậu đã có thể đi cùng bọn họ rồi, Trần Giới cậu rất hòa nhã, hồi trước ở trung học cũng vậy, những người đó cũng chưa từng nói chuyện với cậu mấy câu đã tùy tiện nói lung tung, mình… chỉ là quá tức…"

Cậu nói xong, Trần Giới đột nhiên phì cười một tiếng.

Tịch Lục ngây ngốc nhìn mặt Trần Giới, cho rằng mình lại làm chuyện kỳ quái gì, vội vàng sờ sờ mặt mình nhìn nhìn quần áo mình, sau khi nhiều lần xác nhận thực sự không có gì khác thường, đỏ mặt hỏi: "Trần Giới, cậu cười cái gì thế?"

Chống lại mắt cô, đáy mắt Trần Giới ngậm cười, nói: "Tịch Lục, cậu thật là sức mạnh của tôi đó."

Tịch Lục nghiêng đầu, chớp chớp mắt, trả lời: "Sức mạnh?"

Trần Giới cười rộ lên, cũng không trả lời Tịch Lục, nói: "Tôi cảm thấy như vậy không có gì không tốt, những người khác nói cái gì, không để ý là được, ít nhất vô luận thế nào, Tịch Lục cậu đều biết tôi đi."

Mắt cô cong lên, khóe mắt hất lên, trong mắt như lan đầy ánh sáng, loá mắt rực rỡ.

Tịch Lục sửng sốt, sau đó gật đầu không ngừng, nói: "Ừm, đương nhiên mình biết, vẫn luôn biết."

Trần Giới giương môi lên, nói: "Như vậy là được rồi."

Tịch Lục nhìn sườn mặt của Trần Giới, không biết là ảo giác của cậu hay là cái gì, trông Trần Giới tựa hồ rất vui vẻ, có lẽ lần này cậu làm đúng rồi.

"Có điều, lần sau cậu vẫn là không nên lộ diện, dù sao bây giờ cậu đã là nhân vật công chúng rồi." Trần Giới nói.

SKIP AD

Advertisement

00:00

Tịch Lục vội vàng gật gật đầu, nói: "Ừm, lần này ngoại lệ, bởi vì là Trần Giới cậu…" Cậu nói được một nửa, lại xấu hổ cúi đầu.

Câu nói kế tiếp, cậu kẹt ở cổ họng thật là không thốt ra được.

Trần Giới ngẩn người, sau đó cũng cúi đầu, tóc màu đen của cô rơi ở trên khuân mặt, che lại vẻ mặt của cô, làn da trắng nõn nhẵn bóng quấn quýt với sợi tóc, đẹp như là một bức họa.

Cũng không trách được anh xã trưởng kia cứ quấn lấy Trần Giới hi vọng cô có thể đi xã đoàn.

Tướng mạo như Trần Giới, cho dù là đi học viện điện ảnh X cũng không quá.

Tịch Lục rạo rực nghĩ, quan hệ của mình và Trần Giới như vậy, có được tính là "trên mức bạn bè, người yêu không đủ" hay không?

Nghĩ đến đây, Tịch Lục lại nhếch môi cười khúc khích.

Sau đó, bởi vì buổi chiều Trần Giới còn có việc, chuyến đi hai người khó có được của Tịch Lục cũng chỉ có thể tạm dừng, đưa cô trở về trường học trước, sau khi cậu nhìn theo Trần Giới rời đi, đang muốn đi.

Nhưng trời cao hết lần này tới lần khác lại sắp xếp một cuộc trò vui "oan gia ngõ hẹp".

Lúc Tịch Lục quay đầu, lại nhìn thấy Giang Ninh đang bước từ trên xe xuống, tầm mắt hai người đụng vào nhau trước tiên, Tịch Lục phảng phất như ngửi thấy trong không khí tràn ngập một mùi khói thuốc súng.

Giang Ninh vào lúc nhìn thấy Tịch Lục, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười ôn hòa thân thiết, đi tới, hắn nói: "Hôm nay thật đúng là rất khéo, lại gặp rồi."

Tịch Lục gật gật đầu, xuyên qua kính râm màu đen mà đánh giá Giang Ninh, trả lời: "Ừm, tôi đưa Trần Giới về trường học."

Cậu thừa nhận mình là cố ý, giống như là ở trước mặt mình Giang Ninh kéo gần quan hệ của cậu ta và Trần Giới, Tịch Lục cũng giống như là thị uy, làm chuyện tương tự với Giang Ninh.

Nụ cười trên mặt Giang Ninh không thay đổi, nói: "Ừm, nếu trùng hợp như vậy, cùng đi ăn một bữa đi."

Tịch Lục không có từ chối, làm một đấng mày râu đối mặt với lời mời của tình địch cũng phải không sợ hãi xông về phía trước, không phải là ăn bữa cơm sao? Cậu mới sẽ không yếu đuối chạy trốn.

"Được." Tịch Lục trả lời.

Giang Ninh gật gật đầu, rồi nói với Tịch Lục: "Cậu chờ một chút, tôi gọi điện thoại hẹn trước đã."

Tịch Lục vội vàng nói: "Còn phải hẹn trước cơ à..." Cậu nhìn ý của Giang Ninh là muốn mời khách, Tịch Lục sờ sờ ví tiền có khí phách nói: "Hơn nữa đã lâu không gặp như vậy rồi, tôi mời cậu đi."

Giang Ninh giương mắt nhìn cậu, điện thoại vẫn đang gọi, bên kia tựa hồ còn chưa có kết nối, hắn nói: "Nên là tôi mời cậu, cậu cũng đừng quên, hồi đó khi tôi rời khỏi thành phố A, cũng đã có nói, trở về nhất định sẽ mời khách, tuy rằng đây không phải là thành phố A, nhưng chúng ta khó được tụ tập một lần, cậu sẽ không như vậy mà mất hứng chứ?"

Tịch Lục ngẩn người, một chốc một lát không nói nên lời.

Cậu cũng không thể hỏi ngược một câu, có việc này?

Giang Ninh đã đặt phòng xong, cúp điện thoại, hắn nói: "Ngồi xe tôi đi đi."

Tịch Lục ngây ngốc gật gật đầu, đến chỗ dừng xe bên cạnh trường học, vừa nhìn, nhãn hiệu chiếc xe kia trực tiếp là sáng mù mắt chó của cậu rồi, đầu quả tim của Tịch Lục cũng run rẩy cả rồi, cậu sờ sờ túi quần mình, giá tiền chiếc xe này đại khái còn nhiều hơn tiền mình kiếm được một năm nhỉ?

Thật ra cậu vẫn còn rất tự hào vì mình, trên thẻ ngân hàng bởi vì cố gắng của mình cũng có bảy con số, so với bạn cùng lứa tuổi, cậu vẫn là có một loại tự hào phát ra từ bên trong.

Chỉ là trên thế giới này vĩnh viễn đều là núi cao còn có núi cao hơn.

Giang Ninh lên xe, ngước mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục đang sững sờ ở bên ngoài, khóe miệng giương lên nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt xẹt qua một tia khinh miệt, hắn nói: "Tịch Lục, lên xe đi."

Tịch Lục phục hồi lại tinh thần, cố ra vẻ trấn định ngồi lên ghế phụ, gò bó không dám lộn xộn, sợ nếu làm hỏng chiếc xe danh quý này thì làm thế nào?

Không ngừng có học sinh đi ngang qua nhìn xe thảo luận, cũng có không ít người đi tới chào hỏi Giang Ninh, cho dù Giang Ninh cũng không phải là ngôi sao, nhưng Tịch Lục cảm thấy cậu ta đã như là thần tượng trong đại học X rồi.

Có một loại người chính là như vậy, trời sinh đã có mị lực nhân cách thuộc về mình.

Tịch Lục nhớ lại mình trước đây, tuy rằng cũng là ở trường học mọi người đều biết, nhưng tựa hồ đãi ngộ hoàn toàn khác với Giang Ninh.

"Tôi đã nói mà, đứa nhỏ Giang Ninh này hoàn toàn không giống với những đứa trẻ khác, trẻ con xung quanh đây hoàn toàn không có một đứa có thể so được với nó, về sau có thể làm sao được đây."

"Đúng vậy, bé tí đã hiểu chuyện biết làm việc như vậy, bố mẹ nó cũng thật biết giáo dục con cái."

Trong đầu Tịch Lục lại vang lên âm thanh xa lạ, cậu 'a' một tiếng, quay đầu nhìn về phía Giang Ninh, lại nhìn xung quanh cũng không có người nói chuyện.

Giang Ninh hỏi: "Sao thế?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Không có gì..." Cậu dừng một chút, tiếp tục nói: "Giang Ninh, cậu vẫn giống như trước đây, với ai cũng có thể hòa mình."

Giang Ninh nhướng mày, trả lời: "Phải không? Có điều Tịch Lục cậu cũng không thay đổi bao nhiêu, vẫn... thú vị giống như trước." Có thể là hắn thật sự là không tìm thấy từ ngữ có thể hình dung Tịch Lục, cuối cùng mới bật ra một từ hơi trung tính.

"Có điều, Tịch Lục bây giờ cậu và Trần Giới là quan hệ gì?" Giang Ninh nhìn phía trước, nghiêm túc lái xe, giống như là nói ra một câu rất bình thường.

Tịch Lục nhìn hắn một cái, trả lời: "Bạn bè."

Giang Ninh cười cười, nói: "Bạn bè sao? Vậy thì thật là quá tốt rồi."

Tịch Lục sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Giang Ninh.

Ngũ quan Giang Ninh tuấn tú, khí chất toàn thân mang theo một loại phong độ trí thức, hắn xắn cổ tay áo lên, ngón tay thon dài nắm lên tay lái, hắn nói: "Tịch Lục, hắn là cậu còn nhớ tôi đã từng nói, tôi thích Trần Giới chứ?"

"Trước khi rời khỏi thành phố A, tôi đã có nói cho cậu, nhờ cậu giúp tôi chăm sóc Trần Giới thật tốt, cậu không quên chứ?"

Tịch Lục cảm giác được trên người Giang Ninh tản ra một loại hơi thở ương ngạnh đâm người.

Giang Ninh thoạt nhìn ôn hòa này trái lại làm rõ thẳng thắn hơn mình,cậu ta rất có tự tin, chí ít có tự tin hơn mình, ý nghĩa cậu ta nói câu này đại khái chính là để cho Tịch Lục biết khó mà lui.

Bữa cơm hôm nay, đơn giản chính là để cho Tịch Lục ý thức được sự khác biệt giữa mình và cậu ta rốt cuộc có bao nhiêu.

Cậu có bao nhiêu không xứng với Trần Giới mà thôi.

Mỗ: Hu hu, cái thời đại editor nhiều như lợn con này thật khó quá đi, mấy bộ điền văn mình ưng đều có người nhanh chân chọn trước rồi. huhuhuhuu

113. Chương 113

Tịch Lục khe khẽ hít một hơi, không có quay đầu nhìn Giang Ninh, mà là nhìn chằm chằm về phía trước nói: "Giang Ninh, đầu của tôi xảy ra một chút vấn đề, đã không nhớ rõ những lời cậu từng nói với tôi lúc trước, nói như vậy mặc dù có chút trơ tráo, nhưng là, bắt đầu từ trung học tôi đã thích Trần Giới..."

Giang Ninh cười cười, tựa hồ cũng không có bởi vì phát ngôn của Tịch Lục mà cảm thấy khiếp sợ, nói: "Như vậy à, đó cũng là không có cách nào, dù sao Trần Giới thực sự rất tốt, cậu thích cậu ấy cũng là việc có nguyên do, tôi hiểu, tôi hiểu."

Tịch Lục ngẩn người, không có trả lời.

Giang Ninh cười cười, sau đó nhìn phía trước, nói: "Nhanh như vậy đã đến rồi."

Tịch Lục giương mắt vừa nhìn, trong lòng lộp bộp một cái, khách sạn này là đặc biệt có tiếng ở thành phố X, có thể nói nơi này là kẻ có tiền mới tới, xa hoa quý báu đại khí đẳng cấp chính là đại danh từ của chỗ này, thậm chí có không ít ngôi sao cử hành hôn lễ ở chỗ này, trước đó Tịch Lục cũng chỉ là đi ngang qua ngắm nghía mấy lần, sau đó cảm khái vài tiếng rồi bước đi.

Vừa tới cửa, đã có phục vụ đứng ở cửa đi tới, sau đó ra hiệu sẽ đỗ xe cho Giang Ninh.

Giang Ninh xuống xe, đưa chìa khóa cho người vừa tới.

Đối phương tựa hồ đã rất quen thuộc với hắn, đã nói: "Ngài Giang, rất vui vì gặp lại ngài."

Giang Ninh rút từ trong túi ra mấy tờ cụ Mao đưa cho người phục vụ, Tịch Lục trơ mắt nhìn người phục vụ nhận lấy những tờ cụ Mao kia, cậu nuốt một ngụm nước bọt, Giang Ninh đây chỉ là tiền boa chính là tiền cơm nửa tháng của Tịch Lục, chỉ là hỗ trợ đỗ xe đã có thể lấy được nhiều tiền như vậy, Tịch Lục cũng là say rồi.

Ở chỗ Giang Ninh, đại khái là coi một tờ cụ Mao là tờ một đồng dùng đi. (1 cụ Mao = 100 Nhân dân tệ)

Cậu chống lại mắt Giang Ninh, cố gắng làm ra vẻ trấn định, làm cho mình thoạt nhìn tự nhiên hơn nữa.

Ngồi ở trong phòng ăn tầng một, Tịch Lục nhìn nhìn xung quanh, người không tính là nhiều lắm, có một hai đôi tình nhân, cũng có một số người ăn chung với nhau thoạt nhìn như là tinh anh thương nghiệp, mà mình cùng Giang Ninh, tổ hợp này xuất hiện ở đây cũng là rất đột ngột, đặc biệt là mình, Tịch Lục đeo kính đen mũ lưỡi trai, quần áo thoạt nhìn giá rẻ lại đại chúng, những người khác đại đa số đều là âu phục, ngay cả Giang Ninh cũng là áo sơmi, Tịch Lục cảm thấy mình thích hợp xuất hiện ở quán ven đường hơn, mà không phải là nơi này.

Giang Ninh nhìn đồng hồ, sau đó nói với Tịch Lục: "Ở đây không có người nào, cậu có thể bỏ kính râm còn có mũ xuống, không cần thiết câu nệ như vậy."

Tịch Lục chần chờ một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Bồi bàn cầm menu tới, tầm mắt nhẹ nhàng xẹt qua mặt Tịch Lục, kinh ngạc một chút, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, hướng về phía Giang Ninh hỏi: "Xin hỏi cần gì?"

Giang Ninh đưa menu tới trên tay Tịch Lục trước, nói: "Cậu chọn trước đi."

Tịch Lục ngẩn người, vội vàng nhận lấy, vừa nhìn thấy tên đám món ăn kia đầu cũng nổ rồi, lại nhìn xem giá cả bên cạnh, cả người cậu đều mơ hồ rồi.

Cuối cùng, cậu chọn bò bít-tết thoạt nhìn bình thường nhất hơn nữa giá cả tương đối rẻ, rồi lại chuyển menu trở lại.

Giang Ninh nói: "Những thứ này cậu đã đủ chưa? Gọi thêm chút đi."

Tịch Lục nói: "Đủ rồi."

Đáy mắt Giang Ninh chứa ý cười nhàn nhạt, gật gật đầu, sau đó không có nhìn thực đơn, lưu loát báo ra tên món ăn liên tiếp, đợi đến sau khi bồi bàn rời đi, hắn nói: "Tôi sợ cậu không đủ, cho nên gọi thêm một chút, đừng khách khí với tôi."

Tịch Lục gật gật đầu, nghĩ tới những con số kinh người trên menu vừa rồi vẫn còn nghĩ lại mà sợ.

Chỉ là một suất, đã đủ cho cậu ăn mấy bữa, thậm chí là mười mấy bữa.

Cho dù là gia đình Tịch Lục không tệ, nhưng cũng không chịu được cuộc sống xa xỉ như của Giang Ninh.

Chẳng qua, đại khái rất nhiều cô gái cũng không có cách nào chống cự được loại đàn ông này đi, có tiền có mạo thân sĩ lễ độ gia cảnh ưu việt, quả thực chính là cái gọi là cao phú soái (cao, giàu, đẹp trai), nam chính tiêu chuẩn trong tiểu thuyết ngôn tình.

Tịch Lục nghĩ nghĩ, mình ở trong tiểu thuyết ngôn tình là cái gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, đại khái chính là nhân vật tác giả thường dùng để gây cười giải trí đại chúng.

Mẹ kiếp, đây không phải là pháo hôi đã định trước sao?

Tịch Lục nhìn nhìn mình và Giang Ninh, cậu thừa nhận cho dù là nhìn từ góc độ nam giới, Giang Ninh cũng được coi là một người đàn ông không tệ, trong đầu vừa nhảy ra ý nghĩ này, cậu lập tức lắc lắc đầu, không được, làm sao có thể tăng chí khí người khác diệt uy phong của mình đây?

Cuối cùng làm lựa chọn là Trần Giới, cho dù là thua cậu cũng muốn thua xinh đẹp.

Cậu xiết chặt nắm tay cổ vũ cho mình.

"Tịch Lục, về sau cậu muốn trở thành diễn viên?" Giang Ninh mở miệng hỏi, đáy mắt mang theo hứng thú.

Tịch Lục suy nghĩ một chút, trả lời: "Đại khái là phát triển theo hướng này, có làm thành hay không tôi cũng không nắm được, chung quy cái vòng này trước giờ đều là đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh."

Giang Ninh cười cười, nói: "Ừm, có điều tôi còn nhớ rõ, ước mơ của Tịch Lục cậu trước đây là muốn làm quán quân bơi lội."

Tịch Lục sửng sốt, cười, nói: "Tôi cũng không biết bơi, ngay cả nước cũng không dám xuống, làm sao có khả năng sẽ trở thành quán quân bơi lội được."

Giang Ninh vươn tay đặt ở dưới cằm, nhìn Tịch Lục, trả lời: "Sao lại như vậy? Tịch Lục cậu trước đây bơi lội rõ ràng còn giỏi hơn cả tôi và Trần Giới."

"Tuy rằng lúc ấy học được trước là tôi và Trần Giới, nhưng người bơi được nhanh nhất tốt nhất vẫn luôn là cậu."

Vẻ mặt Giang Ninh thành thật, thoạt nhìn trông không hề giống như đang đùa.

Tịch Lục ngẩn người, hỏi ngược lại: "Thật?"

Giang Ninh cười, nói: "Sẽ không phải là cậu mất trí nhớ chứ?"

Tịch Lục chần chờ một chút, gật gật đầu, nói: "Có rất nhiều chuyện đều không nhớ rõ lắm."

Nụ cười trên mặt Giang Ninh cứng lại rồi, đối mắt với Tịch Lục, xác nhận một chút, sau đó nói: "Tịch Lục, cho nên ngay cả Hồng Á cậu cũng quên rồi sao…"

Tịch Lục ngẩn người, cậu biết cái tên này, Ôn Hồng Á, nhưng cậu rõ ràng người này tựa hồ giống như Giang Ninh Trần Giới, là người cùng lớn lên với mình.

Cậu lắc lắc đầu, trả lời: "Biết cậu ấy, nhưng mà lại quên mất những chuyện có liên quan tới cậu ấy và các cậu."

Giang Ninh bừng tỉnh đại ngộ, trên mặt của hắn hiện lên ý cười nhàn nhạt sáng tỏ, nói: "Vậy không trách được Trần Giới có thể như vậy …" Thì ra không hề muốn để cho cậu ta nhớ lại sự kiện kia.

Tịch Lục nhíu nhíu mày, hỏi: "Sao thế?"

Giang Ninh cười cười, nói: "Không có gì, quên rồi thì quên đi, dù sao cũng không phải là ký ức tốt gì."

Đối với loại cách nói giấu đầu hở đuôi này của Giang Ninh, lại làm cho Tịch Lục có chút không thoải mái, cậu mở miệng đang muốn nói chuyện, lại bị bồi bàn mang thức ăn lên chặn lại.

Lúc vào bữa, món ăn khai vị đã ăn xong, món chính lại được bồi bàn bưng lên ngay, Giang Ninh hiển nhiên cũng không có ý đáp lời mình, tay hắn cầm dao nĩa, thoạt nhìn thuần thục lại ưu nhã, cùng với Tịch Lục chính là hình thành đối lập rõ nét rồi, tay cắt bít-tết, luôn cầm không tốt dao nĩa, không lưu loát, cậu thật muốn cầm lấy chiếc đũa trực tiếp gắp lên cả một miếng thịt đưa vào trong miệng.

Cậu cũng không phải chưa từng ăn bít-tết, chỉ là phần lớn đều là ở cửa hàng thức ăn nhanh, cầm dao nĩa nhanh chóng đưa trong miệng, cũng không cần giả bộ cắt từng miếng nhỏ ra ăn như hiện tại.

Duy nhất đáng được an ủi là, hương vị bít –tết rất tốt.

Nhưng là đối với Tịch Lục mà nói, vẫn là quá xa xỉ rồi.

Cậu cảm giác mỗi lần ăn một miếng, lại phảng phất như có nhân dân tệ từ trong túi bay đi.

Chỉ là đột nhiên bên cạnh có một đôi vợ chồng ăn cơm xong đi ngang qua, nhìn thấy Tịch Lục, bên nữ đi tới, cắt ngang bọn họ, sau đó hỏi thăm, có thể chụp ảnh cùng Tịch Lục không?

Tịch Lục cầm dao nĩa sửng sốt vài giây, sau đó gật gật đầu, sau khi chụp ảnh cùng người vừa tới xong, nghĩ thầm, những người này cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Giang Ninh phía đối diện giương mắt nhìn cậu, ánh mắt tối sầm lại.

Tiếp tục một bữa cơm, Tịch Lục chỉ cảm thấy mệt, ăn được thật mệt, vừa làm vừa mệt.

Còn may đến cuối cùng cậu cũng không có làm ra cái gì xấu, Tịch Lục cảm thấy mình lúc này coi như là không chịu thua kém, lúc đang lau miệng, tiếng Giang Ninh lại từ phía đối diện truyền tới ——

Hắn nói: "Tịch Lục, cậu vẫn giống như trước đây, không có bao nhiêu tự giác cả."

Tịch Lục ngẩng đầu nhìn về phía Giang Ninh, nhăn mày lại.

Giang Ninh mang trên mặt nụ cười ưu nhã, hắn nói: "Được rồi, đến đây là kết thúc, tôi cũng không muốn tiếp tục chơi trò chơi bạn tốt nữa, có mấy lời vẫn là nói rõ thì hơn."

114. Chương 114

"Tịch Lục, cho dù là cậu đã trở thành ngôi sao, trên bản chất vẫn không có bao nhiêu thay đổi, bắt đầu từ trước đây cậu đã cái gì cũng không bằng tôi, chẳng qua là ỷ vào Trần Giới vẫn luôn quan tâm cậu, chiếm cứ luôn cô ấy không buông, cậu là trẻ con sao?" Sự kiên nhẫn của Giang Ninh cuối cùng đã hao hết, tuy rằng trên mặt tươi tắn, lời nói lại không hợp với nó.

"Rõ ràng lúc trước toàn chỉ biết đi theo sau chúng tôi, chẳng làm cái gì, cũng chẳng làm được cái gì, lúc đó, tôi nhớ tôi đã nói bảo cậu chăm sóc Trần Giới thật tốt, nhưng tôi cũng không có ý bảo cậu thích cô ấy, nói thật, những lời 'vợ bạn không thể chiếm' này, chẳng lẽ cậu chưa từng nghe qua sao? Nói thật, tôi nghĩ cậu căn bản không hề coi tôi là bạn ý chứ?" Giang Ninh nhìn Tịch Lục, giương khóe môi ưu nhã.

Tịch Lục sửng sốt, đối mặt với Giang Ninh đột nhiên thay đổi thái độ, cậu còn có chút không thích ứng.

Người này không phải là hoàng tử lịch sự lại thân thiện trong miệng mọi người sao?

Nếu không phải chính tai mình nghe được, thật đúng là không thể tin, con người Giang Ninh này… hoàn toàn vặn vẹo rồi.

"Không nói lời nào có nghĩa chính là thừa nhận sao?" Giang Ninh giương môi lên, khoanh tay nhìn Tịch Lục đối diện, khóe miệng của hắn từ đầu đến cuối đều mang nụ cười ưu nhã, nếu không nghe nội dung bọn họ nói chuyện, có lẽ bạn sẽ cho rằng hắn chỉ là đang nói chuyện phiếm bình thường với bạn.

Tịch Lục nhíu mày, ngước mắt lên, nhìn Giang Ninh, nói: "Những lời này, nên là tôi hỏi cậu chứ? Người kể từ lúc ban đầu không coi tôi là bạn, hẳn là cậu chứ? Nếu như là bạn mà nói, sẽ không ngay từ đầu đã cố ý chĩa mũi nhọn vào, tôi biết mình không nhạy bén, nhưng là lời cậu nói việc cậu làm, đối với tôi là ghét hay là thích, tôi vẫn hiểu được. Cậu thông qua cách thức khác nhau để hạ thấp tôi, đây là việc bạn bè có thể làm sao?"

Giang Ninh cong mày, nói với Tịch Lục: "À, thì ra cậu tiến bộ hơn trước kia một chút, ít nhất biết nhìn ánh mắt một chút, dù sao cậu trước đây thật đúng là chẳng hề biết nhìn tình hình."

"Có điều, cho dù là như thế, cậu cho rằng Trần Giới sẽ thích cậu sao? Cô ấy đối xử với cậu chỉ là giống như trước đây, săn sóc cậu mà thôi, cậu cũng không thể có chút tự mình biết mình sao?"

Tịch Lục nhìn hắn, trả lời: "Như vậy, cậu là có thể bảo đảm Trần Giới thích cậu sao?

Giang Ninh nhướn mày, nói: "Tôi có cái tự tin này."

Tịch Lục bị chẹn lời rồi.

Bên trong Giang Ninh này cũng không khỏi quá hắc hóa rồi đi, không chỉ kiêu ngạo, còn có bệnh hoàng tử nghiêm trọng, thoạt nhìn cũng trông giống như là bệnh nguy kịch, Tịch Lục cũng là bị hắn ta làm cho say rồi.

Cẩn thận ngẫm lại, xung quanh mình thật đúng là không có mấy người bình thường, vừa nghĩ như vậy, cậu coi như là tự an ủi mình xong rồi.

SKIP AD

Advertisement

00:00

"Rõ ràng chỉ là một cái đuôi mà thôi, không có gì khác trước kia." Giang Ninh nói tiếp.

Tịch Lục đứng dậy, đeo kính râm và đội mũ lên, cậu nói với Giang Ninh: "Giang Ninh, cậu mới là bị nhốt ở trong hồi ức hả? Cứ nhắc mãi trước đây trước đây, tôi đã không giống với trước đây, cậu thật sự cho rằng mấy câu của cậu là có thể làm cho tôi lùi bước, hoặc là làm vài sự kiện để cho tôi buông tha Trần Giới sao? Người không lớn lên, là cậu mới đúng ý chứ? Thật là y • như • trẻ • con." Cậu hất mặt lên, quan sát Giang Ninh, cố ý nhấn mạnh bốn chữ cuối cùng, sau đó móc từ trong túi ra một xấp lớn cụ Mao đặt ở trên bàn, tiếp tục nói: "Bữa cơm này vẫn là tôi mời đi, chung quy dùng tiền mình kiếm được, vẫn là yên tâm thoải mái hơn."

Ánh mắt Giang Ninh tối sầm, nhìn bóng lưng Tịch Lục đi xa, nhẹ giọng nói: "Thật đúng là còn không biết xấu hổ mà nói, rõ ràng chính là một tội phạm giết người…"

Tịch Lục đi ra khỏi khách sạn, nhìn nhìn ví tiền xẹp lép của mình, thở dài một hơi, sinh hoạt phí tháng này toàn bộ đều không còn rồi, chỉ là một bữa cơm, nếu để cho Tịch Nam Phương luôn tiết kiệm biết, không quất chết mình mới lạ.

Cơ mà, coi như là giành lại một chút thể diện.

Tịch Lục thịt đau đi trở về trường học.

"Cho nên nói, ông cứ ném xuống một đống tiền rồi đi hả?" Chân Tần từ chỗ Tịch Lục nghe xong toàn bộ sự việc, chần chờ một chút, hỏi ngược lại.

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừa."

Chân Tần nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Ông ngốc à, mấy ngàn đồng đó, thắng đó có tiền thì để cho nó bỏ ra đi, ông cái này gọi là vì tranh giành một hơi, tổn thất tiền tài một thân."

Tịch Lục nói: "Bất kể thế nào, tôi coi như là hòa nhau một ván."

Chân Tần nguýt Tịch Lục một cái, nói: "Thế đã thỏa mãn rồi, ông cũng là quá yếu đuối, theo tôi, ông mau chóng nói rõ ràng với Trần Giới, cho dù là không ở bên nhau, cô ấy cũng sẽ ý thức được cảm giác của ông đối với cô ấy, ông cứ quấn lấy cô ấy, kiên trì không biết xấu hổ đến cùng, tôi cũng không tin cô ấy sẽ không ở bên ông."

Tịch Lục yên lặng trả lời: "Từ trước tới giờ mặt của tôi ở trước mặt Trần Giới đều chưa từng cần, còn phải không biết xấu hổ như thế nào nữa?"

Chân Tần cười, nói: "Thì ra ông còn có chút tự mình biết mình."

Tịch Lục cả giận nói: "Bây giờ không phải là lúc để cho ông nói móc tôi, tốt xấu gì ông cũng đã từng nói chuyện yêu đương, biết nhiều hơn tôi, tôi là đang thành tâm thành ý hỏi ông sau này tôi nên làm cái gì bây giờ?"

Chân Tần xoa xoa cằm, nói: "Một câu, tiến công tiến công đánh hạ Trần Giới."

Tịch Lục yên lặng nhìn Chân Tần một cái, nói: "Y như đánh một quả rắm, không nói nữa, tôi ngủ đây."

Chân Tần vỗ vỗ Tịch Lục đang xoay người nằm ở trên giường, nói: "Nói với ông một tiếng, ngày mai nhớ dậy sớm, đừng quên, phải đi công ty trình diện."

Tịch Lục nói: “Nói như ông không cần dậy sớm ý.”

Chân Tần nói: “Đây không phải là bảo ông gọi tôi thức dậy sao? Ông biết bình thường đồng hồ báo thức là không gọi được tôi dậy.”

Tịch Lục cười, nói: “Tôi biết rồi.”

Chân Tần sửng sốt, đột nhiên như là nghĩ tới điều gì, nói với Tịch Lục: “Đồ khốn nhà ông, gần đây trên người tôi luôn xuất hiện vết bầm kỳ quái, sẽ không phải là ông chứ?”

Tịch Lục nhìn Chân Tần một cái, nói: “Gọi ông không dễ dàng, phải dùng thêm chút sức, không cần cảm ơn tôi, tôi chỉ là một cái khăn quàng đỏ (ý chỉ làm việc tốt).”

Quay đầu, Tịch Lục đối mặt với vách tường, nghe tiếng Chân Tần nghiến răng phía sau cùng với tiếng gõ bàn phím nhanh chóng của Hồ Nghị trên giường bên cạnh.

Tuy rằng nói là nói như vậy, Tịch Lục vẫn là rời giường từ rất sớm, ăn mặc chỉnh tề rửa mặt xong, sau đó nào đấm nào đá Chân Tần đang ngủ say cho đến khi đánh thức cậu ta mới thôi.

Tịch Lục cảm thấy việc gọi Chân Tần rời giường này, thật ra cũng rất xả xì-trét.

Chân Tần một mặt đen xì, sau khi làm xong, vừa ra khỏi cửa túc xá, lại khôi phục bộ dáng ánh mặt trời bình thường.

Rất may mắn công ty ký hợp đồng ở phành phố X, không cần đi chặng đường quá nhiều, dựa theo lời lúc trước, hôm nay qua là vì ký hợp đồng và bàn một chút công việc sau đó.

Hợp đồng lúc trước đã xem một lần, chẳng qua đối phương nói lại thêm một điều mới.

Tịch Lục nhìn thoáng qua, ngẩn người.

(Trong lúc bên A ký hợp đồng với công ty, bên A không được công khai chuyện tình cảm của mình, hết thảy nghe theo sự sắp xếp của công ty, trái với đã điều ký coi như vi phạm, bên A phải bồi thường cho công ty XXXXXX đồng)

Cậu biết thông thường ngôi sao đều sẽ tránh cho tin tức về chuyện tình cảm của mình lộ ra, một là vì phòng ngừa bởi vì tin tức lộ ra lượng fan giảm bớt, hai là công ty sử dụng người nổi tiếng hiệu quả và lợi ích lăng xê sẽ tốt hơn.

Đối phương nói: “Thật ra những công ty khác cũng là quy định như vậy, yêu đương là có thể, nhưng các cậu phải cẩn thận, không được để lộ.”

Tịch Lục nhìn thoáng qua Chân Tần.

Chân Tần ký tên rất dứt khoát.

Tịch Lục chần chờ hỏi: “Chân Tần, Trương Giai không thành vấn đề sao?”

Chân Tần trả lời: “Cô ấy rất ủng hộ tôi, sẽ không có vấn đề, cho dù là Tịch Lục cậu và Trần Giới ở bên nhau, chỉ cần không công khai cũng không có việc gì.”

Tịch Lục suy nghĩ một chút, biết cơ hội lần này khó có được, chung quy công ty này đúng là được cho là số một số hai trong nước, cuối cùng cậu cầm bút lên, ở trên bản hợp đồng ký tên của mình vào.

“Rất tốt, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ, mấy năm gần đây, công ty sẽ tập trung lăng xê các bạn, còn có giới thiệu cho các bạn một người, các bạn hẳn là quen biết… Cô ấy giống như các bạn đều là người mới chúng tôi chuẩn bị lăng xê chính trong mấy năm này, người các bạn đã từng hợp tác, Kris.”

Nụ cười trên mặt Kris có phần cứng ngắc, nhìn Tịch Lục và Chân Tần đối diện mình, thật không biết sao nghiệt duyên của mình và hai người này lại sâu như vậy.

Không chỉ là cùng trường học, cùng chuyên ngành, cùng lớp, bây giờ thì tốt rồi lại còn ký cùng công ty.

“Ba người các bạn phải chung đụng thật tốt nhé.”

115. Chương 115

Chân Tần lôi kéo làm quen bằng vẻ mặt quen thuộc nói: "A, Kris à, chúng ta thật đúng là có duyên đó."

Kris cười cười, trả lời: "Ừm, là rất có duyên."

Nghiệt duyên thì có.

Kris giương mắt nhìn Tịch Lục một chút, lúc chạm phải tầm mắt Tịch Lục, Tịch Lục lễ phép gật gật đầu với cô.

Giả bộ cao quý lạnh lùng à, rõ ràng chỉ là đồ bệnh xà tinh, Kris run run lông mày, đối với Tịch Lục, quả nhiên cô vẫn là không có khả năng ứng phó cho lắm, cho nên cô quay đầu rất nhanh, không nhìn tới cậu.

"Đúng rồi, hiện tại sắp xếp người đại diện cho các bạn, người đại diện của ba người các bạn tạm thời là cùng một người, đợi đến khi các bạn từng bước phát triển, công ty sẽ sắp xếp người đại diện riêng cho mỗi người."

Chân Tần gào to nói: "Phiền toái rồi ạ."

Kris nhếch miệng cười, nói: "Cám ơn ngài."

Tịch Lục cũng học theo nói: "Cám ơn ạ."

Người phụ trách ba người bọn họ là một người đàn ông trung niên, thoạt nhìn rất thân thiện, họ Âu, lai lịch rất sâu, người trong công ty đều gọi ông ta là Âu ca.

Âu ca nói với ba người bọn họ: "Hiện tại trên tay anh có hai bộ phim truyền hình cùng một bộ phim điện ảnh cần nam phụ và nữ chính, tôi muốn để cho ba người các em đều đi thử một lần, bất luận thế nào, phải nhân lúc còn trẻ xây dựng vững chắc tên tuổi trước, thù lao sau này mới có thể cao, các em cảm thấy thế nào?"

Chân Tần hưng phấn đứng phắt lên, nói: "Thật tốt quá, em không thành vấn đề, Tịch Lục còn ông?" Cậu ta quay đầu nhìn về phía Tịch Lục, hỏi.

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Em cũng có thể."

"Nữ chính sao?" Kris nhíu nhíu mày.

Âu ca nhìn về phía Kris, nói: "Kris em phải thử vai chính là nữ chính, anh cảm thấy rất thích hợp với em, con gái như là Kris em, ngay từ đầu nên để cho người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu."

Kris hơi sững sờ, mở to con mắt màu sáng, cuối cùng nhếch môi lên, gật gật đầu, nói: " Được, trước khi thử vai, em sẽ cố gắng thật tốt."

Âu ca cười lên, nói: "Ở cùng một chỗ với mấy người trẻ tuổi các em, sẽ cảm thấy mình cũng trở nên giống như thanh xuân thức dậy, cố gắng thật tốt, đây là kịch bản, ba người các em cầm về xem một chút, đến lúc đó anh sẽ thông báo cho các em thử vai, nếu còn có những việc khác, anh cũng sẽ gọi điện thoại thông báo cho các em, trong trường học vẫn là phải học tập thật tốt."

"Vâng, cám ơn Âu ca." Chân Tần đụng đụng Tịch Lục, Tịch Lục và Chân Tần cùng nhau nói lời cảm ơn với với Âu ca.

Kris cúi người xuống, cúi đầu nói: "Phiền toái ngài rồi."

Âu ca xua xua tay, nói: "Đừng câu nệ như vậy, thời gian anh dẫn dắt các em còn dài mà, vừa bắt đầu đã khách khí như vậy sao được chứ."

"Được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi, ba người các em tạm thời trở về trước đi."

"Được, Âu ca, hẹn gặp lại…"

…

Ba người đi ra khỏi công ty, còn chưa đi được mấy bước, điện thoại của Chân Tần lại vang lên, mặt mày cậu ta sáng lên, nói với Tịch Lục và Kris: "Ngại quá, mình đi trước đây, bạn gái hẹn mình ra ngoài, Tịch Lục, ông cùng Kris về trường học trước nhé." Cậu ta vội vội vàng vàng nói xong, rồi bắt xe, phất phất tay với Tịch Lục và Kris, rời đi luôn.

Kris và Tịch Lục đứng chung một chỗ.

Cô nhíu nhíu mày, cô cũng không có ý cùng một đường với bọn họ.

Tịch Lục nhìn thoáng qua Kris, cũng chặn lại một chiếc xe taxi nói: "Lên xe đi."

Kris chần chờ một chút, gật gật đầu.

Hai người ngồi vào ghế sau, đều không nói lời nào, Tịch Lục là không có gì đáng nói, Kris là hoàn toàn không muốn nói, bầu không khí quỷ dị làm cho tài xế lái xe đều có loại cảm giác bị đông cứng.

"Hai người các cháu là sinh viên trường điện ảnh X à..." Tài xế lên tiếng nói.

Tịch Lục vâng một tiếng, Kris gật gật đầu.

Tài xế cười cười, nói: "Thật không tệ đó, trai xinh gái đẹp mà, có điều, chàng trai, sao cháu không nói chuyện phiếm với bạn gái cháu? Bạn gái cháu ngay từ đầu đã không nói chuyện, sẽ không phải là cháu làm chuyện gì làm cho con bé mất hứng chứ?"

Ý định ban đầu của tài xế là tốt, thấy không khí giữa hai người có chút bế tắc, bèn muốn nói cái gì đó hòa giải một chút, chỉ là vừa dứt lời ——

Lúc Tịch Lục đang muốn làm sáng tỏ, Kris đã xù lông nói: "Cháu và cậu ấy không phải người yêu."

Tài xế "A" một tiếng, lúng túng gật gật đầu, nói: "Như vậy à, ngại quá, chú còn cho rằng hai người các cháu là bạn trai bạn gái, chú thấy hai người các cháu rất xứng đôi."

Kris run run lông mày, nhìn nhìn Tịch Lục bên cạnh, trong lòng suy nghĩ, chỗ nào xứng? Thằng bệnh xà tinh này và mình xứng đôi? Xứng cái quái gì.

Chú tài xế nhất định là ra cửa quá gấp quên đeo kính rồi đi?

Không khí lại lần nữa trở thành dưới không độ, lần này ngay cả tài xế cũng không dám nói gì, sợ mình không cẩn thận nói sai cái gì, làm cho bên nữ mất hứng.

Tịch Lục nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ tới bây giờ Trần Giới không biết đang làm những gì ở đại học X? Thật muốn đi tìm cô ấy, nhưng là là lại sợ nếu đi, dẫn tới rối loạn không cần thiết.

Cậu vò vò đầu, làm ngôi sao chính là một chỗ này hoàn toàn không tốt.

Nếu như là người bình thường, sẽ có thể không cần đeo kính râm đội mũ cùng đi dạo phố với Trần Giới nhỉ.

Cậu thở dài một hơi, cũng không biết tiếng thở dài của mình bị Kris bên cạnh nghe vào trong tai.

Kris quay đầu nhìn cậu một cái, đột nhiên mở miệng nói: "Cậu và Trần Giới đó thế nào rồi?" Cô nói xong, chợt bưng kín miệng mình, chuyện quái gì vậy, tựa hồ cô làm chuyện ngu xuẩn gì rồi.

Tịch Lục ngẩn người, không nghĩ tới Kris sẽ nhắc tới Trần Giới.

Đúng rồi, trước đây cô ấy và Trần Giới là đối thủ cạnh tranh phương diện bơi lội, hơn nữa trước đây cô ấy cũng đã học ở thành phố A, hơ?

Nói cách khác, cô ấy cũng biết chuyện trước kia của mình.

Ánh mắt Tịch Lục tối sầm lại, quay đầu cứng ngắc, nhìn về phía Kris, hỏi ngược lại: "Cậu biết chuyện của tôi ở thành phố A không?"

Kris nhìn bộ dáng dằn độn kia Tịch Lục, đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, quay đầu, trả lời: "Cũng không phải biết quá nhiều, dù sao ở thành phố A cậu vẫn luôn rất nổi tiếng."

Tịch Lục thật muốn một phát vỗ chết mình.

Nếu lời đã nói ra rồi, Tịch Lục cũng không ở thế yếu, cậu nói: "Đương nhiên là muốn khiến cho cô ấy làm bạn gái tôi rồi, chỉ là hiện tại tiến triển hơi xảy ra một chút vấn đề."

Kris nhướn mắt, hỏi: "Tình địch?"

Tịch Lục hít vào một hơi, ánh mắt nhìn về phía Kris toàn bộ đều là sùng bái, nói: "Cậu là thần sao? Làm sao vừa đoán là đoán được ngay thế?"

Kris cười, quả nhiên Trần Giới là điểm yếu của người này, vừa nhắc tới cô ấy, thì không có cách nào cao quý lạnh lùng nữa rồi.

"Tôi chỉ là thuận miệng nói." Kris trả lời.

Tịch Lục thất vọng quay đầu qua, nói: "Được rồi."

"Theo đuổi không phải được rồi, cậu biết chuyện trường chúng ta muốn làm quan hệ hữu nghị với đại học X không? Nhân lúc đó rút ngắn khoảng cách không phải là được rồi." Kris nhìn Tịch Lục nói.

Tịch Lục ngẩn người, trên khuân mặt tuấn tú hiện lên ý cười, nói: "Có chuyện này! Vậy quá tốt rồi, tôi lại có cơ hội có thể đi gặp Trần Giới rồi, cám ơn nhiều."

Thật ra chỉ cần mặc kệ không quan tâm là được rồi, Tịch Lục và cô cũng chẳng có quan hệ gì, vừa không phải là bạn tốt, lại không phải thanh mai trúc mã, chẳng qua là trước đây từng có vài lần duyên phận mà thôi.

Trong lòng Kris là nghĩ như vậy, hồi tưởng lại chuyện mấy lần trước, tựa hồ cô vẫn luôn làm chuyện dư thừa, thật không chịu nổi mình xen vào việc của người khác.

Cô quay đầu, không nhìn vẻ mặt vui mừng như nở hoa kia của Tịch Lục nữa.

Sau khi tạm biệt Kris, Tịch Lục hấp hấp hoải hoải trở lại ký túc xá, vừa vào ký túc xá đã bị Mã Quốc Dương gọi lại nói: "Tịch Lục, giáo viên phụ đạo vừa mới tìm cậu, nghe nói là về chuyện giải đấu bóng rổ, đang ở ký túc xá bên cạnh, cậu có muốn đi một chuyến hay không?"

Tịch Lục chần chờ một chút, gật gật đầu.

Lúc đi qua, giáo viên phụ đạo nhìn thấy cậu lập tức cười tủm tỉm nói: "Tịch Lục, lúc trước trường học hỏi lớp chúng ta yêu cầu đội viên đội bóng rổ trường, tôi đã báo lên cậu và Chân Tần rồi."

"Gì?" Tịch Lục cứng tại chỗ.

"Nói cách khác, cậu đã gia nhập đội bóng rổ trường, đại biểu trường học đi thi đấu với đại học X." Giáo viên phụ đạo nở nụ cười sáng lạn đầy mặt.

Tịch Lục lặng lẽ nói: "Ai nói cho thầy biết em biết chơi bóng rổ?"

Tác giả có lời muốn nói: =-= ha ha ha ha ha ha ha ha ha, cho phép tôi cười một chút

116. Chương 116

Giáo viên phụ đạo ngây ngẩn cả người, chỉ chỉ Mã Quốc Dương đứng bên cạnh Tịch Lục nói: "Cậu ta đó."

Mã Quốc Dương trợn tròn mắt, nhìn về phía Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, cậu không biết chơi bóng rổ á?"

Tịch Lục khóc không ra nước mắt nói: "Không biết mà."

Mã Quốc Dương vội vàng giải thích: "Tôi thấy cậu hoạt động thể dục rất tốt, chạy cũng rất nhanh, vóc dáng lại cao, cho nên liền cho rằng bóng rổ cậu cũng đánh được, ngại quá."

Tịch Lục yên lặng quay đầu nói với giáo viên phụ đạo: "Có thể xóa suất của em không?"

Giáo viên phụ đạo cười cười, nói: "Như vậy à, không có cách nào thì thôi, chuyện danh sách, tôi sẽ qua nói lại một tiếng sau, rốt cuộc phải tìm ai thay thế cậu đây…"

"A, vậy không còn chuyện của em, em đi trước đây." Tịch Lục chuồn êm.

Giáo viên phụ đạo sờ sờ cái ót, nhìn bóng lưng Tịch Lục, lẩm bẩm: "Ôi, danh sách đã báo lên, không biết về phía trường học có cho phép xóa hay không."

Mấy ngày sau đó, Tịch Lục cùng Chân Tần toàn tâm bắt đầu chuẩn bị chuyện về thử vai nhân vật, hơn nữa Trần Giới bên kia rất bận rộn, ngày thứ hai Tịch Lục thử vai xong mới có thời gian rảnh hẹn gặp Trần Giới.

Trần Giới cúp điện thoại, nhìn thấy xã trưởng xã kịch nói phía đối diện dùng ánh mắt mập mờ nhìn cô, đối phương nói: "Trần Giới, bạn trai gọi đến à?"

Trần Giới bày ra vẻ mặt lạnh nhạt bình thường, trả lời: "Chỉ là bạn bè."

Nam xã trưởng dùng ánh mắt "anh hiểu" tiếp tục nói với Trần Giới: "Không cần che dấu, thôi, thời gian này để cho em tập luyện kịch bản cũng là quá gấp rút rồi, phiền toái rồi, hôm nay em cứ nghỉ ngơi thật tốt đi."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Vậy em đi trước."

Nam xã trưởng gật gật đầu, phất tay nói: "Ngày mai nhớ vẫn phải tới."

Nhìn bóng lưng Trần Giới, xã viên cũ nói với xã trưởng: "Xã trưởng, quan hệ hữu nghị giữa đại học X và điện ảnh X còn có hai tháng nữa là bắt đầu rồi, đến bây giờ anh còn chưa xác định nam chính thật sự có thể chứ?"

Xã trưởng cười lên, nói: "Tôi không phải đã sớm nói qua, nam chính đã có thí sinh sao?"

Xã viên cũ nổi gân xanh, cả giận nói: "Em cũng không phải đã sớm nói với anh sao? Người đàn ông kia anh hoàn toàn cũng không biết là ai."

Xã trưởng khoát khoát tay, nói: "Còn có hai tháng, dài như vậy, thành phố X dù lớn đến không tính được, nhất định còn có thể gặp được một lần."

Còn nhớ rõ xã trưởng lúc trước mặt dày mày dạn quấn lấy Trần Giới, vì để cho Trần Giới đến diễn kịch, còn mỗi ngày mang theo đám lâu la bọn họ đúng giờ quấy rầy, thường xuyên qua lại kiên trì hơn mười ngày, nhờ bạn bè Trần Giới hợp lực thuyết phục, cuối cùng Trần Giới cũng đồng ý đến diễn.

Về phần nam chính, vốn xã trưởng là muốn tìm Giang Ninh tới, đối phương cũng đã đồng ý, chỉ là xã trưởng lâm thời lại đột nhiên thay đổi ý định, muốn đổi người.

Mà người kia, vỏn vẹn chỉ có gặp mặt một lần, thậm chí ngay cả tên họ cũng không biết.

Nhưng lại cứ giống như là đã nhận định rồi, đuổi theo Trần Giới hỏi tin tức về cậu nam sinh kia, có điều Trần Giới lại hoàn toàn không có ý định muốn nói cho, nhưng đến bây giờ xã trưởng còn chưa buông tha, ở phương diện nào đó mà nói xã trưởng thật đúng là người vô cùng cố chấp đó.

Xã viên trả lời: "Em cũng mặc kệ anh, đến lúc quan hệ hữu nghị biểu diễn xảy ra vấn đề, toàn bộ trách nhiệm sẽ là xã trưởng anh."

Xã trưởng nhún vai, trả lời: "Tôi đã nhận định rồi cũng không còn cách nào mà."

Xã viên thở dài một hơi, tuy rằng nói như vậy, nhưng là từ trong đáy lòng, bọn họ vẫn hi vọng người kia xuất hiện sớm một chút.

…

Tịch Lục chạy như bay đến đại học X, vừa mới đi tới cổng trường, lại hắt xì một cái rõ to, nghĩ thầm, là ai đang nhắc tới cậu đây? Sẽ không phải là Trần Giới chứ.

Tịch Lục cười lên ngu ngu.

“Cậu không phải Tịch…” Một đám con gái đi từ trong trường học ra, nữ sinh đi đầu ăn mặc trang điểm xinh đẹp, trông không phải là xinh lắm, nhưng biết ăn mặc che lấp khuyết điểm của mình, trên mặt trang điểm nhạt vừa phải, lúc chạm phải ánh mắt với Tịch Lục, miệng kéo ra, mắt lóe sáng, nhìn thấy cậu từ rất xa đã thét lên.

Chỉ là tên vừa mới ra được một nửa, người vừa tới rốt cuộc ý thức được bây giờ là chỗ đông người, lập tức ngậm miệng lại.

Tịch Lục nhíu mày, nhìn thoáng qua cô gái kia, ai vậy?

Điền Ca chớp mắt, nói với đám bạn đi cùng bên cạnh: “A, đột nhiên mình nhớ tới hôm nay mình có việc, các cậu đi trước đi, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ thu xếp thời gian.”

“Ủa, Điền Ca, lúc trước không phải cậu nói cho tụi mình có thời gian rảnh sao?”

“Cái gì, rốt cuộc là chuyện gì, cũng không thể hoãn một chút sao? Đừng làm cụt hứng như vậy mà.”

“Không phải là đã hẹn với tụi mình rồi sao?”

Điền Ca đưa tay làm ra dáng cầu xin tha thứ, nói: “Ngại quá, ngại quá, các cậu đi trước đi, mình thật sự có việc, là việc rất khẩn cấp.”

“Biết rồi, biết rồi, lần sau cũng đừng có để tụi này leo cây nữa.”

“Vậy tụi mình đi trước.”

“Điền Ca, gặp lại sau.”

Sau khi nhìn thấy các cô đi xa, Điền Ca vội vàng đi về phía Tịch Lục.

Tịch Lục ngửi thấy một mùi nước hoa không hề nhẹ, hơi nồng nặc, cậu khịt khịt mũi, không tự chủ dời ra sau một bước, đối phương lại hoàn toàn như không ý thức được cái gì, lại đi về phía trước một bước.

Điền Ca nhìn nhìn xung quanh, nhẹ giọng gọi một tiếng, nói với Tịch Lục: “Tịch Lục, cậu là Tịch Lục đúng không?”

Tịch Lục quay đầu, tránh đi mùi đó, trả lời dứt khoát: “Không phải.”

Điền Ca sửng sốt, gấp gáp, nói: “Rõ ràng cậu chính là mà, mình còn nhớ cậu.”

Tịch Lục nhíu mày, tìm tòi trong đầu nhân vật như thế, thoạt nhìn cũng không giống như là fan, ý trong lời nói của cô ả cảm giác như hai người bọn họ quen biết, nhưng Tịch Lục hoàn toàn không nhớ được cô ả.

Điền Ca giương mắt lên nhìn Tịch Lục, hơi xấu hổ chỉ chỉ vào mình nói với Tịch Lục: “Cái đó, cậu còn nhớ mình không?”

Tịch Lục nhìn cô ả một cái, trả lời dứt khoát giống như trước: “Không nhớ.”

Điền Ca sửng sốt, lúng túng trả lời: “A, như vậy à, cũng đúng, dù sao lần trước nhiều người như vậy, sao cậu có thể nhớ? Giang Ninh cậu biết chứ? Lần trước chúng ta đã gặp nhau ở rạp chiếu phim.”

Tịch Lục vừa nghe đến tên Giang Ninh liền không tự chủ được cảnh giác hẳn lên.

Cậu im lặng, không đáp lại Điền Ca.

Điền Ca biết hình tượng đối ngoại của Tịch Lục vẫn luôn là cao quý lạnh lùng, cho nên thái độ này đối với mình chắc cũng là bởi vì vỏ bọc của thần tượng, cô ả mở miệng nói: “Cậu chờ ai ở cổng đại học X vậy? Có cần mình dẫn cậu đi hay không? Khỏi cần khách khí với mình.”

Tịch Lục không thích loại người rõ ràng không biết còn muốn sáp lại này lắm, cậu trả lời: “Không cần, địa hình đại học X tôi cũng rõ ràng đại khái.”

Nụ cười trên mặt Điền Ca cứng đờ lại rồi.

Tịch Lục giương mắt lên, lúc nhìn thấy một người từ trong trường học đi ra, ánh mắt sáng lên, hoàn toàn không để ý tới ý của Điền Ca, hớn ha hớn hở đi đón Trần Giới.

Giống như là cún cưng nhìn thấy chủ nhân ra ngoài rất lâu về đến nhà, chạy vội qua, phảng phất như trong nháy mắt từ phía sau cậu mọc ra một cái đuôi lông xù lắc qua lắc lại.

Tịch Lục nhếch môi cười lên, gọi Trần Giới: "Ở đây! Trần Giới."

Trần Giới mặc áo khoác màu trắng, phối với quần màu sáng tương tự, dáng người cô cao gầy, khung xương mảnh, làn da trắng nõn, mặc màu sáng ở trên người cô, không hề có chút cảm giác không thích hợp nào, dù sao người có thể khống chế hệ màu sáng cũng không thường gặp, mái tóc xõa trên vai, đã sắp tới thắt lưng.

Thật là đẹp đến nước mũi nổi bong bóng rồi[1].

[1]Ý chỉ quá hưng phấn, quá thích. Bắt nguồn từ trẻ em thò lò mũi, khi quá hưng phấn thì thở ra hít vào gấp, làm cho nước mũi nổi bong bóng (=))))

Tịch Lục suy nghĩ trong lòng, lại không nghĩ rằng mình vô ý thức nói những lời này ra khỏi miệng.

Trần Giới sửng sốt, giương môi lên, nói với Tịch Lục: "Nào có? Đừng khoa trương như vậy."

Tịch Lục vội vàng xua xua tay, nói: "Mình không có khoa trương, mình nói là sự thật."

Trên gương mặt trắng nõn của Trần Giới phủ lên màu hồng phấn nhàn nhạt, Tịch Lục nuốt một ngụm nước bọt, cứ cảm thấy Trần Giới hôm nay nhìn như thế nào cũng thấy sắc đẹp có thể thay cơm, mà hôm nay cậu có thể chiếm lấy Trần Giới cả một ngày.

Không có chuyện nào hạnh phúc hơn chuyện này nữa nhỉ.

Điền Ca bị bơ rồi, nhìn hai người đối diện kia tràn ngập không khí mập mờ, mắt cô ả trầm xuống, nhìn về phía Trần Giới.

Không những là Giang Ninh, ngay cả Tịch Lục cũng như vậy.

Điền Ca hít sâu một hơi, nhếch miệng cười, nói: "Nè, Trần Giới, quan hệ của hai người các cậu thật tốt đó." Cô ả đi qua, khoác lên cánh tay Trần Giới như đúng rồi, cứ phảng phất như là đang nói mình và Trần Giới là bạn thân cỡ nào.

Trần Giới nhìn một đôi tay thừa ra trên cánh tay mình, trong đôi mắt buốt giá mang theo hờ hững liếc nhìn Điền Ca.

Tác giả có lời muốn nói: =-= trận bóng rổ thế nhưng là bước ngoặt đó ~

117. Chương 117

Tịch Lục nhíu mày, nhìn cánh tay của Trần Giới bị kéo, trong lòng rút một cái, tuy rằng mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ ——

A a a a a a a, hâm mộ quá, để cho mình cũng trở thành nữ sinh đi, như vậy là có thể kéo Trần Giới, tay cầm tay cùng nhau đi WC, cùng nhau rỉ tai thì thầm, cùng nhau nằm ở trong chăn…

Tịch Lục nhìn thấy ngữ khí Điền Ca nói chuyện với Trần Giới, cho rằng hai người bọn họ quan hệ không tệ, thái độ cũng tốt hơn trước nhiều, cậu nói: "Cậu và Trần Giới là bạn?"

Điền Ca giương môi lên, nhìn nhìn Trần Giới, nháy mắt một cái, nói: "Dĩ nhiên, mình và Trần Giới là cùng một khoa, thường xuyên gặp mặt đó, cậu không biết nhỉ, Trần Giới là ở hội học sinh, mình cũng vậy, hai đứa tụi mình cũng là bởi vì như vậy quan hệ mới dần dần trở nên tốt hơn."

Trần Giới lạnh lùng nhìn Điền Ca.

Tịch Lục cười cười, thái độ đối với Điền Ca tốt hơn, nói: "Thế vừa nãy ngại quá, tôi không biết cậu và Trần Giới là bạn, nói cái gì cậu cũng đừng để ý."

Điền Ca lập tức cười nói: "Sao lại như vậy? Có điều..." Cô ả nhìn nhìn Trần Giới, lại nói: "Trần Giới, hôm nay cậu không cần tập luyện kịch bản và thể thao sao?"

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Kịch bản? Thể thao?"

Điền Ca trả lời: "Thì ra cậu không biết, đại học X và điện ảnh X không phải là sắp quan hệ hữu nghị sao? Trường học của tụi mình có tiết mục, trong đó có kịch nói, Trần Giới biểu diễn trong đó, còn có trận bóng rổ sắp tới, Trần Giới và mình đều phải tham gia thể thao biểu diễn, Trần Giới cao ráo trông cũng xinh đẹp là dẫn đầu trong đó."

thể thao biểu diễn hay còn gọi là nhảy cổ động cheerleadingMắt Tịch Lục sáng lên.

Cậu còn không biết có chuyện này! Thì ra mấy ngày nay Trần Giới chính là bận rộn những thứ này.

Hôm nay Điền Ca đã quyết định phải quấn lấy Trần Giới, làm thân với Tịch Lục, dù sao cho dù là không thích Tịch Lục, nhưng có thể làm bạn với một ngôi sao, cũng là một loại tư bản có thể dùng để khoe khoang.

Huống chi, điều kiện của Tịch Lục này chẳng hề thua kém Giang Ninh.

"Đúng rồi, hai người các cậu muốn đi đâu thế?" Điền Ca hỏi Tịch Lục.

Tịch Lục thật ra cũng không có kế hoạch, ngay từ đầu cậu chỉ là vì tới gặp Trần Giới mà thôi, cho nên cũng không có suy xét bao nhiêu, cậu xoa xoa đầu, trả lời: "Tôi còn chưa có nghĩ rõ ràng đâu."

Điền Ca nói: "A, vậy có muốn đi đài ngắm cảnh xem một chút hay không? Gần đây vừa mới xây lên, rất cao, nghe nói có thể xem hết toàn bộ toàn cảnh thành phố X, muốn đi không?"

Cô ả quay đầu, nháy nháy mắt với Trần Giới, lại tiếp tục nói: "Mình nhớ được Trần Giới cậu vẫn luôn muốn đi."

"Vậy thì đi thôi." Tịch Lục sờ sờ đầu, trả lời.

"Thật tốt, Trần Giới, cậu xem Tịch Lục đối với cậu tốt biết bao nhiêu mà." Điền Ca kéo tay Trần Giới, giương lên nụ cười sáng lạn, lại phảng phất như thật sự mình nói như vậy.

Điền Ca lôi kéo Trần Giới đi về phía trước, nói: "Vậy chúng ta đi thôi, Trần Giới."

Trần Giới bị Điền Ca lôi kéo đi ở phía trước, Tịch Lục chỉ có thể trơ mắt nhìn theo ở phía sau, cậu nhìn bóng lưng Trần Giới, nhíu nhíu mày, không biết vì sao luôn là cảm thấy bộ dáng Trần Giới thoạt nhìn có chút là lạ.

"Cậu muốn làm cái gì?" Con ngươi trong trẻo lạnh lùng của Trần Giới nhìn Điền Ca, nói.

Điền Ca cười cười, nói: "A, Trần Giới, làm cái gì chứ, mình mới sẽ không làm cái gì đâu, mình chỉ là muốn làm bạn với cậu mà thôi, lúc trước ngại quá."

Trần Giới nhìn cô ả một cái, trả lời: "Không phải cậu thích Giang Ninh sao?"

Điền Ca cứng đờ, cười mỉa nói: "Ai nói thế?"

Trần Giới không trả lời cô ả.

"Trần Giới, mình cũng không muốn treo cổ ở trên một thân cây, huống hồ, cậu phải biết Giang Ninh thích cậu chứ? Tịch Lục kia cũng thích cậu nhỉ? Thật tốt mà..." Điền Ca cảm khái một câu, nói: "Thật hạnh phúc đó, mình cũng muốn có thanh mai trúc mã như vậy đó."

"Vô luận chọn người nào đều rất tốt, nếu chia tay với một người khác, còn sẽ có người tới tiếp nhận mình, cậu không cảm thấy như vậy..." Điền Ca tiến tới bên tai Trần Giới, nhẹ giọng nói: "Chiếm hai người không buông, chỉ là vì thỏa mãn lòng hư vinh của mình, rất hèn hạ nhỉ?"

Bước chân của Trần Giới đột nhiên dừng một chút.

Từ phía sau Tịch Lục nhìn thấy Điền Ca nhỏ giọng nói chuyện với Trần Giới, ngẩn người, quan hệ không phải rất tốt sao? Điền Ca vẫn luôn cười với Trần Giới, cũng không biết hai người đang nói cái gì.

Cậu thở dài một hơi, đố kỵ quá.

Làm một người đàn ông nhỏ mọn như vậy, Tịch Lục cũng là bị chính mình làm cho say rồi.

Trần Giới không đáp lại lời Điền Ca.

Điền Ca cười cười, chuyển đề tài, bắt đầu nói một ít chuyện cười các loại, giống như là hai người bạn đang nói chuyện, dù là đối phương sẽ không đáp lại mình.

Không sao, chỉ cần để cho người khác thoạt nhìn như là hai người bạn đang nói chuyện là được.

"A, đến rồi." Tiếng Điền Ca vang lên, chỉ một tòa cao ốc không đếm được tầng nhà trước mặt, nói.

Tịch Lục ngước mắt lên, cũng bị kinh ngạc rồi.

Nghe nói vài ngày trước mới mở ra cho du khách, Tịch Lục cũng chưa từng tới nơi này, hiện tại ngó một chút đúng là vô cùng đồ sộ, xây dựng tòa nhà này không biết phải hao tốn bao nhiêu nhân lực vật lực.

Mua vé vào cửa, Điền Ca tiến tới trước mặt Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, cám ơn cậu nhiều, trả tiền cho mình, lần đầu tiên gặp mặt, thật ngại quá."

Tịch Lục lắc lắc đầu, trả lời: "Không có việc gì, cậu không phải là bạn của Trần Giới sao?"

Điền Ca gật gật đầu, lại đi đến bên cạnh Trần Giới.

Ba người vào thang máy.

Du khách rất nhiều, trong thang máy gần như chiếm đầy người, người chen người, Tịch Lục nhìn thấy Trần Giới ở chỗ cách mình không xa, vươn tay túm ống tay áo cô, kéo cô đến bên cạnh mình.

Điền Ca đột nhiên sán lại, đứng ở bên cạnh Tịch Lục, nói: "Chỗ này thật chen chúc."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Là quá chen chúc." Nói xong, liền cố gắng kéo Trần Giới về phía khe hở mình liều mạng chen ra được.

"Tịch Lục, cậu ngủ không yên ổn à." Điền Ca giơ tay sờ sờ chỗ tóc vểnh lên bên tai Tịch Lục, nói.

Tịch Lục sửng sốt, cảm giác được ngón tay Điền Ca chạm đến làn da sau cổ cậu, hơi buồn buồn, cậu nhíu nhíu mày, không thích người khác động vào mình lắm.

Chỉ là đối phương là bạn Trần Giới, coi như thôi.

Điền Ca nhếch miệng cười, nói: "Được rồi, làm bằng xuống cho cậu rồi."

Tịch Lục gật gật đầu, trả lời cô ả: "Cám ơn."

Điền Ca xua xua tay, nói: "Không có việc gì, không có việc gì, đừng khách khí."

Góc áo Trần Giới chậm rãi rút ra từ trong lòng bàn tay Tịch Lục, Tịch Lục sửng sốt, quay đầu nhẹ giọng gọi Trần Giới: "Trần Giới?"

Cô không quay đầu nhìn cậu, chỉ là dừng tầm mắt ở nơi khác.

Tịch Lục nhíu mày, tâm tình Trần Giới không tốt sao?

Cậu bèn hỏi Điền Ca nói: "Trần Giới, không thoải mái sao?"

Điền Ca nhìn thoáng qua Trần Giới, nói: "Không có mà, à... Sẽ không phải là nghĩ tới chuyện trong trường chứ? Có chút không yên lòng."

Tịch Lục sửng sốt hỏi: "Chuyện gì?"

Điền Ca nói: "Cậu biết kịch nói không? Lúc trước cũng là bởi vì Giang Ninh muốn làm nam chính, cho nên Trần Giới mới có thể đi làm nữ chính, cậu ấy muốn làm cho tốt đi? Còn có thể thao, cũng là Giang Ninh là ở đội bóng rổ trường, nhờ Trần Giới hỗ trợ đi, cho nên mới có thể rất để ý kết quả, một mực luyện tập, mình thấy cậu ấy hôm nay là lần đầu tiên ra ngoài."

Tịch Lục mím môi, không nói gì.

Lên đài ngắm cảnh, Tịch Lục vẫn không nói lời gì, cảm thấy đài ngắm cảnh cũng chỉ là như thế, vẫn ghen tị lời Điền Ca vừa kể, cảm giác mình ghen tuông đầy ắp, thật là quá kém cỏi rồi.

Điền Ca nói chuyện với cậu, cậu trả lời câu được câu không.

Một lát sau, Tịch Lục nói với hai người bọn họ: "Mình đi WC một chút, các cậu chơi trước đi."

Điền Ca vội vàng nói: "Đi sớm về sớm nha."

Tịch Lục nhìn thoáng qua Trần Giới, gật gật đầu.

Chỉ còn lại Điền Ca cùng Trần Giới.

Điền Ca đi tới tấm thủy tinh trong suốt bên cạnh, nhìn cảnh sắc bên dưới, sau đó nói với Trần Giới: "Nơi này thật đúng là không tệ đó, đến đúng rồi, đã sớm muốn đến một chuyến, nhờ phúc của cậu."

Trần Giới nhíu mày, không có trả lời.

Điền Ca lại cười nói: "Nói thật, Trần Giới rốt cuộc cậu muốn chọn ai? Giang Ninh hay là Tịch Lục? Hoặc là hai người đều muốn?"

"Không bằng nhường Giang Ninh cho tôi đi?"

Trần Giới nhìn cô ả, lạnh mặt, nói: "Nếu muốn, thì đi đi."

Điền Ca lắc lắc đầu, nói: "Vừa bắt đầu là nghĩ như vậy, có điều bây giờ tôi cảm thấy Tịch Lục cũng không tệ, Giang Ninh tuy rằng hoàn mỹ, nhưng không chân thật, luôn cảm thấy làm cho người khác không nắm bắt được, Tịch Lục thì không giống… Thoạt nhìn tựa hồ bộc trực hơn Giang Ninh nhiều, như vậy, Tịch Lục cho tôi đi?"

Cô ả cho rằng Trần Giới sẽ nói tiếp lời giống vậy với cô ả.

Nếu muốn, thì đi đi.

"Không được." Trần Giới nói

118. Chương 118

Điền Ca ngây ngẩn cả người, nhìn Tịch Lục, không nghĩ tới đối phương vừa đi lên không hỏi cái gì đã trực tiếp chỉ trích mình, tuy rằng đích thật là cô ả đi ra khiêu khích, cô ả cúi đầu, giả bộ ủ rũ, nói: "Tịch Lục, mình không làm cái gì mà, Trần Giới đột nhiên phát giận với mình, vừa rồi cậu hẳn là nhìn thấy cậu ấy hất tay mình ra chứ?"

Đúng vậy, phản ứng của người bình thường hẳn là tới đây hỏi đã xảy ra chuyện gì, sau đó sẽ suy xét muốn giúp bên nào?

Mà Tịch Lục hoàn toàn khác, kể từ lúc ban đầu cậu đã đứng ở phía Trần Giới.

Trần Giới không có muốn ý giải thích, chỉ là lạnh lùng nhìn Điền Ca, giống như là đang nhìn một trò khôi hài nhàm chán.

Tịch Lục nhíu mày, hỏi ngược lại: "Cho nên, cậu làm cái gì mới có thể khiến cho cậu ấy tức giận?"

Vẻ mặt Điền Ca bắt đầu cứng ngắc, nói: "Cậu đang nói cái gì thế, mình căn bản chẳng làm cái gì cả, vừa nãy không phải mình đã nói rồi sao? Mình chẳng làm cái gì hết."

Tịch Lục nhìn cô ả, vẻ mặt lạnh lùng, đáy mắt cũng không ôn hòa như vừa rồi, cậu nói: "Cậu không phải là bạn của Trần Giới thì phải? Ít nhất quan hệ của cậu và cậu ấy cũng không có tốt như cậu nói?"

Điền Ca cười cười, nói: "Cậu bây giờ là đang chỉ trích tôi chọc Trần Giới tức giận sao?"

Tịch Lục lạnh mắt, nói: "Đương nhiên, Trần Giới không phải người sẽ tùy tiện nổi giận lung tung, huống hồ từ lúc vừa mới bắt đầu cậu ấy thoạt nhìn cũng đã không cao hứng lắm rồi."

Điền Ca cảm thấy hơi buồn cười, trong mắt vẫn luôn mang theo ý cười giờ phút này cũng không giả bộ được nữa, cô ả nói: "Cái gì thế? Cậu không rõ đen trắng mà nói tôi như vậy, đầu của cậu có bệnh hả?"

Tịch Lục cười cười, nói: "Vì sao không tiếp tục giả vờ đáng thương?"

Điền Ca cười lạnh một cái, nói: "Chả hiểu ra sao cả."

Cô ả nhìn Trần Giới, nói: "Trần Giới à, tôi xem như hiểu, con người cậu đã cực phẩm như vậy rồi, người bên cạnh cậu có thể có mấy mặt hàng tốt? Y như con chó đi theo sau cậu, loại ngu ngốc đó, quả thực chính là người bị bệnh thần kinh, trừ mặt còn có thể nhìn ra, đầu không bình thường nhỉ?"

"Cũng khó trách mọi người trong khoa đều nói cậu không dễ chung đụng."

Điền Ca nói: "Người như cậu, sao có thể làm bạn với tôi chứ?"

Ánh mắt Trần Giới tối sầm lại, không đợi đến Tịch Lục phản ứng lại, Trần Giới đã vả một phát lên mặt Điền Ca, cô nói: "Những lời đồn đãi lung tung ở trên khoa kia, không phải là cậu truyền ra sao?"

Điền Ca sững sờ tại chỗ, đợi đến khi cô ả phản ứng lại, đã giương nanh múa vuốt nhào về phía Trần Giới, nói: "Cậu vậy mà lại đánh tôi? Bố mẹ tôi cũng chưa từng đánh tôi, cậu lại dám đánh tôi!"

Advertisement

00:00

Móng tay thật dài quẹt rách da thịt, vạch mấy vệt máu ở giữa cổ và trên gương mặt Tịch Lục, dùng sức rất mạnh, Tịch Lục cảm thấy trên mặt đau rát.

Điền Ca cũng không có nguôi giận, ngược lại biên độ động tác càng lúc càng lớn, nhìn Trần Giới bị Tịch Lục ngăn ở phía sau, mắt trợn thật to, tóc cũng rối loạn, nơi nào còn vẻ đáng yêu dịu dàng như vừa rồi.

Tịch Lục vẫn chắn ở trước mặt Trần Giới, nhìn đúng cơ hội, cậu bắt được tay Điền Ca, cả giận nói: "Đừng điên nữa."

Người chung quanh đã nhìn về phía Tịch Lục bên này.

Ánh mắt Điền Ca tối sầm lại, bắt đầu hô to với đám người, nói: "Ở đây có ngôi sao! Ở đây có ngôi sao!" Cô ả lại đi lặp lại những lời này.

Bởi vì mấy câu đó của cô ả, có người nhìn tỉ mỉ Tịch Lục tựa hồ đã nhận ra cậu, sau đó thì thầm với người xung quanh.

Tịch Lục thầm kêu không tốt.

Điền Ca ngửa mặt, trên mặt giương lên nụ cười thật to, bởi vì đạt được ý đồ mà cảm thấy cao hứng.

Trần Giới nắm lấy tay Tịch Lục, sau đó lôi kéo cậu chạy đi.

Có người nhiều chuyện đi theo.

Tịch Lục cũng không biết Trần Giới muốn đi đâu, chỉ là một mực đi theo sau cô, rẽ rất nhiều vòng, sau đó rốt cuộc trốn vào một góc nhỏ ở đài ngắm cảnh.

Người đuổi theo đã biến mất rồi.

Trần Giới nhíu mày, nhìn xung quanh.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, Tịch Lục đột nhiên cười một tiếng, nói: "Trần Giới, cuộc chiến giữa phụ nữ các cậu thật đáng sợ, túm tóc tạt tai còn có cào cấu người…"

Thật ra vừa rồi cậu cũng không nghĩ đến, Trần Giới vẫn luôn ôn hòa sẽ đột nhiên ra tay tát con mụ kia.

Tịch Lục cảm thấy vết thương giữa cổ và trên gương mặt đau rát, vừa rồi nếu như mình không chắn mà nói, toàn bộ những vết thương này sẽ ở trên mặt Trần Giới, nghĩ đến đây, Tịch Lục lại cảm thấy mình chịu chút thương tích cũng là đáng giá.

Trần Giới ngước mắt lên, chạm vào vết thương đã ứa ra máu của Tịch Lục.

Điền Ca thật là xuống tay nặng, vết thương vừa sâu hơn nữa vừa dài, vừa rồi lúc chạy trốn không có chú ý, trên cổ trên gương mặt đã trượt xuống một ít tia máu, thoạt nhìn có chút khủng bố.

Trần Giới ngây ngẩn nhìn vết thương kia, không ý thức vươn tay, lúc đụng vào vết thương, Tịch Lục khẽ nheo mắt lại, vẻ mặt thoạt nhìn có chút dữ tợn.

Cô vội vã lấy khăn giấy từ trong túi ra, lau chùi nhẹ nhàng, cô nhíu mày, nói: "Vừa rồi cậu không nên đi lên, đó là chuyện của tôi và cô ta, dù sao cũng là chính tôi thiếu kiên nhẫn đánh cô ta trước."

Tịch Lục cười cười, cũng bởi vì nụ cười này mà tác động đến vết thương, nụ cười trở nên có chút cứng ngắc, cậu nói: "Căn bản không làm được mà, làm sao có thể bỏ đấy không quan tâm chứ."

Cánh tay Trần Giới đang lau vết thương cho Tịch Lục, dừng một chút, cô rủ mắt, không đáp lại.

Đợi sau khi xử lý xong vết thương của Tịch Lục, hai người nhìn nhìn xung quanh từ thang gác đi xuống, sau khi xuống hơn mười tầng, mới đi lên thang máy rời đi.

Trần Giới lại dẫn Tịch Lục đi hiệu thuốc, mua cồn iốt, hai người ở ngay ven đường, Trần Giới cầm tăm bông khẽ bôi lên vết thương của Tịch Lục.

Vẻ mặt Tịch Lục có thể dùng rực rỡ nhiều màu để hình dung rồi.

Nheo mắt, nhếch miệng, nhăn mũi, biểu cảm trên mặt có bao nhiêu xấu cậu có thể làm bấy nhiêu xấu, cũng còn may đeo kính râm, bằng không bộ dáng thế này sẽ đi vào trong mắt Trần Giới toàn bộ rồi.

Sau khi bôi thuốc xong, Tịch Lục cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Trần Giới, vẫn là nghĩ lại còn rùng mình đối trận chiến của phụ nữa vừa rồi kia, khác với tay đấm chân đá gậy gộc tẩn nhau giữa cánh đàn ông, giữa phụ nữ có tâm lý chiến túm tóc tạt tai cào cấu, chỉ cần là các cô nàng có thể nghĩ tới có thể sử dụng được, đều sẽ không chút do dự tấn công đối phương.

Thật là khủng khiếp quá đi.

Tịch Lục cảm thấy sau này mình vẫn là ngàn vạn lần không nên đắc tội phái nữ, cảm giác được kết quả đắc tội phái nữ thật là khủng khiếp.

Cậu lại len lén nhìn Trần Giới một cái, lấy dũng khí mở miệng hỏi: "Cái đó, nữ sinh vừa rồi kia, nếu lại tìm Trần Giới quấy rầy mà nói, Trần Giới cậu có thể tới tìm mình."

Trần Giới nhìn thoáng qua Tịch Lục, tầm mắt dừng ở trên vết thương của Tịch Lục, ánh mắt tối sầm, nói: "Tôi sẽ tự mình giải quyết."

Tịch Lục gật gật đầu, chẳng qua vẫn nói: "Tốt nhất không nên đánh nhau với cô ta, lỡ như bị thương sẽ không tốt."

Trần Giới phì cười: "Cậu coi tôi là trẻ con sao? Được, thầy Tịch."

Tịch Lục đỏ bừng mặt, nói: "À, mình là sợ cô ta điên lên làm cậu bị thương."

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Tôi biết, tôi sẽ không ra tay đánh người nữa, hôm nay chỉ là tình huống đặc biệt."

Tịch Lục thấy Trần Giới không có ý muốn nói với mình nguyên nhân phát sinh, cũng bèn thức thời không có hỏi cái gì, lại nán lại bên ngoài với Trần Giới một lát.

Tịch Lục liền đưa Trần Giới về trường học, sau khi nhìn thấy Trần Giới rời đi, cậu cũng theo sát sau đi vào đại học X, trong đầu tính toán chuyện gì đó.

Cậu còn nhớ lần trước lúc đến đại học X, đụng phải xã trưởng xã kịch nói kia, bởi vì lúc ấy bọn họ quấn lấy Trần Giới, mình đi lên kéo Trần Giới chạy, kết quả lại lôi xã trưởng kia đi.

Xã trưởng đã nói một câu: "Nếu hai người các bạn đều gia nhập xã, sẽ để cho các bạn làm nam nữ chính."

Hiện tại Trần Giới đã đồng ý làm nữ chính, cho dù nam chính là Giang Ninh, Tịch Lục cũng phải giành lấy vai diễn này.

Cậu kiên định ý nghĩ này.

Trong lúc vội vàng cậu gọi một nữ sinh lại, nói: "Bạn học kia quấy rầy một chút, tôi muốn hỏi một câu, bạn có biết xã kịch nói không? Hoặc là biết người ở bên trong xã kịch nói không?"

Nữ sinh nhéo mắt lại, tựa hồ hơi cận thị, cô nàng nhìn thấy Tịch Lục, đột nhiên trợn hai mắt, nói: "Là cậu!"

Tịch Lục sửng sốt: "Cái gì?"

Nữ sinh nói: "Cậu chính là người xã trưởng đau khổ tìm kiếm!"

Tịch Lục: "..." Đây là cái quỷ gì.

Mỗ: Có cảm giác thiêu thiếu ở đầu cơ mà mình đã tìm khắp rồi mà chỉ thấy thế này thôi

119. Chương 119

Nữ sinh là xã viên cũ của xã kịch nói, đi trên đường vẫn luôn như đi vào cõi thần tiên, nghĩ tới lời kịch nên thể hiện thế nào mới có thể tốt hơn, cũng không có chú ý tới Tịch Lục, không nghĩ tới trùng hợp như vậy, duyên phận chính là thứ kỳ quái như thế, lại vừa vặn bị Tịch Lục hỏi đường ngăn lại.

Cô nàng trợn to hai mắt, vươn tay dùng sức kéo Tịch Lục, nói: "Đi! Tôi dẫn cậu đi tìm xã trưởng, ngày nào xã trưởng cũng mong đợi gặp được cậu."

Tịch Lục: "..." Tuy rằng không biết rõ, chẳng qua cô nàng này hẳn là biết xã kịch nói nhỉ?

"Xã trưởng!" Đứng ở dưới ký túc xá nam sinh, nữ sinh kéo lớn giọng hô to, không ít nam sinh thò đầu từ trên cửa sổ xuống nhìn cô nàng, nữ sinh tiếp tục ra sức gọi.

Rốt cuộc một cái đầu ổ gà vuốt mắt từ trên bệ cửa sổ có treo cái quần đùi màu đỏ chót thò đầu ra, nói với nữ sinh: "Ơi, chuyện gì thế, đều đã nói, buổi trưa đừng tới quấy rầy anh ngủ... ôi?" Tầm mắt của nam sinh đột nhiên rơi vào trên người Tịch Lục đang đứng ở đó, chợt mở to hai mắt, sau đó chỉ vào bên dưới, lắp bắp nói: "Cậu! Cậu! Cậu!"

Tịch Lục chỉ mình, nghi ngờ nói lặp lại: "Tôi? Tôi? Tôi?"

Nam xã trưởng hét lớn: "Cậu chờ, tôi lập tức xuống ngay, cho tôi ba phút."

Tịch Lục một đầu hắc tuyến.

một đầu hắc tuyếnCó điều đối phương vậy mà cực kỳ đúng giờ, dùng không đến ba phút, đã vội vội vàng vàng chạy từ trên lầu xuống, đầu tóc quần áo đều thoạt nhìn rất sạch sẽ, trên mặt mang một cái kính gọng đen, trong nháy mắt hắn nhìn thấy Tịch Lục, mắt sáng rực lên, sau đó vọt thẳng tới.

Ngay từ đầu Tịch Lục còn chưa có phản ứng lại, đợi đến khi đối phương đã chạy đến cách mình chỉ có nửa mét, cậu mới chuyển sang bên trái một bước theo phản xạ có điều kiện.

Nam xã trưởng không kịp phanh lại, cả người lảo đảo vài cái, sau đó lấy tư thế hai tay bò, mông chổng rơi xuống đất.

Hắn nhìn thoáng qua Tịch Lục, nức nở nói: "Vì sao cậu không ôm lấy tôi? Rõ ràng tôi đã nhiệt tình muốn một cái ôm xa cách lâu ngày gặp lại với cậu như vậy?"

Tịch Lục yên lặng nhìn hắn một cái, trả lời: "Không tránh ra mới kỳ quái ý chứ?"

Nam xã trưởng nghẹn ngào một cái, sau đó gật gật đầu, tựa hồ Tịch Lục nói cũng có lý.

Nữ sinh ở bên cạnh lo lắng hỏi: "Anh thế nào rồi xã trưởng?"

Nam xã trưởng vỗ vỗ bụi trên tay, từ dưới đất đứng lên, sau đó vén vén mấy cọng tóc trước trán, nói: "Không có chuyện gì."

Hắn quay đầu giơ ngón tay cái lên với nữ sinh, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, trong nháy mắt tựa hồ như có ánh sáng đang lóe ra, hắn nói: "Làm được vô cùng tốt, rốt cuộc em là làm sao tìm được cậu ta, rõ ràng anh đã lật tung hết ký túc xá nam sinh rồi?"

Nữ sinh nói: "A, là cậu ta đến tìm xã trưởng anh."

Mắt nam xã trưởng sáng lên, nói: "A, cậu tìm tôi!"

Tịch Lục gật gật đầu.

Nam xã trưởng ghé sát vào nói: "Nói cho tôi biết, có phải cậu muốn gia nhập xã hay không? Có phải cậu đã động lòng hay không? Cho nên tới tìm tôi! Không sao, gia nhập xã kịch nói đi, chúng tôi lúc nào cũng tiếp nhận xã viên mới, yên tâm đi, chúng tôi chưa bao giờ từ chối mĩ nữ soái ca ưu tú muốn vào xã!"

Nữ sinh ở bên cạnh nhỏ giọng nói móc nói: "Là bởi vì hoàn toàn không có người cho anh từ chối."

Nam xã trưởng giương mắt lên nhìn nữ sinh một cái, nữ sinh chột dạ quay đầu.

Tịch Lục: "…"

"Nè! Thế cho nên! Cậu gia nhập không?" Nam xã trưởng nhìn Tịch Lục, mong đợi nói.

Nữ sinh bên cạnh vỗ tay lớn tiếng, nói: "Hoan nghênh, hoan nghênh, phải biết rằng từ lúc xã trưởng ở trong biển người mênh mông nhìn cậu nhiều hơn một cái, là từ đó không thể quên được dung nhan của cậu."

Tịch Lục có chút nghẽn tim, đám người này rốt cuộc là thế quái nào đây? Cái xã đoàn này thật sự không có vấn đề chứ? Trần Giới rốt cuộc là ôm loại tâm tình gì gia nhập?

Cậu có chút muốn biết rồi.

Nhưng là, vì Trần Giới, cậu nhịn.

Cậu nghiêm túc nói với nam xã trưởng: "Xin chào, tôi muốn gia nhập xã kịch nói."

Nam xã trưởng cười tít mắt, nói: "Tôi đã nói mà, cậu sẽ gia nhập, hoan nghênh, tôi đại biểu xã kịch nói bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt đối với việc cậu tới đây."

Nữ sinh ở bên cạnh liều mạng vỗ tay phô trương.

Tịch Lục dừng một chút lại nói: "Có điều, tôi có một điều kiện."

Nam xã trưởng sửng sốt, hỏi: "Điều kiện gì?"

Tịch Lục nhìn hắn, trả lời: "Tôi muốn làm nam chính, mà Trần Giới phải là nữ chính."

Nam xã trưởng thở sâu một hơi, nói: "Đơn giản như vậy à, được rồi, được rồi, thỏa mãn cậu, thỏa mãn cậu, vốn vai nam chính chính là giữ lại cho cậu."

Tịch Lục không nghĩ tới dễ dàng như vậy, hỏi: "A, giữ lại cho tôi, không phải cho Giang Ninh sao?"

Nam xã trưởng nhún vai, nói: "Vốn ngay từ đầu là chọn cậu ta, cơ mà ai bảo tôi đối với cậu vẫn nhớ mãi không quên, lần trước cậu kéo tôi chạy, tôi đã ghi nhớ cậu rồi."

Tịch Lục: "…"

Nam xã trưởng đột nhiên nghĩ tới điều gì, nói với Tịch Lục: "Đúng rồi, đã nói lâu như vậy, còn không biết cậu tên là gì, đúng rồi, bạn học, cậu là lớp nào khoa nào? Hoặc là để lại phương thức liên lạc."

Tịch Lục lúc này mới nhớ tới một sự kiện, lỡ như xã kịch nói này không cho phép học sinh ngoài trường vào xã thì làm thế nào, cậu chần chờ một chút, tháo kính râm xuống, sau đó nói với xã trưởng: "Ngại quá, vừa rồi chưa giới thiệu, tôi tên là Tịch Lục, cũng không phải là học sinh trường đại học X các anh, tôi là tân sinh viên học viện điện ảnh X."

Xã trưởng nhìn thấy mặt Tịch Lục, chỉ cảm thấy hơi quen mắt, hắn không quá quan tâm chuyện của giới giải trí, cho nên nhìn thấy cả mặt Tịch Lục, chỉ cảm thấy quả nhiên giống với suy nghĩ của mình, rất thích hợp nhân vật nam chính.

Nữ sinh bên cạnh kinh ngạc che miệng, nói: "Cậu! Cậu! Cậu!"

Xã trưởng nhìn cô nàng một cái, nói: "Làm gì thế, nói chuyện bình thường."

Nữ sinh nói: "Không, xã trưởng, em đã thấy cậu ấy ở trên TV, hình như cậu ấy từng quay quảng cáo gì đó, gương mặt này cực kỳ quen, nhưng chỉ là một chốc một lát không thể nhớ ra được, để em suy nghĩ một chút."

Xã trưởng được nữ sinh vừa nhắc nhở cái này, cũng nhìn chằm chằm vào mặt Tịch Lục, nói: "Còn đừng nói, thực sự hơi quen mắt, quảng cáo gì?"

Nữ sinh bừng tỉnh đại ngộ vỗ vỗ tay, nói: "Em nhớ ra rồi, quảng cáo bệnh trĩ! Cậu có phải người đã quay quảng cáo thuốc bệnh trĩ hay không?"

Tịch Lục một đầu hắc tuyến trả lời: "Không phải."

Nữ sinh xoa xoa cằm, nói: "Ờ, sao tôi thấy giống thế?"

Xã trưởng ở bên cạnh chen miệng vào nói: "Anh cũng nghĩ ra rồi!"

Tịch Lục nhìn về phía xã trưởng, chỉ thấy xã trưởng len lén tiến tới bên tai Tịch Lục, nhỏ giọng nói: "Cậu có phải từng quay cái Lão Lai Bảo ấy ấy, chính là quảng cáo bỉm người già hay không."

bỉm Lão Lai BảoTịch Lục tăng khí thế của mình lên, từ trong miệng kìm nén phun ra hai chữ, trả lời: "Không phải."

Nữ sinh hô to một tiếng, nói: "Tôi nghĩ ra rồi, Thận Bảo! Đúng! Chính là Thận Bảo! Cậu ôm một cô gái nói, một người khỏe, hai người vui, đúng hay không?"

Thận BảoTịch Lục cắn đứt răng hàm sau, nói: "Không phải, hai người các anh đừng đoán nữa, tôi không có bao nhiêu danh tiếng, tóm lại, tôi xem như đã gia nhập xã sao?"

Xã trưởng cười cười, vội vàng nói: "Đương nhiên, đương nhiên."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Như vậy, tôi có thể tham gia biểu diễn vở kịch nói các anh muốn biểu diễn giữa quan hệ hữu nghị của điện ảnh X và đại học X không?"

"Nhất định phải tham gia mà, nào nào nào! Tôi mang theo đó, vừa rồi nhìn thấy cậu đã lấy luôn một phần kịch bản từ kí túc xá cho cậu rồi, cậu cầm xem trước một chút, lưu số điện thoại cho tôi, đến lúc muốn tập luyện tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu."

Tịch Lục gật gật đầu, đem số điện thoại cho nam xã trưởng.

Lại nói chuyện phiếm với nam xã trưởng một lúc, Tịch Lục tìm một lý do đi trước, cậu sợ tiếp tục ở với bọn họ nữa, bản thân mình đã không bình thường lắm rồi, về sau còn hỏng mất.

Vội vã chạy về trường học, cậu nhìn thấy Mã Quốc Dương bèn hỏi: "Giáo viên phụ đạo ở đâu?"

Mã Quốc Dương sửng sốt, nói: "A, vừa rồi tôi nhìn thấy được hình như còn ở ký túc xá bên cạnh."

Tịch Lục lập tức vọt vào ký túc xá bên cạnh, nhìn thấy giáo viên phụ đạo, lập tức nói: "Cái đó, buổi sáng nói tới trận thi đấu bóng rổ, em đồng ý, em đi!"

Giáo viên phụ đạo sửng sốt, hỏi: "Không phải là cậu không biết đánh sao?"

Tịch Lục nói: "Không biết thì đi học! Em sẽ nhờ Chân Tần bảo em!"

Giáo viên phụ đạo cười lên, Tịch Lục tham gia cũng tốt, có thể cùng với Chân Tần làm mặt ngoài cho điện ảnh X, bèn vội vàng nói: "Được, vậy là xác định rồi, cũng không thể lâm thời đổi ý."

Tịch Lục gật gật đầu.

120. Chương 120

"Cái gì gọi là không làm sẽ không phải chết, Tịch Lục ông là thuyết minh hoàn mỹ cho câu này, bởi vì Trần Giới ông lại muốn chạy đi làm vai nam chính gì đó, bởi vì Trần Giới nhảy cổ động ông lại muốn đi đội bóng rổ trường chỉ vì nhìn một cái, ông quên ông ngay cả dẫn bóng cũng không biết sao sao sao? Tôi nên nói sức mạnh của tình yêu thật là quá lớn sao?" Chân Tần hẹn hò với Trương Giai trở về, vừa trở về đã bị Tịch Lục lôi kéo đi sân bóng rổ, bảo là nhờ cậu ta đến huấn luyện mình bóng rổ.

Tịch Lục nhìn trời trả lời: "Trong đời luôn có một hai chuyện là dưới cơn xúc động mà làm."

Chân Tần trợn mắt một cái, nói: "Lời xấu nói trước, thời gian ngắn như vậy, tôi cũng không có cách nào bồi dưỡng ông thành đẳng cấp Rukawa Kaede."

Tịch Lục gật gật đầu, trả lời: "Tôi yêu cầu không cao, trình độ Sakuragi Hanamichi thi đấu giai đoạn sau tôi có thể chấp nhận rồi."

Trên trán Chân Tần toát ra một sợi gân xanh, nói: "Đi đi đi, thích đến đâu chơi thì đến đó chơi đi."

Tịch Lục vội vàng bày ra vẻ mặt hoà nhã, nói: "Ông chỉ cần giao toàn bộ ông biết cho tôi là được, sau khi thi đấu xong, tôi mời ông ăn cơm…" Cậu cắn chặt răng, nói ra tên khách sạn đi cùng Giang Ninh trước đây.

Chân Tần giương mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục, miễn cưỡng xem như đáp ứng.

Mã Quốc Dương ở bên cạnh thấp thỏm hỏi: "Tịch Lục, cậu thật không thành vấn đề chứ? Còn có chưa đầy một tháng, cậu không chỉ phải đi tham gia mấy lần thử vai, còn có tạp chí phải chụp, thời gian của cậu thật sự đủ chứ?"

Trên trán Tịch Lục toát ra mồ hôi lạnh li ti, Mã Quốc Dương vừa nói, cậu mới phát phát hiện mình rốt cuộc là có bao nhiêu bận rộn.

Chân Tần nhìn thoáng qua Tịch Lục, nhìn có chút hả hê nói: "Thật ra thử vai và trang bìa tạp chí chỉ cần trạng thái tốt, mấy ngày là có thể hoàn thành, trái lại tôi lo lắng hơn là trận đấu bóng rổ, tôi cảm thấy bình thường thời gian nghỉ ngơi trừ tập luyện kịch bản, toàn bộ đều phải đặt vào bóng rổ, còn không nhất định có thể học tốt."

Tịch Lục giương mắt, trả lời: "Nếu tôi không học tốt, ông cùng Trương Giai hẹn hò, tôi nghĩ ông cũng không ngại thêm một cái bóng đèn đâu nhỉ?"

Chân Tần nghẹn lời một cái, cả giận nói: "Tịch Lục, ông quá hèn hạ rồi."

Tịch Lục yên lặng trả lời: "Đi sân bóng rổ thôi."

Sau khi Chân Tần nhìn chằm chằm Tịch Lục ước chừng năm giây, đã thỏa hiệp.

Vì thế liền có hình ảnh như vậy ——

"Ôi ôi ôi, vừa rồi hình như tôi nghe có người nói, chỗ sân bóng rổ Chân Tần cùng Tịch Lục đang một chọi một!"

"Chơi bóng rổ ư? Tôi đã nói rồi, soái ca đều phải biết chơi bóng rổ!"

“Đi! Đi xem xem!”

...

Chân Tần phất phất tay với một đám học sinh vây xem quanh sân bóng rổ, quay đầu nói với Tịch Lục: “Tịch Lục, thấy không? Các cô ấy đều là đến xem tôi chơi bóng rổ.”

Tịch Lục nhìn thoáng qua học sinh vây xem, cũng không biết là từ lúc nào người lại đột nhiên trở nên nhiều rồi.

Chân Tần cầm bóng dựng thẳng một ngón tay lên như đúng rồi, sau đó để cho quả bóng xoay tròn ở trên ngón tay, bên cạnh có luôn một đám nữ sinh gào thét với cậu ta.

“Chân Tần, thật là đẹp trai!”

Chân Tần giương môi lên, lộ ra răng trắng bóc, nói: “Cám ơn.”

Tịch Lục đen mặt, nói: “Nghiêm túc dạy bóng cho tôi.”

Chân Tần nhún vai, nói với Tịch Lục: “Bóng cho ông, ông theo như tôi nói lúc trước, dẫn bóng trước, sau đó qua tôi, không thành vấn đề chứ?”

Tịch Lục gật gật đầu, nhận lấy bóng tin tưởng tràn đầy, sau đó đập bóng lên, xúc cảm tốt hơn vừa nãy nhiều, nhìn Chân Tần phía đối diện đã làm xong tư thế muốn ngăn cản, cậu định động tác giả sau đó qua Chân Tần.

Trong đầu là nghĩ như thế, nhưng hiện thực thường hay đều là tàn khốc.

Tịch Lục dẫn bóng đầu tiên là di chuyển sang bên trái, sau đó Chân Tần vội vàng đi ngăn cản, cực nhanh cậu lại đi theo hướng vừa đi, Chân Tần lại ngăn cản cậu bằng tốc độ rất nhanh, Tịch Lục lặp đi lặp lại vài lần, sau đó lúc giả vờ đang muốn sang bên trái, lại nhanh chóng thay đổi phương hướng, Chân Tần vậy mà không có phản ứng kịp, bị mình qua rồi.

Tịch Lục đang cao hứng, tay không ngừng đập.

Tiếng Chân Tần từ phía sau truyền tới, cậu ta nói: “Ông đang đập cái gì?”

Tịch Lục sửng sốt, cảm thấy trên tay trống rỗng, quay đầu lại phát hiện Chân Tần đang cầm bóng rổ, cố gắng nghẹn cười to, nhìn Tịch Lục.

“Chân Tần, thật là đẹp trai!”

Lại có mấy nữ sinh ở bên cạnh hô lớn.

Tịch Lục đỏ mặt, nói với Chân Tần: “Chơi lại.”

Chân Tần gật gật đầu.

Sau khi giằng co vài giờ, Tịch Lục cảm thấy mình tiến bộ hơn trước rất nhiều, ít nhất hiện tại dẫn bóng chạy sẽ không đang chạy chạy bóng đã không thấy tăm hơi.

Chân Tần ngược lại mệt ngất nga ngất ngư, thể lực của Tịch Lục tốt hơn mình, mặc dù là mình dạy cậu ta, nhưng đối phương một mực không hô ngừng, cậu cũng không tiện nói thể lực không theo kịp.

Cậu ta sắp xếp nhiệm vụ cho Tịch Lục, hôm nay nhất định phải ném vào năm mươi quả, ngày mai sáu mươi quả, mỗi ngày tăng lên mười quả, Chân Tần cũng không tin không thể bồi dưỡng Tịch Lục thành Sakuragi Hanamichi.

Chân Tần thừa dịp lúc Tịch Lục luyện tập, chạy qua một bên cầm lấy nước người khác đưa qua uống vào, sau đó nói chuyện phiếm cùng với đám nữ sinh vừa rồi cổ vũ suốt cho cậu ta kia.

Tịch Lục không để ý, tự mình cầm bóng ném về phía giỏ bóng rổ.

Dĩ nhiên đối với Tịch Lục mà nói mười phát có thể trúng một hai phát đã coi như là không tệ rồi.

Vì Trần Giới, Tịch Lục cũng thật là rất liều mạng rồi.

"Cái đó, Chân Tần, mình muốn hỏi một chút vừa nãy Tịch Lục và cậu đang làm gì đó?" Có mấy nữ sinh thật sự là thiếu kiên nhẫn, bèn nhỏ giọng hỏi.

Chân Tần cười cười, nói: "Tịch Lục học chơi bóng rổ với tôi."

Một nữ sinh thẳng tính, nói: "A, cậu ấy là đang chơi bóng rổ?"

Chân Tần sửng sốt, hỏi ngược lại: "Sao? Chẳng lẽ thoạt nhìn không giống sao?"

Nữ sinh nhìn thoáng qua Tịch Lục trên sân bóng, cậu yên lặng giơ cánh tay lên, ngẩng mặt, khuôn mặt tuấn tú cùng cơ thể mạnh mẽ rắn chắc tràn đầy sức mạnh tuổi trẻ, tóc tựa hồ bị mồ hôi ướt rơi xuống phần lớn, trượt từ gò má xuống, vậy mà lại mang theo một chút tư vị khêu gợi, cậu nhún người nhảy lên, khuỷu tay khẽ cong, bóng rổ trong tay liền bay về phía khung giỏ bóng rổ ——

Bịch.

Đánh vào bảng bóng rổ, sau đó phản xạ trở về, lập tức đập vào bắp chân Tịch Lục, Tịch Lục bụm chân, bị đau một tí.

Nữ sinh lại nhìn về phía Chân Tần lần nữa, hỏi: "Cậu xác định cậu ấy không phải đang giải trí đại chúng sao?"

Chân Tần: "…"

Những người ngay từ đầu đến xem hai đại soái ca Tịch Lục và Chân Tần đối chiến đã sớm bỏ mục đích sang một bên, xem kỹ thuật bóng cao siêu xuất sắc của Chân Tần cùng với xem kỹ thuật bóng của Tịch Lục có thể nát thành cái dạng gì?

Sự thật chứng minh, không phải soái ca cao ráo đều biết chơi bóng rổ, ít nhất Tịch Lục chính là đại biểu điển hình trong đó.

Luyện đến trời sắp tối, Tịch Lục vội vã ăn cơm, tắm rửa một cái, rồi cầm kịch bản thử vai xem, xem xong cái kịch bản này lại muốn xem cái khác, cuối cùng sau khi lại luyện một lần đại khái toàn bộ lời thoại kịch bản, cậu cúi đầu cầm điện thoại di động lên nhìn một cái, lại phát hiện đã gần đến rạng sáng rồi.

Tiếng ngáy của Chân Tần đã lúc trầm lúc bổng hết đợt này đến đợt khác trong ký túc xá, thỉnh thoảng còn mang theo tiếng nghiến răng.

Tịch Lục thừa nhận cậu đã thành thói quen rồi, cậu ngả lên gối, không quá vài giây, liền thiếp đi.

…

Cứ như thế, Tịch Lục qua năm ngày, mỗi ngày như thế, buổi sáng đầu tiên là chạy bộ, lên lớp xong, sau đó bắt đầu luyện dẫn bóng, phòng thủ các loại, ăn cơm trưa, nếu buổi chiều không có lớp, sẽ đi sân bóng rổ luyện ném rổ, buổi tối cầm lời thoại kịch bản nghiên cứu.

Chân Tần cũng có chút không chịu nổi tiết tấu cuộc sống như vậy của Tịch Lục, nhưng hết lần này tới lần khác tinh lực của Tịch Lục vẫn là rất tốt trước sau như một, điều này làm cho Chân Tần cũng hoàn toàn không tiện nói gì nhiều.

Học sinh trong trường từ lúc mới bắt đầu tò mò vây xem, đến bây giờ mắt nhìn thẳng đi ngang qua sân bóng rổ, hoặc là có nữ sinh sẽ nhạo báng với người bạn đi cùng bên cạnh nói: "Xem đi, tôi đã nói quả bóng này Tịch Lục không vào được mà."

Cho dù là mình rất kém cỏi như vậy, Tịch Lục vẫn trước sau như một, mặc kệ những người khác nói cái gì, mỗi ngày kiên trì làm những việc này.

Cho dù là hôm thử vai, cậu cũng vẫn như thế, đối phương gọi tới rất nhiều ngôi sao hạng hai hạng ba, Tịch Lục đứng ở bên trong có chút đột ngột, duy chỉ có một mình cậu từ trước tới giờ cũng chưa từng qua cảnh phim truyền hình hoặc là phim điện ảnh chính thức nào.

Ôm ý nghĩ sẽ không thành công, ngược lại thoải mái hơn rất nhiều.

Tịch Lục và Chân Tần thử vai xong, đối phương nói muốn suy nghĩ hai ngày sẽ cho câu trả lời thuyết phục, Tịch Lục cũng là không để ở trong lòng, nghĩ dù sao hẳn cũng không có liên quan gì tới mình.

Nhưng khi điện thoại của anh Âu gọi tới, Tịch Lục nghe thấy tin tức tốt của đối phương, chính mình cũng kinh ngạc rồi.

Mình được chọn trúng vai nam phụ của một phim điện ảnh, mà Chân Tần thì là nam phụ của phim truyền hình, Kris là vai nữ chính cùng một bộ phim với Tịch Lục.

Mỗ: soái ca = bằng anh đẹp trai, cơ mà quen miệng soái ca mất rồi, dùng từ anh đẹp trai thấy ngượng ngượng

121. Chương 121

Việc càng ngày càng nhiều, Tịch Lục cũng càng ngày càng bận rộn, thời gian cũng là sắp xếp từng tí từng tí một, vô luận là luyện tập chơi bóng rổ hoặc là biểu diễn kịch nói, cậu đều không có ý định buông tha.

Nếu đã khoe khoang ra ngoài, thì không thể đến thời khắc then chốt lại lâm trận lùi bước.

Vừa từ trường quay đi ra, lại vội vội vàng vàng đi đại học X luôn, phải khẩn cấp gặp Trần Giới một lần, diễn thử với cô.

Chạy đến xã đoàn vừa nhìn, trừ xã trưởng cùng mấy nhân vật ra, bóng dáng Trần Giới cũng không nhìn thấy, xã trưởng nói Tịch Lục bận rộn, Trần Giới cũng bận rộn, vội vàng luyện tập thể thao, thời gian của hai người rất khó khớp được, cho nên xã trưởng xung phong nhận việc đảm đương thế thân hai bên, phối hợp diễn thử với Tịch Lục.

Tịch Lục cũng là say rồi, nhìn thoáng qua lời kịch.

Nhớ tới bên trong đoạn cuối có một câu ——

(Anh nói yêu em, em dám đồng ý không?)

Lời kịch của Trần Giới là ——

(Vậy phải xem anh có dám nói hay không.)

Vở kịch là thể hiện sự thẳng thắn không chút kiêng dè của thanh xuân, trong đó mỗi người đều có cá tính độc đáo của mình, kết thúc vở kịch đoạn đối thoại của nam nữ chính càng thêm là làm cho người ta mơ màng.

Lúc Tịch Lục xem kịch bản, liền cảm thấy nam chính trong câu chuyện tính cách thật tốt, có lời gì thì nói thẳng, trong câu chuyện thật ra phần lớn không liên quan tới tình yêu, làm cậu rung động nhất chính là đoạn đối thoại cuối cùng, cậu cũng muốn nói thẳng rồi, sau khi vở kịch kết thúc, sẽ nói rõ ràng với Trần Giới, cho dù là bị từ chối, cũng nhất định phải biểu đạt rõ ràng suy nghĩ của mình.

Sau khi diễn tập với xã trưởng xong, cậu lại vội vội vàng vàng chạy về luyện tập ném rổ hoặc là một chọi một qua lại mấy cái với Chân Tần.

Cuộc sống như thế liên tục qua một tháng, ngay cả Chân Tần cũng có phần không nhìn được, Tịch Lục vẫn là bộ dạng hừng hực rực lửa, cậu ta nói: "Tịch Lục, ông vì Trần Giới cũng quá liều mạng đi, tôi cảm thấy trận bóng rổ gì gì đó … Không tham gia cũng không thành vấn đề mà… ông có thể làm khán giả."

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Tôi muốn để cho cô ấy cũng cổ vũ cho tôi."

"Vậy còn xã kịch nói kia? Chuyện bên xã kịch bản đại học X kia, ông xen vào náo nhiệt làm gì?"

Tịch Lục trả lời: "Bởi vì Trần Giới đóng vai chính, nếu tôi không giành vai nam chính, Giang Ninh tất nhiên sẽ lên, tôi không muốn."

Chân Tần nhức đầu xoa xoa đầu, nói: "Nhìn không ra, dục vọng độc chiếm của thằng nhóc ông còn mạnh như vậy, thôi, thôi, tôi mặc kệ ông, tôi chỉ lo dạy bóng tốt cho ông là được."

Tịch Lục gật gật đầu, cầm lấy bóng rổ trong tay, ném về phía khung giỏ bóng rổ.

Bịch một tiếng, bóng vào rồi.

Chân Tần ở bên cạnh khen: "Không tệ, so với lúc trước, tiến bộ rất lớn, chính là thiếu cọ sát cùng với những đội viên khác, còn lại mấy ngày, ông đánh cùng với bọn họ."

Tịch Lục đồng ý.

Bản thân đội bóng rổ trường đối với sự gia nhập của Chân Tần và Tịch Lục rất ghét bỏ, cảm thấy bọn họ chỉ có khuôn mặt, sau khi tiến vào cũng sẽ chỉ kéo thấp trình độ chỉnh thể, huống hồ thời điểm này năm ngoái điện ảnh X đã thất bại trước đại học X, năm nay trường đối phương lại tới một tiền đạo lợi hại là Giang Ninh, quả thực là đau đầu chết bọn họ rồi.

Có điều Chân Tần rất nhanh đã dùng kỹ thuật bóng thuần thục của mình chinh phục bọn họ, lúc bọn họ mong đợi nhìn về phía Tịch Lục, cũng đồng dạng bị rung động ——

Lần đầu tiên biết bóng rổ có thể đánh như vậy.

Không phải nghĩa tốt chắc chắn là nghĩa xấu, dù sao lúc Tịch Lục đi lần đầu tiên, vừa mới luyện tập bóng rổ không bao lâu.

Rome không phải một ngày xây thành, Tịch Lục trải qua một tháng tôi luyện, coi như là có tiến bộ không ít, ngay từ đầu những người không coi trọng bọn họ cũng nhìn ra sự cố gắng của Tịch Lục, lúc có thời gian cũng sẽ hướng dẫn Tịch Lục vài lần.

Thời gian còn lại cũng không còn bao nhiêu, ở trong cái nhìn của Tịch Lục, cơ hồ là chớp mắt một cái, trận thi đấu bóng rổ hữu nghị lần thứ sáu giữa đại học X và điện ảnh X đã chính thức bắt đầu.

Tịch Lục rời giường từ sáng sớm, mặc đồng phục thi đấu của mình, đứng ở trước gương nhìn nhìn, xác nhận mình coi như là có thể vừa mắt, đánh thức Chân Tần đang ngủ say như chết ở trên giường, cậu liền cầm bóng rổ đi sân bóng rổ trường học trước.

Địa điểm thi đấu là sân bóng rổ đại học X, Tịch Lục muốn trước khi ra sân luyện tay một chút.

Tầm mắt chăm chú dừng tại trên giá bóng rổ, mục tiêu khóa chặt tại một điểm kia, cậu dùng toàn lực nhảy lấy đà, nhìn đúng thời cơ, sau đó cổ tay khẽ cong, ném bóng trong tay ra.

Bóng rổ nhanh chóng bay theo đường parabol, sau đó đụng vào vòng rổ.

Xoay tròn bốn năm vòng, rơi vào trong vòng rổ.

Tịch Lục giương môi lên, quả đầu tiên trúng, ở trong dự liệu lại nằm ngoài dự liệu, chẳng qua cậu cảm thấy hôm nay có lẽ sẽ là một ngày may mắn.

"Tịch Lục, cú bóng ba điểm không tồi mà, sáng sớm đã tinh thần như vậy." Lục tục có đội viên đội bóng rổ trường tới nơi này tập hợp, đội trưởng đội bóng rổ là đàn anh cùng khoa năm thứ ba, nhìn thấy Tịch Lục bèn nói.

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Em muốn luyện tay một chút, sợ gây cản trở."

Đội trưởng nói: "Quan trọng là tham dự thôi, huống chi chú tiến bộ đã rất lớn rồi, đến lúc đó nếu không được, không cần cố chống đỡ, chuyền bóng cho bọn anh là được."

Tịch Lục cười cười gật đầu đáp ứng.

Chân Tần là một người đến muộn nhất, chậm rề chậm rệt, lúc tới đây vẫn là bộ dáng chưa có tỉnh ngủ, khi nhìn thấy Tịch Lục, ngáp một cái, nói: "Mọi người tới thật là sớm."

Tịch Lục yên lặng trả lời: "Cách tôi gọi ông rời giường đã quá một giờ rồi."

Chân Tần sờ sờ đầu, trả lời: "Đây không phải là quay phim quá mệt mỏi không dậy nổi sao?"

Tịch Lục nói: "Nói cứ như tôi không quay phim không bằng."

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Ông là người sắt thép, tôi tất nhiên là không sánh bằng rồi, thế nào? Làm xong chuẩn bị tất thắng chưa?" Cậu ta dừng một chút, lại tiến tới bên tai Tịch Lục nói: "Làm xong chuẩn bị hạ gục Giang Ninh chưa?"

Tịch Lục nhếch môi cười, nói: "Đương nhiên."

Chân Tần nhếch môi cười lên, nói: "Không tồi, có lòng tin là được."

Đội trưởng thấy người đã đông đủ, liền nói một ít những việc cần chú ý khi thi đấu cùng với phương thức đối chiến, bên cạnh, một ít học sinh cùng trường lớn tiếng cổ vũ cho bọn họ: "Điện ảnh X tất thắng."

Cũng có nhiệt tình trực tiếp hô ——

"Chân Tần cố gắng, đánh bại đại học X."

"Tịch Lục, cố gắng!"

Chân Tần vẫy vẫy tay với các cô nàng, chớp chớp mắt, phóng ra ánh mắt như điện của mình, hô to: "Chúng ta đánh cho đại học X tơi bời khói lửa."

"OK!"

"Không thành vấn đề!"

Sĩ khí đủ, một đám người thoạt nhìn cũng là sức sống thanh xuân, đội trưởng liền dẫn theo đội ngũ thật dài xuất phát tới đại học X.

Vừa ra khỏi cổng trường, phóng viên sáng sớm cắm điểm ở bên ngoài xông tới luôn, Tịch Lục và Chân Tần lúc này không có đeo kính đội mũ, trường học chính là muốn dùng mánh lới tạo danh tiếng cho trường đại học, tất nhiên sẽ không để cho bọn họ che che giấu giấu.

Tịch Lục cảm giác được bên cạnh có tiếng máy ảnh vang lên, liên tiếp không ngừng, ở bên cạnh, Chân Tần vẫy tay với những người xung quanh đặc biệt tới xem bọn họ, hoặc là bày ra mấy tư thế chuyên cho bọn họ chụp ảnh.

Cậu ta chọt chọt Tịch Lục bên cạnh nói: "Này, bên kia có một đám nữ sinh cầm bảng đang gọi tên ông kìa, ông không bày tỏ một chút?"

Tịch Lục quay đầu, theo phương hướng Chân Tần nói nhìn qua, lại nhìn thấy mười mấy người mặc đồng phục thống nhất cầm bảng, hô tên của cậu.

Cậu sửng sốt, hơi ngượng ngùng, trong lòng cũng có chút cao hứng, học bộ dáng của Chân Tần, vẫy vẫy tay, hé ra một nụ cười.

Đám con gái đó liền hưng phấn nhảy cỡn lên tại chỗ.

"Hiện tại tôi càng ngày càng có cảm giác chân thực làm thần tượng rồi, Tịch Lục, đợi đến khi phim điện ảnh phim truyền hình của chúng ta công chiếu, nhân khí khẳng định càng tốt hơn bây giờ." Chân Tần cười nói với Tịch Lục.

Tịch Lục đang tâm niệm Trần Giới cùng với trận bóng rổ, hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, tùy tiện gật gật đầu.

Người đi theo phía sau đội ngũ bọn họ càng đến càng nhiều, chờ lúc đến cổng đại học X, sinh viên đại học X và người phụ trách đã sớm đứng ở nơi đó vội vàng tới đây đón chào.

Tịch Lục liếc mắt là nhìn thấy Giang Ninh ngay, Giang Ninh cùng hiệu trưởng đại học X đứng chung một chỗ, hắn ta hẳn là sinh viên đại biểu, trên mặt giương cao nụ cười, thoạt nhìn thật là chàng soái ca ôn hòa ấm áp.

Đáng tiếc, tính cách lại là như vậy.

Tịch Lục lắc lắc đầu đáng tiếc, nhìn lại đám người một lần, vẫn chưa tìm được bóng dáng Trần Giới, có chút thất vọng.

Đối phương dẫn một đám người tham quan trường học một chút trước, sau đó dựa theo quy trình, đi đến sân bóng rổ đã bố trí xong, khán đài xung quanh đã ngồi đầy người.

Mắt Tịch Lục đột nhiên trợn to, như thể là phát hiện cái gì, cậu nhìn thấy một đám nữ sinh mặc váy ngắn thể thao dáng người cao gầy đứng ở nơi đó, nữ sinh dẫn đầu mặc dù chỉ là một cái bóng lưng, cậu đã xác định chính là Trần Giới rồi.

Cậu đang muốn đi qua, lại phát hiện một người đã trước cậu một bước.

Giang Ninh vỗ vỗ bả vai Trần Giới, cười cười với cô.

Trần Giới nhìn hắn một cái, gật gật đầu, xem như đáp lại.

Có mấy nữ sinh làm thân nói với Giang Ninh: "Giang Ninh, trận đấu bóng rổ phải cố gắng lên, đừng thua bởi đại học X, chúng mình đều cổ vũ cho các cậu."

Giang Ninh cười cười, gật đầu nói: "Có mĩ nữ cổ vũ như vậy đương nhiên là phải thắng rồi."

Hắn quay đầu nói với Trần Giới: "Trần Giới, phải cổ vũ giúp tôi đấy."

Trần Giới lạnh nhạt nhìn Giang Ninh, không nói gì, sau đó quay đầu nói với các cô gái: "Luyện tập một lần nữa."

Giang Ninh cười cười, không hề lúng túng, hắn quay đầu, chạm vào tầm mắt Tịch Lục, sau đó giương cao một nụ cười.

Tịch Lục lạnh tanh nhìn hắn, sau đó dời tầm mắt, tiếp tục nhìn Trần Giới.

Ý là, đừng cản trở tao ngắm Trần Giới.

Tác giả có lời muốn nói: đại khái sẽ thổ lộ đi? =-= ha ha ha ha

122. Chương 122

Nếu tiết mục cổ vũ của đại học X là nhảy cổ động, như vậy tiết mục của điện ảnh X chính là biểu diễn vũ đạo do Kris dẫn đầu, có cơ hội tuyên truyền tốt, trường học sao có thể buông tha, Tịch Lục Chân Tần Kris có thể nói là con át chủ bài hiện tại của bọn họ, cho nên đến loại tình huống này thì sẽ không chút do dự để cho bọn họ làm đại diện.

Kris vốn là đã từng học vũ đạo, thân thể mảnh mai, khuôn mặt lai đứng ở trong đám người chói mắt vô cùng, nam sinh tới nơi này xem thi đấu là một chuyện, nhưng hướng về phía Kris cũng không phải số ít.

Cô nàng nhìn thấy Trần Giới thì chủ động đi lên chào hỏi, lúc Trần Giới nhìn thấy cô nàng cũng rất bất ngờ, dù sao đó cũng là gương mặt đã từng quen biết, hai người từng tranh tài kịch liệt ở trong bể bơi.

"Đã lâu không gặp." Kris nói, từ lúc trước cô nàng đã rất thích cá tính của Trần Giới, so với mình vì hình tượng mà dồn hết tâm trí đón ý nói hùa người khác, trái lại cô nàng cảm thấy không hợp với người khác như Trần Giới càng sống được thoải mái hơn.

Trần Giới gật đầu, nói: "Ừm, chào cậu."

Kris cười cười, ngẩng mặt, nhìn xung quanh, giống như vô tình nói: "Trần Giới, cậu biết Tịch Lục cũng tới tham gia thi đấu không?"

Trần Giới trầm mặc vài giây, gật đầu.

Kris cười cười, nói: "Một bên là trường học các cậu, một bên lại là Tịch Lục, cậu muốn cổ vũ cho bên nào đây? Rất khổ não đúng không?" Cô nàng nhìn Trần Giới, hi vọng từ trên mặt cô nhìn ra một chút đầu mối.

Nhưng Trần Giới vẫn là bộ dáng trong trẻo lạnh lùng đó, cô nhìn về phía trước, trả lời: "Từ đầu đến cuối chỉ có một người."

Kris ngẩn người, con ngươi màu nhạt đột nhiên co lại, hốt hoảng một chút, nhìn mặt Trần Giới, trong trẻo lạnh lùng mang theo một loại cảm giác cự tuyệt người ngoài cả ngàn dặm, chỉ là người như vậy đối mặt với một số người đặc biệt nào đó cũng sẽ lộ ra một mặt dịu dàng nhu tình, cô nàng cười lên, nói: "Biết rõ ràng là tốt rồi, như vậy cố gắng lên."

Cô nàng cất bước, tầm mắt rơi vào trên người Tịch Lục cách đó không xa.

Tầm mắt của cậu vẫn chăm chú đi theo một người.

Kris quay đầu, không chú ý hai người nữa, tập trung lại với các bạn nhảy của mình lần nữa, để chuẩn bị biểu diễn giữa trận.

...

Lúc Tịch Lục vừa định xông qua chào hỏi Trần Giới, đội trưởng lại tuyên bố tập hợp, cậu đáng thương nhìn Trần Giới một cái, nhận mệnh đứng thành một hàng cùng với một đám người.

Tịch Lục cũng không phải là ra sân ngay từ đầu, bởi vì kỹ thuật của cậu cũng không tính là tốt lắm, thể lực lại rất dồi dào, cộng thêm vóc dáng cao, dưới một số tình huống nào đó vẫn rất có ưu thế, so sánh một chút, kỹ thuật bóng của Chân Tần rất tốt, nhưng thể lực lại xa không bằng Tịch Lục, cho nên cậu ta ra sân mở màn, đối sách của bọn họ là trước tiên tấn công mạnh kéo dãn khoảng cách, đợi đến lúc thể lực Chân Tần chống đỡ hết nổi, Tịch Lục mới ra sân, thể năng của đội viên đối phương cũng không xê xích gì nhiều, Tịch Lục như vậy là rất chiếm ưu thế.

Tịch Lục giơ hai tay hai chân tán thành đối sách này.

Chân Tần nhìn thoáng qua Tịch Lục đang tâm tâm niệm niệm Trần Giới, nhíu mày, nhỏ giọng nhắc nhở: "Tịch Lục, ông đừng quên xung quanh có phóng viên, nếu ông tùy tiện nói chuyện với Trần Giới, chụp được ảnh hoặc là để cho những người khác nhìn thấy, đối với ông có ảnh hưởng là việc nhỏ, Trần Giới bên kia cũng không dễ nói."

Tịch Lục mím môi, gật gật đầu, cậu nói: "Tôi biết rồi, tôi nhịn đến thi đấu kết thúc, đến lúc đó tôi mới đi tìm cô ấy."

Chân Tần nhìn đội ngũ đại học X phía đối diện, tầm mắt dừng tại trên người Giang Ninh dẫn đầu, cậu ta nói: "Tôi mỗi lúc nghỉ một lần, sẽ nói cho ông cảm tưởng chơi bóng với Giang Ninh, sau đó tìm ra khuyết điểm của hắn, chờ ông ra sân ông phải chú ý những thứ này, tôi sẽ nói cho ông biết cách đánh."

Tịch Lục gật đầu, nói: "Được, vậy ông cố gắng lên, đừng làm cho đại học X đuổi được chúng ta."

Chân Tần hất tóc một cái, nói: "Tôi là ai đây? Tôi là Rukawa Kaede giới diễn viên."

Tịch Lục khó được không có nói móc, cậu nói: "Được, Rukawa Kaede, dựa vào ông rồi."

Chân Tần có loại cảm giác được cưng mà lo sợ, cậu ta mở to hai mắt, nói: "Chỉ bằng những lời này của Tịch Lục ông, tôi sẽ nhất định giúp ông đánh cho Giang Ninh hoa rơi nước chảy."

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Vẫn là tự tôi đánh cho Giang Ninh hoa rơi nước chảy mới tự hào."

Chân Tần dùng một loại ánh mắt "ông có thể được không" nhìn Tịch Lục từ trên xuống dưới một lần, sau đó thở dài một hơi, yên lặng vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Chúc ông thành công."

Các lãnh đạo đứng ở trên đài lần lượt cầm micro nói chuyện, đơn giản chính là có thể cử hành trận đấu này là vui mừng, sau đó hi vọng hai trường có thể hòa hợp hơn, quan hệ giữa các sinh viên có thể trở nên thân mật hơn.

Tịch Lục thờ ơ nghe, tầm mắt lại không tự chủ bay về phía Trần Giới.

Lúc chạm phải tầm mắt Trần Giới, cậu có chút vui mừng bất ngờ, trên mặt Trần Giới trang điểm nhàn nhạt, một đôi mắt lành lạnh phối hợp với phấn mắt thích hợp, quả là xinh đẹp, làn da trắng nõn, dưới ánh mặt trời thậm chí có một loại khuynh hướng cảm xúc gần như trong suốt, mái tóc màu đen cùng với làn da màu trắng tạo thành đối lập rõ nét, thoạt nhìn cho người ta một loại mỹ cảm kinh diễm.

Nghe nói có người thầm nói Trần Giới là hoa khôi đại học X, Tịch Lục cảm thấy Trần Giới là hoàn toàn xứng đáng.

Lúc Trần Giới chạm phải tầm mắt Tịch Lục, cong môi lên rộng rãi, cười cười, ngũ quan của cô càng thêm xinh đẹp hơn trước kia, thân hình cao gầy cùng với dáng người mảnh mai mặc váy ngắn, lộ ra đôi chân vừa dài vừa thẳng tắp, cũng làm cho không ít người 'tách tách' chụp ảnh cô.

Thật là đôi chân đẹp, vừa thẳng vừa trắng vừa dài.

Vừa nghĩ như vậy, hoóc-môn tuyến thượng thận của Tịch Lục đột nhiên tăng mạnh, mặt cũng không tự chủ đỏ lên, cậu ngượng ngùng cười cười với Trần Giới, đáy mắt hàm xuân, sợ là bất luận kẻ nào nhìn thấy cậu như vậy cũng sẽ đoán được những gì đi.

Chân Tần ở bên cạnh đạp cậu một phát, nói: "Tao niên ngây thơ, thu hồi cái mẹt ngu si của ông đi, có người chụp ảnh."

Tịch Lục mím môi, làm cho vẻ mặt của mình bình thường một chút.

Cậu nghe thấy mấy cái nam sinh bên cạnh cầm máy ảnh nói: "Kris thật là xinh đẹp, thật không hổ là khoa khôi học viện điện ảnh X, chụp thêm mấy tấm ảnh cô ấy, sau này cất kỹ."

"Nè, các cậu xem nữ sinh nhảy cổ động đại học X kia kìa, có phải cũng rất xinh đẹp hay không?"

"Đừng nói, thật đúng vậy."

"Không thể tưởng được đại học X vậy mà còn có loại mĩ nữ này, nào nào, mau chụp mấy tấm."

"Được được."

Tịch Lục dùng ánh mắt oán hận nhìn bọn họ một cái, lại đối mắt với mấy người trong đó, đối phương ngẩn người, quả thật là không biết mình đã chọc Tịch Lục chỗ nào.

Trái lại một người phản ứng nhanh nhất, cầm máy ảnh nhanh chóng chụp mặt Tịch Lục một tấm nói: "Tuy rằng không phải mĩ nữ, nhưng ít nhất là ngôi sao, chụp một tấm đi."

Tịch Lục: "…"

Tịch Lục ai oán quay đầu, nhìn về phía Trần Giới.

Trần Giới cũng đang nhìn bên này, tầm mắt không có dời đi, Tịch Lục vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra, cúi đầu gửi một tin nhắn cho Trần Giới, trong đó chỉ có ba chữ.

(Thật xinh đẹp)

Sau đó cậu ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào Trần Giới, Trần Giới cúi đầu nhìn nhìn màn hình di động, sau đó giương môi lên, ngẩng đầu, hướng về phía Tịch Lục, mở miệng.

Tịch Lục không nghe được thanh âm của cô, nhưng hiểu được cô đang nói cái gì.

(cố gắng lên)

Tịch Lục gật gật đầu thật mạnh, cảm thấy mình tràn đầy lực lượng, phảng phất như nhất định sẽ thắng, lại nghe thấy bên trên có người cầm micro lớn tiếng tuyên bố: "Trận đấu bóng rổ chính thức bắt đầu."

Đội trưởng vươn tay, mọi người tự phát đặt tay lên nhau, hô to: "Tất thắng!"

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, đưa mắt tà mị quyến cuồng nói: "Tôi ra trước, ông cứ yên lặng chờ tin tức tốt của tôi đi."

Tịch Lục nhìn thấy Trương Giai ngồi cách đó không xa, bèn nói: "Trương Giai ở bên kia, phải biểu hiện thật tốt, không được thất thố."

Chân Tần giật mình một cái, sau đó quay đầu, nhìn thấy Trương Giai, giương môi lên, giả vờ giả vịt vẫy tay, hô to với bên kia: "Mĩ nữ bên kia phải cổ vũ cho tôi đấy nhé!"

Trương Giai ngẩn người, lại nghe thấy tiếng thét chói tai của một đám con gái bên cạnh.

Cô giương môi lên, gật gật đầu, sau đó lớn tiếng hô: "Chân Tần, cố lên!"

Nữ sinh bên cạnh cũng hùa theo hô to.

Chân Tần giương mắt lên, trong mắt đều là ý cười, đấm đấm ngực, cùng những người khác vào sân.

Tác giả có lời muốn nói: =-=

123. Chương 123

Vừa mới vào sân, đội cổ động viên các trường liền bắt đầu hô khẩu hiệu cổ vũ cho trường mình không ngừng, tiếng nữ sinh lanh lảnh ở bên cạnh truyền đến, trên sân thi đấu không khí càng rõ ràng hơn, đại biểu đội viên song phương đầu tiên là bắt tay lẫn nhau, đại biểu đại học X là Giang Ninh bắt tay cùng đại biểu điện ảnh X là Chân Tần.

Chân Tần quan sát Giang Ninh phía đối diện một chút, nếu không nghe những chuyện đó Tịch Lục nói cho mình, làm sao có thể liên hệ người thoạt nhìn rất dễ chung đụng này với người trong miệng Tịch Lục cùng một chỗ, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, cậu ta cười cười, thấp giọng nói: "Nè, hai người kia đúng là vẫn luôn ở cùng một chỗ, không có chỗ trống cho cậu chen chân."

Giang Ninh ngẩn người, có điều phản ứng của hắn rất nhanh, cười cười, hoàn toàn giống như người không có chuyện gì, cuối cùng nhẹ giọng trả lời: "Quá tự tin cũng không có lợi."

"Bởi vì chờ sau khi biết sự thật mới có thể tàn khốc hơn."

Chân Tần sửng sốt, trọng tài đã để cho từng người chuẩn bị.

Cậu ta không kịp nghĩ nhiều, đã nghe thấy một tiếng tiếng còi, trận đấu đã bắt đầu.

Tịch Lục ngồi ở dưới đài, khẩn trương nhìn lên đài, chú ý từng cử động của Chân Tần, kể từ lúc bắt đầu Chân Tần đã tấn công mãnh liệt, mà người được cậu ta nhìn chằm chằm dĩ nhiên là Giang Ninh.

Cướp được bóng là đội trưởng điện ảnh X, chuyền bóng qua mấy người, cuối cùng rơi vào trên tay Chân Tần, Giang Ninh chắn trước mặt cậu ta, một mực kèm cậu ta sít sao.

Chân Tần nhíu mày, liên tục làm mấy động tác giả, mới bỏ được Giang Ninh ở phía sau.

Trên sân bóng rổ quả bóng đầu tiên rất quan trọng, có một số thời điểm thậm quả bóng đầu tiên đã có thể định trước kết quả của trận thi đấu, Chân Tần lại liên tục qua mấy người, sau đó nhìn giỏ bóng rổ gần trong gang tấc, sải bước nhảy lên.

Lập tức sắp vào rồi.

Chân Tần đột nhiên cảm thấy có người sau lưng, lúc bóng từ trong tay bay đi, ngón tay Giang Ninh chạm vào bóng rổ, thay đổi quỹ đạo chuyển động, sau đó bóng rơi luôn xuống đất, không vào.

Không kịp mất mác, Chân Tần nhanh chóng chạy về phía giỏ bóng rổ của đối phương.

Vóc dáng Giang Ninh không cao, sức bật lại không phân cao thấp với Chân Tần, Chân Tần nhíu mày, tim đập cũng nhanh hơn trước nhiều, có điều cũng tốt, kích thích ý chí chiến đấu của cậu ta lên.

Giang Ninh bị đội trưởng cản lại, lúc chuyền bóng cho một người khác, Chân Tần lập tức cướp đi.

Bóng lại trở về trên tay bọn họ, Chân Tần mang bóng chạy ở phía trước, cậu ta đứng ở ngoài vạch kẻ, xem chuẩn thời gian, nhắm đúng vào giỏ bóng rổ, sau đó bóng từ trong lòng bàn tay rời đi.

Bịch ——

Bóng ba điểm!

Đội cổ động viên điện ảnh X phát ra tiếng thét chói tai và tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Quả bóng vào đầu tiên của cả trận.

Chân Tần hất mặt, tuy rằng thoạt nhìn tựa hồ rất dễ dàng, nhưng cậu ta phát hiện Giang Ninh quả nhiên rất lợi hại, chỉ là như vậy cậu ta đã tốn không ít sức lực, hơn nữa cậu ta còn không biết Giang Ninh có sở trường gì.

Sở trường của Chân Tần đại khái chính là bóng ba điểm cùng với chuyền bóng chính xác, nhưng là chắn bóng trên không cướp bóng yếu kém hơn một chút, bởi vì thể lực của bản thân mình không phải là tốt lắm, sức bật tất nhiên không bằng người khác.

Cậu ta quay đầu, lại vào trận đấu.

Trên mặt Giang Ninh không hề có vẻ khẩn trương, hoàn toàn rất thoái mái, đội trưởng cùng mấy đội viên của đối phương cũng phản công rất nhanh, vào một quả.

Khi bóng lại lần nữa rơi vào trên tay Chân Tần, Chân Tần nhanh chóng chạy về, Giang Ninh theo sát ở phía sau, chuẩn bị nhảy lấy đà úp rổ (dunk rổ), lại phát hiện đối phương cũng nhảy lên ngay sau đó.

Ánh mắt Chân Tần tối sầm lại, bóng lui về một cái, sau đó rơi xuống đất, lại nhảy lấy đà lần nữa, úp rổ (dunk rổ).

Bây giờ hẳn là Giang Ninh không có cách nào thay đổi quỹ đạo bóng của mình nhỉ, Chân Tần là nghĩ như vậy, lại cảm giác được bóng lưng tối sầm lại, nghiêng mắt nhìn một cái đối phương vậy mà cũng lại nhảy lấy đà lần nữa, độ cao cao hơn mình.

Bóng lại lần nữa thoát khỏi lòng bàn tay mình rơi xuống đất.

Giang Ninh nhếch môi cười, dẫn bóng nhanh chóng rời đi.

Lòng bàn chân của Chân Tần rất đau, loại hành động hết sức khảo nghiệm thể lực này, cậu ta làm không được nhiều lần lắm, phản ứng của Giang Ninh rất nhanh, thể lực và sức bật cũng rất tốt, quan trọng nhất là hắn tựa hồ thuộc về loại tuyển thủ toàn năng.

Chân Tần nhíu mày, lại đuổi theo.

Qua hơn mười phút, bên điện ảnh X dẫn trước mười điểm, Tịch Lục xiết chặt nắm tay, có chút cao hứng, lại bị huấn luyện viên ở bên cạnh rót một đầu nước lạnh.

Tịch Lục nói: "Chúng ta dẫn trước, thật tốt quá, một mực kiềm chế đối phương."

Huấn luyện viên nhíu mày, đen mặt, nói: "Không, là đối phương kềm chế chúng ta, Tịch Lục em nhìn một chút tình hình của Chân Tần."

Trán Chân Tần đầy mồ hôi, tốc độ chạy cũng không nhanh như trước, nhìn lại phần lớn đội viên khác đều là tình hình như vậy.

Mà Giang Ninh dẫn đầu cầu thủ đối phương chỉ là trán toát ra một ít mồ hôi li ti.

Huấn luyện viên kêu dừng trận đấu, đội viên hai bên xuống dưới nghỉ ngơi.

Một đám người vội vội vàng vàng trở về, uống nước từng ngụm từng ngụm.

Huấn luyện viên đen mặt, dạy dỗ bọn họ: "Tiết tấu của các cậu là thế nào thế? Sao nhanh hơn bình thường nhiều thế, không biết như vậy rất tiêu hao thể lực sao?"

Đội trưởng thở hổn hển nói: "Tiết tấu của đối phương rất nhanh, cho nên chúng em tất nhiên nhanh hẳn lên."

Huấn luyện viên nhíu nhíu mày, mắng: "Kể từ lúc bắt đầu mục đích của cầu thủ đối phương chính là tiêu hao thể lực của các cậu, cuối cùng phản công, phần lớn ra sức chỉ là hai ba người kia, chú ý đến số mười

của đối phương hay không? Thể lực của cậu ta tốt nhất, một mực mài mòn thể lực của các cậu, đặc biệt Chân Tần, cậu quá liều mạng rồi, ra sân làm chậm lại tiết tấu, không được nôn nóng như vậy."

Chân Tần gật gật đầu, mồ hôi theo gương mặt rơi xuống từng dòng từng dòng.

Cậu ta nhìn thoáng qua Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, Giang Ninh có lẽ sẽ phiền toái hơn so với trong tưởng tượng của tôi nhiều, ông phải chờ thêm một chút rồi."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Cố gắng lên."

Chân Tần gật gật đầu, lại lần nữa ra sân.

Lần này bắt đầu, rõ ràng tiết tấu của hai bên đều chậm lại, nhưng Chân Tần đang kèm chặt Giang Ninh thể lực tiêu hao vẫn là rất lớn, vì kéo dài khoảng cách điểm giữa hai bên, Chân Tần không thể sơ suất, cũng là chuẩn bị tốt cho Tịch Lục ra sân.

Thể lực của Chân Tần đã bắt đầu cạn kiệt, chẳng qua vẫn là cố chống đỡ xong nửa trận trước.

Nghỉ giữa trận, tất cả đội viên trở lại đội ngũ của mình, vẫn là điện ảnh X dẫn trước hơn hai mươi điểm, Chân Tần ngồi tại chỗ cúi đầu thở hổn hển.

Tịch Lục nhìn cậu ta, nói không thiếu tự tin là giả, ở trong lòng cậu Chân Tần vẫn là kẻ mạnh chơi bóng rổ trong trường, cho dù là người như vậy cũng sẽ bởi vì một trận thi đấu bị làm khó thành như vậy, như vậy chính mình sẽ thế nào?

"Nửa trận theo Chân Tần cậu lại chống đỡ mười phút, sau đó Tịch Lục lên." Huấn luyện viên nói như vậy.

Tịch Lục gật gật đầu, sau khi Chân Tần nghỉ ngơi xong, liền bắt đầu nói với Tịch Lục lúc thi đấu, một số tình hình cậu ta biết, nói: "Sức bật của Giang Ninh rất mạnh, thể lực hẳn không kém ông nhiều lắm, các kỹ năng của hắn đều không tệ, vô luận là úp rổ (dunk rổ) hay là bóng ba điểm, là cầu thủ công thủ vẹn toàn, rất khó được, nhưng chính bởi vì như vậy, hắn có một khuyết điểm trí mạng, không có một hạng nổi bật hẳn, những ngày qua bóng ba điểm và úp rổ (dunk rổ) Tịch Lục ông đều luyện được không tệ, nếu lấy được bóng không nên suy nghĩ nhiều, khoảng cách xa thì ba điểm, nếu như không vào vẫn có thể dựa vào những người khác úp rổ (dunk rổ), nếu khoảng cách gần, phải nhảy cao hơn Giang Ninh, như vậy tỷ lệ chúng ta giành được thắng lợi sẽ cao hơn rất nhiều."

Tịch Lục gật gật đầu đã hiểu, nhìn thấy Chân Tần lại uống hết một chai nước, nghỉ ngơi mấy phút, cả người vẫn là mồ hôi như mưa rơi, Tịch Lục vội vàng lại đưa một chai nước tới.

Đội trưởng nói: "Ra sân bắt đầu, tiết tấu của đối phương sẽ nhanh hơn, nói cách khác bọn họ sẽ phản kích, xin các vị hãy phòng thủ kỹ, mấy tiền đạo chúng tôi sẽ cố gắng hết sức thêm điểm."

"Được! Không thành vấn đề!" Đội viên bên dưới nói.

Tầm mắt Tịch Lục rơi vào trên sân bóng, hơn hai mươi nữ sinh xinh đẹp duyên dáng của điện ảnh X mặc quần áo thiếu vải kích thích thị giác, nhảy với tiết tấu mãnh liệt và đầy nóng bỏng, sau đó nam sinh bên cạnh ra sức gào thét, huýt sáo.

Kris dẫn đầu giương cao nụ cười, kỹ thuật nhảy tuyệt đẹp, một số người trường đối phương cũng không nhịn được reo hò cho cô.

Đã có người nói, dù sao cũng là nữ sinh điện ảnh X, chất lượng quả nhiên không phải đại học X có thể sánh được, chỉ cần một mình Kris là có thể đỡ được cả sân.

Sau khi kết thúc biểu diễn, cả sân nổi lên một trận reo hò (Mỗ chém).

Kế tiếp các cô đi ra nhanh chóng, Trần Giới dẫn đầu nữ sinh đại học X liền đứng ngay ngắn đội ngũ, chuẩn bị bắt đầu nhảy cổ động.

Tịch Lục vội vàng lấy điện thoại di động ra, mở máy quay, mấy đội viên bên cạnh trêu ghẹo nói: "Anh nói Tịch Lục, có phải coi trọng người nào trong đó hay không?"

Tịch Lục cười cười, không đáp lại.

Âm nhạc vang lên, Trần Giới cong môi, khuôn mặt mang theo vẻ tươi tắn không giống như bình thường, ít đi vài phần rét lạnh nhiều hơn vài phần nhu hòa, trong thanh thuần lại hiện ra vẻ xinh đẹp lạnh lùng, sự nhiệt tình của đám nam sinh không giảm đi chút nào, hô to chụp ảnh.

Tác giả có lời muốn nói: =-=XD đoán thử sẽ thắng hay là thua…

Mỗ: mỗ chưa từng chơi lần chưa từng xem chơi bóng rổ, có từ chuyên môn nào sai mọi người chỉ bảo cho mỗ nha^^

124. Chương 124

Tịch Lục chưa từng nhìn thấy một Trần Giới như vậy, cậu biết Trần Giới là xinh đẹp, bắt đầu từ trước đây bị cô hấp dẫn cũng không chỉ là mình mà thôi, cho dù tính cách cô lạnh nhạt, nhưng lại luôn làm cho người khác nhìn thấy cô ngay cái nhìn đầu tiên trong đám người, khí chất đạm mạc trên người cô làm cho người ta muốn ngừng mà không được, hiện tại toàn bộ vẻ đẹp của cô phơi bày ra trước mặt người khác.

Tịch Lục thừa nhận cậu có chút ghen tị.

Những thứ này vốn đều là chỉ thuộc về cậu.

Cậu giương mắt lên nhìn nhìn nam sinh xung quanh, đều nhìn Trần Giới không chớp mắt, mặt Tịch Lục chợt tối sầm lại, buồn bực không thôi.

Đội trưởng nói: "Chưa từng nghĩ tới đại học X cũng có loại mĩ nữ này, anh còn tưởng rằng mĩ nữ đều đến từ điện ảnh X chúng ta, nữ sinh dẫn đầu kia thật xinh đẹp, khí chất cũng được."

Đội viên bên cạnh có mấy người phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng vậy, thật sự rất xinh đẹp, so với Kris cũng chẳng thua kém đâu? Nói các chú biết đại học X có loại mĩ nữ cỡ này sao?"

"A, không rõ ràng lắm, hình như trước đây đại học X chưa từng có cô nào nổi trội."

"Người ta phỏng chừng khá điệu thấp đi, nói thật, thật sự rất xinh đẹp, là loại hình anh thích đó." Đội trưởng xoa xoa mũi, cười lên.

Tịch Lục quay phắt đầu, đầu nhìn về phía đội trưởng.

Đội trưởng sửng sốt, cho rằng Tịch Lục cũng có hứng thú với Trần Giới, bèn nói: "Làm sao? Chẳng lẽ cũng là loại hình Tịch Lục chú thích?"

Tịch Lục lắc lắc đầu lại gật gật đầu, loại tâm tình xoắn xuýt này, Chân Tần vẫn luôn ở bên cạnh nhéo bắp đùi của cậu.

Đội trưởng nói: "Như vậy à, đúng rồi, đợi đến trận đấu kết thúc, anh muốn đi hỏi xin số điện thoại của cô ấy, các chú thấy thế nào?"

"Đội trưởng anh đẹp trai như vậy, nhất định được rồi!"

"Em cũng muốn, cùng đi đi."

Tịch Lục nghẹn lời một tiếng, đội trưởng đội bóng rổ bọn họ còn cao hơn cậu, diện mạo tuấn tú hơn, hơn nữa một khi cười lên còn rất cởi mở, tính cách cũng làm cho người ta thích.

Cậu nhìn về phía Chân Tần, khịt khịt mũi.

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nhỏ giọng nói: "Không sao đâu, Trần Giới nhất định sẽ từ chối."

Tịch Lục muốn khóc mà không thể, nói: "Đội trưởng đẹp trai như vậy, tôi là nữ sinh cũng đồng ý."

Chân Tần lườm Tịch Lục một cái, nói: "Trần Giới sẽ nông cạn như vậy sao?"

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Đương nhiên sẽ không."

Chân Tần nhún vai, nói: "Vậy không phải được rồi."

Tịch Lục cảm giác mình lại lên tinh thần ngay rồi, hết sức chuyên chú xem Trần Giới nhảy cổ động, khác với điệu nhảy quyến rũ thành thục của đám Kris, động tác nhảy cổ động của các cô tuy rằng đơn giản, nhưng pha trộn rất nhiều động tác thể thao khá khó.

Lúc biểu diễn, mỗi khi Trần Giới tung mình một lần, trái tim Tịch Lục lại nhéo một cái.

Cho đến cuối cùng Trần Giới đứng thẳng trên cùng mấy nữ sinh, sau khi toàn bộ biểu diễn xong, Tịch Lục mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó trường học liền tuyên bố nửa sau trận thi đấu bắt đầu.

Mấy người Chân Tần bọn họ đều đã nghỉ ngơi tầm tầm rồi, thể lực tuy rằng không đến mức khôi phục toàn bộ, nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Cậu ta giơ ngón cái lên, nói với Tịch Lục: "Tôi đi được mười phút, ông ra luôn nhé, tôi sẽ giúp ông kéo dãn tỉ số."

Người giống Tịch Lục đều là đội viên dự bị đã nóng lòng muốn thử, bọn họ ra sân sớm hơn Tịch Lục, vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, ngẩng mặt nói: "Anh ra trước đây."

Tịch Lục gật gật đầu.

Chỉ là rất rõ ràng, hiệp đấu sau đối phương bắt đầu chủ động phát động tấn công, tốc độ của bọn họ rất nhanh, Giang Ninh không có ra sân, đoán chừng là vì giữ thể lực cuối trận đấu.

Tịch Lục nhíu mày, cho dù là không có Giang Ninh, đội bóng rổ đại học X cũng là đủ mạnh.

Mấy phút trôi qua, số điểm hai đội ngũ đạt được đã lớn hơn mấy phút nửa trận trước rất nhiều.

Chỉ là khoảng cách điểm của hai bên lại đang dần dần thu nhỏ lại, cho dù là Chân Tần muốn được điểm, nhưng đối phương tìm hai đội viên đồng thời tới kèm cậu ta, cậu ta cũng là không có cách nào.

Nửa trận sau vỏn vẹn bắt đầu được năm phút đồng hồ, trên đầu Chân Tần đã lại toàn là mồ hôi, nổi gân xanh.

Trận đấu vô cùng kịch liệt, bất kỳ một cổ động viên bên nào đều phảng phất như kêu rách cổ họng, lớn tiếng cổ vũ cho đội mình.

Fans của Chân Tần càng thêm lớn tiếng cổ vũ cho cậu ta, tầm mắt Trương Giai vẫn luôn dừng ở trên người cậu ta, Chân Tần cắn răng nhất định phải chống đỡ đủ mười phút.

Lúc huấn luyện viên hô ngừng, Chân Tần đã mệt đến đi trên đường cũng có chút nghiêng ngả, lúc đi đến biên, khom người hà hơi, bước chân lại có chút không ổn định, lúc mắt thấy sắp ngã xuống đất, Tịch Lục tiến lên đỡ lấy cậu ta.

Chân Tần ngước mắt lên nhìn cậu, cười cười, trong mắt mang theo xin lỗi nói: "Ngại quá, điểm bị bọn họ san bằng rồi."

Tịch Lục lắc lắc đầu, giơ ngón tay cái lên với Chân Tần, nói: "Siêu đẹp trai."

Chân Tần ngẩn người, sau đó quay đầu, nói: "Thật là không muốn nói móc ông nữa, chờ lát nữa thi đấu phải cố gắng lên nhé."

Tịch Lục đỡ Chân Tần ngồi xuống vị trí, đưa một chai nước tới, gật đầu nói: "Không thành vấn đề, ông cứ ở dưới đài xem tôi phát huy đi."

Sau khi đập tay với những đội viên khác, Tịch Lục gia nhập vào đội ngũ đối chiến.

Bên cạnh những nữ sinh đặc biệt tới vì Tịch Lục lập tức kích động lên, bắt đầu điên cuồng hô tên Tịch Lục, nhân khí của Tịch Lục vẫn luôn tốt hơn Chân Tần, cho nên hôm nay nữ sinh tới vì cậu không phải là số ít.

Những nữ sinh đó hô to tên của cậu.

Cậu hơi ngượng ngùng, sau đó đưa tay vẫy vẫy, cười cười.

Đám nữ sinh đó càng thêm hưng phấn lớn tiếng gào thét.

Từ Phương nhìn thoáng qua đám nữ sinh điên cuồng vì Tịch Lục kia, nói với Trần Giới đã thay xong quần áo ở bên cạnh: "Thật không nghĩ tới, Tịch Lục cũng đã có fans hâm mộ của mình rồi."

Trần Giới gật gật đầu.

Từ Phương lắc lắc đầu, nói: "Mình thật là không nên đặt cậu ta của hiện tại với cậu ta khi ở thành phố A trước đây chung một chỗ so sánh, nếu đám con gái đó biết cá tính của cậu ta là như vậy, có thể thất vọng lắm hay không?"

Trần Giới cười lên, nói: "Sẽ không đâu, tôi cảm thấy rất tốt."

Từ Phương nhìn thoáng qua Trần Giới, cười lên, sau đó không nói gì.

Cô nghĩ, thật hâm mộ đôi này quá, làm cho cô cũng có một loại xúc động muốn yêu đương.

...

Giang Ninh cũng không biết là nhìn thấy Tịch Lục ra sân hay là cái gì cũng ra sân, Tịch Lục nhìn hắn, sau khi Giang Ninh chạm phải tầm mắt với cậu, hắn cười cười.

Cậu không có đáp lại hắn, cậu thật là không làm được như là Giang Ninh, cười giả dối như vậy.

Tiếng còi vừa vang lên, Tịch Lục nhanh chóng nhảy một cái, cao hơn người đồng thời nhảy lên nửa cái đầu, một phát bắt được bóng rổ, cậu bắt được bóng, vẻ mặt có chút kích động.

Dẫn bóng muốn chạy về phía giỏ bóng rổ đối phương.

Giang Ninh lại nhìn cậu, không biết từ lúc nào đã chạy tới bên cạnh cậu, tay hắn nhanh chóng duỗi ra, cướp luôn được bóng rổ trong tay Tịch Lục đi.

Tịch Lục sửng sốt, quay đầu chỉ nhìn thấy bóng lưng của Giang Ninh.

Không có thời gian dư thừa, cậu nhanh chóng đuổi theo, tốc độ của Giang Ninh rất nhanh, tốc độ của Tịch Lục càng nhanh hơn, cậu chạy tới giỏ bóng rổ bên kia trước Giang Ninh một bước.

Chỉ thấy Giang Ninh nhếch lên nụ cười, sau đó tay cầm bóng nhanh chóng đập bóng xuống một cái, bước nhanh chạy qua Tịch Lục đang chắn hắn, nhảy lên úp rổ.

Tịch Lục sững sờ tại chỗ, trừ ngay từ đầu cậu chạm được vào bóng ra thì không có cơ hội cho cậu biểu hiện.

Không cho phép cậu suy nghĩ nhiều, đội trưởng lại lấy được bóng, cậu nghĩ chí ít phải kèm chặt Giang Ninh, mình cao hơn hắn khỏe mạnh hơn hắn cơ mà, cậu chắn ở trước mặt Giang Ninh.

Tịch Lục chăm chú nhìn chằm chằm vào Giang Ninh, hắn làm mấy động tác giả, Tịch Lục có chút tự tin rồi.

Mắt thấy tầm mắt Giang Ninh vừa nhìn sang phải, Tịch Lục phản xạ có điều kiện chạy sang bên đó, lại thấy Giang Ninh lập tức bước nhanh rời đi theo hướng trái ngược, đội trưởng vào một bóng, đối phương lập tức phản kích ngay.

Bóng lại lần nữa chuyển tới trên tay Giang Ninh, Tịch Lục nhíu mày, lại lần nữa đụng chạm đối diện với Giang Ninh.

Lần này cậu nhất định phải cản Giang Ninh lại.

Giang Ninh dời tầm mắt xuống, cho rằng hắn lại muốn sử dụng một chiêu vừa rồi kia, Tịch Lục lập tức chuẩn bị sẵn sàng.

Trong mắt Giang Ninh toàn bộ đều là ý cười khinh miệt, hắn xoay người, chuyền bóng cho một đồng đội bên cạnh, đối phương lập tức ném bóng về phía rổ.

Tịch Lục ngẩn người, đội trưởng bên cạnh liền quát: "Tịch Lục chuyên tâm thi đấu."

Tâm trạng Tịch Lục bắt đầu có phần nôn nóng, cậu nhanh chóng chạy, là người thứ nhất trong đội ngũ tới dưới rổ, một đội viên đội ngũ mình nhìn đúng thời cơ, chuyền bóng cho cậu.

Giang Ninh lại đột nhiên nhảy ra từ bên cạnh, sau đó cản bóng lại.

Tịch Lục quýnh lên, bước nhanh qua, sau đó nhớ tới lúc trước Chân Tần dạy mình, bèn đưa tay ngăn cản, rồi lại bị Giang Ninh qua.

Cậu nhíu mày, lại lần nữa chạy qua, vươn tay cũng không có nghĩ nhiều chính là đánh một cái.

Tiếng còi chói tai đột nhiên vang lên ——

Trọng tài giơ thẻ với Tịch Lục, nói: "Số tám, phạm quy đánh người, thẻ vàng, chú ý một chút."

125. Chương 125

"A, Tịch Lục có thể chơi bóng hay không thế?"

"Dáng người cậu ta cao như vậy, vì sao chơi bóng thoạt nhìn kém thế?"

"Hoàn toàn bị Giang Ninh kia áp chế."

"Cái gì, trường học chẳng phải là nhìn bọn họ mặt đẹp, mới có thể để cho cậu ta đi ra thi đấu sao? Chính là một cái gối thêu hoa."

"Trời ơi, vậy không phải là sẽ thua sao?"

Tịch Lục sững sờ tại chỗ, cậu nghe thấy được toàn bộ đều nghe thấy được, giống như là máy ghi âm một lần lại một lần vang lên ở bên tai của cậu, tốc độ chạy của cậu cũng chậm lại.

Lúc Giang Ninh dẫn bóng chạy qua người Tịch Lục, thậm chí cậu không có phản ứng.

Huấn luyện viên nhìn thế không thích hợp, lập tức hô ngừng.

Cậu đi trở về còn có chút chưa tỉnh hồn lại, huấn luyện viên nói xối xả: "Tịch Lục, cậu xảy ra chuyện gì? Làm sao không yên lòng?"

Tịch Lục mím môi, "Em không có."

Huấn luyện viên nhíu mày, nói: "Tịch Lục, kỹ thuật của cậu không được tốt lắm, lát nữa, không cần cướp bóng, cậu chỉ cần kèm chặt cầu thủ đối phương là được rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, chuyện giành điểm cứ giao cho người khác đi."

Tịch Lục im lặng.

Chân Tần đứng dậy vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Không sao, còn có hơn mười phút, chênh lệch không lớn, Tịch Lục ông đừng nóng lòng, bình tĩnh lại một chút, ông coi Giang Ninh thành tôi là được rồi, trước kia không phải ông cũng có vài lần qua tôi sao? Suy nghĩ một chút đi. Đừng quên Trần Giới còn ở bên kia đang nhìn ông."

Tịch Lục yên lặng ngẩng đầu, dùng sức gật gật đầu, đáp ứng nói: "Được."

Trước khi cậu ra sân, cố ý lại liếc nhìn Trần Giới, vô luận thế nào, không thể cứ thất bại hoàn toàn như vậy, bằng không một tháng này cậu không phải là phí công nhọc sức sao?

Tịch Lục không muốn để cho cố gắng mình làm ra xuôi theo dòng nước chảy.

Cậu ngước mắt lên, lòng tự tin trong mắt lại trở về lần nữa.

Giang Ninh nhìn thấy bộ dáng của cậu, cười lên, nhẹ giọng nói: "Tựa hồ thú vị hơn một chút rồi."

Khi bóng phát lên lần nữa, Tịch Lục vẫn là người nhảy được cao nhất, một phát giành được bóng, nhanh chóng chạy về phía giỏ bóng rổ, lần này sẽ không cho Giang Ninh cơ hội đuổi kịp mình nữa.

Cậu lấy ra tốc độ chạy nước rút trăm mét, bỏ mọi người bao gồm cả Giang Ninh ở phía sau, sau đó nhảy lên, nhắm ngay giỏ bóng rổ ném bóng.

Lúc bóng rời khỏi tay, Tịch Lục biết ngay một bóng này tuyệt đối có thể vào, cậu không có bởi vì vui sướng mà làm cho đại não hôn mê, những đội viên khác đã ở dưới giỏ bóng rổ chuẩn bị đón lấy bóng rổ, Tịch Lục không cho bọn họ cơ hội, cậu bước nhanh chạy lên trước, sau đó bắt được bóng rổ, tay cậu rất lớn, có thể nắm rất chắc.

Ngay sau đó, lập tức ngắm chuẩn giỏ bóng rổ ném bóng.

Trong nháy mắt, toàn trường phảng phất như đã nổ tung, rất nhiều người bắt đầu gào to lên.

Fans của Tịch Lục càng thêm là la hét như không phải cổ họng của mình, nói thật những người khác ngồi ở bên cạnh cũng sắp cảm thấy đau thay cho các cô.

"Trần Giới, cậu có thấy không! Tịch Lục ngầu quá! Vào hai quả liên tiếp!" Từ Phương cũng bị không khí của hiện trường làm cho nóng lên, lớn tiếng nói với Trần Giới.

Trần Giới giương môi, cười lên, nói: "Nhìn thấy rồi."

Từ Phương nói: "Trước đây mình không nhớ cậu ấy biết chơi bóng rổ, không nghĩ tới cậu ấy còn chơi tốt như vậy, so với vừa rồi quả thực là cách biệt một trời một vực."

Trần Giới giương mắt, tầm mắt vẫn luôn dừng tại tại trên người Tịch Lục đang qua lại như con thoi khắp sân.

Tịch Lục hất mặt lên, cảm giác được mình tràn đầy lực lượng.

Thể lực của Giang Ninh bây giờ cũng dần dần không xong rồi, Tịch Lục lại hoàn toàn không cảm thấy mệt, điều này cũng phải cảm tạ mình những năm gần đây kiên trì vận động không ngừng, cho nên thể lực mới có thể tốt hơn người bình thường.

Nếu như là so thể lực, Tịch Lục cho rằng mình sẽ không thua.

Song phương đều nghiêm túc hẳn lên, dù sao cũng là hiệp cuối cùng, hai bên đang hòa nhau, đều muốn kéo điểm số ra, không thể tiếp tục giằng co nữa, sau đó liền có hình ảnh như vậy.

Sau khi Tịch Lục bên này vào một quả, Giang Ninh bên kia cũng vào ngay sau đó.

Tiếng hô trong khán đài từ vừa mới bắt đầu cũng chưa từng ngừng lại.

Tịch Lục lau mồ hôi trên mặt một cái, nhìn nhìn điểm, đội Giang Ninh vẫn là dẫn trước bọn họ năm điểm.

Lúc còn có mười phút, huấn luyện viên hai bên đều hô ngừng, huấn luyện viên lại dặn dò một số việc, Tịch Lục uống một ít nước, lắc lắc thân thể, lại lần nữa ra sân.

Sau khi đội trưởng vào một quả bóng ba điểm đầu tiên, Tịch Lục vội vàng cướp lại bóng, Giang Ninh tuy rằng nhảy cao, nhưng hiện tại thể lực rõ ràng không tốt, cậu cướp lấy bóng, lại lần nữa úp rổ.

Tiếng hoan hô lại vang lên.

Điểm lại lần nữa được san bằng.

Tịch Lục nhìn đồng hồ, còn có bảy tám phút, không sao, chỉ cần vào thêm một quả là được, ngăn cản Giang Ninh, không được để cho bọn họ được điểm.

Tịch Lục kiên định ánh mắt, nhìn Giang Ninh phía đối diện.

Giang Ninh nhìn cậu, chuẩn bị dùng động tác giả hoặc là sải bước qua bóng, sau mấy động tác, lúc hắn nhắm ngay mặt đất, đập bóng xuống, muốn qua Tịch Lục.

Lại thấy Tịch Lục vung bàn tay to lên, sau đó cứng rắn chộp bóng vào trong lòng bàn tay.

Tịch Lục cười lên, sau đó dẫn bóng chạy thần tốc, chạy tới khoảng cách nhất định, sau đó nhắm ngay giỏ bóng rổ lại là một quả.

Ba điểm!

Học sinh điện ảnh X hưng phấn, có vài người tự phát hô to tên Tịch Lục ——

“Tịch Lục, Tịch Lục cố gắng lên! Điện ảnh X giỏi nhất!”

“Đừng thua! Tịch Lục!”

Tịch Lục nghe thấy được, toàn bộ đều nghe thấy được, cậu cong mày mắt lên, nhìn về phía Giang Ninh, sự cố gắng mấy ngày nay cũng không phải là vô ích, cậu ngủ còn ít hơn người khác, thân thể thường xuyên bị vây trong trạng thái mệt mỏi.

Cho nên mới không thể cứ nhận thua như vậy.

Lúc còn lại bốn phút cuối cùng, Tịch Lục cùng Giang Ninh lại lần nữa gặp nhau, lần này cậu dẫn bóng, muốn đi qua, lại phát hiện trên mặt Giang Ninh giương lên ý cười nhàn nhạt.

Có chút quỷ dị.

Cậu cũng không kịp suy nghĩ nhiều, đưa tay đánh bóng.

Lại nhìn thấy Giang Ninh tựa hồ là muốn cướp bóng, khom lưng, tay mình liền đập lên mắt hắn, đồng thời, hai người đụng vào nhau.

Tịch Lục lập tức quỳ một gối xuống đất, cậu chỉ cảm thấy tựa hồ nghe thấy tiếng va chạm giữa xương và mặt đất, rất giòn giã, cơn đau tan lòng nát dạ liền từ trong thân thể truyền tới.

Giang Ninh giương mắt lên, nơi khóe mắt chảy ra máu, hắn nhẹ giọng nói: “Xem ra cậu là không thắng được rồi.”

Mấy tiếng còi, trọng tài lấy ra thẻ vàng với Tịch Lục, nói: “Số tám, hai lần thẻ vàng, ra khỏi sân.”

Tịch Lục có chút kích động, cậu hô lớn: “Là chính cậu ta đụng vào, thầy rõ ràng đã nhìn thấy.”

Trọng tài nhíu mày, nói: “Ở góc độ của tôi chỉ là nhìn thấy cậu ta muốn cướp bóng, cậu lại đánh tay vào mắt cậu ta, đừng thừa lời, lập tức ra khỏi sân.”

Tịch Lục cắn chặt răng, lúc còn muốn nói điều gì, đội trưởng ngăn cậu lại, nói: “Chú đi ra đi, sẽ có người thay cậu, không sao đâu.”

Tịch Lục cúi đầu, xoay người lê từng bước từng bước, mỗi khi đi một bước đầu gối lại đau đớn, giống như là có cái gì đó đang cắm vào nó.

Trán cậu rịn mồ hôi, sắc mặt cũng có chút không tốt.

Giang Ninh bị một đám người vây quanh, nhìn thương thế của cậu ta, cuối cùng xác nhận chỉ là bị thương ngoài da, những người đó liền lớn tiếng nói: “Giang Ninh, cậu không sao chứ? Tiếp tục thi đấu không thành vấn đề chứ?”

Giang Ninh gật gật đầu, nói: “Tôi còn có thể tiếp tục.”

“Thật là vất vả cho cậu rồi, thi đấu cùng với loại tay ngang kia, thật là, cũng không biết những trường học kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.”

“Thằng đó rốt cuộc là chơi bóng hay là đánh người?”

Tịch Lục rủ mắt xuống, Chân Tần nhíu mày là người đầu tiên phát hiện sự khác thường của cậu, sau đó đứng lên nói với huấn luyện viên, nói: “Huấn luyện viên, em thấy Tịch Lục không thích hợp, em dẫn cậu ấy đi phòng y tế một chuyến.”

Huấn luyện viên gật đầu đồng ý.

Chân Tần cố ép Tịch Lục đang muốn xem xong trận đấu đi phòng y tế, bác sĩ vừa nhìn đầu gối của cậu, liền hít vào một hơi, cả đầu gối bị bầm đen toàn bộ, bên ngoài đã bị mài một lớp da.

Bác sĩ nhíu mày, nói: “Tôi khử trùng cho em trước, sau đó tốt nhất em đi một chuyến đến bệnh viện kiểm tra một chút, sợ bị thương tới xương.”

Tịch Lục im lặng không đáp lại.

Chân Tần gật đầu giúp cậu đồng ý, cậu ta nhìn thoáng qua Tịch Lục, không nói gì thêm, chỉ là vỗ vỗ bả vai Tịch Lục.

Sau khi bôi thuốc xong, Tịch Lục lặng im một lát, rồi nói với Chân Tần: "Tôi muốn ở một mình một lúc."

Chân Tần gật gật đầu, bèn rời đi, "Chờ một lát tôi lại tới tìm ông, tôi dẫn ông đi bệnh viện."

Tịch Lục không đáp lại.

Chân Tần thở dài một hơi, là cậu ta cũng sẽ uể oải, rõ ràng lập tức sắp thành công rồi, lại vào lúc một bước cuối cùng biến thành loại tình huống này.

Mỗ: ko rõ thời gian tác giả tính thế nào nữa, hai hiệp cuối mỗi hiệp mười phút, Chân Tần đã thi đấu hết mười phút Tịch Lục mới ra sân, sao chơi mãi mà vẫn còn những mười phút, vô lý quá, hay giờ đấu khác giờ quốc tế đấy!!!!

126. Chương 126

Cậu ngồi ở chỗ đó, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, chỉ có thể nghe thấy tiếng hoan hô bên ngoài, tựa hồ rất điên cuồng, không biết rốt cuộc là nào bên nào gianh được thắng lợi cuối cùng.

Chẳng qua, đã chẳng có liên quan tới cậu nữa rồi.

Trận đấu này tới gần cuối cùng cậu bị ngăn ở ngoài cuộc.

Cậu tự giễu cười cười, nói cái gì muốn thắng, mình căn bản là không sánh bằng Giang Ninh, cho dù là cố gắng cũng không có cách nào theo kịp đối phương, cậu vốn chính là như vậy, trả giá hơn người khác rất nhiều, đến cuối cùng lại thu hoạch ít hơn người khác nhiều lắm.

Thật là đủ kém cỏi.

Nói cho cùng, ngay từ đầu đồng ý thi đấu chỉ là vì tự mình thỏa mãn mà thôi, cậu kể từ lúc ban đầu cậu đã không có khả năng thắng Giang Ninh, sau khi kết thúc, mọi người đều chạy về phía Giang Ninh.

Không có người chú ý đến cậu.

…

Lúc Chân Tần đi tới, trận đấu đã kết thúc, đứng ở trên nghi thức trao giải là Giang Ninh, trên mắt hắn còn mang vết thương, thoạt nhìn giống như là anh hùng anh dũng bị thương, học sinh đại học X hoan hô cho hắn, nói tinh thần của hắn đáng khen, nói hắn đã giết Tịch Lục Chân Tần của điện ảnh X trong nháy mắt, nói điện ảnh X quả nhiên vẫn là nhìn được mà không dùng được như vậy.

Có người hỏi: "Giang Ninh, hiện tại tâm tình cậu thế nào?"

Giang Ninh cười một cái nói: "Tuy rằng bị thương, nhưng tôi nghĩ tôi kiên trì được đến cuối cùng, đối với bản thôi tôi mà nói cũng là ý nghĩa to lớn."

"Cậu có ý kiến gì đối với việc Tịch Lục đưa tay đánh người?"

Giang Ninh nói: "Chơi bóng rổ khẳng định sẽ có va chạm xung đột, đại khái cũng không nên trách cứ Tịch Lục, có lẽ cậu ta chỉ là trong lúc nhất thời có chút nóng nảy, ai chẳng có lúc nóng máu."

Ánh mắt Chân Tần tối sầm lại, xiết chặt nắm tay, bước nhanh đi lên phía trước, vươn ra nắm tay nhắm ngay mặt Giang Ninh một quả, cậu ta vô cùng dùng sức.

Mọi người đều không kịp phản ứng, đợi đến khi hồi thần, người bên cạnh liền kéo Chân Tần lại, quát tháo cậu ta: "Thi đấu thua, còn đánh người sao?"

Chân Tần cả giận nói: "Chúng mày mở to hai mắt của mình, rõ ràng là chính hắn đụng vào, hơn nữa đầu gối Tịch Lục bị thương, còn nghiêm trọng hơn hắn nhiều, dạng chó hình người, làm ra chuyện ngay cả súc sinh cũng không bằng."

Khóe miệng Giang Ninh chảy xuống vệt máu nhỏ giọt, người bên cạnh đã vội vàng lôi hắn đi phòng y tế.

Chân Tần thì bởi vì đánh người bị lưu lại, cậu ta bị lãnh đạo trường lớn tiếng trách mắng, tức giận trong lòng những vẫn chưa tiêu tan.

Tịch Lục ngồi ở trong phòng y tế, nghe thấy được âm thanh ồn ào bên ngoài, không quá vài giây, đã nhìn thấy một đám người vây quanh Giang Ninh đi vào.

Bộ mặt Giang Ninh sưng lên, hơn nữa vết thương khóe mắt làm cho hắn thoạt nhìn tựa hồ bị thương rất nặng.

Lúc những người đó nhìn thấy Tịch Lục ở phòng y tế, phần lớn đều là không nhìn, hoặc là có mấy người trừng Tịch Lục, trong mắt phảng phất như đang nói Giang Ninh như vậy, hoàn toàn đều là bởi vì Tịch Lục mày.

Bác sĩ bôi thuốc lên mặt và lên mắt cho Giang Ninh, lại cho hắn cục đá tiêu sưng.

Đám học sinh vây quanh hắn kia, từng người từng người hỏi: "Giang Ninh, cậu có khỏe không? Thực sự không được, chúng ta đi bệnh viện đi, thương thế kia của cậu... Aiz... Tôi nói thằng Chân Tần đại học X kia là đầu có bệnh à? Còn là ngôi sao đó, đã thua, lại đi lên đánh người, nó không có đầu sao?"

"Đúng vậy, ỷ vào mình là ngôi sao là làm xằng làm bậy, nó cho rằng nó là ai?"

Giang Ninh vươn tay xua xua, nói: "Không có việc gì, các cậu không nhìn thấy Tịch Lục cũng bị thương, dù sao cũng là bạn mình, có thể hơi nóng nảy đi."

Bọn họ theo ánh mắt Giang Ninh, nhìn về phía Tịch Lục ngồi ở chỗ đó, tầm mắt rơi vào trên đầu gối của cậu, hít vào một hơi, đầu gối kia quả thực là có thể dùng từ biến thành màu đen mà nói, lớp da bên ngoài hoàn toàn đã mài trượt rồi.

Mà Tịch Lục mặt không thay đổi ngồi ở chỗ đó, phảng phất như đó không phải là chân của mình.

"Nhưng cho dù là như vậy cũng không nên đánh người chứ?"

"Đúng vậy, nhất định phải tìm thằng Chân Tần kia tính sổ, Giang Ninh cậu yên tâm, cho dù cậu không nói cái gì, hiệu trưởng đại học X mới sẽ không mắt thấy mà không làm cái gì đâu."

Giang Ninh cười cười, trả lời: "Cám ơn sự quan tâm của các cậu."

"Chẳng qua có vài người thật là da mặt rõ dày, thi đấu bị knockout còn kiếm cớ để vu cáo hãm hại Giang Ninh, cũng may Giang Ninh cậu lòng dạ rộng lớn, mới sẽ không so đo với loại người đó, thật là vật tụ theo loài."

...

"Đủ rồi!" Trần Giới đứng ở cửa, một đôi mắt lạnh giá mang theo tức giận, lớn tiếng nói với những người miệng không chừng mực kia.

"Cái gì?" Những người khác có chút không phản ứng kịp.

Tịch Lục ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Giới, mắt cậu chói lóa.

"Trần Giới, cậu là đến thăm Giang Ninh sao?" Biết tâm tư Giang Ninh, một nam sinh lớn tiếng nói.

Giang Ninh kéo ra một nụ cười, nhưng bởi vì gương mặt cùng khóe mắt sưng lên, thoạt nhìn có chút dữ tợn, hắn nói: "Trần Giới, tôi không có chuyện gì đâu."

Trần Giới không có nhìn hắn một cái, trực tiếp lướt qua hắn, đi đến bên cạnh Tịch Lục, cô cúi đầu nhìn đầu gối Tịch Lục một cái, ngồi xổm xuống, cầm túi chườm nước đá, nhẹ nhàng xoa cho cậu.

Giang Ninh nhíu mày, những người khác nhìn thấy Trần Giới như vậy, đầu tiên là giật mình, tuy rằng vẫn giúp Giang Ninh, nhưng nói thật, từ trong đáy lòng ai không muốn có tiếp xúc với Tịch Lục, làm chuyện quang minh chính đại như là Trần Giới, bọn họ cảm thấy mình giống như là người xấu.

Những người đó nói vài câu với Giang Ninh, rồi bảo hắn đợi ở đây một chút, vội vàng rời khỏi rơi này.

Tịch Lục nhìn thấy mặt Trần Giới, quay đầu, nhẹ giọng nói: "Cậu không nên giúp mình, cậu nên giúp trường cậu."

Trần Giới rủ mắt xuống, trả lời: "Tôi chỉ làm việc tôi muốn làm."

Tịch Lục ngẩn người, sau đó giương môi lên.

Trần Giới dừng một chút, nói: "Hôm nay cậu rất xuất sắc, ngay cả Từ Phương cũng nói, cậu và trước đây hoàn toàn khác nhau …" Cô nhẹ giọng tiếp tục nói: "Cậu đã rất tuyệt rồi."

Giang Ninh nhìn hai người Tịch Lục và Trần Giới, không khí giữa bọn họ tựa hồ mình không chen vào nổi, hắn cảm thấy ngực có luồng khí, rõ ràng là hắn thắng, nhưng so với thua trận càng trống rỗng hơn.

Cái gì chứ…

Rõ ràng hắn thắng mới đúng.

Hắn mở miệng, nói với Trần Giới: "Trần Giới… Có thể giúp tôi một chút không?"

Trần Giới không quay đầu lại, thậm chí không có trả lời.

Không biết qua bao lâu, cô nói: "Cậu sẽ không cảm thấy đau đâu nhỉ, dù sao cũng là cậu cố ý làm như vậy mà."

Giang Ninh cười lên, nói: "Trần Giới, cậu đang nói cái gì thế?"

Trần Giới lạnh mặt, trả lời: "Đừng nói chuyện với tôi, nếu còn tốt, thì mau ra ngoài đi."

Giang Ninh trầm mặc, lòng tự ái của hắn không cho phép hắn tiếp tục mở miệng, hắn cười cười, đứng dậy, đi ra ngoài, trong mắt lại hoàn toàn không có ý cười.

Tịch Lục nhìn mặt Trần Giới, toàn bộ tầm mắt của cô rơi vào trên đầu gối của cậu, rất chuyên chú, nốt ruồi nhỏ trên mắt kia vẫn giống như trước, tròn tròn nho nhỏ đen đen.

Trong lòng cậu là tự ti, sợ hãi nghe thấy lời từ chối từ trong miệng Trần Giới, bản thân như vậy cậu cảm thấy rất ghê tởm, mơ tưởng hão huyền cả đời vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa như vậy.

Cậu hiểu chỉ là bởi vì cậu không có dũng khí.

Mà Trần Giới lại khác, cô làm việc mình muốn làm, cho dù là bị cô lập, cũng sẽ không cố ý đón ý nói hùa người khác.

Một người như vậy, làm sao có thể bỏ qua?

Nhường cho người khác càng không có khả năng hơn.

"Trần Giới, lời mình muốn nói bây giờ, cậu phải nghe kỹ…" Tịch Lục nhìn vào mắt Trần Giới, mở môi ra, nói: "Mình ấy à, bắt đầu từ rất lâu trong mắt cũng chỉ có Trần Giới cậu, sẽ bởi vì một câu nói mà hưng phấn rất lâu, cũng sẽ bởi vì một biểu cảm của cậu mà cảm thấy đau lòng khó chịu, trên tay cậu tựa hồ kéo một sợi dây có thể khống chế trái tim mình, chỉ cần vừa kéo, mình sẽ động ngay vì cậu, nói những lời này, bản thân mình cũng cảm thấy quái đản, nhưng mình nghĩ không thể tiếp tục nữa, không hề biểu đạt cái gì…"

Cậu cười lên, nghiêm túc nhìn Trần Giới nói: "Mình muốn ở bên Trần Giới cậu không chỉ là hiện tại, tương lai cũng muốn ở bên, một đời cũng muốn ở bên cậu."

"Mình rất thích cậu, có thể nói yêu cũng không quá đáng."

"Những lời này, chính là lời mình vẫn luôn muốn nói với cậu."

Cậu nói xong, hốc mắt đỏ lên.

Mấy câu gấp gáp này cũng không đủ biểu đạt chấp niệm của cậu với Trần Giới những năm này, nhưng vậy là đủ rồi, chỉ cần bày tỏ suy nghĩ của mình cho cô là được rồi.

"Như vậy, Trần Giới, không cần quá gấp, cậu suy nghĩ một chút rồi nói cho mình biết được không?"

"Xin cậu hãy suy nghĩ một chút thật nghiêm túc chuyện của mình, mình có thể đợi."

Tịch Lục che mắt, cậu nói

127. Chương 127

Lục Quyên Quyên vốn là đến thành phố X thăm Tịch Lục, lại không nghĩ rằng xuống máy bay gọi điện thoại cho Tịch Lục, mãi không có người nghe, cuối cùng bà bấm số của Chân Tần bạn Tịch Lục.

Biết được tin tức Tịch Lục bị thương, Lục Quyên Quyên ngay cả hành lý cũng không có để xuống, vội vã chạy ngay tới đại học X.

Lúc Chân Tần còn đang bị hiệu trưởng đại học X dạy bảo, điện thoại của Lục Quyên Quyên lại gọi tới, Lục Quyên Quyên nói bà đã đến sân thể dục, Chân Tần vội vàng tìm lý do rời đi.

Ngại bởi thân phận của mình, hơn nữa Giang Ninh tựa hồ không ý có truy cứu, hiệu trưởng đại học X cũng không nói thêm gì nữa, chỉ nói là về sau sẽ nói chuyện với hiệu trưởng trường bọn họ.

Chân Tần xoay người chạy, từ chối lễ phép nữ sinh vây quanh tới đây xin chụp ảnh kí tên lưu niệm, lúc nhìn thấy Lục Quyên Quyên, cậu ta lập tức tới đón.

Lục Quyên Quyên nhìn thấy Chân Tần, vội vàng hỏi: "Chân Tần à, Tịch Lục thế nào rồi? Nó ở đâu? Bị thương có nghiêm trọng hay không?"

Chân Tần nhìn thấy sự lo lắng trong mắt Lục Quyên Quyên, đỡ Lục Quyên Quyên nói: "Cô, cô đừng gấp, bác sĩ nói Tịch Lục chỉ là bị thương ngoài da, không có thương tổn đến xương, nhưng vẫn phải đi bệnh viện kiểm tra một chút để ngừa ngộ nhỡ, bây giờ cháu dẫn ngài đi phòng y tế, Tịch Lục hẳn là ở chỗ đó."

Lục Quyên Quyên vội vàng nhìn nhìn xung quanh, nói: "Được được."

Lúc sắp tới phòng y tế, Chân Tần đầu tiên là hô lớn với bên trong: "Tịch Lục, mẹ ông tới, cô, lo lắng..." Lời còn chưa dứt, cậu ta đã nhìn thấy hai người Tịch Lục và Trần Giới.

Tịch Lục ngồi ở trên giường bệnh của phòng y tế, mà Trần Giới thì đang nửa ngồi cúi đầu, mặt Tịch Lục rất đỏ, tay che mặt.

Trong lòng Chân Tần lộp bộp một cái, mình đến có phải không đúng lúc hay không?

Loại không khí này, chẳng lẽ là...

Sau khi nhìn thấy Chân Tần tiến vào, Trần Giới nghiêng mặt nhìn nhìn cậu ta, sau đó đứng dậy, đứng tự nhiên ở bên cạnh Tịch Lục, không khí mập mờ khó có được giữa hai người trong nháy mắt đã biến mất hầu như không còn rồi.

Tịch Lục nhìn thấy Lục Quyên Quyên cũng là kinh ngạc, cậu nói: "Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Lục Quyên Quyên nói: "Sao mẹ lại không thể tới, vốn đến thành phố X là muốn cho con niềm vui bất ngờ, không nghĩ tới con lại cho mẹ một cái hoảng sợ trước." Bà dừng một chút, đi tới, tầm mắt lập tức rơi ngay vào cái đầu gối tím thẫm của Tịch Lục.

Sắc mặt bà lập tức lại khó coi, trong mắt toàn bộ đều là đau lòng, đi qua, trong giọng nói mang theo trách cứ, nói: "Mẹ nghe nói con chơi bóng rổ thi đấu, con chơi bóng rổ thì chơi bóng rổ, nhưng sao lại làm cho

chân bị thương rồi, con xem, vết thương này bao nhiêu lớn, bố con đã nói, con không biết chơi bóng rổ thì đừng cố gượng, nhất định đòi đi thi đấu bóng rổ gì gì đó, bây giờ thì hay rồi, bị thương rồi."

Lục Quyên Quyên chẳng mấy khi trách cứ Tịch Lục như vậy, trừ phi là thật sự lo lắng tức giận mới sẽ như vậy.

Tịch Lục ngước mắt lên nhìn Lục Quyên Quyên, sau đó mở miệng, nói: "Xin lỗi, lần sau con sẽ chú ý, sẽ không để cho mẹ lo lắng nữa."

Lục Quyên Quyên nhìn mặt Tịch Lục, thở dài một hơi, lắc lắc đầu, ngữ khí buông lỏng xuống, bà nói: "Được rồi, mẹ dẫn con đi bệnh viện kiểm tra một chút."

Bà ngẩng đầu, lúc này mới chú ý đến Trần Giới vẫn đứng ở bên cạnh.

Lúc chạm phải tầm mắt Trần Giới, Trần Giới gật gật đầu với Lục Quyên Quyên, nói: "Cô ạ, cháu chào cô."

Lục Quyên Quyên nhìn Trần Giới, lại nhìn Tịch Lục, phảng phất như đã hiểu cái gì, bà chán nản, cảm thấy cậu con trai này của mình sao không hăng hái tranh giành như vậy, nhất định muốn treo cổ chết trên một thân cây, nhưng bà lại cũng rõ ràng, đây là con đường Tịch Lục tự chọn, bà tôn trọng sự lựa chọn của con trai mình, cho nên bà mới có thể vẫn luôn im lặng.

Bà nhìn Trần Giới, nói: "Trần Giới, đã rất lâu cô không gặp con rồi, lần này có chút vội vàng, con cũng nhìn thấy chân Tịch Lục xảy ra vấn đề, cô muốn dẫn nó đi đến bệnh viện một chuyến, sau đó, cô sẽ hàn huyên với con một chút nhé."

Trần Giới khẽ gật đầu, nói: "Dạ được ạ."

Tịch Lục từ trên giường bệnh đứng lên, cùng Lục Quyên Quyên đi ra khỏi phòng y tế, một giây trước khi rời đi, cậu quay đầu lại nhìn Trần Giới một cái, trong mắt mang theo thấp thỏm chờ mong.

Chân Tần ở bên cạnh thu hết toàn bộ vào mắt.

Đợi đến sau khi hai người rời đi được một lát, Chân Tần nghiêng mắt nhẹ nhàng nhìn Trần Giới một cái, nói: "Trần Giới, có một số lời rất lâu trước đây tôi đã muốn nói, nếu cậu không ngại, bây giờ tôi có thể nói không?"

Trần Giới trả lời: "Có thể."

Chân Tần khẽ mím môi, nói: "Chẳng lẽ cậu định cùng Tịch Lục cả đời đều như vậy sao? Nếu tôi không đoán sai, chắc cậu cũng là thích Tịch Lục, Tịch Lục vì cậu ngay cả bóng rổ không am hiểu cũng chơi, vì cậu mỗi ngày sắp xếp thời gian rảnh để tập luyện kịch nói, trong lòng qua qua lại lại cũng chỉ có cậu, tiếp tục giằng co như vậy cũng không phải tốt, từ chối hay là đồng ý, vẫn nên mau chóng cho ra đáp án đi, tôi không hi vọng bạn mình cứ tiếp tục như vậy mãi."

Trần Giới rủ mắt xuống, khóe mắt cô hơi nhếch lên, luôn không thấy rõ cảm xúc hiện tại của cô, cô nói: "Tôi sẽ cho cậu ấy câu trả lời."

Chân Tần gật gật đầu, nói: "Như vậy thì tốt, tôi là bạn của Tịch Lục, Tịch Lục có lẽ có một gương mặt không tệ, hiện tại cũng đã trở thành ngôi sao, nhưng nội tâm, suy nghĩ cũng chỉ là một người bình thường, cậu ấy không hoàn mỹ, trên người cũng tràn đầy đủ loại khuyết điểm, nhưng cho dù là như vậy, tôi vẫn cho là sau này cậu ấy sẽ trở thành một người chồng tốt."

Cậu ta dừng một chút, nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, tiếp tục nói với Trần Giới: "Lời tôi muốn nói, chỉ là nhiêu đó thôi, như vậy tôi đi trước đây, cậu cũng đi về nghỉ ngơi sớm chút đi, tạm biệt."

Chân Tần vội vội vàng vàng đi gặp Trương Giai, nên nhanh chóng chạy đi.

Trần Giới ngồi ở trên giường bệnh Tịch Lục vừa ngồi, phảng phất như tay còn bị Tịch Lục nắm trong lòng bàn tay, nóng bỏng mà lại làm cho người ta xao động bất an.

Cô nhớ lại dáng vẻ vừa rồi Tịch Lục lấy tay che già nửa khuôn mặt, quay đầu xấu hổ.

Cô giương môi, cười lên, thấp giọng nói: "Đồ ngốc."

…

Không nghĩ tới Lục Quyên Quyên sẽ đột nhiên đến thành phố X, Tịch Lục cũng là rất vui mừng, vốn là chuyện rất vui vẻ, nhưng mà lại để cho Lục Quyên Quyên gặp phải chuyện này.

Lục Quyên Quyên từ chỗ Chân Tần biết được thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Tịch Lục gần đây, sau khi Lục Quyên Quyên nghe xong, liền đen mặt ra lệnh Tịch Lục mấy ngày này đều nằm ở trong ký túc xá nghỉ ngơi, sau đó mỗi ngày bà sẽ từ khách sạn sang đây thăm cậu.

Công việc kịch nói gì gì đó đều không thể đi.

Tịch Lục nghẹn đến mức hoảng ghê gớm, cũng không biết là đã bị quen ngược hay là thế nào, hiện tại trái lại cậu cảm thấy hoàn toàn không thích ứng ngủ trên giường cả ngày, đọc thầm trong lòng công việc đóng phim, lời thoại kịch nói các loại.

Sau khi Chân Tần nghe xong cảm nghĩ của cậu, chỉ dùng một từ biểu đạt quan điểm của mình —— vãi.

Là con trai, Tịch Lục đối mặt với Lục Quyên Quyên cũng là không có cách nào, cuối cùng tới ngày thứ năm, vết thương trên đầu gối đã kết một tầng vảy, Lục Quyên Quyên mới yên tâm thu dọn hành lý chuẩn bị về thành phố D.

Lúc sắp đi Lục Quyên Quyên đã nói một câu: "Tịch Lục, tương lai là tự con quyết định, mẹ và bố con đều tôn trọng sự lựa chọn của con, nhưng vô luận thế nào cũng phải chăm sóc tốt bản thân."

Tịch Lục cảm động nói: "Vâng, con yêu mẹ, mẹ."

Lục Quyên Quyên lại tiếp tục nói: "Còn có bố con nói, cho dù là làm diễn viên việc kinh doanh bãi than đá trong nhà cũng không thể bỏ bê, hiện tại bãi than đá dùng lời bố con mà nói đã xưa đâu bằng nay rồi, bãi than đá này sớm hay muộn cũng là của con, con phải học tập thêm một chút kiến thức của phương diện này."

Tịch Lục sửng sốt, nghĩ thầm những lời này của Lục Quyên Quyên thật đúng là tương đương với có tiền tùy hứng.

Tiễn Lục Quyên Quyên đi, Tịch Lục cũng bất chấp chân mình, lập tức chạy tới xã kịch nói.

Xã trưởng cùng xã viên vừa nhìn thấy cậu, ánh mắt đều lóe sáng xanh rồi.

Tịch Lục sửng sốt, vội vàng giải thích, đáng tiếc xã trưởng đã trước cậu một bước, nói: "Tịch Lục, thì ra cậu là ngôi sao lớn! Lần trước lúc thi đấu bóng rổ bọn anh mới biết được chuyện này, cậu còn giấu bọn anh."

Xã trưởng một vẻ mặt 'cậu không chí cốt'.

Làm cho Tịch Lục nghẹn mãi không nói ra lời, cho đến cuối cùng cậu lặng lẽ nói: "Em tưởng là mọi người đã biết rồi, không nghĩ tới…"

Xã trưởng cùng xã viên lúng túng nhìn nhìn nhau, xã trưởng vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Việc này không trách bọn anh, muốn trách thì trách, bọn anh quá chuyên chú vào thế giới kịch nói, cho nên thường quên xem TV, có điều thật không nghĩ tới anh con mắt tinh tường biết ngôi sao, vừa nhìn là nhìn trúng luôn diễn viên, anh vẫn là quá lợi hại rồi."

Tịch Lục: "…"

Tác giả có lời muốn nói: gần mấy chương cho câu trả lời

128. Chương 128

Cho rằng lần này có thể gặp mặt Trần Giới, Tịch Lục mang tâm tình thấp thỏm tới đây, không nghĩ tới xã trưởng nói cho cậu biết, bây giờ Trần Giới hở ra một tí là bị khoa cử đi tham gia hoạt động, ngay cả xã trưởng cũng rất ít nhìn thấy cô ở trường.

Tịch Lục hơi thất vọng gật gật đầu, hỏi: "Vậy lời kịch của em không thành vấn đề chứ?"

Xã trưởng gật đầu tràn đầy lòng tin, nói: "Dĩ nhiên, cậu và Trần Giới tập luyện tình huống đều rất tốt, lên sân khấu tuyệt đối không thành vấn đề, huống hồ bản thân cậu chính là diễn viên, càng thêm không thành vấn đề …" Anh ta dừng một chút, nhỏ giọng nói: "Có cậu tham gia, còn có thể tăng lên tiếng tăm của xã đoàn chúng ta, anh cũng không tin biểu diễn kết thúc cửa của xã kịch nói chúng ta không thể bị học sinh báo danh dẫm hỏng."

Tịch Lục: "…"

"Cơ mà, lúc thi đấu bóng rổ, vết thương trên chân cậu ra sao rồi?" Xã trưởng nhìn thoáng qua đầu gối Tịch Lục, như là nghĩ tới điều gì, nói.

Tịch Lục trả lời: "Không sao, vết thương đã kết vảy rồi, chỉ là bị thương ngoài da."

Xã trưởng gật gật đầu, nói: "Trận đấu bóng rổ, rất xuất sắc, tóm lại, anh là ủng hộ cậu."

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Ủng hộ cái gì?"

Xã trưởng chớp chớp mắt, cùng cười với xã viên bên cạnh nói: "À, ủng hộ cậu và Trần Giới ở bên nhau."

Tịch Lục ngẩn người, phản ứng lại, sau đó mặt đỏ bừng lên, làm cho xã trưởng bên cạnh cùng xã viên lại là một trận cười trộm.

Xã trưởng nói: "Tâm tư của cậu, lòng dạ Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết[1], yên tâm đi, chỉ dựa vào cậu là xã viên thân mến của anh, bọn anh sẽ ủng hộ cậu không chút do dự."

([1]Điển cố: onggiaolang.com/10-05-da-tam-cua-tu-ma-chieu/)

Tịch Lục: "…" Em nghe lời này sao không thoải mái thế này.

Chuyển tới trên chỉnh thể, sau khi diễn với xã trưởng hai lần, Tịch Lục cảm thấy không có bao nhiêu vấn đề, nhìn đồng hồ, liền đi trước.

Xã trưởng nói với Tịch Lục, nói: "Còn có một tuần là sẽ bắt đầu rồi, Tịch Lục cậu không cần tới mỗi ngày, cậu còn có công việc nhỉ? Bây giờ tập luyện tình huống, trước biểu diễn một ngày cậu qua đây là được rồi, lúc nào đó anh sẽ nói trước với Trần Giới, các em tập luyện hoàn chỉnh một lần."

Tịch Lục gật gật đầu, tinh thần hơi chấn động, nói: "Được."

Đi ra khỏi cổng trường đại học X, Tịch Lục gọi điện thoại cho anh Âu, đối phương cũng không có bởi vì cậu vắng mặt mấy ngày nay mà mất hứng, trái lại hỏi thương thế của cậu khôi phục thế nào, biết được Tịch Lục có thể tiếp tục quay phim, bèn hỏi chỗ bây giờ cậu đang ở, nói lập tức đưa xe đi đón cậu tiếp tục quay phim.

Tịch Lục đứng ở cổng trường học đợi đại khái hơn mười phút, có học sinh qua qua lại lại quay đầu đánh giá cậu, Tịch Lục đè đè mũ xuống, đi đến chỗ cách cổng trường học hơi xa một chút, cũng không bao lâu, xe của anh Âu đã tới rồi, anh Âu quay cửa kính xe xuống nói với Tịch Lục: "Lên xe."

Tịch Lục ngồi lên ghế sau, anh Âu nhìn cậu một cái, nói: "Nghe nói cậu có tham gia các loại hoạt động thi đấu bóng rổ gì đó, đầu gối cũng là bởi vì trận đấu bóng rổ mà trở thành như vậy? Bình thường, đã bề bộn nhiều việc rồi, cậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn, đừng bởi vì tuổi trẻ mà làm như tư bản, cẩn thận sau này già rồi thân thể xảy ra vấn đề." Dứt lời, anh Âu cười cười, tiếp tục nói: "Cậu xem anh Âu chính là hiện tại thoát vị đĩa đệm đau thần kinh toạ, thật là muốn mạng già mà."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Cám ơn anh Âu, em sẽ chú ý."

Anh Âu nói: “Đạo diễn < dẫn=”” lang=“” yến=“”> nói hôm nay sẽ quay xong hết toàn bộ phần diễn còn lại của cậu, sau đó cậu đặt tinh lực ở trên trường học trước, qua mấy tháng nữa, cậu có thể sẽ phải cùng đạo diễn đi các nơi trong toàn quốc tiến hành tuyên truyền phim, thừa dịp bây giờ còn có thể nghỉ ngơi, nghỉ ngơi nhiều hơn một chút.”

Tịch Lục gật đầu đồng ý.

Bộ phim điện ảnh này dùng lời anh Âu để nói, là cơ hội quan trọng quyết định địa vị của cậu sau này ở trong giới, một bộ phim có đạo diễn đỉnh cấp và diễn viên nổi tiếng cùng với kịch bản không tệ, bao hàm sự kỳ vọng của đại chúng, nếu Tịch Lục biểu hiện không đủ xuất sắc ở trong đó, sẽ bị những người khác che lấp sự nổi bật, ngược lại, nếu diễn tốt, chính là tiền đồ sáng lạn.

Tịch Lục quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu lặp lại một lần lại một lần lời thoại.

Chính cậu cũng không đạt tiêu chuẩn, giảng viên trong trường từng nói kỹ xảo biểu diễn của cậu quả thật không tốt, cậu cũng có luyện tập không ngừng, thầy lại chưa từng khích lệ cậu, cho nên bây giờ cậu còn không chắc mình rốt cuộc có thể trổ hết tài năng trong bộ điện ảnh này hay không?

Anh Âu nói: “Cậu dùng hết toàn lực là được rồi, tuy rằng bộ phim này rất quan trọng, nhưng sau này cũng có rất nhiều cơ hội, anh sẽ cố gắng hết sức tranh thủ giúp các cậu.”

Tịch Lục nhìn anh Âu, nói: “Nếu không có anh Âu ở bên cạnh vẫn luôn trợ giúp em, bây giờ có lẽ em ngay cả một bộ phim cũng không nhận được, cám ơn anh Âu.”

Anh Âu cười lên ha ha, nói: “Được rồi được rồi, anh nổi da gà lên rồi đây này, cậu lại đọc lại lời thoại một chút, chờ lát nữa còn phải đóng với Kris đấy.”

Tịch Lục cúi đầu, một mình yên lặng tập lời thoại ở trong đầu.

Đến trường quay, Kris đang phối hợp diễn với vai nam chính, vai nam chính của bộ phim này chính là nam diễn viên hạng A trong giới Cống Hách Lan, nổi danh khiêm tốn lễ độ, diện mạo càng thêm là có thể dùng từ hoàn mĩ để nói, chẳng qua tin tức có liên quan về y phẫu thuật thẩm mỹ cũng là ùn ùn xuất hiện, các loại tin tức ‘màu hồng’ cũng là không ngừng, đã có tin tức cùng rất nhiều ngôi sao nữ hạng A, hạng B.

Đạo diễn nhìn thấy Tịch Lục, gật gật đầu với cậu, nói: “Sau khi kết thúc đợt này, sẽ đến lượt cậu, cậu thay quần áo trước, ngồi ở chỗ đó chờ một chút.”

Tịch Lục gật gật đầu, ngồi ở trên ghế bên cạnh, ngẩng đầu nhìn Kris cùng Cống Hách Lan diễn.

Hai người đều là tài năng, trước không nói Cống Hách Lan, bản thân cũng đã là tiền bối thân kinh bách chiến rồi, diễn tự nhiên là không cần phải nói, như Kris, Tịch Lục biết cô nàng vẫn luôn rất cố gắng, bên ngoài có nói cô nàng chỉ là một bình hoa, dựa vào đủ loại thủ đoạn bò lên, đáng tiếc bởi vì nguyên nhân ngay từ đầu đã quay phim chụp ảnh với nhau, Tịch Lục rõ ràng rất nhiều chuyện đều là giả dối hư ảo.

Bộ phim này thật ra đối với vai nữ chính rất có lợi, cô là một nữ gián điệp, lượn giữa nam chính và nam phụ Tịch Lục diễn, được hai người cùng yêu, đến cuối cùng nam chính quay đầu ở bên nữ chính, mà nam phụ thì bởi vì u mê không chịu tỉnh ngộ, đến cuối cùng tự tìm diệt vong, ở trong bộ phim này Kris thể hiện nguyên vẹn vẻ đẹp của mình, vô luận là thanh thuần, hay là quyến rũ, rồi sau đó là dã tính, phơi bày đủ mặt ra ngoài.

Tịch Lục xem ở bên dưới, thật sự có một loại cảm giác đang xem phim, hai người đều rất nhập vai, thật không hổ đều là hai diễn viên tốt.

Hiện tại là một phần diễn rất quan trọng trong bộ phim, thân phận Kris bị vạch trần, lại vẫn tham dự Hồng Môn yến[2] nam chính sắp xếp, mặc một bộ váy đỏ, trên người giấu thuốc nổ và súng, làm xong chuẩn bị đồng quy vu tận với nam chính.

([2]Hồng Môn yến s://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%93ng_M%C3%B4n_Y%E1%BA%BFn)

Nam chính lại thay đổi ý nghĩ ở một giây sau cùng, trong quá trình hai người đánh nhau, từ từ biến thành nồng nhiệt tựa như dã thú.

Quay đến cuối cùng, váy đỏ của Kris bị xé thành vải rách, hai người ôm cùng một chỗ, làm cho Tịch Lục ở bên cạnh xem đến tim đập đỏ mặt một trận.

Đạo diễn hô một tiếng cắt, lớn tiếng: "Rất tốt, quá tuyệt vời."

Kris nhíu nhíu mày, sửa sang lại quần áo, đứng lên, nói hai câu với đạo diễn, rồi đi tới WC.

Tịch Lục chú ý đến biểu cảm trên mặt Kris, tuy rằng trên mặt vẫn tươi tắn như trước, nhưng là lúc xoay người, vẻ tươi tắn trong nháy mắt đã xụ xuống ngay.

Cô nàng chán ghét nhìn đôi môi sờn hết son môi trong gương, vốc một ngụm nước, đưa vào trong miệng, súc miệng, sau đó lại dùng giấy vệ sinh lau sạch sẽ miệng mình.

Sau khi thay xong quần áo, cô nàng lại như người không có chuyện gì, đứng ở trước mặt Tịch Lục.

Cô nàng nhìn Tịch Lục một cái, lạnh nhạt nói: "Chân khỏi rồi?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Đã khỏi rồi, vừa rồi diễn rất tuyệt."

Kris lừ mắt một cái, Tịch Lục sửng sốt, lại thấy nét mặt của cô nàng trước sau như một, dường như cái lừ mắt vừa rồi kia không phải là cô nàng làm ra.

Cống Hách Lan sán tới, cười nói: "Kris, vừa rồi em thật đúng là lợi hại, anh cảm giác như mình thật sự bị em quyến rũ."

Kris ngoài cười nhưng trong không cười nhìn y một cái, nói: "Phải không? Ha ha."

Cống Hách Lan lại nói hai câu, thấy thái độ của Kris đối với y không được tốt lắm, bèn chào đạo diễn và những người khác, rồi đi.

"Được rồi, nào, Tịch Lục, chuẩn bị tốt, sắp bắt đầu quay rồi." Đạo diễn vỗ vỗ tay, nói.

129. Chương 129

Tịch Lục nuốt nước miếng một cái, gật đầu đáp ứng, phần diễn trước đó, cậu vẫn biểu hiện ra là một người kiểu ôn hòa lễ độ khiêm tốn, mà một phần này, bởi vì nam chính cùng nữ chính song song phản bội mà gã sụp đổ, gần như cuồng loạn, đến cuối cùng, trong súng lục của gã còn dư lại một viên đạn ngắm ngay vào nữ chính.

Đến cuối cùng, tất nhiên là không có xuống tay, gã giương môi lên với nữ chính, sau đó nói: "Trong địa ngục không có em, có lẽ tôi sẽ rất nhàm chán nhỉ." Họng súng xoay ngược lại, ngắm ngay vào mình.

Tiếng súng vừa vang lên, bộ phim đã cơ bản kết thúc rồi, phần sau chính là phần diễn của Kris và Cống Hách Lan.

Loại diễn xuất này được tốt, sẽ là mọi người khen ngợi, diễn không được tốt, sẽ bị đủ loại bới móc tìm lỗi.

Cậu hít sâu một hơi, Kris phía đối diện nhìn cậu, nhẹ giọng nói: "Cậu có thể coi tôi là Trần Giới, chỉ cần có thể diễn xuất tốt thế nào cũng không quan trọng."

Tịch Lục ngẩn người, không nghĩ tới Kris sẽ nói như vậy.

Khi đạo diễn nói bắt đầu, Tịch Lục không ngừng đi tới đi lui ở trước bàn, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, gã lạnh giọng nói: "Vào đi."

Kris cười như có như không, trong mắt để lộ ra một chút cảm giác mị hoặc, cô nói: "Tìm em à?"

Tịch Lục mặt âm trầm, nói: "Em và Trần Đại có quan hệ gì?"

Kris chớp chớp mắt, cánh tay quấn lên bả vai Tịch Lục, nói: "Cái gì, em có thể có quan hệ gì với Trần Đại?"

Tịch Lục hất tay Kris ra, quát ầm lên: "Cút ngay, con đàn bà đê tiện này."

"Cô cho rằng tôi không biết, cô là người bên đó sao?" Tịch Lục cầm điện thoại trên bàn, ném xuống đất.

Nụ cười trên mặt Kris biến mất toàn bộ, cô không nói tiếp, trong nháy mắt, phảng phất như biến thành một người phụ nữ lạnh lùng cao ngạo, hình thành đối lập rõ nét với sự tùy tiện lúc trước.

"Cắt ——" đạo diễn kêu dừng, ông ta nhíu mày, nói: "Biểu hiện không tệ, có điều còn chưa có đạt tới hiệu quả tôi muốn, làm lại một lần đi."

Tịch Lục gật gật đầu.

Dù sao cũng là đạo diễn trứ danh, yêu cầu cũng phải cao hơn, đại khái một cảnh này quay đi quay lại chừng gần mười lần, đạo diễn nói: "Cảnh này OK rồi, tôi sẽ chọn một cảnh tốt nhất sau."

Tịch Lục thở phào nhẹ nhõm, nhưng một màn diễn ngay sau đó, phải hoàn toàn dựa vào kỹ xảo biểu diễn, vừa phải thể hiện ra sự sụp đổ rối rắm, khi nhìn thấy hình ảnh Kris cùng Cống Hách Lan đứng chung một chỗ đột nhiên tiêu tan, ngược lại cười một tiếng, nụ cười này còn phải cho người khác cảm giác kinh diễm.

Tịch Lục cũng là say rồi.

Một màn khảo nghiệm kỹ xảo biểu diễn như vậy, ngay từ đầu cậu đã có phần rùng mình.

Điều Kris phải làm chỉ là đối mặt với cậu, cho ống kính một cái bóng lưng là được rồi, cô nàng nói với Tịch Lục: "Thả lỏng một chút đi, không sao đâu, lúc trước tôi đã từng nói, coi tôi là Trần Giới là được."

Tịch Lục gật gật đầu, cậu đứng ở nơi đó, khi đạo diễn dập bảng xuống, gã chạy bước nhanh, hoảng hốt lo sợ, hơn mười cảnh sát đuổi sát ở phía sau, cho đến cuối cùng gã núp ở trong gara, tựa lên tường thở dốc.

Gã nghe thấy được tiếng bước chân, hoảng sợ quay đầu, lại nhìn thấy Kris cùng với diễn viên đóng thế nam chính đi về phía gã.

Kris nói với gã: "Dừng tay đi, đã đủ rồi."

Tịch Lục cười rộ lên, hốc mắt đỏ lồng, gã nói: "Dừng tay? Em bảo tôi dừng tay? Đến bây giờ làm sao tôi có thể dừng tay? Vô luận thế nào tôi cũng sẽ chết không phải sao?"

Gã khom người ngay tại chỗ, cười đến không kìm nén nổi.

Cơ thể lại là đang run rẩy không ngừng.

"Anh phản kháng cũng sẽ không có kết quả tốt." Kris nói.

Tịch Lục nghe thấy tiếng bước chân càng lúc càng lớn, rất nhiều người đã từ từ tới gần bên này, gã bắt đầu chậm rãi lui về phía sau, trên mặt xẹt qua hoảng sợ, trong mắt mang theo kinh hoảng, gã nhìn xung quanh, rốt cuộc không tìm thấy cơ hội có thể chạy trốn.

Bên cạnh gã không có ai.

Sẽ chết sao?

Tịch Lục ngước mắt lên, nhìn Kris, cứ chết đi như vậy sao? Gã không muốn, không muốn, cho dù chết cũng muốn em theo cùng, rõ ràng tôi yêu em như vậy, tại sao tôi phải chết một mình, để cho các người hạnh phúc.

Gã cầm súng lên, ngắm thẳng vào Kris, cười rộ lên, hốc mắt từ từ đỏ lên, nói: "Cùng chết với tôi đi."

Một người khác đã chắn trước mặt Kris, Kris lại tiếp tục chắn ở trước mặt người đó, hai người phảng phất như đang tranh chấp muốn bỏ ra tính mạng cho đối phương.

Cái gì chứ, đến cuối cùng gã chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi.

Tịch Lục cười rộ lên, người phụ nữ này thật đúng là tàn nhẫn, từ đầu đến cuối cũng chưa từng liếc qua mình, ả thật đáng chết, cùng mình đi chết đi.

Gã đưa tay, muốn bóp cò súng.

Kris nói: “Anh sẽ xuống địa ngục.”

Tịch Lục ngẩn người, gã còn nhớ khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô nói với Trần Đại và gã một câu, các anh sẽ xuống địa ngục, sau đó mở to hai mắt nhìn bọn họ, quật cường không chịu cúi đầu.

Thì ra gã vẫn luôn nhớ.

Cô gái này.

Vẫn luôn không quên, cho nên mới có thể say đắm cô ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Gã thật là thê thảm mà.

Tịch Lục bỏ súng xuống, hốc mắt đã đỏ bừng, xung quanh gã đã đứng đầy cảnh sát, súng của mọi người đều ngắm thẳng vào gã, gã nhìn Kris, nghĩ thầm, đây chính là người phụ nữ gã yêu đó.

Ài, bỏ đi, bỏ đi.

Gã nói: “Trong địa ngục không có em, có lẽ tôi sẽ rất nhàm chán nhỉ.” Gã cầm súng lên ngắm ngay vào đầu của mình, gã nhìn thấy Kris kích động nhào về phía mình.

Đột nhiên cảm thấy chỉ như vậy là đáng giá rồi, ít nhất có thể lưu lại một phần địa vị ở trong lòng cô.

Tôi yêu em, là đủ rồi.

Gã cười rộ lên, cong môi, một giọt nước mắt tích trong đáy mắt trái, bởi vì nụ cười, mà từ khóe mắt từ từ rơi xuống, lướt qua gương mặt gã, đến cằm.

Cho đến nhỏ xuống đất, vỡ thành mảnh nhỏ.

Tiếng súng vang lên, Kris cuối cùng là chậm một bước.

...

“Cắt cắt cắt cắt! Tịch Lục, trời ơi, cậu thể hiện quá tốt! Hoàn toàn không tìm ra một chút tì vết nào!” Đạo diễn lập tức kích động nhảy dựng lên, la lớn với Tịch Lục.

Tịch Lục sờ sờ đầu, cũng cảm thấy có phần khó có thể tin tưởng, cậu khom người cúi đầu nói: “Cám ơn đạo diễn, vất vả rồi.”

Đạo diễn nói: “Không vất vả, không vất vả, tôi vất vả cái nỗi gì, các cậu mới là vất vả nhất, quả thực là quá tuyệt vời, Tịch Lục bằng biểu hiện này của cậu, sau này sao có thể không nổi! Cậu cứ chờ danh tiếng vang xa đi!”

Tịch Lục bị nói đến đỏ cả mặt.

Kris đứng bên ngoài, ánh mắt phức tạp nhìn Tịch Lục, nói thật cô nàng cũng có một loại cảm giác bị kinh diễm, vừa rồi Tịch Lục thể hiện ra làm cho cô nàng cũng cho là mình thật sự trở thành nữ chính, mà Tịch Lục cũng đúng là nam phụ dám yêu dám hận sinh động kia, nước mắt cậu lưu lại và nụ cười kéo gần góc độ cuối cùng, quả thực làm cho một người đứng xem như cô nàng cũng kinh diễm rồi.

Kỹ xảo biểu diễn của Tịch Lục có tốt như vậy sao?

Lần đầu tiên Kris lau mắt mà nhìn Tịch Lục.

Từ trước đến nay cô nàng cũng không che giấu sự yêu thích của mình đối với kẻ mạnh, nói chẳng hạn như chung đụng với Trần Giới, càng nói chẳng hạn như hiện tại, cô nàng nói với Tịch Lục: “Rất tuyệt.”

Tịch Lục bị một đám người khen đến đỏ mặt, vừa rồi cậu cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là tự nói với mình hiện tại mình chính là nam phụ trong phim, chính là người đó, cậu yêu cũng là người phụ nữ trước mặt này.

Cứ toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong bộ phim này, không nghĩ tới sẽ nhận được hiệu quả tốt như vậy.

Tịch Lục cảm thấy vừa rồi mình cũng không phải là đóng phim, mà là đang trải qua cuộc sống chân chân thực thực như thế.

Đạo diễn mời một đám người đi ra ngoài ăn cơm, coi như chúc mừng phần diễn của Tịch Lục quay xong, lần này Tịch Lục không có rời đi trước làm mất hứng.

Cơm nước xong xuôi, xe của anh Âu liền tới đón hai người Tịch Lục và Kris, nghe nói chuyện Tịch Lục diễn lần này, hết sức vui mừng, giơ ngón tay cái lên với Tịch Lục, nói đợi đến khi công chiếu mình nhất định sẽ đi xem một chút.

Kris nhìn mặt Tịch Lục đỏ lên, như là nhớ tới đến cái gì, hỏi Tịch Lục: "Cậu… vừa rồi diễn tốt như vậy, là coi tôi thành Trần Giới hả?"

Tịch Lục sửng sốt, lắc lắc đầu, nói: "Không hề."

Kris ngẩn người, quay đầu, không biết vì sao có chút cao hứng, cô nàng nói: "À, lúc thi đấu bóng rổ, tôi còn nhìn thấy Trần Giới, cậu và cô ấy không có tiến triển sao?"

Sau khi cô nàng nói xong, liền lại cảm thấy mình lắm mồm rồi, lúc quay đầu nhìn về phía Tịch Lục, lại thấy trong mắt cậu hàm chứa ý cười.

Tịch Lục nói: "Tôi thổ lộ rồi."

Kris quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, chống đầu, nói: "Như vậy à, rất tốt, không tệ đó, các cậu tiến triển cũng thật là quá chậm." Cô nàng nói như vậy, trong đầu lại trống rỗng.

Mỗ: dùng 'gã' phân biệt trong phim, hihi

130. Chương 130

Tịch Lục trả lời: "Không sao, bây giờ đối với tôi mà nói đã rất hạnh phúc rồi."

Kris cười cười, "Phải không?" Rồi không nói chuyện nữa.

Lúc qua đường, anh Âu nhìn phía trước, cầm tay lái, nói: "Kris, về mặt Cống Hách Lan, đơn giản không nên đắc tội, em cũng biết, hiện tại em vừa mới nổi lên, vẫn là người mới, nếu có tin tức bất lợi gì, đối với sự phát triển sau này của em rất không tốt."

Kris sửng sốt, nhìn về phía anh Âu, sau khi im lặng mấy giây, gật gật đầu, nói: "Em không sao, anh Âu, anh đừng lo lắng."

Anh Âu xuyên qua kính chiếu hậu nhìn Kris, anh biết một nữ sinh như Kris một mình phấn đấu ở trong giới không dễ dàng, rõ ràng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, lại phải đối mặt với rất nhiều chuyện, anh mặc dù là người đại diện nhưng là ở trên một vài phương diện nào đó lại cũng không có cách nào giúp được nghệ sĩ mình phụ trách.

Anh khẽ giọng thở dài một hơi, tiếng thở dài kia làm cho Tịch Lục quay đầu nhìn về phía Kris.

Kris nghiêng mắt nhìn nhìn cậu, nói: "Nhìn tôi làm gì?"

Tịch Lục lắc lắc đầu, không nói gì.

Đến cổng trường điện ảnh X, cửa xe vừa mở ra Kris đã bước nhanh rời đi, Tịch Lục từ trên xe xuống, lại chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng xa xa của Kris, cậu nhíu nhíu mày, đi theo sau Kris, cho đến sau khi nhìn thấy cô nàng lên tầng ký túc xá, nghĩ tới lời anh Âu nói.

Cậu cúi đầu, rất nhiều chuyện cậu chưa từng trải qua, không có nghĩa người khác không phải chịu đựng.

…

Kris lấy chìa khóa ra mở cửa túc xá, Hà Trân Lạp ở tại giường số một đang vắt chân lên ghế của cô, ép chân, hai người còn lại đang luyện tập nội dung ngày mai lên lớp biểu diễn.

Sau khi Hà Trân Lạp nhìn thấy Kris tiến vào, vội vàng thu chân của mình lại, cười mỉa với Kris nói: "A, Kris cậu đã về."

Một nữ sinh khác bu lại, nhìn thấy trên tay Kris không có mang cái gì trở về, bởi vì cho tới nay Kris thường xuyên mang một vài thứ tốt cho họ, thói quen thành tự nhiên, cô ta cho rằng hôm nay Kris sẽ mua đồ về cho họ như cũ, nên không đi ăn tối, cô ta nói: "Kris, sao hôm nay cậu không mua đồ về vậy?"

Trong lòng Kris nứt ra một khe hở, cô nàng nhíu mày, nói: "Tại sao tôi phải mua đồ về?"

Nữ sinh sửng sốt, xua xua tay, nói: "A, không mua thì thôi, tôi không cảm thấy gì..." Cô ta nhìn một cái, nói với nữ sinh vừa dễn tập với mình: "Vậy chúng ta ăn mì tôm đi."

Kris không nói gì thêm, sau khi tháo trang sức, nằm luôn lên giường mình.

Thấy Kris tựa hồ đã ngủ, một nữ sinh trong đó nhỏ giọng nói với nữ sinh bên cạnh mình, nói: "Cậu nói, Kris sao vậy? Bình thường không phải toàn cười tít mắt sao?"

"Là có chút kỳ quái, chẳng qua tám phần là bị cái gì chọc tức ở trường quay, bây giờ trở về trút giận lên đầu cậu."

"Dù sao cô ta cũng không giống với chúng ta là được rồi, suy cho cùng hiện tại cũng đã là ngôi sao, chúng ta còn chưa có danh tiếng gì, thầy còn thường xuyên so sánh chúng ta với Kris, áp lực thật lớn."

Hà Trân Lạp đứng tại chỗ vặn eo, kéo gân, đáp lời nói: "Vậy chúng ta càng phải cố gắng vượt qua Kris, chúng ta kém Kris chẳng qua là cơ hội, có thể thi vào được mọi người đều có năng lực của mình, đúng không?"

"Ừm."

Âm thanh ba người trò chuyện, có đôi khi sẽ truyền đến một loạt tiếng cười.

Kris mở to mắt, nhìn mặt tường trắng lóa, rõ ràng được người hoan nghênh, rõ ràng lấy lòng người khác, lại vĩnh viễn đều bị gạt bỏ ra bên ngoài, không thể giống như là một người bình thường.

Nổi tiếng xinh đẹp thì thế nào?

Cô nàng vươn tay kéo cái chăn trên người càng chặt hơn, làm cho mình thoạt nhìn không có yếu ớt như vậy, nhưng cơ thể, khuỷu tay lại vẫn đang run rẩy.

...

Tịch Lục ngóng sao ngóng trăng, rốt cuộc chờ được đến ngày gặp Trần Giới lần nữa, dựa theo thời gian dự định đến sớm hơn một tiếng, kéo xã trưởng còn đang trong giấc mộng dậy.

Xã trưởng dụi dụi con mắt, ngáp một cái, đối với Tịch Lục nhiệt tình như vậy, cũng là có chút không chống đỡ nổi, mang theo cậu đi phòng họp lớn của trường, biểu diễn cũng chính là tổ chức ở chỗ này.

Anh ta đã dặn những người khác trước đó, hôm nay sẽ tập luyện ở chỗ này.

Bởi vì là kịch hiện đại, cho nên về mặt trang phục, xã trưởng chuẩn bị toàn bộ đều là đồng phục học sinh, có điều hoàn hảo không phải đồng phục học sinh tính chất Trung Quốc, thiên hướng về Hàn Xẻng, Nhật Bổn.

Tịch Lục cầm quần áo của mình đến phòng thử đồ mặc vào, đi ra, lúc xã trưởng còn đang mơ mơ màng màng chớp mắt ngáp nhìn thấy, Tịch Lục phảng phất như nhìn thấy đáy mắt anh ta lóe ra ánh sáng chói mắt, dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét thoáng cái vọt tới bên cạnh Tịch Lục, sau đó chẳng nói chẳng rằng, đi đi lại lại quanh cậu nhìn vài lần, cuối cùng giơ ngón tay cái lên, nói với mình: "Quá hoàn mỹ rồi, đây chính là nam chính trong suy nghĩ của anh, thanh xuân biết bao có tinh thần phấn chấn biết bao, đứng ở chỗ này quả thực chính là hàng hot nhất."

Tịch Lục ho khan hai tiếng, nói: "Đủ rồi, đừng khen nữa, em cảm thấy có chút ghê tởm."

Xã trưởng nháy con mắt ti hí đáng khinh của mình hai cái, trả lời: "Anh đây là có sao nói vậy." Anh ta cúi đầu nhìn đồng hồ, lẩm bẩm nói: "Thời gian sắp đến rồi, anh thấy Trần Giới và những người khác cũng hẳn là tới rồi."

Vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng bước chân, Tịch Lục quay đầu nhìn sang.

Trần Giới mặc quần áo xã trưởng đã đưa trước cho cô, đi vào, mái tóc dài màu đen xõa ngang lưng, làn da trắng nõn, ở trong phòng họp có chút tối tăm, vẫn làm cho người ta hai mắt tỏa sáng, một đôi con ngươi lạnh thấu xương mang theo cảm giác xa cách nhàn nhạt, đôi môi mỏng màu hồng phấn khẽ mím, cơ thể mảnh khảnh mặc quần áo bó sát, làm cho cô thoạt nhìn phảng phất như là hồi học cấp ba.

Tịch Lục còn nhớ, thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Trần Giới.

Tóc cô vẫn chỉ là ngang tai mà thôi, mà mình cũng chỉ là cao hơn cô mấy xăng-ti-mét.

Trong nháy mắt, cũng đã trôi qua lâu như vậy rồi.

Cậu nhìn Trần Giới từ đàng xa đi tới, tựa hồ cùng với cô từng trong trí nhớ chồng lại với nhau, cậu vươn tay sờ trái tim, cảm giác được chỗ đó vẫn đập tựa như cất giấu một con thỏ như trước.

Đây là sau khi cậu thổ lộ, lần đầu tiên gặp Trần Giới.

Tịch Lục cảm thấy vừa chờ mong lại có chút khẩn trương, tuy rằng rất muốn gặp mặt, nhưng sai khi gặp mặt, nếu đáp án Trần Giới cho mình là… Cậu phải làm thế nào?

Chính là tâm tình như vậy.

Lúc xã trưởng nhìn thấy Trần Giới, hai mắt lại sáng ngời, vọt tới, giơ ngón tay cái lên với Trần Giới, nói: "Quá tốt rồi, nam nữ chính tốt như vậy, quả thực là phúc tinh của xã kịch nói chúng ta mà."

Tịch Lục cũng muốn nói chuyện, khổ nỗi quá mức khẩn trương, vậy mà đầu lưỡi lại thắt lại, nói với Trần Giới: "Trần Trần Trần… Trần Giới… Cậu… quá quá quá quá… xinh đẹp…"

Không khí phảng phất như đọng lại.

Mặt Tịch Lục đỏ bừng, quay đầu, vươn tay hung hăng nhéo tay mình, thật muốn vả cho mình một cái, làm sao không nói được như vậy chứ.

Xã trưởng đầu tiên là phì cười một tiếng, mấy xã viên từ ngoài cửa đi vào cũng nghe thấy được lời Tịch Lục, đi tới, cười nói với Tịch Lục: "A, Tịch Lục, sao cậu biến thành lắp bắp thế?"

"Quả nhiên mĩ nữ đều sẽ làm cho anh hùng biến thành cẩu hùng."

Mặt Tịch Lục càng đỏ hơn, ngước mắt lên, ngượng ngùng muốn nhìn vẻ mặt của Trần Giới một cái, lại lập tức chạm phải tầm mắt cô.

Trần Giới cong khóe mắt lên, nói với Tịch Lục: "Cậu cũng rất đẹp trai."

Tịch Lục nóng bỏng mang tai, cậu vươn ra tay sờ sờ gáy mình, che dấu sự xấu hổ của mình.

Xã trưởng quay đầu yên lặng cho xã viên bên cạnh một ánh mắt, trong mắt những người khác đều mang ý cười thấu hiểu, nhếch môi cười nhìn đôi này.

Qua vài giây, xã trưởng vỗ vỗ tay, nói: "Mọi người đều đến đông đủ rồi đúng không? Như vậy đến tập luyện đi, lần này mọi người phải diễn tử tế, tôi sẽ ở bên dưới xem thử các bạn có cái gì chưa đạt."

Tịch Lục gật gật đầu, cùng những người khác đứng lên đài.

131. Chương 131

Cái gọi là diễn viên chính là vô luận một giây trước tâm tình của bạn cao hứng, hưng phấn, buồn bã, thất vọng như thế nào, một giây sau là phải hóa thân vào nhân vật bạn sắm vai ngay.

Xã trưởng ngước mắt lên, lẳng lặng nhìn họ biểu diễn.

Không thể không nói, Tịch Lục dù sao cũng là người đã đóng phim, học tập ở trường điện ảnh X mấy ngày nay cũng không phải học vô ích, sau khi đi lên tạm không nói đến sự mất tự nhiên, ngại ngùng khi nhìn thấy Trần Giới lúc trước, hiện tại cậu hoàn toàn là một học sinh đường hoàng hoạt bát mang theo hơi thở thanh xuân mà thôi.

Những người khác biểu diễn tuy rằng không bằng Tịch Lục, nhưng xã trưởng cũng rõ ràng, không thể so sánh bọn họ với Tịch Lục.

Làm anh ta kinh diễm nhất phải kể tới Trần Giới, người này rõ ràng chưa từng có kinh nghiệm diễn xuất, chỉ cần chỉ diễn tập với mình mấy lần, thể hiện ở trên đài cũng là thích hợp vô cùng.

Thậm chí có thể nói, không thua với những xã viên đã luyện tập một hai năm kia.

Nữ sinh ngồi ở bên cạnh cùng quan sát với xã trưởng nói: "Đây cũng quá hoàn mỹ nhỉ? Xã trưởng anh xác nhận bọn họ thật chưa từng tập luyện một lần sao?"

Xã trưởng gật gật đầu, nói: "Anh cũng cảm thấy rất kinh ngạc, hai người nhất định đã luyện tập rất nhiều lần, chứng minh đều rất coi trọng lần biểu diễn này đấy."

Nữ sinh cười rộ lên, nói: "Xã trưởng, lần này thật không có nhìn lầm người đâu."

Xã trưởng giơ ngón tay cái lên, nói với nữ sinh: "Vậy còn phải nói, anh là ai chứ? Anh là người muốn chấn hưng xã kịch nói đó!"

Nữ sinh nhìn xã trưởng, chậm rãi quay đầu, không muốn để ý đến anh ta nữa.

Xã trưởng không thú vị bỏ ngón tay xuống, hưng phấn tiếp tục xem Tịch Lục bọn họ biểu diễn.

Lúc gần tới kết thúc, xã trưởng nhìn đồng hồ, tiết tấu gì đó đều nắm chắc rất tốt, hoàn toàn không tìm ra một chút gì để nói, chỉ thiếu một cái kết cục hoàn mỹ thôi.

Chỉ là rất đáng tiếc, lúc Tịch Lục và Trần Giới đối mặt, muốn nói ra lời kịch cuối cùng, đột nhiên một nữ sinh từ bên ngoài vội vội vàng vàng chạy tới, cắt ngang bọn họ.

"A, Trần Giới, chủ nhiệm lớp đang tìm cậu, sao cậu không nhận điện thoại?"

Trần Giới quay đầu nhìn về phía nữ sinh, nói: "Tôi đã tắt điện thoại."

Nữ sinh vội vàng nói: "Bất kể thế nào, bây giờ cậu đi với tôi tìm chủ nhiệm lớp, chỗ chủ nhiệm lớp hình như có chuyện gì gấp, bảo cậu đi qua, không thể chậm trễ."

Tầm mắt nữ sinh rơi vào trên người Tịch Lục, kinh ngạc giật mình, xoa xoa mắt mình, xác nhận không có nhìn lầm cái gì, biểu tình có chút hoảng hốt, không thể tin được.

Trần Giới nhíu mày, nhìn cô ta, tựa hồ có ý từ chối.

Xã trưởng đứng dậy, nói với Trần Giới: "Trần Giới, em đi trước đi, biểu diễn không có vấn đề, lời kịch phía sau chỉ còn lại mấy câu, không có vấn đề."

Trần Giới quay đầu chống lại tầm mắt Tịch Lục.

Tịch Lục cười cười với cô, nói: "Đi đi, ngày mai lúc biểu diễn chính thức gặp lại nhé."

Trần Giới gật gật đầu, rồi đi theo sau nữ sinh kia rời đi.

Tịch Lục yên lặng đưa mắt nhìn Trần Giới rời đi, xã viên bên cạnh nhìn hai người bọn họ, cũng khẽ nhếch môi, nữ sinh ngồi ở bên cạnh xã trưởng nhỏ giọng nói: "Chẳng lẽ anh không cảm thấy, Trần Giới cùng Tịch Lục thoạt nhìn giống như là một đôi từ trước sao?"

Xã trưởng gật gật đầu, nói: "Mặc dù chưa ở bên nhau, chẳng qua thoạt nhìn lại càng giống như là tình nhân hơn cả tình nhân."

"A, cho nên nói, Giang Ninh bên kia tuyệt đối là không có hi vọng rồi."

Tịch Lục thất thần nhìn phương hướng Trần Giới rời đi, bị xã trưởng đi lên gõ gõ đầu, mới như đi vào cõi thần tiên chậm rãi trở về, ngẩn người, tầm mắt chạm vào khuôn mặt cười đến quá mức đáng khinh kia của xã trưởng.

Trong chốc lát, toàn bộ tình cảm dịu dàng vừa rồi đều tan thành mây khói.

Xã trưởng chỉ vào mặt Tịch Lục, cả giận nói: "Vừa rồi cậu là biểu tình gì, sao anh cảm thấy ánh mắt cậu nhìn anh giống như là đang nhìn đồ bẩn?"

Tịch Lục yên lặng quay đầu, trả lời: "Anh suy nghĩ nhiều rồi."

Xã trưởng vung tay, nói: "Tuyệt đối không có, biểu tình của cậu anh tuyệt đối không có nhìn lầm."

Tịch Lục nói: "Nếu anh cứ nhất định muốn nói như vậy, vậy chính là như anh nghĩ đi."

Xã trưởng nghiến răng.

Vì trả thù Tịch Lục, xã trưởng nói với Tịch Lục: "Đã như vậy, lời kịch còn lại, sẽ do tôi tới hoàn thành thay Trần Giới, nam • chính • của tôi."

Tịch Lục: "…"

Đương nhiên làm một diễn viên ưu tú, Tịch Lục tất nhiên sẽ không bởi vì đối tượng đổi thành xã trưởng, mà không thể vào vai, huống chi loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên.

Chỉ là trước đây đều là diễn riêng với xã trưởng, hiện tại chẳng qua là diễn lại một lần ở trước mặt các xã viên khác, không có gì không được.

Tịch Lục nhếch miệng cười, hô lớn với xã trưởng: "Anh nói yêu em, em dám đồng ý không?"

Chỉ thấy xã trưởng ngoái đầu nhìn lại cười một cái, lộ ra nụ cười vô cùng sáng lạn với Tịch Lục, tựa như một thiếu nữ hoài xuân, trong giọng nói mang theo hờn dỗi không hợp với nó, nói: "Vậy phải xem anh dám nói hay không."

Xã viên ngồi xem ở bên dưới, yên lặng nhìn nhau một cái.

Sau đó một người trong đó dùng tay che mặt xã trưởng lại, nói: "Hình ảnh này quá dẹp, mình cảm thấy mình không thể tiếp tục xem tiếp nữa."

Một người khác càng thêm là gào lên: "Xã trưởng, cầu không hủy Trần Giới, hình ảnh chúng em vừa nhìn thấy duy mĩ như vậy, vì sao bây giờ lại cảm giác như nhìn thấy đồ bẩn."

Xã trưởng xoay đầu qua, nói: "Một lũ mất nết, xã trưởng chúng mày năm đó cũng là hình ảnh đại diện cho xã kịch nói đó, chẳng lẽ các cô các cậu đều quên rồi sao?"

Một người trong đó lặng lẽ nói: "Bởi vì trước đây kịch chúng ta diễn đều là hài kịch, anh là vai hề lớn nhất trong đó."

Xã trưởng: "… Lũ chúng mày quá làm tổn thương trái tim của anh rồi."

"Được rồi, xã trưởng, chúng ta tiếp tục tập luyện đi, anh thay thế Trần Giới, chúng ta làm quen nhiều một chút, Trần Giới cùng Tịch Lục không thành vấn đề, không có nghĩa những người khác không thành vấn đề."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Tôi giúp các bạn đi."

" Được, ngày mai nhất định phải thể hiện màn biểu diễn hoàn mỹ nhất cho mọi người." Xã trưởng thét lên.

"Dĩ nhiên!"

…

Nữ sinh dẫn theo Trần Giới đi ở phía trước, trong đầu còn đang vì mình vừa rồi tựa hồ nhìn thấy người khó lường mà ngạc nhiên, cho đến một lát sau cuối cùng cũng phản ứng lại, cô ta quay đầu kích động nói với Trần Giới: "Trần Giới, nam chính trong kịch nói của các cậu lần này là Tịch Lục à?"

Trần Giới gật gật đầu.

Nữ sinh cười lên, nói: "Vậy tôi nhất định phải đi xem, thật là, tôi vốn còn cho rằng kịch nói các cậu tập luyện sẽ tìm học sinh trường mình đến diễn, không nghĩ tới các cậu vậy mà có thể mời được Tịch Lục đến, quá tuyệt rồi."

Trần Giới giương môi lên, nói: "Hoan nghênh đến xem."

Nữ sinh dường như là nhớ tới cái gì, nói với Trần Giới: "Đúng rồi, nếu có thể, Trần Giới đến lúc đó cậu có thể giúp tôi xin chữ ký không?"

Trần Giới nói: "Ngày mai tôi giúp cậu hỏi một câu."

Nữ sinh cười rộ lên, nói: "A, Trần Giới, con người cậu không tệ mà, thật không biết đám nữ sinh trong trường kia hở ra một tí là nói xấu sau lưng cậu, tôi thấy chính là ghen tị."

Trần Giới im lặng vài giây, đang muốn đáp lời.

Nữ sinh nhìn phía trước, nói: "Chủ nhiệm lớp, ở đằng kia."

Hai người vừa đi lên, chủ nhiệm lớp nhìn thấy Trần Giới, nói: "Trần Giới, đến đây, mau đi tập hợp cùng tôi, trên tỉnh đột nhiên có người tới kiểm tra, nhà trường muốn cử các em đi biểu diễn ngay bây giờ, rất gấp, lập tức đi ngay với tôi."

Trần Giới ngẩn người, nhíu mày, dò hỏi: "Lúc nào có thể trở về?"

Chủ nhiệm lớp nói: "Chậm nhất là sáng sớm ngày mai."

Trần Giới chần chờ vài giây, cuối cùng gật gật đầu.

...

Trở lại ký túc xá, Tịch Lục còn đang đắm chìm trong hôm nay cuối cùng cũng gặp Trần Giới, Chân Tần một chiêu 'hổ đen móc tim' đánh tới, nói với cậu: "Ông còn có mặt mũi mà cười, đồ ngu này, hôm nay đã gặp mặt rồi, sao không hỏi xem đáp án của cô ấy?"

Tịch Lục sửng sốt, trả lời: "Đây không phải là không có thời gian sao?"

Chân Tần cả giận nói: "Không có thời gian cái rắm, chuyện chỉ một câu nói, tôi cũng không tin không có thời gian."

Tịch Lục nghiêng mặt, nói: "Hôm nay lúc tôi nhìn thấy Trần Giới, giống như là trở về hồi trung học, nhìn thấy cô ấy ngay cả nói cũng nói không rõ, lúc ấy tôi liền suy nghĩ, có lẽ tôi còn coi trọng hơn so với trong tưởng tượng của mình, cho nên rất sợ khi đó, nếu Trần Giới nói với tôi lời từ chối, tôi sẽ thế nào?"

Chân Tần không nói gì, nhìn Tịch Lục, cậu ta thở dài một hơi.

"Nhưng, tôi cũng biết kéo dài như vậy đối với người nào cũng không tốt, ngày mai, tôi sẽ hỏi rõ đáp án, vô luận là từ chối hay là đồng ý, tôi cũng sẽ chấp nhận, dẫu sao tôi thích cô ấy bao nhiêu năm như vậy, cho dù cô ấy từ chối tôi, tôi cũng sẽ không dễ dàng buông tay ngay." Tịch Lục nói.

Chân Tần vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, "Như vậy là được rồi, lời dư thừa, tôi sẽ không nói, ngày mai chúc ông thành công."

Tịch Lục giương môi lên, gật đầu trả lời: "Được."

132. Chương 132

Tối hôm đó, Tịch Lục mơ một giấc mơ, ở trong mơ cậu nhìn thấy bảy tám đứa trẻ, đùa giỡn với nhau, cậu giống như là một người đứng xem nhìn chăm chú vào những đứa trẻ này.

Trong đó có một đứa trẻ rất giống Trần Giới, thường ngồi yên lặng ở một chỗ, sau đó nhìn những đứa khác chơi, còn có một đứa trẻ khác có chút giống là Giang Ninh, mặt mũi từ nhỏ cũng có thể thấy được rất thuận mắt, đứng trong bầy trẻ con cũng là đứng ở địa vị chúa tể, về phần những đứa khác Tịch Lục cảm thấy rất xa lạ.

Không biết vì sao, Tịch Lục đương nhiên cho rằng đó chính là Trần Giới và Giang Ninh.

"Trần Giới, cậu cũng tới chơi đi, đừng nhìn ở bên cạnh, tớ và Giang Ninh đều muốn chơi với cậu." Một nữ sinh tết bím tóc nhỏ cười rộ lên, vươn tay kéo Trần Giới.

Tịch Lục nhìn cô bé này, cảm thấy hơi quen mắt.

Trần Giới gật gật đầu, tay nắm tay với nữ sinh kia.

Nữ sinh quay đầu chú ý đến bé trai vẫn luôn chơi bùn một mình ở bên cạnh, nói: "Tớ đi gọi cậu ấy." Cô bé bước nhanh chạy tới, vỗ vỗ bả vai đứa bé trai kia.

Bé trai quay đầu, ngây ngốc nhìn cô bé, nước mũi thò lò, tóc tai rối bù, khuôn mặt quần áo cũng thoạt nhìn vô cùng bẩn thỉu, nhìn không rõ bộ dáng của cậu ta lắm.

Cô bé nở một nụ cười sáng lạn, nói với bé trai, nói: "Tịch Lục, cùng đi chơi đi, đừng chơi bùn nữa." Cô bé chìa tay về phía bé trai, tựa hồ không để ý bùn trên tay bé trai.

Tịch Lục ngẩn người, nhìn đứa bé trai kia, đó là cậu sao?

Y như con khỉ, vừa xấu vừa bẩn, Tịch Lục nghĩ như vậy.

Lại nhìn thấy bé trai thấp thỏm nhìn nhìn bé gái, cuối cùng vươn tay nắm tay cô bé, cậu nhỏ giọng nói: "Hồng Á, thật ra mình muốn chơi bùn một mình cơ."

Ôn Hồng Á như là không có nghe thấy lời cậu, vẫn cứ kéo cậu từ bên cạnh vào trong đám người.

Thì ra là người như vậy sao? Khác với Giang Ninh, cô bé muốn giúp đỡ người khác là phát ra từ nội tâm, có lẽ ở trong cái nhìn của người khác Giang Ninh là vua trẻ con, nhưng cô bé tên là Hồng Á này, lại là tồn tại tất cả trẻ con đều thích.

Một đám trẻ con đang chơi trốn tìm, Giang Ninh thua, làm quỷ.

Tịch Lục nhìn thấy mình nho nhỏ trốn ở bên cạnh cổng khu tập thể, nhìn ra bên ngoài, sợ là người đầu tiên bị bắt, sau đó cậu nghe thấy có người chạy tới, sợ tới mức lập tức chạy vào bên trong, lại gặp Trần Giới từ bên ngoài trốn vào, Trần Giới nhìn cậu một cái, sau đó nói: "Chúng ta trốn vào bên trong đi."

Mình gật gật đầu, đi theo sau Trần Giới, hai người trốn cùng một chỗ.

"A, các cậu cũng trốn ở đây à." Ôn Hồng Á thò đầu ra nói.

Trần Giới gật gật đầu, che Tịch Lục ở sau người, trong đám trẻ con này hình như mình là đứa thấp bé nhất, mà Trần Giới rất cao, là đứa cao nhất trong đám trẻ con, muốn bảo vệ Tịch Lục như là chuyện đương nhiên.

"Tớ biết các cậu ở trong này!" Tiếng Giang Ninh từ bên ngoài truyền tới.

Ôn Hồng Á đỏ bừng khuôn mặt nhỏ nhắn, nói: "A, Giang Ninh tới, như vậy, tớ chạy trước, lúc cậu ấy đuổi theo tớ, các cậu lại đi trốn là được rồi."

Trần Giới há mồm tựa hồ muốn ngăn cản cô bé.

Lại nhìn thấy Ôn Hồng Á đã chạy ra rồi.

Tịch Lục nhìn bóng lưng nho nhỏ của cô bé, sau đó bị Giang Ninh đuổi kịp, kéo bím tóc của cô bé lại, cô bé nhếch miệng cười, cũng không có bởi vì bị bắt mà cảm thấy chán nản.

Trong lòng Tịch Lục đột nhiên lộp bộp một cái, có cái gì đó đột nhiên từ ngực tràn ra, làm cho cậu rất đau.

Nụ cười này…

Ở đâu? Ở đâu? Rốt cuộc đi đâu rồi?

Tịch Lục giãy giụa từ trên giường dậy, ký túc xá tối om, chỉ có Hồ Nghị giường đối diện còn đang lạch tà lạch tạch chơi game, cậu ta nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Cậu dậy rồi à? Vừa rồi cậu sao vậy? Lúc mình chơi game, nghe thấy cậu đang khóc."

Tịch Lục ngây ngẩn cả người, vươn tay sờ soạng mặt mình một chút, mới phát hiện một mảnh ướt át.

Cậu ngồi dậy, nhìn đồng hồ sáu giờ mười bảy, cậu lại không ngủ được nữa, gắng gượng ngồi thẫn thờ ở trên giường, cho đến tám giờ mới bò dậy.

"Này, Tịch Lục, cậu không sao chứ?" Hồ Nghị chơi game xong chuẩn bị ngủ bù, không yên lòng nhìn Tịch Lục nói.

Tịch Lục gật gật đầu, cầm khăn lau mặt mình nói: "Cậu đi ngủ sớm một chút đi, nói với cậu bao nhiêu lần rồi, đừng thức đêm nữa, không tốt cho cơ thể."

Hồ Nghị lập tức dùng chăn che kín đầu mình, nói: "Ờ ờ ờ, mình biết rồi, y chang mẹ mình, không nói với cậu nữa."

Tịch Lục cười cười, chỉ là nụ cười cũng không có chạm tới đáy mắt.

Cô bé kia đi đâu rồi?

Cậu cảm thấy ngực bí không ra được hơi, rất đau, làm cho cậu đặt tay ở ngực xoa, nhưng hoàn toàn không có cách nào làm cho đau đớn giảm bớt mảy may.

Cậu làm việc khác phân tán sự chú ý của mình, suy nghĩ về Trần Giới, trái tim cuối cùng miễn cưỡng không có đau đớn như vậy nữa.

Sau khi Chân Tần rời giường, nhìn thấy Tịch Lục cầm quần áo đóng kịch ngồi ở trên giường ngẩn người, cậu ta nhìn hai cái, sau khi rửa mặt xong lại qua đây, phát hiện Tịch Lục vẫn duy trì bộ dáng vừa rồi.

Cậu ta vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Sao vậy? Chuẩn bị xong, đi đại học X đi."

Tịch Lục phục hồi lại tinh thần, gật gật đầu, thay quần áo xong.

Sáng sớm anh Âu đã gọi phóng viên tới để đặc biệt quay chụp Tịch Lục biểu diễn kịch nói lần này, tìm cách có một chút đề tài về Tịch Lục, hoặc là có một góc ở trên mặt báo.

Coi như là lăng-xê cho bộ phim điện ảnh mới trước đó.

Tịch Lục cùng Chân Tần còn có Kris ngồi ở ghế sau xe, Chân Tần cười tủm tỉm cầm điện thoại gọi cho Trương Giai, nói xong lời tâm tình ngọt ngào, khi cậu ta nói ra một câu vô cùng ghê tởm, cho rằng Tịch Lục sẽ giống là mọi khi nói móc cậu ta, lại phát hiện Tịch Lục đang ngây ngốc nhìn lòng bàn tay mình, lại đang ngẩn người.

Điều này làm cho cậu ta có chút lo lắng.

Cậu ta cúp điện thoại của Trương Giai, lớn tiếng nói ở bên tai Tịch Lục: "Ông làm sao vậy? Tôi thấy hôm nay trông ông như thế nào cũng không có tinh thần lắm? Có phải là bởi vì rất khẩn trương hay không? Không thích hợp mà, rõ ràng chỉ là một vở kịch nhỏ, tôi thấy ông bình thường quay phim chụp ảnh cũng không có như vậy mà?"

Tịch Lục nhìn cậu ta, ánh mắt có chút mờ mịt, cậu nói: "Chân Tần, hôm qua tôi mơ một giấc mơ, mơ thấy một việc, nghĩ tới một người, nhưng đối với người đó tôi hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại tôi rất không thoải mái, vừa nghĩ đến người đó tôi sẽ cảm thấy cả người rất khó chịu."

Chân Tần ngây ngẩn cả người, cậu ta nói: "A, như vậy à, chỉ bởi vì một giấc mơ à."

Tịch Lục gật gật đầu.

Chân Tần vỗ vỗ vai cậu, nói: "Tạm thời đừng nghĩ những thứ này nữa, ông cứ nghĩ qua ngày hôm nay thật tốt là được, về phần người nọ, về sau nhất định sẽ nhớ đến."

Tịch Lục quay đầu, không nói gì.

Kris ngồi ở bên cạnh, bên tai đeo tai nghe, nhìn cậu một cái, dời tầm mắt.

...

Đến cổng đại học X, lại nhìn thấy đám học sinh sáng sớm đã chắn ở cổng, Chân Tần cùng Tịch Lục xuống xe, liền có fan tràn lên.

Bởi vì hoạt động quan hệ hữu nghị lần này là công khai, hấp dẫn không ít người đến từ các nơi trong cả nước, rất nhiều người đều là đặc biệt hâm mộ Chân Tần Tịch Lục mà đến.

Đương nhiên nam sinh cũng có không ít, chỉ là vì tới gặp Kris một lần.

Lúc Kris xuống xe, nhìn thoáng qua Tịch Lục vẫn có chút uể oải không phấn chấn, nói: "Hôm nay có rất nhiều người là đặc biệt vì các cậu mà đến, cho nên đừng làm cho bọn họ thất vọng."

Tịch Lục ngẩn người, cuối cùng gật gật đầu, đứng dậy cùng đi xuống xe với Chân Tần.

Kris nói không sai, hiện tại cậu cần chuyên tâm lên Trần Giới và kịch nói, những chuyện không cần thiết chờ sau này hãy nói đi.

Cậu dựa theo giao hẹn với xã trưởng đi phòng học bình thường xã kịch nói hoạt động, cậu vừa đi vào, xã trưởng liền lập tức nhào tới, nói với cậu: "Tịch Lục, trời ạ, ngày hôm qua Trần Giới đi tham gia biểu diễn, đến bây giờ vẫn chưa trở lại."

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Biểu diễn gì?"

"Chính là trên tỉnh không phải là có cử người đến tham quan sao? Trường học liền cử đội cổ động đi biểu diễn cho bọn họ, vừa rồi gọi điện thoại cho Trần Giới, cô ấy nói cô ấy bây giờ còn đang trên xe."

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Vậy diễn kịch khi nào thì bắt đầu?"

Xã trưởng trả lời: "Hai rưỡi chiều."

Tịch Lục nhìn đồng hồ, bây giờ là hơn mười giờ, còn có hơn bốn giờ, cậu nói: "Vậy chúng ta tiếp tục tập luyện trước, sắp xếp đạo cụ, Trần Giới sẽ đi về, em tin tưởng cô ấy."

133. Chương 133

"Giang Ninh, nghe nói hôm nay phòng họp lớn có kịch nói, là Trần Giới cùng Tịch Lục kia đóng vai chính, cậu muốn đi xem không?" Bạn cùng phòng nhìn thoáng qua Giang Ninh đang đọc sách, nói.

Tầm mắt Giang Ninh không dời khỏi sách, phảng phất như không có nghe thấy bạn cùng phòng nói chuyện, chuyên tâm đọc sách, tựa hồ thoạt nhìn chính là như vậy.

Bạn cùng phòng không có nói lần thứ hai nữa, bèn đứng dậy đi trước cùng với những người khác.

Giang Ninh nghe thấy tiếng cửa túc xá bị khép lại, để sách xuống, lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, mười hai giờ hai bảy, cách buổi biểu diễn còn có gần hai giờ.

Nhưng cái này lại liên quan gì tới hắn?

Hai người kia đã ở bên nhau rồi nhỉ.

Giang Ninh đứng lên, từ trong bàn học lấy ra một quyển album ảnh thật dầy lật xem, nhân vật chính bên trong phần lớn đều là bảy tám đứa nhỏ, trong đó cũng có chính hắn.

Mọi người đi cả rồi, hạnh phúc chỉ có hai người bọn họ, vậy hắn làm sao bây giờ?

Những năm gần đây, mỗi ngày hắn đều không có cách nào đi vào giấc ngủ tử tế, những đau khổ đó lại nên làm như thế nào?

Hắn khép album ảnh lại, trong đầu không có suy nghĩ nhiều, chạy luôn ra khỏi ký túc xá.

Trên đường có người nhìn thấy hắn, bèn đi lên quen thuộc chào hỏi, những người này cũng chỉ là đã từng nói chuyện mấy câu, là cảm thấy là bạn với mình rồi, bọn họ nói: "Hey, Giang Ninh, làm cái gì thế? Chạy vội vã như vậy."

Giang Ninh phảng phất như không có nghe thấy bọn họ nói chuyện, bước nhanh chạy đi.

Những người đó nhìn nhìn nhau, nói: "A, không nghe thấy thôi."

Ai lại biết có phải là hắn cố ý không để ý tới hay không?

Hắn xông vào phòng họp lớn, nhìn thấy đám học sinh chuẩn bị biểu diễn tiết mục đang bắt đầu chuẩn bị, lúc nhìn thấy hắn đến, có mấy học sinh nói: "Ơ, Giang Ninh, tới đây làm gì? Đến xem biểu diễn sao? Cơ mà còn hai giờ nữa mới bắt đầu, cậu đến sớm rồi."

Giang Ninh nhíu mày, bởi vì chạy nhanh mà có chút thở phù phù hổn hển, hắn nói: "Tịch Lục, ở đâu?"

Mấy học sinh sửng sốt, một người trong đó trả lời: "Bọn họ ở phòng nghỉ, hình như còn đang tập luyện, xã trưởng xã kịch bản không cho phép bọn mình đi vào."

Giang Ninh không nói gì thêm, lại quay đầu chạy tới phòng nghỉ.

Lúc đẩy cửa ra, hắn nhìn thấy Tịch Lục đang đứng ở giữa một đám người, bởi vì hành động của hắn, mọi người nhìn lại phương hướng của hắn, Giang Ninh hít sâu một hơi, nói với Tịch Lục: "Tôi có lời muốn nói với cậu."

Tịch Lục nhíu mày nhìn Giang Ninh một cái, mở miệng nói: "Có chuyện gì có thể đợi đến sau khi buổi biểu diễn kịch nói kết thúc nói không?"

Giang Ninh cười cười, hắn nói: "Tùy cậu, dù sao tôi muốn nói là chuyện của Ôn Hồng Á, cậu có muốn biết hay không đều là chuyện của cậu." Hắn nói như vậy, xoay người muốn rời đi.

Tịch Lục sửng sốt, tiến lên kéo tay Giang Ninh lại, nói: "Chuyện gì?"

Giang Ninh cười rộ lên, nói: "Vậy cậu đi theo tôi đi."

Tịch Lục quay đầu nói với xã trưởng: "Em sẽ mau chóng trở về, ngại quá."

Xã trưởng gật đầu, nói: "Được, nếu đến lúc đó Trần Giới vẫn chưa về, tôi sẽ tìm những người khác thay thế, cậu cũng không thành vấn đề chứ?"

Tịch Lục gật gật đầu, rồi đi theo Giang Ninh rời khỏi phòng nghỉ.

Giang Ninh không nói gì, hắn đi ở phía trước, không biết muốn dẫn Tịch Lục đi đâu, hai người đều im lặng, Tịch Lục chờ Giang Ninh mở miệng, mà Giang Ninh thì chờ tới nơi nào đó.

Trần Giới cũng không hy vọng Tịch Lục nhớ lại đoạn hồi ức đau khổ kia.

Giang Ninh nghĩ, thế cũng không khỏi quá giảo hoạt đi, tại sao chỉ có hắn và Trần Giới đau khổ? Chỉ có hắn và Trần Giới vẫn luôn bị cơn ác mộng quấn quanh, người này lại hoàn toàn quên mất sự kiện đó.

Dựa vào cái gì?

Chỉ bằng Trần Giới thương Tịch Lục sao?

Giang Ninh cảm thấy có chút buồn cười, hắn đi đến cửa hồ bơi đại học X, đẩy cửa chính bên trong ra, lúc này phần lớn học sinh đều đang ăn cơm trưa, cho nên nơi này sẽ không có những người khác.

Tịch Lục nhìn thấy mặt nước sáng xanh biếc trong hồ bơi, nhíu mày, nhìn Giang Ninh dừng lại bước chân, đứng ở cạnh hồ bơi vẫn không nói gì.

Làm cho cậu có phần thiếu kiên nhẫn.

Cậu nói: "Giang Ninh, chuyện cậu nói vừa rồi, tôi hi vọng cậu có thể nói rõ ràng."

Giang Ninh gật gật đầu, hắn nhìn nước trước mặt, nhớ lại khi đó, chỗ nước đó không có trong veo giống như nơi này, ngược lại lại rất vẩn đục, lúc bơi lội ở bên trong, thường có thể ngửi thấy trong nước mang theo một chút mùi bùn đất.

Ai cũng biết những hồi ức đó đều là đau khổ? Không ai muốn nhớ lại, nhưng vì sao duy chỉ có Tịch Lục đặt mình ở bên ngoài?

Ánh mắt Giang Ninh tối xuống, hắn xoay người, nhếch miệng cười với Tịch Lục, nói: "Tịch Lục, cậu còn nhớ tôi đã từng nói cậu là người bơi tốt nhất trong chúng ta không?"

Tịch Lục nghiêng mắt qua nhìn về phía mặt nước màu xanh nhạt kia, lại không tự chủ muốn lui về phía sau, cậu nói: "Tôi nhớ, chẳng qua việc này có liên quan gì tới chuyện chúng ta muốn nói."

Giang Ninh đưa tay về phía Tịch Lục, nói: "Lại đây một chút, chúng ta dễ nói chuyện."

Tịch Lục ngẩn người, chần chờ vài giây, lòng có khúc mắc nhìn nước trong hồ bơi, cuối cùng vẫn là cất bước chân đi về phía Giang Ninh, cho đến đứng ở bên cạnh Giang Ninh, tầm mắt mất tự nhiên dời khỏi mặt nước, nói: "Cậu cũng biết, đối với những chuyện trước kia có rất nhiều tôi đều không nhớ rõ, cho nên tôi muốn làm hết sức mình biết nhiều về chuyện lúc trước hơn, cậu nói Ôn Hồng Á, cô ấy là ai?"

Giang Ninh không cao bằng Tịch Lục, hắn đứng ở bên cạnh Tịch Lục, Tịch Lục có thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn, khi nhắc đến Ôn Hồng Á, ánh mắt Giang Ninh thoạt nhìn càng âm trầm hơn lúc trước.

Giang Ninh chống lại mắt Tịch Lục, nói: "Chẳng hề nhớ tí nào mà, Ôn Hồng Á, rõ ràng lúc trước là bạn chơi tốt nhất với Tịch Lục cậu, cậu đều quên mất toàn bộ, nếu tôi là Hồng Á mà nói chắc sẽ đau lòng lắm…"

Tịch Lục không nói gì, yên lặng nghe Giang Ninh nói chuyện.

"Tôi nghĩ không có một đứa trẻ có thể như Hồng Á, làm người ta thích như vậy, bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ nhìn thấy cậu ấy đều thích giống như chuyện đương nhiên, tôi đã từng cho rằng mình là vua trẻ con, mọi người đều nghe tôi, nhưng bây giờ nghĩ lại, trung tâm mọi người cho tới giờ đều là Hồng Á mà thôi."

Giang Ninh nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Cũng bởi vì Hồng Á, kẻ không hòa đồng như cậu mới có thể chơi cùng chúng tôi."

Tịch Lục có chút hoảng hốt, trong đầu xuất hiện hình ảnh cô bé trong mộng tên là Hồng Á kia từ bên cạnh mình chạy ra làm mồi, sau đó bị Giang Ninh bắt được.

Khuôn mặt tươi tắn của cô bé phảng phất như còn đang ở trước mắt.

Cậu đưa tay che ở trước ngực, phảng phất như vậy có thể giảm bớt đau đớn trong trái tim mình.

"Còn có rất nhiều người, Đại Mao, Triệu Tinh, Trương Hạo Hào…" Giang Ninh nhìn mặt nước, từ trong miệng từng chữ từng chữ bật ra tên của những người đó, có lẽ ngay cả chính hắn cũng không chú ý đến, khi hắn nói ra những cái tên đó, âm thanh cũng đang run rẩy, ngón tay co lại, ép chặt vào đường chỉ quần.

"Những người này, đều là đứa trẻ từng chơi cùng chúng ta."

Tịch Lục nghe Giang Ninh nói chuyện, lại thấy được cổ họng của mình như là bị người bóp thật chặt, phảng phất như hít thở không thông, một câu cũng không nói không ra được.

"Chúng ta đi đập chứa nước bơi đi, ngày hè nóng quá à, đến lúc nào bơi xong, chúng ta lại về nhà Trần Giới cùng nhau ăn bánh ngọt." Không biết là ai đề nghị, trừ Trần Giới toàn bộ mọi người đều đồng ý.

Trần Giới nói: "Mẹ tớ nói đập chứa nước không an toàn, không nên đi chỗ đó."

"Trần Giới, đi đi, đi đi mà, mọi người cùng nhau chơi có cái gì không tốt chứ."

"Đúng vậy, cùng đi đi."

Cuối cùng không chống đỡ nổi lời đám trẻ con kia, Trần Giới gật đầu.

Một đám trẻ con ầm ầm ĩ ĩ chạy tới đập chứa nước.

...

Đầu Tịch Lục bắt đầu đau đớn dữ dội, cậu vươn tay che mắt, hình ảnh như là đấu tranh muốn từ trong đầu mình phá xác mà ra.

Giang Ninh lạnh lùng nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Muốn biết bọn họ đều đi đâu không?"

Tịch Lục mở to hai mắt, âm thanh của cậu có chút run rẩy, cậu nói: "Bọn họ đi đâu rồi?"

Giang Ninh đứng ở phía sau Tịch Lục, ánh mắt lạnh lẽo giống như ao tù nước đọng, hắn vươn tay, đẩy lưng Tịch Lục ra ngoài, hắn hét to, âm thanh lớn đến mức phảng phất như toàn bộ bể bơi đều nghe thấy.

"Toàn bộ đều đã chết, đã chết rồi."

134. Chương 134

"Tớ nói nè, hôm nay dầu gì cũng là sinh nhật của Trần Giới, chẳng lẽ chúng ta cứ qua một ngày này nhám chán như vậy sao?" Giang Ninh bám trên xà đơn, hướng về phía nhóm bạn chơi đang tụ tập đứng ở bên dưới, đề nghị.

Đại Mao hay chảy nước mũi thường đi theo sau Giang Ninh "khụt" một cái, nói: " Giang Ninh, không nhàm chán mà, bọn mình không phải đã nói, lát nữa đi nhà Trần Giới cùng nhau ăn bánh ngọt sao?"

Giang Ninh nhìn thoáng qua Trần Giới, lúc chạm phải tầm mắt cô bé, nhếch môi cười lên, nói: "Vậy không phải giống như những ngươi khác sao? Đây chính là sinh nhật của Trần Giới, hôm nay trời lại nóng như vậy, chúng ta cùng đi đập chứa nước bơi đi, bờ đập chứa nước không phải thường có cá cua gì gì đó, chúng ta bắt một chút tặng cho Trần Giới đi."

Nghe thấy đề nghị của Giang Ninh, mấy đứa trẻ nói luôn: "Được đó, tớ cũng muốn đi bơi, nhưng mẹ tớ mãi chẳng cho tớ đi bể bơi, tớ muốn đi bơi."

"Tớ cũng đi tớ cũng đi!" Đại Mao trước giờ đều là Giang Ninh nói cái gì thì là cái đấy, lập tức om sòm hùa theo cậu ta.

Ôn Hồng Á nhìn thoáng qua Tịch Lục ngồi ngẩn người ở bên cạnh, vươn tay vỗ vỗ cậu, nói: "Tịch Lục, cậu đi bơi không? Cậu bơi không phải rất tốt sao?"

Tịch Lục phục hồi lại tinh thần, đối mắt Ôn Hồng Á, nhìn nhìn phần lớn người xung quanh đều nói muốn đi, bèn gật đầu nói: "Các cậu đều đi, thì tớ cũng đi."

Ôn Hồng Á cười lên, quay đầu nói với Giang Ninh nói: "Vậy chúng ta đi thôi."

Trần Giới nhíu mày, gương mặt xinh xắn tinh xảo ở trong một đám trẻ con thoạt nhìn cực kỳ bắt mắt, hơn nữa lại khá im lặng nhu thuận, thật sự là làm người ta thích, cô bé nói: "Cô bên cạnh đã từng nói, chỗ đập chứa nước không an toàn, chúng ta chơi ở chỗ này là được rồi, không nên đi."

Giang Ninh lại gần, nói: "Trần Giới, chúng ta cũng không đi chỗ sâu, chỉ là chơi ở gần bờ, không có gì, hơn nữa, chỗ đập chứa nước có rất nhiều trẻ con đều bơi ở đó đó, không thiếu chúng ta."

"Đúng vậy, Trần Giới đi đi, đi đi mà."

"Đúng đó, mọi người đều nói muốn đi, Trần Giới cho dù cậu không bơi, ở trên bờ xem không phải là được rồi."

Trần Giới đứng tại chỗ trầm mặc một lúc, trên gương mặt xinh xắn tràn đầy rối rắm phảng phất như trong lòng đang đấu tranh mãnh liệt, cuối cùng cô bé cũng thỏa hiệp nói: "Thế các cậu tuyệt đối không thể đi chỗ nước sâu."

"Được ha, đi, như vậy chúng ta cùng đi." Giang Ninh cười rộ lên, thật ra cậu ta có tính toán nhỏ nhặt, cậu ta mua quà tặng cho Trần Giới, nhưng là thường thấy trong TV có các loại tình tiết "niềm vui bất ngờ" gì gì đó, cậu ta bèn nghĩ đến lúc mình đang bơi bơi bơi, sau đó nâng quà tặng mang theo bên mình lên, tặng cho Trần Giới.

Giang Ninh là nghĩ như vậy.

Bèn dẫn một đám trẻ con đi đập chứa nước, chỉ là hiếm thấy hôm nay trẻ con đến vầy nước trừ bọn họ ra thì không có người khác, bọn họ cũng không để ở trong lòng.

Một số đứa chơi như điên, đã sớm chởi quần áo cộc, thoáng cái chạy vào trong nước, hắt nước vào nhau, chơi vui vẻ biết bao.

Tịch Lục không muốn xuống nước, cho dù là Ôn Hồng Á ở bên cạnh gọi cậu, cậu nhìn thấy nước có chút vẩn đục, là không có tâm tình muốn đi xuống, đứng ở bên bờ cùng Trần Giới, cậu ngồi ở đó cúi đầu nhấc cục đá, xem con cua nhỏ bò ngang ở bên dưới.

Trần Giới cúi người xuống, Tịch Lục ngẩng đầu, hai người nhìn đối phương một cái, Tịch Lục ngượng ngùng cười cười với Trần Giới, Trần Giới nói: "Vì sao cậu không thích chơi cùng tớ?"

Tịch Lục sờ sờ ót, nói: "Không phải, tớ thích chơi cùng cậu và các cậu, cơ mà các cậu không cảm thấy bùn cũng rất thú vị sao?"

Trần Giới cười rộ lên, nói: "Tịch Lục, cậu thật là kỳ quái."

Tịch Lục nhìn mặt Trần Giới, xinh đẹp trắng nõn, mặc dù chỉ là trẻ con, cũng đã trổ mã vô cùng xinh đẹp, cậu ngây ngốc trả lời: "Trần Giới, cậu thật là xinh đẹp." Sau khi nói xong, cậu lại thấy xấu hổ, cúi đầu tiếp tục nhấc cục đá xem cua, để che dấu khuôn mặt đỏ ửng của mình.

Trần Giới ngồi xổm xuống, song song với Tịch Lục.

Bên kia, Giang Ninh cùng Ôn Hồng Á dẫn đầu bơi đến chỗ nước sâu, ba đứa còn lại lúc đầu còn không dám, sau đó dần dần lớn mật, liền từng đứa từng đứa vượt lên trước, như là đang thi đấu, một đứa bơi nhanh hơn một đứa.

Dù sao cũng là trẻ con, Giang Ninh đã sớm quên béng chuyện quà tặng rồi, chỉ chăm chăm bơi thoải mái ở trong nước, cũng không chú ý đến tình huống chung quanh.

Cậu ta cảm thấy hôm nay nước mát vô cùng, làm cho tâm tình vốn hơi nôn nóng đột nhiên lạnh xuống.

Cậu ta vừa bơi vừa đề nghị: "Chúng ta thi đấu đi, ai bơi đến tảng đá bên kia trước, hôm nay sẽ ăn nhiều hơn một phần bánh ngọt thế nào?"

Nghe tiếng phụ họa của mấy người phía sau, Ôn Hồng Á nhìn nhìn tảng đá Giang Ninh chỉ, nhíu khuôn mặt ướt ơi là ướt lại, nói: "Chỗ đó xa quá."

Giang Ninh nói: "Không có gì, hai người chúng ta bơi lội vốn cũng nhanh, bọn họ nhất định thua."

Ôn Hồng Á gật gật đầu, rồi cùng Giang Ninh bơi về phía trước.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Giới ngẩng đầu tìm kiếm bóng dáng của bọn Giang Ninh, lại phát hiện bên bờ đâu còn có bóng người của bọn họ, cô bé sửng sốt, vội vàng, chạy đến chỗ nước cạn, gọi: "Hồng Á… Hồng Á… Giang Ninh… Giang Ninh… Các cậu ở đâu thế?"

Gọi đi gọi lại mấy tiếng, cũng không thấy có người trả lời.

Tịch Lục đứng ở bên cạnh, vươn tay, chỉ vào mấy chấm đen xa xa, nói: "Trần Giới, đó có phải là bọn họ hay không?"

Trần Giới nhìn nhìn, thở phào nhẹ nhõm.

…

"A! Chúng ta đến rồi, thật tốt quá!" Giang Ninh ôm lấy tảng đá lớn kia, lớn tiếng nói.

Ôn Hồng Á cười đến tít mắt lại, hai người ở bên cạnh chờ những người khác, đợi một tí, Triệu Tinh liền bơi tới, theo sát phía sau cậu ta là Trương Hạo Hào, duy chỉ có bóng dáng Đại Mao là không thấy.

Giang Ninh nói: "Đại Mao đâu?"

Triệu Tinh nói: "Vừa rồi còn ở phía sau mà, phỏng chừng sắp tới rồi, Giang Ninh cậu cũng không phải không biết Đại Mao bơi lội là chậm nhất."

Giang Ninh gật gật đầu, mấy đứa lại đợi ở chỗ đó năm sáu phút.

Ôn Hồng Á thoạt nhìn có chút sốt ruột, cô bé nói: "Đã lâu như vậy rồi, đừng xảy ra chuyện gì nhé, chúng ta đi qua tìm cậu ấy một chút đi."

Trong lòng Giang Ninh cũng có chút thấp thỏm, mấy đứa trẻ liền hoảng hốt trở về đường cũ, chẳng qua là phóng tầm mắt nhìn xung quanh lại hoàn toàn không phát hiện bóng người Đại Mao.

Hốc mắt Ôn Hồng Á lập tức đỏ lên, nói: "Đại Mao không thấy rồi, có phải cậu ấy chết đuối rồi hay không?"

Giang Ninh cắn môi, trả lời: "Làm sao có thể chứ? Đại Mao tuy rằng bơi chậm, nhưng kỹ năng bơi cũng không tồi, Triệu Tinh cậu về trên bờ một chuyến trước, xem thử Đại Mao có phải đi tìm Trần Giới Tịch Lục rồi hay không, tớ, Hồng Á, Hạo Hào ở đây tìm Đại Mao."

Triệu Tinh cùng Trương Hạo Hào đã sớm luống cuống tay chân, Triệu Tinh gật gật đầu, vội vội vàng vàng bơi quay về.

Giang Ninh nói với bọn Ôn Hồng Á: "Chúng ta tìm khắp nơi một chút."

Nước mắt Ôn Hồng Á đã bắt đầu chảy xuống, cô bé vừa bơi vừa gật đầu, Trương Hạo Hào tuy nói đáp ứng, lại không ngừng bơi về phía bờ.

Trong lòng Giang Ninh cũng nôn nóng, cậu ta vừa bơi vừa tự nói với mình sẽ không có chuyện gì, cũng không có chú ý đến thế nước càng ngày càng xiết.

Triệu Tinh vội vội vàng vàng bơi về, nhìn thấy Trần Giới cùng Tịch Lục, cảm xúc lập tức liền không nhịn được, cậu ta khóc lớn hỏi: "Đại Mao, các cậu nhìn thấy Đại Mao không?"

Trần Giới sửng sốt, bước nhanh chạy lên, hỏi: "Đại Mao làm sao?"

Triệu Tinh nghẹn ngào khóc nói: "Bọn… bọn… tớ bơi được một nửa… không tìm thấy cậu ấy… cậu ấy …"

Tịch Lục cùng Trần Giới đều hoảng sợ, Triệu Tinh sợ tới mức chân đã bắt đầu phát run, Trần Giới run run giọng dò hỏi: "Những người khác đâu?"

Triệu Tinh nói: "Bọn họ còn đang tìm Đại Mao…" Cảm xúc của cậu ta dần dần bắt đầu sụp đổ, "Làm thế nào… nếu không tìm được Đại Mao thì làm thế nào…"

"Đại Mao cậu ấy chết rồi sao?"

Trần Giới cúi đầu nhìn nhìn dưới chân, cô bé còn nhớ vừa rồi ngồi cùng Tịch Lục ở chỗ này, nước còn chưa tràn lên, mà bây giờ cũng đã đến bắp chân cô bé, không kịp nghĩ nhiều, cơ thể Trần Giới bắt đầu run rẩy, cô bé không biết phải làm sao.

Mà Tịch Lục ở bên cạnh đã bước nhanh chạy ra, Trần Giới ở phía sau hô to: "Tịch Lục, cậu làm cái gì?"

Tịch Lục không đáp lại cô bé, đã vùi đầu vào trong nước.

Trần Giới quay đầu, hô Triệu Tinh: "Mau đi gọi người lớn tới đây." Cô bé vừa nói xong, cùng đâm vào trong nước như Tịch Lục.

Triệu Tinh bởi vì bơi dùng không ít sức lực, cộng thêm hoảng sợ, lúc bò từ dưới đất dậy, ngay cả đi đường cũng không có cách nào đi vững, cậu ta vừa đi vừa bắt đầu khóc không kìm nén được.

Giang Ninh đang bơi, dần dần cảm giác được nước tựa hồ trở nên hơi xiết, thể lực cũng bắt đầu giảm xuống, cậu ta nhìn thấy Ôn Hồng Á, bèn bơi qua, nói: "Chúng ta lên bờ trước đi, nói không chừng Đại Mao đã lên rồi."

Ôn Hồng Á đỏ mắt gật gật đầu.

Lúc hai người muốn đi tìm Trương Hạo Hào cùng nhau trở về, lại phát hiện Trương Hạo Hào cũng không thấy bóng người.

Nước mắt Ôn Hồng Á bắt đầu chảy ào ào, nói: "Giang Ninh, Hạo Hào, cũng không thấy người rồi, làm thế nào? Làm thế nào đây?"

Giang Ninh cũng luống cuống, nhìn xung quanh, lại nhìn thấy Trương Hạo Hào đang giãy dụa trên mặt nước, cậu ta hô lớn: "Hồng Á, cậu ấy ở chỗ đó."

Hai người xông tới, mỗi người lôi kéo một bên Trương Hạo Hào.

Mặt Trương Hạo Hào đã trắng bệch, lúc nhìn thấy Giang Ninh và Ôn Hồng Á ý thức cũng dần dần mơ hồ, vô luận là Giang Ninh nói cái gì cậu ta cũng không nghe được.

Hốc mắt Giang Ninh cũng bắt đầu đỏ lên, Ôn Hồng Á vừa khóc vừa kéo tay Trương Hạo Hào bơi về phía trước.

Chỉ là thế nước càng ngày càng chảy xiết, chỉ là một người bơi cũng đã rất khó khăn rồi, huống chi còn mang theo một người khác.

Giang Ninh hô hấp dồn dập, cậu ta cảm giác thân thể hai chân giống như là đã rót đầy chì.

Mặt Trương Hạo Hào chôn ở trong nước, nhắm chặt mắt, giống như là bình yên đi vào giấc ngủ, bên tai là tiếng khóc của Ôn Hồng Á, cô bé nói: "Giang Ninh, Hạo Hào, cậu ấy không động đậy rồi."

Tiếng nước chảy vang vọng bên tai, sự sợ hãi thổi quét lòng người, đã phân không rõ trên mặt rốt cuộc là nước mắt hay là nước sông.

Giang Ninh nhắm mắt lại, thở sâu một hơi, nói với Ôn Hồng Á: "Tớ muốn về trên bờ."

Nói xong, cậu ta buông tay đang kéo Trương Hạo Hào ra.

Sức lực Ôn Hồng Á hoàn toàn không kéo được Trương Hạo Hào, Trương Hạo Hào cứ như vậy chìm dần dần xuống nước, Ôn Hồng Á khóc lớn: "Giang Ninh, Giang Ninh…"

Giang Ninh đã bơi xa rồi.

Ôn Hồng Á ở tại chỗ hoảng hốt thất thố nhìn chỗ Trương Hạo Hào chìm xuống, cô bé thất thanh khóc rống, nước mưa tiền vào trong miệng cô bé, cô bé sinh bơi về phía trước chỉ bằng dục vọng cầu sinh.

Trên trời có nước mưa rơi xuống đánh vào trên thân người, Tịch Lục nheo mắt lại, mặc cho bọt nước đánh qua mặt, cậu nhìn thấy Ôn Hồng Á đang giãy dụa ở trong nước.

Cậu vọt tới, kéo ống tay áo Ôn Hồng Á.

Mặt Ôn Hồng Á trắng bệch, lúc nhìn thấy Tịch Lục, ánh mắt hơi sáng lên, sức lực trong thân thể dần dần biến mất, cô bé mở mắt ra, cô bé biết Tịch Lục căn bản là không kéo được cô bé, giống như cô bé không kéo được Trương Hạo Hào.

Trong lồng ngực cô bé đã tràn đầy nước, hiện tại cô bé chỉ có cảm giác được sự đau đớn.

Trần Giới từ đằng xa bơi tới, kéo tay Ôn Hồng Á, nhìn nhìn xung quanh, nói với Tịch Lục: "Chúng ta mau đến chỗ tảng đá kia, ôm lấy tảng đá."

Hai người đồng tâm hiệp lực kéo Ôn Hồng Á đến cạnh tảng đá, ôm chặt lấy tảng đá.

Ngón tay Ôn Hồng Á lạnh ngắt, môi tím bầm.

Trần Giới nỗ lực kề đầu lên tảng đá, lớn tiếng nói: "Hồng Á, cậu kiên trì một chút, tớ đã bảo Triệu Tinh…" Cô bé nuốt một ngụm nước lớn, ho khan dữ dội, "Cậu ấy sẽ tìm người… người tới cứu chúng ta …"

Tịch Lục không nói gì, chỉ là vẫn luôn kéo tay Ôn Hồng Á thật chặt, thân thể dựa vào tảng đá cố gắng hết sức đặt cô bé lên tảng đá, không để cho cô bé trượt xuống.

Ôn Hồng Á hé mắt, nhìn Trần Giới, đôi môi run rẩy không ngừng, hốc mắt cô bé đã sớm chảy không ra nước mắt rồi, cả mặt trắng như trét lên một tầng một tầng vôi.

Sự lo âu kinh hoảng, xói mòn theo thời gian càng ngày càng nhiều, ngay cả Trần Giới luôn luôn tỉnh táo khi nhìn thấy cơ thể Ôn Hồng Á dần dần chìm xuống, nước mắt chảy ào ào ra, cô bé cùng Tịch Lục chia ra lôi kéo tay áo Ôn Hồng Á, lớn tiếng hô: "Hồng Á, chịu đựng đi, chờ thêm một chút nữa, tớ nhìn thấy bóng người bọn họ rồi."

Tịch Lục ở bên cạnh nước mắt chảy suốt, nhưng không có gào khóc, cậu hít hít mũi, gào to bên tai Ôn Hồng Á: "Hồng Á, cậu ôm chặt lấy tảng đá đi."

Có lẽ con người vào thời điểm sắp chết, sẽ đột nhiên cảm thấy rất thoải mái, Ôn Hồng Á nghe thấy tất cả lời hai người Tịch Lục và Trần Giới nói, cô bé cảm thấy mình thoải mái ở trong nước, giống như là một con cá, cô khàn khàn giọng nói: "… Đại Mao… Hạo Hào… đều không thấy rồi… Bọn họ giống như tớ… đều sẽ chết…"

Trần Giới khóc lớn nói: "Sẽ không, Hồng Á, cậu kiên trì, Đại Mao cùng Hạo Hào đã đi về rồi, cậu cũng phải trở về."

Ôn Hồng Á cười cười, cô bé nói: "… Làm sao… có thể… Hạo Hào đã chìm xuống… rồi…"

Cô bé cong khóe miệng, nói: "Tớ à… thích… thích… nhất… hai người Trần Trần… Trần Giới… còn có Tịch Lục… các cậu …" Mắt Ôn Hồng Á nhắm lại.

Tịch Lục ở bên cạnh bắt đầu nói lảm nhảm, cậu nói: "Hồng Á, lập tức, bọn họ lập tức tới ngay, đến lúc đó chúng ta trở lại trên bờ, sẽ có thể nhìn thấy Đại Mao cùng Hạo Hào, bọn họ có lẽ đã bơi về rồi, sau khi chúng ta trở về, mọi người lại đi nhà Trần Giới ăn bánh ngọt, cùng nhau qua sinh nhật…"

Nước mắt Trần Giới rơi vào trong nước, không biết rốt cuộc là mưa hay là nước mắt, tựa hồ cả con sông đều là nước mắt đổ thành.

Ôn Hồng Á từ trước tới nay đều là người sáng sủa, ngay cả cuối cùng cũng là cười, tay cô bé đã rơi từ trên tảng đá xuống, sau đó nước từ cằm tràn đầy đến hai má tràn qua mũi, đến cuối cùng chôn vùi hai mắt đã đóng lại.

"Đừng mà! Đừng mà!" Trần Giới khàn khàn giọng, vươn tay túm Ôn Hồng Á.

Tịch Lục run run tay, lôi kéo.

Trong lòng bàn tay giữ chặt, chờ một chút nữa, chờ một chút nữa, lập tức sẽ có người tới ngay.

Ai cũng biết, quần áo nắm trong lòng bàn tay đã từ từ giảm bớt, đầu Ôn Hồng Á đã chìm vào trong nước, cho đến tay hai người cũng không lôi kéo được nữa.

Trần Giới thất thanh khóc rống.

Tịch Lục ngây ngốc nhìn chỗ Ôn Hồng Á chìm xuống, qua vài giây, không hề chùn bước vùi đầu đi xuống, Trần Giới khàn cả giọng hô to: "Tịch Lục, cậu đừng đi xuống."

Tịch Lục lại như là hoàn toàn không nghe được tiếng Trần Giới.

Trên mặt nước yên tĩnh, chỉ còn lại Trần Giới cùng cơn mưa xối xả và nước sông, cô bé nhìn thấy bóng đen nơi xa, tựa hồ có con thuyền xông tới bên này, chỉ là thời gian mất quá lâu rồi.

Ngay cả Trần Giới kỹ năng bơi không tệ cuối cùng sức lực cũng không còn.

Tay cô bé từ trên tàng đá từ từ trượt xuống, nước tràn lên xoang mũi cô, lúc tràn vào đáy nước, cô bé nhìn thấy Tịch Lục từ trong nước vọt ra, cô bé vươn tay về phía cậu, "Cứu… cứu… tớ… mau cứu tớ…"

Nước đã tràn qua đỉnh đầu.

Trần Giới chìm vào nước, trong nháy mắt ngừng dãy dụa, cô bé phảng phất cảm thấy mình như hòa làm một thể với nước, cứ chết đi như vậy đi, cô bé mở mắt ra, nhìn nước màu xanh lam, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Tịch Lục ra sức bơi về phía bên này.

Cậu vươn tay về phía mình, phảng phất như muốn kéo cô bé.

Chỉ là ý thức đã dần dần bắt đầu mơ hồ.

…

"Nghe nói không? Đập chứa nước bên kia có mấy đứa bé lúc nghịch nước gặp nạn, chết ba đứa."

"A, ba đứa? Đã bao nhiêu tuổi?"

"Hình như đều mười tuổi, quả thực là nghiệp chướng, bố mẹ của những đứa bé đó, phỏng chừng sẽ đau lòng chết mất, đứa con tốt đẹp nuôi lâu như vậy, cứ như vậy mà mất."

"Trời ơi."

…

Lúc Tịch Lục mở mắt, cậu nhìn thấy xung quanh toàn màu trắng, sau khi Lục Quyên Quyên nhìn thấy cậu mở mắt, vốn hốc mắt đã đỏ, lập tức lại tràn nước mắt ra, ôm chầm lấy Tịch Lục, Tịch Nam Phương râu ria lởm chởm đứng trước cửa sổ nhìn thấy Tịch Lục, trên khuôn mặt tiều tụy lộ ra một chút vui mừng, chuyển biến thành phẫn nộ, ông nói với Tịch Lục: "Mày không mọc lỗ tai sao? Tao và mẹ mày không phải đã nói không cho chúng mày đi đập chứa nước sao? Xem xem mày, thiếu chút nữa cũng mất mạng… Hai ngày nay mẹ mày ngày ngày khóc ở chỗ này, mày… mày…" Tịch Nam Phương nói, trong hốc mắt tràn đầy chất lỏng trong suốt, ông quay đầu, không muốn để cho người khác nhìn thấy bộ dáng bây giờ của ông.

Tịch Nam Phương như vậy là Tịch Lục chưa từng gặp.

Tịch Lục nghẹn ngào một cái, sau đó chôn ở trên vai Lục Quyên Quyên, yên lặng chảy nước mắt.

Lục Quyên Quyên khóc nói: "Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, mẹ lo lắng chết mất."

Sau khi bác sĩ kiểm tra cho Tịch Lục, nói không có chuyện gì, may mà đội ngũ cứu viện tới kịp thời, bằng không ấy à… Ông ta lắc lắc đầu, nói sẽ giống như mấy đứa bé kia…

Ông ta nói như vậy, làm cho nước mắt Lục Quyên Quyên lại chảy xuống lần nữa.

Tịch Lục sửng sốt, đỏ mắt quay đầu vội vội vàng vàng hỏi: "Mẹ, Trần Giới đâu? Hồng Á đâu? Giang Ninh? Đại Mao? Hạo Hào? Triệu Tinh? Bọn họ đâu?"

Lục Quyên Quyên kéo tay Tịch Lục, hồi lâu không biết nói gì, mãi đến sau đó, bà khẽ nói: "Trần Giới, Giang Ninh, Triệu Tinh bọn họ đều đã tỉnh rồi."

Tịch Lục vui vẻ trong lòng, lúc đang muốn cao hứng, lại phát hiện Lục Quyên Quyên quên nói tên những người khác.

Cậu nói: "Mẹ, sao mẹ chưa nói Hồng Á Đại Mao Hạo Hào vậy?"

Lục Quyên Quyên lập tức lại ôm lấy Tịch Lục, khóc lên.

Đều là đứa nhỏ mình nhìn lớn lên, đều mất đi như vậy, ai sẽ không khó chịu? Cho dù là may mắn cũng không phải là con của mình gặp phải bất trắc, nhưng sự nôn nóng bất an bi thương khổ sở trong lòng lại hoàn toàn không có giảm bớt.

Tịch Lục vẫn chỉ là đứa bé, một chốc không biết rõ ràng ý Lục Quyên Quyên, liền ngây ngốc nhìn Lục Quyên Quyên khóc, Tịch Nam Phương đứng ở phía trước cửa sổ run rẩy bờ vai.

Tiếng thở dài của bác sĩ cùng y tá ở bên cạnh không ngừng vang lên.

…

Lúc Tịch Lục biết tin tức Ôn Hồng Á cùng Trương Hạo Hào, Đại Mao gặp nạn, đã là ngày thứ năm sau khi xuất viện, Lục Quyên Quyên không có nói trước cho Tịch Lục để chuẩn bị, Tịch Lục thừa dịp Lục Quyên Quyên không chú ý, từ trong nhà vụng trộm chạy ra ngoài, cậu đứng trước cửa nhà Ôn Hồng Á, gõ cửa, lại nhìn thấy mẹ Ôn Hồng Á từ trong khe cửa lộ ra một chút mặt.

Tịch Lục ngẩn người, hỏi: "Cô ạ, cháu đến tìm Ôn Hồng Á."

Mẹ Ôn Hồng Á cười cười, nói: "Nào nào, Tịch Lục à, vào đi."

Sau khi Tịch Lục đi vào, phát hiện trong nhà u ám, cậu hơi sợ hãi, hỏi: "Cô ơi, Hồng Á đâu ạ?"

Cô cười nói: "Hồng Á à… Không biết đi ra ngoài chơi từ lúc nào rồi… Cô cũng không biết, chắc sẽ trở lại rất nhanh thôi."

Tịch Lục gật gật đầu, trong lòng rất cao hứng, Hồng Á cũng không có chuyện gì.

Ánh đèn rất tối, không thấy rõ trong phòng lắm, thừa dịp lúc cô đi phòng bếp, Tịch Lục bật đèn lên, cậu ngẩng đầu, đột nhiên nhìn thấy trên bàn trà, toàn bộ đều là ảnh chụp, toàn bộ ảnh chụp đều không trọn vẹn, Tịch Lục đã từng xem những tấm ảnh này, những chỗ thiếu mất toàn bộ đều là chỗ có hình Ôn Hồng Á.

Cậu mở to hai mắt, quay đầu nhìn thấy bức ảnh gia đình lớn nhất trên mặt tường kia, chỗ Ôn Hồng Á đứng giống như bị người xé rách mất.

Cậu lui về sau một bước, vấp ngã xuống đất, nghe thấy tiếng lách ca lách cách truyền đến từ trong phòng bếp, tiếng bước chân của cô của càng ngày càng gần, cậu hoảng sợ xoay người, kéo cửa ra bỏ chạy.

Cậu không biết chạy bao lâu.

Nước mắt của cậu rải đầy khuôn mặt, vừa chạy vừa xoa mắt, cậu bất tri bất giác đi đến cửa nhà Triệu Tinh, nhìn thấy bố mẹ Triệu Tinh đang chuyển nhà, mà Triệu Tinh đứng ở bên cạnh, ngây ngốc nhìn.

Tịch Lục xông tới, gọi Triệu Tinh: "Triệu Tinh, Triệu Tinh, cậu nhìn thấy bọn Ôn Hồng Á, Đại Mao, Hạo Hào không?"

Triệu Tinh quay đầu, nhìn thấy Tịch Lục, lúc ánh mắt có chút đờ đẫn nhìn thấy cậu, chợt trợn to, sau đó nằm sấp trên đất, khóc to xé gan xé phổi nói: "Tịch Lục!!!"

Tiếng này, tiếng khóc này làm cho trái tim vẫn luôn căng thẳng của Tịch Lục lập tức đột nhiên tan vỡ, giống như là cậu vẫn tự nói với mình, mọi người đều bình an, mọi người đều còn ở đây, chỉ là tận mắt nhìn thấy đó…

Nhưng cũng không phải như vậy.

Ngón tay lạnh lẽo cùng thân thể từ từ chìm xuống, phảng phất như hòa thành một thể với dòng nước.

Cậu ôm đầu, lớn tiếng gào thét quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng kêu rên.

"Mau cứu tớ… Mau cứu tớ… Ai tới mau cứu tớ…" Một tiếng một tiếng cầu cứu kia, tiếng kêu to một lần lại một lần ở bên tai.

Xé toạc đầu của cậu.

…

"Tịch Lục! Tịch Lục! Cậu mở mắt nhìn tớ!"

Tịch Lục khẽ mở mắt ra, nhìn thấy mặt Trần Giới gần trong gang tấc, toàn thân cô ướt đẫm, từng hơi từng hơi truyền cho mình, trong hốc mắt không ngừng tràn ra nước mắt, rơi vào trên mặt Tịch Lục.

Tịch Lục ngẩn người, vươn tay, sờ sờ mặt Trần Giới, khàn khàn giọng nói: "Đừng khóc, tớ ở đây."

Trần Giới ngẩn người, cúi đầu, chôn ở trên người Tịch Lục, thấp giọng nức nở, dần dần trở thành gào khóc, phảng phất trong cả trung tâm bơi lội đều tràn đầy tiếng khóc của cô.

Những năm này, tất cả bi thống tích tụ dưới đáy lòng, đều dường như muốn được phóng thích vào hôm nay.

Những người đó, vẫn sống trong đau khổ, giày vò.

Trần Giới phải, Giang Ninh bởi vì tự trách xấu hổ mà bị ác mộng tra tấn phải, Tịch Lục cố ý quên đoạn ký ức này cũng vậy.

…

Tác giả có lời muốn nói: phù, tôi mới phát hiện thiết lập thời gian chương mới sai lầm, ngại quá, này chương nói rõ ràng =-= sự việc trước kia, tuy rằng đây đều là chuyện trước khi trùng sinh, nhưng cũng là nguyên nhân nữ chính vẫn khá nặng nề, tôi giải thích rõ tôi không thoải mái phù

Mỗ: mọi người có thấy mỗ thay đổi cách xưng hô không, để sau này beta lại mỗ sẽ thống nhất một lần nữa.

135. Chương 135

Giang Ninh bị bố mẹ mang đi rồi, hắn có tiền sử bị bệnh dài đến hai năm, bởi vì lúc trước vì tự bảo vệ mình mà vứt bỏ Ôn Hồng Á cùng Trương Hạo Hào, làm cho hắn sau khi trở về rơi vào trong sự tự trách và áy náy, trải qua trị liệu tâm lý trên cơ bản đã hồi phục, nhưng gần đây lại chuyển biến xấu lần nữa.

Tịch Lục nhìn hắn rời đi, ai cũng không có cách nào nghĩ tới, người này có thể là Giang Ninh, cái người hăng hái, ôn hòa nho nhã mà Tịch Lục lần đầu tiên nhìn thấy.

Trong nháy mắt đi ra cửa hồ bơi, Tịch Lục nghĩ tới một câu mình từng viết trong quyển nhật ký, bây giờ nghĩ tới hẳn là tặng cho Giang Ninh, cậu hít sâu một hơi, hướng về phía bóng lưng Giang Ninh nói: "Chưa ai từng trách cậu, chúng ta đều là đã tỉnh từ trong hồi ức."

Giang Ninh không quay đầu lại, Tịch Lục không rõ ràng rốt cuộc hắn có nghe thấy lời của mình hay không, chỉ là đợi đến khi cậu quay đầu lại, lúc nhìn về phía Trần Giới, mới nhớ tới hai người đã ướt đẫm toàn thân rồi.

Trần Giới ngồi dưới đất, thân thể không tự chủ run rẩy.

Tịch Lục nhìn cô, cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Xin lỗi, lúc đó không cứu được Ôn Hồng Á, còn để một mình cậu ở lại."

Trần Giới nghẹn ngào một tiếng, ngẩng đầu, khàn khàn giọng, kéo tay Tịch Lục lại, tóc cô cho dù là ướt, cũng không hề ảnh hưởng đến vẻ đẹp của cô chút nào, nói: "Không sao, Tịch Lục, thật sự, cậu không nợ tớ cái gì, khi đó nếu không phải cậu xông vào trong nước lúc tớ chìm xuống, kéo chặt tay tớ, tớ nghĩ có lẽ tớ… sẽ không sống đến bây giờ…"

Đây là lần đầu tiên Trần Giới nói về chuyện lúc trước, hốc mắt cô đỏ bừng, nói cho người khác sự thật cô đã từng khóc, cô nói, sau sự kiện đó, Triệu Tinh chuyển nhà, Giang Ninh bởi vì tình trạng bệnh yêu cầu cùng nguyên nhân cha mẹ công tác cũng chuyển trường, duy nhất còn ở bên cô cũng chỉ có một mình Tịch Lục.

"Hồng Á cũng là bởi vì muốn giúp mày tổ chức sinh nhật mới có thể chết đuối! Vì sao mày không cứu con bé! Không phải mày bơi rất tốt sao? Vì sao cố tình bị chết lại là con của tao?" Dáng vẻ mẹ Ôn Hồng Á gào thét gầm rống với cô khi cô qua đó, làm cho cô đến bây giờ cũng không thể quên.

Cho dù là bố Ôn Hồng Á một mực ngăn cản, bố mẹ Trần Giới ôm chặt con mình, móng tay của mẹ Ôn Hồng Á vẫn quẹt xước gương mặt Trần Giới.

"Vì sao bị chết không phải là chúng mày?" Mẹ Ôn Hồng Á vốn là người dịu dàng dễ gần, trong nháy mắt lại biến thành kẻ điên tóc tai rối bù gào thét ở ven đường.

Bà ta bởi vì đả kích quá lớn mà tinh thần thất thường.

Trần Giới chôn mặt vào trong lòng mẹ, nghe thấy mẹ không ngừng nói: "Không sao, không sao, nhắm mắt lại, hết thảy đều sẽ tốt đẹp lên."

Cô muốn tin tưởng những lời 'hết thảy đều sẽ tốt đẹp lên' này, nhưng bên tai lại vẫn luôn nghĩ tới lời mẹ Ôn Hồng Á.

"Vì sao bị chết không phải là chúng mày?"

"Đi chết đi, đi chết đi, đều là bởi vì chúng mày, con của tao mới có thể mất."

Advertisement

00:00

“Đi chết đi!”

Mẹ Ôn Hồng Á cuối cùng là bị những người khác lôi đi, Trần Giới bị một đám người lớn lôi đi, bảo cô ở trong phòng nghỉ ngơi thật tốt, cô nằm ở trên giường, mắt mở trừng trừng.

Cho dù là bên ngoài chiếu ra ánh nắng, lại cảm thấy cả người còn lạnh lẽo giống như ngâm ở trong nước.

Nếu ngay từ đầu thái độ mình đã kiên quyết, có thể sẽ không xảy ra chuyện như vậy hay không?

Nếu khi đó mình lôi kéo Ôn Hồng Á, kiên quyết nói không, có phải bây giờ bọn Hồng Á còn có thể chơi đùa cùng nhau hay không?

Nếu khi đó mình có thể kiên trì lâu một chút, phát hiện sớm một chút tình huống của bọn Hồng Á, có phải sẽ không đau khổ như bây giờ hay không?

Cô bụm mặt, vô số cái nếu, đáng tiếc… đáng tiếc… Cũng không có nếu như…

Sau khi Trần Giới ở nhà nửa tháng đi đến trường, cô bé nhận thấy đám trẻ con xung quanh tựa hồ dần dần cách xa mình, cô bé vốn cũng không phải là người cởi mở, liền trở nên càng trầm mặc hơn.

“Ôn Hồng Á chết đuối, vì sao Trần Giới không đi cứu cậu ấy?”

“Trần Giới và Tịch Lục bọn họ bơi không phải là rất tốt sao? Nếu như bọn họ muốn cứu Ôn Hồng Á mà nói, nhất định có thể cứu lên được nhỉ.”

“Các cậu biết mẹ Ôn Hồng Á đã điên chưa? Cô ấy nói là Trần Giới cùng Tịch Lục bọn họ giết chết Ôn Hồng Á.”

“Thật là khủng khiếp…”

Trần Giới đứng ở cửa phòng học, chầm chậm tiến vào, cô nhìn thấy Tịch Lục ngồi ở góc, chôn đầu trên cánh tay, dường như ngăn cách mọi thứ.

Đồng thời với mình bị xa lánh, Tịch Lục cũng gặp phải tình huống giống như mình.

Bạn bè đã từng sẽ cùng nhau đến trường về nhà, hiện tại toàn bộ tránh không kịp, nhìn thấy cô giống như là nhìn thấy nấm mốc, cô thường ở lại cuối cùng đi một mình.

Đợi đến khi toàn bộ người rời đi, cô mới chôn đầu ở trên cánh tay, buông tiếng khóc lớn.

Cô nghe thấy được tiếng động, ngẩng đầu lại nhìn thấy Tịch Lục nửa đường quay trở lại, Tịch Lục nhìn thấy cô, ánh mắt tối sầm, cậu yên lặng đi đến vị trí của mình, cầm cuốn vở để ở trên bàn lên, cúi đầu, đi tới, nói: “Xin lỗi, Trần Giới.”

Trần Giới nức nở nói: “Tịch Lục, vì sao cậu phải xin lỗi tớ?”

Tịch Lục nói: “Không cứu được Hồng Á, cuối cùng còn để cho cậu suýt chết đuối.”

Tiếng cậu càng nói càng thấp, hốc mắt cũng đỏ lên, một dạo Trần Giới cho rằng Tịch Lục so với mình, giống như là người không có chuyện gì, cậu không để ý lời nói của những người đó, cũng không đi cố ý để ý sự xa cách của những người đó, yên tĩnh sống cuộc sống của mình, cậu phảng phất như là chưa từng trải qua sự kiện lần đó.

Cô vẫn luôn cho là như thế.

Cho tới bây giờ cô mới hiểu được, Tịch Lục cũng giống như mình, đều rất đau khổ.

Cô nói: “Không sao, khi đó nếu là tớ, cũng sẽ đi cứu Hồng Á …” Nói đến Hồng Á, tiếng của cô lại bắt đầu khàn khàn.

Một đôi tay nhỏ bé nắm lấy cô.

Chống lại hai mắt đỏ bừng của Tịch Lục, hai người nhìn đối phương, Tịch Lục nói: "Hồng Á vĩnh viễn đều là bạn của chúng ta, bọn họ nói không đúng, Trần Giới cậu chỉ là muốn chúng ta chơi vui vẻ, không ai nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy, bọn họ không thích chúng ta, thì không thích đi, tớ nghĩ như Hồng Á, vĩnh viễn đều đứng ở bên cậu."

Khi đó, chống đỡ cùng Trần Giới là Tịch Lục.

Cho đến sau khi lên cấp hai, chuyện này cũng dần dần nhạt đi, mà tính cách Tịch Lục sở dĩ có thể trở thành như lúc trước, một phần nguyên nhân rất lớn là do mẹ Ôn Hồng Á.

Hồi cấp hai từng xảy ra một việc, lúc Tịch Lục cùng Trần Giới đi học, đột nhiên có người từ sau lưng đẩy bọn họ tới trước xe đang chạy, lúc ấy Tịch Lục ôm Trần Giới bảo vệ cô, mà đầu mình bị thương, về phần là ai, không cần suy nghĩ nhiều.

Mọi người đều cho rằng trí nhớ của Tịch Lục mất đi một phần đó, nên không nhắc lại nữa.

Nhưng từ ngày đó về sau, Tịch Lục lại bắt đầu đi theo Trần Giới, tin đồn không tốt trong trường học thì càng ngày càng nhiều, cuối cùng trở thành như vậy, cậu cũng không dám đến gần Trần Giới nữa.

Tịch Lục nghĩ, đây có lẽ chính là tiềm thức mình muốn bảo vệ Trần Giới khi đó đi.

Nếu muốn hỏi Tịch Lục trước khi trùng sinh có thật sự quên mất chuyện quá khứ hay không, Tịch Lục cũng không rõ ràng lắm, cũng chỉ có bản thân trong quá khứ kia mới biết.

Tình cảm với Trần Giới, từ lúc mới bắt đầu là ý muốn bảo vệ đến cuối cùng biến chất, cũng đại khái là như vậy.

Tịch Lục nghĩ những tấm ảnh mình từng cho là Trần Giới khi còn nhỏ trong album ảnh của mình kia, cẩn thận nghĩ lại, những cái đó hẳn là hình ảnh cũ của Ôn Hồng Á đi.

Bởi vì Trần Giới quá khứ và Ôn Hồng Á thường bị người nói rất giống nhau, để kiểu tóc giống nhau.

"Cho tới bây giờ, tớ đều biết, Tịch Lục cậu giúp tớ ở sau lưng, bắt đầu từ trước đây tớ đã muốn nói một tiếng cám ơn với cậu…" Trần Giới dừng một chút, nói tiếp: "Cám ơn cậu vẫn luôn tuân thủ hứa hẹn làm bạn với tớ đến tận bây giờ."

"Bây giờ…" Lời Trần Giới bị cắt ngang.

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân của rất nhiều người, dẫn đầu là xã trưởng vừa tiến đến, nhìn thấy bộ dạng này của Tịch Lục và Trần Giới, vội vàng tới đây, hét lớn: "Trời ạ, các em đây là đã xảy ra chuyện gì? Anh đã nói làm sao cũng không tìm thấy các em, nghe bên ngoài có người nói Giang Ninh cùng Tịch Lục đánh nhau ở đây bọn anh mới qua đây, các em không cởi quần áo mà bơi trong bể bơi à?"

Tịch Lục cùng Trần Giới lúc này mới nhớ tới, chuyện kịch nói này.

Tịch Lục sửng sốt, dò hỏi: "Kịch nói, sao rồi?"

Xã trưởng vội vàng nói: "Anh dời thời gian lại, còn có nửa giờ, cũng chính là chúng ta chốt hạ…" Anh ta khổ não nhìn quần áo của Tịch Lục và Trần Giới, nói: "Nửa giờ, quần áo của các em làm sao khô đây?"

"Xã trưởng, lúc trước em suy xét một chút tình huống ngoài ý muốn, làm thêm hai bộ, bây giờ còn có thời gian, trước hết để cho bọn họ thay quần áo, chúng em trang điểm cho bọn họ, chờ lát nữa thì lên đài."

Xã trưởng gật gật đầu, hỏi thăm: "Hai đứa các em như bây giờ không thành vấn đề chứ?"

Tịch Lục nhìn nhìn Trần Giới, hai người đồng thời gật gật đầu, rồi đứng dậy, đi theo xã viên cùng đi thay quần áo.

136. Chương 136

Trong phòng hội nghị lớn đã ngồi đầy người, dùng cụm từ 'không còn chỗ ngồi' căn bản không cách nào hình dung cảnh sôi động này, thậm chí ngay cả hành lang cũng toàn bộ là người đứng kín mít.

Trong đó không ít người là ôm tâm thái đến xem Tịch Lục, cùng với nhìn một chút hót gơn của đại học X là cái dạng gì.

Vở kịch có thể mời được diễn viên như Tịch Lục tham gia biểu diễn, đối với đại học X, điện ảnh X mà nói, coi như là một loại tuyên truyền mang tính gián tiếp.

Chân Tần nhìn thấy hai người Tịch Lục và Trần Giới ướt lứt thứt trở về, đầu tiên là cả kinh, không kịp hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì, đã nhìn thấy hai người nhanh chóng đi đến phòng thay đồ đơn giản phía sau sân khấu thay quần áo, sau đó, hai người lập tức ngồi vào chỗ, để cho người khác hỗ trợ trang điểm.

Chân Tần nhìn thoáng qua Trần Giới ngồi ở chỗ xa, bèn đi tới bên cạnh Tịch Lục, hỏi thăm: "Vừa rồi hai người các ông đã xảy ra chuyện gì? Sao lại thành ra như vậy? Tôi nghe có người nói, ông cùng Giang Ninh đánh nhau ở bể bơi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Tịch Lục nói: "Bọn tôi nói lại về chuyện trước kia, đã giải quyết rồi, không sao đâu."

Chân Tần gật gật đầu, lại liếc nhìn Trần Giới, nói: "Ông có biết vừa nãy Trần Giới đi về là hỏi luôn ông đi đâu rồi không? Vừa nghe được tin tức này, lại lập tức không thấy tăm hơi rồi, Tịch Lục, hôm nay vô luận thế nào, ông cũng phải nói rõ ràng với Trần Giới biết chửa?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừm, sau khi vở kịch kết thúc, tôi sẽ nói chuyện riêng với cô ấy."

"Bất luận kết quả thế nào, tôi cũng sẽ không buông tay."

Chân Tần vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Được, cố gắng lên, đừng quên, tôi ở bên cạnh cổ vũ cho ông đấy, chờ lát nữa ông lên sân khấu, tôi sẽ ở bên cạnh giúp ông làm nóng không khí lên, lúc kết thúc, hát một bài hát làm kết thúc cho ông, ông thấy thế nào?"

Tịch Lục gật đầu, nói: "Có thể, dù sao ông hát không tệ."

Xã trưởng ở bên cạnh nghe thấy có chút kích động, cầm lấy tay Chân Tần, nói: "Thật sự đồng ý hát một ca khúc kết thúc cho vở kịch của bọn anh sao?"

Chân Tần cảm giác được sự nhiệt tình của xã trưởng, gật đầu, nói: "Đương nhiên."

Xã trưởng kích động nói: "Thật tốt quá, nào, nào, chỗ anh vừa lúc có một bài đang hot phù hợp với chủ đề, cậu chắc là biết hát, đi theo anh qua bên này trước."

Chân Tần đá lông nheo với Tịch Lục, rồi đi theo xã trưởng.

Tịch Lục liếc nhìn Trần Giới đang nhắm mắt trang điểm một cái, trên gương mặt xinh đẹp trắng nõn được trang điểm đậm nhạt thích hợp, cả người sức sống lại xinh đẹp hẳn lên, cũng không trách được kể từ khi lần trước biểu diễn nhảy cổ động xong, đã có không ít người đều gọi Trần Giới là hot girl xinh đẹp nhất của đại học X.

Đây chính là người cậu thích, người cậu ái mộ.

Người đã bắt đầu mê đắm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Tình cảm như vậy, một câu 'thích em' làm sao có thể khái quát được, Tịch Lục nghĩ, đợi đến vở kịch kết thúc, nhất định phải nói chuyện tử tế với Trần Giới lần nữa.

Ý nghĩ của cậu.

...

Sau khi đàn chị trang điểm cho mình xong, nhìn đồng hồ, cách thời gian lên sân khấu còn có chừng năm phút, một đám người liền vô cùng lo lắng xúm vào một chỗ, đứng ở phía sau màn, yên lặng chờ đợi tiết mục trước kết thúc.

Sau khi nghe thấy người biểu diễn nói cảm ơn, Chân Tần liền lên sân khấu, bên dưới là một loạt tiếng hoan hô, cậu ta cong lên nụ cười mỉm kiểu chiêu bài của mình, rất có phong phạm chủ trì nói: "Nghe nói đại học X cho ra tài tử, điện ảnh X cho ra ngôi sao, có điều tôi thấy đại học X cũng là mĩ nữ chỗ nào cũng có, đương nhiên, điện ảnh X chúng tôi cũng là soái ca mĩ nữ tập trung, mọi người nhìn thử tôi, là biết ngay."

Phía dưới truyền đến một loạt tiếng cười.

"Nói thì không nói nhiều nữa, vâng, xin mời vở kịch do mọi người xã kịch nói – nơi người bạn tốt nhất của tôi Tịch Lục đang hoạt động mang đến – 'thanh xuân'!" Chân Tần ra hình ra dạng vươn tay, sải bước xuống sân khấu, để lại vị trí tốt cho đám người Tịch Lục sắp lên sân khấu.

Xã trưởng ở phía sau màn nói với đoàn người Tịch Lục và Trần Giới, nói: "Anh sẽ xem các cô các cậu ở bên dưới."

Đầu tiên lên sân khấu là một số vai phụ, bọn họ đóng vai đều là bọn họ khi còn nhỏ, chơi đùa cùng nhau, ngày ngày chạy về nhà làm bài tập, làm không xong, ngày hôm sau sẽ dậy sớm đi đến trường, chép bài của bạn ngồi cùng bàn.

Những tình tiết đó đều trùng với kiếp sống học tập của rất nhiều người.

Thể hiện ra được thanh xuân, cùng với trái tim lúc nào cũng không e sợ, chưa từng thay đổi hay dao động của bọn họ.

Trần Giới làm nữ chính là quan trọng nhất của toàn bộ vở kịch, cô ra sân khấu trước Tịch Lục, trên mặt cô không nhìn ra một chút khẩn trương, nhưng Tịch Lục rõ chuyện của Trần Giới như lòng bàn tay, vào lúc đi ra, vươn tay nắm tay cô, nhìn thấy Trần Giới quay đầu lại, lộ ra một nụ cười với cậu, cậu mới yên tâm buông tay, nhìn Trần Giới lên sân khấu.

Trần Giới vừa lên sân khấu, liền có không ít nam sinh gào thét ở bên dưới.

Cô cầm quyển sách, yên lạng đắm chìm trong thế giới của mình, đối với tiếng huýt sáo cùng tiếng hoan hô của đám nam sinh kia đều không dao động mảy may, phảng phất như là một học sinh đang phấn đấu thi đại học.

Lúc thì cau mày, lúc thì bởi vì giải ra đề bài mà cao hứng, lúc thì bởi vì áp lực quá lớn mà che mặt khóc.

Tịch Lục xem ở bên dưới, vậy mà cảm thấy không tìm ra một tí tì vết nào.

Lúc lập tức đến lượt Tịch Lục lên sân khấu, xã trưởng vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, trên mặt bình thường luôn lộ ra nụ cười thô bỉ cũng mang theo vẻ nghiêm túc hiếm có, nói: "Cố gắng lên."

Tịch Lục gật gật đầu, hít sâu một hơi, dẫn đầu đi ra ngoài.

Trong phòng hội nghị lại lần nữa nổ oanh, Tịch Lục giương môi lên, biểu cảm sinh động mà lại hoạt bát, giống như là một sinh viên vừa mới bước vào giảng đường, lắc lư bước chân, đi lên phía trước, giương nhẹ giọng, nói: "Tôi đã chịu đựng vô số ngày đêm, đã gánh vác rất nhiều áp lực, bước qua rất nhiều nhấp nhô… A… Tôi rốt cuộc đã thi đỗ trường đại học lý tưởng của mình rồi…"

Nam chính Tịch Lục diễn là một cậu trai bình thường nhưng tính cách lại hoạt bát, cậu cùng với nữ chính Trần Giới diễn gặp nhau ở đại học, hai người mến nhau, nhưng chẳng bên nào dám chủ động tỏ tình, mà bạn bè bên cạnh nữ chính cũng có người mến mộ cô, quan hệ bạn bè từ đầu tới giờ dần dần bắt đầu sụp đổ tan rã, một đám người đang diễn giải tình yêu thuộc về thanh niên thời đại sau.

Yêu hận đan xen, tràn đầy đau khổ.

Tình bạn, tình thân đan xen trong tình yêu, làm cho nữ chính và nam chính luôn là để lỡ nhau.

Mãi đến cuối cùng tốt nghiệp, hai người cũng không có ở bên nhau nữa.

Cho đến rất nhiều năm sau, khi nữ chính và nam chính rất khuôn sáo cũ lại gặp nhau lần nữa, hai bên đều đã có nửa kia, hai người nhớ lại cuộc sống trước kia, đều rất đáng tiếc.

Nam chính nói, hy vọng có thể trở lại trước đây, nói lời vẫn luôn muốn nói cho nữ chính.

Hai người cứ như là đã hẹn trước, lúc nam chính đang xoay người rời đi, hô to một tiếng với nữ chính: "Anh nói yêu em, em dám đồng ý không?"

Mà nữ chính sẽ nói ra lời vẫn giấu ở trong lòng: vậy phải xem anh có dám nói hay không rồi.

Hai người nhìn nhau cười, rồi không gặp lại nhau nữa, theo như lời xã trưởng, thanh xuân cũng không phải đều là tốt đẹp, nguyên nhân vì luôn có rất nhiều tiếc nuối, mới có thể để cho ta muốn trở về lại một lần.

Đây chính là sức quyến rũ của thanh xuân.

Tịch Lục nghĩ, nam chính có lẽ chính là hình dung về mình nhỉ, chỉ là đến cuối cùng nam chính cũng chưa nói rõ ràng, cậu ngẩng đầu nhìn Trần Giới phía đối diện một cái, mình may mắn biết bao, cậu có thể luôn làm bạn với người mình thích đến khi trưởng thành.

Tiếc nuối của nam chính, cậu mới sẽ không giẫm lên vết xe đổ, giống như lời Chân Tần, cho dù dây dưa đến chết, cũng phải theo đuổi Trần Giới không buông.

Cậu giương môi lên, bởi vì cậu từng nói, sẽ vĩnh viễn ở bên Trần Giới, cậu không phải là người sẽ không giữ đúng lời hứa.

Trong đầu Tịch Lục đột nhiên toát ra một suy nghĩ ——

Tới gần kết thúc, Tịch Lục cùng Trần Giới đều quay người rời đi, bước chân cậu chầm chậm, cho đến cuối cùng đột nhiên quay đầu, hô lớn với Trần Giới: "Anh muốn trở lại trước đây, nói toàn bộ những lời chưa nói cho em biết."

"Em rất xinh đẹp, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nghĩ, anh chết chắc rồi, bằng không vì sao sẽ bởi vì em mà trái tim đang đập đột nhiên dừng lại ngay."

"Mỗi lần anh đi ngang qua cửa phòng học của em, đều sẽ làm bộ như lơ đãng nhìn em, đáng tiếc lần nào cũng sẽ bị người khác phát hiện."

"Thời gian càng lâu, anh lại càng ngày càng hi vọng trong tầm mắt em chỉ có anh, anh biết mình không thích hợp, nhưng là chẳng còn cách nào."

"Cho tới bây giờ đều rất thích em, vô luận là trước kia hay là hiện tại, đều vẫn thích em."

Cậu nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt Trần Giới, cậu cong môi lên, lại lớn tiếng nói với Trần Giới lần nữa: "Như vậy, hiện tại còn em? Anh nói yêu em, em dám đồng ý không?"

Khán giả đến xem biểu diễn cũng không rõ ràng chuyện lời kịch đã thay đổi, bọn họ cho rằng đây cũng chỉ là một phần của buổi biểu diễn, bọn họ chuyển tầm mắt về phía Trần Giới, nín thở chờ đợi cô đáp lại.

Cũng chỉ có xã viên tham gia biểu diễn cùng với xã trưởng vẫn lẳng lặng xem ở bên dưới biết.

Xã trưởng ở bên dưới cười lên, lầm bà lẩm bẩm nhìn Tịch Lục nói: "Thằng này được lắm, vậy mà sửa lại lời kịch, đổi thành mình tỏ tình, cơ mà thôi…"

"Chúc cậu may mắn."

Trong mắt Trần Giới đã khôi phục bình tĩnh, trầm tĩnh mười mấy giây, cô giương môi lên với Tịch Lục, mái tóc dài màu đen đã bất tri bất giác dài tới ngang lưng, làn da màu trắng tựa như mỡ đặc, một đôi mắt, lông mày tinh xảo hơi mang theo chút ý cười, cô đứng ở nơi đó, tốt đẹp đến mọi người đều hi vọng giờ khắc này thời gian có thể dừng lại.

Cô nói: "Em dám."

Cô ngẩng mặt lên, gương mặt tinh xảo mang theo ý cười, hốc mắt hơi ửng đỏ, giống như là công chúa kiêu ngạo miêu tả trong chuyện cổ tích, nói: "Em chờ những lời này của anh đã lâu rồi."

Tác giả có lời muốn nói: chúc mừng chúc mừng =-= Tịch Lục mi công đức viên mãn rồi.

137. Chương 137

Toàn trường sôi trào hừng hực.

Tiếng ồn ào cùng tiếng vỗ tay, có người kêu to không ngừng: "Diễn quá tốt." Thậm chí có người hối hận vô cùng, vậy mà không mang máy ảnh tới đây chộp lại nụ cười trong nháy mắt đó của Trần Giới.

Ngón tay Tịch Lục cuộn lại thật chặt, chỗ khớp xương đã trắng bệch, cậu ngẩn người, nghe thấy tiếng hoan hô của người dưới sân khấu, cậu lại nhìn về phía Trần Giới một lần nữa, có chút mơ hồ.

Vừa rồi cậu nghe được cái gì, cậu không có xuất hiện nghe lầm chứ, Tịch Lục vươn tay nhắm ngay hai má của mình, chính là bấm mạnh một cái, không chút lưu tình nào.

Cảm giác được đau đớn mãnh liệt, làm cho cậu không tự chủ được hít sâu một cái.

Xã trưởng lên sân khấu, nhìn thấy bộ dạng này của Tịch Lục, vội vàng vỗ vỗ mu bàn tay cậu, nhỏ giọng nói: "Cho dù là rất cao hứng, cũng không thể quên chào cảm ơn."

Tất cả diễn viên đều đứng ở trên sân khấu, Tịch Lục trông ngu ơi là ngu đứng ở bên cạnh Trần Giới, trong đầu đến bây giờ cũng hoàn toàn chưa phản ứng lại.

Hạnh phúc tới quá đột ngột, làm cho cậu có chút trở tay không kịp.

Xã trưởng dẫn đầu cúi đầu, nói: "Cám ơn sự ủng hộ của mọi người."

Những người còn lại liền cùng nhau cúi đầu theo.

Nào đâu biết người ở dưới sân khấu còn một bộ dáng chưa tan hứng thú, học sinh bên dưới có ồn ào nói: "Ôm lấy cô ấy, ôm lấy cô ấy, ôm lấy cô ấy!"

Cũng có không ngừng gào to: "Hôn cô ấy, hôn cô ấy!"

Tựa hồ còn đắm chìm trong màn biểu diễn vừa rồi.

Tịch Lục vốn là đã bị hạnh phúc làm cho hôn mê rồi, hiện tại càng thêm là mặt đỏ tía tai, nhìn cũng không dám nhìn Trần Giới một cái.

Xã trưởng cười rộ lên, nói: "Nếu mọi người đều muốn xem được kết cục mỹ mãn, như vậy xin mời nam nữ chính của chúng ta tới hoàn thành." Anh ta quay đầu, thấp giọng nói bên tai Tịch Lục: "Cơ hội tốt cho cậu, nắm chặt nha, đừng quá cảm ơn anh, anh chỉ là quá lương thiện thôi."

Tịch Lục đầu mất tri giác, mặt nóng hầm hập, người xung quanh đều dời đi, ở giữa sân khấu chỉ còn lại hai người Tịch Lục và Trần Giới, mặt Trần Giới không biết là bởi vì hiệu quả ánh đèn hay là cái khác, thoạt nhìn trông cũng có chút đỏ rực, Tịch Lục nhìn đến chộn rộn, tay không biết rốt cuộc nên để ở chỗ nào.

Bên dưới vẫn ra sức gào to ——

"Hôn cô ấy, hôn cô ấy, hôn cô ấy!"

Tịch Lục ngượng ngùng đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Anh…"

Trần Giới ngước mắt lên, chạm vào con ngươi có chút bối rối của Tịch Lục, khẽ nhếch một nụ cười với cậu, giống như là đang khích lệ cậu.

Trong lòng Tịch Lục run rẩy, ngón tay cậu run rẩy, vươn ra, từ từ ôm lấy vòng eo mảnh khảnh kia của Trần Giới, sau đó ôm cô vào trong lòng.

Mọi người ở bên dưới tiếp tục hô lớn: "Hôn cô ấy, hôn cô ấy, hôn cô ấy."

Tai Tịch Lục cũng sắp nhỏ ra máu rồi, âm thanh xung quanh rất lớn, cậu cũng sắp có một loại muốn rống bọn họ một câu: "Đừng ồn, bộ như thế này bảo tôi làm sao hôn được, tôi xấu hổ mà."

Âm thanh xung quanh càng lúc càng lớn.

Tịch Lục đỏ mặt nhìn Trần Giới, nhích mặt từ từ tới gần cô, tầm mắt dừng ở trên đôi môi mỏng màu hồng phấn tô chút son môi kia, trời ơi, muốn chết rồi.

Đừng như vậy, vừa mới tỏ tình thành công, đã phải hôn môi trước mặt mọi người rồi, không khỏi quá không chính quy rồi đi.

Trong đầu Tịch Lục, vẫn luôn nghĩ nụ hôn đầu với Trần Giới, là phải vô cùng lãng mạn, nói chẳng như xảy ra ở một buổi đêm tràn đầy trời sao, nói chẳng hạn như, ở một nhà hàng chỉ có hai người bọn họ, cho dù không tốt hơn nữa cũng không phải có nhiều người như vậy.

Cho dù là người bên dưới hoàn toàn là đang đùa bỡn, nhưng đối với Tịch Lục mà nói, đây chính là ý nghĩa phi phàm.

A a a a a a, trong lòng Tịch Lục đang gào thét.

Chỉ cách môi Trần Giới còn có mấy xăng ti mét, Tịch Lục dừng lại, không có động tác.

Tiếng ồn ào dưới sân khấu càng lớn ——

"Hôn cô ấy, hôn cô ấy!! Hôn cô ấy!!"

Gương mặt Trần Giới mang màu hồng nhạt, lúc làn da để sát vào thoạt nhìn cứ y như không có lỗ chân lông, xinh đẹp cực kỳ, cô ngước mắt lên, nhìn thấy đối diện cái trán rịn mồ hôi khẩn trương của Tịch Lục.

Cô cười cười, phảng phất hiểu suy nghĩ trong lòng Tịch Lục, cậu ấy nhất định là rất trân trọng lần này nhỉ.

Trần Giới nhón chân lên, chạm vào môi Tịch Lục, hôn lên, chỉ là một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, lại làm cho dưới sân khấu lại lần nữa bộc phát tiếng vỗ tay nhiệt liệt cùng huýt sáo tiếng hoan hô.

Chân Tần vội vàng đi lên, trêu chọc Tịch Lục nói: "Tịch Lục, ông xem cái dạng này của ông nè, mĩ nữ cũng nhìn không vừa mắt, trực tiếp dâng nụ hôn, được rồi, được rồi, mọi người cũng hài lòng chưa, thôi để cho bọn họ đi xuống nghỉ ngơi trước, tôi hát cho mọi người một bài thế nào?"

"Được!"

"Thật tốt quá."

Tiêu điểm lập tức từ trên người Tịch Lục cùng Trần Giới dời ngay ra chỗ khác, thật không hổ là Chân Tần, Chân Tần quay đầu đẩy Tịch Lục một cái, chìa ngón cái, giơ lên với cậu.

Tịch Lục đỏ mặt cùng Trần Giới xuống sân khấu, liền nghe thấy Chân Tần ở trên sân khấu hát bằng giọng tràn đầy tình cảm, giọng của Chân Tần không tệ, cho dù là kém ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng trong đám người bình thường coi như là hàng đầu.

Đám người xã trưởng chờ ở phía sau sân khấu, nhìn thấy hai người bọn họ, lập tức lao tới.

Xã trưởng cười lớn nói: "Thằng này được, chúc mừng hai người các em."

Xã viên nhìn thoáng qua xã trưởng nói: "Xã trưởng, làm sao em nghe giống như là anh chúc mừng Trần Giới cùng Tịch Lục kết hôn ý?"

Tịch Lục liếc nhìn Trần Giới, hai người đều có chút ngượng ngùng, ngay cả Trần Giới vẫn luôn khá lãnh đạm, hiện tại trong mặt mày đều mang một loại ngượng ngùng không nói được.

Xã trưởng chớp chớp mắt, nói: "Đây chẳng phải vậy sao? Sau khi hai người này ở bên nhau, anh chỉ muốn chúc bọn họ mãi mãi cho đến già."

"Được rồi."

Tịch Lục đỏ mặt, ngượng ngùng nói: "Cám ơn các bạn."

Xã trưởng cười lớn nhìn nhìn những người bên cạnh nói: "Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, hai người các em sau này chung đụng hòa hợp là được, bọn anh đều sẽ không nói ra ngoài."

"Xã trưởng xã trưởng, đừng quên, anh đáp ứng chúng em nếu biểu diễn rất thành công, sẽ mang chúng em đi ra ngoài ăn cơm, anh mời khách, anh cũng đừng quên."

Xã trưởng cười rộ lên, nói: "Đó là tất nhiên rồi, các cô các cậu giỏi như vậy, anh nhất định mời khách rồi, có điều cũng không biết Tịch Lục có thể đi cùng hay không?"

Tịch Lục liếc nhìn Trần Giới bên cạnh một cái, đỏ mặt ho khan một tiếng, nói: "Nếu Trần Giới đi, em sẽ đi."

"Ai yo, lúc này mới đã bao lâu, đã bắt đầu vợ hát chồng theo rồi, Tịch Lục, anh đã nhìn ra, sau này cậu sẽ là người bị vợ quản nghiêm rồi." Vừa dứt lời, xã trưởng cùng các xã viên lại bắt đầu trêu chọc bọn họ.

Tịch Lục cứng cổ, nói: "Dù sao em không ngại mà."

Trần Giới nói: "Vậy cùng đi chứ."

Tịch Lục gật gật đầu, hai người nhìn nhau một cái, Trần Giới cười cười với Tịch Lục, Tịch Lục đỏ tai, cũng ngượng ngùng cười cười.

Một đám người bên cạnh nhìn, không khỏi cảm thấy có một loại cảm giác thật buồn nôn.

Bắt nạt cờ hó độc thân, hai người các người sống dạt dào thật là đủ lắm rồi.

...

Một đám người thay quần áo xong, Tịch Lục lại võ trang đầy đủ, trên mặt che đậy kín đáo, chỉ lộ ra mũi và miệng, Chân Tần hát xong xuống dưới, nhìn thấy Tịch Lục bèn nói: "Tôi đi tìm Trương Giai luôn đây, không quấy rầy hai người bọn ông."

Sau đó cậu ta nhìn Trần Giới, cười rộ lên tiện tiện, kêu một tiếng: "Vợ Tịch Lục, hẹn gặp lại."

Trong lòng Tịch Lục nóng lên, quay đầu nhìn Trần Giới, thấy cô cười nhìn bóng lưng Chân Tần, cuối cùng xoay đầu lại, nói: "Bạn anh thật không tệ."

Tịch Lục cười hì hì, nói: "Ừm, thoạt nhìn không có tim không có phổi, trên thực tế trên một vài chuyện nào đó cậu ấy vẫn rất đáng tin."

Trần Giới giương môi lên.

Bầu không khí giữa hai người tốt đến mức làm cho những người khác của xã đoàn cảm thấy mình là một cái bóng đèn lớn, Tịch Lục Trần Giới và người trong xã đoàn cùng đi ra khỏi đại học X.

Hai người vai tựa vào ai, kề rất gần, Tịch Lục mím môi, phòng ngừa mình vừa đi vừa không nhịn được cười lên.

Mặt mày cảm giác hạnh phúc, quả thực là làm cho những người bên cạnh nhìn thấy tưng tức.

Tịch Lục nhìn nhìn tay Trần Giới, lấy dũng khí, nắm lấy tay cô, bàn tay rộng lớn bao trùm lấy bàn tay bé nhỏ sạch sẽ trắng nõn kia thật chặt.

Cậu nghiêng mắt khẩn trương nhìn phản ứng của Trần Giới, lại thấy cô hơi cúi đầu, nốt ruồi nhỏ màu nâu đen trên mí mắt kia làm cho người ta cảm thấy trong lòng ngưa ngứa, nhìn kỹ, trên gương mặt cô mang theo màu hồng nhàn nhạt.

Tịch Lục giương môi lên, dùng sức dằn xuống xúc động mình cười ra tiếng.

Thành viên xã đoàn đi theo phía sau bọn họ, nhìn bầu không khí màu hường phấn giữa hai người này, có mấy người cũng không nhẫn tâm nhìn tiếp, nhìn thế nào hai người này cũng giống là đôi tình nhân ngu ngốc.

Tịch Lục thì thôi, liên lụy đến Trần Giới cũng giống cậu ta.

Ai yo, ghen tị chết người rồi.

138. Chương 138

Loại không khí này cho đến lúc ăn cơm xong cũng chưa biến mất, làm cho một đám cờ hó độc thân ở bên cạnh vừa ăn vừa nghẹn khuất vừa hâm mộ ghen tỵ hận, đặc biệt thằng Tịch Lục mắt ti hí kia, vừa nhìn thấy có đồ ăn ngon, lập tức gắp ngay cho Trần Giới, nếu Trần Giới thích ăn, thì lập tức y như toàn bộ đĩa thức ăn đó đều là của Trần Giới, ra sức chiếm giữ.

(kẻ mắt ti hí = không nhìn thấy người khác, không coi ai ra gì)

Nhóm cờ hó độc thân cũng là say rồi.

Tịch Lục đây là thật muốn ngồi đúng chỗ danh xưng trung khuyển này rồi mà.

Bữa ăn vừa chấm dứt, một đám người lập tức thức thời rời đi, lúc sắp đi xã trưởng lặng lẽ nói với Tịch Lục: "Show ân ái đừng quá mức."

Tịch Lục nhếch mày mỉm cười, nhìn anh ta, vô cùng tiện trả lời: "Em thích."

Tịch Lục giờ mới hiểu được, đám tình nhân ngu ngốc cậu từng vô cùng không thích kia vì sao sẽ làm ra những chuyện đó, bây giờ nghĩ lại, tự nhiên là lúc tình đến sâu đậm, làm sao cũng không ngăn cản được.

Tịch Lục lôi kéo tay Trần Giới, có một loại xúc động tưởng chừng như không muốn buông tay.

Cậu cứ như vậy, mỗi khi đi mấy bước, nghiêng mặt qua, cười khúc khích một trận với Trần Giới, cứ đi như thế, cười đi cười lại cười đến cổng đại học X.

Mắt thấy Trần Giới sẽ phải xa rời mình mà đi, nếu đổi lại trước đây Tịch Lục có lẽ sẽ yên lặng đưa mắt nhìn Trần Giới rời đi, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Bởi vì Trần Giới là bạn! Gái! Của! Mình!

Có tin không! Sức mạnh nói chuyện hoàn toàn đều có rồi! Có tin không!

Trần Giới là bạn! gái! của! mình

Ha ha ha ha.

Tịch Lục kéo thật chặt tay Trần Giới, không muốn buông ra.

Trần Giới không nói gì, hai người đứng ở dưới ngọn đèn đường.

Ánh đèn chiếu lên mặt Trần Giới, chiếu lên gương mặt tinh xảo của cô càng thêm xinh đẹp rạng rỡ, tựa như tinh linh ban đêm thường lui tới, đều nói tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, Trần Giới ở trong mắt Tịch Lục đã sớm biến thành tồn tại như tiên nữ rồi, mà bây giờ tay cậu nắm là tay tiên nữ mình yêu nhất, không cần phải nói quá hạnh phúc rồi.

Đã gần đến tám giờ tối, sắc trời đã tối lại, lục tục có người đi qua nơi này.

Tịch Lục biết trước sau gì cũng phải buông tay Trần Giới ra, cậu nói: "Trần Giới, anh cảm thấy bây giờ anh giống như đang nằm mơ, anh vẫn luôn cho là em không thích anh."

Trần Giới cười rộ lên, hỏi: "Vì sao không thích anh?"

Tịch Lục sờ sờ ót, nói: "Anh chẳng có cái gì ra hồn, hiện tại tuy rằng có tí tên tuổi nhưng cũng là đánh bậy đánh bạ, anh hoàn toàn không tìm ra lý do em có thể thích anh."

Trần Giới lắc lắc đầu, nói: "Anh có rất nhiều ưu điểm, chỉ là anh không biết mà thôi, nhưng quan trọng nhất là, anh vẫn luôn ở bên em."

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Chỉ đơn giản như vậy?"

Trần Giới nói: "Ừm, rất đơn giản, nhưng rất nhiều người cũng không có cách nào làm được giống như anh."

Tịch Lục cười khúc khích, không khỏi cảm thấy cảm giác của mình tựa hồ cũng không nhầm, nhớ tới nụ hôn dưới sự kích động của mọi người hôm nay, Tịch Lục nhìn đôi môi mỏng của Trần Giới, mặt lại là đỏ

lên, nói: “Trần Giới, hôm nay… ngại quá… anh không nghĩ tới bọn họ sẽ như vậy… Anh vốn muốn tìm tốt hơn…” Nói được một nửa, cậu lại xấu hổ nói tiếp.

Trần Giới nhếch miệng cười, nói với Tịch Lục: “Không sao.”

Tịch Lục nhìn xung quanh, vừa vặn không có bao nhiêu người, cậu nhấp môi, đỏ mặt, nói: “Cho nên… có thể bù một cái lại lần nữa hay không?”

Mặt mày Trần Giới mang theo ý cười, vẫn cứ cười đến Tịch Lục xấu hổ mặt đỏ bừng.

Chỉ thấy Trần Giới gật gật đầu, rồi nhắm hai mắt lại.

Tịch Lục hít sâu một hơi, cúi đầu, hôn lên môi Trần Giới, sườn mặt hai người xếp chồng dưới ánh đèn, chiếu ra bóng của bọn họ, giống như là thiên nga giao cổ.

…

Tịch Lục vừa mở cửa túc xá ra, nhìn thấy bên trong một mảnh tối om, cho rằng trong ký túc xá không có người, lúc đang muốn bật đèn, đột nhiên một đám người nhào về phía cậu.

Kêu to ——

“Tịch Lục, chúc mừng cậu nhá!” Tiếng Mã Quốc Dương.

“Tình yêu đơn phương biến thành lưỡng tình tương duyệt!” Chân Tần rống to.

“Thôi thì tôi miễn cưỡng chúc cậu hạnh phúc đi.” Tiếng của Hồ Nghị ngạo kiều.

Đèn bật lên, Tịch Lục nhìn bọn họ, Chân Tần cười nói: “Đừng kìm nén nữa, tôi biết ông đã sớm muốn cười rồi.”

Tịch Lục cong mày cong mắt lên, nhếch môi, cuối cùng thả ra toàn bộ ý cười vẫn kìm nén dưới đáy lòng.

“Mau khai thật ra, vừa rồi ông cùng Trần Giới làm cái gì?” Chân Tần chớp chớp mắt với Tịch Lục, trêu chọc nói.

Mặt Tịch Lục đỏ lên, không nói gì, nhưng liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được, nhất định đã làm cái gì.

“Ai yo yo, nhìn bộ dáng ông, nhìn như thế nào cũng không thích hợp lắm, tôi nói Tịch Lục tôi thấy ông bình thường không phải loài ăn cỏ sao? Làm sao vừa yêu đương một cái, lại biến thành loài ăn thịt vậy.” Chân Tần cười nói.

Mã Quốc Dương ở bên cạnh cũng xấu hổ, cậu ta chưa từng yêu đương gì, cho nên cũng không hiểu những lời này, chỉ là nghe thấy Chân Tần nói lời này, không khỏi cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Hồ Nghị đã lại nhào tới trước máy tính từ bao giờ bao giờ rồi, chơi game lạch tạch.

Tịch Lục nói: “Đi đi đi, không có gì.”

Chân Tần cũng không tin, lại gần, nói: “Làm sao có thể không xảy ra cái gì chứ? Ông xem bộ dáng vừa rồi của ông, không cần lên tiếng, chúng tôi đã hiểu, phải không Mã Quốc Dương?”

Mã Quốc Dương bị điểm danh đỏ mặt gật gật đầu.

Tịch Lục cuối cùng vẫn cung khai, cậu nói: “Chỉ là cuối cùng hôn một cái.”

Chân Tần trợn mắt một cái, nói: “Chỉ hôn một cái, ông mặt đỏ cái rắm, tôi còn tưởng rằng ông mạnh như vậy, trực tiếp đã đến bước ba rồi.”

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: “Bước ba cái gì?”

Chân Tần chớp chớp mắt, nói: “Ông đừng nói ông không hiểu.”

Tịch Lục ngẫm lại một lát, cuối cùng cũng ý thức được ý Chân Tần là gì, lập tức đỏ mặt, nói: “Tôi mới không có loại ý nghĩ đó.”

Chân Tần nói: “Ông còn rất bảo thủ mà.”

Tịch Lục nói: “Tóm lại, tôi chỉ là nghĩ ở bên Trần Giới đơn thuần là tốt rồi, tôi cũng không phải ôm ý nghĩ như vậy ở bên cô ấy.”

Chân Tần thấy Tịch Lục trông rất nghiêm túc, bèn vội vàng nói: “Tôi cũng không có ý khác, ông đừng để bụng.”

Tịch Lục gật gật đầu, nói: “Tôi biết.”

Chân Tần nói: “Được rồi, ông vẫn nên sớm nghỉ ngơi một chút đi, phải biết mấy ngày nữa, phim của ông sẽ phải tuyên truyền toàn quốc rồi, ông cũng không có thời gian nhàn hạ như bây giờ đâu.”

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: “Còn phim truyền hình của ông?”

Chân Tần nhếch miệng cười nói: “Ơ, ông không biết sao? Đã phát trên đài truyền hình XX rồi, độ nổi tiếng của tôi lại vượt ra khỏi cực hạn, hiện tại đã vượt xa ông rồi.”

Tịch Lục cười lên, nói: “Vậy rất tốt mà, Chân Tần ông vốn là có thực lực.”

Chân Tần run run, nói: “Ôi dào, đừng khen tôi, con người tôi thích tự mình khen mình, nhưng lại không thích người khác khen tôi, nghe không thoải mái.”

Tịch Lục: “… Đi đi đi, không muốn nói chuyện với ông nữa, tôi ngủ đây.”

Chân Tần nhướn mày, nói: “Đừng bởi vì quá hưng phấn mà không ngủ được.”

Tịch Lục đưa nắm đấm ra đấm lên vai Chân Tần, Chân Tần khoa trương trốn luôn, lập tức chạy vào trong toilet, Tịch Lục giương môi ngồi ở trên giường, tiếp tục cười khúc khích.

Sau khi rửa mặt xong, nằm lên giường, vừa nhắm mắt lại nhớ đến chuyện đã xảy ra hôm nay.

Thật là một ngày buồn vui lẫn lộn.

Tịch Lục nằm ở trên giường lật đi lật lại, hoặc là thấp giọng cười khúc khích, cuối cùng làm phiền Hồ Nghị đang chơi game, nói với Tịch Lục: “Tịch Lục, đủ rồi đó, tôi đang chơi game, cậu ngủ yên không được sao?”

Tịch Lục ngồi dậy, nói: “Không được, không ngủ được, tôi ngồi dậy cùng với cậu nhé.”

Cứ như vậy, Hồ Nghị chơi game, Tịch Lục ngồi ở trên giường cười khúc khích.

Tịch Lục cũng không biết mình ngủ lúc nào, chỉ là biết mình ở trong mộng cũng đang trong dư vị một ngày này.

…

Sau khi trở thành người yêu, bạn hỏi Tịch Lục và Trần Giới có cái gì thay đổi sao?

Tịch Lục suy nghĩ một chút, thật đúng là không có bao nhiêu.

Trừ lúc ra đường hai người sẽ nắm tay, có đôi khi cũng sẽ âu yếm ra, thật đúng là không có khác trước đây bao nhiêu, bởi vì hai người ở cùng một chỗ đã thành thói quen rồi.

Không có tình cảm trầm trầm bổng bổng kinh thiên động địa, chỉ có tình yêu bình bình đạm đạm như dòng nước chảy mới là thật.

Đây chính là cậu và Trần Giới

139. Chương 139

Không kịp dính lấy nhau như những đôi tình nhân khác, Tịch Lục và Trần Giới ở bên nhau được vài ngày, phim điện ảnh < dẫn=“” lang=“” yến=“”> đã bắt đầu tuyên truyền toàn quốc.

Học viện Điện ảnh X yêu cầu đối với loại học sinh đã có danh tiếng trong vòng giải trí như bọn họ cũng không cao, chỉ cần học hết học phần cùng với thời điểm cuối kỳ không được bỏ thi là có thể thuận lợi tốt nghiệp.

Cho nên nói Tịch Lục liền lưu luyến không rời bước lên con đường tuyên truyền cùng đạo diễn và các diễn viên khác.

Kris ngồi ở bên cạnh Tịch Lục, nhìn thấy Tịch Lục luôn không ngừng nhìn di động, sau đó không ngừng như là đang gửi tin nhắn, cô nàng hếch mắt nói: "Làm sao? Từ lúc vừa mới bắt đầu tin nhắn đã chưa từng ngừng."

Tịch Lục cong mày cong mắt lên, gương mặt tuấn tú vừa cười rộ lên sẽ cho người khác vô cùng yêu mến, cậu nói: "Tôi đang gửi tin nhắn cùng Trần Giới."

Kris cũng không biết chuyện Tịch Lục đã cùng Trần Giới ở bên nhau, cô nàng nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Không hiểu các cậu, hai người tiếp tục nhùng nhằng như vậy, chơi trò bạn tốt có ý nghĩa gì."

Trước mặt người khác Kris là bộ dáng nữ thần, thật ra tính tình cũng không tốt, hơn nữa nói chuyện cũng thường không lưu tình, nội tâm trên trình độ nào đó là một người phụ nữ còn kiên cường hơn cả đàn ông.

Tịch Lục càng tiếp xúc thì càng thưởng thức cô nàng, đến bây giờ, Kris cũng hoàn toàn sẽ không mang bộ dáng dưới ánh đèn sân khấu của cô nàng trước mặt Tịch Lục, mà là nói chuyện móc mỉa không lưu tình chút nào.

Tịch Lục quay đầu, cười cười, nói với Kris, nói: "Tôi và Trần Giới đã ở bên nhau rồi."

Trên khuôn mặt tuấn tú tràn đầy đều là hạnh phúc.

Kris sửng sốt, nhìn thấy nụ cười trên mặt Tịch Lục, rất đậm, phảng phất như trong mắt có tình cảm dịu dàng không thể tan biến, cô nàng vươn tay vỗ mạnh lên mặt Tịch Lục, quay đầu, nói: "Đừng cười nữa, một mặt ngu ngốc, chúc mừng cậu, cuối cùng cũng tu thành chính quả, cậu cũng được đó."

Tịch Lục xoa xoa cái mặt bị Kris đánh đau, nói: "Cảm ơn."

Kris nhìn phong cảnh ngoài xe, trên mặt không nhìn ra một chút biểu cảm.

Không có người nào biết cô nàng đang suy nghĩ cái gì, chính như cô nàng vĩnh viễn biết thế giới của Tịch Lục và Trần Giới, hoàn toàn không có cơ hội cho cô nàng vào sân.

Đây sớm đã là chuyện đã định trước rồi.

…

< dẫn="" lang="" yến="">> chưa quảng bá đã nổi, tuy rằng nhân vật chính có hai vị đều là diễn viên mới vào nghề, nhưng vai phụ rất nhiều đều đã là ngôi sao mọi nhà đều biết, tạm không nói đến đội hình hùng mạnh, chỉ cần chỉ thảo luận một chút, nhan sắc vai nam nữ chính và nam phụ đều đủ khơi dậy kích thích của rất nhiều người mua vé đi rạp chiếu phim xem thử.

Advertisement

00:00

Bởi vì phim yêu cầu, lúc tuyên truyền những người chủ trì thường sẽ để cho Tịch Lục cùng Kris làm ra một ít hành động thân mật, nói chẳng hạn như tái hiện tình tiết bên trong, lại nói chẳng hạn như thâm tình nhìn nhau…

Tịch Lục và Kris cũng coi như là tự nhiên, sau khi lên sân khấu cũng không khẩn trương, cố gắng hết sức phối hợp.

Sau khi một loạt tuyên truyền làm xong, nhân khí của Tịch Lục cùng Kris lại tăng lên, thậm chí có chút xu thế áp đảo nam chính bộ phim này.

Kể từ lần trước sau khi anh Âu nói, Tịch Lục liền bắt đầu lưu ý Cống Hách Lan một chút.

Giờ mới dần dần phát hiện, Cống Hách Lan này mặc dù hình tượng đối ngoại rất tốt, loại con trai thuộc về ánh sáng mặt trời, được xưng là người đàn ông tốt vô số phụ nữ đều muốn gả, nhưng đây cũng là bề ngoài.

Tịch Lục trong thời gian tuyên truyền, không chỉ một lần nhìn thấy Cống Hách Lan cùng người đại diện của mình có động tác mập mờ, thế này thì cũng thôi, nữ diễn viên đóng vai nữ ba trong phim tựa hồ cũng có chút quan hệ với Cống Hách Lan.

Hỏi cậu vì sao biết?

Lúc tổ quay phim ở tại cùng một khách sạn, có một buổi tối Tịch Lục không ngủ được, bèn ra khỏi cửa phòng muốn đi bên ngoài nhìn một chút, phong cảnh ngoài trời của khách sạn rất không tệ, chỉ là còn chưa đi được mấy bước, lại nghe thấy bên kia truyền đến từng trận tiếng cười của nam nữ, vừa nhìn bên đó không có ai, Tịch Lục còn tưởng rằng là mình nghe nhầm.

Nhưng tiếng cười vẫn đang vang như cũ, người đàn ông và người phụ nữ tựa hồ đang nói chuyện, sau khi người đàn ông nói xong, người phụ nữ liền không nhịn được cười rộ lên, tiếng cười nũng nịu thật sự là làm người ta khó có thể không chú ý.

Tịch Lục nhíu mày, lại nhìn chung quanh lần nữa, cuối cùng ở góc phát hiện một đôi nam nữ đứng ở nơi đó.

Người đàn ông ôm lấy người phụ nữ.

Tịch Lục không phải là hóng hớt lắm, chỉ là tiếng người đàn ông nói chuyện thật sự là quá có tính điển hình, vừa nghe đã biết là ai, Tịch Lục nhìn thêm hai cái, cuối cùng phát hiện người phụ nữ bị Cống Hách Lan ôm trong lòng là ai.

Tịch Lục cũng là say rồi.

Dù sao trong thời gian tuyên truyền Cống Hách Lan vẫn luôn rúc rích với người đại diện của y, mọi người cũng đều cho rằng y đang qua lại cùng người đại diện của mình.

Không nghĩ tới ——

Ấn tượng của Tịch Lục đối với Cống Hách Lan lại thay đổi.

Lúc cách một lần tuyên truyền cuối cùng còn có một ngày, ngày hôm đó, Tịch Lục phát hiện sắc mặt Kris vô cùng không tốt, cậu nhíu mày, nói với Kris: "Cậu làm sao vậy? Thoạt nhìn trông không tốt lắm."

Kris lắc lắc đầu, nói: "Không có việc gì."

Tịch Lục chần chờ vài giây, thấy Kris không hề có ý muốn nói, bèn gật gật đầu nói: "Vậy nếu như có gì, cậu nói cho tôi, cậu đừng cố gượng."

Kris gật gật đầu.

Sau khi lên sân khấu, lần này người chủ trì tựa hồ không ngừng gép đôi Kris cùng Cống Hách Lan, anh ta nói: "Kris xinh đẹp như vậy, Hách Lan của chúng ta đẹp trai như vậy, hai người đều không có đối tượng, chẳng lẽ không có ý nghĩ gì muốn phát triển một chút sao?"

Kris đã trang điểm, sắc mặt thoạt nhìn tốt hơn vừa rồi nhiều lắm, ít nhất trừ Tịch Lục không có người nhìn ra chuyện sức khỏe cô nàng không thoải mái, bước chân cô nàng có chút hỗn loạn, nhưng vẫn luôn cắn răng kiên trì, cô nàng cười cười, trả lời: "Hách Lan rất tốt, có điều tôi nghĩ anh ấy đẹp trai như vậy, chắc cũng chướng mắt tôi, hơn nữa tạm thời tôi cũng không muốn suy nghĩ những chuyện này."

Người chủ trì nói: "Ồ, làm sao có thể chứ? Kris cô xinh đẹp như vậy, về phần có vừa mắt hay không, đây là phải hỏi Hách Lan rồi, đúng không?"

Cống Hách Lan giương môi lên, thân sĩ hòa nhã nói: "Dĩ nhiên, đối với tôi mà nói, sức quyến rũ của Kris thật sự rất lớn, ở trong phim tôi say đắm cô ấy, ở ngoài phim tôi nghĩ tôi cũng không có lý do không say đắm người đẹp như vậy nhỉ?"

Người chủ trì vội vàng nói: "Ý này của anh, tôi có thể hiểu thành, anh có những ý nghĩ khác với Kris sao?"

"Tôi nghĩ chắc không ai có thể không chộn rộn đối với Kris đâu nhỉ." Cống Hách Lan nói như vậy.

Cách nói giấu đầu hở đuôi như vậy, làm cho Tịch Lục đứng ở một bên nhíu chân mày lại, Cống Hách Lan này rốt cuộc là thế quái nào, bình thường ngôi sao không phải đều sẽ tránh né không nói sao?

Hình tượng của y luôn là tốt đẹp, lần này lại cố ý nói lời như vậy, sợ là muốn dựa vào tên tuổi bây giờ của Kris, lăng xê mình một chút đi.

Chỉ thấy người chủ trì lại nói: "Kris, cô xem Hách Lan đã nói rõ ràng như vậy rồi, không biết cô có cái gì muốn nói không?"

Trong lòng Kris đã sớm bùng lửa rồi, cô nàng chịu đựng cảm giác khó chịu, nói: "Tôi không có gì muốn nói."

Vừa dứt lời, không khí lập tức liền lạnh xuống.

Người chủ trì vội vàng giảng hòa nói: "A, như vậy à, Kris là thẹn thùng rồi..." Sau đó vội vàng nói sang chuyện khác.

Buổi tuyên truyền vừa mới kết thúc, đạo diễn liền để cho Kris đi trở về trước, Tịch Lục ở lại chụp mấy tấm ảnh, nhìn nhìn bên cạnh không có bóng dáng của Cống Hách Lan.

Cậu sửng sốt, quay đầu nói với đạo diễn: "Đạo diễn, tôi có chút không thoải mái, có thể đi về trước không?"

Đạo diễn gật đầu đồng ý.

Tịch Lục vội vàng bắt xe, chạy thẳng về khách sạn.

Không ngoài dự đoán của cậu, cậu vừa mới đi tới cửa phòng Kris, đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng cãi nhau, cùng với tiếng thứ gì đó đổ xuống đất, Tịch Lục đập cửa nói: "Kris, Kris, Kris cậu ở đâu?"

Tiếng Kris từ bên trong truyền tới: "Tịch Lục."

Sau đó lại nghe thấy tiếng va chạm, cả buổi cũng không có ai đến mở cửa.

Tịch Lục gào lên với nhân viên phục vụ: "Mau lấy thẻ mở cửa, anh không nghe thấy cô ấy vừa mới gọi tên tôi sao?"

Nhân viên phục vụ sửng sốt, cuối cùng lấy thẻ ra quẹt một cái, Tịch Lục xông vào luôn.

Nhìn thấy trên giường Kris quần áo xốc xếch, cùng với Cống Hách Lan cũng quần áo xốc xếch, Tịch Lục không hề suy nghĩ nhiều, cầm cái chăn bên cạnh lên bọc lấy Kris.

Vẻ mặt Cống Hách Lan bình tĩnh, phảng phất như chuyện không liên quan đến mình.

Tịch Lục báo cảnh sát, đối phương vẫn là vẻ mặt trấn định.

Bởi vì trên thực tế y chưa hề làm cái gì, trước khi đang muốn làm cái gì, Tịch Lục đã gõ cửa rồi.

Y nói: "Cần gì làm cho sự việc bế tắc như vậy chứ, cảnh sát tới, vừa nhìn, trên thực tế tôi chưa hề làm chuyện gì, thậm chí tôi có thể nói là Kris chủ động quyến rũ tôi, tôi là ngôi sao nổi tiếng, mà Kris chỉ là diễn viên mới vào nghề, cô ta có thể vì để có nhiều cơ hội hơn mà quấn lấy tôi, cậu cảm thấy phần thắng của ai lớn hơn, tôi khuyên cậu vẫn nên thông minh một chút, xem như không nhìn thấy gì cả thì tốt hơn, như vậy đối với ai cũng tốt."

"Đừng quên, trong cái vòng này, ai mới là tiền bối."

140. Chương 140

Cống Hách Lan nói như vậy, mang trên mặt vẻ dào dạt đắc ý, trông phảng phất như đã nắm chắc phần thắng.

Tịch Lục nhìn thoáng qua Kris, má trái cô nàng sưng đỏ, tựa hồ đã bị người tát, không cần suy nghĩ nhiều cũng biết là ai, cậu biết Kris là một cô gái tự tôn tự ái, nếu là cô nàng, sẽ làm như vậy——

Tịch Lục ngước mắt lên nhìn Cống Hách Lan, cười lạnh nói: "Súc sinh."

Cống Hách Lan cười rộ lên, giống như Tịch Lục mắng không phải là mình.

Tịch Lục nói: "Tôi kệ anh có phải tiền bối hay không, pháp luật là công bằng, anh làm chuyện sai thì phải chịu trách nhiệm, anh cho rằng tôi thật có thể bị anh hù dọa sao?"

Nụ cười trên mặt Cống Hách Lan cứng đờ.

Mãi sau khi cảnh sát chạy tới Kris mới dần dần có dấu hiệu tỉnh táo, sắc mặt cô nàng trắng bệch, nhìn thấy Cống Hách Lan, trong mắt cô nàng như muốn bốc lửa.

Tịch Lục cùng Kris chia ra ghi khẩu cung, đạo diễn nghe tin chạy tới trên mặt rất không tốt, nhìn Cống Hách Lan bộ mặt đen thành than, dù sao bây giờ đúng lúc là ngày phim sắp công chiếu, làm nam chính vậy mà gây ra loại chuyện này.

Từ đủ loại dấu hiệu đều có thể thấy được Cống Hách Lan có ý đồ bất chính, nhưng Kris lại không hề chịu tổn thương gì, đạo diễn cùng với cấp trên của công ty thay nhau đến khuyên giải Kris cùng Tịch Lục.

Tịch Lục kiên trì thái độ: "Lần này là Kris may mắn, vậy còn lần sau? Tôi không tin y sẽ không tái phạm."

Đạo diễn nói: "Vậy cậu muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn làm hỏng bộ phim này sao?"

Tịch Lục im lặng, không đáp lại.

Cậu nhìn về phía Kris ở bên cạnh, Kris nhắm chặt hai mắt lại, môi tái nhợt, sắc mặt vô cùng không tốt, từ vừa mới bắt đầu cô nàng đã không nói gì.

Đạo diễn xuôi giọng một chút, nói: "Tôi biết Kris cô ấm ức, nhưng chúng ta phải tính toán lâu dài, nếu như sự việc Cống Hách Lan truyền đi, đối với một người mới như cô mà nói, cho dù là cô và y không có gì, nhưng lúc nào cũng sẽ có người nghĩ mọi biện pháp ghép các người lại, đến lúc đó danh tiếng bị hỏng, con đường sau này cô đi như thế nào?"

"Mỗi người đều có lúc chịu uất ức, nhưng cô phải biết cô là tính toán cho tương lai của cô, cho nên cô phải nhẫn nại."

Tịch Lục không nén nổi tức giận, cậu nói: "Đạo diễn…"

"Tôi biết rồi." Kris ngắt lời Tịch Lục, ngẩng đầu nói với đạo diễn: "Sự việc lần này, tôi sẽ không truy cứu nữa."

"Nhưng là, nếu như tái phạm lần nữa, cho dù danh tiếng của tôi bị hủy, tôi cũng muốn tiếp tục." Kris không khóc sướt mướt như con gái thông thường gặp phải loại chuyện này, trong mắt cô nàng mang theo kiên cường, cứng cỏi, phảng phất ngay từ đầu đã dự đoán được kết quả như thế, cô nàng nhượng bộ, nhưng vẫn kiên trì thái độ của mình.

Advertisement

00:00

Đạo diễn mặt mày hớn hở, nói: "Tin tưởng cô làm là quyết định tốt nhất đối với cô…" Ông ta dừng một chút tiếp tục nói: "Có lẽ, hiện tại cô cho là tôi không hề giúp cô, nhưng sau này cô sẽ hiểu, tôi là dạy cô làm một người thông minh như thế nào, người thông minh vĩnh viễn sẽ không tự mình động tay làm."

Kris gật gật đầu.

Đạo diễn nói: "Vậy cô nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước đây."

Tịch Lục cũng rời đi theo sau đạo diễn, Kris nhìn bóng lưng cậu, đột nhiên kêu lên: "Tịch Lục…"

Tịch Lục quay đầu, nhìn về phía Kris.

Kris im lặng vài giây, nhếch đôi môi có vẻ tái nhợt lên, nói: "Cám ơn cậu."

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Cậu nghỉ ngơi cho tốt."

Sau khi Tịch Lục rời đi, Kris nằm ở trên giường, nhìn trần nhà, nước mắt mới từ trong hốc mắt từ từ tràn ra, cô nàng rơi lệ không tiếng động, nước mắt giống như là chuỗi ngọc bị đứt, một viên một viên nhỏ xuống chăn.

...

Đạo diễn và Tịch Lục ngồi cùng trên một chiếc xe, đạo diễn nhìn thấy mặt Tịch Lục vẫn trầm mặc, trên mặt của cậu mang theo cô đơn, tựa hồ bởi vì không có giúp được Kris mà cảm thấy thất vọng.

Đạo diễn vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, nói: "Cái vòng này, chính là như vậy, mặt ngoài thoạt nhìn vẻ vang lộng lẫy, thật ra quả thật tràn đầy điêu tàn."

"Đây chỉ là vừa mới bắt đầu, con đường của các cậu còn dài."

"Lựa chọn của Kris là chính xác, cô ấy rõ ràng địa vị của mình bây giờ nằm ở vị trí nào." Đạo diễn thở dài, nói.

Tịch Lục gật gật đầu, cậu nói: "Tôi hiểu."

"Hiểu thì tốt."

...

Sau khi phim công chiếu, phản ứng tương đối tốt, Kris đóng vai chính, cùng với Tịch Lục đóng vai phụ, nổi lên một phen, danh tiếng một dạo lấn át Cống Hách Lan đóng vai nam chính.

Bình luận phần lớn đều là vây quanh miêu tả nam phụ thật sự là quá thành công, Tịch Lục đã diễn giải hoàn mỹ một nhân vật "đàn ông hư" thâm tình chân thành.

Trong một đêm, tên Tịch Lục trở thành ngôi sao xuất hiện thường xuyên nhất trên màn ảnh rộng.

Nếu như nói trước đây Tịch Lục là có chút tiếng tăm, như vậy bây giờ quả thực chính là có thể nói một đêm bùng nổ, làm tiểu thịt tươi đang nổi tiếng bị công ty lập tức đẩy mạnh lăng xê.

Mà Kris cũng tương tự bởi vì biểu hiện kinh diễm làm cho mọi người ghi nhớ cô nàng, trở thành nữ thần thế hệ mới, cùng với hoa khôi đẹp nhất từ trước đến giờ của học viện điện ảnh X.

Thành danh mà đến là công việc nhiều hơn, thời gian rảnh rỗi càng ngày càng ít.

Cho dù là như vậy, Tịch Lục cũng là mỗi ngày tối thiểu một cú điện thoại năm tin nhắn trình diện với Trần Giới, sau khi thành danh, thật ra Tịch Lục cũng không cảm thấy vui vẻ lắm.

Kèm theo đủ loại danh lợi, thời gian làm bạn bên Trần Giới càng ngày càng ít.

Chỉ có thỉnh thoảng bớt chút thời gian gặp được Trần Giới vài lần, thời gian còn lại thì lại tiếp tục đi đóng phim.

Vất vả lắm cò kè mặc cả với công ty xin hai ba ngày nghỉ, Tịch Lục lập tức ngựa không ngừng vó đi tìm Trần Giới, hai người tới chỗ đã hẹn trước gặp mặt.

Tịch Lục tới sớm nửa giờ, đứng ở nơi đó chờ Trần Giới.

Đã có rất lâu chưa chờ Trần Giới ở bên ngoài như vậy, Tịch Lục cảm thấy có chút áy náy với cô, sau khi hai người ở bên nhau, bởi vì nguyên nhân của cậu hẹn hò gì gì đó cũng không thể thường xuyên đi bên ngoài.

Có đôi khi hai người đi xem phim, xem được một nửa, công ty lại đột nhiên gọi điện thoại tới, nói cho cậu biết có thông báo phải làm, cũng chỉ có thể vội vã đưa Trần Giới về, còn mình lại chạy về.

Hôm nay cậu cũng tắt điện thoại rồi, vô luận thế nào cũng phải qua một ngày này với Trần Giới thật tốt đẹp.

"Này, anh xem < dẫn="" lang="“" yến="“"> chưa?" Từ bên cạnh cậu đi qua một đôi tình nhân.

Cô gái ngẩng đầu hỏi nam sinh bên cạnh.

Nam sinh gật gật đầu, nói: "Xem rồi."

Nữ sinh vênh mặt lên, lớn tiếng nói: "Siêu đẹp có phải không? Cống Hách Lan thật đẹp trai."

Nam sinh liếc nhìn nữ sinh, nói: "Anh lại cảm thấy Kris đẹp hơn đấy."

Nữ sinh không có ghen nói: "Là rất đẹp, cơ mà em thích nhất vẫn là nhân vật Tịch Lục diễn trong đó, kỹ xảo biểu diễn thật sự quá tốt, lúc xem đến kết cục anh ta chết, em khóc thành chó rồi ý."

"Được rồi, là diễn rất tốt." Tiếng không được tự nhiên của nam sinh truyền tới.

Nữ sinh lập tức làm nũng, nói: "Cơ mà em vẫn cảm thấy anh đẹp trai nhất."

Nam sinh cười rộ lên.

Tịch Lục giương mắt lên, nhìn một đôi tình nhân rời đi, cong môi, nghiêng mặt qua, lại nhìn thấy Tràn Giới cách đó không xa đi về phía mình.

Trần Giới mặc áo khoác màu trắng mang theo khăn quàng cổ màu đen, mái tóc dài mà thẳng xõa trên đầu vai, gương mặt trắng nõn cùng khăn quàng cổ màu đen hình thành đối lập rõ nét, gương mặt tinh xảo bởi vì gió lạnh thổi qua mà hơi ửng hồng, cô giương môi lên, cười cười với cậu.

Vô luận hợp tác cùng bao nhiêu người phụ nữ xinh đẹp, nhưng cho tới bây giờ không ai có thể giống như Trần Giới, từ xa xa, cậu chỉ cần nhìn một cái, là sẽ hồi hộp thẹn thùng.

Cho dù là bọn họ bây giờ đã qua lại được một đoạn thời gian.

Cậu vẫn sẽ ngượng ngùng như trước.

Hai người đứng đối diện, cười với nhau, Tịch Lục liền cảm thấy rất hạnh phúc.

Tịch Lục mở miệng nói: "Cái đó, Trần Giới em muốn đi ngồi đu quay cùng anh không?" Cậu dừng một chút, quay đầu, thẹn thùng nói: "Bởi vì anh xem trong phim, đều nói hai người nếu hôn nhau vào lúc đu quay lên cao nhất, thì sẽ luôn bên..." Phần sau cậu có chút không nói được nữa, lúng túng đến mình cũng xấu hổ lên.

Nói thật, Tịch Lục cảm thấy mình làm sao còn thiếu nữ hơn cả Trần Giới.

Nhưng đúng như cậu nói, kể từ lúc ban đầu cậu đã không có ý nghĩ muốn tách ra với Trần Giới, nếu như nói mục tiêu trước đây là ở bên Trần Giới.

Như vậy mục tiêu hiện tại của cậu, chính là làm cho Trần Giới trở thành vợ mình.

Cả đời.

Mái tóc màu đen của Trần Giới quấn vào gương mặt trắng nõn, khuôn mặt tinh xảo của cô mang theo ý cười nồng đậm, nói: "Ừ, chúng ta cùng đi đi."

141. Chương 141

Đây đối với đôi tình nhân lâu không gặp nhau, Tịch Lục có chuyện muốn kể cho Trần Giới nói không hết, thậm chí cậu có một loại xúc động muốn kể tất cả những chuyện mình đã trải qua trong khi quay phim cho Trần Giới nghe, mà Trần Giới thì vẫn mỉm cười ở một bên lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, biểu cảm không có một chút không kiên nhẫn nào.

Đi được nửa đường rốt cuộc ý thức được lời của mình tựa hồ hơi quá nhiều, Tịch Lục vội vàng giải thích với Trần Giới nói: "Hình như toàn là anh nói chuyện suốt, em nhất định cảm thấy rất phiền nhỉ, ngại quá." Cậu sờ sờ gáy, bộ dáng kia tựa hồ chẳng khác gì trước kia, cho dù là đã trải qua tẩy lễ những năm này, nội tâm Tịch Lục vẫn như vậy.

Trần Giới thích cũng chính là điểm này của cậu, cô lắc lắc đầu, nói: "Em không cảm thấy anh phiền, trái lại em rất cao hứng, anh sẵn lòng nói với em chuyện công việc của anh, những chuyện đó đối với anh mà

nói, rất quan trọng, cho nên mới luôn muốn nói cho em biết nhỉ, không sao đâu, em cũng rất muốn nghe, chỉ cần là về Tịch Lục anh, em đều thích."

Lời Trần Giới làm cho Tịch Lục đầu tiên là sửng sốt, há miệng a một tiếng, tựa hồ còn chưa kịp phản ứng, đầu choáng váng, lặp lại những lời này của Trần Giới ở trong lòng một lần, hiểu ra, mặt lập tức liền đỏ bừng lên, nhìn Trần Giới, nói lắp bắp: "Trần… Trần… Trần Giới… em… em… em…" Ngôn ngữ đã không thể biểu đạt tâm tình kích động giờ phút này của cậu rồi, Tịch Lục vươn tay ôm chặt lấy Trần Giới.

Nói bên tai cô: "Trần Giới, anh… anh… quá cao hứng rồi…"

Trần Giới tựa vào đầu vai Tịch Lục, nhẹ giọng cười lên.

Bởi vì hành động này làm ở trên đường cái vẫn hơi quá mức bắt mắt, Tịch Lục lưu luyến không rời buông Trần Giới ra, nghĩ thầm sau khi trở về nhất định phải ôm cho đủ.

Trong đầu nghĩ đi nghĩ lại lời Trần Giới nói vừa rồi, cười lên ngu ơi là ngu.

Hiện tại cậu cũng đã hoàn toàn biến thành một kẻ ngu ngốc trong tình yêu mà trước đây mình thường hay xỉa xói rồi.

Có điều, ngu ngốc thì ngu ngốc, ai bảo cậu quá được người yêu cưng chiều đây?

Vòng đu quay của thành phố X khá trứ danh trong cả nước, chỉ là đứng ở bên dưới nhìn một chút, trong lòng sẽ cảm thấy chợt có niềm vui bất ngờ ngay, Tịch Lục nhìn nhìn xung quanh, phần lớn đến mua vé đều là tình nhân hoặc là một gia đình, tình nhân nhắm tới mánh lới của vòng đu quay, một gia đình thì phần lớn là trẻ con đòi đến.

Tịch Lục mua vé, cùng Trần Giới đứng ở đó xếp hàng chờ đợi.

Có lẽ là bởi vì khoảng cách giữa người với người hơi gần, một đôi tình nhân nhỏ đứng ở trước mặt Tịch Lục, lúc nữ sinh đang cùng nam sinh nói chuyện, trong lúc vô tình ánh mắt lia tới trên người Tịch Lục, sau đó sửng sốt, lập tức túm luôn lấy bạn trai mình, có chút kích động.

Tịch Lục kéo tay Trần Giới thật chặt, thỉnh thoảng bởi vì Tịch Lục nói ra mấy câu, chọc cho Trần Giới trên mặt, trong mắt tràn đầy là ý cười.

"Tịch Lục, anh…" Trần Giới đang cùng Tịch Lục nói chuyện, ngước mắt lên lại nhìn thấy đôi tình nhân đứng ở trước mặt Tịch Lục, nữ sinh vươn tay vỗ vỗ bả vai Tịch Lục, mang trên mặt vẻ vui sướng khó có thể che giấu, cắt ngang lời Trần Giới.

Tiếng của cô nàng không tự chủ được lên cao, âm cuối có chút run rẩy, nhìn ra được cô nàng rất kích động, nói: "Xin hỏi, anh là Tịch… Tịch Lục sao?"

Tịch Lục quay đầu nhìn về phía cô nàng, hiển nhiên đối mặt với mấy việc này đã rất bình tĩnh rồi, cậu không phủ nhận, mà là cười cười với hai người, nói: "Xin chào."

Nữ sinh kích động nhảy cỡn lên, ôm tay bạn trai mình lắc qua lắc lại, sau đó âm thanh run run nói: "Trời ơi, thật là anh, vừa rồi em nhìn thấy anh, liền cảm thấy rất giống, hỏi bạn trai em, anh ấy cũng cảm thấy như vậy, không nghĩ tới thật sự là anh, em đặc biệt thích anh, thật."

Tịch Lục nhìn nhìn xung quanh, sợ hãi tiếng của cô nàng quá lớn mà làm cho những người khác chú ý đến, cậu vội vàng nói: "Cám ơn bạn, có điều hôm nay là ngày nghỉ của tôi, có thể, có thể không nói cho người khác biết không?"

Nữ sinh vội vàng gật gật đầu, tiếng cũng nhỏ đi, nhưng tâm trạng kích động vẫn khó có thể che giấu, cô nàng nói: "Dĩ nhiên, em biết các anh cũng không dễ dàng."

Tịch Lục gật gật đầu, cười nói: "Cám ơn em đã hiểu."

Nữ sinh tựa hồ nghĩ tới điều gì, móc bút từ trong túi ra, kéo áo mình, nói với Tịch Lục: "Cái đó có thể ký tên vào quần áo cho em không?"

Tịch Lục nhếch miệng cười, gật gật đầu, cầm bút lên, vung một cái tên của mình đã xuất hiện một cách phóng khoáng rồi.

Nữ sinh lại lấy điện thoại di động ra, nói: "Nếu có thể, có thể chụp một tấm ảnh nữa không?"

Tịch Lục gật gật đầu, "Tôi không bỏ kính râm xuống, bạn trực tiếp chụp không thành vấn đề chứ?"

Nữ sinh vội vàng gật đầu, nói: "Đương nhiên, đương nhiên không thành vấn đề rồi, anh có thể để em chụp ảnh em đã rất cao hứng rồi, em cũng hiểu anh không tiện."

Tịch Lục đứng ở nơi đó, sau khi cô bé chụp xong, cậu cho rằng cuối cùng không còn việc gì rồi, đáng tiếc, cậu xem nhẹ nhân khí bây giờ của mình, nữ sinh lại đưa ra một yêu cầu cuối cùng, nói: "Cái đó, có thể ôm với em một cái không? Em thật sự vô cùng thích anh, bạn trai em cũng biết."

Bạn trai ở bên cạnh bất đắc dĩ cười cười, nói: "Bạn gái em vậy mà nói ở trước mặt em anh là nam thần của em ấy đấy."

Cô bé gật gật đầu, mong đợi nhìn về phía Tịch Lục.

Tịch Lục nhìn Trần Giới một cái, cuối cùng quay đầu nói với cô bé: "Ngại quá, tôi sợ bạn gái tôi mất hứng."

Cô bé sáng tỏ nhìn nhìn Trần Giới bên cạnh Tịch Lục, lý giải nói: "Em hiểu, em hiểu, không nghĩ tới anh cũng đã có bạn gái rồi."

"Em còn tưởng anh và Kris là một đôi cơ, dù sao hai người thoạt nhìn vô cùng xứng."

Cô bé hiển nhiên là loại nói chuyện không thông qua đại não kia, bạn trai bèn vội vàng kéo tay cô nàng, nói: "Hai anh chị cũng rất xứng đôi."

Cô bé gật gật đầu, nói: "Ừm."

Trần Giới đột nhiên mở miệng nói: "Chuyện tôi và Tịch Lục bên nhau, có thể xin các bạn đừng nói ra ngoài không? Tôi không muốn thêm phiền toái cho anh ấy."

Tịch Lục sửng sốt.

Cô bé vội vàng đáp ứng nói: "Em hiểu, nhất định sẽ không nói lung tung."

Trần Giới cười cười, gật đầu.

Vừa lúc, nhân viên công tác tới đây sắp xếp bọn họ ngồi đu quay.

Cô bé lưu luyến không rời nhìn Tịch Lục một cái, nói với Tịch Lục: "Tạm biệt, em sẽ ủng hộ anh trước sau như một."

Tịch Lục trả lời: "Cám ơn."

Sau khi nhìn thấy cô bé đi rồi, Tịch Lục thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Trần Giới, thấy Trần Giới không nói gì, lập tức khẩn trương nói: "Trần Giới, anh với Kris không có gì, em phải tin tưởng anh, ở trong lòng anh, ai cũng không bằng em."

Trên mặt Trần Giới không lộ vẻ gì, càng làm cho Tịch Lục thấp thỏm không yên.

Tịch Lục lại gần, kề mặt lại gần Trần Giới, lộ ra vẻ mặt khẩn trương.

Trần Giới ngẩng đầu nhìn Tịch Lục một cái, trên mặt vẫn không có biểu cảm.

Tịch Lục sửng sốt, gấp đến độ trán rịn mồ hôi, nói: "Trần Giới… anh…"

Trần Giới phì một cái cười lên, nhìn mặt Tịch Lục, trong mắt toàn bộ đều là ý cười nồng đậm, nói: "Tịch Lục, em không có tức giận."

Tịch Lục trợn tròn mắt, nói: "Vậy vừa rồi sao em không để ý tới anh thế?"

Trần Giới nói: "Chọc anh."

Tịch Lục: "… Trần Giới, đột nhiên anh phát hiện em cũng có lúc có ý nghĩ xấu."

Nhân viên công tác sắp xếp bọn họ lên đu quay, Trần Giới đi ở phía trước, quay đầu, cười cười với cậu, nói: "Đây còn không phải là bởi vì muốn để cho anh nhìn thấy em nhiều hơn sao?"

Cô ngồi lên buồng xe trước.

Tịch Lục sửng sốt, giương môi lên, đuổi theo đi vào, nói: "Cho nên nói, anh cũng muốn để cho em nhìn thấy anh nhiều hơn."

Tịch Lục nói như vậy, ôm thật chặt lấy Trần Giới.

Lúc hai người chờ đợi đu quay lên tới điểm cao nhất, Tịch Lục cúi đầu, vô cùng bá đạo ấn lên môi Trần Giới một cái, lúc răng môi chạm nhau, cậu nói: "Vô luận là bao lâu, anh cũng muốn bên em."

Trần Giới không trả lời cậu, chỉ là tay ôm cậu càng thêm chặt.

Có lẽ Tịch Lục làm như vậy rất ngây thơ, nhưng cũng chỉ có chính cậu hiểu, Trần Giới là người như thế nào, cô thiếu cảm giác an toàn, chỉ có lớn tiếng nói cho cô biết như bây giờ, mới có thể làm cho cô hiểu thêm tâm tình của mình.

Tịch Lục muốn cho cô chính là một người chỉ thuộc về cô, yêu nhau một đời một kiếp.

Đã nói một đời, thì là một đời.

...

Sau khi quay xong < dẫn="" lang="" yến="">, Tịch Lục hẹn quay thử không ngừng, qua sự trợ giúp của người đại diện anh Âu từ trong đó sàng lọc mấy bộ kịch bản phim chưa quay mà phản ứng đã không tồi, Tịch Lục chia ra đảm nhiệm vai nam chính hoặc là nam phụ, sau khi truyền bá ra, nhân khí được đẩy lên vị trí rất cao, được tạp chí phong làm "Thu Thị vương tử".

(Thu thị: nhận được chú ý đặc biệt)

Chỉ là đại chúng đã định trước vẫn là thích hóng hớt.

Kèm theo Tịch Lục tiếng tăm tăng mạnh, tin tức tiêu cực có liên quan đến cậu cũng bắt đầu kịch liệt tăng nhanh.

142. Chương 142

"Hey, Tịch Lục nghe nói lúc ông quay phim giở trò 'đại bài' à, ném kịch bản vào trợ lý cùng tổ." Công ty hội nghị mỗi tuần, Tịch Lục đã tới từ rất sớm, ngồi ở chỗ đó, cảm giác bả vai của mình bị người vỗ vỗ, Tịch Lục quay đầu liền nhìn thấy Chân Tần mặc một cây đen nháy nháy mắt ra hiệu nói với mình.

Tịch Lục cười cười với cậu ta, trả lời: "Tôi còn nghe nói Chân Tần ông cùng Từ Khánh Nhã bí mật hẹn hò, ông nói cho tôi biết, lúc nào thì đã cặp kè với Từ Khánh Nhã rồi, Trương Giai đâu?"

Chân Tần sau khi Tịch Lục hot, cũng bởi vì quay một bộ phim thần tượng thanh xuân mà có chút danh tiếng, sau lại quay tiếp một bộ phim cổ trang, danh tiếng cũng đuổi sít sao Tịch Lục.

Chân Tần trả lại một vẻ mặt khinh thường, nói: "Nói lung tung cái gì đấy, trên tạp chí viết như vậy ông còn tin thật, lúc quay xong, tôi chỉ là cùng Từ Khánh Nhã ăn một bữa khuya mà thôi, nhà cô ấy ở xa, đạo diễn để tôi đưa cô ấy một đoạn đường mà thôi."

Tịch Lục mỉm cười, nói: "Tôi có tin hay không không quan trọng, Trương Giai tin mới là thật."

Chân Tần trả lời: "Đi đi đi, tôi với Trương Giai không biết có bao nhiêu tốt đẹp đâu, cô ấy mới sẽ không như Tịch Lục ông nghe người khác nói cái gì cũng không tin tôi."

Tịch Lục nhướn mày nói: "Được được được, là ông hạnh phúc nhất."

Chân Tần cười rộ lên, nói: "Vậy ông nghe nói không, vị kia nhà ông ở đại học X nhân khí siêu hot, không biết có ai chụp ảnh cô ấy đăng lên mạng, hiện tại Trần Giới được gọi là nữ thần đại học X đấy."

Tịch Lục hất mặt lên như đương nhiên, vẻ mặt kiêu ngạo nói: "Đó là tất nhiên, Trần Giới xứng với cái từ nữ thần này."

Chân Tần lẩm bẩm nói: "Nói cách khác, những ngày ông không có ở bên, Trần Giới mỗi ngày đều sẽ bị đám đàn ông kia theo đuổi..." Cậu ta nhìn Tịch Lục một cái, sờ sờ cằm, nói: "Nói không chừng, theo đuổi đến ngày nào đó không còn cảm giác với ông, Trần Giới cũng sẽ đi cùng với người tốt hơn."

Tịch Lục cười, khinh miệt nhìn Chân Tần một cái, nói: "Cảm giác của tôi và Trần Giới, đâu phải người khác dễ dàng có thể chia rẽ, ông vẫn nên lo lắng bản thân ông đi."

Chân Tần đang muốn nói cái gì đó, nhưng nhân viên tham gia hội nghị đã cơ bản đến đông đủ rồi, Kris ngồi xuống bên cạnh Tịch Lục, nhìn cậu ta một cái, nói: "Hai người các cậu yên tĩnh một chút đừng nói chuyện."

Tầng quản lý của công ty liền bắt đầu nói chuyện, nói đến đại khái chính là về công việc tuần này, Tịch Lục cùng Chân Tần cũng chỉ là nghe một chút một bộ phận liên quan tới mình, cho rằng giống như bình thường, không có gì.

Cho đến anh Âu đứng dậy, nói với Chân Tần: "Chân Tần, công ty quyết định chế tạo thêm chút chiêu trò cho cậu, cậu và Từ Khánh Nhã đóng cùng một bộ phim phản ứng không tồi, sẽ chế ra đề tài cậu và Từ Khánh Nhã cặp kè, đã bàn xong với công ty của Từ Khánh Nhã rồi, chỗ Từ Khánh Nhã không có vấn đề, vai diễn mới của cậu cũng là hợp tác với cô ấy, cho nên cậu phải nắm chặt nhiều cơ hội cùng cô ấy tạo một chút đề tài, làm nóng lên danh tiếng của mình."

Advertisement

00:00

Bị điểm danh, Chân Tần sững sờ tại chỗ, qua vài giây, cuối cùng cũng phản ứng lại, đứng dậy, nói với anh Âu: "Vì sao? Em cảm thấy không cần thiết làm như vậy, em có thể dựa vào kỹ xảo biểu diễn để thu hút fan, kiểu này không phải là đang lừa gạt đại chúng sao? Huống hồ, em còn có bạn gái... em..."

Anh Âu ngắt lời Chân Tần, nói: "Đây chỉ là một đề tài mà thôi, làm nóng bầu không khí cho phim truyền hình mới của các cậu, cậu không cần thiết khẩn trương như vậy."

"Nhưng là, bạn gái em..." Chân Tần nhíu mày, nói.

Vẻ mặt tầng quản lý có chút mất hứng, nói: "Hiện tại cậu phải ý thức được cậu là một nghệ sĩ, cậu nên suy nghĩ nhiều hơn cho sự phát triển của cậu sau này, không phải hành động theo tình cảm, tin tưởng bạn gái của cậu cũng hi vọng cậu có thể thuận thuận lợi lợi phát triển, chủ đề thích hợp là có thể được đại chúng tiếp nhận, không yêu cầu cậu nhất định phải cặp kè với Từ Khánh Nhã."

Chân Tần trầm mặc, Tịch Lục biết cậu ta đang dao động.

Từ rất lâu trước đây Chân Tần đã dốc lòng muốn trở thành nghệ sĩ có danh tiếng, tất nhiên biết công ty làm đều là vì tốt cho họ, cuối cùng cậu ta nói: "Để em suy nghĩ một chút."

Anh Âu quả quyết nói: "Không có thời gian cho cậu suy nghĩ, phim truyền hình của các cậu sắp quay, hiện tại lập tức cho tôi đáp án, nếu không đồng ý, bộ phim truyền hình này sẽ để cho những người khác đảm nhiệm nhân vật chính."

Chân Tần nhíu mày, do dự vài giây, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

"Nếu chỉ là tạo một chút đề tài, em không thành vấn đề."

Mặt mày anh Âu cuối cùng cũng giãn ra, lộ ra nụ cười trẻ nhỏ dễ dạy với Chân Tần, nói: "Cậu phải hiểu được công ty cũng là suy nghĩ cho các cậu."

Chân Tần gật gật đầu, yên lặng ngồi tại vị trí của mình, vẻ mặt cũng không có thoải mái như vừa rồi, mím môi thật chặt, có lẽ là đang suy tư sau đó phải giải thích với Trương Giai như thế nào đi.

Tịch Lục ngồi ở chỗ đó có chút thấp thỏm, còn may anh Âu chỉ là sắp xếp một chút lịch làm việc của Tịch Lục và Kris sắp quay < xương="" mu="">> mà thôi.

Đợi đến khi người rời đi gần hết rồi, Tịch Lục nhìn về phía Chân Tần ngồi một chỗ im lặng không nói lời nào, đâu còn có sức hoạt bát vừa rồi kia, cậu nói: "Chân Tần, ông xác định thật sự đồng ý chuyện vừa rồi sao? Ông quên chuyện lúc trước Trương Giai đã nói sao?"

Chân Tần cười khổ một cái, nói: "Tịch Lục, tôi không giống với ông, tôi bây giờ nhân khí chỉ là thuộc giai đoạn tăng lên, nếu lần này tôi không đồng ý, công ty có thể sẽ lựa chọn những người khác, công việc sau đó của tôi cũng sẽ không được việc tốt lắm, bây giờ tôi cũng là mặc người chém giết thôi."

Tịch Lục ngồi đối diện Chân Tần, thở dài một hơi, nói: "Ông nói chuyện tử tế với Trương Giai đi, Trương Giai không phải là người không hiểu chuyện, cô ấy hẳn sẽ hiểu cho ông."

Cậu là nói như vậy, nhưng là từ trong đáy lòng lại đổ mồ hôi vì Chân Tần, quen biết với Chân Tần lâu như vậy, liên quan đến tính cách Trương Giai cậu cũng có hiểu biết.

Chuyện này, đối với quan hệ của hai người chỉ có hại không có lợi.

Nhưng là, rất nhanh Chân Tần đã vùi đầu vào trong nhân vật của mình, ở những nơi công chúng cậu ta dựa theo sắp xếp của công ty, thường làm ra hành động thân mật cùng Từ Khánh Nhã, hoàn toàn hiện thị rõ dáng vẻ bạn trai.

Bởi vì việc này, tạp chí cùng tin tức bát quái thường xuyên đưa tin, hơn nữa hở ra một tí là liên hệ hai người này với nhau.

Chân Tần cũng là dần dần tiếp nhận sắp xếp của công ty, sau khi phim truyền hình phát ra, nhân khí của hai người lại lần nữa tăng mạnh, Chân Tần nếm được ngon ngọt, mà công ty thì sắp xếp ngôi sao nữ càng thêm có danh tiếng làm nóng đề tài với Chân Tần.

Có lần đầu tiên cũng sẽ có lần thứ hai.

Lúc lần thứ hai, Tịch Lục nhìn Chân Tần, khuyên nhủ: "Chân Tần, hiện tại danh tiếng của ông cũng đi lên, nếu không thì không cần tạo đề tài gì đó nữa, chúng ta chỉ đóng phim thật tốt thôi."

Chân Tần trả lời: "Không có gì, tôi chỉ là diễn trò mà thôi, Trương Giai cũng nói không sao."

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Nhưng là, ông quên chuyện lần trước, ông và Trương Giai chia tay sao?"

Chân Tần hất mặt lên, nói: "Tôi bây giờ, ông cảm thấy Trương Giai sẽ rời khỏi tôi sao? Tôi đã không giống với lúc trước rồi."

Tịch Lục lắc lắc đầu, không nói gì nữa.

Đến cuối năm, một vụ scandal về Chân Tần đột nhiên truyền ra, đưa tin là ảnh về Chân Tần cùng ngôi sao nữ hạng A Diêu Hưng Thần thuê phòng.

Lại có hơn hẳn có người chụp được ảnh Chân Tần cùng Trương Giai đi dạo phố, cùng với ảnh Từ Khánh Nhã và Chân Tần cùng nhau truyền ra chuyện xấu lúc trước.

Giật tít là (Kẻ lăng nhăng giới giải trí Chân Tần chân đạp nhiều thuyền, diễm phúc không cạn)

Lúc Tịch Lục nhìn thấy tin tức này, còn tưởng rằng chỉ là báo chí đang thêu dệt lung tung, cũng không để ở trong lòng, đoán chừng là công ty đang lăng xê, chỉ là đợi đến khi công ty khẩn cấp triệu tập bọn họ họp, Tịch Lục mới biết được, toàn bộ lời trên bài báo đều là sự thật.

Lúc Chân Tần đến, tuy rằng ăn mặc chỉnh tề, nhưng đáy mắt toàn bộ đều là quầng thâm.

Tịch Lục nhìn bộ dáng này của cậu ta, không khỏi một cơn tức giận xông lên, nói: "Ông thật đi thuê phòng cùng Diêu Hưng Thần?"

Chân Tần nhìn Tịch Lục, cười khổ một cái, nói: "Tịch Lục, tôi cũng không biết nói như thế nào, ngày đó lúc ở lễ chúc mừng tôi và cô ta uống nhiều quá, lúc cô ta mời tôi, đầu của tôi thật mông lung..."

Tịch Lục lạnh mặt, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ông và Trương Giai sao rồi?"

Chân Tần rủ mắt, lông mi thật dài phủ lên, hốc mắt từ từ hơi ửng đỏ, cậu ta nói: "Trương Giai, không nhận điện thoại của tôi, tôi đi tìm cô ấy, cô ấy cũng không ở đó."

Trong mắt Tịch Lục bốc lửa, cậu nói: "Bây giờ ông biết bối rối rồi? Chân Tần, mẹ nó ông thật là đủ rồi, lúc trước tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, bảo ông không cần tiếp tục nữa, ông không nghe, tốt lắm, bây giờ tôi xem ông làm thế nào?"

Chân Tần ngẩng đầu, trên gương mặt tuấn tú mang đầy bi thương, hốc mắt cậu ta ướt át, nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, ông giúp tôi một chút đi, tôi không muốn chia tay với Trương Giai, tôi còn thích cô ấy, tôi thật chỉ là nhất thời hồ đồ, lúc trước tôi cũng chỉ là muốn làm cho danh tiếng của mình lớn hơn, tôi thật sự chưa hề nghĩ tới chia tay với cô ấy, ông giúp tôi một chút, tìm Trương Giai đi."

Tịch Lục không nói gì.

Cậu nhìn Chân Tần đỏ vành mắt đau khổ cầu xin mình, một mực trầm mặc.

143. Chương 143

Tịch Lục hiểu rõ Chân Tần, cũng hiểu rõ Trương Giai, thời trung học, tình cảm hai người rất đơn thuần, Tịch Lục nhìn ở trong mắt, rất hạnh phúc, bạn thậm chí sẽ cho rằng bọn họ có thể cứ như vậy cho đến đầu bạc.

Chỉ là, yêu nhau không có hoàn mỹ không khuyết điểm, chính như sự trả giá hết mực của Trương Giai, mà sự như lẽ đương nhiên của Chân Tần, làm cho giữa hai người sinh ra vết rách.

Hơn nữa hồi thi tốt nghiệp trung học chia tay.

Khi hai người lại hợp lại lần nữa, Chân Tần đúng là thay đổi, cậu ta bắt đầu dần dần có suy nghĩ cảm nhận của Trương Giai, chỉ là con người không có cách nào nói thay đổi là thay đổi ngay.

Tịch Lục nhìn ở trong mắt, cậu biết Trương Giai đang nhẫn nhịn, bởi vì cô ấy thích Chân Tần, Trương Giai là cô gái tốt, cô ấy có thể tha thứ Chân Tần đối với cô ấy không tốt, chỉ cần cô ấy có thể nhẫn nhịn, là có thể vẫn luôn ở bên Chân Tần.

Ngược lại, trong lòng Trương Giai cũng có một giới hạn, Chân Tần như thế nào đi nữa, chỉ cần không vượt qua đường giới hạn kia của cô ấy, cô ấy sẽ vĩnh viễn ở bên Chân Tần.

Cô ấy thích Chân Tần, cho nên cho phép Chân Tần có thể tùy ý làm bậy, cô ấy thích Chân Tần, cho nên cho phép Chân Tần có thể như lẽ đương nhiên, nhưng cũng là bởi vì thích Chân Tần mà thỏa hiệp, mới để cho Chân Tần một lần lại một lần càng vượt ra khỏi vị trí ban đầu hơn.

Lần này, Tịch Lục hiểu, Chân Tần đã vượt qua Trương Giai một vạch giới hạn cuối cùng cho cậu ta, cậu có thể giúp cậu ta cái gì?

Tịch Lục cũng không biết.

Hai người đều là bạn của mình, Chân Tần đã liên tục mấy ngày không ăn không uống, chỉ là cầu xin mình muốn nhìn thấy Trương Giai, bộ dạng suy sút chỗ nào có thể liên hệ với ngôi sao thần tượng đang nổi với nhau.

Tịch Lục tất nhiên là cũng không liên lạc được với Trương Giai, nếu một người thật sự muốn tránh bạn, như vậy có lẽ đời này bạn cũng sẽ không gặp lại được cô ấy, mãi cho đến Trần Giới gọi điện thoại tới, nói cho Tịch Lục: "Trương Giai về thành phố D rồi, cậu ấy sẽ chờ Chân Tần ở thành phố D, nói chuyện rõ ràng."

Cậu truyền lại tin tức cho Chân Tần.

Chân Tần liền ngựa không ngừng vó ngồi máy bay chạy tới thành phố D.

Ai cũng biết lần này Chân Tần đi, kết quả sẽ không phải là tốt, Trương Giai nói muốn nói chuyện rõ ràng, cô ấy lựa chọn trở lại thành phố D, đó là nơi khởi đầu tình cảm của họ, cũng chính như hiện tại, sắp thành nơi kết thúc tình cảm của bọn họ.

Phụ nữ rất tuyệt tình, khi cô ấy yêu bạn, bạn chính là trời bạn chính là đất, mà khi cô ấy không yêu bạn, bạn chỉ là một quả rắm.

Tình cảm của Trương Giai và Chân Tần từ lúc mới bắt đầu đơn thuần sạch sẽ, đến bây giờ tan vỡ tan rã, không có người nói hai người bọn họ không phải thích nhau.

Hai người đều có lỗi.

Trương Giai không nên đặt mình tại vị trí thấp nhất, hèn mọn yêu Chân Tần.

Mà Chân Tần thì không nên tiếp nhận hết thảy nhượng bộ của Trương Giai như lẽ đương nhiên, lặp đi lặp lại nhiều lần, tiếp tục phóng túng bản thân.

Cuộc yêu đương này, nếu ngay từ đầu, Trương Giai đã cường thế hơn một chút, nếu Chân Tần sớm hiểu sự thỏa hiệp của Trương Giai hết thảy cũng là vì mình một chút, sớm thu liễm một chút.

Cũng không đến mức đi đến một bước nông nỗi này.

…

Chân Tần là nổi tiếng rồi, chuyện xấu của cậu ta khắp nơi đều đang truyền, danh tiếng của cậu ta cũng trở nên càng lúc càng lớn, kịch bản có thể nói là đáp ứng không xuể, một ngôi sao có đề tài là đại biểu có nhân khí.

Mà bây giờ cuối cùng cậu ta như nguyện rồi, cho dù là đề tài cũng không tính là có lợi với hình tượng của mình, nhưng ai có thể phủ nhận Chân Tần không có nổi lên?

Cậu ta chiếm được danh lợi, thì mất đi là Trương Giai vẫn luôn chờ đợi ở bên cạnh.

Đây là sự lựa chọn của cậu ta.

Giống như rất nhiều năm về sau, khi Chân Tần lên chương trình, có người chủ trì hỏi mối tình đầu của cậu ta, trên mặt của cậu ta lộ ra nụ cười ngượng ngùng khó gặp.

Cậu ta nói: “Cô gái ấy là ủy viên học tập lớp chúng tôi, tôi còn nhớ lúc ấy nhìn thấy cô ấy, cô ấy đang ngồi trên chỗ ngồi, lúc nghe thầy giáo giảng bài, sống lưng rất thẳng, tóc buộc rất cao, sườn mặt rất xinh đẹp, trên mặt cô ấy có lông tơ nho nhỏ, lúc ấy tôi đã nghĩ rằng, tôi xong rồi, cô gái này làm sao xinh đẹp như vậy.”

Người chủ trì cười rộ lên, nói: “Mối tình đầu đều là khó có thể quên được, như vậy cuối cùng vì sao anh lại chia tay với cô ấy thế?”

Chân Tần cúi đầu, nhẹ nhàng cười lên, khuôn mặt đã thoát khỏi vẻ ngây thơ, đã trở nên góc cạnh rõ ràng, cậu ta nói: “Bởi vì tôi phạm sai lầm rất nghiêm trọng, cô ấy đã rời khỏi tôi.”

Người chủ trì hỏi: “Thật đáng tiếc mà, thời gian lâu như vậy, anh có lời gì muốn nói với cô ấy không?”

Chân Tần nhìn màn ảnh, cậu ta nói: “Năm ngoái cô ấy đã kết hôn rồi, người khác đều nói cô ấy đã gả cho một người đàn ông tốt, rất yêu thương cô ấy, bây giờ cô ấy sống rất hạnh phúc, như vậy… là đủ rồi.”

Người chủ trì sửng sốt, “Tôi có thể hiểu thành, bây giờ anh còn thích cô gái này hay không đây?”

Chân Tần giương môi, cười lên, cậu ta nói: “Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một người yêu nhất, chúng ta đều có, tôi yêu cô gái trong quá khứ ấy.”

Chân Tần ba mươi tư tuổi vẫn sống độc thân, sau khi cậu ta trải qua một lần sự kiện kia, không còn thông qua thủ đoạn tương tự để tăng danh tiếng của mình nữa, cậu ta bắt đầu vững chắc dần dần, cậu ta dùng diễn xuất của mình chinh phục người xem, cuối cùng cậu ta cũng trở thành diễn viên nổi tiếng mình hằng mong muốn.

Cậu ta như vậy, chiếm được cũng mất đi.

Trong một cuốn tự truyện cậu ta có viết một câu ——

Tôi yêu cô gái ấy, chỉ là vào thời điểm đó, tôi còn chưa biết yêu.

...

Sau khi Chân Tần xảy ra chuyện này, Tịch Lục cũng càng thêm hiểu tình yêu là chuyện của hai người, không phải một bên cố gắng là được, mà là hai người đều cần phải cố gắng.

Cậu cũng càng thêm chú ý hình tượng của mình ở nơi công cộng, không tiếp xúc nhiều với những ngôi sao nữ khác, giữ vững hình tượng cao quý lạnh lùng của mình.

Đương nhiên, hiển nhiên những tạp chí truyền thông kia không có ý muốn buông tha Tịch Lục.

Sau khi đầu gió sự kiện Chân Tần đi qua, có truyền thông bới ra những chuyện bệnh xà tinh về Tịch Lục làm hồi cấp hai cấp ba, chủ yếu chĩa mũi nhọn chính là quá khứ của Tịch Lục cùng với nhân phẩm của cậu có vấn đề, có học sinh từng cùng trường với Tịch Lục đứng ra làm chứng, chỉ ra tinh thần Tịch Lục có vấn đề.

Sau khi đưa tin ra, làm người trong cuộc, Tịch Lục lại hoàn toàn không cảm thấy có cái gì, nhưng về phía công ty lại không phải nghĩ như vậy, bọn họ cho rằng chuyện này tạo ra ảnh hương bất lợi đối với hình tượng của Tịch Lục.

Lúc họp, anh Âu hỏi Tịch Lục: "Toàn bộ những chuyện trên bài báo kia đều là thật sao?"

Tịch Lục một mặt thản nhiên trả lời: "Là thật, chẳng qua những chuyện đó đều là bởi vì khi ấy em rất thích một nữ sinh mới có thể làm như vậy, em cho là hồi còn trẻ ai chưa từng làm chuyện hoang đường, em cũng không cho rằng chuyện này có thể thăng cấp thành vấn đề trên tinh thần trên nhân phẩm."

Anh Âu nghiêm túc nói: "Cậu không cho là như vậy, nhưng trong mắt đại chúng không phải là nhìn như cậu, chuyện này đã sinh ra ảnh hưởng đối với hình tượng của cậu, mà lại là lúc này, vừa lúc < xương="" mu=""> cậu và Kris quay sắp công chiếu, thật là."

Tịch Lục nhíu mày, trả lời: "Bọn họ xem là phim của em, không phải là quá khứ của em."

Anh Âu vỗ bàn một cái, nói: "Cậu là ngôi sao thần tượng, bất kỳ hành động bất lợi với hình tượng của cậu đều là có ảnh hưởng, bây giờ cậu bắt đầu nghe theo sắp xếp của công ty, ngày mai khi tham dự hoạt động cùng Kris, hai đứa chế tạo thêm một chút đề tài, che đậy đầu sóng ngọn gió trước đã."

Tịch Lục nhìn Kris bên cạnh mình một cái, nói: "Liên quan gì tới Kris?"

Anh Âu nói: "Cậu và Kris vừa lúc đóng vai một đôi tình nhân trong < xương="" mu="">, nếu trong hiện thực truyền ra chuyện xấu mà nói, sẽ làm chiêu trò sâu sắc hơn, cũng dễ chuyển hướng lực chú ý của mọi người đối với chuyện này."

Nói cách khác, công ty quyết định để cho Tịch Lục áp dụng phương thức giống như Chân Tần lúc trước để giành được ánh mắt.

Tịch Lục đứng dậy, nói: "Không được, em không đồng ý, em cho rằng đây chỉ là chuyện nhỏ, đối với em mà nói hoàn toàn có thể thông qua không đáp lại để giải quyết."

Thái độ của cậu làm cho cao tầng có chút tức giận, anh Âu nói: "Không đồng ý không được, công ty đã làm xong, sẽ chuẩn bị mở buổi họp báo, đến lúc đó Kris sẽ đi cùng cậu."

Tịch Lục đi lên, đang muốn nói cái gì, anh Âu cùng với những người khác liền rời đi trước, những người khác trong công ty ngăn cản Tịch Lục, phần lớn đều khuyên nhủ cậu, phải nhìn một chút tình huống hiện tại, công ty là suy nghĩ cho cậu.

Tịch Lục nhìn về phía Kris, nói: "Kris, cậu với tôi cùng nói rõ ràng cho công ty đi, nói cậu không đồng ý, chuyện của tôi cậu không cần thiết đi ra làm bia đỡ đạn."

Trên khuôn mặt tinh xảo của Kris không nhìn ra biểu cảm gì, con ngươi màu nhạt của cô liếc nhìn Tịch Lục một cái, nói: "Tịch Lục, đây chỉ là suy nghĩ cho cậu, chúng ta chỉ là diễn trò mà thôi."

"Cậu không phải Chân Tần." Kris nhìn Tịch Lục tiếp tục nói, "Mà tôi cũng không phải Diêu Hưng Thần."

"Suy tính cho tiền đồ, tôi vẫn là đứng về phía công ty." Kris nói.

Tác giả có lời muốn nói: =-= đại khái cuối tuần sẽ kết thúc, ông bố vợ đã lâu không gặp của chúng ta lại muốn ra sân rồi.

144. Chương 144

"Cứ làm như vậy đi, suy cho cùng điều này không có lợi đối với hình tượng của anh, anh không cần thiết để ý đến suy nghĩ của em." Trần Giới ngước mắt lên nhìn Tịch Lục, cười cười nói.

Tịch Lục nhíu mày, nói: "Anh cho rằng không cần thiết như vậy, bọn họ muốn cho là như vậy cũng là việc của bọn họ."

Trần Giới vươn tay xiết chặt tay Tịch Lục, nói: "Anh thật sự không cần suy nghĩ cho em, không sao đâu, huống hồ thái độ của công ty anh đã rất rõ ràng rồi."

Tịch Lục nói: "Anh chỉ cần không đi tham gia buổi họp báo kia là được."

Trần Giới lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu anh không đi tham gia, vậy Kris giúp anh thì làm thế nào? Về phía truyền thông sẽ lại có thể bắt lấy điểm này để tiếp tục bôi đen anh."

Tịch Lục im lặng.

Trần Giới tựa đầu vào trên vai Tịch Lục, nói: "Em tin tưởng anh, đừng ngại."

Tịch Lục không đáp lại cô, chỉ là vươn tay ôm lấy cô thật chặt.

...

"Trần Giới, cậu nghe nói không? Hôm nay hình như công ty của Tịch Lục muốn mở buổi họp báo, hình như là về tình yêu của cậu ấy và Kris, Trần Giới cậu biết chưa?" Lúc lên lớp, Từ Phương cố ý ngồi xuống bên cạnh Trần Giới, cô ấy cau mày thấp giọng dò hỏi.

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Biết rồi."

Từ Phương có chút tức giận, cô ấy nói: "Tại sao có thể như vậy, cậu không phải mới là bạn gái của Tịch Lục sao? Chẳng lẽ nói công ty của Tịch Lục sắp xếp như vậy, cậu ấy liền thuận theo luôn sao? Cậu còn nhớ chuyện Chân Tần? Lỡ như..."

Trần Giới ngắt lời Từ Phương đang hơi kích động, cười cười, nói: "Cậu còn kích động hơn cả mình, chuyện này là mình khuyên anh ấy."

Từ Phương có chút không hiểu, cô ấy nói: "Vì sao?"

Trần Giới nói: "Anh ấy là một diễn viên, hiện tại cũng đang đứng ở giai đoạn tăng trưởng danh tiếng, loại tin tức tiêu cực này có thể ít một chút thì ít một chút."

Từ Phương nói: "Mình cũng không cho rằng những chuyện Tịch Lục làm trước đây quá trớn lắm, nghiêm chỉnh mà nói, căn bản là không khoa trương như trên truyền thông, Tịch Lục ở đâu có vấn đề trên tinh thần và nhân phẩm?"

Trần Giới gật gật đầu, nói: "Tuy rằng cậu là cho rằng như vậy, nhưng cái nhìn của người khác có lẽ sẽ không giống."

Từ Phương thở dài một hơi, nói: "Trần Giới, cậu không cảm thấy Tịch Lục cách chúng ta càng ngày càng xa sao? Bây giờ cậu ấy trở nên càng ngày càng có danh tiếng rồi, trong giới giải trí gái đẹp lại nhiều như vậy, lỡ như cậu ấy giống Chân Tần..."

Cô ấy dừng một chút, không nói tiếp, nhưng Trần Giới đã hiểu ý của cô ấy.

Cô cúi đầu, nói: "Mình tin tưởng anh ấy."

Từ Phương muốn nói lại thôi.

Cho dù là Trần Giới nói như vậy, nhưng đổi thành ai trong lòng cũng sẽ không dễ chịu nhỉ, bạn trai của mình phải thân thân mật mật với người khác ở trước mặt đại chúng, mà mình lại chỉ có thể luôn trốn tránh như vậy.

Sau khi một tiết giảng bài xong, Trần Giới cùng Từ Phương đi ra ngoài, đứng cửa giảng đường lớn có mấy cậu trai, sau khi nhìn thấy Trần Giới, mấy người trong đó liền hú lên xô đẩy một người trong đó lên.

Từ Phương nhìn hai cái, Trần Giới hoàn toàn không để ý.

Mà người dẫn đầu bị đẩy tới kia, chắn trước mặt hai người bọn họ, là một cậu trai cao ráo, diện mạo không phải ưa nhìn lắm cũng không phải khó coi lắm, trên mặt thậm chí có mấy nốt mụn, tiếng cậu ta có chút run rẩy, nhắm mắt lại nói với Trần Giới: "Xin chào, mình là Tiêu Thiên lớp một khoa dược học, từ rất lâu trước đây mình đã chú ý đến bạn, bạn rất xinh đẹp, mình rất thích… ừm… Không phải… mình cũng không phải chỉ nhìn diện mạo … mình cũng thích giọng nói của bạn, tóm lại mình chính là thích bạn…"

Trần Giới nhìn cậu ta một cái, lắc lắc đầu, nói: "Ngại quá, tôi có bạn trai."

Nam sinh cũng không có giống như những người tỏ tình trong quá khứ kia, lập tức co cẳng bỏ chạy luôn, mà là sửng sốt một chút, nói: "Người đó là ai vậy?"

Trần Giới mím môi, không trả lời cậu ta.

Nam sinh vội vàng tiếp tục nói: "Cái đó, lúc trước mình đã nghe nói bạn nói bạn có bạn trai, nhưng rất nhiều người đều nói chưa từng thấy bạn trai của bạn, mình bèn suy nghĩ bạn có phải có thật hay không? Nếu như có thật mà nói, bạn cũng có thể cân nhắc đến mình một chút, mình cảm thấy bạn trai bạn có phải không quan tâm bạn hay không, bạn gái xinh đẹp như vậy lại chưa hề lộ diện…"

Trần Giới ngắt lời cậu ta, lạnh mặt, nói: "Đủ rồi, đây là việc của tôi."

Nam sinh sửng sốt, trán toát ra mồ hôi li ti, nói: "Xin lỗi, mình không phải cố ý chọc giận bạn … Những lời vừa rồi, mình chỉ là nói ra suy nghĩ của mình mà thôi."

"Không cần nói nữa, nếu không có gì, tôi đi trước đây." Trần Giới lôi kéo Từ Phương bên cạnh mặt lạnh đi qua.

Từ Phương nhìn thoáng qua kẻ tỏ tình tháng thương kia một cái, lặng lẽ nói: "Thật ra, cậu ấy cũng không sai, lần này Tịch Lục định làm như vậy, như vậy lần tiếp theo thì làm thế nào, chẳng lẽ muốn để cho cậu vẫn cứ trốn tránh như vậy sao?"

Trần Giới không nói gì.

Vào thời điểm hiện tại này, Tịch Lục và Kris hẳn đã ngồi ở trên cuộc họp báo rồi nhỉ.

Trần Giới mím mím môi, tự nói với mình, không sao.

"Trời ơi, bạn là Trần Giới sao?"

Trần Giới cùng Từ Phương ăn cơm trưa xong đi trên đường về kí túc xá, trên đường không ngừng có người nhìn sang Trần Giới, cho đến lúc có hai cô gái đi tới, nhìn thấy cô lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lớn tiếng nói.

Trần Giới sửng sốt, gật gật đầu.

Hai cô nữ sinh cười rộ lên, một người trong đó lớn tiếng nói: "Chúc mừng bạn, bạn thật là may mắn đấy."

"Chúc hai bạn hạnh phúc, hai bạn thoạt nhìn thật là xứng đôi." Một nữ sinh khác trong mắt mang theo hâm mộ nói với Trần Giới.

Hai người làm cho Trần Giới cùng Từ Phương đều có chút sững sờ, Trần Giới nhìn nhìn Từ Phương, thấy cô ấy cũng là một bộ dáng chả hiểu ra sao cả, bèn hỏi: "Các bạn đang nói cái gì?"

Hai cô gái kinh ngạc nhìn nhau một cái, nói: "Chẳng lẽ bạn còn chưa biết sao?"

Trần Giới hỏi: "Cái gì?"

Cô gái đang muốn nói gì, điện thoại của Trần Giới lại vang lên, Trần Giới nhìn thấy trên màn hình viết tên Tịch Lục, sau khi kết nối, lại nhìn thấy hai cô gái đối diện dùng ánh mắt vô cùng hâm mộ ghen tỵ hận nhìn mình.

Tiếng Tịch Lục từ bên kia truyền tới, cậu nói: "Trần Giới, em xem TV chưa?"

Trần Giới trả lời: "Chưa."

Tịch Lục ngẩng mặt lên, nhìn anh Âu đang lườm mình cùng với lãnh đạo đang tức giận bên cạnh, cười nói: "Thế sau đó xem một chút đi, anh cho em một niềm vui bất ngờ lớn."

"Còn có nhớ phải cho anh câu trả lời." Tịch Lục cúp điện thoại, ngẩng đầu, nghênh đón "bão táp" đến từ công ty.

...

Trần Giới một mặt nghi ngờ cúp điện thoại, hai cô gái đối diện vội vàng nói: "Là Tịch Lục đúng không? Trời ơi, thật quá hạnh phúc rồi mà."

Từ Phương ở bên cạnh giật mình hỏi: "Sao các bạn biết?"

Cô gái nói: "Các bạn không biết sao? Chính là hôm nay trên buổi bọp báo của Tịch Lục, trước mặt mọi người Tịch Lục thừa nhận nói đang ở bên Trần Giới, hơn nữa những chuyện trên bài báo lúc trước đều là việc cậu ấy làm vì theo đuổi Trần Giới, tuy rằng những chuyện đó... ách... Là có chút bệnh xà tinh, cơ mà tụi mình đều cảm thấy cậu ấy thật sự vô cùng chuyên tình, thật là người vừa đẹp trai vừa tốt."

Từ Phương có chút tiêu hóa không kịp, liếc nhìn Trần Giới một cái, lại hỏi: "Thế... buổi họp báo lần này không phải công bố tình yêu của Tịch Lục cùng Kris sao?"

"Ngay từ đầu tụi mình cũng cho là như vậy, nhưng Tịch Lục nói, cậu ấy sợ bạn gái mình đau lòng, cho nên liền nghiêm túc thẳng thắn nói cho mọi người, hi vọng tụi mình có thể ủng hộ cậu ấy."

"Trần Giới..." Từ Phương nhìn về phía Trần Giới, Trần Giới đờ đẫn đứng ở nơi đó, cô ấy vươn tay vỗ vỗ bả vai Trần Giới, Trần Giới phục hồi lại tinh thần, dường như là đột nhiên nhớ tới cái gì, Trần Giới không nói hai lời, xông về khu ký túc xá.

Từ Phương theo sát sau lưng cô, lúc trở về, đã nhìn thấy Trần Giới cầm laptop đang xem cái gì đó.

Trên màn hình ống kính nhắm thẳng Tịch Lục, Tịch Lục là một người lên hình rất đẹp, lúc cậu cười lên sẽ cho người ta một loại cảm giác tuấn tú lại đáng yêu, cho dù là hiện tại cậu mặc âu phục chính thức ngồi ở chỗ đó, cũng sẽ có người nghĩ, cậu nổi tiếng được cũng không phải không có nguyên nhân.

145. Chương 145

"Đầu tiên, cám ơn mọi người đã tới đây, về tin tức lúc trước, tôi muốn nói vài lời." Tịch Lục dừng một chút, cậu giương lên một nụ cười, nói: "Hồi tôi đang đi học, có thích một cô gái, cô ấy là bạn chơi từ nhỏ đến lớn của tôi, cùng với tuổi tác tăng lên, tôi đương nhiên thích cô ấy, hoặc là nói..."

Cậu nghe thấy tiếng anh Âu ở bên cạnh nói, anh Âu kéo tay cậu, nhỏ giọng nói: "Cậu đang làm gì đó?"

Tịch Lục không để ý anh ta, mà là tiếp tục nói: "Từ lúc tôi hiểu chuyện tới nay, cũng chỉ thích cô gái ấy, mọi người có từng nghĩ như vậy hay không, muốn cô gái mình thích chú ý đến mình, cho nên liền thường xuyên làm ra một số hành động quái dị, chuyện trên tạp chí nói tôi không hề phủ nhận, bởi vì những chuyện đó chỉ là bởi vì tôi hi vọng nhận được sự chú ý của cô gái ấy mới làm ra."

"Tôi muốn cùng đến trường cùng tan học với cô ấy, nên mỗi sáng sớm canh giữ ở nhà cô ấy hoặc là chờ cô ấy ở cửa phòng học, chỉ tiếc nhiều lần đều bị bố cô ấy bắt được dạy dỗ một trận."

Phóng viên bên dưới bắt đầu cười khẽ.

"Tôi thường xuyên giả vờ đi ngang qua đi xuyên qua cửa sổ lớp cô ấy nhìn cô ấy, chỉ tiếc lần nào cũng bị người khác nhìn thấy."

"Tôi làm rất nhiều việc hồ đồ, ngay cả bố mẹ tôi khi đó cũng cảm thấy đầu tôi có vấn đề, người xung quanh nói tôi bệnh thần kinh, trong trường học cũng không có nhiều người dám đến gần tôi, cảm thấy tôi không bình thường."

Tịch Lục cười cười, tiếp tục nói: "Nhưng tôi không thèm để ý, bởi vì tôi chỉ hi vọng cô gái ấy thích tôi mà thôi."

Có phóng viên đứng lên, hỏi: "Như vậy bây giờ Tịch Lục anh và cô gái ấy thế nào rồi?"

Tịch Lục cười lên, lộ ra cái răng nanh nhỏ, nói: "Tôi rất may mắn, bây giờ cô ấy là bạn gái của tôi."

Phía dưới một loạt tiếng xôn xao.

Tịch Lục nhìn về phía máy quay phim, hướng về phía máy ghi hình cười cười, nói: "Trần Giới, anh từng nói sẽ không để cho em đau lòng khổ sở, em tin tưởng anh, anh cũng muốn đáp lại tình cảm của em đối với anh."

"Anh muốn bên em cả đời." Tịch Lục nghiêm túc hướng về phía ống kính nói.

Vừa dứt lời, trong nháy mắt rất nhiều đèn flash sáng lên, có phóng viên tranh nhau lên tiếng, nói: "Tịch Lục, anh bây giờ là ý cầu hôn sao?"

Tịch Lục cười rộ lên, không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ là tiếp tục nói: "Anh chờ đáp án của em."

...

Người cả đời này luôn phải làm mấy chuyện làm cho mình cũng cảm thấy dũng khí đáng khen, mà lại đời này cũng sẽ không hối hận, cho dù là người người lên án, cũng sẽ không cảm thấy hối tiếc.

Công ty bên kia rất tức giận, lấy hợp đồng ra tỏ ý muốn chấm dứt, hơn nữa bắt Tịch Lục bồi thường.

Tịch Lục đã lường trước kết quả này, cậu cũng sớm đã làm xong chuẩn bị phải bồi thường, cậu không hề xót tiền, chỉ là muốn kiên trì suy nghĩ của mình.

Cậu đi ra khỏi cao ốc công ty, chỉ cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, Kris đứng ở bên cạnh cậu, con ngươi màu nhạt không thấy rõ cảm xúc lắm, cô nàng nói: "Tịch Lục, tôi rất bội phục cậu."

Tịch Lục giương môi lên nói: "Kris, dù sao tôi cũng là người đã sắp đi, tôi nói luôn tất cả những lời tôi muốn nói lúc trước nhé, Kris cậu rất ưu tú, cho nên không cần phải tiếp tục ngụy trang nữa, cậu vốn đã rất tốt rồi, cậu hẳn nên làm nhiều chuyện cậu muốn làm hơn, mà không phải là bị người nhốt ở trong lồng làm chim hoàng yến."

Kris sửng sốt, nhìn Tịch Lục, đột nhiên cười rộ lên, cô nàng cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống mặt đất, cô nàng nói: "Cậu luôn cho tôi niềm vui bất ngờ, cám ơn cậu."

"Được rồi, như vậy tôi đi trước đây, Kris." Tịch Lục cất bước, phất phất tay với Kris.

Kris nhìn bóng lưng cậu, cúi đầu nhẹ giọng cười lên, chỉ là hốc mắt hơi ửng đỏ.

Có mấy lời có chút tâm tình đời này chỉ thích hợp cất kỹ dưới đáy lòng mà thôi.

Không cần nói ra, cũng chỉ cần như vậy, để ở trong tim tưởng nhớ.

...

Di động của Tịch Lục rung lên, cậu nhìn thấy là điện thoại của Trần Giới, kết nối luôn.

Tiếng Trần Giới có chút nghẹn ngào, cô nói: "Không phải em đã nói không sao rồi sao? Vì sao anh muốn lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn?"

Tịch Lục cười lên, nói: "Trần Giới, anh chỉ là đang làm chuyện anh muốn làm, tiền đồ của anh là tự anh quyết định không phải người khác đến sắp xếp, anh còn trẻ, sẽ không bởi vì hủy hợp đồng với công ty mà trở nên không đáng một đồng, ít nhất bây giờ anh còn là một diễn viên, danh tiếng của anh còn chưa mất."

Trần Giới khàn khàn giọng nói: "Tịch Lục, rốt cuộc là anh có bao nhiêu thích em?"

Tịch Lục cười rộ lên, "Đó đương nhiên là thích nhất quả đất rồi, anh á, mới sẽ không cho em một tí ti khe hở để cho em có ý nghĩ rời khỏi anh đâu."

Cậu dừng một chút, nói: "Như vậy, đáp án của em đâu?"

"Em đợi đã rất lâu rồi."

Loa bên kia truyền đến tiếng khóc của Trần Giới, cô nói: "Em cũng muốn bên anh cả đời."

Tịch Lục nhẹ giọng cười lên, nói: "A, nếu chú nhìn thấy, sợ là lại muốn đánh cái ót anh rồi, không nghĩ tới đến cuối cùng anh vẫn cướp con gái chú ấy đi."

Trần Giới nín khóc mỉm cười, nói: "Vừa nãy bố em đã gọi điện thoại tới."

Tịch Lục khẩn trương hẳn lên, nói: "Á, nhanh như vậy cơ à, nói cái gì vậy?"

Trần Giới nói: "Bố em chỉ nói một câu, bảo hai chúng ta trở về thành phố A."

Đầu lưỡi Tịch Lục thắt lại rồi: "Gặp… … gặp… gia trưởng ư."

…

Bất ngờ, sau khi buổi họp báo của Tịch Lục kết thúc, đề tài về cậu gần như chiếm cứ rất nhiều đầu đề tạp chí, trên mạng inteet tùy ý có thể thấy được tin tức của cậu.

Còn có người bới ra ảnh của Trần Giới, đặt hai người cùng nhau.

Tịch Lục đã làm chuẩn bị nhân khí sẽ giảm xuống xong, lại không nghĩ đến phản ứng của trên mạng cùng với quần chúng vậy mà trên cơ bản hiện ra xu hướng nhất trí, tiếng chúc phúc một loạt.

Tin tức bất lợi đối với Tịch Lục lúc trước cũng bị một số bạn mạng gọi là "hành động của yêu", cho rằng Tịch Lục khi đó chỉ là một đứa nhỏ thời kỳ tư xuân bình thường, cậu làm ra loại hành vi này cũng không quá đáng.

Trong Sina, trong weibo rất nhanh đã xuất hiện rất nhiều đề tài # bạn trai bệnh xà tinh hoàn mỹ #, # lấy chồng nên lấy Tịch Lục #, # nam thần cao lãnh thật • xà tinh #, # Tịch Lục Trần Giới kết hôn đi #.

(Sina, Weibo: hai trang mạng xã hội lớn của Trung Quốc)

Nhân khí của Tịch Lục vậy mà lại lần nữa tăng vọt, được bạn mạng ca ngợi là "Nghệ sĩ muốn lấy nhất ".

Phim điện ảnh mới càng thêm bán chạy, trở thành quán quân phòng bán vé trong năm.

Công ty vốn muốn hủy hợp đồng với Tịch Lục, đến cuối cùng lại mặt dày mày dạn muốn giữ lại Tịch Lục, nhưng cuối cùng Tịch Lục vẫn lựa chọn hủy hợp đồng, ai bảo bây giờ cậu nổi tiếng rồi, liền muốn tùy hứng.

Tịch Lục đã làm xong tính toán sau này rồi, cậu quyết định tiếp nhận bãi than đá của Tịch Nam Phương, thỉnh thoảng đóng một bộ phim, chính mình làm ông chủ, muốn nhận thì nhận không muốn nhận thì không muốn nhận, không cần bị người kiềm chế, sống tự do thoải mái.

Đương nhiên, cậu cũng có nhiều thời gian có thể ở bên Trần Giới rồi.

…

Hiện tại làm "người đàn ông tốt giới giải trí", Tịch Lục cũng có một chuyện buồn rầu, đó chính là gặp gia trưởng.

Dù sao cũng là bố vợ gọi đến gặp, cho dù là sợ muốn chết, Tịch Lục cũng phải kẹp đuôi đi qua, lại bước lên mảnh đất thành phố A lần nữa, Tịch Lục có chút cảm khái.

Vật đổi sao dời, cậu đã sống lại nhiều năm như vậy rồi.

Giống như là một giấc mộng hoàng lương.

("Hoàng lương" có nghĩa là kê vàng.

Ngày xưa có Lư Sinh đi thi không đỗ, vào hàng cơm nghỉ chân. Có một lão già cho mượn một cái gối nằm. Lư Sinh ngủ và chiêm bao thấy đỗ tiến sĩ, làm quan to, vinh hiển hơn 20 năm, gia đình hưng vượng, con cháu đầy đàn. Tỉnh ra mới biết ấy chỉ là một giấc mộng. Nồi kê nhà hàng còn chưa chín. Ý nói giấc mộng đẹp và ngắn ngủi. Nguồn: hoavouu.com/)

Tay nắm thật chặt nói cho cậu, đây hết thảy đều không phải giấc mộng của cậu.

Cậu giương môi lên, nói với Trần Giới bên cạnh: "Anh cảm thấy anh thật là quá hạnh phúc rồi."

Đối mặt với một câu đột nhiên của Tịch Lục, Trần Giới sửng sốt, hỏi: "Sao vậy? Đột nhiên nói lời này."

Tịch Lục cười lên, ra vẻ cao thâm nói: "Anh hiểu là được rồi." Cậu í ửm ngâm nga, tâm tình đặc biệt tốt, chỉ là lúc đi cổng lớn quen thuộc của khu tập thể nhà Trần Giới, cậu lại không cười nổi.

Tịch Lục thừa nhận mình mềm yếu, bước chân kia có chút bước không nổi, ngón tay cũng run lên.

Vừa nghĩ đến Trần Mãnh, Tịch Lục liền cảm thấy ông ấy tuyệt đối là cơn ác mộng của mình thời trung học, quay đầu liếc nhìn Trần Giới một cái, đáng tiếc cơn ác mộng này lại hết lần này đến lần khác chính là bố của Trần Giới.

Trần Giới ở bên cạnh cười lên, nói: "Tịch Lục, anh thoạt nhìn giống y như là sắp ra chiến trường."

Tịch Lục run rẩy đầu ngón tay, khẩn trương thở ra hai cái, nói: "Anh là sắp ra chiến trường rồi."

Trần Giới bó tay cười lên.

Tịch Lục lại hít sâu một hơi, lẫm liệt nói: "Được rồi, anh đã làm chuẩn bị bị đánh rồi, chúng ta lên lầu đi."

Trần Giới ở bên cạnh phì cười một tiếng, sau đó gật gật đầu, cùng nắm tay Tịch Lục đi lên cầu thang.

146. Chương 146

Lúc đi tới cửa, Trần Giới nhìn Tịch Lục một cái, Tịch Lục cười cười với cô, tuy rằng ngoài mặt thoạt nhìn trông rất trấn định, thật ra trái tim đang đập liên hồi, cậu vươn tay gõ cửa, liền nghe trong nhà truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ, tiếng Hà Tình ôn hòa từ đầu kia truyền đến, bà hỏi: "Là ai thế?"

Tịch Lục nói: "Cô ơi, là con, con là Tịch Lục, con cùng Trần Giới trở lại."

Vừa dứt lời, Tịch Lục suy nghĩ những lời này nghe như thế nào cũng thấy giống như là ý con trai mang theo con dâu trở về.

Hà Tình tựa hồ còn chưa phản ứng kịp, chỉ nghe thấy bên trong qua đại khái bảy tám giây sau, mới có người vội vàng mở khóa, gương mặt ôn hòa xinh đẹp kia của Hà Tình liền lộ ra, cho dù có nhiều ngày không gặp, Hà Tình thoạt nhìn vẫn là dung nhan không già như cũ, chỉ là mặt mày cùng với một ít nếp nhăn trên gương mặt sẽ bại lộ một chút tuổi tác.

Bà thoạt nhìn rất cao hứng, nơi đuôi lông mày đều mang theo ý cười nồng đậm, lúc đi ra đón ngang hông còn buộc tạp dề, sau khi nhìn thấy Tịch Lục cùng Trần Giới, hai mắt hoàn thành hình trăng lưỡi liềm, nói: "Mau vào đi."

Tịch Lục gật gật đầu, đi theo bên cạnh Trần Giới.

Ý cười trong mắt Hà Tình vẫn không che giấu được, bà giống như là trước đây, nhiệt tình chiêu đãi Tịch Lục, làm cho Tịch Lục trong nháy mắt có một loại cảm giác tựa hồ trở về thời trung học.

"Tịch Lục à, nào, nào, ăn quả táo, đừng khách khí, đây là cô vừa mua buổi sáng, nghe nói các con muốn trở về, ở đây còn có nho." Hà Tình qua qua lại lại ra ra vào vào thu thập, chẳng mấy chốc trên bàn đã đặt đầy đồ muốn cho Tịch Lục cùng Trần Giới ăn, dường như sợ đồ không đủ, Hà Tình còn muốn vào phòng bếp.

“Cô ơi, đủ rồi, thật sự đủ rồi, con ăn không hết nhiều như vậy đâu, cô đừng đi vào làm đồ ăn cho con nữa.” Tịch Lục nhìn đĩa bát tràn đầy trên bàn, nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng ngăn cản động tác của Hà Tình.

Hà Tình nói: “A, đủ rồi sao? Cô còn chưa mang toàn bộ đồ lên đâu.”

Tịch Lục vội vàng nói: “Thật sự đủ rồi, cô ơi, cô ngồi nghỉ một lát đi, từ lúc chúng con vào cửa, cô liền không dừng lại.”

Hà Tình cười cười ngượng ngùng, gật gật đầu, ngồi ở trên ghế sa lon đối diện.

“Mấy năm không gặp rồi, Tịch Lục con thật là càng ngày càng dễ nhìn, cô cũng đã xem < dẫn=”” lang=“” yến=“”> < xương=“” mu=“”> con diễn, diễn quá tốt, cô nhìn thấy con chết trong phim, liền khóc, còn nhớ trước đây còn chỉ nhỏ tí xíu như vậy.” Hà Tình nói xong, vươn tay so sánh độ cao của ghế sa lon một chút, tiếp tục nói: “Hiện tại cũng đã cao như vậy rồi, hơn nữa còn trở thành ngôi sao lớn, thật là niềm kiêu ngạo của thành phố A chúng ta.”

Tịch Lục cúi đầu, được khen có chút ngượng ngùng, sờ sờ ót, nói: “Cô à, cô quá khen rồi, đó là đạo diễn quay tốt, con chỉ là tương đối may mắn, khi đó nhận được vai này, nếu đổi thành người khác cũng sẽ có danh tiếng bây giờ.”

Cô nói: “Con cũng đừng khiêm tốn, diễn tốt chính là diễn tốt.”

Tịch Lục cười ngây ngô hì hì một cái, bộ dáng kia có một loại cảm giác vừa ngu ngốc vừa đáng yêu, làm cho Trần Giới ngồi ở bên cạnh cậu cong môi lên, tầm mắt Trần Giới giao nhau với mẹ mình.

Mặt mày Hà Tình mang theo ý cười nhìn Trần Giới, trừ nhắc nhở Tịch Lục cùng Trần Giới ăn cái gì ra thì không có mở miệng nói chuyện nữa, tựa hồ không hề có chuyện muốn hỏi thăm cùng với chất vấn Tịch Lục.

Hà Tình xưa nay chính là như vậy, Tịch Lục rất thích người cô này, lúc nào cũng có thể lưu ý đến một ít chi tiết nhỏ, thời trung học Hà Tình cho dù là đối xử với mình như vậy cũng có thể dịu dàng khuyên lơn, đứng ở trên góc độ của cậu suy nghĩ cho cậu, đối với Tịch Lục mà nói, Hà Tình đối với cuộc đời của cậu mà nói là một người rất quan trọng, nếu đổi thành người khác có lẽ đã không làm được như Hà Tình, bà đã dạy Tịch Lục rất nhiều, đối với sự trưởng thành của cậu mà nói cũng là người cực kỳ quan trọng.

Cho nên Tịch Lục vẫn luôn rất buồn bực ——

Người tốt như vậy, sao lại gả cho Trần Mãnh …

Được rồi, không thể nói bố vợ tương lai của mình như vậy.

Tịch Lục lắc lắc đầu, quyết định mở miệng trước, cậu nói: “Cô ạ, về chuyện lúc trước con công khai quan hệ của con và Trần Giới ở trên TV, trước đó không thương lượng cùng cô chú một tiếng, thật xin lỗi, còn có…”

Cậu cúi đầu cung kính, nói: “Thật xin lỗi, lần này con đến, là ôm quyết tâm tuyệt đối sẽ không chia tay với Trần Giới, cho nên cho dù là cô chú không đồng ý, cho dù là muốn đánh chết con, con cũng sẽ không chia tay Trần Giới.”

Cậu nói ra từng câu từng chữ, mỗi một chữ đều vô cùng nghiêm túc chuyên chú, muốn nghiêm túc truyền đạt tình cảm của mình cho Hà Tình, để cho bà hiểu ý nghĩ của mình.

Tịch Lục vừa dứt lời, Hà Tình ngồi ở đối diện lại khẽ bật cười.

Hà Tình và Trần Giới dù sao cũng là mẹ con, lúc hai người cười lên, đều sẽ cho người ta một loại cảm giác dịu dàng làm cho người yêu mến, cho dù là Hà Tình đã hơn bốn mươi tuổi, cũng có khí chất như vậy.

Bà nói: “Tịch Lục, cô không phải là loại người xấu chuyên ngăn cản người trẻ tuổi yêu đương gì đó đâu.”

Tịch Lục sửng sốt, nhìn Hà Tình đối diện mỉm cười.

Hà Tình cong môi lên, khóe mắt có chút nếp nhăn khi mỉm cười, bà nói: “Từ lúc cô nghe nói tin tức con và Trần Giới trở thành người yêu, liền rất cao hứng, con là đứa cô nhìn từ nhỏ đến trưởng thành, tuy rằng thỉnh thoảng có đôi khi sẽ làm chuyện sai, nhưng tóm lại ở trong lòng cô là một cậu bé rất tốt, con có

mục tiêu của mình thì sẽ xông lên luôn, điểm này cô vẫn luôn rất thích, cho nên…" Bà dừng một chút, nhìn thoáng qua Trần Giới, nói: "Cho nên, mới có thể cho phép con vẫn luôn qua lại với Trần Giới, bởi vì vô luận người khác nói như thế nào, trong lòng cô hiểu, con là đứa bé ngoan là được rồi."

Tịch Lục nhìn Hà Tình, hốc mắt hơi đỏ lên.

Tịch Lục cũng còn nhớ, hồi trung học, thường đi trên đường sẽ nghe thấy có người nói lời ong tiếng ve ở sau lưng cậu, có vài lần, ở trên đường cậu gặp phải Hà Tình cùng một số bà chủ gia đình, sau khi cậu đi lên chào hỏi xong rời đi, lại nghe lời nói của đám người lớn kia ở phía sau, âm thanh không lớn nhưng giống như là cố ý để cho cậu nghe thấy.

"Hà Tình, trời ơi, Trần Giới nhà cô không phải bị đứa bé kia quấn sao? Sao cô còn có thể đối tốt với đứa bé kia như vậy?"

"Tính tình cô thật sự là quá tốt đi, đứa bé kia nên mắng một trận ra trò hoặc là đánh một trận mới có thể nhớ lâu."

Khi đó, Hà Tình thường sẽ nói: "Mấy người lớn các cô đang êm đẹp quở trách một đứa nhỏ làm gì, nó còn nhỏ, làm việc có lẽ suy xét không chu toàn, nhưng Tịch Lục là đứa bé ngoan, nó làm những hành vi kia các cô làm sao biết điểm xuất phát không phải tốt đây?"

Sau đó nữa, Hà Tình liền hiếm khi qua lại với những bà chủ kia nữa.

Tịch Lục vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng, không có quên.

"Còn có, cô vẫn luôn muốn cám ơn con, mạng của Trần Giới cũng là con cứu, lúc trước Trần Giới đuối nước, nếu không phải con lặn xuống một mực muốn kéo con bé ra ngoài, khiến cho con bé có hi vọng sống, cô nghĩ hiện tại có lẽ cô sẽ giống như mẹ Ôn Hồng Á ý chứ, cô vẫn luôn rất cảm ơn con, con và Trần Giới bên nhau, cô rất yên tâm." Hốc mắt Hà Tình cũng dần dần đỏ lên, cho đến khi nói xong, nước mắt của bà cũng là chảy xuống ào ào.

Tịch Lục đứng dậy, kéo tay Hà Tình lại, cúi đầu, cúi sâu một cái, nói: "Cô ơi, con cũng vậy, vẫn luôn rất cám ơn cô khi đó nói chuyện giúp con."

Hà Tình cười cười, nói: "Tịch Lục, bây giờ con đã rất tuyệt rồi, cô cũng rất yên tâm hai đứa các con."

Tịch Lục gật gật đầu, cam kết: "Con nhất định sẽ chăm sóc cho Trần Giới thật tốt, con cam đoan."

Hà Tình khẽ giương mắt lên, gật đầu.

"Nhưng chỉ là…" Hà Tình chần chờ một chút, mở miệng nói: "Bố Trần Giới tựa hồ…" Lời của bà không nói gì, nhưng ý của bà Tịch Lục cũng là hiểu.

Tịch Lục ưỡn thẳng lưng nói: "Vô luận thế nào, cho dù là bố vợ… à… Không… chú đánh gãy chân con, con cũng sẽ không chia tay với Trần Giới."

Có đôi khi ấy à, sự việc chính là khéo như vậy.

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa.

Tịch Lục chỉ cảm thấy ngực truyền đến một tiếng vỡ vụn, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, rốt cuộc là trốn trong phòng vệ sinh tốt hơn hay là phòng bếp tốt hơn đây?

Nếu không giấu kỹ con dao trong phòng bếp trước rồi hẵng nói.

… Thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó mà

147. Chương 147

Trần Mãnh mặc một cái áo bông dày, làm cho dáng người vốn đã cường tráng thoạt nhìn càng to con hơn, lúc đi vào, hoàn toàn y như một con gấu, thậm chí bạn sẽ có một loại cảm giác ông đi một bước, mặt đất cũng đang run rẩy, ông đi tới, lớn tiếng thét: "Mình ơi, Trần Giới trở về chưa?"

Vừa dứt lời, tầm mắt của ông dừng ngay tại trên người Trần Giới đứng ở nơi đó, trong mắt vui mừng như nở hoa, sau đó tầm mắt di chuyển, dời đến Tịch Lục cả người cứng ngắc đứng ở bên cạnh Trần Giới, ánh mắt thay đổi trong nháy mắt.

Đó là một loại ánh mắt như thế nào đây?

Tịch Lục chỉ cảm thấy ở trong lòng Trần Mãnh mình bây giờ tuyệt đối bị thiên đao vạn quả hàng trăm ngàn lần, hoặc là nói đã bị đưa vào trong chảo dầu dầu rán qua rán lại mấy lượt, nghĩ đến đây, cơ thể Tịch Lục liền không kiềm hãm được run lên, cậu cố gắng trưng ra vẻ mặt tươi tắn, yếu ớt kêu lên với Trần Mãnh: "Cháu… chào… chào chào… chú…"

Âm cuối hơi run rẩy hoàn toàn có thể nghe được sự khẩn trương của Tịch Lục giờ phút này.

Chỉ thấy Trần Mãnh giương lên nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười tương tự, lời nói phảng phất rít từ trong kẽ răng từng chữ từng chữ bắn ra, âm cuối không tự chủ cất cao, ông nói: "Ha hả, mày thật đúng là dám đến."

Tịch Lục giả ngu cười lên, hì hì nói: "Chú à, chú thật là càng ngày càng trẻ, thân thể này còn tốt hơn cả đám thanh niên chúng con."

Trần Mãnh xoay xoay cổ tay một cái, nói: "Đó là dĩ nhiên, bằng không làm sao có thể dạy dỗ loại ranh con không biết trời cao đất rộng chúng mày tử tế chứ?"

Tịch Lục lui về sau một bước, vươn tay nói: "Chú, chúng ta nói chuyện tử tế."

Trần Mãnh nhếch môi cười lên, trên gương mặt thô cuồng mang theo một loại dã tính, ông nói: "Nói chuyện tử tế, mày làm loại chuyện đó còn muốn nói chuyện tử tế với tao."

Tịch Lục nuốt một ngụm nước bọt, cánh tay Trần Mãnh còn to hơn cả bắp chân cậu, nhìn thấy bàn tay kia của ông ấy, Tịch Lục liền cảm thấy không rét mà run, cái ót của mình lại bắt đầu đau lên.

Trần Giới nhíu mày, nói với Trần Mãnh đang nóng lòng muốn thử: "Bố, bố muốn làm cái gì?"

Bước chân đang đi tới của Trần Mãnh dừng một chút, ông cười ngượng ngùng một tiếng với Trần Giới, nói: "Bố có thể làm cái gì chứ, bố chỉ là muốn trò chuyện với Tịch Lục mà thôi."

Trần Giới nói: "Bố, Tịch Lục là bạn trai con, bố đừng đánh anh ấy giống như trước nữa."

Có Trần Giới làm hậu thuẫn ở phía sau, lưng Tịch Lục không tự chủ thẳng tắp hẳn lên.

Advertisement

00:00

Hà Tình cũng xen vào nói: "Đứa nhỏ Tịch Lục này rất tốt, anh cũng đừng nói thêm cái gì nữa."

Tịch Lục cảm động nhìn về phía Hà Tình, cảm giác đồng thời có hai người phụ nữ làm chỗ dựa cho cậu, thật là quá sung sướng, Tịch Lục liếc nhìn Trần Mãnh một cái.

Chỉ thấy mặt Trần Mãnh tối sầm, đầu tiên là ấm ức nhìn Hà Tình cùng Trần Giới một cái, sau đó liền dùng sức trừng Tịch Lục, nổi giận đùng đùng đi tới, xắn cổ tay áo, nói: "Được đó, thằng ranh con chết tiệt này trái lại học được càng ngày càng tinh rồi, hai người phụ nữ quan trọng bên cạnh tao đều giúp mày nói chuyện, cơn giận của tao chỉ biết càng lớn hơn."

Sức lực Trần Mãnh rất lớn, kéo thẳng Tịch Lục vào một gian phòng, sau đó nhanh chóng khóa trái cửa phòng.

Tịch Lục cảm thấy mình sợ là kiếp số khó chạy thoát, nên đến vẫn sẽ đến, không phải bị đánh một trận sao? Tịch Lục cho dù là đau cũng phải chịu đựng, quyết không thỏa hiệp.

Tịch Lục cắn răng.

Ngoài cửa phòng truyền đến tiếng Trần Giới có chút nóng nảy, cô nói: "Bố, bố nói chuyện tử tế, đừng động tay biết chưa?"

Trần Mãnh nhìn cửa lòng đau như xót, nói: "Áo bông nhỏ tri kỉ của bố, con gái bố đau khổ nuôi lớn, bây giờ lại giúp người ngoài, thật làm cho bố thất vọng đau khổ, Trần Giới khi con còn nhỏ, rõ ràng từng nói bố là quan trọng nhất."

Trần Mãnh là người yêu con gái như mạng, bắt đầu từ trước đây Tịch Lục đã rõ ràng.

Ông quay đầu nhìn về phía Tịch Lục, xoay xoay cổ tay, nói: "Thằng ranh con, mày cho rằng mày đã trở thành ngôi sao, tao sẽ không dám đánh mày sao? Thằng nhóc mày thật là không biết trời cao đất rộng, vậy mà vọng tưởng muốn cưới Trần Giới nhà chúng tao, mày làm như tao là mẹ Trần Giới, sẽ ủng hộ chúng mày ư?"

Tịch Lục cắn răng, ưỡn sống lưng lên, nói: "Bố vợ, con tới đây là đã làm xong chuẩn bị phải bị đánh rồi, vô luận như thế nào con sẽ không chia tay với Trần Giới."

Trần Mãnh run run lông mày, ngữ khí nguy hiểm nói: "Bố vợ? Ha ha, cái từ này bây giờ mày vậy mà nói ra đường hoảng như thế, xem ra mày là quá ngứa da rồi."

Tịch Lục cúi đầu, nói: "Vô luận ngài nói như thế nào, bắt đầu từ trước kia, ở trong lòng con vẫn luôn gọi ngài là bố vợ."

Trần Mãnh nói: "Mày đã lừa con gái nhà người ta đi như vậy, còn dám lớn lối xuất hiện trước mắt tao, nếu tao là mày căn bản sẽ không dám lộ diện."

Tịch Lục ngẩng đầu, lặng lẽ trả lời: "Nhưng là, rõ ràng là chú gọi con trở về."

Thấy Tịch Lục vặn lại mình, Trần Mãnh nổi giận, bước nhanh đi lên, tát luôn một phát lên ót Tịch Lục, nói: "Á à, thằng nhóc mày thật đúng là càng ngày càng dám nói rồi, thật là kiêu ngạo."

Tịch Lục đau đến nhe răng nhếch miệng, cảm giác đau đớn kia hoàn toàn giống như từng bị trong trí nhớ, thậm chí cảm giác được cả người mình đều bởi vì hành động này của Trần Mãnh mà lắc lư.

Cậu cắn răng, cố chống đỡ.

Mắt thấy Trần Mãnh chưa hết giận, lúc đang muốn cho Tịch Lục thêm một phát tát nữa, ngoài cửa truyền đến tiếng Trần Giới mang theo một chút tức giận, cô nói: "Bố, bố đừng đánh."

Tay Trần Mãnh cứng đờ, ánh mắt nhìn Tịch Lục càng thêm là hận không thể diệt cậu thành tro ngay bây giờ.

Trần Giới dừng một chút, tiếp tục nói: "Bố, bố rất quan trọng đối với con, từ nhỏ đến lớn bố đều rất quan tâm con, chuyện gì cũng là lấy con làm trung tâm, vô luận là về mặt vật chất hay là trên tinh thần đều làm cho con rất thỏa mãn, bố là người bố tốt, từ trước đến này con đều cho là như vậy, cho dù bố người khác có tốt hơn nữa cũng vĩnh viễn không bằng bố con, con rất yêu bố."

"Nhưng là, hiện tại con đã trưởng thành, đã có thêm người mình yêu, loại yêu này làm cho con muốn đi theo người này sống cả đời, nhưng đây không có nghĩa, bố đối với con mà nói đã không quan trọng nữa, cuộc đời của con nếu như nói không có bố là không hoàn chỉnh, tương tự, nếu cuộc đời bây giờ của con không có Tịch Lục, cũng sẽ không hoàn chỉnh như vậy."

"Con coi trọng bố, cũng coi trọng Tịch Lục, con và Tịch Lục bên nhau, cũng không có nghĩa là sẽ rời khỏi bố và mẹ, con và Tịch Lục quen biết lâu như vậy, bố mẹ cũng hẳn cũng hiểu cách làm người của anh ấy, anh ấy cho dù có khuyết điểm, nhưng cũng có ngàn vạn lý do để con có xúc động thích anh ấy, bây giờ con và anh ấy bên nhau, nhưng mà trong lòng con vị trí của bố và mẹ đều vẫn rất quan trọng."

“Con không hi vọng bố và Tịch Lục bởi vì con mà xảy ra va chạm trên thân thế, hai người đều là người vô cùng quan trọng trong cuộc đời con, con hi vọng hai người có thể chung đụng tốt hơn.”

“Con không có cách nào làm bạn bên bố mẹ cả đời, con gặp được Tịch Lục, con tin tưởng con có phán đoán của mình, ngay cả bố không phải đã từng nói, lựa chọn con làm trên cơ bản đều là chính xác sao? Anh ấy vẫn luôn ở bên con, cho con cảm giác che chở giống như là ngài, anh ấy làm cho cảm thấy cảm giác an toàn, có quyết tâm ở bên anh ấy, cho nên, con lựa chọn anh ấy, cũng hi vọng bố có thể tôn trọng sự lựa chọn của con.”

Trần Giới ngẩng mặt, nói nghiêm túc: “Con muốn nghiêm túc sống cả đời với Tịch Lục.”

Trần Mãnh đứng tại chỗ, lòng chua xót nhìn mặt đất, trong lòng ngũ vị tạp trần, ông ngước mắt lên nhìn nhìn Tịch Lục đang đứng ở bên cạnh, chỉ thấy hốc mắt cậu hơi ửng đỏ.

Tịch Lục quay đầu về phía Trần Mãnh, nói từng chữ từng câu: “Chính như Trần Giới nói, chú ạ, con cũng muốn nghiêm túc sống cả đời với Trần Giới, cho nên…” Cậu khom lưng, cúi đầu thật sâu nói: “Cho dù hôm nay chú muốn đánh chết con, con vẫn muốn nói một tiếng xin lỗi với ngài…”

“Muốn cướp đi cô con gái chú yêu quý nhất, xin lỗi, nhưng xin hãy tin tưởng con, con sẽ chăm sóc tốt cô ấy, cưng chiều cô ấy hơn chú, yêu cô ấy, làm cho cô ấy càng hạnh phúc hơn bây giờ.”

Tịch Lục nhắm chặt mắt, chờ đợi cơn bão táp Trần Mãnh ập đến.

Chỉ là qua một lúc lâu, Trần Mãnh thở dài một hơi, vươn tay về phía cái ót Tịch Lục tựa hồ là đã đánh ra sức lực lớn nhất toàn thân, một cái tát rơi xuống.

Tịch Lục sải bước nhảy ra sau, đau đến nhảy tưng tưng tại chỗ.

Trần Giới lo lắng hỏi, đã xảy ra chuyện gì?

Trần Mãnh mở cửa phòng, nhìn thoáng qua Trần Giới cùng Hà Tình ở bên ngoài một cái, không nói gì, trực tiếp ngồi lên bàn ăn.

Trần Giới vội vàng chạy vào, nhìn thấy bộ dáng đó của Tịch Lục, lại đau lòng.

Tịch Lục nhìn bóng lưng, trong lòng nhảy ra một ý nghĩ, chẳng lẽ Trần Mãnh thỏa hiệp rồi?

Chống lại tầm mắt Hà Tình, chỉ thấy Hà Tình giương môi, cười lên, nói với Tịch Lục: “Được rồi, không sao rồi, hai đứa các con rửa tay cùng nhau ăn cơm đi.”

…

Sau đó, lúc Tịch Lục cùng Trần Mãnh lại trò chuyện đến chuyện này, Trần Mãnh nói: “Đương nhiên nhìn bộ dáng cúi đầu của thằng nhóc mày, mềm lòng rồi, tao yêu thương Trần Giới, tương tự cũng hi vọng tương lai một nửa khác của con bé là một thanh niên ưu tú, tuy rằng mày…” Ông dừng một chút nhìn lên nhìn xuống Tịch Lục, nghẹn ra một câu: “Tuy rằng mày… Tương đối tạm chấp nhận, nhưng khi đó lời mày nói cảm động tao, tao liền miễn cưỡng đồng ý.”

Tịch Lục buồn bực nói: “Vậy thì vì sao khi đó còn muốn đánh con?”

Trần Mãnh nhướn mày nói: “Đó đương nhiên là bởi vì quá tức, dù sao cũng là cải thìa tao cực cực khổ khổ chăm lớn, bị một con lợn ủn, cũng không thể chẳng làm chuyện gì, tát tí cũng là nên.”

Tịch Lục: “…”

Tóm lại, cho dù quá trình có chút đau khổ, nhưng Tịch Lục coi như là công đức viên mãn rồi.

148. Chương 148

Cái gọi là nhân sinh dâm gia, chính là chiếm được người phụ nữ yêu nhất, danh lợi song thu không chê nhiều, gia đình đủ loại mỹ mãn hạnh phúc, lúc nằm mơ cũng sẽ hạnh phúc cười rộ lên.

Ừm… Tịch Lục nghĩ, đây chính là nói mình đi.

Sau khi kết thúc hợp đồng với công ty, Tịch Lục thanh thản học tập ở trường điện ảnh X đến tốt nghiệp, lúc tốt nghiệp thầy giáo trước đây vẫn luôn trăm chiều làm khó dễ mình, nói với Tịch Lục: "Em cũng đừng trách thầy vẫn luôn phê bình em, nếu em không có tiềm lực thầy cũng sẽ không ôm kỳ vọng cao đối với em, bây giờ em so sánh với trước đây đã là khoảng cách giữa trời và đất, tôi rất cao hứng, lúc trước nghiêm khắc với em như vậy, bây giờ nếu còn có người nói em không có kỹ thuật biểu diễn, thầy sẽ xử kẻ đó! Em cứ yên tâm phát huy bản lĩnh của mình trong giới giải trí đi."

Chân Tần đội mũ dạ đứng ở bên cạnh Tịch Lục, nhếch miệng cười, nói: "Thầy ơi, Tịch Lục bây giờ đã là ông chủ than đá, bây giờ đóng phim tiền kiếm được đối với cậu ấy mà nói chính là tiền trinh."

Không sai, Tịch Lục tạm thời không đóng phim, từ hai năm trước đã bắt đầu tiếp nhận dần dần việc kinh doanh bãi than đá trên tay Tịch Nam Phương, trước khi cậu tiếp nhận hoàn toàn không nghĩ tới thời gian mấy năm ngắn ngủi, Tịch Nam Phương vậy mà đã làm bãi than đá lớn đến trình độ nổi tiếng toàn quốc, thậm chí Tịch Nam Phương đã chuẩn bị đưa ra thị trường.

Cũng không trách được, trước đó Tịch Nam Phương để cho mình đại diện phát ngôn bãi than đá.

Cho dù vừa bắt đầu cũng không thuận lợi, nhưng Tịch Nam Phương khó được có kiên nhẫn luôn ở bên cạnh tay cầm tay chỉ đạo Tịch Lục, mãi đến nửa năm trước, lợi nhuận hàng ngày của bãi than đá bắt đầu từ từ tăng lên, cộng thêm hiệu ứng người nổi tiếng của Tịch Lục, rất nhiều đối tác đều tìm tới cửa, có thể nói là tình trạng cung không đủ cầu.

Tịch Nam Phương cùng Lục Quyên Quyên hết sức vui mừng, trực tiếp chẳng suy nghĩ gì nhiều, toàn bộ giao cả cho Tịch Lục, Tịch Nam Phương nói, ông bận rộn hơn nửa đời người rồi, cuối cùng có thể đi tiêu sái cùng Lục Quyên Quyên rồi.

Tịch Lục liền chính thức trở thành ông chủ than đá trẻ tuổi.

Thầy giáo gật gật đầu, nói: "Vậy Tịch Lục em bây giờ thật là khó lường rồi, nhưng cũng phải nhớ không nên quá mức tự phụ, em còn trẻ, cần rèn luyện nhiều hơn, mới có thể mang đến hạnh phúc cho người bên cạnh em."

Ý trong lời thầy Tịch Lục hiểu, đại khái chỉ đến chính là Trần Giới cùng với bố mẹ mình.

Tịch Lục nhếch miệng cười, nói: "Được, em sẽ nghe thầy."

Sau khi tạm biệt các thầy cô giáo khác, Tịch Lục cùng Chân Tần hàn huyên, cậu biết một khi tốt nghiệp, giao tiếp của hai người sẽ ít đi, cậu nhìn Chân Tần, nói: "Ông cũng thay đổi công ty sao?"

Chân Tần cười cười, rủ mắt xuống phảng phất như có cái gì lưu chuyển ở trong mắt, nói: "Tôi không muốn xảy ra chuyện như vậy nữa, chính như ông nói, công ty đó không hề thích hợp với chúng ta."

"Như vậy còn ông? Cũng không có ý định lăn lộn giới giải trí nữa sao?" Chân Tần hỏi ngược lại.

Tịch Lục lắc lắc đầu, nói: "Ai biết được, nếu có kịch bản tốt tôi sẽ nhận, không có mà nói, thỉnh thoảng chụp chút bìa tạp chí, quảng cáo các loại cũng không tồi."

Chân Tần cười lên, "Ông như vậy trái lại là tự do, không có công ty trói buộc muốn thế nào thì là thế đó."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Ừ."

"Giờ vừa tốt nghiệp, sau này sẽ không còn có người gọi tôi rời giường nữa rồi." Chân Tần có chút thổn thức nói.

Tịch Lục đưa mắt nói: "Làm sao còn chưa đi đã nhớ tôi thượng cẳng chân hạ cẳng tay với ông rồi?"

Chân Tần vươn tay, nhẹ nhàng đấm một quả lên bả vai Tịch Lục, nói: "Ông không nhắc tới còn tốt, nhắc tới tôi lại tức, cơ thể tôi bây giờ bị ông đá bầm đen đều còn chưa có tiêu bớt, ông thật là bạn cùng phòng tốt Trung Quốc trên danh nghĩa đó!"

Tịch Lục nhếch miệng cười, nói: "Còn không phải chính ông ngủ như lợn."

Chân Tần cúi đầu, cười lên, nói: "Được rồi, chuyển chủ đề, sau khi chúng ta tốt nghiệp, đại khái số lần gặp mặt sẽ không nhiều lắm, nhưng tôi sẽ liên lạc, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, ông cũng phải liên lạc với tôi, quan hệ của chúng ta sẽ không thay đổi nhé."

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Sẽ không thay đổi."

Chân Tần hất mặt lên, nói: "Còn có, lúc ông và Trần Giới kết hôn, đừng quên gọi cho tôi, tôi sẽ chuẩn bị một phần quà lớn vô cùng hậu hĩnh."

Tịch Lục giương môi lên, nói: "Tôi rất mong đợi."

Chân Tần gật gật đầu, còn muốn nói điều gì đó, lại bị bạn bè đến ôn chuyện cắt ngang, hai người Tịch Lục và Chân Tần chia ra chụp ảnh chung cùng những người đó.

Tịch Lục nhận một cú điện thoại, liền tạm biệt Chân Tần.

Tịch Lục lái con Land Rover cỡ nhỏ của mình đi tới đại học X, kể từ sau khi công bố tình yêu của mình và Trần Giới, Tịch Lục đi đại học X cũng không che mặt nữa, người đến xin kí tên, Tịch Lục cũng sẽ ký, nhưng nếu như là vào lúc cậu cùng Trần Giới hẹn hò, vậy thì ngại quá, cũng chỉ có thể từ chối thôi.

Dùng lời Tịch Lục để nói, trời đất bao la vợ là lớn nhất.

Trần Giới nhìn Tịch Lục một cái, ngượng ngùng nói: "Ai là vợ của anh chứ?"

Tịch Lục lập tức trả lời: "Chỉ có em thôi."

Sau đó Trần Giới sẽ không nói gì, cong mắt cong mày lên cười.

Tịch Lục ngồi trên ghế lái nhớ tới chuyện này, liền bật cười vui vẻ lên, mắt thấy lập tức tới đại học X, Tịch Lục dừng xe, đi xuống, đứng ở cổng đại học X, tất nhiên là chờ Trần Giới.

Không qua bao lâu, có mấy người đến yêu cầu Tịch Lục cho mình chữ kí hoặc là chụp ảnh.

Tịch Lục gật gật đầu.

Sau khi mấy sinh viên chụp ảnh xong, bèn nói với Tịch Lục: "Tịch Lục, anh ở đây chờ đàn chị Trần Giới sao?"

Tịch Lục nói: "Ừm, đúng vậy."

Một nữ sinh trong đó len lén lại gần, nói: "Vừa nãy lúc chúng em đi ra, nhìn thấy đàn chị Trần Giới bị sinh viên năm thứ hai cản lại trông như đang tỏ tình."

"Cũng đúng mà, đàn chị Trần Giới xinh đẹp như vậy, người thích chị ấy cũng không ít, cho dù là biết đàn chị Trần Giới đã danh hoa có chủ rồi, mỗi ngày vẫn có rất nhiều nam sinh nhào tới thổ lộ."

Tịch Lục nhíu mày.

Một nữ sinh trong đó vội vàng nói: "Nhưng đám nam sinh kia ngay cả một đầu ngón tay của Tịch Lục anh cũng không bằng, hơn nữa mỗi lần đàn chị Trần Giới cũng từ chối rất dứt khoát."

"Đúng vậy, tình cảm của Tịch Lục anh và Trần Giới thật là tốt mà."

Tịch Lục gật gật đầu, trong lòng vẫn là có chút không yên tâm, nói: "Nếu như vậy mà nói, tôi đi vào một chuyến."

"Được."

Sau khi Tịch Lục đi vào, đám sinh viên kia nhìn nhìn lẫn nhau, nói: "Hai người này thoạt nhìn hạnh phúc ghê, thật là, càng ngày tôi càng tin tưởng vào tình yêu rồi."

“Tịch Lục thích Trần Giới đã bao nhiêu năm?”

“Tôi cũng quên rồi, nhưng trên tin tức hình như là rất lâu rồi.”

“Nếu như có một ngày, tôi cũng có thể gặp được một anh Tịch Lục thì tốt rồi.”

“Đúng đó.”

…

“Đàn chị, chị cân nhắc tôi một chút nha, thật sự, tôi cảm thấy bản thân tôi thật không hề kém Tịch Lục, chị xem Tịch Lục lăn lộn giới giải trí, nhiều gái đẹp như vậy, khẳng định sẽ có rất nhiều cám dỗ, hơn nữa thời gian bên chị cũng không nhiều, chị phải cân nhắc nhiều hơn một chút, tìm bạn trai không thể chỉ nhìn bề ngoài đâu.” Nam sinh có diện mạo thuộc về loại hình tiểu sinh trắng nõn như kem, chiều cao đại khái cao hơn Trần Giới một cái đầu, vóc dáng tựa hồ tầm tầm Tịch Lục, ngay từ đâu vô luận Trần Giới nói như thế nào, nam sinh này đều là một bộ dáng dầu muối không vào, phảng phất đang nói, nếu chị không đồng ý tôi mà nói, tôi sẽ không cho chị đi.

Trần Giới lạnh mặt, gương mặt xinh đẹp cho dù là vẻ mặt lạnh như băng, cũng quả thực là làm cho người khác không bới móc ra được một chút khuyết điểm, cô nói: “Tịch Lục là như thế nào, xin cậu không cần đánh giá anh ấy lung tung, tôi càng rõ ràng hơn cậu, hiện tại xin cậu hãy tránh ra, tôi muốn đi.”

“Đàn chị, thái độ chị đừng kiên quyết như vậy mà, chị cân nhắc tôi một chút đi.”

Trần Giới đang muốn nói chuyện, lại nhìn thấy trong mắt cậu nam sinh kia xuất hiện vẻ kinh hoảng rõ ràng, sau đó bước chân lui về sau một bước, chỉ nghe thấy một âm thanh quen thuộc vang lên, bả vai của mình liền bị ôm lấy.

Tịch Lục giương một nụ cười không đau không ngứa lên, quay đầu nói với Trần Giới: “Hey, thì ra em ở đây.”

Trần Giới gật gật đầu.

Ánh mắt Tịch Lục nhẹ nhàng liếc cậu nam sinh đối diện kia một cái, nhìn kỹ vóc dáng Tịch Lục vẫn cao hơn nam sinh mấy xăng ti mét, sắc mặt của cậu cũng không tốt lắm, cho người ta một loại cảm giác áp bách, nụ cười trên mặt cũng là ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Cậu có chuyện gì không?”

Nam sinh nuốt nước miếng một cái, nói: “Tôi… Tôi… Không có chuyện gì …” Vừa nói xong, xám xịt chạy đi luôn.

Tịch Lục quay đầu nhìn về phía Trần Giới, lập tức vẻ mặt biến dạng, ấm ức nói: “Trần Giới, em quá có nhân khí rồi, thật là muốn anh ghen tỵ chết sao?”

Trần Giới nhìn cái kẻ có bộ dáng con chó cưng cỡ lớn làm nũng trước mặt này, vươn tay tự nhiên sờ sờ đầu Tịch Lục, nói: “Nhưng là đối với em mà nói, chỉ có Tịch Lục anh quan trọng nhất thôi.”

Tịch Lục thỏa mãn gật gật đầu, còn không hài lòng hôn lên mặt Trần Giới một cái.

Sinh viên đứng ở bên cạnh vây xem… vẻ mặt bị kinh hãi.

Bọn họ dụi dụi con mắt, vừa rồi có phải mình nhìn lầm hay không nhìn, trong nháy mắt cảm giác phía sau Tịch Lục tựa hồ có một cái đuôi to đùng đang lắc lư.

149. Chương 149

Đón nhận ánh mắt hâm mộ, bất ngờ, vui mừng của những người xung quanh, Tịch Lục cùng Trần Giới một đường ngọt ngào đi ra khỏi đại học X, thỉnh thoảng có mấy nữ sinh đi lên xin chữ ký Tịch Lục, Tịch Lục nhìn nhìn Trần Giới, chớp chớp mắt, nói: “Hiện tại tôi không phải là diễn viên Tịch Lục, tôi là Tịch Lục bạn trai của Trần Giới, cho nên ngại quá, không thể kí tên.”

"A… Thật đáng tiếc…" Đám nữ sinh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Trần Giới, nói: "Trần Giới, Tịch Lục, chúc hai bạn luôn ngọt ngọt ngào ngào."

"Nhất định không thể chia tay nha, các bạn là lý do tôi tin tưởng vào tình yêu đấy."

Trần Giới cười rộ lên, nói: "Vậy áp lực của hai người chúng tôi thật đúng là lớn."

Vẫn luôn được gọi là người đẹp lạnh lùng, Trần Giới cười lên, làm cho đám nữ sinh kia trong lòng hô to đẹp dễ sợ, nhìn về phía Trần Giới cùng Tịch Lục, thật là một đôi tương đối xứng.

Cuối cùng ý thức được mình đã trở thành bóng đèn, đám nữ sinh kia mới nhanh chóng rời đi.

Tịch Lục cùng Trần Giới lên xe, Trần Giới nhìn nhìn cậu, nghiêng mặt qua, hỏi: "Hôm nay bọn anh tốt nghiệp sao?"

Tịch Lục gật gật đầu, nói: "Bọn em cũng sắp nhỉ, bọn anh là trường nghệ thuật cho nên sớm hơn một chút."

Trần Giới nói: "Mấy ngày nữa."

Tịch Lục cười lên, nói: "Vậy được, đến lúc đó anh tới đón em."

Trần Giới gật gật đầu, nhìn ngoài xe, dường như là nghĩ tới cái gì đó, đột nhiên quay đầu về phía Tịch Lục, hỏi: "Đúng rồi, anh tìm em có chuyện gì không?"

Tịch Lục chớp chớp mắt, thần bí nói: "Bí mật."

Trần Giới cong mắt lên, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Sau khoảng thời gian dài ở bên Tịch Lục, cô liền phát hiện Tịch Lục thật ra là một người rất lãng mạn, luôn nghĩ đủ loại biện pháp tới chọc mình vui vẻ hoặc là nói cho mình niềm vui bất ngờ.

Dùng lời Tịch Lục để nói, chính là không để cho tình yêu của bọn họ chán ngấy, không qua một khoảng thời gian ngắn lại muốn cho Trần Giới một niềm vui bất ngờ lớn.

Trần Giới nghĩ thầm, cũng đã bên anh lâu như vậy rồi, nếu muốn chán ngấy mà nói, đã sớm chán ngấy rồi, cần gì phải bên nhau đâu? Có điều những lời này, cô cũng chỉ là nghĩ một chút trong lòng thôi, cũng không nói ra miệng.

Một loạt hành động của Tịch Lục đều vô cùng thần bí, cho đến dừng ở cửa rạp chiếu phim, Trần Giới xuống xe, nói với Tịch Lục: "Muốn xem phim sao?"

Tịch Lục vẫn giương mắt lên, mặt mày hào hứng, nói: "Bí mật."

Trần Giới lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

Tịch Lục đỗ xe xong, đưa tay về phía Trần Giới, làm bộ làm tịch nói: "Quý cô xinh đẹp, hãy cùng tôi mở ra con đường đầy niềm vui bất ngờ đi."

Trần Giới phì cười, sau đó khoác tay lên tay Tịch Lục, nhẹ giọng trả lời: "Được, quý ngài đẹp trai."

Tịch Lục cười đến mắt híp lại thành một đường nhỏ.

Trần Giới chú ý tới trong rạp chiếu phim vậy mà trừ nhân viên công tác ra thì không có những người khác, cô nhíu mày, dò hỏi: "Anh sẽ không phải là đặt bao hết chứ?"

Tịch Lục lại lần nữa dùng một từ chặn lại miệng Trần Giới, nói: "Bí mật."

Trần Giới tất nhiên không hỏi thêm gì nữa, đi theo bên cạnh Tịch Lục, nhìn cậu mua vé xem phim, hai người bước vào trong rạp chiếu phim, bên trong rất tối, không thấy rõ hoàn cảnh xung quanh.

Trần Giới cảm giác được xung quanh vẫn có người, hai người liền ngồi xuống vị trí chính giữa.

Trong rạp chiếu phim một bầu không khí yên tĩnh, không có người nói một câu, Tịch Lục cũng khó được không có nói chuyện với Trần Giới, hai người đều nhìn chăm chú vào màn hình lớn trước mặt.

Một luồng sáng từ bên trên chiếu xuống, rơi vào trên màn hình.

Tên người làm ra sản phẩm liền xuất hiện ở bên trên —— Tịch Lục.

Trần Giới quay đầu nhìn về phía Tịch Lục, Tịch Lục không nói gì, cô ngẩn người, liền tiếp tục nhìn màn hình.

Sau một hồi tối đen, mặt Tịch Lục liền xuất hiện ở trên màn hình, đầu tiên là cậu giương một nụ cười về phía máy ghi hình, cậu nói: "Xin chào, tôi còn có Trần Giới ngồi ở đó."

"Trần Giới, bây giờ em nhất định rất kinh ngạc nhỉ, không biết anh đang làm cái gì, chuyện này là anh đã lập kế hoạch từ rất lâu trước đây." Tịch Lục dừng một chút, cậu nói: "Điều anh muốn nói muốn làm, xin em nhất định phải coi trọng."

Trần Giới cảm giác được tay mình bị Tịch Lục nắm thật chặt, lòng bàn tay cậu hơi nóng, toát ra chút mồ hôi, nhìn ra được cậu rất khẩn trương, Trần Giới nắm tay cậu, muốn cho cậu sức mạnh.

"Hiện tại anh đang ở thành phố A, anh có một việc, muốn hoàn thành giúp em." Tịch Lục cầm máy quay phim đi trên đường phố thành phố A, cậu đi qua khu tập thể nhà Trần Giới, quay đầu hẻm bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Còn nhớ hồi trung học, mỗi ngày em đều là hơn sáu giờ bốn mươi xuất hiện ở cổng khu tập thể, mà anh thì vào lúc sáu rưỡi mỗi ngày sẽ chờ ở chỗ này, gần như ngày nào cũng sẽ đúng giờ đến báo cáo, anh nhìn thấy em đi ra từ khu tập thể, sẽ lặng lẽ đi theo sau em, em vẫn luôn biết anh theo ở phía sau, nhưng lại chưa từng nói lời khó chịu với anh, có một khoảng thời gian, anh nghĩ tới buông tha, anh hiểu hành động như vậy là không bình thường, nhưng sau mỗi một lần ra cửa vẫn sẽ không tự chủ được đi về phía đó, nhìn thấy chú đưa em ra ngoài đi học, sau đó sợ bị chú phát hiện mà một mực trốn ở nơi đó."

"Khi đó, anh chỉ suy nghĩ, lúc nào anh mới có thể đi bên cạnh em cùng đi học?"

"Đáng tiếc, khi đó anh không có can đảm."

Tịch Lục cười lên, nói: "Thật hối hận, nếu khi đó anh có thể dũng cảm một chút, có lẽ em đã sớm trở thành bạn gái anh."

Hình ảnh vừa chuyển, chiếu đến trường trung học của Tịch Lục và Trần Giới.

Tịch Lục nói: "Đối với anh mà nói, trung học cũng không phải là tốt đẹp lắm, bị người chỉ chỏ, thậm chí bị bạn học cùng lớp xa lánh, nhưng anh lại không có ý nghĩ rời đi, những người bạn ở bên, Trứng Lùn, cùng với những người chưa bao giờ để ý suy nghĩ của người khác kia, làm cho anh cảm nhận được tình bạn, bọn họ luôn ở sau lưng cổ vũ cho anh."

"Khi đó, anh nghĩ nếu anh nghe lời của bọn họ, đi qua sớm một chút, nói chuyện nhiều với em một chút, có lẽ em đã sớm trở thành bạn gái anh rồi."

"Lúc anh bị người khác giễu cợt, bị người khác xa lánh, em lại hoàn toàn không bận tâm cái nhìn của những người khác đưa tay về phía anh, bây giờ ngẫm lại, Trần Giới em còn dũng cảm vượt xa anh."

"Anh nghĩ khi đó, em giống như là một nữ anh hùng."

"Anh thích em, sự yêu thích đối với em càng ngày càng sâu, đây cũng là chuyện dễ hiểu."

Hốc mắt Trần Giới hơi ửng đỏ, ánh mắt của cô rơi vào trên màn hình, vẫn luôn không dời, bên cạnh, Tịch Lục nắm chặt tay cô.

"Còn có, cho dù là em đã nói không sao, nhưng anh vẫn muốn nói lại lần nữa… Xin lỗi…" Tịch Lục khom người thật sâu.

"Quên mất chuyện đó, để cho một mình em gánh vác những năm tháng ấy."

"Nếu, anh nhớ lại sớm một chút, có thể chia sẻ cho em, cho dù là khổ sở, cũng có thể để cho em khóc bên cạnh anh."

"Tinh thần mẹ Hồng Á xảy ra vấn đề, khi đó, cô ấy hẳn là đã làm rất nhiều chuyện đáng sợ với em, mà anh lại không có giúp đỡ em."

Trần Giới vươn tay bụm miệng.

Đã từng thử, đi trên đường đột nhiên bị người đẩy, có lẽ chỉ là trong nháy mắt, cùng với xe chạy ngược chiều, suýt chạm vào nhau hay chưa.

Đã từng thử, bị một người túm tóc thật chặt, sau đó muốn đập đầu bạn lên tường hay chưa.

Đã từng thử…

"Vì sao người chết không phải là mày! Vì sao mày không chết đi?"

Những hồi ức thống khổ ấy, Trần Giới chưa hề nói với người khác, chỉ là mỗi lần cô cũng sẽ giật mình tỉnh giấc ở trong giấc mơ, cô sống trong thế giới không có ánh sáng.

"Xin lỗi, vẫn luôn để cho em một mình."

Tịch Lục đi đến cửa nhà Ôn Hồng Á, nhẹ giọng nói: "Anh đã đưa cô đi bệnh viện chữa bệnh rồi, Trần Giới em không cần phải lo lắng hãi hùng nữa, anh sẽ vĩnh viễn ở bên em."

"Sẽ không để cho em có hồi ức không tốt nữa."

Trần Giới rủ mắt xuống, thấp giọng khóc nức nở.

"Anh là một người may mắn, có hạnh phúc vốn không nên thuộc về mình, anh đã nhận được rất nhiều, anh đã rất thỏa mãn rồi, anh luôn là truy tìm bước chân của em, mà bây giờ anh đã trưởng thành rồi, có thể một mình đảm đương một phía, anh nghĩ anh có thể trở thành một người đàn ông đáng tin, cho nên…"

"Lần đây, anh muốn đi tiếp cùng em."

"Không còn là trốn ở phía sau em, cũng không còn là đi ở trước người em, mà là hai người sóng đôi đi tiếp."

Tịch Lục giương môi lên, hướng về phía máy ghi hình, khóe mắt ươn ướt, lớn tiếng nói: "Trần Giới, có lẽ hơi sớm, nhưng tin tưởng anh, anh đã đợi đến không nhịn được rồi, một câu nói này, anh muốn nói quá lâu rồi, sau khi tốt nghiệp kết hôn với anh đi! Anh sẽ làm cho cuộc đời còn lại của em đều là hạnh phúc vui vẻ."

Trong rạp chiếu phim đột nhiên sáng lên một mảnh, ghép lại thành một cái nhẫn, mọi người hô lớn với Trần Giới: "Gả cho Tịch Lục đi!"

Tịch Lục quỳ một chân xuống đất, lấy nhẫn đã chuẩn bị trước ra, khàn khàn giọng, nói: "Gả cho anh."

Nước mắt Trần Giới rơi vào trên mu bàn tay Tịch Lục có chút lạnh lẽo, trên gương mặt tinh xảo phủ đầy nước mắt, cô cong môi lên, vươn tay, ôm lấy Tịch Lục.

Hôn lên môi cậu, lúc răng môi gặp nhau, nhẹ giọng nói: "Không lấy anh còn lấy ai chứ!"

Ý cười trong mắt Tịch Lục lâu thật là lâu không thể tan đi.

Đời này cậu chỉ yêu một người, nhưng vừa yêu chính là cả đời, loại tình yêu này không cần nhiều, trong cuộc đời có cần một lần mà thôi.

Đây là mối tình đầu hoàn mỹ nhất, cũng là tình yêu hoàn mỹ nhất.

Thuộc về Tịch Lục, thuộc về Trần Giới, có lẽ thuộc về các bạn.

150. Chương 150

"Bà xem < đồng="" tước="">> công chiếu gần đây hay chưa?" Ven đường hai nữ sinh tay trong tay đi dạo phố, trong đó một nữ sinh mặc quần short cùng áo cộc màu hồng quay đầu nói với một nữ sinh khác bên cạnh.

Nữ sinh mặc váy dài màu lam nhạt suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Xem rồi ha, tôi đã xem từ lâu rồi, không phải đã công chiếu được nửa tháng rồi sao?"

Nữ sinh áo cộc màu hồng, nói: "Hôm qua tôi mới đi xem cùng bạn trai, rất được, không trách được phòng bán vé cao như vậy."

Nữ sinh váy dài màu lam nhạt nói: "Bà mới biết à, trên mạng đánh giá bộ phim này siu cấp cao, bình thường tôi không thích xem phim điện ảnh, nếu không phải bình luận quá tốt, căn bản tôi sẽ không đi xem, sau khi xem xong, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, tiền này tiêu quá đáng giá rồi."

"Đúng, đúng, tôi cũng nghĩ như vậy, đi ra khỏi rạp chiếu phim, tình tiết bên trong vẫn luôn nhớ trong đầu, cảm giác thật rung động, đặc biệt diễn viên bên trong, diễn xuất thật sự là quá cường hãn rồi."

"Ừ, vai Thái tử Chân Tần diễn, quả thực là thuyết minh một người nhu nhược bệnh hoạn hoàn mỹ đến cực điểm, cũng khó trách thời gian trước nhận giải ảnh đế."

"Còn có vai Hoàng hậu Kris diễn cũng quá tốt, bà phải biết trước đây Kris trong ấn tượng của tôi chính là kiểu nữ thần thanh thanh cao cao vô cùng cao quý lạnh lùng kia, nhưng hiện tại cô ấy diễn vai Hoàng hậu này không hề có cảm giác không thích hợp, vô cùng khí phách, nhưng lại rất độc mồm, nghe nói bản thân cô ấy chính là một người như vậy, năm đó không phải còn dũng cảm đứng ra chỉ trích khối u ác tính Cống Hách Lan sao? Thật không nghĩ tới Cống Hách Lan là loại người đó, cơ mà thật tốt, so với một số ngôi sao nữ cả ngày chỉ biết giả bộ thanh thuần thì Kris tốt hơn nhiều, sau khi xem xong, tôi đã quyết định hâm mộ cô ấy rồi."

"Nhan sắc của cô ấy quả thực là đến trình độ không thể bắt bẻ rồi."

Nữ sinh áo cộc màu hồng kích động nói: "Còn có, còn có một người không thể không nhắc đến, Tịch Lục."

"Đúng!" Nữ sinh váy liền thân màu lam nhạt vỗ tay cũng kích động đáp lại nói: "Vai Nhị hoàng tử Tịch Lục diễn quả thực là quá khổ, chỉ là thật sự quá tàn nhẫn, cũng khó trách đến cuối cùng sẽ bị người người chỉ trích, sau đó bị Tam hoàng tử soán vị, cuối cùng uống thuốc độc tự tử, lúc xem tới đó, tôi đã khóc."

"Diễn xuất của Tịch Lục càng ngày càng tốt, hơn nữa đạo diễn < đồng="" tước="">> còn là chính anh ấy, quả thực là không thể khen thêm nữa rồi, ngôi sao có nhan sắc còn có thực lực, bây giờ tôi thật là càng ngày càng thích rồi."

"Bà thích cũng vô dụng, trên đời này có bao nhiêu người thích Tịch Lục chứ, người ta bây giờ cũng không thường xuyên đóng phim, dưới tay mình cũng có sản nghiệp, nghe nói thời gian trước còn lên bảng danh nhân rồi."

"A a a a a, thật là hâm mộ quá đi à."

"Theo tôi á, tôi mới không hâm mộ Tịch Lục đâu, tôi hâm mộ chính là vợ của anh ấy."

Nữ sinh áo cộc màu hồng mở to hai mắt bừng tỉnh đại ngộ, nói: "Đúng mà, sao tôi lại quên mất, Tịch Lục bây giờ là nhân sĩ đã kết hôn rồi, có điều anh ấy bây giờ không phải là mới hơn hai mươi tuổi thôi sao?"

"Bà quên à, Tịch Lục và Trần Giới đã kết hôn từ ba năm trước, khi đó mở ti vi, trên mạng inteet liền toàn bộ đều là tin tức về bọn họ."

"Quá hạnh phúc đi, hai người bên nhau đã lâu rồi, nghe nói đều là mối tình đầu của nhau."

"Thật hi vọng sau này mình cũng có thể gặp được một người đàn ông giống như Tịch Lục."

"Tôi cũng vậy đó."

Hai nữ sinh nhìn nhau cười, tay nắm tay tiếp tục đi về phía trước.

Đáng tiếc, Tịch Lục sự nghiệp thành công gia đình mỹ mãn của chúng ta gần đây có chút phiền não, đó chính là bốn vị gia trưởng Trần Mãnh, Hà Tình, Tịch Nam Phương, Lục Quyên Quyên đều đang thúc giục cậu cùng Trần Giới, nhanh chóng sinh con.

Cũng không phải nói Tịch Lục không muốn có con, cơ mà hết lần này tới lần khác chính là nỗ lực rất lâu cũng không thấy bóng dáng.

Hai bên gia trưởng đều đang thúc giục, Tịch Lục và Trần Giới chỉ có thể đến bệnh viện một chuyến.

Đến bệnh viện vừa kiểm tra, nguyên nhân vậy mà do Tịch Lục, lúc ấy Tịch Lục cũng hết sức kinh hãi, chủ yếu là bởi vì tinh trùng của mình tỷ lệ sống sót không cao, cho nên Trần Giới sẽ rất khó mang thai.

Tịch Lục chán nản, nhìn Trần Giới bên cạnh, nghẹn ngào nói không ra một câu.

Chẳng lẽ cậu sẽ phải như vậy, cả đời không được làm bố?

Tịch Lục càng chán nản hơn.

Trần Giới nhìn thấy bộ dạng này của Tịch Lục, cười cười, đưa tay sờ sờ mặt cậu, nói: "Không sao đâu, bác sĩ nói tỷ lệ sống sót không cao, nhưng không có nghĩa không có khả năng mang thai mà."

"Không cần để ý, chỉ cần hai người chúng ta ở bên nhau, cho dù là không có con, em cũng sẽ rất hạnh phúc."

Nhìn bên cạnh cô vợ tốt Trần Giới vẫn luôn rất thông cảm cho mình, Tịch Lục càng xấu hổ hơn nói không ra một câu, mấy tháng sau, Tịch Lục liền bắt đầu thường xuyên ra ngoài.

Thời gian ra ngoài thường xuyên, thậm chí có mấy ngày buổi tối cũng không về nhà ngủ.

Trần Giới là tin tưởng Tịch Lục, nhưng không có nghĩa bố mẹ mình sẽ tin tưởng, Trần Mãnh biết được chuyện này, lập tức gọi luôn một cuộc điện thoại cho Tịch Lục, quát lớn bảo cậu hôm nay về sớm một chút.

Tịch Lục gấp gáp phong trần mệt mỏi từ bên ngoài trở về, lại nhìn thấy Trần Mãnh ngồi trên ghế sô pha, đen mặt nhìn mình.

Tịch Lục lấy dũng khí một cái, vội vàng nịnh nọt nói: "Bố vợ, bố tìm con có chuyện gì?"

Chỉ thấy Trần Mãnh mặt càng đen hơn, hướng về phía Tịch Lục, hét lớn một tiếng, nói: "Làm sao, anh còn không biết tôi tìm anh có chuyện gì sao?"

Tịch Lục không hiểu ra sao cả, gật gật đầu, nói: "Không biết ạ?"

Trần Mãnh vỗ mép ghế sô pha một cái, liền nghe thấy trên ghế sô pha truyền đến mấy tiếng nặng nề vang dội, Trần Mãnh cả giận nói: "Nói! Anh có người đàn bà khác ở bên ngoài từ bao giờ!"

Tịch Lục sửng sốt, Trần Giới đứng ở bên cạnh cũng là ngây ngẩn cả người, vội vàng nói với Trần Mãnh: "Bố, bố nói lung tung cái gì đó."

Trần Mãnh nhìn Trần Giới một cái, nói: "Con đừng nói chuyện, loại động vật đàn ông này bố hiểu rõ hơn con nhiều, tôi nói Tịch Lục này, tôi coi như là đối đãi với anh không tệ, gả cô con gái tôi yêu nhất cho anh, anh lại đối xử với nó như vậy, tạm không nói đến, chuyện anh cùng Trần Giới vẫn không có con, vốn cũng là bởi vì anh, con gái nhà tôi còn chưa có ghét bỏ anh cái gì, anh thì tốt rồi, vậy mà bắt đầu tìm đàn bà ở bên ngoài, anh thế này gọi là VONG! ÂN! PHỤ! NGHĨA!"

Tịch Lục trợn tròn mắt.

Cậu cảm thấy hiểu lầm này cũng không khỏi quá lớn một chút đi, cậu đứng dậy, há mồm muốn nói chuyện, lại bị Trần Mãnh mắng một hơi: "Quỳ cho tôi, kẻ tội nhân này."

Tịch Lục cũng là say rồi.

Cậu chỉ có thể quỳ một chân xuống đất, gương mặt đau khổ, nói: "Bố vợ, bố hiểu lầm rồi, con tuyệt đối không có phụ nữ ở bên ngoài."

Trần Mãnh nói: "Vậy anh nói cho tôi biết, gần đây anh thường xuyên đêm không về ngủ, hơn nữa cũng không có trong công ty, cũng không ra ngoài quay phim, rốt cuộc anh đã đi làm cái gì? Không phải nuôi đàn bà còn là cái gì?"

Tịch Lục oan quá chừng, nói: "Bố vợ, bố cũng không thể nói như vậy, trời cũng muốn rơi tuyết rồi, thời gian này con đều là bởi vì có việc mà, con thích Trần Giới như vậy, làm sao có thể tìm những người phụ nữ khác, nếu muốn tìm, con sớm đã nên tìm rồi, con và Trần Giới bên nhau lâu như vậy, làm sao có thể dễ dàng thay lòng đổi dạ đây?"

Trần Mãnh ha hả nói: "Ai biết được? Lòng dạ đàn ông luôn là dễ thay đổi."

Tịch Lục nói: "Nhưng là bố vợ bố không phải là đàn ông không thay lòng đổi dạ sao? Vì sao con lại không thể rồi?"

Trần Mãnh nói: "Anh có thể so sánh với tôi sao?"

Tịch Lục vội vàng trả lời: "Đương nhiên là kém bố vợ rồi, nhưng con thật tuyệt đối không có làm chuyện có lỗi với Trần Giới, con cam đoan, nếu con làm mà nói, con sẽ…"

Lời còn chưa nói hết, Trần Mãnh đã ngắt lời Tịch Lục, nói: "Được rồi, được rồi, vậy anh nói cho tôi biết gần đây anh đã đi đâu? Vì sao luôn không về, để cho Trần Giới nhà chúng tôi ở nhà một mình, anh không biết nó sẽ cảm thấy cô đơn sao?"

Tịch Lục sửng sốt, giải thích với Trần Giới nói: "Xin lỗi, gần đây anh quả thật rất ít ở cùng em, nhưng là… đây đều là có nguyên nhân …" Tịch Lục vươn tay móc từ trong túi ra một xấp dày giấy tờ, đặt xuống đất, nói: "Những đơn thuốc này đều là con mấy tháng nay tìm khắp các loại bệnh viện còn có cao thủ dân gian kê."

"Con biết mọi người đều hi vọng con cùng Trần Giới có thể có một đứa con, nhưng là con kém cỏi, con chỉ hy vọng có thể tìm cách khác có thể làm cho Trần Giới mang thai nhanh nhất có thể."

Tịch Lục vừa dứt lời, Trần Mãnh liền trợn tròn mắt, hóa ra ông vẫn hiểu lầm Tịch Lục thật rồi.

Trần Giới lắc lắc đầu, nói với Tịch Lục: "Cho dù là không có con cũng không sao mà, tương đối với con, em vẫn là hy vọng Tịch Lục anh có thể luôn làm bạn bên em hơn."

Tịch Lục nhìn Trần Giới, gật đầu, nói: "Anh hiểu, anh cũng sẽ không bao giờ để em một mình nữa."

Hiểu lầm coi như là đã hóa giải, Trần Mãnh kéo cái mặt già nua, nói: "Chuyện như vậy anh nói sớm đi, làm hại tôi hiểu lầm, a a ha ha ha ha, không có việc gì tôi đi đây."

Nói xong, bỏ chạy thục mạng.

Tịch Lục cùng Trần Giới đều nở nụ cười.

…

Lúc tối Tịch Lục cùng Trần Giới nằm ở trên giường, Tịch Lục ôm bả vai Trần Giới, nói: "Mấy tháng nay anh cũng đã đi không ít đường, tuy rằng không biết những biện pháp đó đáng tin hay không, nhưng anh vẫn muốn thử một lần…" Cậu dừng một chút, nói với Trần Giới: "Bây giờ là lúc đến nghiệm thu thành quả rồi."

Trên mặt Trần Giới nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt, sau đó gật gật đầu.

Tịch Lục lập tức hóa thân thành sói nhào về phía Trần Giới.

…

Ba tháng sau, ngày ấy Tịch Lục còn đang họp, điện thoại lại vang lên, vừa nhìn là bố vợ đại nhân, vội vàng nghe, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy bên kia truyền đến âm thanh vô cùng cuống cuồng.

Bố vợ đại nhân thế mà cũng lắp bắp, nói với Tịch Lục, nói: "Trúng! Trúng… Trúng… Trúng rồi!"

Tịch Lục sửng sốt, hỏi: "Trúng cái gì ạ?"

Bố vợ vươn tay vỗ vỗ trán mình, nói: "Nói sai rồi! Trần Giới có rồi!"

Tịch Lục ngây ngốc cầm điện thoại, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại lời bố vợ.

Có rồi?

Có rồi?

Bị hạnh phúc choáng váng đầu óc, Tịch Lục đứng tại chỗ cười khúc khích, không thèm để ý một đám công nhân viên bên dưới.

Đám công nhân viên hoảng sợ nhìn Tịch Lục, nghĩ thầm ——

Bệnh xà tinh của ông chủ lại phát tác rồi!
(TOÀN VĂN HOÀN)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/trung-sinh-bien-thanh-benh-xa-tinh